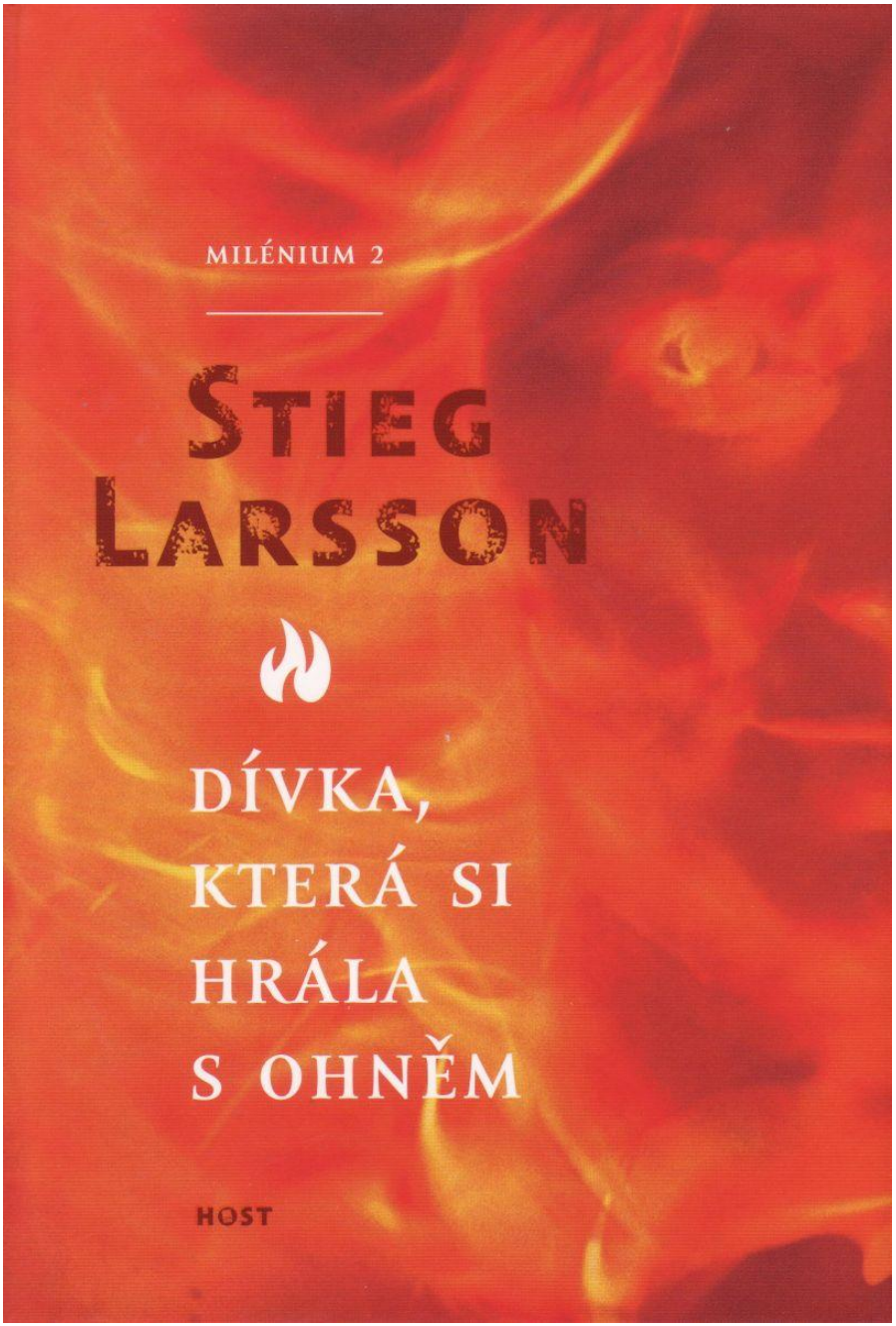

MILÉNIUM 2
STIEG
LARSSON
DÍVKA,
KTERÁ SI
HRÁLA
S OHNĚM
HOST

Největší švédský fenomén od časů Abby. **PEOPLE MAGAZINE**

Larssonovou specialitou je důraz na detaily... ale jeho síla je ve vytváření charakterů. Salanderová je fascinující a mnohovrstevnatá postava... Ano, druhá kniha je stejně dobrá jako ta první. Ale přečtěte si obě. **SUNDAY TELEGRAPH**

Tradiční mužský svět švédské kriminální literatury se najednou zdá podivný a zastaralý (...) Vnikla do něj nová, exotická hrdinka, zčásti Lara Croft, zčásti pohrdavá dvacítka... **THE OBSERVER**

Těžko se najde thriller, ve kterém dostanou tolik prostoru ženské postavy. Lisbeth Salanderová je opravdu obdivuhodný výtvor. Psychologicky propracovaná, neochvějná ve svých mravních zásadách a neohroženě jdoucí za spravedlností, kterou pojímá velmi svérázně... Ještě zajímavější je morální a politický rozměr knihy. Příběh, jenž se na povrchu tváří pouze jako poutavý thriller, při bližším pohledu získává nádech výpravy za hledáním morálky, výpravy, která není zasazena do říše fantazie, ale do reálného prostředí. V našem světě nežijí Lisbeth Salanderové, ale Larssonova kniha odhaluje, jak vroucně si přejeme, aby tu byly. **THE SCOTSMAN**

Larssonův neuvěřitelný věhlas přišel bohužel až po jeho smrti. Avšak je znát, že Larsson, stejně jako Chandler, žil pro literaturu. (...) I přes veškeré zpodobené násilí mají v sobě Larssonovy knihy hravost, spletitost a silné postavy... **THE AUSTRALIAN**

NEEXISTUJÍ ŽÁDNÍ NEVINNÍ. EXISTUJÍ VŠAK RŮZNÉ STUPNĚ ODPOVĚDNOSTI.

LISBETH SALANDEROVÁ

www.hostbrno.cz
www.stieg-larsson.cz
Cena 389 Kč

ISBN 978-80-7294-321-0

9 788072 943210

MILÉNIUM 2

STIEG LARSSON

DÍVKA, KTERÁ SI HRÁLA S OHNĚM

Brno 2009

Stieg Larsson
Flickan som lekte med elden

Copyright © Stieg Larsson, 2004
First published by Norstedts, Sweden, 2006
Published by agreement with Norstedts Agency
Translation © Azita Haidarová, 2009
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2009

ISBN 978-80-7294-321-0

PROLOG

Byla připoutaná koženými řemeny k úzké pryčně s rámem z tvrzené oceli. Popruh měla utažený přes hrudní koš. Ležela na zádech. Ruce měla přivázané k pelesti podél boků.

Už dávno vzdala veškeré pokusy zbavit se pout. Byla vzhůru, ale měla zavřené oči. Pokud by je otevřela, ocitla by se ve tmě a jediným zdrojem světla by byl slabý proužek pronikající škvírou nade dveřmi. V ústech cítila ošklivou pachuť a toužila po tom, aby si mohla vyčistit zuby.

Část jejího vědomí naslouchala, zda se neozvou kroky, které by znamenaly, že přichází on. Neměla ani tušení, jak daleko večer pokročil, na jeho návštěvu však už zřejmě bylo pozdě. Náhlé zavibrování postele ji přimělo otevřít oči. Jako by někdo kdesi v domě spustil stroj. Po několika vteřinách si nebyla jistá, zda se jí to nezdálo a zda ten zvuk byl skutečný.

V hlavě si odškrtla další den.

Byl to čtyřicátý třetí den jejího vězení.

Začal ji svědit nos a otočila hlavu, aby se mohla poškrábat o polštář. Potila se. V pokoji bylo dusno a teplo., Na sobě měla obyčejnou noční košili, která se pod ní shrnula do záhybů. Když nadzvedla kyčel, podařilo se jí ukazovákem a prostředníkem zachytit kousek látky a centimetr po centimetru si tak na jedné straně košili narovnat. Celý proces zopakovala i druhou rukou. Pod křížem však zůstal záhyb. Matrace byla zcuckovatělá a nepohodlná. Naprostá izolace způsobila, že ostře vnímala i nepatrné vjemy, které by jinak sotva zaznamenala. Popruh měl dostatečnou vůli k tomu, aby změnila polohu a otočila se na bok, bylo to však nepříjemné, jelikož jedna ruka pak zůstala zkroucená na zádech a zdřevěněla jí.

Nebála se. Zato měla strašlivý vztek.

Zároveň ji mučily vlastní myšlenky, které neustály přecházely v ošklivé fantazie o tom, co s ní bude dál. Nenáviděla svou nucenou bezmoc. Ačkoli se pro ukrácení času snažila soustředit na něco jiného a vytěsnit z mysli svou situaci, úzkost se vždy vrátila. Visela nad ní jako plynový oblak a hrozilo nebezpečí, že jí pronikne póry do těla a otráví ji. Objevila, že nejlepší způsob, jak úzkost udržet v bezpečné vzdálenosti, je fantazírovat o

něčem, co jí dodává pocit síly. Zavřela oči a snažila se vybavit si pach benzínu.

Seděl v autě s otevřeným bočním oknem. Přiběhla k vozu, okénkem dovnitř vchrstla benzín a škrtla zápalkou. Bylo to dílo okamžiku. Ihned vyšlehly plameny. Svíjel se v mukách a ona slyšela jeho křik hrůzy a bolesti. Ucítila pach spáleného masa a ještě silnější zápach škvířící se umělé hmoty a zuhelnatělého čalounění sedadla.

Zřejmě ji přemohla dřímota, jelikož jeho kroky přeslechla, ale když se otevřely dveře, byla úplně vzhůru. Světlo pronikající dovnitř pootevřenými dveřmi ji oslnilo.

On tedy přišel.

Byl vysoký. Nevěděla, jak je starý, ale byl to dospělý muž. Měl rezavohnědé rozcuchané vlasy, brýle s černými obroučkami a řídký plnovous. Byl cítit vodou po holení.

Nenáviděla jeho pach.

Mlčky stál u nohou pryčny a dlouho ji pozoroval.

Nenáviděla jeho mlčení.

Stál zády ke světlu a tvář měl skrytou ve stínu, viděla pouze jeho siluetu. Najednou na ni promluvil.

Nenáviděla jeho hlas.

Řekl jí, že má dnes narozeniny a že jí chce popřát. Jeho hlas nebyl nepřátelský ani ironický. Byl neutrální. Tušila, že se usmívá.

Nenáviděla ho.

Přistoupil blíže k ní, obešel ji a zastavil se u hlavy postele. Položil jí hřbet vlhké ruky na čelo a prsty jí pročísl vlasy, což mělo být zřejmě přátelské gesto. Byl to jeho dárek k narozeninám.

Nenáviděla jeho dotyky.

Mluvil na ni. Viděla, jak se mu pohybují rty, ale nedovolila, aby k ní pronikl zvuk jeho slov. Nechtěla ho poslouchat. Nechtěla odpovídat. Slyšela, že zvýšil hlas. Ozval se v něm náznak podrážděnosti nad její netečností. Hovořil o vzájemné důvěře. Po čtyřech minutách zmlkl. Ona jeho pohled ignorovala. Poté muž pokrčil rameny a začal jí upravovat pouta. Trochu utáhl popruh přes prsa a sklonil se nad ní.

Najednou se otočila doleva a co nejprudčeji se od něj odtáhla tak daleko, jak jí popruh dovoloval. Přitáhla kolena k bradě a vykopla směrem k jeho hlavě. Mířila na ohryzek, ale špičkami prstů u nohou ho trefila kamsi pod bradu, muž to však očekával a včas uhnul, takže to byl jen lehký, sotva

citelný zásah. Pokusila se ho kopnout ještě jednou, ale to už byl mimo její dosah.

Nohy jí opět klesly na pryčnu.

Prostěradlo přepadlo přes pelest na podlahu. Noční košile se jí vyhrnula vysoko nad kyčle. Muž obešel pryčnu a zkrátil jí pouta na nohou. Pokusila se přitáhnout nohy k sobě, ale muž ji popadl jednou rukou za kotník, druhou rukou jí stlačil koleno a připoutal nohu koženým řemenem. Obešel ji a přivázal i druhou nohu.

Pak byla úplně bezmocná.

Zvedl prostěradlo ze země a přikryl ji. Dvě minuty ji mlčky pozoroval. V šeru cítila jeho vzrušení, ačkoli ho na sobě nedal žádným způsobem znát. Určitě měl erekci. Věděla, že chce natáhnout ruku a dotýkat se jí.

Poté se muž otočil, vyšel ven a zavřel za sebou dveře. Slyšela, že je zastrčil na závoru, což bylo naprosto zbytečné, jelikož neměla žádnou možnost zbavit se pout a slézt z postele.

Několik minut ležela a pozorovala tenký proužek světla nade dveřmi. Pak se pohnula a snažila se zjistit, jak pevně ji připoutal. Mohla trošku přitáhnout kolena, ale popruh a pouta na nohou se ihned napjaly. Vzdala to. Ležela bez hlesu a hleděla do prázdna.

Vyčkávala. Fantazírovala o plechovce s benzínem a o zápalce.

Viděla ho promočeného benzínem. Přímo fyzicky cítila v ruce krabičku zápalek. Zatřásla s ní. Krabička zachrastila. Otevřela ji a vyndala jednu zápalku. Slyšela ho něco říkat, ale uzamkla uši a nepustila dál ani slovíčko. Viděla výraz jeho tváře, když se hlavička zápalky blížila ke škrtátku. Slyšela škrábavý zvuk, když se zápalka třela o škrtátko. Ozvala se dlouhá hromová rána. Viděla, jak vyšlehl vysoký plamen.

Drsně se usmála a zatvrdila se.

Té noci jí bylo třináct let.

DÍL 1

NEPRAVIDELNÉ ROVNICE

16. až 20. prosince

Rovnici nazýváme podle nejvyšší mocniny neznámé (hodnoty exponentu). Pokud neznámá vystupuje pouze v první mocnině, jedná se o rovnici prvního stupně, pokud vystupuje ve druhé mocnině, jedná se o rovnici druhého stupně atd. Řešení rovnic vyšších stupňů než prvního obsahuje několik různých hodnot neznámé. Tyto hodnoty se nazývají kořeny rovnice.

Rovnice prvního stupně (lineární rovnice):
$3x - 9 = 0$ (kořen rovnice: $x = 3$)

KAPITOLA 1

Čtvrtek 16. prosince až pátek 17. prosince

Lisbeth Salanderová si posunula sluneční brýle na špičku nosu a pod okrajem klobouku přimhouřila oči. Viděla, jak postranním vchodem vyšla z hotelu žena z pokoje číslo třicet dva a zamířila k jednomu ze zelenobílých pruhovaných lehátek u bazénu. Zrak upírala před sebe na zem a zdálo se, že má poněkud vratké nohy.

Salanderová ji ještě nikdy neviděla zblízka. Ženin věk odhadla na něco kolem pětatřiceti let, ale mohlo jí být libovolně mezi pětadvaceti a padesáti. Měla hnědé vlasy po ramena, podlouhlý obličej a zralé tělo jako vystřižené ze zásilkového katalogu na dámské spodní prádlo. Na sobě měla sandály, černé bikiny a sluneční brýle s nafialovělým nádechem. Byla to Američanka a mluvila s jižanským přízvukem. Žena si sundala z hlavy žlutý klobouk, položila ho na zem vedle lehátka a pak přivolala barmana z baru Elly Carmichaelové.

Lisbeth Salanderová si položila knihu na klín, lokla si kávy a natáhla se po krabičce cigaret. Bez otočení hlavy pohlédla k obzoru. Mezi palmami a rododendrony, rostoucími u zdi před hotelem, měla ze svého místa na terase u bazénu výhled na kousek Karibského moře.

O něco dále unášel vítr plachetnici směrem na sever ke Svaté Lucii nebo k Dominice. Na obzoru bylo vidět obrysy šedé nákladní lodi plující do Guyany nebo do některé ze sousedních zemí. Dopolední vedro mírnil slabý větřík, ale Lisbeth cítila, jak jí k obočí pomalu stéká kapka potu. Lisbeth Salanderová si na opékání se na slunci nijak nepotrpěla. Dny trávila pokud možno co nejvíce ve stínu, takže byla téměř neustále usazená pod sluneční zástěnou. Přesto byla hnědá jako indiánka. Na sobě měla šortky v barvě khaki a černé tílko.

Naslouchala podivným tónům ocelových bubnů zvaných *steel pans,* linoucím se z reproduktoru nad barovým pultem. Hudba ji nikdy ani v nejmenším nezajímala a nedokázala rozlišit skupinu Sven-Ingvars od Nicka Cavea, ale ocelové bubny ji fascinovaly. Zdálo se jí nepravděpodobné, že by někdo dokázal vyrobit hudební nástroj z plechového sudu na olej, a ještě

nepravděpodobnější bylo to, že by se mu z něj podařilo vyloudit požadované tóny, které se nepodobaly ničemu jinému. Ty zvuky jí připadaly magické.

Lisbeth Salanderová se najednou začala cítit podrážděná a vrátila se pohledem k ženě, která právě vzala do ruky sklenku s oranžovým nápojem.

Nic jí do toho nebylo. Jen nedokázala pochopit, proč tu ta žena zůstává. Po čtyři noci, od chvíle, kdy sem manželský pár přijel, byla Lisbeth Salanderová svědkem tvrdého teroru odehrávajícího se v sousedním pokoji. Slyšela pláč, zvýšené vzrušené hlasy a několikrát se ozvalo mlasknutí facky. Muži, který ty údery uštědřoval – Lisbeth předpokládala, že je to ženin manžel – bylo kolem čtyřicítky. Měl tmavé, rovné vlasy učesané na staromódní pěšinku a v Grenadě byl zřejmě z pracovních důvodů. O jeho povolání neměla Lisbeth ani potuchy, ale každé ráno si pěkně oblečený a v kravatě vypil v hotelovém baru kávu, pak si vzal aktovku a zamával na taxík.

Do hotelu se vracel pozdě odpoledne, koupal se a trávil čas se svou ženou u bazénu. Manželé spolu obvykle povečeřeli a vypadali jako nanejvýš tichý a láskyplný pár. Žena možná o jednu nebo dvě sklenky přebrala, ale nikdy nebyla opilá do té míry, že by někoho obtěžovala nebo budila pozornost.

Hádky v sousedním pokoji pravidelně začínaly mezi desátou a jedenáctou hodinou večer, přibližně ve stejné chvíli, kdy Lisbeth Salanderová uléhala s nějakou knihou o matematických záhadách. Nejednalo se o hrubé fyzické týrání. Pokud mohla Lisbeth skrze zeď posoudit, odehrávala se tam stále dokola stejná scéna. Předešlou noc nedokázala ovládnout zvědavost a vyšla na balkon, aby skrze otevřené dveře sousedního pokoje zjistila, proč se manželé hádají. Muž přes hodinu přecházel po pokoji sem a tam a přiznával, že je ničema a že si svou ženu nezaslouží. Neustále jí opakoval, že ho musí považovat za podvodníka. Žena pokaždé odpověděla, že si nic takového nemyslí, a pokoušela se ho uklidnit. Muž na ni stále více naléhal a nakonec s ní začal třást. A pak mu žena odpověděla, jak po ní chtěl: *...ano, jsi podvodník.*

Pro muže se její vynucené přiznání okamžitě stalo záminkou k tomu, aby napadl její chování a charakter. Nazval svou ženu děvkou. Pokud by toto obvinění bylo namířeno proti Lisbeth Salanderové, bez zaváhání by učinila nezbytná protiopatření. Tak tomu však nyní nebylo, a z praktického hlediska to tudíž nebyl její soukromý problém, což jí ztěžovalo rozhodnutí, zda má či nemá zasáhnout. Lisbeth zaraženě naslouchala mužovu monologu, který najednou přešel ve facky. Právě ve chvíli, kdy se rozhodla

vtrhnout na chodbu a vykopnout sousední dveře, se ve vedlejším pokoji rozhostilo ticho.

Když nyní pozorovala ženu u bazénu, zaznamenala nezřetelnou modřinu na rameni a škrábanec na boku, ale nebyla to nijak nápadná zranění.

Před devíti měsíci si Lisbeth přečetla článek v časopise *Popular Science*, který někdo zapomněl na letišti Leonarda da Vinci v Římě, a najednou pocítila neurčitou fascinaci tak obskurní vědeckou disciplínou, jakou je sférická astronomie. Zcela impulzivně zašla do univerzitního knihkupectví v Římě a zakoupila si několik nejzákladnějších pojednání o tomto tématu. Pokud však chtěla porozumět sférické astronomii, musela se napřed pustit do zapeklitějších matematických záhad. V posledních měsících na svých cestách často navštěvovala univerzitní knihkupectví, aby si vyhledala nějakou další knihu.

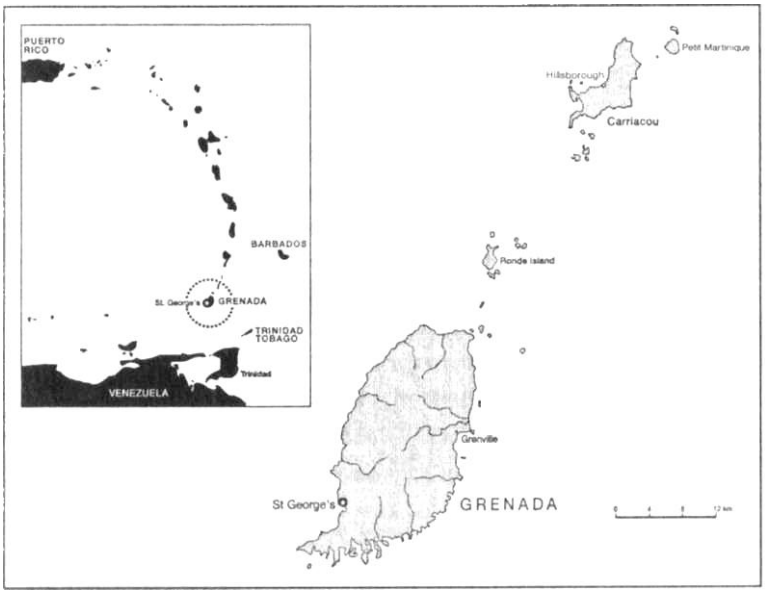
Knihy povětšinou ležely v jejím cestovním zavazadle. Lisbethino studium bylo značně nesystematické a postrádalo konkrétní cíl až do chvíle, kdy zabrousila do univerzitního knihkupectví v Miami a vyšla z něj s knihou *Dimensions in Mathematics* od doktora L. C. Parnaulta (Harvardská univerzita, 1999). Knihu objevila těsně předtím, než odjela na Florida Keys a zahájila své toulky Karibikem.

Už měla za sebou Guadeloupe (dva dny v neskutečné díře), Dominiku (příjemné a klidné místo, pět dní), Barbados (jeden den v americkém hotelu, v němž se cítila velice nevítaná) a Svatou Lucii (devět dní). Na Svaté Lucii by se možná zdržela déle, kdyby se nedostala do konfliktu s jakýmsi omezeným místním mladistvým chuligánem, který se usadil v baru v jejím hotelu v postranní uličce. Lisbeth nakonec ztratila trpělivost a vzala ho po hlavě cihlou, odhlásila se z hotelu a odjela trajektem mířícím do Saint George's, hlavního města Grenady. O této zemi nikdy předtím neslyšela a dozvěděla se o ní až poté, co nastoupila na palubu.

Jednoho listopadového rána v deset hodin vystoupila na Grenadě do tropického lijáku. Z průvodce *The Caribbean Traveller* se dozvěděla, že Grenada je známá jako *Spice Island,* ostrov koření, a patří k největším světovým producentům muškátu. Na ostrově žije 120 000 obyvatel a dalších asi 200 000 Grenaďanů se usadilo v USA, v Kanadě nebo v Anglii, což cosi vypovídalo o domácím pracovním trhu. Hornatá krajina se rozprostírá kolem vyhaslého vulkánu Grand Etang.

Z historického hlediska byla Grenada jednou z mnoha bezvýznamných britských kolonií. V roce 1795 vzbudila Grenada politickou pozornost,

když se jeden propuštěný otrok jménem Julian Fedon inspiroval Francouzskou revolucí a zorganizoval povstání. Britská koruna vzápětí vyslala na ostrov vojenské oddíly, které velkou část povstalců rozsekaly, postřílely, pověsily a zmrzačily. Koloniálním režimem však otřáslo to, že se k Fedonovu povstání přidala i část chudých bělochů, kteří nebrali sebemenší zřetel na nějaké škatulkování nebo na rasové bariéry. Povstání bylo potlačeno, Fedon však nikdy nebyl zajat a zmizel kdesi v horském masivu Grand Etangu, kde z něj vyrostla místní legenda dosahující rozměrů Robina Hooda.



O necelých dvě stě let později, v roce 1979, došlo pod vedením advokáta Maurice Bishopa k nové revoluci, kterou podle průvodce inspirovaly *the communist dictatorships in Cuba and Nicaragua,* avšak Lisbeth Salanderová si o tom utvořila zcela odlišný obrázek po setkání s Philipem Campbellem – učitelem, knihovníkem a baptistickým knězem –, jehož hostinský pokoj si na prvních pár dní pronajala. Celou historii bylo možné shrnout tak, že zpočátku byl Bishop oblíbeným lidovým vůdcem, který svrhl šíleného diktátora, mimo to byl blázen do UFO a velkou část hubeného státního rozpočtu věnoval na pronásledování létajících talířů. Bishop byl velkým zastáncem ekonomické demokracie a zavedl v zemi

první legislativu týkající se rovnoprávnosti obou pohlaví; v roce 1983 byl zavražděn.

Po Bishopově vraždě, masakru, při kterém přišlo o život asi sto dvacet lidí včetně ministra zahraničních věcí, jedné ministryně a několika vůdců odborových svazů, zemi obsadily Spojené státy a zavedly zde demokracii. V případě Grenady to znamenalo, že nezaměstnanost stoupla z necelých šesti na téměř padesát procent a hlavním zdrojem příjmů vyšších tříd se opět stal obchod s kokainem. Philip Campbell nad větami v Lisbethině průvodci zakroutil hlavou a poskytl jí dobré rady, kterým osobám či čtvrtím by se měla po setmění vyhýbat.

V případě Lisbeth Salanderové byly takovéto rady nošením dříví do lesa. Grenadským kriminálním živlům se však zcela vyhnula tím, že se okamžitě zamilovala do několik kilometrů dlouhé řídce osídlené písečné pláže Grand Anse, nacházející se jižně od St. George's, kde se mohla celé hodiny procházet, aniž potkala živou duši, natož aby musela s někým mluvit. Přestěhovala se do Keys, jednoho z mála amerických hotelů u Grand Anse. Bydlela zde již sedm týdnů a většinu času trávila procházením se po pláži a pojídáním místního ovoce zvaného *chinups,* které chuťově připomínalo hořký švédský angrešt a kterému nezřízeně propadla.

Bylo po sezóně a v hotelu Keys byla obsazena sotva třetina pokojů. Jediným Lisbethiným problémem bylo to, že její klid a nesystematická matematická studia narušovaly neustálé hádky v sousedním pokoji.

Mikael Blomkvist stiskl domovní zvonek u bytu Lisbeth Salanderové na Lundské ulici. Nečekal, že mu otevře, ale stalo se u něj zvykem párkrát za měsíc se u ní zastavit a zjistit, zdali nedošlo k nějaké změně. Když zvedl stříšku otvoru na vhazování pošty, zahlédl hromadu reklam. Bylo těsně po desáté hodině večer a byla příliš velká tma, takže nemohl posoudit, o kolik se hromada od minule zvětšila.

Chvilku nerozhodně postával na schodišti, pak se zklamaně otočil na podpatku a odešel. Pohodlným tempem se vydal do svého bytu na Bellmanově ulici, zapnul kávovar a otevřel si večerník. Bylo mu smutno a rád by věděl, kde Lisbeth Salanderová vězí. Cítil neurčitý neklid a už po tisící přemýšlel, co se s ní vlastně stalo.

Před rokem během vánočních svátků pozval Lisbeth Salanderovou na svou chatu v Sandhamnu. Chodili na dlouhé procházky a neustále dokola diskutovali o dozvucích dramatických událostí, které je potkaly v uplynulém roce, kdy Mikael prožíval cosi, co s odstupem času považoval za životní krizi. Byl odsouzen za pomluvu a strávil dva měsíce za mřížemi,

jeho kariéra profesionálního novináře skomírala a z pozice odpovědného vydavatele časopisu *Milénium* odtáhl jako spráskaný pes. A najednou bylo všechno jinak. Sepsání životopisu průmyslníka Henrika Vangera, které považoval za ztřeštěnou dobře placenou terapii, se zničehonic změnilo v zoufalý hon na vychytralého neznámého sériového vraha.

Během tohoto honu se seznámil s Lisbeth Salanderovou. Mikael si roztržitě přejel prstem po tenké jizvě na krku těsně pod levým uchem. Zůstala mu po oprátce. Lisbeth mu nepomáhala jen při pronásledování vraha – doslova mu zachránila život.

Znovu a znovu ho překvapovala svými pozoruhodnými schopnostmi – fotografickou pamětí a fenomenální znalostí počítačů. Mikael Blomkvist se v počítačích vyznal celkem slušně, ale Lisbeth Salanderová to s nimi uměla tak, jako by byla ve spojení s ďáblem. Mikaelovi postupně došlo, že je hackerkou světové úrovně a v exkluzivním mezinárodním klubu věnujícím se pronikání do počítačů na nejvyšší úrovni je legendou, známou však pouze pod pseudonymem *Wasp*.

Právě díky jejímu talentu tajně navštěvovat cizí počítače získal Mikael materiál nezbytný k tomu, aby zvrátil svou novinářskou porážku ve Wennerströmově aféře – jeho trhák byl ještě po roce předmětem mezinárodních policejních vyšetřování v oblasti, hospodářské kriminality a Mikael býval pravidelným účastníkem televizních novin.

Před rokem cítil obrovské uspokojení – z pomsty a ze zadostiučinění od té novinářské stoky. Tento pocit však záhy vyprchal. Během několika týdnů měl stále stejných otázek od novinářů a finanční policie až po krk. *Je mi líto, ale o svých zdrojích s vámi nemůžu hovořit.* Když se jakýsi novinář z anglicky psaného listu *Azerbaidzhan Times* obtěžoval přijet do Stockholmu pouze proto, aby mu položil stejně prostoduché otázky, míra jeho trpělivosti přetekla. Mikael omezil počet poskytovaných rozhovorů na minimum a během posledních měsíců se v televizi objevil pouze tehdy, když ho telefonicky přemluvila redaktorka z TV4**,** a pouze v případě, kdy se vyšetřování dostalo do nějaké zjevně nové fáze.

Spolupráce s redaktorkou z TV4 byla v mnohém zcela odlišná. Byla první novinářkou, která jeho odhalení brala vážně, a bez jejího přičinění by onen trhák, který *Milénium* tehdy večer vypustilo, sotva dosáhl takové průraznosti. Až posléze se Mikael dozvěděl, že se redaktorka zuby nehty snažila přimět redakci k tomu, aby poskytla jeho případu prostor ve vysílání. V redakci se proti známému šprýmaři z *Milénia* Mikaelu Blomkvistovi zvedl silný odpor, a až do chvíle, kdy redaktorka vystoupila ve zpravodajství, nebylo jisté, zda se tento příběh vůbec dostane přes baterii

redakčních právníků do vysílání. Většina jejích starších kolegů nad ní lámala hůl a konstatovala, že pokud se v této věci zmýlila, má po kariéře. Ona však trvala na svém a byl z toho trhák roku.

Redaktorka Mikaelovu verzi hájila během celého prvního týdne – byla vlastně jedinou reportérkou, která se tímto případem zabývala –, ale někdy před Vánoci si Mikael všiml, že veškeré komentáře a nové zápletky přebrali pod patronát její mužští kolegové. Kolem Nového roku se Mikael různými oklikami dozvěděl, že ji z tohoto tématu jednoduše vyšoupli, přičemž jejich motivací bylo, že tak důležitou záležitostí se musí zabývat seriózní ekonomičtí reportéři a ne nějaká pipinka z Gotlandu nebo Bergslagenu nebo čert ví odkud. Když mu příště zavolali z TV4 a požádali ho o komentář, Mikael jim rovnou oznámil, že se pro TV4 vyjádří pouze tehdy, když mu bude otázky klást ona. Několik dní panovalo rozmrzelé ticho a pak hoši z TV4 kapitulovali.

Ochladnutí Mikaelova zájmu o Wennerströmovu aféru souviselo s tím, že z jeho života zmizela Lisbeth Salanderová. Mikael dosud nechápal, co se vlastně stalo.

Rozešli se na Štěpána a v dalších dnech mezi svátky ji neviděl. Pozdě večer den před Silvestrem jí volal, ale Lisbeth nebrala telefon.

Na Silvestra se u ní dvakrát zastavil a klepal na dveře. Poprvé se u ní svítilo, ale neotevřela mu. Podruhé byla v bytě tma. Na Nový rok se jí znovu pokusil zavolat, ale bezvýsledně. Poté mu bylo sděleno pouze to, že volaný účastník je nedostupný.

Pak ji viděl ještě dvakrát. Když se mu Lisbeth nepodařilo zastihnout po telefonu, zašel začátkem ledna k ní domů a posadil se na schody u jejího bytu s úmyslem počkat, dokud se neobjeví. Vzal si s sebou knihu a zarputile tam seděl čtyři hodiny, až Lisbeth těsně před jedenáctou večer vešla do domu. Nesla hnědou papírovou krabici, a když ho spatřila, prudce se zastavila.

„Ahoj Lisbeth," pozdravil Mikael a sklapl knihu.

Lisbeth si ho bezvýrazně změřila, ale v jejím pohledu nebyla vřelost ani přátelství. Pak proklouzla kolem něj a zastrčila klíč do zámku.

„Nepozveš mě na kafe?" zeptal se Mikael.

Lisbeth se k němu obrátila a tichým hlasem mu sdělila:

„Vypadni odsud. Už tě nechci vidět."

Poté neskutečně zklamanému Mikaelovi zabouchla dveře před nosem a ten jen slyšel, jak zevnitř zamyká dveře.

Podruhé ji spatřil o pouhé tři dny později. Jel metrem ze Stavidla na přestupní stanici T-centralen, a když vlak zastavil na Starém Městě, podíval

se oknem a uviděl ji na nástupišti asi jen v dvoumetrové vzdálenosti. Právě se zavíraly dveře. Lisbeth pět vteřin hleděla přímo skrze něj, jako by byl vzduch, pak se otočila na podpatku a zmizela z jeho zorného pole přesně ve chvíli, kdy se vlak dal do pohybu.

Její postoj byl zcela zřejmý. Lisbeth Salanderová nechtěla mít s Mikaelem Blomkvistem nic společného. Bez jakéhokoli vysvětlení ho vymazala ze svého života stejně nemilosrdně jako soubor z počítače. Změnila si číslo mobilního telefonu a na jeho e-maily neodpovídala.

Mikael si povzdechl, vypnul televizi, přešel k oknu a pozoroval Radnici. Přemýšlel, zda neudělal chybu, když se u ní v pravidelných intervalech zastavoval. Byl toho názoru, že pokud mu nějaká žena dá takto zjevně najevo, že o něm nechce ani slyšet, půjde jí z cesty. Nerespektování takového postoje se v jeho očích rovnalo nerespektování její osoby.

Mikael a Lisbeth spolu spali. Došlo k tomu z její iniciativy a jejich vztah trval půl roku. Pokud se rozhodla jejich poměr skončit stejně překvapivě, jako ho začala, pak to pro Mikaela bylo naprosto v pořádku. Rozhodnutí bylo pouze na ní. Mikaelovi nedělalo žádný problém srovnat se s rolí *bývalého* přítele – pokud jím nyní byl –, ale byl zmaten Lisbethiným naprostým odstupem.

Mikael do Lisbeth nebyl zamilovaný – byli tak odlišní, jak jen dva lidé mohou být –, ale měl ji rád a opravdu tu neskutečně komplikovanou bytost postrádal. Věřil, že jejich přátelství je vzájemné. Stručně řečeno si připadal jako idiot.

Dlouhou dobu stál u okna.

Nakonec se rozhodl.

Pokud o něm Lisbeth Salanderová má natolik špatné mínění, že se s ním nedokáže ani pozdravit při náhodném setkání v metru, tak je po jejich přátelství zřejmě veta a nedá se s tím nic dělat. V budoucnu už nebude nijak usilovat o to, aby s ní přišel do kontaktu.

Lisbeth Salanderová pohlédla na náramkové hodinky a konstatovala, že je zpocená jako myš navzdory tomu, že poklidně seděla ve stínu. Bylo půl jedenácté dopoledne. Zapamatovala si tři řádky dlouhý matematický vzorec a zaklapla knihu *Dimensions in Mathematics.* Pak ze stolu sebrala klíče od pokoje a krabičku cigaret.

Její pokoj se nacházel ve druhém, nejvyšším patře. Lisbeth se svlékla a odešla do sprchy.

Ze zdi těsně pod stropem si ji změřila dvacet centimetrů dlouhá zelená ještěrka. Lisbeth Salanderová jí pohled oplatila, ale nijak se nesnažila

ještěrku zahnat. Ostrov byl plný ještěrek, které do pokoje prolézaly okenními žaluziemi, škvírami pode dveřmi nebo ventilací v koupelně. Lisbeth vyhovovala taková společnost, která ji nechávala na pokoji. Voda byla studená, nikoli však ledová, a Lisbeth stála ve sprše pět minut, aby se zchladila.

Když se vrátila do pokoje, zastavila se nahá před zrcadlem na skříni a s úžasem pozorovala své tělo. Stále vážila čtyřicet kilo a měřila sotva metr padesát. S tím už toho moc nenadělá. Měla štíhlé údy připomínající panenku, malé ruce a skoro žádná stehna.

Ale teď měla prsa.

Lisbeth měla po celý svůj život plochou hruď, jako by ještě ani nepřišla do puberty. Zdálo se jí, že vypadá směšně, a vždycky jí bylo nepříjemné, když se měla ukázat nahá.

Najednou měla prsa. Nejednalo se o žádné melouny (které nechtěla a které by na jejím vyzáblém tělíčku působily ještě směšněji), ale měla dvě pevná kulatá ňadra střední velikosti. Změna byla provedena opatrně a proporce byly zcela přiměřené. Pokud však šlo o Lisbethin zjev i o její nanejvýš soukromý dobrý pocit, byl to obrovský rozdíl.

Lisbeth strávila celých pět týdnů na klinice u Janova a nechala si voperovat implantáty. Vybrala si kliniku i lékaře s velice seriózní a naprosto nejlepší pověstí v Evropě. Její lékařka, šaramantní nakrátko ostříhaná žena jménem Alessandra Perriniová, konstatovala, že Lisbethina prsa jsou nedovyvinutá a jejich zvětšení je tak možné provést ze zdravotních důvodů.

Zákrok nebyl bezbolestný, ale prsa vypadala i na omak působila zcela přirozeně a jizvy byly nyní téměř neznatelné. Lisbeth svého rozhodnutí ani na vteřinu nelitovala. Byla spokojená. Ještě celý další půlrok nedokázala projít s obnaženou hrudí kolem zrcadla, aby se nezarazila a s uspokojením nekonstatovala, že zvýšila kvalitu svého života.

Během pobytu na klinice si nechala odstranit i jedno ze svých devíti tetování – dva centimetry dlouhou vosu na pravé straně hrdla. Svých kérek si cenila, především velkého draka táhnoucího se od lopatky až k zadku, ale přesto se rozhodla, že se vosy zbaví. Vosa byla tak nápadná a do očí bijící, že by Lisbeth díky ní mohla být snadno zapamatovatelná a identifikovatelná. Lisbeth Salanderová nechtěla být zapamatovatelná a identifikovatelná. Tetování jí na klinice odstranili pomocí laseru, a když si přejela ukazováčkem po krku, nahmatala jen tenkou jizvu. Při bližším zkoumání bylo patrné, že její opálená pokožka je na místě odstraněného

tetování malinko světlejší, ale při zběžném pohledu si člověk ničeho nevšiml. Pobyt v Janově ji celkem vyšel na sto devadesát tisíc korun.

Lisbeth na to měla.

Lisbeth Salanderová přestala snít před zrcadlem a natáhla si kalhotky a podprsenku. Dva dny poté, co opustila kliniku v Janově, navštívila poprvé za svůj pětadvacetiletý život obchod s dámským prádlem a nakoupila si věci, které dosud nepotřebovala. Od svých šestadvaceti let nosila podprsenku s jistým pocitem uspokojení.

Oblékla si džíny a černé tričko s nápisem *Consider this a fair warning.* Nazula si sandály, vzala klobouk proti slunci a hodila si přes rameno černou nylonovou tašku.

Cestou k východu zaslechla jakési mumlání vycházející z malého hloučku hotelových hostů v recepci. Lisbeth zpomalila a nastražila uši.

„Just how dangerous is she?“ zeptala se černoška s hlubokým hlasem a evropským přízvukem. Lisbeth se na ni pamatovala z charterového letadla z Londýna, které zde přistálo před deseti dny.

Freddy McBain, prošedivělý recepční, který vždy zdravil Lisbeth Salanderovou přátelským úsměvem, vypadal znepokojeně. Vysvětlil, že bude nutné informovat všechny hotelové hosty, a pokud se hosté danými instrukcemi budou řídit, není důvod se znepokojovat. Jeho odpověď spustila lavinu otázek.

Lisbeth Salanderová svraštila obočí a zamířila ven k barovému pultu, kde našla Ellu Carmichaelovou.

„O co jde?“ zeptala se a ukázala palcem na hlouček u recepce.

„Zřejmě nás navštíví Mathilda.“

„Mathilda?“

„Mathilda je orkán, který se před pár týdny vytvořil před Brazílií a ráno se přehnal přímo před Paramaribo, hlavní město Surinamu. Není jasné, jakým směrem bude pokračovat – zřejmě dále na sever k USA. Ale pokud se pustí podél pobřeží na západ, tak mu v cestě stojí Trinidad a Grenada. Takže tu možná bude větrno.“

„Myslela jsem, že období orkánů je už pryč.“

„To taky je. Nebezpečí orkánů tady hrozí v září a říjnu. Ale v poslední době je tak zaneřáděné ovzduší a je v něm tolik skleníkových plynů a všeho možného svinstva, že člověk nikdy neví.“

„Fajn. A kdy by měla Mathilda dorazit?“

„Brzy.“

„Mám něco dělat?“

„Lisbeth, s orkánem si není radno zahrávat. Měli jsme na Grenadě orkán v sedmdesátých letech a pořádně to tady zpustošil. Bylo mi tehdy jedenáct, bydleli jsme v Grand Etangu na cestě do Grenville, a na tu noc nikdy nezapomenu."

„Hm."

„Ale nemusíš si dělat starosti. V sobotu se drž poblíž hotelu. Zabal si do tašky věci, o které nechceš přijít – například ten počítač, u kterého vysedáváš a hraješ hry –, a buď připravená na to, že až přijde příkaz, popadneš tašku a schováš se dolů do bouřkového krytu. To je všechno."

„Fajn."

„Dáš si něco k pití?"

„Ne."

Lisbeth Salanderová odešla bez rozloučení. Ella Carmichaelová se za ní unaveně usmála. Trvalo několik týdnů, než si zvykla na zvláštní způsoby toho podivínského děvčete a pochopila, že Lisbeth Salanderová není nevycválaná – je jen hodně jiná. Za své pití však platila bez reptání, obvykle bývala poměrně střízlivá, hleděla si svého a nikdy nevyvolávala hádky.

Místní hromadnou dopravu na Grenadě tvořily především fantasticky pomalované minibusy, jezdící bez ohledu na jízdní řád nebo jiné formality. Na druhé straně za denního světla jezdily velice často. Když se však setmělo, bylo téměř nemožné dostat se někam bez auta.

Lisbeth Salanderová čekala na silnici do Saint George's jen několik minut, když jeden z autobusů zastavil. Řidič byl kliďas a reproduktor v autobuse vyhrával na celé kolo *No Woman No Cry*. Lisbeth uzamkla uši, zaplatila dolar a horko těžko se protáhla mezi korpulentní šedovlasou paní a dvěma chlapci ve školní uniformě.

Hlavní město Saint George's se rozkládalo podél zálivu ve tvaru písmene U, tvořícího The Carenage, vnitřní přístav. Kolem přístavu se tyčily strmé kopce s vilkami, starými koloniálními budovami a pevností Fort Rupert, ležící na nejzazším příkrém skalnatém výběžku.

Saint George's bylo město s velice kompaktní zástavbou, úzkými ulicemi a spoustou steziček. Domky šplhaly vzhůru po kopcích a nebylo snadné najít nějakou rovnou plochu – kromě kriketového hřiště kombinovaného se závodní dráhou na severním okraji města.

Lisbeth vystoupila uprostřed přístavu a vydala se do MacIntyre's Electronics na vrcholku nevysokého strmého svahu. Většina výrobků

prodávaných na Grenadě byla dovezená z USA nebo z Anglie a stála tudíž jednou tolik než kdekoli jinde, ale na oplátku obchod nabízel klimatizaci.

Náhradní baterie, které si objednala do svého Apple PowerBooku G4 Titanium se sedmnáctipalcovým displejem, konečně dorazily. V Miami si koupila kapesní počítač Palm s externí klávesnicí, na kterém si mohla procházet poštu a který mohla snadno strčit do nylonové tašky namísto toho, aby s sebou tahala PowerBook, ale ve srovnání se sedmnáctipalcovým displejem to byla mizerná náhražka. Originální baterie ale už byly slabé a vydržely bez nabíjení sotva půlhodinu, což byla otrava, když si chtěla posedět na terase u bazénu. Zásobování elektrickým proudem tady nebylo právě nejlepší. Během svého několikatýdenního pobytu na Grenadě Lisbeth zažila dva velké výpadky proudu. Zaplatila kreditní kartou, jejímž vlastníkem byla společnost Wasp Enterprises, zastrčila baterie do nylonové tašky a znovu vyšla do poledního žáru.

Navštívila banku Barclays a vybrala si tři sta dolarů v hotovosti, pak se vydala dolů k tržišti a koupila si svazek mrkve, šest plodů manga a jedenapůllitrovou láhev minerálky. Nylonová kabela byla teď podstatně těžší, a když se Lisbeth vrátila do přístavu, měla hlad i žízeň. Zprvu přemýšlela o restauraci The Nutmeg, ale vchod byl zjevně ucpán hosty. Pokračovala ke klidnějšímu podniku Turtleback na konci zálivu, posadila se na verandu a objednala si talíř kalamárů s americkými brambory a láhev místního piva Carib. Natáhla se po novinách *Grenadian Voice*, které tu někdo nechal, a během dvou minut je přelétla očima. Jediný zajímavý článek bylo dramatické varování před možným příchodem Mathildy. Text byl doplněn fotografií zdevastovaného domu, což byla připomínka pohromy, kterou v zemi způsobila návštěva minulého orkánu.

Lisbeth složila noviny, lokla si Caribu přímo z láhve a opřela se o židli, vtom však uviděla, jak z baru na verandu zamířil muž z pokoje číslo třicet dva. V jedné ruce držel hnědou aktovku a v druhé velkou sklenici Coca-Coly. Pohlédl na ni, aniž ji poznal, posadil se na druhý konec verandy a zíral na moře před restaurací.

Byl k ní otočen z profilu a Lisbeth Salanderová si ho důkladně prohlédla. Muž vypadal zcela nepřítomně; sedm minut seděl bez hnutí, pak najednou zvedl sklenku a třemi hlubokými doušky se napil. Poté ji odstrčil a opět zíral na vodu. Po chvíli Lisbeth otevřela kabelu a vyndala z ní *Dimensions in Mathematics.*

Lisbeth měla po celý život ráda skládanky a záhady. Když jí bylo devět let, složila Rubikovu kostku, kterou dostala od matky. Kostka vystavila její

schopnost logického myšlení zkoušce trvající téměř čtyřicet minut plných frustrace, než si konečně uvědomila, na jakém principu funguje. Pak už jí nedělalo problémy kostku správně složit. V novinových testech inteligence nikdy neudělala chybu; pět podivně utvářených obrazců a otázka, jak by měl vypadat šestý obrazec patřící do série. Pro ni byla odpověď vždycky naprosto jasná.

Na prvním stupni základní školy se naučila sčítat a odečítat. Násobení, dělení a geometrie byly jen přirozeným pokračováním základní výuky. Dokázala sečíst účet v restauraci, napsat fakturu a vypočítat dráhu dělové střely, která byla vypálena určitou rychlostí pod určitým úhlem. To byly samozřejmosti. Dokud si nepřečetla onen článek v *Popular Science,* ani na vteřinu nepocítila nějakou fascinaci matematikou a vlastně ji vůbec nenapadlo, že by násobilka byla matematika. Násobilku si zapamatovala během jednoho odpoledne ve škole a nedokázala pochopit, proč ji učitel musí celý rok omílat stále dokola.

Najednou však vytušila neúprosnou logiku, která za těmito úvahami a vzorci nepochybně existovala a která ji přivedla k policím s knihami o matematice v univerzitním knihkupectví. Ale nový svět se před ní rozklenul až ve chvíli, kdy otevřela *Dimensions in Mathematics.* Matematika byla vlastně logická skládanka s nekonečnými variacemi – se záhadami, které bylo možné řešit. Vtip nespočíval v řešení početních úloh. Pětkrát pět bude vždycky dvacet pět. Vtip spočíval v pochopení systému pravidel, který umožňoval vyřešení jakéhokoli matematického problému.

Dimensions in Mathematics nebyla nezáživná učebnice, ale dvanáctisetstránkový román o historii matematiky od starých Řeků až po dnešní pokusy o zvládnutí sférické astronomie. Kniha byla považována za jakousi matematickou bibli stejného významu, jaký pro seriózní matematiky kdysi měla (a stále má) Diofantova *Aritmetika.* Když Lisbeth poprvé otevřela *Dimensions in Mathematics* na terase hotelu u pláže Grand Anse, ocitla se najednou v jakémsi čarovném světě čísel ukrytém v knize, která měla naučný charakter, ale zároveň dokázala čtenáře pobavit anekdotami a překvapivými problémy. Lisbeth se tak seznámila s matematikou od Archiméda až po současnou Jet Propulsion Laboratory v Kalifornii. Pochopila metody, kterými matematici řešili problémy. Jedním z jejích prvních překvapujících zážitků byla Pythagorova věta ($x^2 + y^2 = z^2$), zformulovaná zhruba v pátém století před Kristem. Najednou pochopila smysl slov, která si pamatovala od druhého stupně základní školy z několika málo hodin, kterých se zúčastnila. *Obsah čtverce sestrojeného nad přeponou pravoúhlého rovinného trojúhelníku je roven součtu obsahů*

čtverců nad jeho odvěsnami. Fascinoval ji Eukleidův objev ze třetího století před Kristem, že dokonalé číslo je vždy součinem dvou čísel, přičemž první číslo je libovolná mocnina číslice 2 a druhé je tvořeno rozdílem o stupeň vyšší mocniny čísla 2 a jedničky. Bylo to vylepšení Pythagorovy věty a Lisbeth si uvědomovala všechny její nekonečné kombinace.

$$6 = 2^1 \times (2^2 - 1)$$
$$28 = 2^2 \times (2^3 - 1)$$
$$496 = 2^4 \times (2^5 - 1)$$
$$8128 = 2^6 \times (2^7 - 1)$$

Mohla by pokračovat do nekonečna, aniž by našla nějaké číslo, které by se tomuto pravidlu vymykalo. Takováto logika oslovovala Lisbethin cit pro absolutno. Spokojeně se vypořádala s Archimédem, Newtonem, Martinem Gardnerem a tuctem dalších klasických matematiků.

Poté došla ke kapitole o Pierru de Fermatovi, jehož matematická hádanka, Velká Fermatova věta, ji ohromila na celých sedm týdnů. Což však byl nepochybně zanedbatelný časový údaj ve srovnání s tím, že Fermat dováděl matematiky k šílenství téměř po čtyři století až do roku 1993, kdy se jeho tajenku podařilo vyluštit Angličanu Andrewu Wilesovi.

Velká Fermatova věta zdánlivě vypadala jako snadný úkol.

Pierre de Fermat se narodil v roce 1601 v Beaumont-de-Lomagne v jihozápadní Francii. K vzteku bylo především to, že nebyl matematik, nýbrž státní úředník, pro něhož byla matematika jakýmsi bizarním koníčkem, kterému se věnoval ve volném čase. Přesto je považován za jednoho z nejnadanějších matematiků-samouků všech dob. Přesně jako Lisbeth Salanderová nacházel potěšení v řešení skládanek a záhad. Zjevně ho však nejvíce těšilo provokovat jiné matematiky tím, že vymyslel nějaký problém, ale neobtěžoval se uvést jeho řešení. Filozof René Descartes Fermata počastoval celou řadou nelichotivých přívlastků a jeho anglický kolega John Wallis se o něm zmiňoval jako o „tom zatraceném Francouzovi".

Ve třicátých letech sedmnáctého století vyšel francouzský překlad *Diofantovy Aritmetiky* obsahující kompletní shrnutí teorií čísel formulovaných Pythagorem, Euklidem a dalšími antickými matematiky. Právě když Fermat studoval Pythagorovu větu, vymyslel v jakémsi výbuchu naprosté geniality svou nesmrtelnou matematickou záhadu, kterou byla aplikace Pythagorovy věty na prostor. Namísto čtverce dosadil krychli, tedy místo ($x^2 + y^2 = z^2$) se objevila rovnice ($x^3 + y^3 = z^3$).

Problém spočíval v tom, že nová rovnice zřejmě neměla v přirozených číslech žádné řešení. Fermat neudělal nic jiného než to, že drobnou akademickou úpravou změnil rovnici s nekonečným počtem řešení za rovnici, která v přirozených číslech neměla řešení vůbec žádné. Právě tohle byla jeho věta – Fermat tvrdil, že nikde v celém nekonečném vesmíru čísel neexistuje žádné takové přirozené číslo, díky němuž by bylo možné krychli vyjádřit jako součet dvou krychlí, a toto obecně platí pro všechna čísla s vyšší než druhou mocninou, což je právě Pythagorova věta.

Matematici se brzy shodli na tom, že Fermatova rovnice takto opravdu funguje. Pomocí metody pokusů a omylů konstatovali, že nedokážou nalézt číslo, které by Fermatovo tvrzení zpochybnilo. Problém byl pouze v tom, že i kdyby počítali až do soudného dne, nemohli by vyzkoušet všechna existující čísla – je jich přece nekonečně mnoho –, a nemohli by si tak být stoprocentně jisti tím, že by následující číslo Fermatovu větu nepopřelo. V matematice je totiž nezbytné veškerá tvrzení dokázat matematicky a vyjádřit je s obecnou platností v podobě vědecky korektní formulace. Matematik se musí postavit na pódium a prohlásit: „Je tomu tak *proto, že…*“

Fermat zůstal věrný svému zvyku a hodil svým kolegům další udičku. Na okraj svého exempláře *Aritmetiky* si génius naškrábal nástin výše zmíněného problému a zakončil ho několika řádky. *Cuius rei demonstrationem mirabilem sane detexi hanc marginis exiguitas non caperet. Objevil jsem úžasný důkaz, na který není na tomto okraji dosti místa.*

Pokud bylo Fermatovým úmyslem přivést kolegy k zuřivosti, tak se mu to dokonale podařilo. Od roku 1637 věnovala většina matematiků s trochou sebeúcty často nezanedbatelný čas pokusům o nalezení Fermatova důkazu. Vylámaly si na něm zuby celé generace myslitelů, dokud v roce 1993 nenašel spásné řešení Andrew Wiles. Ten si však nad tímto oříškem lámal hlavu po pětadvacet let a během posledních deseti let téměř nic jiného nedělal. Lisbeth Salanderová z toho byla úplně konsternovaná.

Odpověď ji vlastně nezajímala. Cílem pro ni bylo samotné řešení problému. Když před ni někdo postavil nějakou záhadu, tak ji vyřešila. Než pochopila princip dané úvahy, luštění číselných záhad jí trvalo dlouho, ale vždycky se dobrala ke správnému řešení a nikdy se nemusela dívat na výsledek.

Takže jakmile si přečetla o Velké Fermatově větě, vzala si arch papíru a začala na něj čmárat číslice. Ale při hledání důkazu Fermatovy záhady pohořela.

Lisbeth se odmítla podívat na výsledek a přeskočila proto kapitolu, pojednávající o řešení, k němuž dospěl Andrew Wiles. Namísto toho dočetla *Dimensions in Mathematics* a konstatovala, že žádný další problém popsaný v této knize jí nedělal takové potíže. Poté se den za dnem s rostoucím podrážděním vracela k Fermatově záhadě a lámala si hlavu nad tím, jaký „úžasný důkaz" mohl mít Fermat na mysli. Dostávala se z jedné slepé uličky do druhé.

Lisbeth vzhlédla, když se muž z pokoje třicet dva najednou zvedl a šel směrem k východu. Pohlédla na náramkové hodinky a uvědomila si, že tu seděl bez pohnutí téměř dvě hodiny a deset minut.

Ella Carmichaelová postavila na barový pult před Lisbeth Salanderovou sklenku s nápojem a konstatovala, že Lisbeth si rozhodně nepotrpí na nesmyslné tlachání nad růžově zbarvenými drinky se směšnými paraplíčky. Pokaždé si objednávala stejné pití – rum s colou. Kromě jediného večera, kdy byla Salanderová ve velmi podivné náladě a tak namol opilá, že Ella musela požádat o pomoc a donést ji do pokoje, se Lisbethina běžná konzumace skládala z caffé latte a sem tam nějakého drinku nebo místního piva Carib. Jako vždy se posadila na nejvzdálenější konec barového pultu s knihou plnou podivných matematických klikyháků, což byla podle názoru Elly Carmichaelové u dívky jejího věku podivná volba literatury.

Ella také konstatovala, že Lisbeth Salanderová nejeví sebemenší zájem o mužské nadbíhání. Muže, kteří na ni doráželi, přátelsky, ale rozhodně odmítla, a v jednom případě to dokonce ani moc přátelské nebylo. Avšak Chris MacAllen, kterého Lisbeth tak bryskně odpálkovala, byl známá místní firma a koledoval si o pořádný výprask. Ellu proto nijak zvlášť nepřekvapilo, když chlapík jaksi podivně zakopl a sletěl do bazénu poté, co měl celý večer narážky na Lisbeth Salanderovou. Ve prospěch MacAllena však bylo třeba podotknout, že nebyl pomstychtivý. Následujícího večera se opět dostavil, tentokrát ve střízlivém stavu, pozval Salanderovou na pivo, a ta po krátkém zaváhání přijala. Poté se spolu zdvořile zdravili, když na sebe narazili v baru.

„Všechno v pohodě?" zeptala se Ella.

Lisbeth Salanderová přikývla a vzala si sklenku.

„Něco nového s Mathildou?" zeptala se.

„Pořád míří směrem k nám. Nevylučuju, že to bude hodně nepříjemný víkend."

„Kdy se to dozvíme?"

„Vlastně až potom, co se přežene kolem. Může letět přímo na Grenadu, a až sem dorazí, rozhodne se zahnout na sever.“

„Míváte tu často orkány?“

„Jo, smrště přicházejí a odcházejí. Nejčastěji se přeženou kolem nás – jinak by už ostrov nebyl. Ale nemusíš se bát.“

„Nebojím se.“

Najednou zaslechly hlasitý smích a otočily hlavu k dámě z pokoje třicet dva, kterou zřejmě pobavilo cosi, co jí povídal manžel.

„Co jsou tihle lidi zač?“

„Doktor Forbes? Je to Američan z Austinu, z Texasu.“

Ella Carmichaelová vyslovila slovo Američan s jistým znechucením.

„Vím, že jsou to Američané. Ale co tu dělají? On je lékař?“

„Ne, o tenhle typ doktora nejde. Pracuje tady pro nadaci Santa Maria.“

„Co to je?“

„Platí náklady na vzdělání pro nadané děti. Je to slušný pán. Vyjednává s ministerstvem školství o postavení nového druhého stupně základní školy v Saint George’s.“

„Slušný pán, co mlátí svoji manželku,“ odvětila Lisbeth Salanderová.

Ella Carmichaelová zmlkla, ostře na Lisbeth pohlédla a odnesla pivo Carib na druhý konec baru nějakým místním hostům.

Lisbeth zůstala ještě deset minut sedět u baru s nosem ponořeným do svých *Dimenzí*. Už na začátku puberty si všimla, že má fotografickou paměť, a tím se zásadním způsobem lišila od svých spolužáků. Nikdy tuto schopnost před nikým neodhalila – jen jednou ve slabé chvilce před Mikaelem Blomkvistem. *Dimenze* už znala nazpaměť a knihu s sebou vláčela hlavně proto, že pro ni představovala vizuální pouto s Fermatem; byla pro ni jakýmsi talismanem.

Tohoto večera se však nedokázala soustředit na Fermata ani na jeho větu. Zato před sebou viděla doktora Forbese, jak nepohnutě sedí v restauraci s pohledem upřeným na jeden a tentýž bod na vodě.

Lisbeth nedokázala vysvětlit proč, ale najednou cítila, že tu něco není v pořádku.

Nakonec knihu opět zavřela, vrátila se do pokoje a zapnula svůj PowerBook. Na surfování po internetu nebylo ani pomyšlení. Hotel neměl vysokorychlostní připojení, ale Lisbeth měla v počítači vestavěný modem, díky kterému ho bylo možné propojit s jejím mobilním telefonem Panasonic, a mohla tak posílat i vyzvedávat elektronickou poštu. Lisbeth rychle napsala e-mail a poslala ho na adresu plague_xyz_666@hotmail.com:

Nemám vysokorychlostní připojení. Potřebuju informace o doktoru Forbesovi z nadace Santa Maria a jeho manželce, žijí v Austinu v Texasu. Informátorovi zaplatím 500 dolarů. Wasp.

Lisbeth připojila svůj veřejný PGP klíč, zašifrovala e-mail *Plagueovým* PGP klíčem a stiskla tlačítko „odeslat“. Poté pohlédla na hodiny a konstatovala, že je těsně po půl osmé večer.

Vypnula počítač, ušla asi čtyři sta metrů po pláži, přešla cestu do Saint George’s a zaklepala na dveře boudy za barem The Coconut. George Bland byl šestnáctiletý student. Chtěl se stát lékařem, advokátem nebo možná astronautem, a byl přibližně stejně vyzáblý i vysoký jako Lisbeth Salanderová.

Lisbeth se s Georgem seznámila na pláži během svého prvního týdne na Grenadě, den poté, co se přestěhovala na Grand Anse. Procházela se po pláži, posadila se do chládku pod pár palem a dívala se na děti hrající dole u vody fotbal. Otevřela své *Dimenze* a zcela se do nich pohroužila, když přišel George, posadil se jen pár metrů před ni a zjevně si jí vůbec nevšiml. Lisbeth ho mlčky pozorovala. Hubený černoušek v sandálech, černých kalhotách a bílé košili.

Stejně jako ona si otevřel knihu a zahloubal se do ní. Stejně jako ona měl knihu o matematice – *Basics 4*. Chlapec soustředěně četl a začal si něco čmárat do sešitu. Až když si Lisbeth po pěti minutách odkašlala, zaznamenal její přítomnost a zděšeně vyskočil. Omlouval se, že ji vyrušil, a chystal se odejít, když tu se ho Lisbeth zeptala, jestli to byla těžká úloha.

Algebra. Po svou minutách našla v jeho výpočtech základní chybu. Po třiceti minutách vyřešili jeho domácí úlohy. Za hodinu stačili projít v učebnici celou další kapitolu a Lisbeth mu jako zkušený pedagog vysvětlovala fígle početních úkonů. Chlapec k ní vzhlížel s uctivým respektem. Po dvou hodinách Lisbeth pověděl, že jeho máma žije v Torontu v Kanadě a jeho táta v Grenville na druhém konci ostrova, a on sám bydlí v chatrči o něco dál na pláži. Je nejmladší ze všech sourozenců; má tři starší sestry.

Pro Lisbeth Salanderovou byla jeho společnost velmi uklidňující. Byla to neobvyklá situace. Nezávazné rozhovory s neznámými lidmi navazovala zřídka nebo spíše nikdy. Nejednalo se o stud. Konverzace pro ni měla pouze praktickou funkci; jak se dostanu do lékárny nebo kolik stojí pokoj v hotelu. A byla tu také funkce profesionální; když pracovala jako detektiv pro Dragana Armanského v Milton Security, nedělalo jí žádné problémy vést s lidmi dlouhé rozhovory jen proto, aby získala informace.

Naproti tomu nesnášela osobní rozhovory směřující k záležitostem, které považovala za soukromé. *Jak jsi stará – hádej. Máš ráda Britney Spearsovou – kdo to je? Máš ráda obrazy Carla Larssona – o tom jsem nikdy nepřemýšlela. Jsi lesbička – po tom je ti houby.*

George Bland byl neohrabaný a sebevědomý, ale byl zdvořilý a pokoušel se vést inteligentní konverzaci, aniž by se s ní přel nebo strkal nos do jejího soukromí. Stejně jako ona působil osaměle. Bylo to dost podivné, ale chlapec se zřejmě smířil s tím, že na pláž Grand Anse sestoupila bohyně matematiky a byl rád, že je s ním ochotna posedět a dělat mu společnost. Rozloučili se po několika hodinách, když se slunce začalo chýlit k obzoru. Společně se vydali směrem k jejímu hotelu, George Lisbeth ukázal chatrč, která byla jeho studentským příbytkem, a rozpačitě se zeptal, jestli by ji nemohl pozvat na čaj. Lisbeth pozvání přijala, což ho zjevně překvapilo.

Georgeův příbytek byl velmi jednoduchý; bouda, v níž byl pořádně odřený stůl, dvě židle, postel a skříň na šaty a povlečení. Jediným osvětlením byla lampička na psacím stole s kabelem protaženým do baru The Coconut. Místo sporáku měl přenosný vařič. Chlapec Lisbeth pozval na večeři sestávající z rýže a zeleniny, kterou podával na umělohmotných talířcích. Také jí odvážně nabídl, aby si zakouřila místní zakázanou drogu, což Lisbeth rovněž přijala.

Lisbeth si rychle všimla, že ho její přítomnost vyvádí z míry a neví, jak by se k ní měl chovat. Impulzivně se rozhodla, že mu dovolí, aby ji svedl. Vyvinula se z toho rozvláčná trapná procedura, kdy George sice zjevně pochopil její signály, neměl však ani potuchy o tom, jak by měl na věc jít. Chodil kolem ní jako kolem horké kaše, až Lisbeth ztratila trpělivost, rezolutně ho stáhla na postel a svlékla se.

Bylo to poprvé, kdy se po operaci prsou před někým ukázala nahá. Kliniku opouštěla s lehkým pocitem paniky. Dlouho trvalo, než si uvědomila, že na ni nikdo neciví. Lisbeth Salanderová se obvykle ani za mák nestarala o to, co si o ní myslí ostatní, a lámala si hlavu nad tím, proč si najednou připadá tak nejistá.

George Bland byl pro její nově nabyté já ideálním prubířským kamenem. Když se chlapci (po určitém povzbuzování) konečně podařilo rozepnout jí podprsenku, rychle zhasl lampu u postele a pak se začal svlékat. Lisbeth si uvědomila, že se George stydí, a lampu znovu rozsvítila. Pozorně sledovala jeho reakce, když se jí neohrabaně pokoušel dotýkat. Až později večer se Lisbeth uvolnila a konstatovala, že chlapec považoval její prsa za pravá. Na druhé straně se však zdálo, že nemá příliš s čím srovnávat.

Lisbeth neměla v plánu pořídit si na Grenadě pubertálního milence. Jednala z náhlého popudu, a když od George pozdě večer odcházela, myslela si, že se sem už nevrátí. Dalšího dne se s ním však znovu potkala na pláži a opravdu měla pocit, že ten neohrabaný chlapec je příjemný společník. Během Lisbethina sedmitýdenního pobytu na Grenadě se George Bland stal pevným bodem její existence. Ve dne se nestýkali, ale George trávil každé odpoledne do západu slunce na pláži a večery sám ve své chatrči.

Lisbeth konstatovala, že když se spolu procházejí podél moře, vypadají oba jako puberťáci. *Sweet sixteen.*

George si zřejmě uvědomoval, že jeho život je nyní mnohem zajímavější. Seznámil se se ženou, která ho vzdělávala v matematice a erotice.

Chlapec otevřel dveře a potěšené se na ni usmál.

„Chceš, abych ti dělala společnost?“ zeptala se Lisbeth.

Lisbeth Salanderová odešla od George Blanda těsně po druhé hodině ranní. Cítila v těle teplo a namísto k hotelu Keys se vydala podél pláže. Šla sama potmě, ale věděla, že asi dvě stě metrů za ní jde George Bland.

Vždycky to tak dělal. Lisbeth u něj nikdy nezůstala do rána a George ostře protestoval proti tomu, aby samotná žena chodila v noci do hotelu, a trval na tom, že je jeho povinností ji doprovodit. Obzvláště tehdy, když se jejich schůzka hodně protáhla. Lisbeth Salanderová obvykle naslouchala jeho výkladům a pak diskusi zakončila prostým ne. *Půjdu si, kam budu chtít a kdy budu chtít. Konec diskuse. Kdepak, o žádnou eskortu nestojím.* Když si poprvé uvědomila, že George jde za ní, dostala hrozný vztek. Pak pocítila, že jeho ochranitelský instinkt má určité kouzlo, a proto předstírala, že o jeho doprovodu neví, a už vůbec ne o tom, že se George vydá na zpáteční cestu až ve chvíli, kdy Lisbeth zajde do hotelu.

Zajímalo ji, co by George dělal, kdyby ji najednou někdo přepadl.

Ona sama by v takovém případě použila kladivo zakoupené v železářství, které přechovávala ve vnější kapse své nylonové tašky. Lisbeth Salanderová byla toho mínění, že existuje jen málo scénářů fyzického napadení, kterým by takové bytelné kladívko nedokázalo udělat čáru přes rozpočet.

Byl úplněk a na obloze jiskřily hvězdy. Lisbeth vzhlédla a nad obzorem poznala Regula ze souhvězdí Lva. Byla už téměř u hotelu, když se prudce zastavila. Najednou uviděla na pláži pod hotelem jakéhosi člověka. Bylo to poprvé, co po soumraku zahlédla na pláži živou duši. Ačkoli vzdálenost

mezi nimi byla téměř sto metrů, Lisbeth muže v měsíčním světle bez problémů poznala.

Byl to onen ctihodný doktor Forbes z pokoje číslo třicet dva.

Udělala několik dlouhých rychlých kroků stranou a zůstala tiše stát pod řadou stromů. Když otočila hlavu, neviděla ani George Blanda. Postava u vody pomalu přecházela sem a tam. Kouřila cigaretu. Muž se v pravidelných intervalech zastavoval a skláněl se k zemi, jako by zkoumal písek. Tato pantomima pokračovala celých dvacet minut, pak se muž najednou otočil, rychlými kroky došel ke vchodu do hotelu a zmizel.

Lisbeth několik minut vyčkávala a pak se vydala dolů k místu, kde se procházel doktor Forbes. Pomalu ho obešla a zkoumala pláž. Neviděla nic jiného než písek, několik kamenů a ulit. Po dvou minutách přerušila průzkum pláže a vydala se nahoru k hotelu.

Vyšla na balkon, naklonila se přes zábradlí a pošilhávala po sousedním balkoně. Bylo tam ticho a klid. Večerní hádka už zjevně skončila. Po chvíli Lisbeth vyndala ze své kabely papír a ubalila si joint ze zásoby marihuany, kterou jí obstaral George Bland. Posadila se na balkónovou židli a hleděla na temné vody Karibského moře, kouřila a přemýšlela.

Připadala si jako radarové zařízení ve stavu nejvyšší pohotovosti.

KAPITOLA 2

Pátek 17. prosince

Pětapadesátiletý advokát Nils-Erik Bjurman položil šálek s kávou a sledoval dav lidí před oknem Café Hedon na Stureho náměstí. Zástup kolemjdoucích procházel okolo něj, nikomu však nevěnoval pozornost.

Myslel na Lisbeth Salanderovou. Často myslel na Lisbeth Salanderovou.

Při tom pomyšlení to v něm vřelo zlostí.

Lisbeth Salanderová ho dostala na lopatky. Na ten okamžik nikdy nezapomene. Lisbeth převzala velení a ponížila ho. Její týrání mu na těle zanechalo doslova nesmazatelné stopy, které, blíže určeno, zabíraly plochu přes dvacet centimetrů čtverečních, táhnoucí se od břicha až po pohlavní orgány. Pevně ho připoutala k jeho vlastní posteli, ubližovala mu a vytetovala mu do kůže sdělení, které nebylo možno vyložit si nesprávně ani žádným způsobem odstranit: JSEM SADISTICKÁ SVINĚ, DOBYTEK A NÁSILNÍK.

Lisbeth Salanderová byla stockholmským soudem prohlášena za nezpůsobilou k právním úkonům. Právě jemu byl svěřen úkol dělat jí poručníka, takže vůči němu byla v závislém postavení. Začal o ní fantazírovat už tehdy, když se s ní setkal úplně poprvé. Nedokázal si to vysvětlit; to ona ho k tomu vyprovokovala.

Z čistě rozumového hlediska si advokát Nils Bjurman uvědomoval, že se dopustil činu, který je společensky nepřijatelný a nepřípustný. Věděl, že udělal chybu. Také věděl, že se po právní stránce zachoval neomluvitelně.

Z emocionálního hlediska však takovéto rozumové úvahy nehrály žádnou roli. Od prvního okamžiku, kdy se s Lisbeth Salanderovou v prosinci před dvěma lety setkal, si nemohl pomoct. Zákony, pravidla, morálka ani odpovědnost nic neznamenaly.

Byla to podivná dívka – úplně dospělá, ale vypadala tak, že ji bylo možné považovat za malou holčičku. On měl právo rozhodovat o jejím životě – byla jeho, byla mu k dispozici. Nedokázal odolat pokušení.

Lisbeth byla prohlášena za nesvéprávnou a kvůli jejímu posudku by případným protestům stejně nikdo nevěřil. Rozhodně se nejednalo o znásilnění nevinného dítěte; šetření ze sociálky jasně dokazovalo, že má spoustu sexuálních zkušeností, a že ji dokonce lze považovat za promiskuitní. Podle zprávy sociální pracovnice Lisbeth Salanderová zřejmě nabízela sexuální služby za úplatu už v sedmnácti letech. Zpráva začínala sdělením, že policejní hlídka načapala jakéhosi podnapilého obstarožního proutníka ve společnosti mladé dívky na lavičce v parku v Tantolundenu. Policisté oba aktéry prověřili; dívka na jejich otázky odmítla odpovídat a ten páprda měl takovou opici, že ze sebe nebyl schopen vypravit jediné kloudné slovo.

V očích advokáta Nilse Bjurmana byl závěr jasný: Lisbeth Salanderová je kurva z té nejspodnější příčky společenského žebříčku. A je v jeho moci. Není to nijak riskantní. I kdyby si stěžovala u vyšší instance, Bjurman by ji vzhledem ke své důvěryhodnosti a jejím prohřeškům z minula odbyl jako lhářku.

Jednoduše ideální hračka – dospělá, promiskuitní, sociálně nezpůsobilá a ponechaná napospas jeho zvůli.

Bylo to poprvé, kdy zneužil některého ze svých klientů. Nikdy předtím mu ani na mysl nepřišlo, že by si něco dovolil k osobě, s níž byl v nějakém profesionálním vztahu. Pokud chtěl dát plný průchod svým speciálním sexuálním požadavkům, obracel se na prostitutky. Byl diskrétní, opatrný a dobře platil; problém spočíval pouze v tom, že prostitutka věc neprožívá, jen to předstírá. Šlo zkrátka o placenou službu a dotyčná ženská se kroutila, hekala a hrála divadlo, ale bylo to stejně falešné jako kýč.

V době, kdy byl ženatý, se Bjurman pokusil vyrukovat s podobnými dominantními manýrami na svou manželku, ale ta se vším souhlasila, takže to také jen hrála.

Lisbeth Salanderová byla ideální. Nemohla se bránit. Neměla příbuzné ani přátele. Byla to skutečná, naprosto bezbranná oběť. Příležitost dělá zloděje.

A zničehonic ho takhle dostala na lopatky.

Oplatila mu úder s netušenou silou a rozhodností. Ponížila ho. Týrala ho. Téměř ho zničila.

Během uplynulých dvou let došlo v životě Nilse Bjurmana k dramatickým změnám. Určitou dobu po návštěvě Lisbeth Salanderové byl jako ochromený – nebyl schopen přemýšlet ani jednat. Zamkl se v bytě, nebral telefony a nedokázal komunikovat ani se stálými klienty. Až po dvou týdnech si nechal napsat neschopenku. Sekretářka měla za úkol

vyřídit průběžnou korespondenci v kanceláři, odvolat schůzky a pokusit se odpovědět na otázky rozzlobených klientů.

Každý den se musel dívat na své tělo v zrcadle na dveřích koupelny. Nakonec zrcadlo odstranil.

Do kanceláře se vrátil až začátkem léta. Probral všechny své klienty a většinu z nich přenechal kolegům. Nakonec mu zůstalo jen pár firem, u nichž měl na starosti určitou obchodněprávní korespondenci, ale nemusel se nijak angažovat. Jeho jedinou aktivní klientkou byla Lisbeth Salanderová – každý měsíc sepsal finanční uzávěrku a zprávu pro Vrchní poručnický soud. Dělal přesně to, co po něm Lisbeth chtěla – jeho zprávy byly holé výmysly dokazující pouze to, že dívka vlastně žádného poručníka nepotřebuje.

Každá zpráva ho pálila jako oheň a připomínala mu její existenci, neměl však jinou volbu.

Léto a podzim strávil Bjurman nečinným přemítáním o své situaci. V prosinci se konečně trochu sebral a zařídil si dovolenou ve Francii. Objednal se na klinice kosmetické chirurgie u Marseille a zkonzultoval s lékařem, jak by bylo možné jeho tetování nejsnáze odstranit.

Lékař překvapeně prohlédl jeho zohyzděné břicho a nakonec navrhl přijatelný postup. Nejsnazším způsobem by byl opakovaný zásah laserem, ale tetování je tak velké a jehla pronikla tak hluboko pod kůži, že jedinou reálnou možností by byla série kožních transplantací. Bylo by to drahé a časově náročné.

Během předcházejících dvou let se Bjurman s Lisbeth Salanderovou setkal pouze jedinkrát.

Oné noci, kdy ho Lisbeth přepadla a převzala kontrolu nad jeho životem, si také odnesla náhradní klíče od jeho bytu i kanceláře. Sdělila mu, že ho nespustí z očí, a když to bude nejméně očekávat, přijde ho navštívit. Během deseti následujících měsíců Bjurman téměř začal věřit, že to byla planá výhrůžka, ale neodvážil se nechat vyměnit zámek. Její slova nebylo radno podceňovat – pokud by ho někdy načapala v posteli s ženskou, zveřejnila by devadesátiminutový dokument o tom, jak ji znásilnil.

Po necelém roce od Lisbethina přepadení se jednou v noci v polovině ledna najednou vzbudil před třetí hodinou ranní a nevěděl proč. Rozsvítil lampičku na nočním stolku a téměř vykřikl hrůzou, když ji spatřil stát u nohou postele. Byla jako strašidlo, které se zničehonic zhmotnilo v jeho

ložnici. Lisbethina tvář byla bledá a bezvýrazná. V ruce držela svůj zatracený paralyzér.

„Dobré ráno, advokáte Bjurmane," pronesla nakonec. „Promiňte, že jsem vás tentokrát probudila."

Dobrý bože, copak ona tu byla už dřív? Zatímco jsem spal?

Bjurman nedokázal rozhodnout, jestli ho vodí za nos, nebo ne. Odkašlal si a otevřel ústa. Lisbeth ho posunkem zarazila.

„Vzbudila jsem tě jen z jednoho jediného důvodu. Brzy hodlám na delší dobu odcestovat. Ty budeš nadále každý měsíc sepisovat zprávu o mém báječném zdravotním stavu, ale kopii mi nebudeš posílat domů, ale na elektronickou adresu na hotmailu."

Lisbeth vyndala z kapsy u bundy přeložený papír a položila ho na okraj postele.

„Pokud se se mnou Vrchní poručnický soud bude chtít spojit nebo pokud se stane něco, co bude vyžadovat mou přítomnost, pošleš mi e-mail na tuhle adresu. Je ti to jasné?"

Bjurman přikývl.

„Je mi to jasné…"

„Sklapni. Nechci slyšet tvůj hlas."

Bjurman zaťal zuby. Nikdy se neodvážil se s ní jakkoli spojit, protože mu pohrozila, že v takovém případě pošle video úřadům. Namísto toho po několik měsíců plánoval, co jí poví, pokud se mu ozve. Uvědomil si, že na svou obhajobu nemá co říct. Jediné, co mohl udělat, bylo apelovat na její šlechetnost. Kdyby mu dala šanci, pokusil by se ji přesvědčit o tom, že jednal zcela nepříčetně pod vlivem chvilkového poblouznění, že toho lituje a za svůj čin se kaje. Byl připraven plazit se před ní v prachu jako červ, jen aby ji obměkčil a odzbrojil.

„Musím vám něco říct," odpověděl slabým hlasem Bjurman. „Chci vás poprosit o odpuštění…"

Lisbeth vyčkávavě naslouchala jeho překvapující prosbě. Nakonec se opřela o čelo postele a vrhla na něj zlomyslný pohled.

„Tak teď poslouchej ty mě – jsi hnusnej dobytek. Nikdy ti neodpustím. Ale pokud budeš plnit své povinnosti, tak tě nechám být ve stejný den, kdy bude zrušena moje právní nezpůsobilost."

Lisbeth vyčkávala, dokud advokát nesklopil oči. *Ona mě nutí, abych se před ní plazil jako červ.*

„To, co jsem ti řekla před rokem, nadále platí. Pokud neuspěješ, tak ten film zveřejním. Pokud se se mnou pokusíš spojit kvůli něčemu jinému, než jsem ti přikázala, tak ten film zveřejním. Pokud bych zemřela při nějaké

nehodě, tak ten film zveřejní někdo jiný. Pokud se mě ještě jednou dotkneš, tak tě zabiju.“

Tomu advokát věřil. Pro pochyby nebo vyjednávání nezbýval žádný prostor.

„Ještě jedna věc. Od toho dne, kdy tě nechám běžet, si budeš moct dělat, co budeš chtít. Ale do té doby ať tě ani nenapadne ještě jednou páchnout na tu kliniku u Marseille. Pokud tam pojedeš a necháš si to tetování odstranit, tak ti ho udělám znovu. Ale tentokrát na čelo.“

Do prdele. Jak na to ksakru mohla přijít…

V následující vteřině byla pryč. Bjurman zaslechl slabé klapnutí dveří od bytu, když Lisbeth otočila klíčem. Jako by ho navštívilo strašidlo.

Právě v tom okamžiku začal Lisbeth Salanderovou nenávidět s intenzitou planoucí v jeho mysli jako doruda rozžhavená ocel, která změnila celý jeho život v posedlou touhu dostat se jí na kobylku. Fantazíroval o její smrti. Fantazíroval o tom, jak ji přinutí plazit se před ním po kolenou a žadonit o milost. Neměl by s ní žádné slitování. Snil o tom, jak jí dlaněmi tiskne krk a škrtí ji, dokud nezačne lapat po dechu. Vyrval by jí oči z důlků a srdce z těla. Chtěl ji vyhladit z povrchu zemského.

Paradoxně však právě ve stejném okamžiku pocítil, že opět začíná fungovat a že našel určitou duševní rovnováhu. Byl stále posedlý Lisbeth Salanderovou a každou bdělou minutu věnoval její existenci. Ale zjistil, že opět začal smysluplně uvažovat. Pokud by se mu podařilo ji dostat, vrátil by se mu zdravý rozum. Jeho život získal nový smysl.

Právě toho dne přestal advokát Bjurman fantazírovat o její smrti a začal ji plánovat.

Mikael Blomkvist prošel v Café Hedon méně než dva metry za zády Nilse Bjurmana, když mířil se dvěma šálky vařícího caffé latte ke stolu šéfredaktorky Eriky Bergerové. On ani Erika o advokátu Bjurmanovi nikdy neslyšeli a nevěnovali mu žádnou pozornost.

Erika nakrčila nos a odstrčila stranou popelník, aby udělala místo pro kávu. Mikael si pověsil bundu přes opěradlo židle, přitáhl si popelník a zapálil si cigaretu. Erika cigaretový kouř nesnášela a vrhala na něj trpitelské pohledy. Mikael od ní omluvně odfoukl kouř.

„Myslela jsem, že jsi toho už nechal.“

„Příležitostný záchvat.“

„Nebudu spát s chlapem, co smrdí kouřem,“ prohlásila Erika a líbezně se usmála.

„No problem. Jsou i jiný ženský, co nejsou tolik vybíravý," odvětil Mikael a oplatil jí úsměv.

Erika Bergerová zvedla oči.

„Tak o co jde? Za dvacet minut mám sraz s Charlie. Jdeme do divadla."

Charlie byla Charlotta Rosenbergová, Eričina kamarádka z dětství.

„Leze mi na nervy ta naše praktikantka. Bude to dcera nějaké tvé kamarádky. Je u nás čtrnáct dní a ještě tam hodlá zůstat osm týdnů. Už ji dlouho nesnesu."

„Všimla jsem si, jak po tobě vrhá žádostivé pohledy. Přirozeně očekávám, že se zachováš jako džentlmen."

„Eriko, té holce je sedmnáct, mentálně je zralá tak na deset, a to jí ještě fandím."

„Jen jí dělá dobře, že se s tebou vídá. Zřejmě něco jako zbožňování idolů."

„Včera o půl jedenácté večer mi zazvonila dole u dveří a chystala se nahoru s lahví vína."

„To je síla," řekla Erika.

„To bych řekl," odvětil Mikael. „Kdyby mi bylo o dvacet let míň, zřejmě bych se ani vteřinu nerozmýšlel. Ale nezapomínej – je jí sedmnáct. Mně brzy bude pětačtyřicet."

„To mi nepřipomínej. Jsme stejně staří."

Mikael Blomkvist se zaklonil a odklepal popel.

Z Mikaela Blomkvista se díky Wennerströmově aféře stala známá celebrita. Během minulého roku dostával pozvánky na večírky a na oslavy z těch nejnepravděpodobnějších míst.

Bylo zjevné, že ti, kteří ho zvali, by ho rádi zařadili do okruhu svých známých; čekaly by ho polibky na uvítanou od lidí, s nimiž si předtím sotva podal ruku, ale kteří by rádi na veřejnosti vystupovali jako jeho přátelé a důvěrníci. Nejednalo se v první řadě o kolegy z masmédií – s těmi se už znal a měl s nimi buď dobré, nebo špatné vztahy –, ale o takzvané osobnosti z kultury, herce, průměrné společenské debatéry a polocelebrity. Mít Mikaela jako hosta na zahajovací party nebo na soukromé oslavě narozenin prostě patřilo k bontonu. Pozvání na ten či onen večírek se v minulém roce jen hrnula. Mikael na ně obvykle odpovídal větami typu „to je od vás strašně milé, ale bohužel už něco mám".

K odvrácené straně popularity také patřilo neustálé šíření nových fám. Jeden známý mu znepokojeně zavolal, že slyšel o tom, že Mikael hledal pomoc na klinice pro drogově závislé. Ve skutečnosti byla Mikaelova

celková zkušenost s drogami od puberty omezena na několik ojedinělých cigaret marihuany a pár šňupnutí kokainu, které si skoro před patnácti lety vyzkoušel s jednou holandskou rockovou zpěvačkou. Pokud šlo o konzumaci alkoholu, měl lepší skóre, ale zahrnovalo pouze několik ojedinělých případů pořádné opice, kterou si pořídil na oslavě narozenin nebo na večírku. Když zašel do hospody, vypil sotva víc než jednu dvanáctku, ale raději si dal desítku. V domácím baru měl vodku a pár darovaných lahví jednosladové whisky, které otevíral tak zřídka, až to bylo směšné.

Mikael byl svobodný a měl spoustu příležitostných pletek a milostných románků, což o něm bylo všeobecně známo i mimo okruh jeho přátel, a důsledkem byl vznik dalších fám. Jeho mnohaletá aférka s Erikou Bergerovou byla vždy předmětem různých spekulací. V posledním roce byly doplněny tvrzením, že Mikael jde z postele do postele, lepí se na každou sukni a využívá své popularity k tomu, aby spal s veškerou dámskou klientelou stockholmských hospod. Jeden novinář, kterého znal jen zběžně, se ho dokonce zeptal, zda nepotřebuje odbornou pomoc, aby se zbavil závislosti na sexu. Svůj komentář odůvodnil tím, že jeden známý americký herec s podobným problémem také vyhledal pomoc na specializované klinice.

Mikael měl samozřejmě spoustu krátkodobých známostí a často k nim docházelo paralelně na více frontách. Sám vlastně nevěděl, proč tomu tak je. Věděl o sobě, že nevypadá nejhůř, ale nikdy se za zvlášť atraktivního muže nepovažoval. Na druhé straně však často slyšel, že v sobě má něco, co ženy přitahuje. Erika Bergerová mu vysvětlila, že z něj vyzařuje sebejistota a bezpečí, takže se ženy v jeho přítomnosti cítí uvolněně a nemusejí si na nic hrát. Jít s ním do postele nebylo nijak náročné, nebezpečné ani komplikované – neměl žádné požadavky a poskytoval erotický požitek. Což (podle Mikaela) bylo naprosto v pořádku.

Navzdory tomu, co si o něm myslela většina jeho známých, Mikael nikdy žádnou ženu neobtěžoval. Maximálně naznačil, že by si klidně dal říct, ale iniciativu nechal vždycky na ní. Sex byl často jen přirozený důsledek. Ženy, s nimiž skončil v posteli, byly zřídkakdy ženské na jednu noc – i takové se samozřejmě vyskytly, ale právě ony měly často naprosto přemrštěné požadavky. Nejlepší vztahy měl se ženami, které dobře znal a které měl rád. Proto nebyla náhoda, že si před dvaceti lety začal s Erikou Bergerovou – byli přátelé a vzájemně se přitahovali.

Mikaelova pozdní sláva však zvýšila ženský zájem způsobem, který mu připadal bizarní a nepochopitelný. Nejvíce ho překvapovaly impulzivní nájezdy mladých dívek v těch nejneočekávanějších souvislostech.

Mikaela přitahoval zcela jiný typ žen než nažhavené puberťačky v kratinkých minisukních s pěknou postavou. Když byl mladší, míval obvykle starší přítelkyně, občas dokonce podstatně starší a zkušenější. Jak však sám přicházel do let, věkové rozdíly se téměř vyrovnaly. Pětadvacetiletá Lisbeth Salanderová znamenala pořádný úlet pod jeho věkovou hranici.

A právě tento problém byl příčinou narychlo smluvené schůzky s Erikou.

Milénium zaměstnalo praktikantku ze střední mediální školy, což Erika udělala pro jednu svou známou. Nebylo na tom vlastně nic divného; každý rok se u nich vystřídalo několik praktikantů. Mikael onu sedmnáctiletou dívku zdvořile pozdravil a téměř ihned konstatoval, že její zájem o novinařinu je poměrně vlažný kromě toho, že „chce vystupovat v televizi". Také měl podezření, že práce v *Miléniu* zřejmě nyní znamená určitou prestiž.

Mikael brzy zjistil, že dívka nevynechá jedinou příležitost k navázání bližšího kontaktu. Předstíral, že si jejího zjevného nadbíhání nevšiml, což mělo za následek pouze dívčino zdvojnásobené úsilí. Jednoduše to byla pěkná otrava.

Erika Bergerová se najednou rozesmála.

„Zlatíčko, ty jsi v práci vystaven sexuálnímu obtěžování."

„Ricky, mě to štve. Nechci té holce za nic na světě ublížit nebo ji uvádět do rozpaků. Ale ona je křehká asi jako kobyla v říji. Skoro začínám mít strach z toho, co se jí vylíhne v hlavě."

„Mikaeli, je do tebe zamilovaná, jen je moc mladá a neví, jak ti to dát najevo."

„Promiň, ale jsi na omylu. Ta moc dobře ví, jak má co dát najevo. Ale v jejím chování cítím nějakou levárnu a navíc začíná mít vztek, že jsem se nechytil na vějičku. Nemám nejmenší chuť spustit další lavinu fám o tom, že tu proháním zajíčky jako nadrženej Mick Jagger."

„Fajn. Chápu to. Takže ona u tebe včera večer zazvonila."

„S flaškou vína. Říkala, že byla tady ve čtvrti na večírku u ‚jednoho známého' a pokoušela se předstírat, že se u mě stavila jen náhodou."

„Cos jí řekl?"

„Nepustil jsem ji dál. Zalhal jsem a řekl jí, že přišla nevhod a že mám doma dámskou návštěvu."

„A jak to vzala?“

„Měla příšerný vztek, ale vypadla.“

„A co chceš, abych udělala já?“

„*Get her off my back*. V pondělí mám v úmyslu si s ní vážně promluvit. Buď toho nechá, nebo dostane padáka z redakce.“

Erika Bergerová chvilku přemýšlela.

„Ne,“ prohlásila. „Nic jí neříkej. Já s ní promluvím.“

„Nemám jinou volbu.“

„Ona hledá přítele, ne milence.“

„Nevím, co hledá, ale…“

„Mikaeli, kdysi jsem na tom byla stejně jako ona. Promluvím s ni.

Nils Bjurman o Mikaelu Blomkvistovi slyšel stejně jako všichni ostatní, kteří se během posledního roku dívali na televizi nebo četli večerníky. Mikaela však neznal, a i kdyby ano, nijak by na něj nereagoval. Neměl ani tušení o tom, že existuje spojení mezi redakcí *Milénia* a Lisbeth Salanderovou.

Navíc byl zcela ponořen do vlastních myšlenek a svému okolí nevěnoval pozornost.

Poté, co konečně překonal své intelektuální ochromení, začal analyzovat vlastní situaci a přemýšlet o tom, jak by se měl zachovat, aby zničil Lisbeth Salanderovou.

Vždycky skončil u stejného kamene úrazu.

Lisbeth Salanderová měla k dispozici devadesátiminutové video, které natočila na skrytou kameru a na kterém do všech podrobností zachytila, čeho se na ní Bjurman dopustil. Sám to video viděl. Nedávalo divákovi žádný prostor pro nesprávný výklad. Pokud by se o něm někdy dozvěděly opatrovnické instituce, nebo ještě hůře, pokud by se dostalo do spárů masmédií, znamenalo by to konec jeho života, kariéry i svobody. Věděl, že za znásilnění, zneužití osoby v závislém postavení, týrání a těžké ublížení na zdraví by vyinkasoval takových šest let za mřížemi. Horlivý žalobce by dokonce mohl využít jednu část videa pro obvinění z pokusu o vraždu.

Téměř ji udusil, když jí během znásilnění vzrušeně přitiskl polštář na obličej. Kéž by to byl tehdy udělal.

Nepochopili by, že s ním celou dobu jen hrála divadlo. To ona ho vyprovokovala, hrála to na něj těmi svými roztomilými dětskými kukadly a svedla ho tělem, které mohlo patřit dvanáctiletému děvčátku. To ona ho vyprovokovala k tomu, aby ji znásilnil. Byla to její chyba. Nikdy by

nepochopili, že to divadelní představení vlastně zrežírovala ona. Ona to plánovala…

Ať udělá cokoli, musí vycházet z předpokladu, že se toho filmu osobně zmocní a ujistí se, že neexistují žádné kopie. A v tom bylo jádro pudla.

Bjurman nijak nepochyboval o tom, že taková čarodějnice jako Lisbeth Salanderová si během let musela nadělat spoustu nepřátel. A advokát měl jednu velkou výhodu. Na rozdíl od ostatních, kteří na ni z toho či onoho důvodu měli pifku, měl neomezený přístup ke všem jejím lékařským zprávám, šetřením ze sociálního odboru a psychiatrickým posudkům. Byl jedním z mála lidí ve Švédsku, kteří znali její nejniternější tajemství. Zpráva, kterou obdržel od poručnického soudu poté, co byl pověřen funkcí jejího poručníka, byla krátká a přehledná – sotva patnáct stran, které mu poskytovaly obrázek o jejím dospělém životě; shrnutí diagnóz, k nimž dospěli soudní psychiatři, soudní rozhodnutí o jejím svěření do poručnické péče a finanční revizi loňského hospodaření. Bjurman četl zprávu stále dokola. Poté začal systematicky shromažďovat informace o minulosti Lisbeth Salanderové.

Jako advokát byl dobře obeznámen s tím, jak si má počínat, aby si obstaral údaje z veřejných úředních registrů. Jako její poručník bez problémů pronikl do tajemství lékařských zpráv. Byl jedním z mála lidí, kteří si mohli prohlédnout jakýkoli papír, na který si ukázali, pokud se týkal Lisbeth Salanderové.

Přesto trvalo měsíce, než do nejmenších podrobností zrekonstruoval celý její život od nejstarších záznamů ze základní školy přes šetření sociálního úřadu až k policejnímu vyšetřování a soudním spisům. Osobně vyhledal doktora Jespera H. Lödermana, psychiatra, který v souvislosti s jejími osmnáctými narozeninami navrhoval umístění do ústavní péče. Získal tak základní přehled o názorech druhých. Všichni mu byli nápomocni. Jedna žena ze sociálky ho dokonce pochválila za to, že se takto horlivě angažuje nad rámec běžných povinností, aby se seznámil se všemi aspekty života Lisbeth Salanderové.

Skutečný zlatý důl informací našel v zaprášené krabici u úředníka Vrchního poručnického soudu v podobě dvou vázaných knih se záznamy. Knihy sepsal Bjurmanův předchůdce, advokát Holger Palmgren, který zjevně znal Lisbeth Salanderovou lépe než kdokoli jiný. Palmgren svědomitě zasílal úřadům krátkou každoroční zprávu o své poručence, ale jak Bjurman pochopil, Salanderová neměla ani tušení o tom, že si Palmgren horlivě zapisoval vlastní úvahy ve formě deníkových záznamů. Zjevně to byl jeho vlastní pracovní materiál, který po Palmgrenově infarktu skončil

před dvěma lety u Vrchního poručnického soudu, kde se na něj nikdo ani nepodíval.

Palmgrenův obrázek Lisbeth Salanderové byl úplně jiný než ten, který skýtaly zprávy z šetření odboru sociální péče. Bjurman tak mohl sledovat Lisbethinu nesnadnou cestu od nezvladatelné puberťačky k mladé ženě pracující v Milton Security – tuto práci získala díky Palmgrenovým kontaktům. Bjurman si s rostoucím překvapením uvědomoval, že Lisbeth Salanderová nikdy nebyla zaostalá pracovní síla starající se o kopírku a vaření kávy – naopak, vykonávala kvalifikovanou práci soukromého detektiva pro výkonného ředitele firmy Dragana Armanského. Stejně tak bylo zřejmé, že Armanskij s Palmgrenem se znali a tu a tam si o své chráněnce povídali.

Nils Bjurman si uložil jméno Dragana Armanského do paměti. Ze všech lidí, kteří v životě Lisbeth Salanderové nějak figurovali, byli jen dva, kteří v jistém smyslu vystupovali jako její přátelé a pravděpodobně ji považovali za svou chráněnku. Palmgren už byl z obliga. Jedinou zbývající osobou, představující potencionální hrozbu, byl Armanskij. Bjurman se rozhodl, že se od Armanského bude držet dál a nepůjde za ním.

Palmgrenovy poznámky mu mnohé ozřejmily. Bjurmanovi bylo hned jasné, jak se toho o něm Lisbeth Salanderová mohla tolik dozvědět. Sice mu stále nešlo na rozum, jak přišla na to, že nanejvýš diskrétně navštívil kliniku plastické chirurgie ve Francii, ale většina tajemství obestírajících Lisbeth Salanderovou byla ta tam. Čmuchání v životě druhých bylo jejím povoláním. Když si uvědomil, že Salanderová má přístup k němu do bytu, začal si při svém pátrání počínat opatrně a došlo mu, že přechovávání materiálů doma je krajně nevhodné. Veškerou dokumentaci zabalil do papírové krabice a převezl ji do své chaty u Stallarholmenu, kde trávil stále více času osamělým přemítáním.

Čím více se toho o Lisbeth Salanderové dočetl, tím více byl přesvědčen o tom, že jde o patologicky narušeného člověka. Bjurman zrudl při pomyšlení na to, jak ho připoutala k jeho vlastní posteli. Byl jí zcela vydán na milost a nemilost a nepochyboval o tom, že by svou pohrůžku splnila, pokud by ji vyprovokoval.

Chybí jí společenské zábrany. *Je to choromyslný, nebezpečný, zatracený pošuk. Odjištěný ruční granát. Kurva.*

Zpráva Holgera Palmgrena Bjurmanovi také pomohla najít poslední klíč. Palmgren si několikrát zaznamenal nanejvýš osobní poznámky o

rozhovorech s Lisbeth Salanderovou. *Dědek bláznivá.* U dvou rozhovorů odkazoval na slova „když se stalo Všechno To Zlé“. Palmgren si tento výraz zjevně vypůjčil od Lisbeth Salanderové, ale nebylo z něj jasné, o co se jedná.

Bjurman si zmateně zaznamenal slova „Všechno To Zlé“. Roky strávené v pěstounské péči? Nějaké zvláštní násilí? Všechno by mělo být zapsáno v obsáhlé dokumentaci, kterou již měl k dispozici.

Bjurman si otevřel zprávu soudního psychiatra, sepsanou v jejích osmnácti letech, a se zájmem si ji popáté či pošesté pročetl. V tomto okamžiku si uvědomil, že v jeho informacích o Lisbeth Salanderové jsou bílá místa.

Měl přehled záznamů ze základní školy, potvrzení, že matka Lisbeth Salanderové není schopna se o ni postarat, zprávy od různých pěstounů, u nichž během puberty pobývala, a psychiatrické vyšetření z doby, kdy jí bylo osmnáct let.

Ve dvanácti letech se muselo stát něco, co způsobilo její šílenství.

V jejím životopise existovala i jiná bílá místa.

Bjurman ke svému obrovskému překvapení zjistil, že Lisbeth Salanderová má sestru, dvojče, o níž nebyla v dostupných materiálech ani zmínka. *Můj Bože, tak ony jsou dvě.* Nikde však nenašel žádné informace o tom, co se stalo s její sestrou.

Otec byl neznámý a nikde nenašel vysvětlení, z jakého důvodu se o ni matka nebyla schopna postarat. Bjurman dříve vycházel z předpokladu, že její matka onemocněla a že právě v důsledku této události začaly Lisbethiny pobyty na dětské psychiatrické klinice. Nyní byl přesvědčen o tom, že Lisbeth Salanderové se muselo něco přihodit mezi jejím dvanáctým a třináctým rokem. *Všechno To Zlé.* Nějaké trauma. Z ničeho však nevyčetl, co Všechno To Zlé vlastně bylo.

Ve zprávě soudního psychiatra konečně našel odkaz na chybějící přílohu – na značku policejního spisu datovaného 1991-03-12. Spisová značka bylo poznamenána rukou na okraji kopie, kterou horko těžko sehnal na odboru sociální péče. Když si ho chtěl objednat, narazil na překážky. Vyšetřovací spis podléhal utajení. S žádostí se mohl obrátit na vládu.

Nils Bjurman byl zmatený. Skutečnost, že policejní spisy související s dvanáctiletou dívenkou podléhaly utajení, nebyla sama o sobě překvapivá – z důvodu zachování integrity jejího soukromí to bylo normální. On je však poručníkem Lisbeth Salanderové, a má tudíž právo vyžádat si jakékoli dokumenty, které se jí týkají. Nemohl pochopit, proč zpráva podléhá

takovému stupni utajení, aby se kvůli získání spisu musel obracet s žádostí na vládu.

Bjurman žádost napsal. Vyřízena byla až za dva měsíce a k jeho nelíčenému údivu byla zamítnuta. Nešlo mu do hlavy, jaké dramatické informace mohl patnáct let starý vyšetřovací spis o dvanáctileté dívence obsahovat, když podléhal stejnému stupni utajení jako klíče do sídla premiéra či vlády.

Advokát se vrátil k deníku Holgera Palmgrena, znovu ho četl řádku po řádce a pokoušel se přijít na to, co bylo míněno výrazem Všechno To Zlé. Ale deník mu žádné vodítko neposkytl. Zjevně se jednalo o téma, o němž spolu Holger Palmgren a Lisbeth Salanderová často hovořili, ale Palmgren o něm nikdy nic nenapsal. Poznámky o Všem Tom Zlém se objevovaly také na konci jeho obsáhlé dokumentace. Možná si o tom Palmgren nestačil nic poznamenat a pak dostal infarkt.

Díky tomu se myšlenky advokáta Bjurmana začaly ubírat novým směrem. Holger Palmgren byl opatrovníkem Lisbeth Salanderové od jejích třinácti let, a v jejích osmnácti letech se stal jejím poručníkem. Jinými slovy, Palmgren musel být u toho, když se stalo Všechno To Zlé a Salanderová byla umístěna do dětské psychiatrické léčebny. S velkou pravděpodobností také věděl, co se tehdy stalo.

Bjurman se opět vydal do archívu poručnického soudu. Tentokrát nechtěl materiály o Lisbeth Salanderové, ale vyžádal si popis Palmgrenova úkolu stanoveného na základě rozhodnutí odboru sociální péče. Obdržená dokumentace ho v prvním okamžiku zklamala. Dvě stránky stručných informací. Matka Lisbeth Salanderové nebyla schopna dále pečovat o své dcery. Kvůli mimořádným okolnostem bylo nezbytné obě holčičky rozdělit. Kamila Salanderová byla prostřednictvím odboru sociální péče umístěna do pěstounské rodiny. Lisbeth Salanderová byla hospitalizována v dětské psychiatrické léčebně svatého Štěpána. O žádné jiné alternativě nebyla řeč.

Proč? Nabízela se jen záhadná formulace: *Kvůli událostem z 910312 odbor sociální péče rozhodl takto…* Poté opět následoval odkaz na číslo onoho tajemného nedostupného policejního spisu. Tentokrát však obsahoval jeden nový detail – jméno vyšetřovatele.

Advokát Nils Bjurman zaraženě zíral na uvedené jméno. To jméno totiž znal. Velmi dobře ho znal.

Díky tomu uviděl věci ve zcela novém světle.

Bjurmanovi trvalo ještě další dva měsíce, než spis pokoutními oklikami získal. Byl to krátký a stručný vyšetřovací protokol čítající čtyřicet sedm

stran formátu A4 a šedesátistránkový dodatek, tvořený poznámkami připojenými během dalších šesti let.

Bjurman zprvu nepochopil souvislost.

Poté našel fotografie soudního znalce z oboru lékařství a znovu zkontroloval jméno.

Můj Bože… to snad nemůže být pravda.

Advokátovi bylo okamžitě jasné, z jakého důvodu byl celý případ utajen. Nils Bjurman měl v kapse celý jackpot.

Když si pak pozorně pročítal spis řádek po řádku, uvědomil si, že na světě existuje ještě jeden člověk, který má důvod nenávidět Lisbeth Salanderovou stejně vášnivě jako on.

Bjurman nebyl sám.

Měl spojence. Toho nejneskutečnějšího spojence, jakého si uměl představit.

Advokát začal pomalu vymýšlet plán.

Nilse Bjurmana vyrušil z úvah stín, který padl na jeho stůl v Café Hedon. Vzhlédl a spatřil jakéhosi blonďatého… *obra,* ano, právě u tohoto výrazu nakonec zůstal. Na zlomek vteřiny se zaklonil a poté se mu opět vrátila rozvaha.

Hleděl na něj více než dvoumetrový muž mohutné tělesné konstrukce. Mimořádně mohutné tělesné konstrukce. Bezpochyby kulturista. Bjurman na jeho těle nezaznamenal sebemenší náznak tuku nebo ochablosti. Z celého obrova zjevu vyzařovala děsivá síla.

Muž měl světlé vlasy nakrátko ostříhané na skráních, krátkou ofinu a oválný, podivně jemný, téměř dětský obličej. Ledově modré oči však jemné nebyly. Na sobě měl černou koženou bundu do pasu, modrou košili, černou kravatu a černé kalhoty. Nakonec si advokát Bjurman povšiml jeho rukou. Muž byl celkově mimořádného vzrůstu, ale ruce měl skutečně obrovské.

„Advokát Bjurman?“

Muž hovořil se zjevným přízvukem, ale hlas měl tak podivně vysoký, že se Bjurman na vteřinu téměř pousmál. Advokát přikývl.

„Dostali jsme váš dopis.“

„Kdo jste? Chtěl jsem se setkat s…“

Muž s obrovskýma rukama jeho otázku ignoroval, posadil se proti Bjurmanovi a přerušil ho.

„Namísto něho jsem tu já. Vysvětlete mi, oč vám jde.“

Advokát Nils Bjurman na chvíli zaváhal. Protivila se mu myšlenka, že by vydal sám sebe napospas úplně cizímu člověku. Ale nic jiného mu

nezbývalo. Vzpomněl si, že není sám, kdo nenávidí Lisbeth Salanderovou. Šlo o to získat spojence. Tichým hlasem začal muži vysvětlovat svou záležitost.

KAPITOLA 3

Pátek 17. prosince až sobota 18. prosince

Lisbeth Salanderová se vzbudila v sedm hodin ráno, osprchovala se, sešla do recepce k Freddymu McBainovi a zeptala se, zda je volné nějaké auto, které by si mohla na čtyři dny pronajmout. O deset minut později zaplatila, nastavila sedadlo a zpětné zrcátko, zkusila vůz nastartovat a zkontrolovala, kolik je v nádrži benzínu. Zašla do baru, objednala si k snídani caffé latte a chlebíček se sýrem a koupila si láhev vody na cestu. Během snídaně si čmárala po ubrousku číslice a přemýšlela nad záhadou Pierra de Fermata ($x^3 + y^3 = z^3$).

Těsně po osmé sešel do baru doktor Forbes. Byl čerstvě oholený a měl na sobě tmavý oblek, bílou košili a modrou kravatu. Objednal si vejce s toustem, pomerančový džus a černou kávu. O půl deváté vstal a zamířil k čekajícímu taxíku.

Lisbeth se za ním držela v rozumné vzdálenosti. Doktor Forbes vystoupil z taxíku pod Seascape na začátku The Carenage a vydal se pěšky podél vody. Lisbeth projela kolem něj a zaparkovala vůz uprostřed plážové promenády. Trpělivě čekala, až k ní dojde, a pak se vydala za ním.

V jednu hodinu byla Lisbeth Salanderová zpocená jako myš a měla oteklé nohy. Čtyři hodiny se vláčela ulicemi Saint George's nahoru a dolů. Tempo bylo poklidné, chodila však bez přestávky a spousta prudkých stoupání dala jejím svalům pěkně zabrat. Lisbeth dopíjela poslední kapky minerálky a překvapovala ji Forbesova energie. Právě když začala přemýšlet o tom, že celé sledování vzdá, zamířil Forbes zničehonic k restauraci The Turtleback. Po deseti minutách vešla Lisbeth za ním a posadila se na verandu. Seděli přesně na stejných místech jako včera a Forbes opět popíjel Coca-Colu a zíral na vodu v přístavu.

Forbes byl jedním z mála lidí na Grenadě, kteří nosili oblek a kravatu. Lisbeth si všimla, že vypadá, jako by mu horko vůbec nevadilo.

Ve tři hodiny přerušil doktor Forbes tok Lisbethiných úvah tím, že zaplatil a odešel. Vydal se pěšky podél The Carenage a skočil do jednoho z minibusů jedoucích na Grand Anse. Lisbeth zaparkovala před hotelem

Keys pět minut předtím, než Forbes vystoupil. Odebrala se do svého pokoje, pustila si studenou vodu a naložila se do vany. Necítila nohy. Čelo jí zkrabatily hluboké vrásky.

Po dnešní rozcvičce jí bylo všechno jasné. Doktor Forbes odešel každé ráno z hotelu čerstvě oholený a vyzbrojený svou aktovkou. Celý den promrhal naprostým nicneděláním. Nebyl na Grenadě proto, že by měl v plánu postavit zde novou školu, ale z jakéhosi důvodu chtěl budit zdání, že je tu obchodně.

K čemu takovéhle divadýlko?

Jedinou osobou, před níž měl důvod v této souvislosti něco skrývat, byla jeho manželka, která měla mít pocit, že se její muž v práci celý den nezastaví. Ale proč? Zhatily se snad jeho plány a byl příliš hrdý na to, aby se jí přiznal? Nebo je na Grenadě z úplně jiného důvodu? Čeká tu na něco nebo na někoho?

Lisbeth Salanderová našla na svém hotmailu čtyři e-maily. První přišel od *Plaguea* hodinu po odeslání její zprávy. Vzkaz byl šifrovaný a skládal se ze dvou slov, či spíše z lakonické otázky „Ty žiješ?“ *Plague* se nikdy nepouštěl do dlouhých cituplných výlevů. Na ty si koneckonců nepotrpěla ani Lisbeth.

Další dvě zprávy byly odeslány ve dvě hodiny ráno. První byla od *Plaguea,* který jí poslal šifrované informace o jednom známém z internetu používajícím přezdívku *Bilbo,* který právě pobýval v Texasu a zajímal se o její poptávku. *Plague* připojil *Bilbovu* e-mailovou adresu a PGP klíč. O několik minut později jí onen *Bilbo* napsal z hotmailové adresy. Jeho zpráva byla stručná a obsahovala pouze sdělení, že jí informace o doktoru Forbesovi zašle během čtyřiadvaceti hodin.

Čtvrtá zpráva byla také od *Bilba* a byla odeslána pozdě odpoledne. Obsahovala šifrované číslo bankovního účtu a adresu FTP serveru. Lisbeth adresu otevřela a našla tam zazipovaný soubor o velikosti 390 kB, uložila ho a odzipovala. Byla to složka obsahující čtyři obrázky s nízkým rozlišením ve formátu JPG a pět dokumentů v programu Microsoft Word.

Dva z obrázků byly fotografie doktora Forbese, třetí byl pořízen při premiéře jakési divadelní hry a bylo na něm vidět Forbese s manželkou. Na čtvrtém byl doktor Forbes na kazatelně v kostele.

První dokument tvořila jedenáctistránková Bilbova zpráva. Druhý dokument se skládal ze čtyřiaosmdesáti stran textu staženého z internetu. Další dva dokumenty byly naskenované výstřižky z místních novin *Austin American-Statesman* převedené programem OCR na text a poslední

dokument obsahoval informace o církvi doktora Forbese jménem The Presbyterian Church of Austin South.

Ačkoli Lisbeth Salanderová znala nazpaměť Třetí knihu Mojžíšovu – v předešlém roce se z pracovních důvodů zabývala biblickými tresty –, její znalosti z dějin náboženství byly velmi neurčité. Měla sice vágní povědomí o rozdílech mezi židovskou, presbyteriánskou a katolickou církví včetně toho, že židovská modlitebna se nazývá synagoga. Na krátký okamžik se zděsila, že se bude muset zabývat teologickými podrobnostmi. Pak si uvědomila, že zvysoka kašle na to, k jaké církvi doktor Forbes patří.

Doktoru Richardu Forbesovi, občas nazývanému *reverend* Richard Forbes, bylo dvaačtyřicet let. Podle prezentace na webových stránkách Church of Austin South mělo shromáždění sedm zaměstnanců.

Nejvýše na seznamu byl uveden jakýsi reverend Duncan Clegg, což znamenalo, že je předním představitelem církve. Na fotografii bylo vidět chlapíka v plné síle s rozčepýřenými šedivými vlasy a pečlivě zastřiženou šedou bradkou.

Richard Forbes byl na seznamu uveden jako třetí a zodpovídal za otázky týkající se vzdělávání. U jeho jména byla také v závorce zmíněna nadace *Holy Water Foundation.*

Lisbeth si přečetla úvod k poselství této církve.

Skrze modlitby a díkůvzdání budeme sloužit lidu Austin South tím, že mu nabídneme stabilitu, víru a ideologii naděje, jíž slouží americká presbyteriánská církev. Jako Kristovi služebníci nabízíme útočiště potřebným a příslib smíření skrze modlitbu a svátost křtu. Radujme se z Kristovy lásky. Naší povinností je zbořit bariéry mezi lidmi a odstranit překážky stojící v cestě pochopení Božího poselství lásky.

Po úvodu okamžitě následovalo číslo bankovního účtu a výzva k tomu, aby lidé svou lásku k Bohu vyjádřili penězi.

Bilbo jí obstaral vynikající stručný životopis Richarda Forbese. Lisbeth z něj vyčetla, že se Forbes narodil v Cedars's Bluff v Nevadě a pracoval tam jako zemědělec, obchodník, učitel, dopisovatel místních novin *New Mexiko* a jako manažer křesťanské rockové skupiny, načež se v jednatřiceti letech stal členem Church of Austin South. Vzděláním byl ekonomický revizor a kromě toho studoval archeologii. Žádný oficiální doktorský titul však *Bilbo* neobjevil.

Ve shromáždění se Forbes seznámil s Geraldinou Knightovou, jedinou dcerou majitele ranče Williama F. Knighta, který byl rovněž jednou z

významných osobností v Austin South. Richard a Geraldine se vzali v roce 1997 a poté nabyla církevní kariéra Richarda Forbese rychlých obrátek. Stal se ředitelem nadace Santa Maria, jejímž úkolem bylo „investovat Boží prostředky na vzdělávací projekty mezi potřebnými“.

Forbes byl dvakrát zatčen. Poprvé v roce 1987 ve věku pětadvaceti let, kdy byl obžalován za to, že způsobil vážné zranění v souvislosti s autonehodou. Soud ho zprostil viny. Pokud mohla Lisbeth z novinového výstřižku vyčíst, byl tehdy opravdu nevinný. V roce 1995 byl postaven před soud kvůli zpronevěře prostředků křesťanské rockové skupiny, jíž dělal manažera. I v tomto případě byl zproštěn viny.

V Austinu byl známou osobností a zasedal v místní vzdělávací komisi. Byl členem demokratické strany, pilně se účastnil dobročinných bazarů a shromažďoval prostředky k placení školného pro děti z méně majetných rodin. Misijní činnost Church of Austin South byla z velké části zaměřena na španělskojazyčné rodiny.

V roce 2001 bylo proti Forbesovi vzneseno obvinění za ekonomické nesrovnalosti v souvislosti s nadací Santa Maria. Podle novinového článku byl Forbes podezřelý z toho, že vložil do ziskových fondů větší část příjmů, než bylo určeno stanovami. Církev tato nařčení odmítla a v následné debatě stál pastor Clegg zjevně na Forbesově straně. Nebyla proti němu vznesena žádná žaloba a audit nenašel nic, co by stálo za zmínku.

Lisbeth dlouho přemýšlela nad zprávou týkající se Forbesovy soukromé ekonomické situace. Jeho roční příjem činil šedesát tisíc dolarů, což bylo možné považovat za stálý plat, ale žádné soukromé zdroje neměl. Za hospodářskou stabilitu rodiny zodpovídala Geraldine Forbesová. V roce 2002 jí zemřel otec. Dcera se stala jedinou dědičkou majetku v hodnotě téměř čtyřiceti milionů dolarů. Manželství bylo bezdětné.

Richard Forbes tak byl závislý na své ženě. Lisbeth svraštila obočí. To rozhodně nebyla šťastná výchozí pozice pro týrání manželky.

Lisbeth se připojila k internetu a poslala krátkou šifrovanou zprávu *Bilbovi,* v níž mu děkovala za zaslané informace. Také převedla na číslo *Bilbova* účtu částku pět set dolarů.

Vyšla na balkon a opřela se o zábradlí. Slunce se chýlilo k západu. Korunami palem u zdi podél pláže cloumal stále silnější vítr. Grenada se nacházela na okraji Mathildy.

Lisbeth se zařídila podle rady Elly Carmichaelové a sbalila si do nylonové tašky počítač, *Dimensions in Mathematics,* pár osobních věcí a náhradní oblečení. Tašku postavila k posteli. Poté sešla do baru a objednala si k večeři rybu a láhev Caribu.

Jedinou pozoruhodnou událostí bylo to, že doktor Forbes, převlečený do sportovních bot, tenisového trička a krátkých kalhot, se u baru Elly Carmichaelové zvědavě vyptával na Mathildu. Nezdálo se, že by z ní měl strach. Na krku měl křížek na zlatém řetízku a vypadal čile a přitažlivě.

Lisbeth Salanderová byla po celodenním bezútěšném procházení po Saint George's naprosto vyřízená. Odpoledne se krátce prošla, ale foukal silný vichr a zjevně se ochladilo. Lisbeth se vrátila do pokoje a už o deváté si vlezla do postele. Oknem cloumal vítr. Chtěla si chvíli číst, ale téměř okamžitě usnula.

Vzbudil ji hrozný rámus. Pohlédla na náramkové hodinky. Bylo po jedenácté hodině večer. Vyklopýtala z postele a otevřela balkónové dveře. Poryv větru byl tak silný, že musela o krok ustoupit. Zapřela se o veřeje, opatrně vyšla na balkon a rozhlédla se kolem.

Závěsné lampy u bazénu se kývaly sem a tam a vrhaly po zahradě děsivé stíny. Lisbeth zahlédla několik probuzených hotelových hostů stojících u vchodu a hledících směrem k pláži. Jiní se drželi u baru. Když pohlédla k severu, spatřila světla ze Saint George's. Obloha byla zamračená, ale nepršelo. Moře ve tmě nebylo vidět, ale šumění vln bylo mnohem silnější než jindy. Ještě více se ochladilo. Poprvé od svého příjezdu do Karibiku se Lisbeth roztřásla zimou.

Zatímco stála na balkoně; kdosi silně zabušil na dveře. Lisbeth si kolem těla obtočila prostěradlo a otevřela. Freddy McBain vypadal rozhodně.

„Promiňte, že ruším, ale vypadá to, že se sem žene bouřka."

„Mathilda."

„Mathilda," potvrdil McBain. „Na začátku večera řádila na Tobagu a podle došlých zpráv tam napáchala velké škody."

Lisbeth zrevidovala své znalosti zeměpisu a meteorologie.

Trinidad a Tobago leží dvě stě kilometrů jihovýchodně od Grenady. Tropická bouře může bez problémů postihnout oblast o poloměru sto kilometrů a přemístit svůj střed rychlostí třicet až čtyřicet kilometrů za hodinu. Což znamená, že se Mathilda každou chvíli může objevit i na Grenadě. Vše závisí na tom, jakým směrem se vydá.

„Žádné bezprostřední nebezpečí nehrozí," pokračoval McBain. „Ale jistota je jistota. Prosím, sbalte si všechny cenné věci a sejděte dolů do recepce. Hotel vás zve na kávu a chlebíčky."

Lisbeth se zařídila podle jeho rady. Opláchla si obličej, aby se probrala, natáhla si džíny, šněrovací boty a flanelovou košili a přes rameno si hodila nylonovou kabelu. Před odchodem z pokoje otevřela dveře do koupelny a

zhasla. Zelenou ještěrku nebylo vidět, určitě se schovala do některé z děr. Chytrá holka.

V baru Lisbeth loudavě zamířila na své obvyklé místo a pozorovala Ellu Carmichaelovou, která nařídila zaměstnancům, aby nalili do termosek teplé nápoje. Po chvíli přešla do rohu k Lisbeth.

„Ahoj. Vytáhli tě z postele, co?“

„Už jsem spala. Co se bude dít teď?“

„Budeme čekat. Bouřka na moři je v plné síle a z Trinidadu hlásili nebezpečí orkánu. Pokud se to zhorší a Mathilda se vydá naším směrem, tak půjdeme do sklepa. Mohla bys mi pomoct?“

„Co mám dělat?“

„V recepci máme sto šedesát dek, které se musí odnosit do sklepa. A spoustu věcí musíme zatížit.“

Během další hodiny pomáhala Lisbeth nosit deky do sklepa a stavěla na sebe květináče, stolky, lehátka a další volně ležící předměty u bazénu. Když byla Ella Carmichaelová spokojená a propustila ji, vydala se pomalu k brance ve zdi kolem hotelu, kde byl vchod na pláž, a udělala několik kroků do tmy. Moře výhružně dunělo a občasné poryvy větru byly tak silné, že se musela zapřít nohama, aby mohla bezpečně stát. Palmy podél zdi se povážlivě kymácely.

Lisbeth se vrátila do baru, objednala si caffé latte a posadila se k pultu. Bylo těsně po půlnoci. Mezi hotelovými hosty i personálem zjevně panoval neklid. Kolem stolů se vedly neustále stejné hovory a lidé v pravidelných intervalech pohlíželi na oblohu. Celkem se v hotelu Keys nacházelo třicet dva hostů a deset zaměstnanců. Lisbeth si najednou povšimla, že u nejvzdálenějšího stolku u recepce sedí Geraldine Forbesová. Ve tváři měla napjatý výraz a v ruce držela sklenku s nápojem. Jejího muže nebylo vidět.

Lisbeth právě vypila kávu a začala přemýšlet o Velké Fermatově větě, když z kanceláře vyšel Freddy McBain a postavil se doprostřed recepce.

„Věnujte mi prosím pozornost. Dostal jsem zprávu, že nad Petit Martiniquem řádí bouře o síle orkánu. Žádám všechny přítomné, aby se okamžitě odebrali dolů do sklepa.“

Freddy McBain přerušil veškeré dotazy i pokusy o rozhovor a odvedl hosty za recepci ke schodům do sklepa. Petit Martinique byl ostrůvek patřící ke Grenadě, nacházející se několik námořních mil severně od hlavního města. Lisbeth zašilhala po Elle Carmichaelové a nastražila uši, když Ella zamířila k Freddymu McBainovi.

„Je to zlé?“ zeptala se Ella.

„Nevím. Přestal fungovat telefon," odvětil tichým hlasem McBain.

Lisbeth sešla do sklepa a postavila svou tašku na deku do rohu místnosti. Chvíli přemýšlela a poté se vydala proti proudu lidí nahoru zpět do recepce. Odchytila Ellu Carmichaelovou a zeptala se, zda jí může s něčím pomoct. Ella zavrtěla hlavou.

„Uvidíme, jak se to vyvine. Mathilda je mrcha."

Lisbeth si povšimla hloučku pěti dospělých a deseti dětí, kteří rychle vešli dovnitř vchodovými dveřmi. Ujal se jich Freddy McBain a poslal je ke schodům do sklepa.

Lisbeth najednou pocítila neklid.

„Přepokládám, že každý je teď zalezlý v nějakém sklepě, že jo?" zeptala se tichým hlasem.

Ella Carmichaelová hleděla za rodinou na schodech do sklepa.

„Tohle je bohužel jeden z mála sklepů na Grand Anse. Určitě se jich sem přijde schovat víc."

Lisbeth na Ellu ostře pohlédla.

„A co budou dělat ti ostatní?"

„Ti, kteří nemají sklep?" Ella se hořce zasmála. „Jsou nacpaní v domě nebo hledají úkryt v nějaké chatrči. Nezbývá jim než spoléhat na Boha."

Lisbeth se otočila na podpatku a proběhla recepcí a pak vchodovými dveřmi ven.

George Bland.

Slyšela, jak za ní Ella cosi volá, ale nezastavila se, aby jí to vysvětlila.

Ten kluk bydlí v příšerné chatrči, co se zřítí při prvním poryvu větru.

Když se dostala na silnici ze Saint George's, zmítaly jejím tělem nárazy větru. Zarputile se dala do běhu. Opřel se do ní silný protivítr a Lisbeth pod jeho poryvy klopýtala. Pouhých čtyři sta metrů k příbytku George Blanda zdolávala skoro deset minut. Za celou dobu nespatřila živou duši.

Déšť se jako ledová sprcha z hadice spustil právě ve chvíli, kdy Lisbeth zahnula nahoru ke Georgeově chatrči a zahlédla skrze okno zákmit světla jeho petrolejky. Za pár vteřin byla skrz naskrz promočená a viditelnost se snížila na několik metrů. Zabušila na dveře. George Bland otevřel s očima navrch hlavy.

„Co tady děláš?" zakřičel George, aby přehlušil vítr.

„Dělej. Musíš jít se mnou do hotelu. Je tam sklep."

George Bland vypadal překvapeně. Najednou vítr opět přirazil dveře a trvalo několik vteřin, než se mu je podařilo znovu otevřít. Lisbeth ho rychle

popadla za tričko a vytáhla ho ven. Otřela si z tváře vodu, vzala ho za ruku a dala se do běhu. George ji následoval.

Vydali se po cestě podél pláže, která byla asi o sto metrů kratší než silnice se zatáčkou zařízнutou hluboko do pevniny. V půli cesty si Lisbeth uvědomila, že to byla chyba. Na pláži se neměli kde schovat. Vítr a déšť je bičoval tak silně, že se museli několikrát zastavit. Vzduchem létal písek a větve. Ozývalo se děsivé dunění. Po chvíli, která jim připadala jako celá věčnost, Lisbeth konečně uviděla, jak se před nimi objevuje zeď kolem hotelu, a přidala do kroku. Právě ve chvíli, kdy konečně dorazila ke vchodu, znamenajícímu příslib bezpečí, pohlédla přes rameno na pláž. Prudce se zastavila.

Skrze lijavec zahlédla asi o padesát metrů dále dvě světlé postavy. George Bland ji chytil za ruku a chtěl ji vtáhnout dovnitř. Lisbeth se mu vytrhla, opřela se o zeď a pokoušela se zaostřit pohled. Za několik vteřin jí postavy v dešti zmizely z očí a poté celou oblohu ozářil blesk.

To už Lisbeth věděla, že se jedná o Richarda a Geraldinu Forbesovy. Byli přibližně na stejném místě, na němž předchozího večera pozorovala Richarda Forbese, jak přechází sem a tam.

Když se opět zablýsklo, viděla, jak Richard Forbes vleče svou manželku k moři a ta se mu brání.

Kousky skládanky do sebe najednou zapadly. Ekonomická závislost. Obvinění z finančních nesrovnalostí v Austinu. Jeho neklidné procházky, vysedávání a přemýšlení v restauraci The Turtleback.

On ji chce zavraždit. Ve hře je čtyřicet milionů. Ta bouřka je pro něj příležitost. Teď dostal šanci.

Lisbeth Salanderová vstrčila George Blanda dovnitř, rozhlédla se kolem a spatřila rozklíženou laťkovou židli, na které sedával noční hlídač a kterou zapomněli uklidit před bouří. Popadla židli, plnou silou s ní uhodila o zeď a ozbrojila se jednou její nohou. George Bland za ní cosi překvapeně křičel, ale Lisbeth rychle vyrazila směrem k pláži.

Poryvy větru ji téměř srazily na zem, ale stiskla zuby a krok za krokem se propracovávala vpřed. Byla již téměř u Forbesových, když pláž ozářil další blesk a Lisbeth uviděla Geraldine Forbesovou, jak klečí přímo u vody. Nad ní se skláněl Richard Forbes s paží pozvednutou k úderu a v ruce třímal jakousi železnou trubku. Lisbeth viděla, jak jeho paže opsala oblouk směrem k manželčině hlavě. Přestala se třást zimou.

Richard Forbes Lisbeth Salanderovou nespatřil.

Lisbeth pozvedla nohu od židle nad jeho zátylek a Forbes padl tváří k zemi.

Sklonila se nad Geraldinu Forbesovou a zachytila ji. Zatímco obě ženy bičoval déšť, Lisbeth se podařilo tělo obrátit. Najednou měla zakrvácené ruce. Geraldine Forbesová měla na temeni velkou tržnou ránu. Byla těžká jako z olova a Lisbeth se zoufale rozhlédla kolem a přemýšlela o tom, jak se jí podaří dopravit ženino tělo do hotelu. V dalším okamžiku se vedle ní vynořil George Bland. Cosi na ni křičel, ale bouře mu rvala slova od úst.

Lisbeth zašilhala po Richardu Forbesovi. Byl k ní otočen zády, ale už se postavil na všechny čtyři. Lisbeth si dala levou paži Geraldine Forbesové kolem krku a pokynula Georgeovi, aby ji vzal za druhou paži. Začali táhnout bezvládné tělo po pláži.

Když byli na půl cesty k hotelové zdi, pocítila Lisbeth najednou naprosté vyčerpání, jako by jí z těla vyprchala všechna síla. Srdce jí tlouklo jako o závod a najednou ucítila, jak ji čísi ruka vzala za rameno. Pustila Geraldine Forbesovou, otočila se a kopla Richarda Forbese do rozkroku. Muž upadl na kolena. Lisbeth si nakročila a kopla ho do obličeje. Poté se setkala s vyděšeným pohledem George Blanda. Lisbeth mu věnovala asi půlvteřinovou pozornost, poté opět popadla Geraldine Forbesovou a táhla ji k hotelu.

Po několika vteřinách se ohlédla. Richard Forbes klopýtal asi deset kroků za ní, ale pod nárazy větru se potácel ze strany na stranu jako opilec.

Oblohu rozčísl další blesk a Lisbeth Salanderová vytřeštila oči.

Poprvé pocítila ochromující hrůzu.

Asi sto metrů nad mořem za Richardem Forbesem spatřila prst boží.

Jako mrazivá momentka ozářená bleskem se za ním vztyčil uhlově černý sloup a zmizel z jejího zorného pole kdesi nahoře na obloze.

Mathilda.

To není možné.

Orkán, to ano.

Ale tornádo – nemožné.

Grenada leží mimo oblast tornád.

Supercelární bouře v oblasti, kde se tornáda nevyskytují.

Tornádo se nemůže vytvořit nad vodní hladinou.

Vědecky to nelze nijak odůvodnit.

Je to něco jedinečného.

Přišlo si to pro mě.

I George Bland uviděl tornádo. Vzájemně na sebe křičeli, že sebou musí pohnout, ale neslyšeli se.

Ještě jim zbývalo dvacet metrů k hotelové zdi. Deset. Lisbeth se zapotácela a klesla na kolena. Pět. U brány vrhla Lisbeth poslední pohled přes rameno. Zahlédla Richarda Forbese přesně ve chvíli, kdy ho jako neviditelná ruka popadlo moře a on zmizel. S Georgem Blandem vtáhli tělo brankou dovnitř. Klopýtali přes zadní dvorek a Lisbeth slyšela skrze vytí bouře třeskot okenních tabulek a rezavý zvuk kroutícího se plechu. Vzduchem prolétla laťka přímo Lisbeth před nosem. V další vteřině ucítila, jak ji něco bolestivě trefilo do zad. Když se dovlekli do recepce, tlak větru se zmírnil.

Lisbeth zastavila George Blanda a popadla ho za límec. Přitáhla si Georgeovu hlavu k ústům a zakřičela mu do ucha.

„Našli jsme ji na pláži. Jejího muže jsme neviděli. Rozuměl jsi?“

George přikývl.

Společně odtáhli Geraldinu Forbesovou po schodech dolů a Lisbeth kopla do dveří sklepa. Otevřel jim Freddy McBain a vykulil oči. Poté převzal jejich břemeno, strčil je všechny dovnitř a zavřel dveře.

Skučení vichřice se změnilo z nesnesitelného dunění na praskot a rány na zadním dvorku. Lisbeth se zhluboka nadechla.

Ella Carmichaelová nalila do šálku teplou kávu a přistrčila ji k nim. Lisbeth Salanderová byla tak vyčerpaná, že sotva dokázala zvednout ruku. Naprosto nečinně seděla na podlaze opřená o zeď. Kdosi ji i George Blanda zabalil do deky. Lisbeth byla skrznaskrz promočená a silně krvácela z rány těsně pod čéškou. V džínách měla deseticentimetrovou trhlinu a ani v nejmenším si nevzpomínala, kde k ní přišla. Bez zájmu sledovala, jak Freddy McBain a několik hotelových hostů ošetřují Geraldinu Forbesovou a jak jí obvazují hlavu. Zachytila jen jednotlivá slova a pochopila, že někdo ze společnosti je lékař. Všimla si, že sklep je plně obsazený a kromě hotelových hostů v něm našli úkryt i další lidé.

Nakonec došel Freddy McBain k Lisbeth a posadil se k ní na bobek.

„Je živá.“

Lisbeth neodpověděla.

„Co se stalo?“

„Našli jsme ji na pláži za zdí.“

„Když jsem počítal hosty ve sklepě, chyběly nám tři osoby. Vy a manželé Forbesovi. Ella říkala, že jste vyběhla ven jako šílená právě ve chvíli, kdy začala bouře.“

„Běžela jsem pro přítele George.“ Lisbeth pokývla ke svému kamarádovi. „Bydlí u silnice kousek odsud v chatrči, která už je zřejmě pryč.“

„Byl to odvážný kousek, ale pěkně hloupý,“ odvětil Freddy McBain a zašilhal po Blandovi. „Jejího manžela, Richarda Forbese, jste neviděli?“

„Ne,“ odpověděla s neutrálním výrazem Lisbeth. George Bland na ni pohlédl a zakroutil hlavou.

Ella Carmichaelová naklonila hlavu na stranu a ostře na Lisbeth pohlédla. Lisbeth na ni upřela bezvýrazné oči.

Geraldine Forbesová se probrala kolem třetí hodiny ranní. V té chvíli Lisbeth Salanderová usnula s hlavou opřenou o Georgeovo rameno.

Jakýmsi zázračným způsobem Grenada tu noc přežila. Když začalo svítat, bouře zeslábla a vystřídal ji ten nejhorší lijavec, jaký Lisbeth Salanderová kdy zažila. Freddy McBain vypustil hosty ze sklepa.

Hotel Keys čekala větší rekonstrukce. Bouře napáchala v hotelu i po celém pobřeží rozsáhlé škody. Venkovní bar Elly Carmichaelové u bazénu byl ten tam a veranda byla úplně zničená. Okenní tabulky byly vytlučené a střecha vyčnívající části hotelu se zkroutila. V recepci byla změť všemožných krámů.

Lisbeth odklopýtala s Georgem Blandem do svého pokoje. Přes rozbité okno provizorně natáhla deku, aby dovnitř nepršelo. George Bland jí pohlédl do očí.

„Když řekneme, že jsme jejího muže neviděli, nebudeme toho muset tolik vysvětlovat,“ prohlásila Lisbeth, aby předešla jeho otázkám.

George přikývl. Lisbeth se svlékla, šaty nechala ležet na hromadě na podlaze a poklepala na okraj postele. Chlapec opět přikývl, svlékl se a vlezl si k ní. Téměř okamžitě usnuli.

Když se Lisbeth kolem poledního vzbudila, průrvami v mracích vykukovalo slunce. Bolel ji každičký sval a koleno jí oteklo tak, že sotva dokázala ohnout nohu. Vyplazila se z postele, stoupla si do sprchy a všimla si, že zelená ještěrka je zpět na svém místě na zdi. Natáhla si šortky a tílko a vyklopýtala z pokoje. George Blanda nechala spát.

Ella Carmichaelová byla stále na nohou. Vypadala unaveně, ale zprovoznila bar uvnitř v recepci. Lisbeth se posadila ke stolku u barového pultu, objednala si kávu a požádala o chlebíček. Vyhlédla ven vytlučenými okny u vchodu do hotelu a viděla, že tam stojí policejní auto. Přesně ve chvíli, kdy dostala kávu, vyšel ze své kanceláře u recepce Freddy McBain a

za ním šel policista v uniformě. McBain si jí všiml, řekl cosi policistovi a poté se vydali k jejímu stolu.

„Tohle je strážník Ferguson. Rád by vám položil několik otázek.“

Lisbeth zdvořile přikývla. Strážník Ferguson vypadal přepadle. Vytáhl poznámkový blok a tužku a zaznamenal si Lisbethino jméno.

„Slečno Salanderová, jak jsem pochopil, včera v noci jste spolu se svým přítelem našla manželku Richarda Forbese.“

Lisbeth přikývla.

„Kde jste ji našli?“

„Na pláži, hned u vchodu do hotelu,“ odvětila Lisbeth. „Prakticky jsme o ni zakopli.“

Ferguson si vše zaznamenal.

„Říkala něco?“

Lisbeth potřásla hlavou.

„Byla v bezvědomí?“

Lisbeth moudře přikývla.

„Měla otevřenou ránu na hlavě?“

Lisbeth opět přikývla.

„Nevíte, jak k tomu zranění přišla?“

Lisbeth zakroutila hlavou. Ferguson byl z jejích skoupých odpovědí malinko podrážděný.

„Vzduchem létalo všechno možné,“ pronesla Lisbeth vstřícně. „Málem jsem dostala do hlavy laťkou.“

Ferguson vážně přisvědčil.

„Máte zraněnou nohu?“

Ferguson ukázal na Lisbethin obvaz.

„Co se vám stalo?“

„Nevím. Všimla jsem si té rány až dole ve sklepě.“

„Byl s vámi nějaký mladý muž.“

„George Bland.“

„Kde bydlí?“

„V chatrči za barem The Coconut u silnice na letiště. Tedy pokud ta chatrč ještě stojí.“

Lisbeth nepovažovala za nutné mu sdělit, že George Bland právě spí v její posteli o poschodí výše.

„Jejího muže Richarda Forbese jste nehledali?“

Lisbeth potřásla hlavou.

Strážník Ferguson zjevně nedokázal vymyslet žádnou další otázku a zaklapl blok.

„Děkuju vám, slečno Salanderová. Musím vystavit úmrtní list.“

„Ona je mrtvá?“

„Paní Forbesová…? Kdepak, ta leží v nemocnici v Saint George’s. Za svůj život může zřejmě poděkovat vám a vašemu kamarádovi. Ale její manžel je mrtvý. Před dvěma hodinami ho našli na parkovišti u letiště.“

Téměř o šest set metrů dále směrem na jih.

„Byl velmi ošklivě zřízený,“ vysvětloval Ferguson.

„To je mi líto,“ odvětila Lisbeth Salanderová, aniž by dala najevo nějaké větší známky šoku.

Když McBain se strážníkem odešli, zamířila k ní Ella Carmichaelová a posadila se k Lisbethině stolu. Postavila na něj dvě pořádné sklenice rumu. Lisbeth na ni tázavě pohlédla.

„Po takovéhle noci si člověk potřebuje dát něco na posilněnou. Zvu tě. Zvu tě i na snídani.“

Obě ženy na sebe pohlédly. Poté zvedly sklenku a přiťukly si.

Mathilda byla ještě po dlouhou dobu předmětem vědeckých studií a diskusí mezi meteorologickými institucemi v Karibiku a v USA. Tornáda Mathildina rozsahu byla v této oblasti neznámým jevem. Teoreticky se zdálo nemožné, že se vůbec mohla vytvořit nad vodní hladinou. Odborníci se však časem shodli na tom, že došlo k podivné konstelaci klimatických front, která způsobila vznik „pseudotornáda“ – tedy čehosi, co nebylo tornádem v pravém slova smyslu, ačkoli se to chovalo stejně. Odpůrci tohoto názoru přicházeli s teoriemi o nepříznivém vlivu skleníkových plynů a narušené ekologické rovnováhy.

Lisbeth Salanderová se o tyto teoretické diskuse nikterak nezajímala. Věděla, co viděla, a rozhodla se, že se bude snažit, aby se v budoucnu nikdy nepřipletla do cesty žádnému Mathildinu sourozenci.

Během oné noci bylo několik lidí zraněno. Jakýmsi zázračným způsobem se stalo, že zahynul pouze jediný člověk.

Nikdo nedokázal pochopit, co vedlo Richarda Forbese k tomu, aby se vydal do zuřícího orkánu. Snad to bylo způsobeno nedostatkem zdravého rozumu, kterým se vyznačují američtí turisté. Geraldine Forbesová žádným vysvětlením přispět nemohla. Měla těžký otřes mozku a z událostí oné noci jí zůstaly v paměti jen nesouvislé útržky.

Byla však neutišitelně nešťastná ze svého vdovství.

DÍL 2

FROM RUSSIA WITH LOVE

16. ledna až 23. března

Rovnice obvykle obsahuje jednu či více neznámých, které označujeme jako x, y atd. Množinu kořenů vyhovujících oběma stranám rovnice, tedy takových čísel, po jejichž dosazení si budou obě strany rovnice rovny, nazýváme řešením rovnice.

$2x + 4 = 6x - 2 \quad (x = 2)$

KAPITOLA 4

Pondělí 10. ledna až úterý 11. ledna

Lisbeth Salanderová přistála na letišti Arlanda o půl sedmé ráno. Byla na cestě už šestadvacet hodin, z čehož devět hodin strávila a letišti Grantly Adams na Barbadosu. Britské aerolinie se neodvážily odstartovat, dokud nebyla zažehnána potencionální teroristická hrozba a dokud nebyl vyslechnut jakýsi cestující arabského vzezření. Po příletu na Gatwick v Londýně jí uletěl poslední spoj do Švédska a musela několik hodin čekat, dokud se jí nepodařilo zamluvit si místo v ranním letadle.

Lisbeth si připadala rozměklá a pomačkaná jako starý banán. Měla jen příruční zavazadlo a v něm svůj PowerBook, *Dimenze* a pár věcí na převlečení. Nerušeně prošla zeleným pruhem u celnice. Když vyšla ven a zamířila ke stanovišti letištních autobusů, přivítala ji teplota kolem nuly a mokrý sníh s deštěm.

Chvilku váhala. Po celý život musela volit nejlevnější varianty a stále ji bylo zatěžko přivyknout myšlence, že disponuje více než třemi miliardami korun, které odcizila kombinací internetového útoku a starého dobrého podfuku Hansi-Eriku Wennerströmovi. Po několika minutách stará pravidla zavrhla a zamávala na taxík. Udala adresu na Lundské ulici a téměř v následující chvíli na zadním sedadle usnula.

Když vůz zastavil na Lundské ulici a řidič ji probudil, Lisbeth si uvědomila, že mu řekla nesprávnou adresu. Opravila se a požádala řidiče, aby ji zavezl do obchodního centra na Götgatsbackenu na Götské ulici. Dala mu štědré spropitné v amerických dolarech a zaklela, když strčila nohu do louže u obrubníku. Měla na sobě džíny, tričko a lehkou látkovou bundu, na nohou jen sandály a tenké ponožky. Doklopýtala do obchodu 7-Eleven a koupila si šampon, zubní pastu, mýdlo, acidofilní mléko, sýr, vajíčka, chleba, mražené skořicové rolády, kávu, sáčkový čaj Lipton, kyselé okurky, jablka, velké balení pizzy a kartón lehkých marlborek. Zaplatila kartou Visa.

Když vyšla z obchodu, opět zaváhala, kudy se má pustit. Mohla se dát buď nahoru po ulici Svartensgatan nebo jít kousek dolů Jestřábí ulicí ke

Stavidlu. Nevýhodou Jestřábí ulice bylo to, že by musela projít kolem vchodu do redakce *Milénia* a riskovat tím, že narazí na Mikaela Blomkvista. Nakonec se rozhodla, že si nebude vybírat cestu podle toho, aby se mu vyhnula. Pustila se tedy ke Stavidlu, ačkoli to měla o něco dále, a dala se doprava Jestřábí ulicí k náměstí Mosebacke. Vzala to šikmo kolem sousoší Sester před Jižním divadlem a vyšla po schodech na Rybářskou ulici. Zastavila se a zamyšleně pohlédla na svůj dům. Opravdu doma se tu však necítila.

Lisbeth se rozhlédla kolem. Byla to odlehlá ulička uprostřed Södermalmu. Nebyl tu žádný provoz, což jí připadalo znamenité. Člověk mohl snadno získat přehled o tom, kdo se v okolí pohybuje. V letním období to zřejmě bude oblíbená pěší zóna, ale v zimě sem chodili pouze lidé, kteří měli ve čtvrti něco na práci. Nikde nebylo vidět ani živáčka – především nikoho, koho by znala a kdo by mohl znát ji. Lisbeth položila tašku s nákupem do sněhové břečky a hledala klíče. Vyjela do posledního patra a odemkla dveře se jmenovkou V. Kulla.

Poté, co Lisbeth shrábla slušný balík peněz a stala se tak na zbytek života (nebo přinejmenším do doby, než utratí tři miliardy korun) ekonomicky nezávislou, bylo jedním z jejích prvních počinů porozhlédnutí se po nějakém novém bydlení. Nákup nemovitostí pro ni znamenal novou zkušenost. Nikdy předtím neinvestovala peníze do žádného většího podniku, než byly ojedinělé spotřební předměty, které zaplatila v hotovosti nebo podle rozumného splátkového kalendáře. Mezi větší mimořádné výdaje patřily počítače a její lehká motorka Kawasaki. Posledně jmenovaný předmět koupila za sedm tisíc korun – za cenu vraku. Přibližně stejnou částku investovala do nákupu náhradních dílů a několik měsíců věnovala tomu, že motorku vlastnoručně rozebrala a zprovoznila. Vždycky si přála mít auto, ale váhala, protože si nebyla úplně jista tím, jak by to finančně zvládla.

Ale byt, uvědomila si, to je hračka poněkud vyšší kategorie. Začala pročítat inzeráty v internetovém vydání *Dagens Nyheter*, a jak brzy sama zjistila, byla to hotová věda.

2 + kk + jídelna, nádherná lokalita poblíž centra. Cena: 2,7 mil. Popl. 5 510/měs.
3 + k, výhl. do parku, Högalid, 2,9 mil.
2,5 + k, 47 m^2, nová koupelna, výměna jádra 1998. Gotlandská ul. 1,8 mil. Popl. 2 200/měs.

Lisbeth se poškrábala na hlavě a zkusila náhodně zavolat na několik inzerátů, nevěděla však, na co by se měla zeptat. Za chvíli si připadala tak hloupě, že svých pokusů nechala. První lednovou sobotu se ale vydala na prohlídku dvou bytů. Jeden z nich se nacházel na Vindragarvägen v Reimersholmu a druhý na ulici Heleneborgsgatan u Hornstullu. První z nich byl světlý čtyřpokojový byt v samostatném domě s výhledem na Långholmen a Essingen. Tam by se jí líbilo. Druhý byt byl špeluňka s výhledem na protější barák.

Problém spočíval v tom, že Lisbeth vlastně nevěděla, kde chce bydlet, jak by její byt měl vypadat a jaké nároky by jako kupující na svůj budoucí domov měla mít. Nikdy předtím ji ani nenapadlo, že by měla jinou možnost než svých sedmačtyřicet čtverečních metrů na Lundské ulici, v nichž strávila dětství a na které získala po dovršení osmnácti let vlastnické právo díky svému tehdejšímu poručníkovi Holgeru Palmgrenovi. Lisbeth se posadila na zcuckovatělou pohovku v pracovně, která sloužila zároveň jako obývací pokoj, a přemýšlela.

Její byt na Lundské ulici byl situovaný do dvora, byl těsný a neútulný. Z ložnice měla výhled na požární zeď v průčelí domu. Z kuchyně bylo vidět zadní stranu domu a vchod do sklepa, a z obýváku se dívala na pouliční lampu a několik větví břízy.

Takže Lisbethiným prvním požadavkem na nové bydlení byl pěkný výhled.

Toužila po balkonu a vždycky záviděla sousedům z vyšších pater s pěkně situovanými byty, když za teplých letních dní popíjeli pod markýzou studené pivo. Takže druhým požadavkem byl balkon.

Jak by měl byt vypadat? Lisbeth pomyslela na byt Mikaela Blomkvista – pětašedesát čtverečních metrů, tvořících jedinou místnost v půdní vestavbě na Bellmanově ulici s výhledem na Radnici a na Stavidlo. Tam se jí líbilo. Chtěla mít útulný, účelně zařízený a snadno udržovatelný byt. To byl její třetí požadavek.

Po spoustu let žila stísněně. Její kuchyň měla sotva deset metrů čtverečních a vešel se tam jen malý stolek a dvě židle. Obývák měl dvacet metrů. Ložnice dvanáct. Jejím čtvrtým požadavkem na nový byt byl dostatek prostoru a několik skříní. Chtěla mít pořádnou pracovnu a velkou ložnici, kde by se mohla pěkně natáhnout.

Její koupelna byla krychle bez okna s podlahou tvořenou šedými čtverhrannými cementovými deskami, vybavená humpoláckou sedací vanou a umělohmotnými tapetami, které se jí nikdy nepodařilo vyčistit, ať je drhla sebevíc. Chtěla mít v koupelně kachlíky a velikou vanu. Chtěla mít

doma pračku, aby nemusela chodit prát do zatuchlého sklepa. Chtěla, aby to v koupelně pěkně vonělo a aby tam mohla větrat.

Poté se Lisbeth vrátila na internet a prozkoumala nabídky realitních makléřů. Dalšího rána brzy vstala a vydala se do realitní kanceláře Nobel, která se podle všeobecného mínění těšila nejlepší pověsti ve Stockholmu. Měla na sobě své odřené černé džíny, zavazovací boty a černou koženou bundu. Postavila se k přepážce a roztržitě pozorovala světlovlasou ženu kolem pětatřiceti let, které se právě zalogovala na webové stránky realitní kanceláře Nobel a začala na ně vkládat fotografie bytů. Nakonec k Lisbeth přistoupil obtloustlý muž kolem čtyřicítky s prořídlými vlasy. Lisbeth se zeptala, jaké byty mají v nabídce. Muž na ni chvíli překvapeně zíral a poté nasadil otcovský tón.

„Ale milá mladá dámo, jestlipak rodiče vědí o tom, že hodláte pláchnout z domova?“

Lisbeth Salanderová si ho mlčky měřila chladným pohledem, dokud se svým vtipkováním nepřestal.

„Sháním byt na Söderu. Chtěla bych balkon a výhled na vodu, alespoň čtyři pokoje, koupelnu s oknem a s místem na pračku. K němu uzamykatelnou sklepní kóji, kde bych mohla mít motorku.“

Žena u počítače přerušila práci, otočila hlavu a zvědavě na Lisbeth civěla.

„Motorku?“ zeptal se muž s řídkými vlasy.

Lisbeth Salanderová přikývla.

„Smím se zeptat… ehm… jak se jmenujete?“

Lisbeth Salanderová se představila. Otázala se muže, jak se jmenuje on, a muž se představil jako Joakim Persson.

„No, byty v osobním vlastnictví ve Stockholmu dnes něco stojí…“

Lisbeth neodpověděla. Ptala se, jaké byty mají v nabídce, a sdělení, že byty něco stojí, jí připadalo zbytečné a irelevantní.

„Kdepak pracujete?“

Lisbeth chvíli přemýšlela. Formálně byla soukromá podnikatelka. Ve skutečnosti pracovala pouze pro Dragana Armanského a Milton Security, ale její zakázky byly v uplynulém roce velmi nepravidelné a už tři měsíce nepracovala vůbec.

„Právě teď nikde,“ odvětila pravdivě.

„Nojo… přepokládám, že studujete.“

„Ne, nestuduju.“

Joakim Persson obešel přepážku, přátelsky vzal Lisbeth kolem ramen a obezřetně ji vedl ke dveřím.

„Milá mladá dámo, moc rád vás tu uvidím za pár let, až si nastřádáte do prasátka trošku víc korunek. Rozumějte, na tohle týdenní kapesné prostě nestačí."

Muž ji dobromyslně štípl do tváře. „Takže se pak vraťte, a určitě se najde nějaký ten byteček i pro vás."

Lisbeth Salanderová zůstala několik minut stát na ulici před realitní kanceláří Nobel. Zamyšleně přemítala o tom, jak by se Joakimovi Perssonovi líbilo, kdyby mu vitrínou prohodila Molotovův koktejl. Poté se vydala domů a zapnula svůj PowerBook.

Během deseti minut se dostala do vnitřní databáze realitní kanceláře Nobel pomocí hesla, které roztržitě odpozorovala od ženy za přepážkou, jež do počítače vkládala obrázky. Za tři minuty jí bylo jasné, že počítač, s nímž žena pracovala, byl také internetovým serverem firmy – *jak můžou být lidi tak pitomí?* – a během následujících tří minut získala přístup ke všem čtrnácti počítačům patřícím k podnikové databázi. Během necelých dvou hodin si prošla účetnictví Joakima Perssona a konstatovala, že ošidil finanční úřad na daních z téměř 750 000 korun, které si ulil během posledních dvou let.

Stáhla si veškeré potřebné soubory a e-mailem je poslala na finanční úřad z anonymní elektronické adresy na serveru v USA. Poté Joakima Perssona pustila z hlavy.

Zbytek dne strávila tím, že probírala nabídku nejcennějších objektů realitní kanceláře Nobel. Nejdražší byl menší zámeček u Mariefredu, kde neměla ani nejmenší chuť se usadit. Namísto toho si z firemní nabídky jen tak z rozmaru vybrala jednu z nejnákladnějších nemovitostí, velikánský byt u náměstí Mosebacke.

Po dlouhou dobu pečlivě studovala fotografie a plánek bytu. Nakonec konstatovala, že tento byt její požadavky více než splňuje. Bývalým majitelem bytu byl ředitel ABB, který se stáhl a zmizel poté, co vzbudil pozornost a kritiku veřejnosti několikamiliardovým zlatým padákem.

Večer Lisbeth zvedla sluchátko a zavolala Jeremymu MacMillanovi, spolumajiteli advokátní kanceláře MacMillan & Marks na Gibraltaru. S MacMillanem spolupracovala již dříve. Za štědrý honorář pro ni založil několik fiktivních společností, které oficiálně vlastnily majetek, který Lisbeth před rokem odcizila finančníkovi Hansi-Eriku Wennerströmovi.

Opět využila MacMillanových služeb. Tentokrát mu dala instrukce, aby jménem jejího podniku Wasp Enterprises vstoupil v jednání s realitní kanceláří Nobel a zakoupil vytoužený byt na Rybářské ulici u Mosebacke. Celá transakce trvala čtyři dny a nad konečnou částkou Lisbeth pozvedla

obočí. K tomu ještě pět procent jako odměna pro MacMillana. Do konce týdne si do bytu přestěhovala dvě krabice s oblečením a povlečením, matraci a nějaké kuchyňské náčiní. V novém bytě spala téměř tři týdny na matraci a mezitím si prostudovala kliniky plastické chirurgie, dala do pořádku všechny byrokratické záležitosti (kromě jiného i noční rozhovor s jistým advokátem Bjurmanem) a zaplatila zálohy na nájem, elektřinu a další běžné výdaje.

Poté odjela na kliniku do Itálie. Když Lisbeth kliniku po provedení zákroku opustila, seděla v hotelovém pokoji v Římě a přemýšlela nad tím, co bude dělat dál. Měla by se vrátit do Švédska a začít žít vlastní život, ale z několika důvodů na Stockholm ani nepomyslela.

Neměla pořádné zaměstnání. V Milton Security ji nečekala žádná budoucnost. Nebyla to chyba Dragana Armanského. Ten by byl rád, kdyby pro něj začala pracovat na plný úvazek a stala se tak efektivní součástí podniku, ale ona byla v pětadvaceti letech naprosto bez vzdělání a navíc neměla ani nejmenší chuť jednoho dne zjistit, že jí je padesát a že se pořád otravuje s hledáním soukromých informací o nějakých zmetcích na ředitelských postech. Nebyla to žádná zábava – nebyl to životní úkol.

Další důvod, kvůli kterému se jí nechtělo vracet do Stockholmu, se jmenoval Mikael Blomkvist. Ve Stockholmu by na Zasraného Kalleho Blomkvista určitě dříve či později narazila, což bylo v současném okamžiku to poslední, po čem toužila. Ublížil jí. V rámci spravedlnosti musela přiznat, že nic takového neměl v úmyslu. Choval se k ní férově. To ona mohla za to, že se do něj „zamilovala“. Už to slovo samotné působilo v případě Zasraný Slepice Salanderový jako naprostý protimluv.

Mikael Blomkvist byl známý proutník. Ona pro něj byla v nejlepším případě jen takové rozptýlení a z dobrého srdce se nad ní na chvíli slitoval, když ji potřeboval a neměl po ruce nic lepšího, ale brzy toho nechal a našel si zábavnější společnost. Lisbeth proklínala sama sebe, že ztratila ostražitost a pustila si ho tolik k tělu.

Když měla opět všechny smysly pod kontrolou, přerušila s ním veškeré kontakty. Nebylo to úplně jednoduché, ale zatvrdila se. Naposledy Mikaela viděla, když stála na nástupišti v metru na Starém Městě a on seděl ve voze jedoucím do centra. Lisbeth ho pozorovala celou minutu a řekla si, že k němu už vůbec nic necítí a že by jí bylo jedno, i kdyby před ní vykrvácel. *Fuck you.* Mikael ji zpozoroval přesně ve chvíli, kdy se zavřely dveře, a zkoumavě na ni hleděl, ale když se vůz rozjel, Lisbeth se otočila na podpatku a odešla.

Nechápala, proč se ji Mikael tak zarputile snaží vyhledat, měla pocit, že ji bere jako nějaký zatracený sociální projekt. Rozčilovalo ji, že mu nic nedošlo, a pokaždé, když jí poslal e-mail, zatvrdila se a jeho zprávu bez čtení vymazala.

Stockholm ji lákal ze všeho nejméně. Ve svém rodném městě neměla nic víc než externí práci pro Milton Security, několik kamarádů do postele a děvčata z bývalé rockové skupiny Evil Fingers.

Jedinou osobou, k níž chovala určitý respekt, byl Dragan Armanskij. Ve svých citech k němu se moc nevyznala. Vždycky cítila mírné překvapení nad tím, že ji Dragan trošku přitahuje. Kdyby nebyl ženatý, tak strašně starý a kdyby neměl tak příšerně konzervativní názory, možná by uvažovala o tom, že by si s ním něco začala.

Nakonec vyndala diář a otevřela část s mapou. Nikdy nebyla v Austrálii ani v Africe. Nikdy neviděla pyramidy ani Angkor Vat, ačkoli o tom četla. Nikdy neplula lodí Star Ferry mezi Kowloonem a přístavem Victoria Harbour v Hongkongu, nikdy nešnorchlovala v Karibiku a nebyla na pláži v Thajsku. Kromě několika rychlých obchodních cest, kdy navštívila sousední skandinávské země, Pobaltí a samozřejmě Curych a Londýn, nevystrčila za celý svůj život nos ze Švédska. Vlastně ho zřídkakdy vystrčila ze Stockholmu.

Nikdy na to neměla.

Lisbeth se postavila k oknu hotelového pokoje a hleděla na římskou Via Garibaldi. To město jí připadalo jako hromada sutin. Poté se rozhodla, oblékla si bundu, sešla do recepce a zeptala se, zda je poblíž nějaká cestovní kancelář. Zakoupila si letenku do Tel Avivu a během následujících dnů se procházela po starém Jeruzalémě, shlédla mešitu Al-Aksá a Zeď nářků. Podezíravě sledovala ozbrojené vojáky na rozích ulic a poté odletěla do Bangkoku. Až do konce roku cestovala.

Musela udělat jen jednu věc. Dvakrát se vypravila na Gibraltar. Při první cestě hodlala provést hloubkovou studii muže, který měl spravovat její finance. Podruhé tam jela proto, aby si ověřila, zdali tak dotyčný opravdu činí.

Lisbeth připadalo nezvyklé, když po tak dlouhé době otáčela klíčem ve dveřích svého vlastního bytu na Rybářské ulici.

Kabelu i tašku s jídlem postavila v hale na zem a vymačkala čtyřmístný kód, kterým se vypínal elektronický alarm. Poté se svlékla z mokrých šatů a nechala je ležet na podlaze v hale. Nahá vešla do kuchyně, zapnula ledničku, naplnila ji potravinami a poté zamířila přímo do koupelny a

dalších deset minut strávila ve sprše. Pojedla jablko nakrájené na plátky a pizzu, kterou si ohřála v mikrovlnce. Otevřela krabici a vytáhla z ní polštář, prostěradlo a deku, které byly po roce trochu podezřele cítit. Ustlala si na matraci na podlaze v pokoji vedle kuchyně.

Usnula deset vteřin poté, co položila hlavu na polštář, a spala téměř dvanáct hodin až do příštího poledne. Vstala, zabalila se do deky a posadila se s cigaretou a polštářem do okna, odkud měla výhled na Djurgården a Saltsjön. Fascinovala ji světla. V šeru přemítala nad svou existencí.

Již den po svém návratu měla Lisbeth Salanderová plně nabitý program. V sedm hodin za sebou zamkla dveře svého bytu. Před odchodem otevřela větrací okénko na schodišti a tenkým měděným drátkem připevnila rezervní klíč na zadní stranu okapové roury. Jisté předchozí zkušenosti ji poučily, že náhradní klíče se vyplatí mít vždy po ruce.

Vzduch byl ledový. Lisbeth na sobě měla staré odřené džíny a dírou pod zadní kapsou jí prosvítaly modré kalhotky. Oblékla si tričko a teplejší rolák, ale šev u krku už nedržel pohromadě. Kromě toho našla svou starou obnošenou bundu se cvočky na ramenou. Konstatovala, že by ji mohla rovnou odnést ke krejčímu, aby dal do pořádku roztřepenou a téměř zničenou podšívku u kapes. Na nohy si natáhla silné ponožky a obula si zavazovací boty. Po celou dobu jí bylo příjemně teplo.

Vydala se pěšky ulicí Svatého Pavla k Zinkensdammu a dále nahoru na svou starou adresu na Lundské ulici, kde začala ve sklepě kontrolou své motorky Kawasaki. Poplácala sedlo a poté se vydala nahoru do bývalého bytu, kde za dveřmi klopýtla o obrovskou haldu reklam.

Nebyla si jistá tím, co s bytem udělá, a před odjezdem ze Švédska bylo nejsnazším řešením zařídit trvalý bankovní příkaz pro stálé platby. V bytě byl ještě původní nábytek, s obtížemi posbíraný po různých kontejnerech, šálky s otlučeným dnem, dva starší počítače a spousta papírů. Nic z toho nemělo žádnou cenu.

Lisbeth přinesla z kuchyně černý pytel na odpadky a pět minut se věnovala třídění reklam a pošty. Většina korespondence skončila rovnou v pytli. Přišlo jí několik dopisů, z nichž, jak se ukázalo, většinu tvořily bankovní výpisy, mzdový výpis z Milton Security nebo nějaké reklamní záležitosti. Výhodou poručenství bylo to, že se nikdy nemusela starat o daně – takovýchto písemností byla ušetřena. Za celý rok jí celkem přišly tři osobní dopisy.

První z nich byl od advokátky Grety Molanderové, která byla opatrovnicí Lisbethiny matky. Jednalo se o krátké sdělení v tom smyslu, že

skončilo dědické řízení a že Lisbeth Salanderová a její sestra Kamila Salanderová obdrží dědictví ve výši 9 312 korun. Odpovídající částka byla převedena na bankovní účet slečny Salanderové; jen kdyby byla tak laskavá a potvrdila převzetí. Lisbeth dopis zastrčila do vnitřní kapsy kožené bundy.

Druhý dopis byl od ředitelky Mikaelssonové z pečovatelského domu na Äppelvikenu, která jí přátelsky připomínala, že se u nich stále nachází krabice s pozůstalostí po její matce – kdyby byla tak laskavá, spojila se s pečovatelským domem a dala jim pokyny, jak mají s věcmi naložit. Na závěr upozornila, že pokud se Lisbeth nebo její sestra (na kterou nemá žádný kontakt) do konce roku neozvou, tak pozůstalost vyhodí. Lisbeth pohlédla na hlavičku dopisu, odeslaného v červnu, a sáhla po mobilním telefonu. Po dvou minutách se dozvěděla, že krabici zatím nevyhodili. Omluvila se, že se neozvala dříve, a slíbila, že si věci vyzvedne hned další den.

Poslední soukromý dopis byl od Mikaela Blomkvista. Lisbeth chvíli přemýšlela, ale rozhodla se ho bez čtení vyhodit do odpadků.

Do krabice si sbalila pár bezcenných drobností, které si chtěla ponechat, a odjela taxíkem na Mosebacke. Nalíčila se, nasadila si brýle a blonďatou paruku po ramena a do kapsy zastrčila norský pas vystavený na jméno Irene Nesserová. Prohlédla se v zrcadle a konstatovala, že Irene Nesserová je sice podobná Lisbeth Salanderové, ale přesto je to úplně jiný člověk.

V Café Eden na Götské ulici si dala rychlý oběd, skládající se ze sýrové bagety a caffé latte, a poté se vydala k autopůjčovně na Ringenu, kde si Irene Nesserová pronajala Nissana Micru. Zajela do Ikea a strávila tři hodiny probíráním sortimentu a zapisováním čísel zboží, které potřebovala. Učinila spoustu rychlých rozhodnutí.

Zakoupila dvě pohovky pískové barvy značky Karlanda, pět křesel s pružným rámem značky Poäng, dva kulaté konferenční stolky z lakované břízy, stolek Svansbo a několik malých stolků Lack. Z oddělení s policemi na knihy a úložnými prostory si vybrala dvě sestavy ze série Ivar, dvě police na knihy Bonde a televizní stolek a kontejner značky Magiker s dvířky. Nákup doplnila třídveřovou skříní Pax Nexus a dvěma menšími komodami Malm.

Dlouhou dobu věnovala výběru postele a nakonec skončila u rámu Hemnes s matrací a příslušenstvím. Pro jistotu také zakoupila jednu postel Lillehammer do pokoje pro hosty. Lisbeth sice s žádnými hosty nepočítala, ale jelikož má hostinský pokoj, měla by ho také zařídit.

Koupelna v novém bytě byla kompletně vybavená koupelnovou skříňkou, poličkou na ručníky a zůstala tam i pračka. Lisbeth koupila pouze levný koš na prádlo.

Potřebovala však nábytek do kuchyně. Po jistém váhání se rozhodla pro jídelní stůl Rosfors z masivního buku s deskou z tvrzeného skla a čtyři vesele barevné židle.

Také si musela zařídit pracovnu a zvědavě zkoumala několik nepravděpodobně vyhlížejících „pracovních míst“ s důmyslnými skříňkami na počítač a klávesnici. Nakonec zakroutila hlavou a objednala si obyčejný psací stůl Galant z bukové dýhy se zaoblenou deskou i rohy a velkou skříň na písemnosti. Dlouho jí trval výběr kancelářské židle, na níž bude zřejmě trávit mnoho hodin. Nakonec ji zaujala jedna z nejdražších variant, židle značky Verksam.

Poté prošla celý obchodní dům a nakoupila značné množství prostěradel, povlečení na peřiny, ručníků, přikrývek, dek a polštářků, sadu příborů, porcelánové nádobí a hrnce, prkénka, tři velké koberce, spoustu pracovních lamp a velké množství kancelářského vybavení, jako jsou pořadače, koše na papír, kontejnery a podobně.

Když byla Lisbeth s obchůzkou hotová, vydala se se svým seznamem zboží k pokladně. Zaplatila kreditní kartou vystavenou na Wasp Enterprises a legitimovala se jako Irene Nesserová. Uhradila také dopravu a montáž. Konečná suma dělala něco přes devadesát tisíc korun.

Kolem páté odpoledne byla zpět doma na Söderu a ještě se stačila na otočku zastavit v obchodě s elektronikou Axelsson, kde zakoupila televizi s osmnáctipalcovou obrazovkou a rádio. Těsně před zavíračkou vklouzla do obchodu s domácími potřebami a koupila si vysavač. Ještě přibrala mop, kbelík, mycí prostředky, mýdla, zubní kartáčky a to největší balení toaletního papíru.

Po záchvatu nákupního šílenství byla Lisbeth naprosto vyřízená, ale spokojená. Celý nákup nacpala do pronajatého Nissanu Micra a zhroutila se na židli v Café Java na Rohové ulici. Z vedlejšího stolku si půjčila večerník a konstatovala, že vládní stranou jsou stále sociální demokraté a že se v době její nepřítomnosti v zemi nic závažného neudálo.

Domů dorazila kolem osmé hodiny večer. V šeru vyložila auto a dopravila nákup do bytu V. Kully. Všechno nechala ležet na velké hromadě v hale a strávila půl hodiny tím, že hledala v postranní ulici parkovací místo. Poté si napustila vířivou vanu, do níž by se pohodlně vešly tři osoby. Chvíli myslela na Mikaela Blomkvista. Několik měsíců si na něj ani

nevzpomněla, dokud ráno neobjevila jeho dopis. Přemýšlela, jestli je doma a jestli mu dělá společnost Erika Bergerová.

Po chvíli se zhluboka nadechla, sklonila hlavu a ponořila se pod vodu. Ruce si položila na prsa, tvrdě se štípla do bradavek a na tři minuty zadržela dech, dokud necítila pořádnou bolest v plicích.

Když Mikael Blomkvist dorazil skoro o čtvrt hodiny později na pravidelnou redakční schůzi, kterou mívali o desáté ráno každé druhé úterý v měsíci, Erika Bergerová pohlédla na hodiny. Na těchto schůzích obvykle v hrubých obrysech naplánovali další číslo a s několikaměsíčním předstihem dělali dlouhodobá rozhodnutí o obsahu *Milénia.*

Mikael Blomkvist se omluvil za zpoždění a zamumlal jakési vysvětlení, které nikdo neslyšel, nebo přinejmenším nikomu neutkvělo v paměti. Schůzí se kromě Eriky účastnila redakční sekretářka Malin Erikssonová, spolumajitel a grafik Christer Malm, reportérka Monika Nilssonová a jejich kolegové zaměstnaní na částečný úvazek, Lottie Karimová a Henry Cortez. Mikael Blomkvist okamžitě konstatoval, že chybí ona sedmnáctiletá praktikantka, ale přesto počet neznámých tváří kolem malého konferenčního stolku v pracovně Eriky Bergerové vzrostl. Bylo velmi neobvyklé, že Erika pustila k plánování budoucnosti *Milénia* někoho zvenčí.

„Tohle je Dag Svensson," prohlásila Erika Bergerová. „Novinář na volné noze. Koupíme od něj článek."

Mikael Blomkvist přikývl a potřásl si s mužem rukou. Dag Svensson byl modrooký, nakrátko ostříhaný blonďák s třídenním strništěm na bradě. Bylo mu kolem třicítky a zdálo se, že je v až nestoudně dobré formě.

„Každý rok obvykle vydáváme dvě nebo tři tematická čísla," pokračovala Erika Bergerová. „Jeho článek bych chtěla použít do květnového vydání. Tiskárna je zamluvená na 27. dubna. Na výrobu textu tak máme sotva tři měsíce."

„Na jaké téma?" zeptal se Mikael Blomkvist a přitom si naléval z termosky kávu.

„Dag Svensson mi minulý týden přinesl kousek textu na ukázku. Požádala jsem ho, aby přišel na redakční schůzi. Můžeš k tomu něco říct?" obrátila se Erika na Daga Svenssona.

„Obchodování s lidmi," řekl Dag Svensson. „Tedy obchodování s dívkami za účelem sexu, hlavně z Pobaltí a z východní Evropy. Pokud bych to měl vzít od začátku, tak na tohle téma píšu knihu, a právě proto jsem se spojil s Erikou – máte teď přece malé nakladatelství."

Všichni vypadali pobaveně. Nakladatelství Milénium doposud vydalo pouze jedinou knihu, což bylo rok staré dílo Mikaela Blomkvista pojednávající o finančním impériu miliardáře Hanse-Erika Wennerströma. Kniha vyšla ve Švédsku už posedmé a kromě toho byla přeložena do norštiny, němčiny, angličtiny a měla se překládat do francouzštiny. Prodejní úspěch byl nepochopitelný, protože tento příběh byl všeobecně známý a zveřejnily ho všechny noviny.

„Naše nakladatelství není zrovna největší," prohlásil opatrně Mikael Blomkvist. Dag Svensson se pousmál.

„To je mi jasné. Ale máte nakladatelství."

„Jsou větší nakladatelství," konstatoval Mikael Blomkvist.

„To bezpochyby," opáčila Erika Bergerová. „Ale celý rok jsme diskutovali o tom, že bychom kromě běžné činnosti měli začít s vydáváním knih v malém měřítku. Už jsme měli dvě schůze vedení a všichni se k tomu stavěli kladně. Naše vydavatelská činnost by byla velice omezená – ročně tak tři nebo čtyři knihy, které by z velké části tvořily reportáže z různých oblastí. Tedy jinými slovy typické novinářské produkty. A tahle kniha by mohla být dobrý začátek."

„Obchodování s lidmi," řekl Mikael Blomkvist. „Tak spusťte."

„Už na tom dělám čtyři roky. Na tohle téma jsem přišel díky své přítelkyni – jmenuje se Mia Bergmanová, je kriminoložka a zabývá se genderovým výzkumem. Dříve pracovala v Komisi pro prevenci kriminality a zabývala se výzkumem zákonů týkajících se prostituce."

„Tu znám," pronesla spontánně Malin Erikssonová. „Před dvěma roky jsem s ní dělala rozhovor, když přišla se srovnávací zprávou o rozdílném chování soudů k mužům a k ženám."

Dag Svensson přikývl a usmál se.

„Vyvolalo to pěkné pozdvižení," řekl. „Ale výzkumem v oblasti prostituce se zabývá už pět let. Díky tomu jsme se seznámili. Právě jsem pracoval na článku o internetovém kšeftování se sexem a dostal jsem na ni tip, že o tom dost ví. A taky věděla. Ale abych ten dlouhý příběh zkrátil – začali jsme spolupracovat, já jako novinář a ona jako vědecká pracovnice, pak jsme spolu začali chodit a rok nato jsem se k ní přistěhoval. Mia dělá doktorát a na jaře bude mít obhajobu."

„Takže ona píše disertaci a vy…"

„Já píšu zpopularizovanou verzi její práce a k tomu přidávám vlastní materiál. A taky jsem připravil zkrácenou verzi v podobě článku, který jsem dal Erice."

„Fajn, pracujete jako tým. Co je to za případ?"

„Máme vládu, která zavedla tvrdý zákon proti prostituci, máme policii, která má dohlížet na to, aby se ten zákon dodržoval, a soudy, které by měly soudit ty, co ho poruší – zákazníci prostitutek jsou delikventi, protože platba za sexuální služby je trestný čin –, a máme masmédia, co o tom píšou články plné morálního rozhořčení a tak dále. Přitom Švédsko patří k zemím, kde na hlavu připadá nejvíce prostitutek z Ruska a Pobaltí."

„Můžete to doložit?"

„Není to žádné tajemství, dokonce to není ani žádná novinka. Novinkou je ale to, že jsme mluvili s několika děvčaty, podle jejichž příběhu byl natočen film *Lilja 4-ever*. Většině z nich je mezi patnácti a dvaceti lety, pocházejí z východu z bídných sociálních poměrů a do Švédska se nechají nalákat na sliby o zaměstnání a podobně, ale potom skončí v drápech naprosto bezskrupulózní mafie. Proti některým z jejich osobních zážitků je *Lilja 4-ever* poklidný rodinný film. Chci tím říct, že ty dívky prožily věci, které film vůbec nedokáže vylíčit."

„Aha."

„A právě tohle je hlavním bodem Miiny doktorské práce. Ale ne mé knihy."

Všichni dychtivě naslouchali.

„Mia dělala s těmi dívkami rozhovor. Já jsem zmapoval dodavatele a okruh zákazníků."

Mikael se usmál. Nikdy předtím se s Dagem Svenssonem nesetkal, ale najednou měl pocit, že je to navlas stejný typ novináře jako on – v příběhu se soustředí na to podstatné. Mikaelovým zlatým pravidlem bylo to, že vždycky existují lidé, kteří nesou odpovědnost. *The bad guys.*

„A našel jste nějaká zajímavá fakta?"

„Můžu například zdokumentovat, že jeden úředník na ministerstvu spravedlnosti, který měl co do činění s přípravou zákona proti prostituci, zneužil přinejmenším dvě děvčata, která sem dovezla mafie. Jedné z nich bylo patnáct let."

„Páni."

„Na vedlejší úvazek na tomto případu pracuju už tři roky. Kniha bude obsahovat exemplární studie sexuálních delikventů. Na seznamu jsou tři policisté, jeden z nich pracuje u tajných služeb a druhý u mravnostní policie. Pak je tam pět advokátů, jeden žalobce a jeden soudce. Dále pak tři novináři, přičemž jeden z nich napsal několik článků o obchodování se sexem. V soukromí realizuje své násilnické fantazie s jednou pubertální šlapkou z Tallinu… a v tomhle případě se sotva jedná o nějaké oboustranné

sexuální hrátky. Mám v úmyslu zveřejnit jejich jména. Mám neprůstřelnou dokumentaci.“

Mikael Blomkvist hvízdl. Poté mu z tváře zmizel úsměv.

„Jelikož jsem zase odpovědným vydavatelem *Milénia*, chtěl bych si tu dokumentaci podrobně projít,“ řekl Mikael Blomkvist. „Když jsem naposledy podcenil kontrolu pramenů, vyfasoval jsem tři měsíce v base.“

„Pokud ten článek budete chtít vydat, dostanete veškerý materiál, který si budete přát. Ale prodám ho *Miléniu* pod jednou podmínkou.“

„Dag chce, abychom vydali i jeho knihu,“ řekla Erika Bergerová.

„Přesně tak. Chtěl bych, aby to vybuchlo jako bomba, a právě teď je *Milénium* ten nejdůvěryhodnější a nejodvážnější plátek v zemi. Nevěřím tomu, že by se našlo moc nakladatelství, která by měla odvahu něco takového vydat.“

„Takže žádná kniha, žádný článek,“ shrnul to Mikael.

„Podle mě to vypadá skvěle,“ prohlásila Malin Erikssonová. Henry Cortez souhlasně zamumlal.

„Článek a kniha jsou dvě naprosto odlišné věci,“ řekla Erika Bergerová. „V prvním případě je odpovědným vydavatelem Mikael. Pokud jde o knihu, je právně odpovědný autor.“

„Já vím,“ řekl Dag Svensson. „S tím si vrásky nedělám. Ve stejném okamžiku, kdy kniha vyjde, podá Mia na mnou jmenované osoby trestní oznámení.“

„Ti nás roznesou na kopytech,“ řekl Henry Cortez.

„A to je zatím jen polovina,“ odvětil Dag Svensson. „Taky jsem vyšťáral několik článků té sítě, kteří na obchodování se sexem vydělávají. Takže se jedná o organizovaný zločin.“

„A co jsou zač?“

„Právě to je ta tragédie. Sexuální mafie je špinavá sebranka naprostých nul. Nevím přesně, co jsem čekal, když jsem s tímhle průzkumem začínal, ale z nějakého důvodu jsme si představovali – tedy alespoň já –, že ‚mafie‘ je banda oslňujících frajerů na společenské špičce, co se projíždí v nádherných luxusních bourácích. Myslím, že k té představě přispěly i některé americké filmy a,“ – Dag Svensson pohlédl na Mikaela – „taky ta vaše záležitost s Wennerströmem. Ale Wennerström byl svým způsobem výjimka. Já jsem našel bandu brutálních, sadistických a neschopných hovad, co sotva dovedou číst a psát, a když dojde na organizaci a plánování strategie, jsou to naprostí idioti. Mají spojení s motorkáři a trošku lépe organizovanými kruhy, ale obchod se sexem pořád provozuje snůška naprostých vymaštěnců.“

„To je z tvého článku dost jasné," řekla Erika Bergerová. „Máme zákonodárství, policejní sbor a soudnictví, které každoročně dotujeme miliony z našich daní, aby proti obchodování se sexem zakročili… a oni nejsou schopni pochytat ani takovou bandu hovad."

„Je to jedno jediné systematické porušování lidských práv, při němž se jedná o dívky na nejnižším stupni společenského žebříčku, které jsou po právní stránce nezajímavé. Nechodí k volbám. Sotva se domluví švédsky s výjimkou několika slov, které potřebují pro uzavření kšeftu. Devadesát devět celých devadesát devět setin procenta všech zločinů týkajících se obchodování se sexem nikdo neohlásí na policii a ještě méně často skončí žalobou. To musí být špička největšího ledovce švédské kriminality. Jen si představte, kdyby se stejně lhostejně přistupovalo k bankovním loupežím, to je nemyslitelné. Došel jsem bohužel k závěru, že takovéto zacházení s lidmi by nemohlo pokračovat ani jediný den, pokud by se jím soudnictví jednoduše chtělo zabývat. Násilí páchané na dospívajících dívkách z Tallinu a Rigy rozhodně nepatří k prioritám. Kurva je prostě kurva. Je součástí systému."

„A ví o tom každý blbec," ozvala se Monika Nilssonová.

„Tak co vy na to?" zeptala se Erika Bergerová.

„Mně se ten nápad líbí," odpověděl Mikael Blomkvist. „Tenhle příběh bude hodně silný kafe, ale kvůli tomu jsme přece kdysi *Milénium* zakládali."

„Právě proto tu pořád pracuju. Vydavatel si musí čas od času trochu natlouct nos," prohlásila Monika Nilssonová.

Všichni kromě Mikaela se zasmáli.

„On jediný byl takový trouba, že znovu nastoupil jako odpovědný vydavatel," prohlásila Erika Bergerová. „Uveřejníme to v květnu. A zároveň vyjde i tvá kniha."

„Ta kniha je už hotová?" zeptal se Mikael.

„Ne. Mám synopsi, ale napsaná je sotva polovina. Pokud se domluvíme na vydání a dáte mi zálohu, můžu se knize věnovat na plný úvazek. Materiál mám skoro kompletní. Ještě mi zbývá dát dohromady nějaké drobnosti – vlastně jen proto, abych si potvrdil, co už vím – a připravit konfrontace se zákazníky prostitutek, které hodlám zveřejnit."

„Uděláme to stejně jako s knihou o Wennerströmovi. Na sazbu budeme potřebovat týden," – Christer Malm přikývl – „a na tisk asi čtrnáct dní. Konfrontace uděláme v březnu a v dubnu a shrneme je na patnácti stranách textu, který napíšeme až nakonec. Takže rukopis bude připravený patnáctého dubna, abychom si mohli prověřit veškeré zdroje."

„Jak to uděláme se smlouvou?“

„Nikdy předtím jsem smlouvu na knihu nepsala, takže si o tom musím promluvit s naším právníkem.“ Erika Bergerová svraštila obočí. „Ale navrhovala bych práci na čtyřměsíčním projektu od února do května. Veškeré zvláštní výdaje uhradíme.“

„Pokud jde o mě, je všechno v pohodě. Jen budu potřebovat nějaký základní plat, abych se textu mohl věnovat na celý úvazek.“

„Obecně u nás platí, že zisk z knihy se po zaplacení veškerých výdajů dělí půl napůl. Co ty na to?“

„To je naprosto skvělé,“ odvětil Dag Svensson.

„Pracovní úkoly,“ řekla Erika Bergerová. „Malin, ty budeš redigovat tematické číslo. Do konce dalšího měsíce to bude tvá hlavní pracovní náplň; budeš pracovat s Dagem Svenssonem a redigovat jeho rukopis. Lottie, to znamená, že tě v období od března do května budu potřebovat jako dočasnou redakční sekretářku. Budeš se do toho muset pustit na plný úvazek a Malin nebo Mikael ti ve volném čase pomůžou.“

Malin Erikssonová přikývla.

„Mikaeli, chci, abys byl odpovědný redaktor té knihy.“ Erika pohlédla na Daga Svenssona. „Mikael se nezdá, ale je vynikající redaktor a navíc umí pracovat s prameny. Každé písmenko ve tvé knize bude jako pod drobnohledem. Půjde po každém detailu jako ostříž. Lichotí mi, že tu knihu chceš vydat u nás, ale *Milénium* se potýká se speciálními problémy. Máme spoustu nepřátel, kteří nemyslí na nic jiného než na to, jak nás vyšachovat. Pokud se odvážíme vyrukovat s něčím podobným, musí to být stoprocentní pravda. Nic jiného si nemůžeme dovolit.“

„Ale já bych to jinak ani nechtěl.“

„Fajn. Ale dokážeš se smířit s tím, že budeš mít neustále za zády kritika, který tě bude celé jaro cupovat na kousíčky?“

Dag Svensson se uchechtl a pohlédl na Mikaela.

„Jen do toho.“

Mikael přikývl.

„Pokud chceme vydat tematické číslo, musíme v něm mít více článků. Mikaeli – ty napíšeš něco o ekonomické stránce prostituce. O jakou částku ročně se jedná? Kdo na obchodování se sexem vydělává a kde ty peníze skončí? Existují nějaké důkazy pro to, že ty peníze jdou do státní kasy? Moniko – ty se zaměříš na sexuální násilí obecně. Obrať se na krizová centra pro týrané ženy, na odborníky, na lékaře a příslušné úřady. Ty a Dag napíšete hlavní texty. Henry – ty uděláš rozhovor s Dagovou přítelkyní Miou Bergmanovou, což nemůže udělat Dag. Připravíš její portrét: kdo to

je, čím se ve svém výzkumu zabývá a k jakým došla závěrům. Pak uděláš studie jednotlivých případů z policejního vyšetřování. Christere – obrázky. Nevím, jaké by v tom měly být ilustrace. Zamysli se nad tím.“

„Tohle je na ilustraci zřejmě to nejjednodušší téma na světě. Bez problémů.“

„Ještě bych rád řekl jednu věc. Existuje pár policajtů, co odvádějí zatraceně dobrou práci. Nemuselo by být od věci udělat s nějakým z nich rozhovor.“

„Máš jména?“ zeptal se Henry Cortez.

„I telefonní čísla,“ odvětil Dag Svensson.

„Fajn,“ prohlásila Erika Bergerová. „Tématem květnového čísla bude obchodování se sexem. Je nutné zdůraznit, že prostituce je zločin proti lidským právům a že takové trestné činy je třeba pranýřovat a přistupovat k nim stejně jako k válečným zločincům, eskadrám smrti nebo mučení. A teď se do toho pustíme.“

KAPITOLA 5

Středa 12. ledna až pátek 14. ledna

Když Lisbeth poprvé po osmnácti měsících zabočila ve svém pronajatém Nissanu Micra na příjezdovou cestu k Äppelvikenu, připadalo jí to tam jako cizí a neznámé místo. Od svých patnácti let pravidelně několikrát do roka navštěvovala léčebnu pro dlouhodobě nemocné, kde její matka skončila poté, co se přihodilo Všechno To Zlé. Navzdory řídkým návštěvám byla léčebna neustále pevným bodem Lisbethiny existence. Na tomto místě její matka strávila posledních deset let svého života a nakonec tu v pouhých třiačtyřiceti letech zemřela na silné krvácení do mozku.

Lisbethina matka se jmenovala Agneta Sofia Salanderová. Posledních čtrnáct let jejího života bylo poznamenáno sérií opakovaných slabých krvácení do mozku, kvůli kterým nebyla schopna se o sebe postarat a zvládat každodenní činnosti. Čas od času nebylo s matkou možné komunikovat a sotva Lisbeth poznávala.

Myšlenky na matku u Lisbeth vždycky vedly k pocitu bezmoci a těm nejčernějším chmurám. V pubertě skoro uvěřila svým fantaziím, že se máma jednoho dne uzdraví a že si budou moci vytvořit nějaký vztah. Ve skutečnosti však věděla, že k tomu nikdy nedojde.

Její matka byla štíhlé a drobné postavy, ale rozhodně nebyla tak anorekticky vyzáblá jako Lisbeth. Naopak, matka byla stručně řečeno krásná žena pěkných tvarů. Přesně jako Lisbethina sestra.

Kamila.

Lisbeth na svou sestru myslela nerada.

Připadalo jí jako ironie osudu, že byly se sestrou tak naprosto odlišné. Byly dvojčata a narodily se během dvaceti minut.

Lisbeth byla první. Kamila byla krásná.

Byly tak rozdílné, až se zdálo nepravděpodobné, že se vyvíjely ve stejné děloze. Kdyby v genetické informaci Lisbeth Salanderové nedošlo k nějaké poruše, byla by stejně nádherná jako její sestra.

A zřejmě i stejně pitomá.

Od útlého dětství byla Kamila společenská a ve škole byla oblíbená a úspěšná. Lisbeth byla zamlklá, uzavřená a jen zřídka odpověděla učiteli na otázku, což mělo za následek naprosto odlišnou úroveň hodnocení. Už na prvním stupni základní školy si Kamila držela Lisbeth od těla, jak jen mohla, takže ani do školy nechodily stejnou cestou. Učitelé i spolužáci si všimli, že dívky spolu nekomunikují a že je nikdy nevidí pohromadě. Od třetího ročníku chodily každá do jiné třídy. Od dvanácti let, kdy se stalo Všechno To Zlé, vyrůstaly v různých pěstounských rodinách. Neviděly se od sedmnácti let, a tehdejší setkání skončilo tím, že Lisbeth odešla s monoklem na oku a Kamila s rozbitými ústy. Lisbeth nevěděla, kde teď Kamila je, a nijak se to nesnažila zjistit.

Mezi sestrami Salanderovými rozhodně nepanovala žádná vřelá náklonnost.

V Lisbethiných očích byla Kamila falešná a pokřivená manipulátorka. Právě o Lisbeth však soud rozhodl, že nemá všech pět pohromadě.

Lisbeth zastavila na parkovišti pro návštěvy, zapnula si svou odřenou koženou bundu a vydala se deštěm k hlavnímu vchodu. Zůstala stát u lavičky v parku a rozhlédla se kolem. Právě na tomhle místě, právě u téhle lavičky viděla před osmnácti měsíci svou matku naposledy. Tehdy se z náhlého popudu zastavila v léčebně na Äppelvikenu, když se vydala na sever, aby pomohla Mikaelovi Blomkvistovi při honu na organizovaného, ale šíleného sériového vraha. Její matka tehdy byla neklidná a zdálo se, že Lisbeth úplně nepoznává, ale přesto ji nechtěla pustit. Držela dceru pevně za ruku a hleděla na ni zmatenýma očima. Lisbeth měla naspěch. Vyprostila ruku, objala mámu, nakopla motorku a vyrazila.

Ředitelka léčebny Agnes Mikaelssonová vypadala potěšené, že se Lisbeth objevila. Přátelsky ji pozdravila a doprovodila ji do skladu, kde vyzvedly papírovou krabici. Lisbeth vzala krabici do náruče. Vážila jen pár kilo a nebylo v ní mnoho věcí, které by vypadaly jako pozůstalost po něčím životě.

„Nevěděla jsem, co máme s věcmi vaší maminky udělat," řekla Agnes Mikaelssonová. „Ale vždycky jsem měla pocit, že se jednoho dne zase ukážete."

„Byla jsem v cizině," odpověděla Lisbeth.

Poděkovala ředitelce za to, že jí krabici schovala, došla zpět k autu a naposledy opustila Äppelviken.

Lisbeth byla zpátky doma na Mosebacke těsně po dvanácté a odnesla věci po matce nahoru do bytu. Neotevřenou krabici položila na podlahu v hale a znovu se vydala ven.

Když otevírala vstupní dveře, poklidně kolem projížděl policejní automobil. Lisbeth zůstala stát a obezřetně sledovala strážce zákona u svého bydliště, ale jelikož policisté o ni nejevili žádné známky zájmu, pustila je z hlavy.

Odpoledne navštívila H&M a KappAhl a nakoupila si novou výbavu. Pořídila si spoustu běžného oblečení, jako jsou kalhoty, džíny, trička a ponožky. Drahé značkové hadříky ji nezajímaly, ale cítila určité uspokojení nad tím, že si může bez mrknutí oka koupit několik džínsů najednou. Nejextravagantnější nákup pořídila v Twilfitu, kde si vybrala velké množství souprav spodního prádla. Opět se jednalo o běžné oblečení, ale po půlhodinovém rozpačitém hledání si také vybrala prádlo, o kterém by ji nikdy předtím ani nenapadlo uvažovat. Připadalo jí sexy, možná i trochu erotické. Když si soupravu večer vyzkoušela, připadala si neskutečně pitomá. Viděla v zrcadle hubenou potetovanou holku v groteskním oblečení. Svlékla spodní prádlo a hodila ho do odpadků.

Koupila si nové pořádné zimní boty v Din Sko a dva páry polobotek. Poté impulzivně sáhla po černých kozačkách s vysokým podpatkem, které jí přidaly pár centimetrů. Pořídila si i teplou zimní bundu v barvě hnědé moka.

Lisbeth nákup dopravila domů, uvařila si kávu a udělala si pár chlebíčků, načež se vydala vrátit pronajatý automobil k Ringenu. Domů se vrátila pěšky a zbytek večera proseděla potmě na okenní římse a dívala se na vody Saltsjönu.

Mia Bergmanová, doktorandka kriminologie, rozkrájela tvarohový koláč a ozdobila ho plátky malinové zmrzliny. Napřed obsloužila Eriku Bergerovou a Mikaela Blomkvista a poté vyndala misky na dezert pro sebe a Daga Svenssona. Malin Erikssonová moučník rázně odmítla a spokojila se s černou kávou v pozoruhodném, starodávném květovaném hrníčku.

„To je servis po babičce," řekla Mia Bergmanová, když si všimla, jak Malin zkoumá hrneček.

„Má příšerný strach, aby se nějaký hrneček nerozbil," prohlásil Dag Svensson. „Vytáhne je jen tehdy, když čekáme hodně významné hosty."

Mia Bergmanová se usmála. „Jako malá jsem několik let bydlela u babičky a tenhle servis je vlastně to jediné, co mi po ní zbylo."

„Jsou překrásné," řekla Malin. „To já mám v kuchyni všechno z Ikea."

Mikael Blomkvist se květovanými šálky nezabýval a spíše věnoval pozornost talíři s tvarohovým koláčem. Přemýšlel, zda by si neměl povolit opasek o jednu dírku. Erika Bergerová jeho pocity očividně sdílela.

„Proboha, já bych si taky měla nechat zajít chuť na moučník," prohlásila a omluvně zašilhala po Malin, načež pevně uchopila lžičku.

Vlastně to měla být jen obyčejná pracovní večeře, která měla stvrdit dohodnutou spolupráci a při níž měli probrat vydání tematického čísla *Milénia.* Dag Svensson navrhl, že se mohli sejít u nich doma a dát si něco dobrého, a Mia jim připravila to nejlahodnější kuře ve sladkokyselé omáčce, jaké Mikael kdy jedl. K večeři vypili dvě láhve španělského červeného vína a při moučníku se Dag Svensson zeptal, jestli si někdo dá Tullamore Dew. Jen Erika byla tak zpozdilá, že odmítla, a Dag vyndal skleničky.

Dag Svensson a Mia Bergmanová bydleli v dvoupokojovém bytě v Enskede. Chodili spolu už několik let, ale až před rokem se nastěhovali do společného bytu.

Sešli se kolem šesté hodiny večer, a když Mia podávala moučník, bylo už půl deváté, ale o skutečné příčině této večeře dosud nepadlo ani slovo. Mikael si však uvědomil, že má Daga Svenssona i Miu Bergmanovou rád a že mu je v jejich společnosti dobře.

Až Erika Bergerová konečně zavedla řeč na téma, kvůli kterému sem přišli. Mia přinesla vytištěnou kopii své disertace a položila ji na stůl před Eriku. Práce měla překvapivě ironický název *From Russia with Love* – což přirozeně odkazovalo na klasická díla lana Fleminga o agentovi 007. Podtitul byl *Obchodování s lidmi, organizovaný zločin a společenská protiopatření.*

„Ale musíte rozlišovat mezi mou prací a Dagovou knihou," řekla Mia. „Dag píše agitační verzi, zaměřenou na ty, kteří na obchodování s lidmi profitují. Má práce se skládá ze statistik, odborných studií, citací zákonů a analyzuje způsob, jak společnost a soudy zacházejí s oběťmi."

„Myslíš s děvčaty."

„Jsou to mladé dívky, obvykle mezi patnácti a dvaceti lety, z dělnického prostředí, s nízkým vzděláním. Často pocházejí z velmi narušených rodin a nezřídka se už v dětství setkaly s nějakou formou násilí. Důvod, proč se nechají nalákat do Švédska, je samozřejmě ten, že jim někdo namluví spoustu lží."

„Obchodníci se sexem."

„V tomhle smyslu je v mé práci určitá genderová perspektiva. Jen málokdy se dají tak jasně stanovit genderové hranice a rozdělit role. Dívky

– oběti; chlapci – násilníci. S výjimkou několika málo žen, které na obchodování se sexem samy profitují. Neexistuje žádná jiná forma trestné činnosti, kdy jsou samotné genderové role předpokladem pro její spáchání. Neexistuje ani žádná forma trestné činnosti, která by byla v téhle míře společensky přijatelná a pro jejíž omezení by společnost dělala tak málo.“

„Pokud té věci správně rozumím, Švédsko přece má ohledně prostituce a obchodování se sexem dost přísnou legislativu,“ prohlásila Erika.

„Nechtěj mě rozesmát. Do Švédska každoročně přijede pár stovek dívek – žádná přesná statistika neexistuje –, aby tu pracovaly jako kurvy, což by v tomto případě bylo možné přeložit tak, že jsou vystaveny systematickému znásilňování. Od té doby, co vešel v platnost zákon o prostituci, ho několikrát uplatnili i u soudu. Poprvé to bylo v dubnu 2003, jednalo se o tu bláznivou bordelmamá, co si nechala změnit pohlaví. A samozřejmě byla zproštěna viny.“

„Počkej, přece ji odsoudili, nebo ne?“

„Ano, za provozování bordelu. Ale byla zproštěna viny z obchodování s lidmi. Všechno se totiž zvrtlo tak, že dívky, které byly jejími oběťmi a které proti ní měly svědčit, zmizely zpátky v Pobaltí. Úřady se je pokoušely přimět, aby šly vypovídat k soudu, a hledal je mimo jiné i Interpol. Po několikaměsíčním pátrání konstatovali, že je nemůžou najít.“

„A co se s nimi stalo?“

„Nic. Televizní pořad *Pod kůží* po tom dál šel a vypravili se i přes moře do Tallinu. Reportérům stačilo zhruba jedno odpoledne k tomu, aby dvě z těch dívek našly doma u rodičů. Ta třetí se přestěhovala do Itálie.“

„Takže jinými slovy, tallinská policie nebyla příliš efektivní.“

„Od té doby to odsouzením skončilo jen ve dvou případech, ale bez výjimky se jednalo o osoby, které byly zatčeny za jinou trestnou činnost, nebo o pachatele, kteří byli tak neuvěřitelně pitomí, že je nebylo možné nezatknout. Zákon je jen kosmetická záležitost. Nepoužívá se.“

„Aha.“

„Problém je v tom, že tady se jedná o skutečné znásilnění, které jde často ruku v ruce s týráním, těžkým ublížením na zdraví a vyhrožováním smrtí, v některých případech se navíc jedná o nezákonné omezování osobní svobody,“ vpadl do rozhovoru Dag Svensson.

„Pro spoustu děvčat, která přivezou v minisukni a zmalovaná na nějaké předměstí, je to na denním pořádku. Ty dívky totiž nemají žádnou jinou volbu. Buď se podrobí a šoustají s úchylnými dobytky, nebo riskují, že je bude zneužívat a týrat jejich pasák. Nemůžou utéct – neumějí jazyk, neznají zákony a pravidla a nevědí, kam se obrátit. Nemůžou jet domů. Jedním z

prvních opatření je to, že jim bordelmamá zabaví pas a pak jsou zamčené v nějakém bytě.“

„To vypadá jako otroctví. A dostanou za to nějaké peníze?“

„Ale jo,“ odvětila Mia Bergmanová. „Jako náplast taky dostanou svůj kousek dortu. V průměru musí pracovat několik měsíců, a až potom se smějí vrátit zpátky domů. Často se vrátí s pořádným balíkem – takových dvacet až třicet tisíc švédských korun, což přepočteno na ruble představuje malé jmění. Bohužel se taky často naučí pít, brát drogy a zvyknou si na životní styl, při kterém se peníze hodně rychle rozkutálejí. V tomhle směru je ten systém samozásobitelský; holky po nějaké době zase přijedou za výdělkem a dobrovolně se vrátí ke svému tyranovi.“

„Jaký roční obrat má tahleta činnost?“ zeptal se Mikael.

Mia Bergmanová pohlédla na Daga Svenssona a po chvíli přemýšlení odpověděla.

„Na tuhle otázku je těžké odpovědět. Počítali jsme to pořád dokola, ale spousta čísel, ke kterým jsme došli, jsou nakonec stejně jen odhady.“

„Tak něco střel od boku.“

„Fajn, například známe tu bordelmamá, která byla odsouzena za kuplířství, ale byla zproštěna obžaloby z obchodování s lidmi, **a** přitom sem během dvou let dostala pětatřicet žen z východu. Byly tu různě dlouho, od pár týdnů až po několik měsíců. Při soudním procesu vyšlo najevo, že si během těch dvou let všichni společně přišli asi na dva miliony korun. Vypočítal jsem z toho, že jedna holka odhadem měsíčně vydělá zhruba šedesát tisíc korun. Z toho musíme odečíst tak patnáct tisíc na běžné výdaje – cesty, oblečení, bydlení a podobně. Není to žádný luxus, často musejí přespávat v bytě, kde je ta banda drží. Ze zbývajících čtyřiceti pěti tisíc korun shrábne mafie mezi dvaceti a třiceti tisíci. Polovina jde do kapsy jejímu bossovi, řekněme takových patnáct tisíc, a zbytek rozdělí mezi své zaměstnance – řidiče, gorily a tak dále. Dívka dostane deset až dvanáct tisíc korun.“

„A za měsíc…“

„Řekněme, že jedna banda má dvě nebo tři holky, které na ni vydělávají. To znamená, že měsíčně shrábnou takových dvě stě tisíc. Každá z těch band se v průměru skládá ze dvou, tří osob, které na tom profitují. Takže takhle zhruba vypadá ekonomická stránka znásilnění.“

„A o kolik děvčat se jedná… myslím tím, když to zaokrouhlíme směrem nahoru.“

„Můžeš vycházet z toho, že existuje asi stovka aktivních děvčat, které jsou v nějakém smyslu obětí obchodování s lidmi. To znamená, že celkový

měsíční obrat v celém Švédsku bude kolem šesti milionů, takže za rok je to něco kolem sedmdesáti milionů korun. Tedy pokud jde o dovezené dívky z východu.“

„To vypadá jako úplná almužna.“

„Je to almužna. A kvůli takovým pár šupům je potřeba znásilnit asi sto děvčat. To mě dokáže strašně vytočit.“

„Nepůsobíš zrovna jako objektivní vědkyně. Ale pokud na jednu holku připadají minimálně tři chlapi, tak to potom znamená, že ze sta holek vyžije takových pět nebo šest stovek chlapů.“

„Ve skutečnosti ještě míň. Tipla bych, že to budou sotva tři stovky.“

„Ale to přece nevypadá na neřešitelný problém,“ prohlásila Erika.

„Vydáváme zákony a rozčilujeme se v médiích, ale nikdo si ještě nepromluvil s nějakou šlapkou z východního bloku a nemá ani páru o tom, jak žije.“

„Jak to funguje? Myslím v praxi. Musí přece být hodně těžké dostat sem nepozorovaně šestnáctiletou holku z Tallinu. Jak to funguje, když sem ty holky přijedou?“ zeptal se Mikael.

„Ze začátku jsem si myslela, že se jedná o naprosto skvěle organizovanou činnost nějaké profesionální mafie, která více či méně elegantně dostane ty holky přes hranice.“

„A není to tak?“ zeptala se Malin Erikssonová.

„Jedná se o organizovanou činnost, ale později mi došlo, že se vlastně jedná o spoustu malých a dost špatně organizovaných skupin. Zapomeň na sportovní bouráky a obleky od Armaniho – průměrná banda se skládá ze dvou, tří členů, z poloviny jsou to Rusové a z poloviny Švédové. Šéf takové bandy je obvykle chlapík kolem čtyřicítky, co vysedává v tílku, nasává pivo a škrábe se na pupku. Nemá žádné vzdělání a v mnoha ohledech by ho člověk mohl považovat za sociálně zaostalého jedince, který měl po celý život problémy.“

„To je romantika.“

„Názory na ženy má jako v době kamenné. Je to notorický násilník, který je neustále v lihu a zmlátí každého, kdo mu nějak odporuje. V partě existuje zjevná hierarchie a všichni kolegové z něj mají strach.“

Lisbethin nábytek z Ikea dodali za tři dny o půl desáté ráno. Dva statní mladíci si potřásli rukou s blonďatou Irene Nesserovou, hovořící s legračním norským přízvukem. Poté jezdili poddimenzovaným výtahem nahoru a dolů a celý den strávili montováním stolů, skříní a postelí. Byli

neuvěřitelně výkonní. Irene Nesserová přinesla z tržnice řecké jídlo a pozvala je na oběd.

Chlapíci z Ikea byli hotovi kolem páté odpoledne. Po jejich odchodu si Lisbeth sundala paruku, procházela se po bytě a přemýšlela, jak se jí bude v novém domově líbit. Kuchyňský stůl vyhlížel na její vkus příliš elegantně. Vedlejší místnost, do níž byl vchod z haly i z kuchyně, se změnila na obývací pokoj s moderními pohovkami a několika křesly, které stály kolem konferenčního stolku hned u okna. S ložnicí byla Lisbeth spokojená a opatrně se posadila na rám postele Hemnes, aby vyzkoušela matraci.

Pohlédla na svou pracovnu s výhledem na Saltsjön. *Ano, ta je výborná. Tady budu moct pracovat.*

Zatím ale přesně nevěděla, na čem bude pracovat, a celkově k novému zařízení přistupovala s kritickou váhavostí.

Fajn, uvidíme, jak to všechno bude.

Zbytek večera Lisbeth strávila vybalováním a tříděním svých věcí. Povlékla postel a uložila do komody ručníky, prostěradla a povlečení. Otevřela tašky s nově nakoupeným oblečením a rozvěsila ho do skříní. Navzdory tomu, že vzala obchody ztečí, zabralo oblečení jen zlomek místa. Lisbeth rozestavěla lampy a roztřídila nádobí, porcelán a příbory do kuchyňských skříněk.

Kriticky pohlédla na prázdné stěny a uvědomila si, že měla koupit nějaké plakáty, obrázky nebo něco podobného. Takové serepetičky mívají na zdech normální lidé. Ani kytka v květináči by neškodila.

Poté Lisbeth otevřela krabice, které si přivezla z Lundské ulice, a roztřídila knihy, noviny, výstřižky a staré pracovní materiály, které měla pravděpodobně vyhodit. Vyházela spoustu starých obnošených triček a děravých ponožek. Najednou objevila vibrátor ještě v originálním balení. Na tváři se jí objevil křivý úsměv. Byl to bláznivý dárek od Mimmi k narozeninám, na který úplně zapomněla a který vlastně nikdy ani nevyzkoušela. Rozhodla se, že s tím něco udělá, a postavila vibrátor na noční stolek.

Poté zvážněla. *Mimmi.* Lisbeth pocítila osten špatného svědomí. Celý rok se s Mimmi pravidelně stýkala a pak jí beze slůvka vysvětlení nechala kvůli Mikaelu Blomkvistovi. Ani se s ní nerozloučila a nedala jí vědět, že chce odjet ze Švédska. Nerozloučila se s Draganem Armanským ani s děvčaty z Evil Fingers a nikomu nevzkázala ani slovíčko. Holky si musí myslet, že je mrtvá, nebo ji možná spíš pustily z hlavy – nikdy nebyla v partě hlavní osobou. Vypadalo to, jako by se ke všem a ke všemu otočila zády. Lisbeth si najednou uvědomila, že se na Grenadě nerozloučila ani s

Georgem Blandem, a ráda by věděla, jestli nechodí po pláži a nehledá ji. Vzpomněla si, co jí řekl Mikael Blomkvist o tom, že přátelství je založeno na respektu a důvěře. *Kašlu na svoje kamarády a přicházím o ně.* Přemýšlela, zda Mimmi pořád ještě existuje a zda by se jí měla ozvat.

Většinu večera a pěkný kus noci věnovala pořádání papírů v pracovně, instalování počítačů a surfování po Internetu. Prošla si své investice a zjistila, že je bohatší než před rokem.

Provedla rutinní kontrolu počítače advokáta Nilse Bjurmana, ale v jeho korespondenci neobjevila nic zajímavého, a došla tak k závěru, že se drží ve vytčených mezích.

Lisbeth neobjevila žádný náznak toho, že by se advokát spojil s klinikou v Marseille. Zdálo se, že Bjurman omezil profesní i soukromé aktivity a jen tak nečinně živoří. Elektronickou poštu využíval jen zřídka a při surfování po internetu navštěvoval především pornostránky.

Počítač vypnula až kolem druhé. Vešla do ložnice, svlékla se a oblečení přehodila přes židli. Poté se vydala do koupelny. Obě strany rohu u vchodu do koupelny tvořila zrcadla od podlahy až po strop. Lisbeth se dlouho pozorovala. Prostudovala svůj hranatý nepravidelný obličej, svá nová prsa a velké tetování na zádech. Byl to krásný, zakřivený, červeno-zeleno-černý drak, který začínal na rameni. Tenký dračí ocas se táhl dolů přes pravou půlku hýždě až na stehno. Během svého ročního cestování si Lisbeth nechala narůst vlasy po ramena, ale poslední týden na Grenadě vzala nůžky a ostříhala se nakrátko. Vlasy jí stále trčely do stran.

Lisbeth najednou pocítila, že v jejím životě došlo nebo právě dochází k nějaké zásadní změně. Možná to byl pocit nejistoty z toho, že disponuje miliardami a nemusí obrátit každou korunu. Možná to byl svět dospělosti, do něhož konečně pronikla. Možná to bylo zjištění, že matčina smrt znamenala definitivní tečku za jejím dětstvím.

Během loňského cestování se zbavila několika piercingů. Kroužek z prsní bradavky jí museli odstranit na klinice u Janova z čistě zdravotních důvodů v souvislosti s operací. Poté si vyndala kroužek ze spodního rtu a na Grenadě se zbavila kroužku v levém stydkém pysku – začal ji dřít a nechápala, proč si ho tam vůbec nechala dát.

Lisbeth vyplázla jazyk a po sedmi letech si vyšroubovala šperk z jazyka. Dala ho do pohárku na poličce vedle umyvadla. Najednou pocítila v ústech prázdno. Kromě několika kroužků v ušním boltci si ponechala jen piercing v levém obočí a v pupíku.

Nakonec se Lisbeth vydala do ložnice a zalezla pod pokrývku. Zjistila, že nově zakoupená postel je obrovská a že v ní zabere jen zlomeček místa.

Připadala si jako na fotbalovém hřišti. Zabalila se do pokrývky a dlouho přemýšlela.

KAPITOLA 6

Neděle 23. ledna až sobota 29. ledna

Lisbeth Salanderová vyjela z garáže do pátého, nejvyššího poschodí třípatrové budovy u Stavidla, kde sídlila firma Milton Security. Do výtahu se dostala pomocí pirátské kopie hlavní vstupní karty, kterou si pořídila před několika lety. Když vstoupila do tmavé chodby, automaticky pohlédla na náramkové hodinky. Byla neděle, deset minut po třetí hodině ranní. Noční hlídač seděl u alarmové centrály ve třetím patře a Lisbeth věděla, že je s největší pravděpodobností na celém patře sám.

Vždycky se podivovala tomu, že profesionální bezpečnostní agentura má tak zjevné mezery v zajištění vlastní bezpečnosti.

V chodbě v pátém patře se během uplynulého roku mnoho nezměnilo. Lisbeth napřed zašla do své vlastní pracovny, do malé krychle za skleněnou stěnou chodby, kam ji umístil Dragan Armanskij. Dveře nebyly zamčené. Za několik minut Lisbeth konstatovala, že se v její kanceláři nezměnilo naprosto nic kromě toho, že někdo před dveře postavil krabici s vyřazenými papíry. V místnosti byl stůl, kancelářská židle, koš na papír a prázdná polička na knihy. Vybavení tvořil zastaralý počítač Toshiba PC z roku 1997 se směšně mrňavým harddiskem.

Lisbeth neobjevila nic, co by naznačovalo, že Dragan přepustil místnost někomu jinému. Považovala to za dobré znamení, ale zároveň si uvědomovala, že to nemá velký význam. Jednalo se o špeluňku o sotva čtyřech metrech čtverečních, která se k ničemu smysluplnému stejně nehodila.

Lisbeth zavřela dveře, tiše jako myška prošla celou chodbu a zkontrolovala, jestli v některé kanceláři nevysedává nad prací nějaký noční pták. Byla tam sama. Zastavila se u automatu na kávu, stiskla ho, vzala si plastový kelímek s capuccinem a zamířila do pracovny Dragana Armanského, kterou odemkla svou pirátskou vstupní kartou.

V Armanského kanceláři panoval jako vždy pořádek, který jí lezl na nervy. Lisbeth prošla místnost, nahlédla do poličky na knihy a poté se posadila k jeho psacímu stolu a zapnula počítač.

Z vnitřní kapsy své nové bundy vytáhla cédéčko a vsunula ho do počítače. Spustila program s názvem *Asphyxia 1.3.* Tento program vymyslela sama a jeho jedinou funkcí bylo upravit Internet Explorer na Armanského harddisku. Celá procedura trvala přibližně pět minut.

Když byla Lisbeth hotová, vyndala cédéčko a počítač s novou verzí prohlížeče Internet Explorer restartovala. Program vypadal a choval se naprosto stejně jako původní verze, ale byl o poznání objemnější a o zlomek vteřiny pomalejší. Veškeré instalace byly shodné s originálem včetně data instalace. Po aktualizaci programu nebylo ani stopy.

Lisbeth napsala adresu FTP serveru v Holandsku a otevřela příkazové okno. Klikla na slovo *copy,* zadala jméno *Armanskij/MiltSec* a stiskla OK. Počítač začal neprodleně kopírovat harddisk Dragana Armanského pro holandský server. Hodiny ukázaly, že celý proces bude trvat třicet čtyři minut.

Během přenosu dat Lisbeth vyndala rezervní klíč k Draganovu psacímu stolu, který nechával v ozdobném květináči na poličce. Další půlhodinu věnovala prozkoumání desek v pravém horním šuplíku, kde Armanskij vždy míval aktuální a akutní případy. Když počítač zapípal na znamení toho, že operace skončila, Lisbeth desky vrátila na místo navlas stejně, jak ležely předtím.

Poté vypnula počítač, zhasla stolní lampu a sebrala prázdný kelímek od capuccina. Milton Security opustila stejnou cestou, kterou přišla. Když nastupovala do výtahu, ukazovaly hodiny dvanáct minut po čtvrté.

Lisbeth se vydala pěšky na Mosebacke, zasedla ke svému PowerBooku, připojila se k holandskému serveru a otevřela na něm kopii programu *Asphyxia 1.3.* Po spuštění programu se otevřelo okno s dotazem na požadovaný harddisk. Lisbeth měla na výběr čtyřicet možností a projela obrazovku odshora dolů. Přešla harddisk s názvem *NilsEBjurman,* který obvykle letmo proběhla jednou za dva měsíce. Na vteřinu prodlela u názvu *MikBlom/laptop* a *MikBlom/office.* Tyto ikonky neotevřela už přes rok a neurčitě přemýšlela o tom, zda je nemá vymazat. Z principu se rozhodla ponechat je na místě – vzhledem k tomu, že se do těchto počítačů už jednou vloupala, byl by nesmysl zničit získané informace, které se možná jednoho dne budou znovu hodit. Totéž se týkalo i dlouho neotevřené ikonky se jménem *Wennerström.* Majitel počítače byl mrtvý. Naposledy vytvořená ikonka nesla název *Armanskij/MiltSec* a byla na seznamu poslední.

Lisbeth si mohla kopii Draganova harddisku obstarat už dříve, ale nikdy se o něj nezajímala, protože v Milton Security pracovala a dokázala se bez problémů dostat ke všem informacím, které chtěl Armanskij skrýt před

okolním světem. Pronikla do jeho počítače bez zlého úmyslu. Jednoduše chtěla vědět, na čem firma pracuje a jak se věci mají. Klikla na složku s názvem *Armanskij HD* a otevřela ji. Vyzkoušela, zda může otevřít jeho harddisk, a konstatovala, že všechny soubory jsou na místě.

Lisbeth setrvala u počítače až do sedmé hodiny ranní a pročítala Armanského zprávy, ekonomické rozbory a elektronickou poštu. Nakonec přemýšlivě pokývla hlavou a zavřela počítač. Zašla si do koupelny vyčistit zuby, poté zamířila do ložnice, kde se svlékla a oblečení nechala ležet na hromadě na podlaze. Zalezla do postele a spala až do půl jedné odpoledne.

Poslední pátek v lednu se konala výroční schůze vedení *Milénia.* Schůze se účastnil podnikový pokladník, externí auditor, čtyři spoluvlastníci – Erika Bergerová (třicet procent), Mikael Blomkvist (dvacet procent), Christer Malm (dvacet procent) a Harriet Vangerová (třicet procent). Na schůzi byla jakožto zástupkyně zaměstnanců a předsedkyně místního odborového klubu přizvána i redakční sekretářka Malin Erikssonová. Odborový klub se kromě ní skládal z Lottie Karimové, Henryho Corteze, Moniky Nilssonové a marketingového šéfa Sonnyho Magnussona. Pro Malin to byla první účast na schůzi vedení firmy

Schůze začala ve čtyři hodiny odpoledne a za necelou hodinu skončila. Většinu času zabrala hospodářská a revizní zpráva. Účastníci mohli konstatovat, že *Milénium* má ve srovnání s loňskou krizí stabilní ekonomickou základnu. Revizní zpráva ukázala, že skutečný zisk firmy činí dva miliony sto tisíc korun, z čehož téměř jeden milion přinesly příjmy z knihy Mikaela Blomkvista o Wennerströmově aféře.

Na návrh Eriky Bergerové bylo rozhodnuto, že jeden milion bude uložen jako pojistka pro budoucí krize, dvě stě padesát tisíc korun bude odečteno na nezbytné investice do úprav redakce a na nákup nových počítačů a dalšího technického vybavení a tři sta tisíc bude použito na zvýšení platu pro zaměstnance a na to, aby mohli Henrymu Cortezovi nabídnout práci na plný úvazek. Dále Erika navrhla, aby zbývající částka byla rozdělena tak, že každý spolumajitel časopisu obdrží padesát tisíc korun, a sto tisíc bude rozděleno mezi čtyři stálé zaměstnance nezávisle na tom, zda pracují na plný nebo částečný úvazek. Marketingový šéf Sonny Magnusson žádnou odměnu nedostal. Na základě smlouvy dostával procenta z prodané inzerce, díky čemuž pravidelně býval nejlépe ohodnoceným zaměstnancem. Návrh byl jednomyslně přijat.

Krátkou diskusi vyvolal návrh Mikaela Blomkvista týkající se snížení rozpočtu na externisty ve prospěch dalšího reportéra, kterého by zaměstnali

na půl úvazku. Mikael měl na mysli Daga Svenssona, který by tak mohl využít *Milénium* jako základnu pro svou externí činnost a později by třeba mohl nastoupit na plný úvazek. Proti jeho návrhu se postavila Erika Bergerová, podle jejíhož mínění se časopis bez relativně velkého počtu článků od externistů jednoduše neobejde. Eriku podpořila Harriet Vangerová a Christer hlasoval proti. Bylo rozhodnuto, že s rozpočtem na externisty nebudou hýbat, ale zjistí, zdali by bylo možné nějak upravit jiné výdaje. Všichni by byli rádi, kdyby u nich Dag Svensson mohl pracovat alespoň na půl úvazku.

Po krátké diskusi o budoucím zaměření a rozvojových plánech byla Erika Bergerová opět zvolena za předsedkyni představenstva na další rok. Poté byla schůze ukončena.

Malin Erikssonová za celou schůzi nepronesla ani slovo. V hlavě si všechno spočítala a konstatovala, že zaměstnanci dostanou mimořádnou odměnu dvacet pět tisíc korun, což je jeden plat navíc. Neviděla žádný důvod, proč by proti tomuto rozhodnutí měla protestovat.

Ihned po skončení výroční schůze svolala Erika mimořádnou schůzi vlastníků redakce. To znamenalo, že v místnosti zůstala Erika, Mikael, Christer a Harriet a ostatní konferenční místnost opustili. Jakmile se za nimi zavřely dveře, zahájila Erika schůzi.

„Na pořadí dne je jen jediný bod. Harriet, podle dohody uzavřené s Henrikem Vangerem trvá jeho spolupodílnictví dva roky. Ta smlouva právě teď vyprší. Musíme tedy rozhodnout, co s tvým – tedy lépe řečeno Henrikovým – spolupodílnictvím bude dál."

Harriet přikývla.

„Všichni víme, že Henrikovo spoluvlastnictví vniklo na základě impulzivního jednání zapříčiněného velice neobvyklou situací," prohlásila Harriet. „Situace se ale změnila. Co navrhujete vy?"

Christer Malm se popuzeně ošíval. Jako jediný v místnosti přesně nevěděl, co se tou neobvyklou situací vlastně myslí. Věděl, že před ním Mikael s Erikou ten případ tají, Erika mu však vysvětlila, že se jednalo o něco nanejvýš osobního, co se týkalo Mikaela a o čem Mikael za žádných okolností nehodlá diskutovat. Christer měl dost rozumu na to, aby pochopil, že Mikaelovo mlčení nějak souvisí s Hedestadem a s Harriet Vangerovou. Také mu bylo jasné, že pro rozhodování v zásadních otázkách to vědět nepotřebuje, a choval k Mikaelovi dostatečně velký respekt na to, aby z té věci nedělal žádnou vědu.

„My tři jsme tu věc probírali a došli jsme ke společnému závěru," řekla Erika. Na chvíli se odmlčela a pohlédla Harriet do očí. „Než ti sdělíme svůj názor, rádi bychom věděli, jak se na to díváš ty."

Harriet Vangerová se postupně zadívala na Eriku, Mikaela a Christera. Její pohled se zastavil u Mikaela, ale z jejich tváří nedokázala vůbec nic vyčíst.

„Pokud mě chcete vyplatit, tak to bude stát asi tři miliony a úrok, což je částka, kterou rodina Vangerů do *Milénia* investovala. Máte na to prostředky?" otázala se mírně Harriet.

„Ano, máme," odvětil Mikael a usmál se.

Dostal od Henrika Vangera pět milionů za práci, na niž ho starý průmyslník najal. Ironií osudu bylo to, že součástí jeho úkolu bylo najít Harriet Vangerovou.

„V tom případě je rozhodnutí na vás," prohlásila Harriet. „Na základě Henrikovy smlouvy můžete ode dneška spolupodílnictví rodiny Vangerů vypovědět. Já sama bych takhle odfláknutou smlouvu nikdy nepodepsala."

„Můžeme tě vyplatit, pokud budeme muset," řekla Erika. „Otázkou zůstává, co chceš dělat *ty*. Řídíš průmyslový koncern – vlastně dva koncerny. Náš celoroční rozpočet odpovídá zhruba vašim výdajům na kávu a občerstvení. Proč chceš mařit čas něčím tak okrajovým, jako je *Milénium*? Schůzi vedení máme jednou za čtvrt roku a od chvíle, kdy ses stala Henrikovou zástupkyní, sis pokaždé udělala čas a přišla na každou schůzi."

Harriet Vangerová sledovala předsedkyni vedení mírným pohledem. Dlouho mlčela. Poté pohlédla na Mikaela a odpověděla.

„Majitelkou něčeho jsem byla od chvíle, kdy jsem se narodila. Trávím čas vedením koncernu, kde se intrikuje víc než ve čtyřsetstránkovém milostném románu. K vám jsem přišla proto, abych dostála závazkům, které jsem nemohla odmítnout. Ale abyste věděli – během posledních osmnácti měsíců jsem zjistila, že u vás se mi líbí víc než ve všech ostatních představenstvech dohromady."

Mikael přemýšlivě pokývl. Harriet se podívala na Christera.

„*Milénium* je pro mě hračka. Problémy jsou nepatrné, pochopitelné a přehledné. Firma chce samozřejmě prosperovat a vydělávat peníze – to je předpoklad. Ale vaše činnost má úplně jiný smysl – chcete něčeho dosáhnout."

Harriet si lokla minerálky a upřeně se zahleděla na Eriku.

„Není možné přesně definovat, co by to *něco* mělo být. Váš cíl je trochu neurčitý. Nejste politická strana nebo zájmová organizace. Nemusíte být k

nikomu loajální a nemusíte brát ohled na nikoho jiného než na sebe samé. Pranýřujete společenské nešvary a strašně rádi se obouváte do veřejných osobností, které vám nejdou pod nos. Často chcete věci měnit a ovlivňovat. I když se zdá, že jste banda cyniků a nihilistů, řídíte noviny jen podle své vlastní morálky a já jsem několikrát poznala, že je to morálka velmi neobvyklá. Nevím, jak by se to dalo nazvat, ale *Milénium* má duši. Je to vlastně jediné představenstvo, kde jsem hrdá na to, že v něm zasedám."

Harriet zmlkla a mlčela tak dlouho, až se Erika rozesmála.

„To zní dobře. Ale pořád ještě jsi neodpověděla na mou otázku."

„Cítím se s vámi dobře a strašně moc se mi u vás ve firmě líbí. Je to nejšílenější a nejbláznivější představenstvo, ve kterém jsem kdy seděla. Pokud mě tu budete chtít, ráda zůstanu."

„Fajn," řekl Christer. „Probrali jsme to ze všech stran a jsme naprosto zajedno. Dnes zrušíme smlouvu a vyplatíme tě."

Harriet se malinko rozšířily oči.

„Vy se mě chcete zbavit?"

„Když jsme tu smlouvu podepisovali, visel nám nad hlavou Damoklův meč. Neměli jsme možnost volby. Už tehdy jsme začali počítat dny, kdy budeme moct Henrika Vangera vyplatit."

Erika otevřela desky, položila na stůl papíry a přistrčila je k Harriet spolu s šekem vypsaným přesně na částku, o níž Harriet mluvila. Harriet prolétla očima smlouvu. Beze slova vzala ze stolu propisku a podepsala ji.

„Tak to bychom měli," řekla Erika. „Zvládli jsme to bezbolestně. Ráda bych poděkovala Henriku Vangerovi za uplynulé období a za jeho přínos pro *Milénium.* Doufám, že mu to vyřídíš."

„Ano, vyřídím mu to," odpověděla neutrálně Harriet Vangerová. Ani v nejmenším nedala najevo, co cítí, ale skutečnost, že ji nechali přiznat, že chce zůstat ve vedení, a poté ji bez okolků dali kopačky, ji zranila a velice zklamala. *Tohle si ksakru mohli odpustit.*

„Zároveň bych ti chtěla nabídnout úplně jinou smlouvu," řekla Erika Bergerová.

Vyndala nový svazek papírů a přistrčila ho přes stůl k Harriet.

„Rádi bychom věděli, jestli bys měla zájem stát se spolumajitelkou *Milénia.* Cena je naprosto stejná jako částka na šeku, který jsi právě dostala. Ta smlouva se liší v tom, že není omezena žádnou časovou hranicí nebo klauzulemi o výjimkách. Stala by ses plnohodnotnou spolumajitelkou firmy se stejnou odpovědností a povinnostmi jako my ostatní."

Harriet pozvedla obočí.

„A proč celá tahle procedura?"

„Protože bychom to dříve nebo později museli udělat," řekl Christer Malm. „Mohli jsme obnovit starou smlouvu na další rok, do další schůze nebo do doby, kdy se tu pěkně porafeme a dáme ti kopačky. Ale celou dobu bychom se té smlouvy museli držet."

Harriet se opřela o loket a zkoumavě na něj pohlížela. Poté se podívala na Mikaela a nakonec na Eriku.

„Smlouvu s Henrikem jsme museli podepsat z ekonomických důvodů," řekla Erika. „S tebou tu smlouvu podepíšeme proto, že chceme. A na rozdíl od předešlé smlouvy tě v budoucnu nebudeme moct tak snadno vyšachovat."

„Pro nás je v tom veliký rozdíl," řekl tiše Mikael.

Byl to jeho jediný příspěvek do diskuse.

„Věc se má jednoduše tak, že tě považujeme za součást *Milénia*, a nemyslím tím jen ekonomické záruky, které představuje koncern Vanger," prohlásila Erika Bergerová. „Jsi chytrá, pálí ti to a umíš vymyslet konstruktivní řešení. Zatím ses držela hodně zpátky, asi jako host na návštěvě. Ale vnesla jsi do našeho vedení pevnost a stabilitu, jakou nikdy předtím nemělo. Vyznáš se v obchodování. Jednou ses mě zeptala, jestli mi můžeš důvěřovat, a já jsem v souvislosti s tebou myslela přibližně na to samé. A dnes obě známe odpověď. Mám tě ráda a důvěřuju ti – vlastně my všichni. Nechceme, abys tu byla za nějakých bláznivých vykonstruovaných podmínek. Chceme tě jako partnerku a spolupodílnici."

Harriet zvedla smlouvu a pět minut ji řádek po řádku pročítala. Nakonec vzhlédla.

„A jste v tom všichni zajedno?" zeptala se.

Všechny tři hlavy přikývly. Harriet vzala propisku a smlouvu podepsala. Šek odstrčila zpátky přes stůl. Mikael ho roztrhal.

Spoluvlastníci *Milénia* si zašli na společnou večeři do restaurace Samirův hrnec na ulici Tavastgatan. Přijetí nové spolupodílnice oslavili v příjemném prostředí s dobrým vínem a dali si jehněčí s kuskusem. Vedli poklidnou konverzaci a Harriet Vangerová byla zjevně dojatá. Trošku to připomínalo první rande, kdy obě strany vědí, že k něčemu dojde, ale nevědí přesně k čemu.

Harriet Vangerová opustila společnost už o půl osmé. Omluvila se s tím, že se chce vrátit do hotelu a zalézt do postele. Erika Bergerová šla domů za manželem a kousek Harriet doprovodila. Rozloučily se u Stavidla. Michael a Christer ještě chvíli poseděli a lelkovali, ale pak se omluvil i Christer, že už musí domů.

Harriet Vangerová si vzala taxíka k hotelu Sheraton a vyjela do svého pokoje v sedmém patře. Svlékla se, vykoupala a oblékla si hotelový župan. Poté se posadila k oknu a dívala se na Rytířský záliv. Otevřela krabičku dunhillek a zapálila si. Za den vykouřila sotva tři nebo čtyři cigarety, což bylo tak málo, že se považovala téměř za nekuřačku, a dokázala si tak zakázané ovoce vychutnat bez špatného svědomí.

V devět hodin někdo zaklepal na dveře. Harriet otevřela a vpustila do pokoje Mikaela Blomkvista.

„Ty mizero," řekla mu.

Mikael se usmál a políbil ji na tvář.

„Chvíli jsem opravdu věřila, že mi chcete dát kopačky."

„Tímhle způsobem bychom to nikdy neudělali. Už chápeš, proč jsme chtěli tu smlouvu přeformulovat?"

„Ano. Je to fajn."

Mikael jí rozhrnul župan, položil Harriet ruku na prsa a opatrně ji objal.

„Ty mizero," zopakovala Harriet.

Lisbeth Salanderová zůstala stát před dveřmi se jmenovkou Wu. Z ulice viděla, že se v bytě svítí, a přes dveře bylo slyšet hudbu. Lisbeth Salanderová tak došla k závěru, že Miriam Wu nadále bydlí ve své garsonce na ulici Tomtebogatan u náměstí Svatého Erika. Byl páteční večer a Lisbeth napůl doufala, že si Mimmi vyrazila někam za zábavou a že v bytě bude tma. Chtěla znát odpověď na jedinou otázkou; jestli ji Mimmi ještě chce vidět, jestli je volná a jestli o ni stojí.

Lisbeth zazvonila.

Mimmi otevřela a překvapeně zvedla obočí. Poté se opřela o veřeje a dala si ruku v bok.

„Salanderová. Už jsem si myslela, že je asi po tobě nebo něco v tom smyslu."

„Jo, něco v tom smyslu," odvětila Lisbeth.

„Copak bys ráda?"

„Na tuhle otázku existuje spousta odpovědí."

Miriam Wu se rozhlédla po schodišti a pak její pohled spočinul na Lisbeth.

„Tak mi nějakou z nich prozraď."

„No, třeba chci zjistit, jestli jsi ještě volná a jestli dnes v noci nechceš společnost."

Mimmi se několik vteřin tvářila překvapeně a pak se na celé kolo rozesmála.

„Znám jenom jediného člověka na světě, kterého by napadlo u mě po roce a půl jen tak beze všeho zazvonit a zeptat se, jestli nemám chuť si zašoustat.“

„Chceš, abych vypadla?“

Mimmi se přestala smát. Na několik vteřin se odmlčela.

„Lisbeth… proboha, ty to myslíš vážně, viď.“

Lisbeth vyčkávala.

Nakonec si Mimmi povzdechla a otevřela dveře.

„Tak pojď dál. Každopádně tě můžu pozvat na kafe.“

Lisbeth ji následovala a posadila se na jednu ze dvou stoliček v jídelně, kterou Mimmi umístila do předsíně těsně ke vchodovým dveřím. Byt měl čtyřiadvacet metrů čtverečních a skládal se z jednoho úzkého pokojíku a trošku zařízené předsíně. Kuchyň tvořila skříňka v rohu a vodu sem Mimmi natáhla hadicí ze záchodu.

Zatímco Mimmi nalévala kávu, Lisbeth po ní pokukovala. Matka Miriam Wu pocházela z Hongkongu a otec z Bodenu. Lisbeth věděla, že Mimmini rodiče jsou stále manželé a žijí v Paříži. Mimmi studovala sociologii ve Stockholmu. Její starší sestra studovala antropologii v USA. Matčiny geny se projevily v uhlově černých, nakrátko ostříhaných vlasech a lehce orientálních rysech a otec přispěl jasně modrýma očima, což Mimmi dodávalo neobvyklého vzhledu. Měla široká ústa a dolíčky ve tvářích, které nezdědila po otci ani po matce.

Mimmi bylo jednatřicet let. S oblibou se producírovala v lesklých oblečcích a chodila do klubů na různá show – a tu a tam v nich také sama vystupovala. Lisbeth v žádném klubu nebyla od svých šestnácti let.

Mimmi si jednou týdně přivydělávala jako prodavačka v obchodě Domino Fashion v jedné boční uličce u Sveavägen. Domino navštěvovali zákazníci toužící po uniformě zdravotní sestřičky nebo po černé kožené výbavě pro čarodějnici. Oděvy zde přímo navrhovali a šili. Mimmi byla spolu s několika kamarádkami majitelkou obchodu, což pro ni každý měsíc znamenalo nevalný několikatisícový příspěvek ke studentské půjčce. Lisbeth Salanderová viděla Mimmi před pár lety vystupovat v jakési podivné show na festivalu Pride a poté na ni pozdě v noci narazila v pivním stanu. Mimmi na sobě měla pozoruhodné citrónově žluté šaty z umělé hmoty, které toho více odhalovaly než skrývaly. Lisbeth dělalo určité obtíže objevit v té její parádě nějaké erotické náznaky, ale měla dostatečně v hlavě na to, aby najednou dostala chuť sbalit holku oblečenou jako citron. K Lisbethinu velkému překvapení na ni citron pohlédl, rozchechtal se na

celé kolo, bez rozpaku ji políbil a řekl *Chci tě.* Pak šly domů k Lisbeth a celou noc se věnovaly sexu.

„Jsem taková, jaká jsem," prohlásila Lisbeth. „Potřebovala jsem ode všech a od všeho vypadnout. Měla jsem se aspoň rozloučit."

„Myslela jsem, že se ti něco stalo. Ale i když jsi tu byla, stejně jsme se ke konci moc často nevídaly."

„Měla jsem spoustu práce."

„Jsi strašně záhadná. Nikdy o sobě nic neřekneš, nevím ani, kde pracuješ nebo komu bych měla zavolat, když nebereš mobil."

„Zrovna teď nikde nepracuju a navíc jsi nachlup stejná jako já. Chceš si zašoustat, ale o vztah nestojíš. Nebo ne?"

Mimmi pohlédla na Lisbeth.

„To je fakt," odpověděla nakonec.

„A se mnou je to stejné. Nikdy jsem ti nic neslibovala."

„Změnila ses," řekla Mimmi.

„Moc ne."

„Vypadáš starší. Zralejší. Jinak se oblékáš. A něčím sis vycpala podprsenku."

Lisbeth na to nic neřekla a nervózně se ošila. Mimmi se právě dotkla něčeho, co jí připadalo trapné, a nevěděla, jak by to měla vysvětlit. Mimmi ji už viděla nahou a ta změna by jí rozhodně neušla. Nakonec sklopila pohled a zamumlala.

„Nechala jsem si udělat prsa."

„Cos to řekla?"

Lisbeth vzhlédla a zvýšila hlas, ve kterém se nevědomky objevil vzdorný tón.

„Zajela jsem si na kliniku do Itálie a nechala jsem si udělat pořádný prsa. Proto jsem zmizela. Pak jsem už jen cestovala. Teď jsem zpátky."

„Děláš si srandu?"

Lisbeth na Mimmi pohlédla bezvýraznýma očima.

„Já jsem ale blbka. Vy nikdy nežertujete, pane Spocku."

„Nemám v úmyslu se ti omlouvat. Mluvím s tebou na rovinu. Pokud chceš, abych vypadla, stačí říct."

„Ty máš vážně nový prsa?"

Lisbeth přikývla. Mimmi Wu se najednou rozchechtala na celé kolo. Lisbeth potemněl obličej.

„Rozhodně nechci, abys odešla dřív, než mi je ukážeš. No tak. *Please*."

„Mimmi, v posteli mi s tebou bylo vždycky fajn. Ani za mák ses nestarala, co dělám, a když jsem neměla čas, našla sis někoho jiného. Na to, co si o tobě kdo myslí, zvysoka sereš.“

Mimmi přikývla. Už na druhém stupni základní školy si uvědomila, že je lesbička, a v sedmnácti letech ji po trapných tápavých pokusech nakonec do tajů erotiky zasvětila jedna známá na oslavě Spolku pro sexuální rovnoprávnost v Göteborgu. Poté už Mimmi na jiný způsob života ani nepomyslela. O sex s mužem se pokusila jen jedinkrát ve třiadvaceti letech. Podstoupila klasickou soulož a mechanicky dělala vše, co se od ní očekávalo. Nebylo to nic příjemného. V rámci své sexuální menšiny navíc patřila k ještě další menšině, kterou naprosto nezajímalo manželství, věrnost ani poklidné večery u domácího krbu.

„Už jsem ve Švédsku pár týdnů. Jen jsem chtěla vědět, jestli mám jít někoho sbalit, nebo jestli máš ještě zájem.“

Mimmi vstala a zamířila k Lisbeth. Sklonila se a lehce ji políbila na ústa.

„Chtěla jsem se dnes večer učit.“

Mimmi rozepnula horní knoflík Lisbethiny halenky.

„Ale do prdele…“

Znovu Lisbeth políbila a rozepnula další knoflíček.

„Tohle si prostě nemůžu nechat ujít.“

Opět ji políbila.

„Vítej zpátky.“

Harriet Vangerová usnula kolem druhé hodiny ranní, zatímco Mikael Blomkvist byl vzhůru a naslouchal jejímu dechu. Nakonec vstal a půjčil si jednu dunhillku z krabičky, kterou měla v kabelce. Nahý se posadil na židli k posteli a díval s na ni.

Mikael neměl v plánu stát se Harrietiným milencem. Naopak, po období stráveném v Hedestadu měl v úmyslu držet si rodinu Vangerových co nejdál od těla. S Harriet se setkal loni na jaře na několika schůzích vedení a udržoval si zdvořilý odstup; oba znali svá tajemství a něco na sebe věděli, ale kromě Harrietiných závazků ve vedení *Milénia* byly jejich záležitosti ve všech praktických ohledech vyřešené.

Na svatodušní svátky se Mikael poprvé po mnoha měsících rozjel do své chaty v Sandhamnu, kde chtěl v klidu vysedávat na molu a číst si detektivku. V pátek odpoledne, pár hodin po příjezdu, se vydal ke stánku pro cigarety a najednou narazil na Harriet. Ta chtěla vypadnout z Hedestadu a zamluvila si na víkend hotel v Sandhamnu, kde nebyla od

dětství. V šestnácti letech opustila Švédsko, a když se vrátila, bylo jí třiapadesát. To Mikael ji vypátral.

Po několika úvodních zdvořilostních frázích Harriet rozpačitě zmlkla. Mikael znal její příběh. A ona věděla, že porušil své zásady, aby tak nevyšlo najevo strašlivé tajemství rodiny Vangerových. Mikael to mimo jiné udělal kvůli ní.

Po chvíli ji Mikael pozval, aby si přišla prohlédnout jeho chatu. Připravil kávu a pak seděli několik hodin před chatou a povídali si. Byl to první vážný rozhovor od chvíle, co se Harriet vrátila do Švédska. Mikael jí položil nezbytnou otázku.

„Co jste udělali s Martinovým sklepem?“

„Opravdu to chceš vědět?“

Mikael přikývl.

„Sama jsem se o to postarala. Všechno, co šlo, jsem spálila. Nechala jsem ten dům strhnout. Nemohla bych tam bydlet ani bych ho nemohla prodat. Pro mě je tam všechno spojené se zlem. Chtěla bych na tom pozemku postavit dům, nějakou menší chatu.“

„A to se nikdo nedivil, když jsi ten dům nechala zbourat? Vždyť to byla krásná moderní vila.“

Harriet se usmála.

„Dirch Frode rozšířil fámu o tom, že dům je prolezlý houbou a že oprava by byla mnohem dražší.“

Dirch Frode byl advokát rodiny Vangerových.

„A jak se Frodemu vede?“

„Brzy oslaví sedmdesátku. Pořád ho nějak zaměstnávám.“

Dali si spolu večeři a Mikael si najednou uvědomil, že Harriet tu sedí a vypráví mu o nejintimnějších a nejosobnějších podrobnostech svého života. Když ji přerušil a zeptal se, proč to dělá, Harriet chvíli přemýšlela a pak odpověděla, že na celém světě neexistuje nikdo jiný, před kým by si nemusela dávat pozor na pusu. Kromě toho nedokáže odolat kloučkovi, kterému skoro před čtyřiceti lety dělala chůvu.

Harriet za celý svůj život spala se třemi muži. Napřed se svým otcem a pak se svým bratrem. Otce zabila a před bratrem utekla. Nějakým způsobem dokázala přežít a seznámila se s mužem, s nímž začala úplně nový život.

„Byl citlivý, laskavý, čestný a dal mi pocit bezpečí. Byli jsme spolu skoro dvacet let, než onemocněl.“

„Ty ses nikdy znovu nevdala? Proč?“

Harriet pokrčila rameny.

„Žila jsem v Austrálii se dvěma dětmi a byla jsem majitelkou farmy. Nikdy jsem nemohla vypadnout na nějaký romantický víkend. Sex mi vůbec nechyběl."

Chvíli seděli mlčky.

„Už je pozdě. Měla bych se vrátit do hotelu."

Mikael přikývl.

„Chceš mě svést?"

„Ano," odpověděl Mikael.

Vstal, vzal ji za ruku, zavedl ji do chaty a pak do ložnice v patře. Harriet ho najednou zadržela.

„Vlastně nevím, jak bych se měla chovat," řekla Harriet. „Něco takového nedělám každý den."

Svátky strávili společně a poté se scházeli na jednu noc každý třetí měsíc v souvislosti se zasedáním vedení *Milénia*. Nebyl to udržitelný ani trvalý vztah. Harriet Vangerová pracovala čtyřiadvacet hodin denně a často byla někde na cestách. Každý druhý měsíc trávila v Austrálii. Ale nepravidelné a příležitostné schůzky s Mikaelem jí zjevně vyhovovaly.

O dvě hodiny později Mimmi uvařila kávu. Lisbeth ležela nahá a zpocená na posteli, kouřila cigaretu a pootevřenými dveřmi Mimmi pozorovala. Záviděla jí její tělo. Bylo pěkně vypracované. Tři večery v týdnu trávila v tělocvičně, přičemž jeden večer připadal na thajský box nebo nějakou podobnou ptákovinu typu karate, a proto měla nestoudně pěkně vytvarovanou postavu.

Jednoduše byla půvabná. Nebyla to krása fotomodelky, ale byla skutečně atraktivní. Ráda provokovala a chovala se vyzývavě. Když se vyparádila na nějaký večírek, mohla mít každého, na koho ukázala prstem. Lisbeth nechápala, proč se Mimmi vůbec zahazuje s takovou slepicí, jako je ona.

Ale byla ráda, že tomu tak je. Sex s Mimmi byl tak neskutečně uvolňující, že Lisbeth všechno pustila z hlavy, užívala si, brala i oplácela.

Mimmi se vrátila se dvěma šálky, které postavila na stoličku u pelesti. Znovu si vlezla do postele, sklonila se nad Lisbeth a chytila ji za prsní bradavku.

„Fajn, jsou prima," prohlásila.

Lisbeth na to nic neřekla. Hleděla na Mimmina prsa, která měla před očima. Mimmi měla poměrně malá ňadra, ale na ní vypadala naprosto přirozeně.

„Upřímně řečeno, Lisbeth, strašně ti to sekne."

„Prsa nejsou všechno, ale alespoň nějaký mám.“

„Jsi na svoje tělo strašně fixovaná.“

„To říká ta pravá, sama cvičíš jak pako.“

„Cvičím jak pako, protože mě to baví. Je to adrenalin, skoro jako sex. Měla bys to zkusit.“

„Já boxuju,“ odvětila Lisbeth.

„Kecy – boxovala jsi obvykle tak jednou za dva měsíce, protože ti dělalo dobře nandat to nějakým usmrkánkům. Ne proto, že by tě to bavilo.“

Lisbeth pokrčila rameny. Mimmi se na ni obkročmo posadila.

„Lisbeth, ty jsi tak neskutečně zaujatá sama sebou a svým tělem. Pochop už konečně, že se mi s tebou v posteli líbilo ne proto, jak vypadáš, ale proto, jak se chováš. Pro mě jsi děsně sexy.“

„Nápodobně. Proto jsem se k tobě vrátila.“

„Ne z lásky?“ zeptala se Mimmi předstíraně ublíženým hlasem.

Lisbeth zakroutila hlavou.

„Chodíš právě teď s někým?“

Mimmi na chvíli zaváhala a poté přikývla.

„Asi. Svým způsobem. Možná. Je to trošku složitější.“

„Já nevyzvídám.“

„To vím. Ale klidně ti to povím. Je to jedna žena z univerzity, o dost starší než já. Je už dvacet let vdaná a scházíme se tajně, aby na to nepřišel její muž. Znáš to, vila na předměstí a tak vůbec. Tají, že je lesba.“

Lisbeth přikývla.

„Její muž je dost často na cestách, takže se tu a tam sejdeme. Už to trvá od loňského podzimu a začíná to být trochu otrava. Ale je vážně moc pěkná. A pak se samozřejmě scházím se svou partou.“

„Jen jsem chtěla vědět, jestli za tebou zase můžu zajít.“

Mimmi přikývla.

„Moc bych ocenila, kdybys o sobě dala vědět.“

„I když zase na půl roku někam zmizím?“

„Tak se mi aspoň ozvi. Chci vědět, jestli jsi vůbec naživu. Ale každopádně si zapamatuju, kdy máš narozeniny.“

„Žádné další podmínky nemáš?“

Mimmi si povzdechla a usmála se.

„Víš, jsi typ lesby, se kterou bych dokázala žít. Nechala bys mě na pokoji, když bych potřebovala.“

Lisbeth mlčela.

„Nehledě na to, že ty vlastně ani nejsi lesba. Kdepak. Asi budeš bisexuální. To je nakonec nejlepší – máš ráda sex a na pohlaví kašleš. Jsi entropický chaotický faktor.“

„Nevím, co jsem zač,“ prohlásila Lisbeth. „Ale jsem zpátky ve Stockholmu a na vztahy jsem naprostý nemehlo. Abych řekla pravdu, vůbec nikoho tu neznám. Jsi první člověk, se kterým od svého návratu domů mluvím.“

Mimmi ji vážně pozorovala.

„A opravdu bys o něco takového stála? Jsi ten nejzáhadnější a nejnepřístupnější člověk, jakého znám.“

Obě dívky chvíli mlčely.

„Ale ty tvoje prsa vypadají vážně pěkně.“

Mimmi prsty vypjala kůži pod bradavkou.

„Hodí se k tobě. Ani malá, ani velká.“

Lisbeth unikl úlevný povzdech nad tím, že recenze dopadla k její spokojenosti.

„A na omak je to jako skutečná prsa.“

Mimmi jí stiskla ňadro tak silně, až Lisbeth zalapala po dechu a otevřela ústa. Obě dívky na sebe pohlédly. Poté se Mimmi sklonila a dlouze Lisbeth políbila. Lisbeth polibek opětovala a objala Mimmi pažemi. Nevypitá káva jim v šálcích vystydla.

KAPITOLA 7

Sobota 29. ledna až neděle 13. února

Kolem jedenácté hodiny zabočil blonďatý obr k vesnici Svavelsjö ležící mezi Vagnhäradem a Järnou. Vesnici tvořilo patnáct domků. Obr zastavil u posledního stavení, ležícího asi sto padesát metrů od vsi. Byla to polorozbořená průmyslová budova, která dříve sloužila jako tiskárna, ale nyní se pyšnila tabulkou se sdělením, že v budově sídlí motorkářský klub Svavelsjö MC. Ačkoli provoz byl téměř nulový, muž se pozorně rozhlédl, poté otevřel dveře vozu a vystoupil. Vzduch byl studený. Obr si navlékl hnědé kožené rukavice a z kufru auta vyndal černou sportovní kabelu.

Nijak zvlášť ho neznepokojovalo pomyšlení, že by ho někdo mohl sledovat. Stará tiskárna byla situovaná tak, že bylo téměř nemožné nepozorovaně zaparkovat v její blízkosti. Pokud by nějaká státní instituce chtěla mít budovu pod dohledem, musela by své zaměstnance vybavit vojenským maskovacím oblečením a umístit je s teleskopem do příkopu na druhé straně pole. Toho by si velmi záhy všimli vesničané a začali by to probírat, a jelikož tři domy z vesnice patřily členům Svavelsjö MC, brzy by se o tom dozvěděl i klub.

Obr však do budovy jít nehodlal. Policie už v sídle klubu několikrát provedla domovní prohlídku a nikdo si nemohl být jistý, jestli tam nenainstalovali nějaké diskrétní odposlouchávací zařízení. Z tohoto důvodu se běžná denní konverzace točila kolem aut, holek a piva, občas prohodili něco o tom, do jakých akcií se vyplatí investovat, ale zřídka tam probírali nějaké tajnosti zásadního významu.

Blonďatý obr proto trpělivě vyčkal, dokud na dvůr nevyšel Carl-Magnus Lundin. Maggemu Lundinovi bylo šestatřicet let a zastával post „prezidenta“ klubu. Byl poněkud chabé tělesné konstrukce, ale za pár let tolik přibral, že se nyní mohl pyšnit pozoruhodným pivním pupkem. Světle blond vlasy nosil stažené do koňského ohonu a na sobě měl vysoké boty, černé džíny a silnou zimní bundu. V trestním rejstříku měl pět záznamů. Ve dvou případech šlo o méně závažnou trestnou činnost týkající se omamných látek, v jednom o přechovávání a prodej drog, dále o krádež

auta a řízení pod vlivem alkoholu. Pátý, nejzávažnější případ mu vynesl rok za mřížemi za těžké ublížení na zdraví, když se před rokem v podroušeném stavu choval násilnicky v jedné stockholmské hospodě.

Magge Lundin si s obrem potřásl rukou a pomalu se procházeli podél plotu kolem dvorku.

„Už to bude pár měsíců, co jsme se naposledy viděli," řekl Magge.

Blonďatý obr přikývl.

„Měl bych pro tebe kšeft. Amfetamin, tři tisíce šedesát gramů."

„Dohoda stejná jako minule?"

„Fifty-fifty."

Magge Lundin vydoloval z náprsní kapsy krabičku cigaret. Přikývl. Kšefty s blonďatým obrem se mu zamlouvaly. Gram amfetaminu se na ulici prodával za sto šedesát až dvě stě třicet korun, v závislosti na poptávce. Tři tisíce šedesát gramů představovalo v průměru asi šest set tisíc korun. Klub Svavelsjö MC by se postaral o distribuci mezi stálými překupníky po zhruba dvěstěpadesátigramových dávkách. V tomto případě by hodnota klesla na asi sto dvacet až sto třicet korun za gram, což by celkový příjem snížilo.

Pro Svavelsjö MC to byl mimořádně výnosný obchod. Na rozdíl od všech ostatních dodavatelů se to s obrem vždy obešlo bez remcání, ať se jednalo o zaplacení zálohy nebo o pevné ceny. Blonďatý obr zboží doručil a požadoval padesát procent, což byl zcela přiměřený podíl na zisku. Dokázali zhruba odhadnout, kolik na kilu amfetaminu vydělají; přesné číslo záviselo na tom, kolik dokáže Magge Lundin z překupníků vyrazit. Mohlo se to lišit plus minus o několik tisícovek z očekávané ceny, ale až ten kšeft dokončí, přijde si blonďatý obr vyinkasovat svých sto devadesát tisícovek, a přibližně stejná částka zůstane Svavelsjö MC.

V minulých letech spolu už udělali spoustu obchodů a vždy používali stejný systém. Magge Lundin věděl, že by blonďatý obr mohl své příjmy zdvojnásobit, kdyby zboží distribuoval sám. Také věděl, proč obr přistoupil na menší zisk: zůstane v pozadí a všechna rizika ponese Svavelsjö MC. Blonďatý obr si tak zajistil menší, zato však poměrně jistý příjem. A na rozdíl od všech ostatních dodavatelů něco věděl o vztazích založených na obchodních principech, pověsti a dobré vůli. Žádná silná slova, žádné zbytečné kecy a žádné vyhrůžky.

Blonďatý obr dokonce v souvislosti s jednou nevydařenou dodávkou zbraní spolkl ztrátu skoro sta tisíc korun. Magge Lundin v této branži neznal nikoho jiného, kdo by to dokázal. Sám byl skoro ochromený hrůzou, když měl obrovi podat zprávu o tom, co se stalo. Dopodrobna mu vysvětlil,

proč se obchod zhatil; nějaký policajt z útvaru pro odhalování organizovaného zločinu udělal přepadovku u jednoho člena Árijského bratrstva ve Värmlandu. Ale obr ani nehnul brvou. Spíš jako by s nimi soucítil. Takové věci se prostě stávají. Magge Lundin nic nevydělal a padesát procent z nuly je nula. Nezbylo jim než to odepsat.

Magge Lundin nebyl žádný blbec. Bylo mu totiž jasné, že menší zisk bez rizika je zkrátka dobrá obchodní idea.

Nikdy ho ani nenapadlo, že by blonďatého obra podvedl. To by byla špatná strategie. Blonďatý obr a jeho společníci byli ochotni smířit se s menším ziskem, pokud se s nimi jednalo férově. Kdyby se obra pokusil podfouknout, zřejmě by za ním zašel na návštěvu a Magge Lundin byl přesvědčen o tom, že by ji nepřežil. Takže o té věci nebylo třeba dále diskutovat.

„Kdy to můžeš doručit?“

Blonďatý obr položil na zem sportovní tašku.

„Právě jsem to doručil.“

Magge Lundin se ani neobtěžoval otevírat tašku a kontrolovat její obsah. Namísto toho k obrovi napřáhl ruku na znamení dohody, kterou on bez jakéhokoli smlouvání dodrží.

„Je tu ještě jedna věc,“ řekl obr.

„Co?“

„Chtěli bychom ti svěřit speciální úkol.“

„Poslouchám.“

Blonďatý obr vytáhl z vnitřní kapsy bundy obálku. Magge Lundin ji otevřel a vyndal z ní pasovou fotografii a papír s osobními údaji. Tázavě pozvedl obočí.

„Jmenuje se Lisbeth Salanderová a bydlí na Lundské ulici na Södermalmu ve Stockholmu.“

„Fajn.“

„Zřejmě je teď v cizině, ale dřív nebo později se objeví.“

„Fajn.“

„Můj zaměstnavatel by si s ní rád nerušeně o samotě promluvil. Takže ji k němu musíš dopravit živou. Navrhoval bych třeba ten sklep u Yngernu. Musí zmizet beze stopy.“

„To klidně zařídíme. Jak zjistíme, že se vrátila?“

„Až to bude aktuální, dám ti vědět.“

„A vejvar?“

„Co bys řekl na deset litrů za všechno dohromady? Je to dost jednoduchá práce. Zajedeš do Stockholmu, chytíš ji a dopravíš ke mně.“

Muži si znovu potřásli rukou.

Při druhé návštěvě Lundské ulice se Lisbeth posadila na zcuckovatělou pohovku a přemýšlela. Musí učinit několik strategických rozhodnutí a jedním z nic bude, zda si tento byt ponechá nebo ne.

Lisbeth si zapálila cigaretu, vyfukovala kouř ke stropu a poté ji típla do prázdné plechovky od Coca-Coly.

Neměla sebemenší důvod tento byt milovat. Přistěhovala se sem s mámou a se sestrou, když jí byly čtyři roky. Její matka bydlela v obýváku a ona společně s Kamilou v malé ložničce. Když jí bylo dvanáct a stalo se Všechno To Zlé, převezli ji na dětskou kliniku a od patnácti ji vláčeli sem tam po různých pěstounských rodinách. Byt pronajal její opatrovník Holger Palmgren, který také zařídil, aby se do něj mohla vrátit po dosažení osmnácti let, když potřebovala střechu nad hlavou.

Po většinu života byl byt určitým pevným bodem její existence. Ačkoli ho už nepotřebovala, nezamlouvala se jí myšlenka, že by se ho jen tak beze všeho vzdala. To by znamenalo, že by po její podlaze dupali cizí lidé.

Logistický problém spočíval v tom, že veškerá její pošta – pokud jí nějaká chodila – byla adresována do Lundské ulice. Kdyby byt vypověděla, musela by nahlásit jinou adresu. Lisbeth Salanderová nechtěla být veřejnou osobou zaznamenanou v různých registrech. Měla pocitový rejstřík paranoika a neměla žádný zvláštní důvod důvěřovat úřadům či komukoli jinému.

Vyhlédla oknem ven a spatřila vzadu na dvoře požární zeď, na kterou se dívala po celý svůj život. Najednou pocítila ulehčení nad tím, že se ten byt rozhodla opustit. Nikdy se tu necítila bezpečně. Pokaždé když zahnula na Lundskou ulici a blížila se ke vchodu – ať už ve střízlivém nebo trochu podroušenějším stavu –, vždycky pozorně sledovala okolí, zaparkovaná auta i kolemjdoucí. Z pádných důvodů byla přesvědčena o tom, že někde kolem jsou lidé, kteří jí chtějí ublížit, a bylo nanejvýš pravděpodobné, že by ji nejsnáze dostali právě ve chvíli, kdy vychází ven nebo vchází do domu.

K žádnému útoku však zatím nedošlo. Lisbeth to nijak neuklidnilo. Její adresa na Lundské ulici byla uvedena v každém veřejném registru a za celá ta léta neměla prostředky k tomu, aby zvýšila svou bezpečnost jinak než tím, že si neustále dávala pozor. Teď se situace změnila. Lisbeth v žádném případě nechtěla, aby někdo znal její novou adresu na Mosebacke. Instinkt jí radil, aby si zachovala co možná největší anonymitu.

To však neřešilo problém, co má udělat s bytem. Lisbeth chvíli přemýšlela, poté zvedla mobilní telefon a zavolala Mimmi.

„Ahoj, to jsem já."

„Ahoj, Lisbeth. Chceš mi snad říct, že se tentokrát ozýváš už po týdnu?"

„Jsem na Lundské ulici."

„Fajn."

„Chtěla bych vědět, jestli bys o ten byt měla zájem."

„Zájem o byt?"

„Bydlíš v krabici od bot."

„Je mi tu dobře. Ty se budeš stěhovat?"

„Už jsem se odstěhovala. Byt je prázdný."

Mimmi na druhém konci drátu zaváhala.

„A ty se ptáš, jestli mám zájem? Lisbeth, na to já nemám."

„Ten byt je splacený. Poplatky sdružení vlastníků dělají čtrnáct set osmdesát korun měsíčně, což je zřejmě míň, než platíš za tu svou díru. A navíc jsou zaplacené na rok dopředu."

„Ty ho chceš prodat? Chci tím říct, že ten byt musí mít cenu hodně přes milion."

„Pokud bych měla věřit inzerátům, tak skoro milion a půl."

„Já na to nemám."

„Nemám v úmyslu ho prodat. Klidně se můžeš nastěhovat už dnes večer a můžeš v něm bydlet tak dlouho, jak budeš chtít, a rok nemusíš platit ani korunu. Nechci byt pronajmout, ale můžu s tebou sepsat smlouvu, že jsi má spolubydlící, a nebudeš tak mít potíže se sdružením vlastníků."

„Ale Lisbeth – snad to nemají být námluvy?" chechtala se Mimmi.

Lisbeth zůstala smrtelně vážná.

„Nemám z bytu žádný užitek a prodat ho nechci."

„Tím zřejmě chceš říct, že tam můžu bydlet zadarmo. Myslíš to vážně?

„Ano."

„A jak dlouho?"

„Jak budeš chtít. Tak máš zájem?"

„Jasně. Nabídky na bydlení zdarma v centru Söderu nedostávám každý den."

„Je v tom jeden háček."

„Myslela jsem si to."

„Můžeš tam bydlet, jak dlouho budeš chtít, ale zůstanu tam hlášená a bude mi tam chodit pošta. Nechci po tobě nic jiného, než aby ses mi postarala o poštu a dala mi vědět, pokud přijde něco důležitého."

„Lisbeth, ty jsi ta nejzáhadnější holka, kterou znám. Co vlastně děláš? Kde budeš bydlet?“

„To můžeme probrat jindy,“ odvětila Lisbeth vyhýbavě.

Dívky se dohodly na tom, že se později odpoledne sejdou a Mimmi si bude moci byt pořádně prohlédnout. Když se domluvily, měla Lisbeth mnohem lepší náladu. Pohlédla na náramkové hodinky a konstatovala, že do Mimmina příchodu má ještě dost času. Vypravila se do Obchodní banky na Rohové ulici, vzala si lístek s pořadovým číslem a trpělivě čekala, až přijde na řadu.

Poté se legitimovala a vysvětlila, že pobývala nějakou dobu v zahraničí a že by se ráda podívala na stav svého spořícího účtu. Její oficiálně přiznaný kapitál činil 82 670 korun. Stav účtu se více než rok nezměnil s výjimkou částky 9 312 korun, která na něj byla poukázána na podzim. Jednalo se o dědictví po matce.

Lisbeth Salanderová vybrala částku odpovídající dědictví v hotovosti. Chtěla peníze použít k něčemu, co by potěšilo její matku. Vydala se na poštu na Rosenlundské ulici a částku anonymně poslala jednomu stockholmskému krizovému centru pro týrané ženy. Sama přesně nevěděla, proč to vlastně udělala.

V pátek o osmé večer Erika vypnula počítač a protáhla se. Posledních deset hodin strávila dokončováním březnového čísla *Milénia,* a jelikož Malin Erikssonová pracovala na plný úvazek na tematickém čísle Daga Svenssona, musela většinu redakční práce zastat sama.

Henry Cortez a Lottie Karimová jí pomáhali, ale oba byli především autoři a investigativní novináři a s redigováním mnoho zkušeností neměli.

Proto byla Erika Bergerová unavená a bolela ji záda, ale byla naprosto spokojená s tímto dnem i s celým životem. Po ekonomické stránce byl časopis stabilní, výnosové křivky stoupaly, autoři odevzdávali články v termínu nebo alespoň ne příliš pozdě, zaměstnanci byli spokojení a stále ještě cítili adrenalin, který jim dodala Wennerströmova aféra.

Erika se chvíli pokoušela namasírovat si zátylek. Poté konstatovala, že si potřebuje dát sprchu, a rozhodla se využít malinkou koupelnu před kuchyňkou. Ale byla tak zničená, že si namísto sprchy dala nohy na psací stůl. Za tři měsíce jí bude pětačtyřicet a většinu své opěvované budoucnosti už má za sebou. Kolem očí a úst se jí objevila jemná pavučina drobných vrásek, ale věděla, že pořád vypadá dobře. Každý týden dvakrát tvrdě posilovala, ale všimla si, že během dlouhých výletů s manželem jí činí stále

větší potíže vylézt na stožár na plachetnici. V případě nutnosti to bylo jen na ní – Greger trpěl příšernými závratěmi.

Erika rovněž konstatovala, že její první pětačtyřicítka byla navzdory četným *ups and downs* celkem vzato šťastná. Má peníze, postavení, nádherný dům a práci, kterou má ráda. Je vdaná za citlivého člověka, který ji miluje a do kterého je po patnáctiletém manželství stále zamilovaná. A navíc má příjemného a nezničitelného milence, který sice v žádném případě neuspokojuje její duši, zato v případě potřeby skvěle uspokojí její tělo.

Při pomyšlení na Mikaela Blomkvista se Erika usmála. Ráda by věděla, jestli by našel odvahu zasvětit ji do tajemství, že si něco začal s Harriet Vangerovou. Mikael ani Harriet sice o svém vztahu neřekli ani slovo, ale Erika nebyla včerejší. Už v srpnu na schůzi vedení jí došlo, že se k něčemu schyluje, když si všimla jejich vzájemných pohledů. Jen tak z legrace zkusila pozdě večer oběma zavolat na mobil, a nijak zvlášť ji nepřekvapilo, že ho měli vypnutý. Samozřejmě to nebyl žádný hmatatelný důkaz, ale neušlo jí, že ani po další schůzi vedení nebyl Mikael večer k zastižení. Bylo skoro úsměvné, jak brzy Harriet odešla ze společné večeře s neurčitou omluvou, že je unavená a že si musí jít lehnout. Erika po tom nijak nepátrala ani nežárlila. Ale při nějaké vhodné příležitosti je chtěla trošku pozlobit.

Erika se ani v nejmenším nestarala o Mikaelovy milostné románky, jen doufala, že pletka s Harriet v budoucnu nezpůsobí žádné problémy ve vedení. Přesto si tím nijak nelámala hlavu. Mikael už měl za sebou spoustu ukončených milostných aférek a s dotyčnými ženami byl nadále dobrý kamarád; jen v ojedinělých případech vztah vyústil do trapné situace.

Erika si osobně nesmírně vážila toho, že je Mikaelovou kamarádkou a důvěrnicí. Mikael byl v určitých ohledech úplně natvrdlý a v jiných zase tak jasnozřivý, že působil téměř jako orákulum. Naproti tomu Mikael však nikdy nedokázal pochopit Eričinu lásku k jejímu muži. Prostě mu vůbec nešlo do hlavy, proč Erika považuje Gregera za okouzlujícího, vřelého, vzrušujícího a štědrého člověka a nevidí na něm žádnou z vlastností, které u jiných mužů nemohla vystát. Greger byl muž, s nímž chtěla zestárnout. Kdysi s ním chtěla mít i děti, ale tehdy to nešlo a dnes už na to bylo pozdě. Jako životního partnera si nedokázala představit nikoho lepšího a stabilnějšího. Byl to člověk, na něhož se mohla naprosto bezvýhradně spolehnout a který stál při ní, kdykoli potřebovala.

Mikael byl jiný. Byl to muž s tak různorodými povahovými rysy, že jí občas připadal jako člověk s mnohočetnou osobností. Po profesionální stránce byl zarputilý a téměř patologicky soustředěný na svůj úkol. Do

něčeho se zakousl a nepustil se, dokud věc nedotáhl k téměř naprosté dokonalosti a nedal dohromady všechny nitky. Když byl ve své nejlepší formě, byl přímo brilantní, a když měl špatnou náladu, byl přinejmenším o mnoho lepší než průměr. Vypadalo to, že má téměř intuitivní nadání přijít na to, kde se skrývá zakopaný pes a co je naopak jen nezajímavá hlušina. Erika Bergerová si na spolupráci s Mikaelem nikdy nemohla stěžovat.

Nikdy si nestěžovala ani na to, že se stala jeho milenkou.

Eričinu vášeň pro sex s Mikaelem Blomkvistem chápal pouze její muž, a chápal ji jen proto, že našla odvahu s ním mluvit o svých potřebách. Nejednalo se o nevěru, ale o pohlavní žádost. Sex s Mikaelem jí dodával adrenalin, který nezažila s žádným jiným mužem včetně Gregera.

Pro Eriku Bergerovou byl sex důležitý. O panenství přišla ve čtrnácti a většinu svých pubertálních let strávila frustrovaným hledáním někoho, kdo by ji uspokojil. Vyzkoušela tehdy všechno od erotického mazlení se spolužáky a nepříjemnou aférku se starším učitelem až po sex po telefonu a něžné milování s jedním neurotikem. V erotice vyzkoušela většinu věcí, které ji zajímaly. Koketovala s BDSM a bývala členkou klubu Xtrém, jehož večírky nebyly právě společensky přijatelné. Několikrát to vyzkoušela se ženami a zklamaně konstatovala, že žena ji nedokáže vzrušit ani z desetiny tolik jako muž. Nebo dva muži. Společně s Gregerem vyzkoušela sex se dvěma muži – jedním z nich byl vynikající galerista – a zjistili, že Greger je silně bisexuálně založený. Ona sama byla téměř ochromená rozkoší z pocitu, že ji hladí a uspokojují dva muži současně, a stejně tak pocítila těžko vysvětlitelný pocit touhy, když viděla, jak se jejího manžela dotýká jiný muž. Spolu s Gregerem to několikrát se stejným úspěchem zopakovali s párem pravidelných partnerů.

Díky tomu nebyl její sexuální život s Gregerem nudný ani neuspokojivý. Ale Mikael Blomkvist jí dokázal poskytnout úplně jiný zážitek.

Měl talent. Jednoduše byl ZDP. Zatraceně Dobrý v Posteli.

Tak dobrý, až měla pocit, že dosáhla ideální rovnováhy mezi Gregerem jako manželem a Mikaelem jako příležitostným milencem. Nedokázala by se obejít ani bez jednoho z nich a neměla v úmyslu mezi nimi volit.

A právě tohle její manžel chápal: že Erika má i jiné potřeby než to, co jí může nabídnout on v podobě těch nejdůmyslnějších akrobatických prostocviků v bublinkové koupeli.

Ve vztahu k Mikaelovi však Erika nejvíce oceňovala jeho nulovou potřebu ji jakkoli omezovat. Nebyl ani za mák žárlivý, a ačkoli ona sama několikrát vybuchla žárlivostí, když spolu před dvaceti lety začali chodit,

zjistila, že v jeho případě je to zbytečné. Jejich vzájemný poměr byl založen na přátelství a v otázce přátelství byl Mikael téměř bezmezně loajální. Jejich vztah dokázal obstát i v těch nejtěžších zkouškách.

Erika Bergerová si byla vědoma toho, že patří k okruhu lidí, jejichž životní styl by sdružení křesťanských hospodyněk ve Skövde sotva skouslo. Těžkou hlavu z toho rozhodně neměla. Už v pubertě se rozhodla, že o tom, co dělá v posteli a jak bude žít svůj život, rozhoduje pouze ona sama a nikomu jinému do toho nic není. Rozčilovalo ji však vědomí, že tolik známých má neutuchající potřebu probírat její vztah s Mikaelem Blomkvistem, a činí tak výlučně za jejími zády.

Mikael byl muž. Klidně mohl lézt z jedné postele do druhé a nikdo nehnul ani brvou. Ona byla žena a skutečnost, že má jediného milence, a navíc s manželovým požehnáním – přičemž svému milenci byla už po dvacet let věrná –, při společenských večeřích často vyústila ve velmi zajímavou konverzaci.

Fuck you all. Erika chvíli přemýšlela a poté zvedla sluchátko, aby zavolala svému muži.

„Ahoj miláčku. Copak děláš?“

„Píšu.“

Greger Beckman nebyl pouze umělec; byl především docent historie umění a napsal o svém oboru několik knih. Často se účastnil veřejných debat a zaměstnávaly ho velké architektonické ateliéry. V posledním roce pracoval na knize o důležitosti uměleckého dekorování domů a o tom, proč se lidé v určitých budovách cítí dobře a v jiných ne. Kniha se začínala zvrhávat v nenávistný pamflet proti funkcionalismu, který (jak se Erika domnívala) zřejmě poněkud rozčeří vody debat o estetice.

„A jak to jde?“

„Prima. Jako po másle. A co ty?“

„Právě jsem dodělala nejnovější číslo. Ve čtvrtek půjde do tiskárny.“

„Gratuluju.“

„Jsem úplně vycucaná.“

„To zní, jak bys měla něco na srdci.“

„Máš na dnešní večer nějaké plány? Nenaštvalo by tě, kdybych dnes v noci nedorazila?“

„Vyřiď Blomkvistovi, že pokouší osud.“

„Myslím, že si z toho hlavu dělat nebude.“

„Fajn. Vyřiď mu, že jsi neukojitelná čarodějnice a že předčasně zestárne.“

„To on už dávno ví.“

„Pak mi nezbývá než si hodit mašli. Budu psát, dokud nad tím neusnu. Užij si to.“

Rozloučili se a Erika poté zavolala Mikaelovi. Ten byl u Daga Svenssona a Mii Bergmanové a právě ukončili diskusi o několika podrobnostech Dagovy knihy. Erika se Mikaela zeptala, jestli je v noci volný a jestli by nemohl poskytnout masáž jedněm bolavým zádům.

„Máš klíče,“ odvětil Mikael. „Chovej se jako doma.“

„To budu,“ odpověděla Erika. „Tak za pár hodin nashle.“

Pěší procházka na Bellmanovu ulici jí trvala deset minut. Erika se svlékla, osprchovala a udělala si na Mikaelově kávovaru espreso. Poté si nahá a plná očekávání vlezla do jeho postele.

Ideální uspokojení by pro ni zřejmě představovala trojka s jejím mužem a Mikaelem Blomkvistem, k čemuž s téměř stoprocentní jistotou nikdy nedojde. Problém byl v tom, že Mikael měl ve své orientaci tak jasno, až mu občas žertem říkala, že je homofobní. Mikaela muži ani trošku nezajímali. Člověk prostě nemůže mít všechno na světě.

Blonďatý obr rozzlobeně svraštil obočí a opatrně jel sotva patnáctikilometrovou rychlostí po lesní cestě udržované tak mizerně, až si na chvíli pomyslel, že zabloudil. Právě v okamžiku, kdy se začalo stmívat, se cesta rozšířila a obr konečně uviděl chatu. Zaparkoval, vypnul motor a rozhlédl se kolem. Zbývalo mu ještě asi padesát metrů.

Nacházel se u Stallarholmenu nedaleko Mariefredu. Byla to jednoduchá chata z padesátých let postavená uprostřed lesa. Mezi stromy probleskoval světlejší pruh ledu na Malarenském jezeře.

Obr nedokázal za nic na světě pochopit, jak někdo může trávit volný čas v takové lesní pustině. Když za sebou zaklapl dvířka vozu, zmocnil se ho nepříjemný pocit. Les mu připadal příliš blízký a nebezpečný. Zdálo se mu, že ho pozoruje. Vydal se pěšky ke dvorku, ale najednou zaslechl praskot a zastavil se.

Obr zíral do lesa. Ve večerním šeru panovalo ticho a bezvětří. Obr zůstal dvě minuty stát s nervy napjatými k prasknutí a pak zahlédl koutkem oka jakousi postavu, která se opatrně pohybovala mezi stromy. Když zaostřil zrak, zůstala postava naprosto tiše stát asi třicet metrů od něj a zírala na něj.

Blonďatý obr pocítil neurčitou paniku. Snažil se rozeznat detaily. Viděl temný sukovitý obličej. Vypadalo to jako zhruba metr vysoký trpaslík v maskovacím obleku, připomínajícím šaty ušité z větviček a mechu. Bavorský lesní skřítek? Irský leprechaun? Jak může být nebezpečný?

Blonďatý obr zadržel dech. Cítil, jak se mu zježily vlasy v zátylku.

Poté několikrát silně zamrkal a zatřásl hlavou. Když opět pohlédl do lesa, bytost se přemístila asi o deset metrů napravo. *Nic tam nebylo.* Věděl, že jsou to jen jeho představy. Přesto dokázal onu bytost mezi stromy zřetelně rozlišit. Najednou se pohnula a přiblížila se. Vypadalo to, jako by se rychle a trhavě pohybovala v půlkruhu, aby zaujala útočnou pozici.

Blonďatý obr poslední kousek cesty k chatě zrychlil. Zaklepal na dveře trošku příliš prudce a naléhavě. Jakmile z chaty uslyšel lidské pohyby, jeho panika byla tatam. Pohlédl přes rameno do lesa. *Nic tam nebylo.*

Oddechl si však až poté, co se otevřely dveře. Advokát Nils Bjurman ho zdvořile pozdravil a pozval ho dál.

Miriam Wu zafuněla, když odnesla poslední odpadkový pytel se zbylými věcmi Lisbeth Salanderové do sklepní kóje. Byt byl čistý jako klícka a voněl mýdlem, malířskou barvou a čerstvě uvařenou kávou. Kávu připravila Lisbeth. Seděla na stoličce a zamyšleně pozorovala vyprázdněný byt, z něhož jakýmsi záhadným způsobem zmizely záclony, koberce, slevové kupóny na ledničce a její obvyklý binec v předsíni. Podivila se, jak jí byt najednou připadá velký.

Miriam Wu a Lisbeth Salanderová měly rozdílný vkus, pokud šlo o oblečení, zařízení interiéru i intelektuální stimuly. Tedy lépe řečeno: Miriam Wu měla vkus a přesně věděla, jak má její byt vypadat, jaký v něm chce mít nábytek a jaké šaty se nosí. Lisbeth Salanderová neměla vkusu ani za mák, soudila Mimmi.

Když si očima spekulanta prohlédla Lisbethin byt na Lundské ulici a společně to probraly, Mimmi konstatovala, že většina krámů musí pryč. Hlavně ta zoufalá špinavě hnědá pohovka v obýváku. Chce si Lisbeth něco z toho nechat? Ne. Poté Mimmi strávila několik víkendů a pár hodin každý večer tím, že vyházela staré kusy nábytku pořízené v kontejneru, vymyla skříně, vydrhla kartáčem vanu a vymalovala stěny v kuchyni, v obývacím pokoji i v chodbě a přelakovala parkety v obýváku.

Lisbeth podobná činnost ani v nejmenším nezajímala, ale několikrát se zastavila a fascinovaně Mimmi pozorovala. Když skončila, byl byt prázdný kromě odřeného kuchyňského stolu z masivního buku, který Mimmi obrousila a znovu nalakovala, dvou pevných stoliček, které Lisbeth zabavila při vyklízení půdy, a robustní police v obývacím pokoji, ze které by Mimmi podle svého mínění ještě mohla něco udělat.

„Nastěhuju se o víkendu. Jsi si jistá, že toho nebudeš litovat?“

„Já ten byt nepotřebuju.“

„Ale vždyť je to superbyt. Jsou sice větší a hezčí, ale tenhle je v centru Söderu a nájem je skoro za pakatel. Lisbeth, připravíš se o celé jmění, když ho neprodáš.“

„Mám dost peněz.“

Mimmi zmlkla a nebyla si jistá tím, jak si má Lisbethiny kusé komentáře vysvětlit.

„Kde budeš bydlet?“

Lisbeth neodpověděla.

„Můžu k tobě někdy zajít na návštěvu?“

„Teď zrovna ne.“

Lisbeth otevřela tašku přes rameno a vyndala papír, který přistrčila k Mimmi.

„Zařídila jsem, aby mi sdružení vlastníků připravilo smlouvu. Nejjednodušší bude, když tě tam napíšeme jako mou spolubydlící, a navíc to, že ti půlku bytu odprodávám. Kupní cena je jedna koruna. Musíš tu smlouvu podepsat.“

Mimmi vzala propisku, připsala do smlouvy své datum narození a podepsala ji.

„To je všechno?“

„To je všechno.“

„Lisbeth, pokud jde o mě, vždycky jsem si myslela, že jsi krapet cvok, ale uvědomuješ si, že jsi mi právě darovala půlku tohohle bytu? Je to úžasné, ale nerada bych skončila v situaci, kdy toho najednou začneš litovat a budeme se kvůli tomu dohadovat.“

„Nikdy se nebudeme dohadovat. Chci, abys tu bydlela. Mám z toho radost.“

„Ale zadarmo? Bez nějaké náhrady? To není nejchytřejší nápad.“

„Budeš se mi starat o poštu. To je má podmínka.“

„To mi určitě nezabere víc než čtyři vteřiny týdně. Máš v úmyslu čas od času zajít kvůli sexu?“

Lisbeth Mimmi fixovala pohledem. Chvíli mlčela.

„To bych ráda, ale není to součástí smlouvy. Můžeš mě kdykoli odpálkovat.“

Mimmi si povzdechla.

„A já si zrovna začala připadat jako vydržovaná ženská. Víš, jak to myslím – někdo mi bude platit byt, cálovat činži a občas si zaskočí zařádit v posteli.“

Dívky chvíli mlčely. Poté Mimmi vstala, rozhodně zamířila do obývacího pokoje a rozsvítila holou žárovku na stropě.

„Pojď sem.“

Lisbeth ji následovala.

„Nikdy jsem to nedělala na podlaze v čerstvě vymalovaném bytě bez nábytku. Viděla jsem film s Marlonem Brandem o nějakém páru v Paříži, a ti to tak dělali.“

Lisbeth pohlédla na podlahu.

„Chci si hrát. Máš taky chuť?“

„Já mám chuť skoro pořád.“

„Dnes večer budu dominantní kurva. Já budu rozhodovat. Svlékni se.“

Lisbeth se na tváři objevil křivý úsměv. Svlékla se. Trvalo jí to sotva deset vteřin.

„Lehni si na podlahu. Na břicho.“

Lisbeth se zařídila podle Mimminých příkazů. Parkety studily a okamžitě jí naskočila husí kůže. Mimmi použila Lisbethino tričko s nápisem *You have the right to remain silent* a svázala jí ruce na zádech.

Lisbeth si připomněla, že úplně stejně ji asi před dvěma lety svázal Nils Zasranej Dobytek Bjurman. Tím však podobnost končila.

S Mimmi Lisbeth pociťovala toužebné očekávání. Ochotně se podřídila, když ji Mimmi převrátila na záda a roztáhla jí nohy. V šeru se dívala, jak si Mimmi stahuje tričko, a fascinovala ji její měkká hruď. Poté Mimmi svým tričkem zavázala Lisbeth oči. Lisbeth slyšela šustění oblečení. O několik vteřin později ucítila Mimmin jazyk na břiše a prsty na vnitřní straně stehen. Už dlouho nebyla tolik vzrušená. Pevně zavřela zavázané oči a nechala na Mimmi, aby určovala tempo.

KAPITOLA 8

Pondělí 14. února až sobota 19. února

Dragan Armanskij vzhlédl, když uslyšel lehké zaklepání na veřeje, a spatřil v pootevřených dveřích Lisbeth Salanderovou, opatrně nesoucí dva šálky s kávou z automatu. Dragan pomalu položil tužku a odstrčil zprávu.

„Ahoj," řekla Lisbeth.

„Ahoj," odvětil Dragan.

„Jen jsem se na tebe přišla mrknout," řekla Lisbeth. „Můžu dál?"

Dragan Armanskij na vteřinu zavřel oči. Poté ukázal na židli pro hosty. Bylo půl sedmé večer. Lisbeth Salanderová mu podala jeden šálek a posadila se. Chvíli se vzájemně prohlíželi.

„Už je to přes rok," řekl Dragan.

Lisbeth přikývla.

„Zlobíš se?"

„Měl bych snad?"

„Nerozloučila jsem se s tebou."

Dragan stáhl rty. Byl šokovaný, ale přitom se mu ulevilo, když zjistil, že Lisbeth Salanderová aspoň není mrtvá. Najednou také pocítil silné podráždění a únavu.

„Nevím, co bych ti měl říct," odpověděl Dragan. „Nejsi povinna mě informovat o tom, co právě děláš. Co chceš?"

Hlas měl chladnější, než zamýšlel.

„Vlastně ani nevím. Nejspíš jsem tě chtěla jen tak pozdravit."

„Potřebuješ práci? Nehodlám tě už zaměstnat."

Lisbeth zakroutila hlavou.

„Pracuješ někde jinde?"

Lisbeth opět zakroutila hlavou. Zdálo se, že se snaží najít slova. Dragan vyčkával.

„Cestovala jsem," řekla Lisbeth nakonec. „Do Švédska jsem se vrátila teprve nedávno."

Armanskij zamyšleně pokývl hlavou a zkoumavě na ni hleděl. Lisbeth Salanderová se změnila. V její volbě oblečení a chování byla určitá… zralost. A něco si nacpala do podprsenky.

„Změnila ses. Kde jsi byla?“

„Tak různě…“ odvětila Lisbeth vyhýbavě, ale pokračovala, když si všimla jeho podrážděného pohledu.

„Jela jsem do Itálie, na Střední východ a pak do Hongkongu a do Bangkoku. Chvíli jsem byla v Austrálii, na Novém Zélandu a projela jsem tichomořské ostrovy. Měsíc jsem byla na Tahiti. Pak jsem projela USA a poslední měsíce jsem strávila v Karibiku.“

Dragan přikývl.

„Nevím, proč jsem se s tebou nerozloučila.“

„Nerozloučila ses, protože, upřímně řečeno, na ostatní lidi zvysoka kašleš,“ řekl věcně Dragan Armanskij.

Lisbeth Salanderová se kousla do spodního rtu. Chvíli přemýšlela. Byla to pravda, ale přesto jeho obvinění považovala za nespravedlivé.

„Obvykle to bývá tak, že na mě kašlou ostatní.“

„Houby,“ odpověděl Armanskij. „Neumíš se slušně chovat a s lidmi, kteří tě mají rádi, zacházíš jak s onucí. Tak to prostě je.“

Zavládlo ticho.

„Chceš, abych vypadla?“

„Dělej si, co chceš. To sis ostatně dělala vždycky. Ale pokud teď odejdeš, už mi nikdy nechoď na oči.“

Lisbeth Salanderová najednou pocítila strach. Člověk, ke kterému chovala skutečný respekt, ji chtěl zavrhnout. Nevěděla, co říct.

„Holger Palmgren měl před dvěma lety mozkový infarkt. Ani jednou ses na něj nezašla podívat.“

Lisbeth šokované zírala na Armanského.

„Palmgren žije?“

„Takže ty ani nevíš, jestli žije, nebo ne?“

„Doktoři říkali, že…“

„Doktoři toho o něm říkali spoustu,“ přerušil ji Armanskij. „Byl na tom hodně zle a nebyl schopen komunikovat. V minulém roce se jeho stav o moc zlepšil. Špatně mluví a člověk musí pozorně poslouchat, aby pochopil, co chce říct. Se spoustou věcí potřebuje pomáhat, ale už si dokonce dokáže zajít sám na záchod. Ti, kterým není lhostejný, se na něj občas zajdou podívat.“

Lisbeth seděla, jako by spolkla jazyk. Právě ona Palmgrena před dvěma lety našla, když dostal infarkt. Zavolala mu záchranku a doktoři kroutili

hlavou a konstatovali, že jeho prognóza není nijak povzbudivá. Lisbeth strávila celý první týden v nemocnici. Pak jí lékař oznámil, že Palmgren upadl do komatu a s největší pravděpodobností se z něj už nikdy neprobere. V tom okamžiku se Lisbeth přestala starat a vyškrtla ho ze svého života. Vstala a bez ohlédnutí opustila nemocnici. A zjevně si zapomněla ověřit fakta.

Lisbeth svraštila obočí. Zároveň jí hodili na krk advokáta Nilse Bjurmana, kterému věnovala většinu své pozornosti. Avšak nikdo, ani Armanskij, jí neřekl, že je Palmgren naživu, ani to, že jeho stav se zřejmě zlepšuje. Jí samotné tato možnost ani nepřišla na mysl.

Lisbeth najednou ucítila, že má v očích slzy. Nikdy předtím si nepřipadala jako taková ubohoučká sobecká svině. A nikdy předtím nezažila tak silný tichý výbuch citů. Sklonila hlavu.

Chvíli seděli mlčky. Pak ticho přerušil Armanskij.

„Jak se vede tobě?“

Lisbeth pokrčila rameny.

„Z čeho žiješ? Máš nějakou práci?“

„Ne, práci nemám a nevím, co bych chtěla dělat. Ale mám nějaké peníze, takže to zvládám.“

Armanskij si ji zkoumavě prohlížel.

„Jen jsem se na tebe zaskočila podívat… nehledám práci. Nevím… možná bych pro tebe něco udělala, tedy v případě, že bys mě ještě potřeboval, ale muselo by to být něco, co by mě bavilo.“

„Předpokládám, že mi nepovíš, co se stalo loni v Hedestadu.“

Lisbeth mlčela.

„Něco se muselo stát. Martin Vanger se zabil v autě potom, co sis odsud vypůjčila bezpečnostní kamery a co vás někdo ohrožoval na životě. Jeho sestra vstala z mrtvých. Mírně řečeno to byla senzace.“

„Slíbila jsem, že o tom nebudu mluvit.“

Armanskij přikývl.

„Předpokládám, že o roli, kterou jsi sehrála ve Wennerströmově aféře, taky nebudeš chtít mluvit.“

„Pomáhala jsem *Kallemu Blomkvistovi* s detektivní prací.“ Lisbethin hlas najednou výrazně ochladl. „To je všechno. Nechci v tom být namočená.“

„Mikael Blomkvist tě všude sháněl. Volal mi alespoň jednou měsíčně a ptal se, jestli o tobě něco nevím. Taky si dělal starosti.“

Lisbeth Salanderová stále mlčela a Armanskij si všiml, že se jí ústa sevřela do tenké čárky.

„Nevím, jestli ho mám, nebo nemám rád," pokračoval Armanskij. „Ale ať je to jak chce, má o tebe starost. Loni na podzim jsme se jednou sešli. Taky nechtěl mluvit o Hedestadu."

Lisbeth Salanderová nehodlala diskutovat o Mikaelu Blomkvistovi.

„Jen jsem šla kolem a chtěla jsem tě pozdravit a říct ti, že jsem zpátky. Nevím, jestli tu zůstanu. Tady je moje číslo na mobil a nová e-mailová adresa, pokud bys mě potřeboval."

Lisbeth podala Armanskému lístek a vstala. Dragan si ho vzal. Když byla Lisbeth u dveří, zavolal na ni.

„Počkej chvilku. Co budeš dělat?"

„Zajdu se podívat na Holgera Palmgrena."

„Fajn. Ale myslel jsem… kde budeš pracovat?"

Lisbeth ho zamyšleně pozorovala.

„Nevím."

„Musíš přece z něčeho žít."

„Právě teď něco mám, takže jsem za vodou."

Armanskij se zaklonil a přemýšlel. Pokud šlo o Lisbeth Salanderovou, nebyl si nikdy jist, jak si má její slova vyložit.

„Když jsi zmizela, měl jsem takovou zlost, že jsem byl skoro rozhodnutý tě už nikdy nezaměstnat." Armanskij se zamračil. „Jsi strašně nespolehlivá. Ale jsi zatraceně dobrý detektiv. Možná bych měl něco, co by ti padlo do noty."

Lisbeth zakroutila hlavou, ale vrátila se k jeho pracovnímu stolu.

„Nechci po tobě práci. Myslím tím, že nepotřebuju peníze. Myslím to vážně. Jsem ekonomicky nezávislá."

Dragan Armanskij pochybovačně svraštil obočí. Nakonec přikývl.

„Fajn, jsi ekonomicky nezávislá, ať to znamená cokoli. Beru tě za slovo. Ale kdybys potřebovala práci…"

„Dragane, jsi druhý člověk, za kterým jsem přišla na návštěvu od doby, co jsem se vrátila. Nepotřebuju tvoje peníze. Ale po několik let jsi byl jedním z mála lidí, ke kterým jsem měla respekt."

„Fajn. Ale každý musí být z něčeho živ."

„Je mi líto, ale už nemám zájem dělat pro tebe práci detektiva. Ozvi se mi, pokud opravdu narazíš na nějaký problém."

„Jaký druh problému myslíš?"

„Myslím takový problém, kterému nebudeš moct přijít na kloub. Když zůstaneš na mrtvém bodě a nebudeš vědět, jak dál. Pokud mám pro tebe pracovat, musí to být něco, co mě bude bavit. Možná něco v operativní jednotce."

„V operativní jednotce? Ty? Ty, která beze stopy zmizíš, kdykoli se ti zamane?“

„Houby. Když jsem ti nějakou práci slíbila, nikdy jsem se na ni nevykašlala.“

Dragan Armanskij ji bezmocně pozoroval. Pojem operativní jednotka patřil k podnikové hantýrce, ale šlo o práci v terénu. Mohlo se jednat o cokoli od osobní ochrany po bezpečnostní zajištění uměleckých výstav. Jeho operativní personál byli důvěryhodní a vyrovnaní veteráni, kteří předtím často pracovali u policie. Navíc devadesát procent z nich byli muži. Lisbeth Salanderová byla naprostým opakem všech kritérií platných pro zaměstnance operativní jednotky Milton Security.

„No…“ pronesl pochybovačně.

„Nemusíš si dělat násilí. Vezmu jen takovou práci, která mě bude zajímat, takže je velká pravděpodobnost, že odmítnu. Zavolej, až budeš mít opravdu pořádný oříšek. Jsem machr na jejich louskání.“

Lisbeth se otočila na podpatku a zmizela za dveřmi. Dragan Armanskij potřásl hlavou. *Ta holka je cvok. Je to vážně cvok.*

V další vteřině se Lisbeth opět objevila v pootevřených dveřích.

„Ostatně… Máš tu dva chlapíky, co měli dva měsíce dělat ochranku herečce Christine Rutherfordové a bránit ji před nějakým pakem, co jí píše anonymní dopisy. Vy myslíte, že to musí být někdo z blízkého okruhu známých, protože pisatel zná spoustu podrobností z jejího života.“

Dragan Armanskij zíral na Lisbeth Salanderovou. Jako by jím projela elektrická rána. *Zase to udělala.* Vypadlo z ní něco, o čem přece nemohla mít ani ponětí. *To přece nemůže vědět.*

„A…?“

„Je to podfuk. Ty dopisy píše ona sama a její přítel, aby vzbudili pozornost. V nejbližších dnech dostane další dopis a příští týden to vypustí do médií. Hrozí velké riziko, že z úniku informací obviní Milton Security. Vyškrtni ji ze seznamu klientů.“

Než se Dragan Armanskij zmohl na odpověď, byla pryč. Zíral na prázdné pootevřené dveře. Logicky o tom přece nemůže mít ani tušení. Musí mít někoho v Milton Security, kdo jí průběžně dodává informace. O té věci tady přece ví nanejvýš tak pět lidí – sám Armanskij, operativní šéf a několik málo osob, které ty výhrůžky prošetřovaly… a to jsou protřelí staří profíci. Armanskij si mnul bradu.

Dragan pohlédl dolů na psací stůl. Desky s případem Rutherfordová byly zamčené v šuplíku. Kancelář byla zabezpečená alarmem. Dragan pohlédl na hodinky a konstatoval, že Harry Fransson, šéf technického

oddělení, má už dnes padla. Zapnul počítač, otevřel elektronickou poštu a poslal Franssonovi zprávu, v níž ho požádal, aby k němu do kanceláře hned zítra nainstaloval skrytou hlídací kameru.

Lisbeth Salanderová se vydala pěšky rovnou domů na Mosebacke. S pocitem, že má naspěch, přidala do kroku.

Zavolala do nemocnice na Söderu a po chvíli přepojování z jedné linky na druhou se jí podařilo zjistit, kde je Holger Palmgren. Už čtrnáct měsíců se nacházel v rehabilitačním ústavu v Erstě. Lisbeth před sebou najednou uviděla Äppelviken. Když tam zavolala, sdělili jí, že Holger Palmgren spí a že ho zítra může beze všeho navštívit.

Lisbeth strávila večer přecházením po pokoji. Měla mizernou náladu. Šla si brzy lehnout a téměř okamžitě usnula. Vzbudila se v sedm, osprchovala se a dala si snídani v 7-Eleven. V osm hodin zamířila k půjčovně automobilů u Ringenu. *Musím si pořídit auto.* Pronajala si stejný Nissan Micra, kterým byla minulý týden v Äppelvikenu.

Když zaparkovala vůz před ústavem, začala být nervózní, ale sebrala se, vešla do recepce a požádala, zda smí navštívit Holgera Palmgrena.

Recepční se jmenovkou Margit nahlédla do papírů a vysvětlila jí, že Palmgren je právě na rehabilitaci a bude volný nejdříve o jedenácté. Lisbeth může počkat v čekárně nebo přijít později. Lisbeth se vydala zpět na parkoviště, posadila se do auta, vykouřila tři cigarety a čekala. O jedenácté se vrátila do recepce. Paní jí oznámila, že má jít do jídelny; jen projde chodbou a pak se dá vlevo.

Lisbeth stanula v pootevřených dveřích jídelny a v poloprázdné místnosti spatřila Holgera Palmgrena. Byl otočen obličejem k ní a veškerou svou pozornost věnoval talíři. Neobratně celou pěstí svíral vidličku a soustředěně si podával jídlo do úst. Asi třikrát se mu pokus nezdařil a obsah vidličky spadl na talíř.

Palmgren byl celý skrčený a vypadal na sto let. Obličej měl zjevně ochrnutý. Seděl v židli na kolečkách. Až v té chvíli Lisbeth poprvé uvěřila, že opravdu žije a že jí Armanskij nelhal.

Holger Palmgren po třetím neúspěšném pokusu napíchnout sousto zapečených makarónů na vidličku tiše zaklel. Smířil se s tím, že nemůže pořádně chodit a že nedokáže dělat spoustu věcí. Hrozně mu ale vadilo, že se neumí ani pořádně najíst a že při tom slintá jako kojenec.

Intelektuálně přesně věděl, co má dělat. Dát vidličku do správného úhlu, nabrat jídlo, zvednout a donést do úst. Ale problém mu činila samotná

koordinace pohybů. Zdálo se, že jeho ruka žije svým vlastním životem. Když jí přikázal, aby se zvedla, ruka se pomalu posunula na stranu. Když měla mířit k ústům, změnila na poslední chvíli směr a zamířila ke tváři nebo k bradě.

Palmgren také věděl, že rehabilitace přinesla určité ovoce. Před šesti měsíci se mu ruka třásla tak silně, že do sebe nedostal ani sousto. Teď mu jídlo sice trvalo dlouho, ale každopádně se dokázal najíst sám. Neměl v úmyslu to vzdát, dokud nebude mít své údy opět plně pod kontrolou.

Opět zamířil vidličkou dolů pro další sousto, když se k němu zezadu natáhla čísi ruka a jemně mu odebrala příbor. Viděl, jak ruka nabrala sousto zapečených makarónů a zvedla ji. Okamžitě poznal tu hubenou dětskou pěstičku, otočil hlavu a spatřil oči Lisbeth Salanderové, nacházející se necelých deset centimetrů od jeho tváře. V očích měla vyčkávavý výraz. Vypadala úzkostně.

Palmgren zůstal hodnou chvíli nepohnutě sedět a zíral na její tvář. Srdce se mu najednou prudce rozbušilo. Poté otevřel ústa a vzal si jídlo.

Lisbeth ho krmila sousto po soustu. Palmgren obvykle nesnášel, když mu někdo asistoval u jídla, ale chápal potřebu Lisbeth Salanderové. Nešlo o to, že je bezmocný uzlíček. Krmení bylo výrazem pokory – což byl v jejím případě velice ojedinělý jev. Nabírala přiměřené porce a čekala, dokud jídlo nerozkouše. Když ukázal na sklenku mléka s brčkem, Lisbeth ji klidně pozvedla, aby se mohl napít.

Během jídla mezi nimi nepadlo jediné slovo. Když spolkl poslední sousto, Lisbeth položila vidličku a tázavě na něj pohlédla. Palmgren zakroutil hlavou. *Ne, nechci přidat.*

Holger Palmgren se opřel a zhluboka se nadechl. Lisbeth vzala ubrousek a otřela mu ústa. Najednou si připadal jako nějaký mafiánský boss z amerického filmu, kterému se jakožto *capo di tutti capi* prokazuje úcta. Viděl, jak mu Lisbeth políbila ruku, a pak se těm bláznivým představám usmál.

„Myslíte, že si tu někde můžu dát kafe?“ zeptala se Lisbeth.

Palmgren cosi zabrblal. Jeho rty i jazyk se snažily správně zformulovat slabiky.

„Srvstolk jvrhu.“ *Servírovací stolek je v rohu.*

„Dáte si taky? S mlékem a bez cukru jako dřív?“

Palmgren přikývl. Lisbeth odnesla podnos a za několik minut byla zpět se dvěma šálky kávy. Všiml si, že Lisbeth pije černou kávu, což bylo neobvyklé. Usmál se, když viděl, že Lisbeth schovala brčko od mléka a zastrčila mu ho do šálku s kávou. Seděli mlčky. Holger Palmgren měl na

srdci tisíce věcí, ale nebyl schopen ze sebe vypravit ani slabiku. Jejich oči se ale několikrát setkaly. Lisbeth Salanderová vypadala hrozně provinile. Nakonec mlčení přerušila.

„Myslela jsem, že jste mrtvý," řekla Lisbeth. „Nevěděla jsem, že žijete. Kdybych to věděla, tak bych nikdy… už dávno bych za vámi přišla."

Palmgren přikývl.

„Odpusťte mi to."

Holger opět přikývl. Usmál se. Byl to šikmý úsměv, pouhé zkřivení rtů.

„Byl jste v komatu a doktoři mi řekli, že se už neproberete. Myslela jsem, že do čtyřiadvaceti hodin umřete, a tak jsem odešla pryč. Je mi to líto. Odpusťte mi to."

Palmgren zvedl ruku a položil ji na její pěstičku. Lisbeth ho pevně chytila za ruku a oddechla si.

„Blas prč." *Byla jsi pryč.*

„Mluvil jste s Draganem Armanským?"

Palmgren přikývl.

„Cestovala jsem. Musela jsem vypadnout. S nikým jsem se nerozloučila, jen jsem se sebrala a zmizela. Vy jste měl o mě strach?"

„Nikdjsm nemlstrch. Ty sivžd pordiš. Al Armskj měl strch." *Nikdy jsem neměl strach. Ty si vždycky poradíš. Ale Armanskij měl strach.*

Lisbeth se poprvé usmála a Holger Palmgren se uklidnil. Byl to zas její obvyklý křivý úsměv. Pozorně si ji prohlížel a srovnával dívku před sebou s Lisbeth, kterou si pamatoval. Změnila se. Byla upravená a pěkně oblečená. Vyndala si ten kroužek ze rtu a… *hmm*... vytetovaná vosa na krku taky zmizela. Vypadala dospěle. Palmgren se poprvé po mnoha týdnech zasmál. Znělo to jako záchvat kašle.

Lisbethin úsměv se ještě více zkřivil a najednou ji naplnila vřelost, jakou už dlouho nepocítila.

„Vedš dobř." *Vedeš si dobře.* Palmgren ukázal na její oblečení. Lisbeth přikývla.

„Vede se mi výborně."

„Máš novho prčnika?" *Máš nového poručníka?*

Holger Palmgren viděl, jak se Lisbeth zakabonila. Sevřela rty. Pohlédla na něj s upřímným výrazem.

„Je v pohodě… dokážu si s ním poradit."

Palmgren svraštil obočí a vrhl na ni tázavý pohled. Lisbeth se rozhlédla po jídelně a změnila téma.

„Jak dlouho tady už jste?"

Palmgren nebyl na hlavu padlý. Prodělal sice mozkový infarkt a těžko mluvil a koordinoval pohyby, chápal však stále stejně dobře a svým radarem v Lisbethině hlase ihned zaznamenal falešný tón. Za všechna ta léta, co ji znal, došel k poznání, že mu nikdy přímo nelhala, jen mu pokaždé neřekla všechno, co měla na srdci. Její způsob lhaní spočíval v tom, že se snažila odvést pozornost k něčemu jinému. S jejím novým poručníkem zjevně nebylo něco v pořádku. Což Holgera Palmgrena nepřekvapilo.

Najednou pocítil velikou lítost. Kolikrát jen měl v úmyslu spojit se se svým kolegou Nilsem Bjurmanem a zjistit, jak si Lisbeth Salanderová vede, ale neudělal to. A proč nezrušil její nezpůsobilost k právním úkonům, dokud byl ještě při síle? Palmgren věděl proč – sobecky s ní chtěl nadále zůstat v kontaktu. Miloval tu těžko zvládnutelnou holku jako vlastní dceru a potřeboval nějaký důvod k tomu, aby tento vztah mezi nimi trval. Když pak skončil jako nepohyblivý balík v domově důchodců, nemohl v tom už nic udělat; sotva byl schopen doklopýtat na záchod a rozepnout si poklopec. Měl pocit, že především on sám Lisbeth Salanderovou zklamal. *Ale ona přežije za všech okolností… Je to ten nejschopnější člověk, s jakým se kdy setkal.*

„Sdř."

„Nerozumím vám."

„Sodřízni."

„Soudní řízení? Co tím myslíte?"

„Msme zršit tvou prvn nezpsobl…"

Obličej Holgera Palmgrena zrudl a zkřivil se, když nedokázal správně formulovat slova. Lisbeth mu položila ruku na rameno a opatrně ho stiskla.

„Holgere… se mnou si nemusíte dělat starosti. V nejbližší době mám v plánu se nechat prohlásit za právně způsobilou. Už není vaše práce dělat si se mnou starosti, ale nevylučuju, že budu potřebovat vaši pomoc. Jste pro? Budete mě zastupovat jako advokát, když vás budu potřebovat?"

Palmgren zakroutil hlavou.

„Jsm mocstry." Poklepal klouby na stůl. „Stry troba."

„Jo, jste starý pitomý trouba, pokud si to myslíte. Já potřebuju advokáta. A chci vás. Možná nebudete schopen pronést u soudu závěrečnou řeč, ale můžete mi poradit, až přijde čas. Tak fajn."

Palmgren opět zakroutil hlavou. Poté přikývl.

„Kdprš?"

„Já vám nerozumím."

„Kd prcuješ? Urmansne." *Kde pracuješ? U Armanského ne.*

Lisbeth na minutu zaváhala a přemýšlela, jak by měla svou životní situaci vysvětlit. Bylo to složité.

„Holgere, pro Armanského už nepracuju. Už pro něj nemusím pracovat, abych se uživila. Mám vlastní peníze a daří se mi dobře."

Palmgren opět svraštil obočí.

„Od téhle chvíle za vámi budu chodit často. Musím vám říct… ale teď se nebudeme stresovat. Mám jiné plány."

Lisbeth se sklonila, zvedla tašku na stůl a vytáhla šachovnici.

„Už jsem vám to dva roky pořádně nenandala."

Palmgren rezignoval. Lisbeth provedla nějakou neplechu a nechtěla mu o tom říct. Jistě by měl nějaké námitky, ale věřil jí v dostatečné míře, aby věděl, že její počínání bylo možná právně sporné, ale nebylo prohřeškem proti božím zákonům. Holger Palmgren byl totiž na rozdíl od mnoha jiných přesvědčen o tom, že Lisbeth Salanderová je naprosto morální člověk. Problém spočíval v tom, že její morálka se pokaždé úplně neshodovala s tím, co stanovoval zákon.

Lisbeth před něj postavila figurky a Palmgren si s překvapením uvědomil, že jsou to jeho vlastní šachy. *Musela je ukrást z jeho bytu poté, co onemocněl. Jako památku?* Lisbeth mu nechala bílé. Palmgren byl najednou šťastný jako dítě.

Lisbeth Salanderová se u Holgera Palmgrena zdržela dvě hodiny. Třikrát ho porazila a pak jejich škádlení u šachovnice přerušila sestra s vysvětlením, že je čas na odpolední rehabilitaci. Lisbeth sebrala figurky a složila šachovnici.

„Můžete mi říct, v čem ta rehabilitace spočívá?" zeptala se sestry.

„Je to posilování a nácvik koordinace. A děláme pokroky, že?"

Poslední otázka byla určena Holgeru Palmgrenovi. Holger přikývl.

„Už dokážete ujít několik metrů. Do léta se budete schopen sám procházet v parku. To je vaše dcera?"

Lisbeth a Holger Palmgren si vyměnili pohled.

„Mojschvnk." *Moje schovanka.*

„To je od vás milé, že jste se přišla podívat." Překlad: Kde ses ksakru celou tu dobu courala? Lisbeth skrytou kritiku ignorovala. Sklonila se a políbila Palmgrena na tvář.

„Zase za vámi přijdu v pátek."

Holger Palmgren se namáhavě zvedl z kolečkové židle. Lisbeth s ním šla k výtahu a tam se vydal každý svou cestou. Jakmile se dveře výtahu zavřely, zamířila do recepce a zeptala se, na jakou odpovědnou osobu by se

mohla obrátit ve věci péče o pacienty, a byla odkázána na doktora Sivarnandana, kterého našla v kanceláři o něco dále na chodbě. Představila se mu a vysvětlila, že je schovanka Holgera Palmgrena.

„Ráda bych věděla, jak je na tom a co s ním bude dál.“

Doktor A. Sivarnandan otevřel lékařskou zprávu Holgera Palmgrena a přečetl si úvodní stránky. Měl kůži poďobanou od neštovic a tenký knírek, který šel Lisbeth na nervy. Nakonec k ní vzhlédl. K Lisbethinu překvapení mluvil se silným finským přízvukem.

„Nenašel jsem žádné záznamy o tom, že by pan Palmgren měl dceru nebo schovanku. Vlastně to vypadá, že jeho nejbližším příbuzným je šestaosmdesátiletá sestřenice žijící v Jämtlandu.“

„Staral se o mě od mých třinácti let až do doby, kdy dostal infarkt. Tehdy mi bylo čtyřiadvacet.“

Lisbeth vytáhla z vnitřní kapsičky u bundy propisku a hodila ji na psací stůl před doktora A. Sivarnandana.

„Jmenuju se Lisbeth Salanderová. Zapište si moje jméno do lékařské zprávy. Jsem na celém světě jeho nejbližší člověk.“

„To je možné,“ opáčil neústupně doktor Sivarnandan. „Ale pokud jste jeho nejbližší člověk, tak jste si dala hodně načas, než jste se objevila. Pokud vím, pana Palmgrena několikrát navštívila osoba, která s ním není v žádném příbuzenském vztahu, ale máme jí dát vědět v případě, kdyby se stav pacienta zhoršil nebo kdyby zemřel.“

„To je asi Dragan Armanskij.“

Doktor A. Sivarnandan pozvedl obočí a zamyšleně pokývl.

„Ano, správně. Takže vy ho znáte.“

„Můžete mu zavolat a ověřit si, kdo jsem.“

„To není třeba. Věřím vám. Už jsem se dozvěděl, že jste s panem Palmgrenem hrála dvě hodiny šachy. Přesto s vámi o jeho stavu nesmím mluvit bez jeho souhlasu.“

„Žádné takové svolení od toho starého paličáka nikdy nedostanete. Trpí totiž utkvělou představou, že by mě svými starostmi neměl obtěžovat a že je za mě pořád zodpovědný, ne naopak. Dva roky jsem si myslela, že je Palmgren mrtvý. Až včera jsem se dozvěděla, že žije. Kdybych věděla, že… těžko bych vám to vysvětlovala, ale ráda bych věděla, jaká je jeho prognóza a jestli bude zase v pořádku.“

Doktor A. Sivarnandan vzal propisku a úhledně zapsal jméno Lisbeth Salanderové do lékařské zprávy. Požádal ji o rodné číslo a telefon.

„Fajn, teď jste formálně jeho schovanka. Možná to není úplně podle pravidel, ale jste první, kdo ho navštívil od Vánoc, kdy sem zašel pan

Armanskij… Viděla jste ho a sama jste mohla konstatovat, že pan Palmgren má problémy s koordinací a těžko artikuluje. Následek infarktu.“

„Já vím. To já jsem ho našla a zavolala pohotovost.“

„Aha. Pak byste měla také vědět, že byl tři měsíce na oddělení intenzivní péče. Dlouhou dobu byl v bezvědomí. Obvykle se pacienti z komatu už vůbec neproberou, ale někdy se to stane. Zjevně ještě nebyl připraven zemřít. Napřed ho převezli na oddělení pro osoby trpící demencí v domově pro dlouhodobě nemocné, kteří nejsou schopni se o sebe postarat. Navzdory veškerým předpokladům se u něj ukázaly známky zlepšení, a tak ho před devíti měsíci převezli k nám do rehabilitačního ústavu.“

„Jakou má šanci do budoucna?“

Doktor Sivarnandan rozhodil rukama.

„Máte nějakou lepší křišťálovou kouli než já? Abych řekl pravdu – nemám tušení. Může zemřít dnes v noci na krvácení do mozku, nebo může ještě dalších dvacet let vést vcelku normální život. Nevím. Klidně můžu říct, že je to v rukou božích.“

„A když tu bude ještě dvacet let?“

„Rehabilitace pro něj byla velmi náročná, ale za poslední měsíce jsme zaznamenali zjevné zlepšení. Před půl rokem se neuměl bez pomoci ani najíst. Ještě před měsícem sotva dokázal vstát ze židle, což bylo mimo jiné způsobeno i tím, že mu z dlouhého pobytu na lůžku ochably svaly. Teď už slušně zvládne i krátké vzdálenosti.“

„Zlepší se to ještě?“

„Ano. Dokonce podstatně. Obtížné to bylo hlavně ze začátku, ale teď dělá pokroky každý den. Ztratil nejméně dva roky života. Doufám, že se za několik měsíců, řekněme do léta, bude moct procházet v parku.“

„A řeč?“

„Pan Palmgren má narušená řečová centra a omezenou schopnost pohybu. Po dlouhou dobu byl opravdu jen bezmocný uzlíček. Pak se musel naučil ovládat své tělo a znovu mluvit. Často si nevzpomene, jaká slova by měl použít, takže se je musí učit znovu. Ale není to stejné, jako když se učí mluvit dítě – rozumí významu slov, jen je nedokáže správně formulovat. Dejte mu pár měsíců a uvidíte, o co se to ve srovnání s dneškem zlepší. To samé se týká i jeho schopnosti orientace. Před devíti měsíci stěží dokázal rozlišit, co je to vlevo a vpravo nebo výtahem nahoru a dolů.“

Lisbeth Salanderová zamyšleně přikývla. Dvě minuty přemýšlela. Zjistila, že má doktora Sivarnandana s jeho indickou tváří a finským přízvukem ráda.

„Co znamená to A. před vaším jménem?“

„Anders.“

„Anders?“

„Narodil jsem se na Srí Lance, ale jako několikaměsíční miminko mě adoptovala rodina z Åbo.“

„Dobře, Andersi, jak můžu pomoct?“

„Choďte za ním. Potřebuje intelektuální stimulaci.“

„Můžu k němu zajít každý den.“

„Nechci, abyste tu byla každý den. Pokud vás má pan Palmgren rád, tak chci, aby se na vaše návštěvy těšil a ne aby ho vyčerpávaly.“

„Existuje nějaká specializovaná péče, která by mohla jeho vyhlídky zlepšit? Veškeré náklady zaplatím.“

Anders Sivarnandan se na Lisbeth usmál, ale najednou opět zvážněl.

„Obávám se, že speciální péči poskytujeme my. Samozřejmě bych si přál mít lepší zdroje a rádi bychom se vyhnuli veškerým finančním škrtům, ale ujišťuju vás, že zde se panu Palmgrenovi dostává velmi kvalitní péče.“

„Kdybyste se nemusel starat o finanční omezení, co byste mu mohli nabídnout?“

„Pro pacienta jako Holger Palmgren by bylo samozřejmě ideální, kdybychom mu mohli nabídnout osobního rehabilitačního pracovníka na plný úvazek. Ale na něco takového už ve Švédsku dávno nemáme prostředky.“

„Tak ho sežeňte.“

„Prosím?“

„Sežeňte pro Holgera Palmgrena osobního rehabilitačního pracovníka. Najměte toho nejlepšího, jakého najdete. Pusťte se do toho už zítra. A dohlédněte, aby měl k dispozici veškeré nezbytné technické vybavení a všechno ostatní. Já se postarám o to, abyste měl do konce tohoto týdne k dispozici peněžní fond, ze kterého mu zaplatíte za práci a za veškeré nutné vybavení.“

„Děláte si legraci?“

Lisbeth na Anderse Sivarnandana upřela svůj tvrdý, přímý pohled.

Mia Bergmanová zabrzdila a zahnula se svým Fiatem k okraji chodníku před stanicí metra na Starém Městě. Dag Svensson otevřel dveře a rychle si sedl na sedadlo pro spolujezdce. Naklonil se dopředu, políbil Miu na tvář a ta se zatím s vozem zařadila za městský autobus.

„Ahoj,“ řekla Mia s pohledem upřeným na vozovku. „Vypadáš nějak vážně, stalo se něco?“

Dag Svensson povzdechl a zapnul si bezpečnostní pás.

„Ne, nic vážného. Jen nějaké potíže s tím textem."

„Copak?"

„Za měsíc mi končí termín. Už jsem udělal devět z těch dvaadvaceti plánovaných konfrontací. Mám potíže s Björckem z tajných služeb. Ten lotr je na dlouhodobé nemocenské a doma nebere telefon."

„Není v nemocnici?"

„Nevím. Už jsi někdy zkoušela něco zjistit u tajnejch? Vždyť oni ani nepřiznají, že u nich pracuje."

„Co jeho rodiče?"

„Oba jsou mrtví. Björck je svobodný. Má bratra, a ten žije ve Španělsku. Jednoduše nemám nejmenší potuchy, jak ho odchytit."

Mia Bergmanová pohlédla na svého přítele a zamířila přes Stavidlo do tunelu směrem k silnici na Nynäs.

„V nejhorším případě můžeme tu část o Björckovi vypustit. Blomkvist požaduje, aby všichni, které obviníme, měli možnost se k věci vyjádřit, než to zveřejníme."

„Ale byla by škoda přijít o zástupce tajných služeb, co randí s kurvama. Co budeš dělat?"

„Samozřejmě ho budu hledat. A jak se máš ty? Žádné nervy?"

Dag ji opatrně pohladil po břiše.

„Vlastně ani ne. Příští měsíc obhajuju, a přitom jsem úplně klidná."

„Ty svému oboru přece rozumíš. Proč bys měla být nervózní?"

„Mrkni se na zadní sedadlo."

Dag Svensson se otočil a uviděl síťovku.

„Mio – ty to už máš vytištěné," vyrazil ze sebe.

Dag se natáhl pro vytištěnou disertaci.

From Russia with Love
Obchodování s lidmi, organizovaný zločin
a společenská protiopatření
Mia Bergmanová

„Nevěřil jsem, že to dáš dohromady dřív než příští týden. Sakryš… to musíme otevřít flašku vína, až dojedeme domů. Gratuluju, paní doktorko!"

Dag se sklonil a znovu Miu políbil na tvář.

„Jen klid, doktorka ze mě bude až za tři týdny. A drž si ty ruce na uzdě, dokud sedím za volantem."

Dag Svensson se rozesmál. Poté opět zvážněl.

„Jo, abych nezapomněl, maličká vada na kráse… dělala jsi rozhovor s holkou, která se už nějaký rok jmenuje Irina P.“

„Irina R, dvaadvacet let, z Petrohradu. Poprvé se sem dostala v roce 1999 a několikrát se vrátila. Co je s ní?“

„Dnes jsem se setkal s Gulbrandsenem. S policajtem, co vyšetřoval ten bordel v Södertälje. Nečetla jsi v novinách, že minulý týden našli v průplavu u Södertälje nějakou utopenou holku? Psali o tom ve všech večernících. Byla to Irina P.“

„Ne, to je hrůza.“

Mlčky projeli nahoru kolem Skanstullu.

„Píšu o ní v disertaci,“ pronesla nakonec Mia Bergmanová. Vystupuje tam pod pseudonymem Tamara.“

Dag Svensson otevřel v doktorské práci *From Russia with Love* odstavec s rozhovory a nalistoval jméno Tamara. Soustředěně četl, zatímco Mia projela kolem Gullmarského náměstí a Globenu.

„Přivezl ji sem někdo, komu říkáš Anton.“

„Nemohla jsem použít skutečná jména. Předem mě varovali, že ty dívky nesmím jmenovat, i když mi kvůli tomu můžou zkritizovat disertaci. Hrozilo by jim nebezpečí, že je někdo zabije. A samozřejmě nemůžu použít ani jména jejich zákazníků, protože pak by se dalo zjistit, se kterými dívkami jsem mluvila. Takže ve studiích všech případů užívám jen pseudonymy a vystupují tam blíže neurčené osoby bez jakýchkoli specifických podrobností.“

„Kdo je to Anton?“

„Pravděpodobně se jmenuje Zala. Nikdy se mi ho nepodařilo skutečně identifikovat, ale myslím, že je to Polák nebo Jugoslávec a že se ve skutečnosti jmenuje úplně jinak. S Irinou P. jsem mluvila pětkrát a zmínila se o něm až při posledním rozhovoru. Chtěla si uspořádat život a hodlala s tím skoncovat, ale měla z něj hrozný strach.“

„Hmm,“ odpověděl Dag Svensson.

„Copak?“

„Jen by mě zajímalo… před pár týdny jsem narazil na jméno Zala.“

„A kde?“

„Dělal jsem konfrontaci se Sandströmem – tím zatraceným zákazníkem prostitutek, je to novinář. Do prdele. Neskutečnej hajzl.“

„Jak to?“

„Vlastně to žádný pořádný novinář není. Dělá reklamní časopisy pro firmy. Ale má pořádně úchylné fantazie o znásilňování a vyzkoušel si je právě na téhle holce…“

„Já vím. Vždyť jsem s ní dělala rozhovor.“

„A všimla sis, že dělal nějaký informační leták pro Institut veřejného zdraví o pohlavně přenosných chorobách?“

„To jsem nevěděla.“

„Konfrontoval jsem ho minulý týden. Samozřejmě byl naprosto vyřízený, když jsem na něj vybalil veškerou dokumentaci a zeptal se, proč se tahá s nezletilými kurvičkami z východního bloku a praktikuje na nich ty svoje násilnické choutky. A postupně jsem z něj vymámil vysvětlení.“

„Cože?“

„Sandström se dostal do situace, kdy nebyl jen zákazník, ale navíc pro tuhle sexuální mafii dělal nějaké kšeftíky. Prozradil mi jména, která znal, a mezi nimi byl i Zala. Neříkal o něm nic zvláštního, ale je to hodně neobvyklé jméno.“

Mia Bergmanová na něj pohlédla.

„Nevíš, co je ten chlap zač?“ zeptal se Dag.

„Ne. Nikdy se mi nepodařilo zjistit jeho totožnost. Je to jen jméno, které se tu a tam vynoří. Mám pocit, že se ho ty holky bojí jak čert kříže, a žádná mi nechtěla říct nic dalšího.“

KAPITOLA 9

Neděle 6. března až pátek 11. března

Když doktor A. Sivarnandan spatřil cestou do jídelny Holgera Palmgrena a Lisbeth Salanderovou, zpomalil krok. Seděli skloněni nad šachovnicí. Lisbeth za Palmgrenem chodila pravidelně jednou týdně, nejčastěji v neděli. Pokaždé dorazila kolem třetí odpoledne a strávila s Holgerem pár hodin hrou šachů. Odcházela kolem osmé večer, kdy měl jít Palmgren do postele. Doktor si všiml, že Lisbeth se k advokátovi nechová s úctou nebo jako k nemocnému – naopak se zdálo, že se neustále pošťuchují a Lisbeth Palmgrena klidně nechala, aby se o ni staral, třeba tím, že jí přinesl kávu.

Doktor A. Sivarnandan svraštil obočí. Z téhle podivné dívky, která se prohlásila za schovanku Holgera Palmgrena, nebyl ani za mák moudrý. Vypadala velmi pozoruhodně a zdálo se, že na své okolí hledí nanejvýš podezíravě. Bylo naprosto nemožné s ní zažertovat. Také bylo naprosto nemožné s ní vést běžnou konverzaci. Jednou se jí zeptal, kde pracuje, ale Lisbeth mu dala vyhýbavou odpověď.

Několik dní po své první návštěvě přišla Lisbeth se svazkem papírů, na nichž stálo, že byla založena nadace, jejíž výslovným cílem je pomoci pečovatelskému domu s rehabilitací Holgera Palmgrena. Vedení nadace se skládalo z jednoho člena, z jednoho advokáta se sídlem na Gibraltaru a z účetního jménem Hugo Svenson se stockholmskou adresou. Nadace věnovala částku dva a půl milionu korun, s nimiž doktor A. Sivarnandan mohl disponovat dle vlastního uvážení, ale pouze k výslovně definovanému účelu, jímž bylo poskytnutí veškeré myslitelné péče Holgeru Palmgrenovi. Pokud chtěl doktor Sivarnandan využít prostředků fondu, musel předložit žádost účetnímu, který se poté postaral o platby.

Bylo to mimořádné, téměř unikátní řešení.

Sivarnandan několik dnů přemýšlel nad tím, zda v tom není něco neetického. Nedokázal však přijít na žádné rozumné námitky, a proto se rozhodl, že zaměstná devětatřicetiletou Johannu Karolinu Oskarssonovou jako osobní asistentku Holgera Palmgrena. Byla to diplomovaná rehabilitační sestra, která byla ve svém oboru velmi zkušená. Oficiálně byla

zaměstnankyní nadace a k Sivarnandanovu velkému překvapení jí byl první plat vyplacen předem ihned po podpisu pracovní smlouvy. Až do té doby neurčitě přemýšlel o tom, zda se nejedná o nějaký bláznivý podfuk.

Rehabilitace přinesla své ovoce. Během uplynulého měsíce došlo u Holgera Palmgrena k podstatnému zlepšení koordinace i celkového stavu, což bylo možné vyvodit z testů, které každý týden podstupoval. Sivarnandan by rád věděl, v jaké míře zlepšení způsobila samotná rehabilitace a za co může děkovat Lisbeth Salanderové. Nebylo nejmenších pochyb o tom, že se Holger Palmgren snažil, jak jen dovedl, a těšil se na její návštěvy jako zamilované dítě. Zdálo se, že mu dělá radost, když mu Lisbeth pravidelně dává v šachu co proto.

Doktor Sivarnandan jim jednou dělal společnost. Byla to pozoruhodná partie. Holger Palmgren hrál s bílými a zahájil hru sicilskou obranou, přičemž si počínal naprosto korektně.

Dlouho a správně přemýšlel nad každým tahem. Navzdory fyzickému omezení po infarktu zůstaly jeho intelektuální schopnosti nedotčeny.

Lisbeth Salanderová seděla a četla knihu pojednávající o velmi podivném tématu – o kalibraci frekvencí radioteleskopu ve stavu beztíže. Seděla na polštáři, aby tak lépe dosáhla na desku stolu. Po Palmgrenově tahu Lisbeth vzhlédla a zdánlivě bez přemýšlení posunula figurku, načež se vrátila ke své knize. Palmgren se po sedmadvacátém tahu vzdal. Salanderová vzhlédla a se svraštělým obočím se na několik vteřin zahleděla na šachovnici.

„Ne," prohlásila nakonec. „Máte šanci na remízu."

Palmgren si povzdechl a pět minut se zabýval studiem šachovnice. Nakonec upřel oči na Lisbeth Salanderovou.

„Dokaž to."

Lisbeth otočila šachovnici a vzala si jeho figurky. V devětatřicátém tahu získala remízu.

„Panebože," prohlásil Sivarnandan.

„To je celá ona. Nikdy s ní nehrajte o peníze," řekl Palmgren.

Sivarnandan sám hrál šachy už od dětství a na střední škole se účastnil školního šachového turnaje v Åbo, kde se umístil jako druhý. Považoval se za schopného amatéra. Uvědomil si, že Lisbeth Salanderová je zatraceně dobrá šachistka. Zjevně nikdy nehrála za žádný klub, a když se zmínil o tom, že tohle zřejmě byla klasická varianta Laskerova zápasu, vypadala naprosto nechápavě. Zdálo se, že o Emanuelovi Laskerovi nikdy neslyšela. Nedokázal odolat pokušení popřemýšlet nad tím, zdali má vrozený talent či případně více talentů, které by mohly zajímat psychologa.

Ale Sivarnandan se nezeptal na nic. Konstatoval, že Holgeru Palmgrenovi se zřejmě daří lépe než kdykoli předtím.

Advokát Nils Bjurman přišel domů pozdě večer. Čtyři týdny v kuse strávil na své chatě u Stallarholmenu. Byl skleslý. Neudalo se nic, co by jeho prachbídnou situaci nějak změnilo. Blonďatý obr mu pouze doručil vzkaz, že by o jeho návrh měli zájem – stálo by ho to sto tisíc korun.

Na podlaze pod otvorem pro vhazování pošty ležela kupa korespondence. Bjurman ji posbíral a položil na kuchyňský stůl. Naprosto ztratil zájem o vše, co souviselo s jeho prací a s okolním světem, a poštou se začal zabývat až večer. Roztržitě se probíral obálkami.

Jeden dopis byl z Obchodní banky. Bjurman roztrhl obálku a téměř utrpěl šok, když zjistil, že je to kopie dokladu o výběru částky 9 312 korun z účtu Lisbeth Salanderové.

Tak ona se vrátila.

Bjurman vešel do pracovny a položil výpis na psací stůl. Téměř minutu na něj upíral nenávistný pohled a rovnal si myšlenky. Musí najít to telefonní číslo. Poté zvedl sluchátko a vytočil číslo na mobilní telefon s dobíjecí kartou. Telefon zvedl blonďatý obr, mluvící se slabým přízvukem.

„Ano?“

„Tady je Nils Bjurman.“

„Co chcete?“

„Vrátila se do Švédska.“

Na druhém konci drátu zavládlo krátké ticho.

„Dobře. Na tohle číslo už nikdy nevolejte.“

„Ale…“

„Brzy vám dáme zprávu.“

K Bjurmanovu velkému rozhořčení byl rozhovor přerušen. Bjurman tiše zaklel. Došel k baru a nalil si asi deci bourbonu Kentucky. Panáka vypil dvěma loky. *Musím se s tím chlastem začít krotit*, pomyslel si. Poté si nalil další dvě deci a odnesl si skleničku k psacímu stolu, kde znovu pohlédl na zprávu z Obchodní banky.

Miriam Wu masírovala Lisbeth Salanderové záda a krk. Silně ji hnětla asi dvacet minut, zatímco Lisbeth si jenom užívala a občas si blaženě povzdechla. Mimmina masáž byla opravdu zážitek a Lisbeth si připadala jako kotě, kterému se chce jen vrnět a mávat tlapkami.

Lisbeth unikl zklamaný povzdech, když ji Mimmi plácla po zadku a prohlásila, že už by to mohlo stačit. Chvíli zůstala ležet v marné naději, že

Mimmi bude pokračovat, ale když zaslechla, jak se Mimmi natáhla po sklence vína, obrátila se na záda.

„Díky," řekla Lisbeth.

„Předpokládám, že celé dny vysedáváš u počítače. Proto tě tak bolí záda."

„Jen jsem si natáhla sval."

Obě dívky ležely nahé na Mimmině posteli v bytě na Lundské ulici. Popíjely červené víno a byly dost vzrušené. Od té doby, co Lisbeth obnovila známost s Mimmi, to vypadalo, jako by se jí nemohla nabažit. Stalo se jejím zlozvykem Mimmi obden – nesmyslně často – telefonovat. Lisbeth pozorovala Mimmi a připomínala si, že si nesmí dovolit se k někomu znovu citově připoutat. Mohlo by to skončit tak, že by si vzájemně ublížily.

Miriam Wu se najednou naklonila přes okraj postele a otevřela krabici, kterou měla v nočním stolku. Vytáhla z ní malý plochý balíček zabalený v květovaném ozdobném papíru se zlatou stužkou stočenou do rozety a hodila ho Lisbeth do náruče.

„Co to je?"

„Tvůj dárek k narozeninám."

„Mám je až za měsíc a něco."

„To je loňský dárek. Nemohla jsem tě nikde sehnat. Našla jsem ho při balení."

Lisbeth chvíli mlčela.

„Mám ho otevřít?"

„Jasně, pokud máš chuť."

Lisbeth odložila sklenku, zatřásla balíčkem a opatrně ho rozhalila. Bylo v něm nádherné pouzdro na cigarety s modročerným emailovým víčkem, zdobeným několika čínskými znaky.

„Měla bys toho kouření nechat," prohlásila Miriam Wu. „Ale když už si nedáš říct, alespoň budeš mít cigarety v estetickém balení."

„Díky," řekla Lisbeth. „Jsi jediný člověk, který mi kdy dal dárek k narozeninám. Co ty znaky znamenají?"

„Jak to mám proboha vědět? Neumím čínsky. To jen taková věcička, kterou jsem objevila na blešáku."

„Je to nádhera."

„Je to jen levná cetka, ale zdálo se mi, že je pro tebe jako stvořená. Došlo nám víno. Nezajdeme si někam na pivo?"

„To jako že bychom musely vylézat z postele a oblíkat se?"

„Obávám se, že ano. Ale je blbost bydlet na Söderu a nezajít tu a tam do hospody.“

Lisbeth povzdechla.

„Tak jdeme,“ řekla Miriam Wu a pohladila šperk, který měla Lisbeth v pupíku. „Pak se sem zas můžeme vrátit.“

Lisbeth si opět povzdechla, spustila jednu nohu na podlahu a natáhla se po kalhotkách.

Dag Svensson seděl u svého vypůjčeného psacího stolu v rohu redakce *Milénia,* když najednou zvenčí zaslechl chřestění klíčů v zámku. Pohlédl na hodiny a uvědomil si, že už je devět večer. I Mikael Blomkvist vypadal překvapeně, když zjistil, že v redakci v tuto dobu někdo je.

„To víš, jsem noční pták. Ahoj Micke. Zahrabal jsem se do té knihy a zapomněl jsem na čas. Co tady děláš?“

„Jen jsem si zapomněl knížku. Všechno v pohodě?“

„Jo, no, vlastně ne… Už tři týdny se snažím vypátrat toho zatraceného Björcka od tajných služeb. Vypadá to, že ho unesla nějaká zahraniční rozvědka. Jako by se do země propadl.“

Dag Mikaelovi pověděl o svých obtížích. Mikael si přitáhl židli, posadil se a chvíli přemýšlel.

„Nezkoušel jsi ten fígl s loterií?“

„Cože?“

„Vymysli si nějaké jméno a napiš mu dopis, že vyhrál mobilní telefon s navigací GPS nebo čert ví s čím. Vytiskni to, aby to vypadalo dobře a věrohodně, a pošli to na jeho adresu – nebo v tomhle případě do jeho poštovní schránky. Napiš, že vyhrál mobilní telefon, a navíc je jedním z dvaceti výherců, kteří mají šanci vyhrát sto tisíc. Nemusí udělat nic jiného, než že se zúčastní marketingového průzkumu pro různé výrobky. Průzkum bude trvat asi hodinu a otázky mu bude klást zkušený odborník. A pak… cha.“

Dag Svensson na Mikaela zíral s pusou dokořán.

„Ty jsi cvok. To myslíš vážně?“

„A proč ne? Už jsi všechny možnosti vyzkoušel, a i tajnej si umí spočítat, jak velkou má šanci vyhrát sto tisíc, když je jedním z dvaceti vylosovaných.“

Dag Svensson se rozchechtal na celé kolo.

„To není špatný. Ale je to legální?“

„Sotva se mi chce věřit, že by bylo nelegální darovat někomu mobil.“

„Do prdele, ty jsi vážně naprostej cvok.“

Dag Svensson se opět dal do smíchu. Mikael chvilku přemýšlel. Vlastně se právě chystal domů a do hospody moc nechodil, ale ve společnosti Daga Svenssona se cítil dobře.

„Nechceš zajít na jedno?“ zeptal se Mikael spontánně.

Dag Svensson pohlédl na hodiny.

„Jasně,“ odvětil. „S radostí. Na jedno rychlý. Jen pošlu zprávu Mie. Je na nějaké dámské slezině a cestou domů se pro mě zastaví.“

Vydali se k Mlýnici, protože to byl příjemný podnik a měli to kousek. Dag Svensson se pochechtával, když si v hlavě sestavoval dopis pro Björcka. Mikael na svého pobaveného kolegu pohlédl poněkud pochybovačně. Měli štěstí, že našli stůl ihned u vchodu, a oba si objednali velkou dvanáctku. S hlavami u sebe začali popíjet a probírat téma, které v této chvíli zabíralo veškerý Dagův čas.

Mikael si nevšiml, že u baru stojí Lisbeth Salanderová s Miriam Wu. Lisbeth ustoupila o krok dozadu tak, aby mezi ní a Mikaelem Blomkvistem stála Mimmi. Přes Mimmino rameno ho pozorovala.

Sotva po svém návratu zajde poprvé do hospody, hned na něj samozřejmě musí narazit. *Zasranej Kalle Blomkvist.*

Lisbeth ho viděla poprvé po roce.

„Co se děje?“ zeptala se Mimmi.

„Ale nic,“ odvětila Lisbeth.

Dívky pokračovaly v rozhovoru, či lépe řečeno Mimmi pokračovala ve vyprávění historky o jakési lesbě, se kterou se seznámila před pár lety v Londýně. Stalo se to při návštěvě galerie a jednalo se o nanejvýš povedenou situaci, kdy se Mimmi dotyčnou pokoušela sbalit. Lisbeth tu a tam přikývla a podstata příběhu jí naprosto unikla.

Mikael Blomkvist se nijak zvlášť nezměnil, konstatovala Lisbeth. Vypadal až nestoudně dobře, přívětivě a odpočatě, ale ve tváři měl vážný výraz. Naslouchal slovům svého kolegy a v pravidelných intervalech přikyvoval. Zřejmě se jednalo o důležitý rozhovor.

Lisbeth pohlédla na Mikaelova kamaráda. Blonďatý, nakrátko ostříhaný chlapík, o pár let mladší než Mikael. Hovořil se soustředěným výrazem ve tváři a zjevně se snažil něco vysvětlovat. Lisbeth ho nikdy předtím neviděla a neměla tušení, kdo to je.

Najednou se u Mikaelova stolu objevila větší společnost a všichni si s ním potřásli rukou. Jakási žena Mikaela políbila na tvář a poté pronesla něco, čemu se celá společnost zasmála. Mikael vypadal trochu nesvůj, ale smál se také.

Lisbeth Salanderová svraštila obočí.

„Ty mě vůbec neposloucháš," řekla Mimmi.

„Ale poslouchám."

„V hospodě jsi prachmizerná společnice. Vzdávám to. Nezajdeme si radši domů zašukat?"

„Za chvilku," odvětila Lisbeth.

Mimmi se postavila o kousíček blíž k Lisbeth a položila jí ruku na bok. Pohlédla na svou partnerku.

„Mám chuť ti dát pořádnou pusu."

„To nedělej."

„Bojíš se ukázat před lidmi, že jsi lesba?"

„Zrovna teď nechci budit pozornost."

„Tak už pojďme domů."

„Ještě ne. Počkej chviličku."

Dívky nemusely čekat dlouho. Už dvacet minut po jejich příchodu Mikaelovu společníkovi někdo zavolal na mobil. Oba vyprázdnili sklenici a současně se zvedli.

„Hele," řekla Mimmi. „To je Mikael Blomkvist. Po Wennerströmově aféře byl větší celebrita než nějaká rocková hvězda."

„Aha," odvětila Lisbeth.

„Ty o tom nevíš? Stalo se to přibližně v době, kdy jsi byla v cizině."

„Slyšela jsem o tom."

Lisbeth otálela ještě pět minut a poté pohlédla na Mimmi.

„Chtěla jsi mi dát pořádnou pusu."

Mimmi na ni překvapeně pohlédla.

„Jen jsem tě zlobila."

Lisbeth se postavila na špičky, přitáhla si k sobě Mimmin obličej a dlouze ji políbila. Když polibek skončil, ozval se aplaus.

„Ty jsi cvok," řekla Mimmi.

Lisbeth Salanderová dorazila domů až kolem sedmé hodiny ranní. Rozepnula si límeček u trička a zhluboka dýchala. Přemýšlela o tom, že by si dala sprchu, ale vzdala to, svršky nechala ležet na hromadě na podlaze a šla si lehnout. Spala do čtyř hodin odpoledne, oblékla se a zašla si do tržnice na snídani.

Přemýšlela o Mikaelovi Blomkvistovi a o své vlastní reakci, když se zničehonic objevil ve stejném podniku jako ona. Jeho přítomnost jí lezla na nervy, ale také konstatovala, že pohled na něj už ji nebolí. Změnil se na nezřetelný bod kdesi na obzoru, na malý rušivý moment v jejím životě.

Ale Lisbeth si také přála mít dost odvahy, aby k němu dokázala přijít a říct mu ahoj.

Nebo mu spíš zpřerážet hnáty, jen si nebyla jistá, co z toho by vlastně chtěla víc.

Tak či tak, najednou začala být zvědavá, co Mikael dělá.

Odpoledne si vyřídila několik záležitostí, a když se kolem sedmé vrátila domů, zapnula PowerBook a spustila program *Asphyxia 1.3*. Na holandském serveru byla stále ikonka *MikBlom/laptop*. Lisbeth na ni dvakrát klikla a otevřela identickou kopii harddisku Mikaela Blomkvista. Bylo to poprvé, co se mu vloupala do počítače od doby, kdy před rokem opustila Švédsko a odjela do ciziny. Spokojeně zaznamenala, že Mikael dosud nepřešel na nejnovější verzi MacOS, což by znamenalo vyřazení *Asphyxie* z provozu a konec jejího špehování. Také konstatovala, že musí vymyslet nový program, kterému nebude aktuální verze moci ublížit.

Objem Mikaelova harddisku se od její minulé návštěvy zvýšil téměř o 6,2 GB. Velkou část přírůstku tvořily soubory PDF a dokumenty programu QuarkXPress. Samotné dokumenty moc místa nezabíraly, na rozdíl od složek s obrázky, přestože obrázky byly komprimované. Od té doby, co se Mikael opět ujal funkce odpovědného vydavatele, si zjevně začal archivovat kopii každého čísla *Milénia.*

Lisbeth si chronologicky roztřídila Mikaelův harddisk, takže nejstarší dokumenty byly úplně nahoře, a všimla si, že se Mikael v posledních měsících věnoval především složce s názvem *Dag Svensson* a že zjevně pracoval na nějakém knižním projektu. Poté otevřela Mikaelovu e-mailovou schránku a pečlivě si pročetla adresář osob, s nimiž korespondoval.

Nad jednou adresou se Lisbeth zarazila. Šestadvacátého ledna Mikael dostal e-mail od Zasrané Harriet Vangerové. Otevřela ho a přečetla si několik stručných řádek o stávající výroční schůzi *Milénia.* Dopis byl zakončen vysvětlením, že si Harriet rezervovala stejný hotelový pokoj jako minule.

Lisbeth chvíli trvalo, než tuto informaci dokázala strávit. Poté pokrčila rameny a stáhla si Mikaelovy e-maily, rukopis knihy Daga Svenssona s pracovním názvem *Pijavice* a s podtitulem *Společenské pilíře bordelového průmyslu*. Dokonce objevila i kopii disertační práce s názvem *From Russia with Love,* jejíž autorkou byla jakási Mia Bergmanová.

Lisbeth vypnula počítač, zašla do kuchyně a zapnula kávovar. Poté se posadila s PowerBookem na novou pohovku do obývacího pokoje.

Otevřela pouzdro na cigarety od Mimmi a zapálila si jednu lehkou marlborku. Zbytek večera strávila čtením.

Kolem deváté Lisbeth dočetla Miinu disertaci. Zamyšleně s kousala do spodního rtu.

Kolem jedenácté měla přečtenou i knihu Daga Svenssona. Uvědomila si, že o *Miléniu* se zase brzy bude psát na předních stránkách novin.

O půl dvanácté byla s Mikaelovou elektronickou poštou téměř hotová, ale najednou vyskočila a vytřeštila oči.

Ucítila zamrazení v zádech.

Jednalo se o e-mail od Daga Svenssona Mikaelu Blomkvistovi.

V jedné větě se Svensson zmínil o jakémsi gangsterovi z východní Evropy jménem Zala, který by mohl mít svou vlastní kapitolu – konstatoval však, že mu do daného termínu zbývá málo času. Mikael mu na e-mail neodpověděl.

Zala.

Lisbeth Salanderová nehybně seděla a přemýšlela až do chvíle, kdy se zapnul šetřič obrazovky.

Dag Svensson odstrčil poznámkový blok a poškrábal se na hlavě. Zamyšleně se zahleděl na jediné slovo, které bylo napsáno nahoře na otevřené stránce, čtyři písmena.

Zala.

Dag strávil tři minuty tím, že kolem jména zmateně kreslil soustředné kruhy. Poté se zvedl a z kuchyňky si donesl šálek kávy. Pohlédl na náramkové hodinky a konstatoval, že by si měl jít domů lehnout, ale uvědomil si, že po nocích, když je všude ticho a klid, rád pracuje v redakci *Milénia*. Termín se nemilosrdně blížil. Rukopis měl hotový, ale poprvé od chvíle, kdy s tímto projektem začal, pocítil neurčité pochybnosti. Přemýšlel, jestli mu neunikl nějaký důležitý detail.

Zala.

Do této chvíle netrpělivě čekal na okamžik, až dokončí rukopis a jeho kniha vyjde. Teď si najednou přál, aby na to měl více času.

Přemýšlel nad pitevním protokolem, který mu ukázal kriminální inspektor Gulbrandsen. Mrtvolu Iriny P. našli v průplavu v Södertälje. Byly na ní patrné stopy hrubého násilí, měla tříštivé zlomeniny v obličeji a na hrudním koši. Příčinou smrti byl zlomený vaz, ale přinejmenším dvě z jejích dalších zranění bylo možné považovat za smrtelná. Měla přeražených šest žeber a protrženou levou plíci. Hrubé násilí způsobilo protržení

sleziny. Poranění byla těžko vysvětlitelná. Patolog přišel s teorií, že mohla být způsobena holí obalenou kusem látky. Nedokázal však říci, proč by vrah balil hůl do tkaniny, ale charakter tříštivých zranění neodpovídal běžným vražedným nástrojům.

Vražda zůstala nevyřešena a Gulbrandsen konstatoval, že vyhlídky na objasnění případu jsou nevalné.

V materiálech, které v posledních letech shromáždila Mia, se jméno Zala objevilo čtyřikrát, ale vždy okrajově, pokaždé se tam jen mihlo jako duch. Nikdo nevěděl, co je zač a jestli vůbec existuje. Některá z děvčat o něm mluvila jako o jakési nedefinovatelné hrozbě pro všechny, co neposlouchají. Dag strávil celý týden shromažďováním informací o Zalovi a vyptával se policistů, novinářů i dalších zdrojů, které měly co do činění s obchodováním se sexem.

Znovu se spojil s novinářem Perem-Åkem Sandströmem, jehož jméno ve své knize hodlal bezohledně zveřejnit. Sandström si začal uvědomovat vážnost situace. Škemral a žadonil, aby se nad ním Dag Svensson slitoval. Nabízel mu peníze. Dag naprosto neměl v úmyslu od zveřejnění ustoupit. Naopak, veškerou svou moc využil k tomu, aby ze Sandströma vymáčkl nějaké informace o Zalovi.

Výsledek byl skličující. Sandström byl zkorumpovaný hajzl, který spolupracoval se sexuální mafií. Se Zalou se nikdy nesetkal, ale mluvil s ním po telefonu a věděl, že existuje. Snad. Ne, žádné telefonní číslo nemá. Ne, nemůže mu říct, kdo ho s ním zkontaktoval.

Dag Svensson se nemohl zbavit dojmu, že Per-Åke Sandström má strach. Nebyl to jen strach ze zveřejnění informací. Měl strach o život. *Proč?*

KAPITOLA 10

Pondělí 14. března až neděle 20. března

Cesty městskou hromadnou dopravou za Holgerem Palmgrenem do rehabilitačního ústavu v Erstě byly časově náročné a téměř stejně obtížné bylo pronajmout si na každou cestu automobil. V polovině března se Lisbeth Salanderová rozhodla, že si koupí auto, a začala hledáním parkovacího místa. Což byl mnohem větší problém než koupě vozu.

Lisbeth měla vlastní parkovací místo v suterénní garáži domu na Mosebacke, ale nepřála si, aby její auto bylo možné nějak dávat do souvislosti s bytem na Rybářské ulici. Několikrát se však přihlásila do pořadníku na parkování v garáži patřící sdružení vlastníků ve starém bytě na Lundské ulici. Telefonicky se zeptala, na jakém místě v pořadníku se nachází, a dozvěděla se, že vlastně úplně na prvním. A nejen to; od začátku následujícího měsíce bude jedno parkovací místo volné. Skvělé. Lisbeth zavolala Mimmi a požádala ji, aby okamžitě sepsala se sdružením vlastníků smlouvu. Den poté začala pátrat po automobilu.

Měla dost peněz na to, aby si koupila kterýkoli exkluzivní mandarinkově zbarvený Rolls-Royce nebo Ferrari, ale v žádném případě nechtěla nic, co by budilo pozornost. Namísto toho navštívila autobazary na stockholmském předměstí Nacka a nakonec se rozhodla pro čtyři roky starou vínovou Hondu s automatickou převodovkou. Zabralo celou hodinu, než si k zoufalství prodejce zarputile prošla každičký detail motoru. Z principu cenu usmlouvala o pár tisícovek a zaplatila v hotovosti.

Poté se svou Hondou zajela do Lundské ulice, kde zaklepala u Mimmi a nechala jí rezervní klíčky. Jasně, Mimmi si auto může klidně půjčit, jen se musí zeptat předem. Jelikož se garážové stání mělo uvolnit až koncem měsíce, parkovala Lisbeth zatím na ulici.

Mimmi se právě chystala na rande a do kina s jakousi přítelkyní o které Lisbeth nikdy neslyšela. Jelikož Mimmi byla velmi vyzývavě nalíčená, pěkně oblečená a kolem krku měla cosi, co připomínalo vodítko na psa, předpokládala Lisbeth, že to bude některá z Mimminých lásek, a když se Mimmi zeptala, zda nechce jít taky, Lisbeth odmítla. Neměla nejmenší

chuť dělat křena Mimmi a nějaké její dlouhonohé přítelkyni, která bude nepochybně strašně sexy, a ona by si kvůli tomu připadala jako idiot. Lisbeth měl nějaké vyřizování ve městě a dívky jely společně metrem na Senné náměstí, kde se každá vydala svou cestou.

Lisbeth zašla do OnOff na ulici Sveavägen dvě minuty před zavíračkou. Koupila si toner do své laserové tiskárny a požádala, zda by ho mohla dostat bez krabice, aby se jí vešel do batohu.

Když vyšla z obchodu, pocítila hlad a žízeň. Prošla se na Stureho náměstí, kde se zcela náhodně rozhodla pro Café Hedon, což bylo místo, kde nikdy předtím nebyla ani o něm neslyšela. Šikmo zezadu okamžitě poznala advokáta Nilse Bjurmana a prudce se zastavila ve dveřích. Posadila se k velkému oknu s výhledem na chodník, kde byla ukrytá za výdejovým pultem, a natáhla krk, aby mohla svého poručníka sledovat.

Pohled na Bjurmana v Lisbeth Salanderové nevzbudil žádné dramatické pocity, ani vztek, ani strach. Pokud šlo o Lisbeth, byl by svět bez Bjurmana bezpochyby mnohem lepší, ale ona se rozhodla nechat ho naživu, protože jí tak mohl být užitečnější. Pohlédla na muže sedícího naproti Bjurmanovi, a když se zvedl, Lisbeth se rozšířily oči. *Klik.*

Byl to pořádný kus chlapa měřící přinejmenším dva metry. Mimořádně dobře stavěný kus chlapa. Měl jemný obličej s nakrátko ostříhanými světlými vlasy, ale celkově budil dojem velké síly.

Lisbeth viděla, jak se blonďatý obr naklonil k Bjurmanovi, tiše mu řekl pár slov a Bjurman přikývl. Muži si potřásli rukou a Lisbeth viděla, jak Bjurman svou ruku rychle stáhl zpět.

Co je tohle za týpka a co mají s Bjurmanem za lubem?

Lisbeth Salanderová rychle sešla po ulici kousek dolů a postavila se ke vchodu do trafiky. Když blonďák vyšel z kavárny, upírala pohled na noviny, a muž bez rozhlédnutí zabočil doleva. Prošel ve třiceticentimetrové vzdálenosti od zad Lisbeth Salanderové. Lisbeth mu nechala patnáctimetrový náskok a vydala se za ním.

Žádná dlouhá procházka to nebyla. Blonďatý obr zamířil přímo do metra na ulici Birgera Jarla a u turniketu si koupil lístek. Postavil se na nástupiště pro vlaky jedoucí směrem na jih – což byl směr, kterým měla Lisbeth stejně namířeno – a poté nastoupil do vozu na Norsborg. U Stavidla přestoupil na zelenou trasu, jedoucí směrem na Farstu, ale vystoupil už na Skanstullu a vydal se pěšky do Blombergovy kavárny na Götské ulici.

Lisbeth Salanderová zůstala stát před kavárnou. Zamyšleně sledovala muže, k němuž se blonďatý obr posadil. *Klik.* Rychle konstatovala, že mají

za lubem cosi nekalého. Byl to obtloustlý chlapík s úzkým obličejem a pořádným pivním bachorem. Vlasy měl stažené do koňského ohonu a nad ústy měl světlý knírek. Na sobě měl černé džíny, černou džínovou bundu a vysoké boty na podpatku. Na horní části pravé ruky měl tetování, motiv však Lisbeth rozeznat nedokázala. Zápěstí mu obtáčel zlatý řetěz a kouřil cigarety značky Lucky Strike. Měl těkavý pohled člověka, který se rychle a snadno rozzuří. Lisbeth si také všimla, že pod džínovou bundou má vestu. Neviděla ji celou, ale pochopila, že je to motorkář.

Blonďatý obr si nic neobjednal. Zdálo se, že něco vysvětluje. Muž v džínové bundě v pravidelných intervalech přikyvoval a zjevně ke konverzaci nijak nepřispěl. Lisbeth si připomněla, že se jednoho dne musí konečně rozhodnout a koupit směrový odposlechový mikrofon.

Po necelých pěti minutách blonďatý obr vstal a opustil kavárnu. Lisbeth ustoupila o pár kroků dozadu, ale jeho směrem vůbec nepohlédla. Obr ušel asi čtyřicet metrů a zahnul nahoru po schodech na ulici Všech svatých, kde došel k bílému Volvu a otevřel dvířka vozu. Nastartoval a opatrně vyjel na silnici. Lisbeth uviděla poznávací značku přesně ve chvíli, kdy vůz zmizel za rohem na další křižovatce.

Lisbeth se otočila a vydala se zpět do Blombergovy kavárny. Nebyla pryč déle než tři minuty, ale u stolu již nikdo nebyl. Lisbeth zkontrolovala obě strany chodníku, ale muže s koňským ohonem nebylo nikde vidět. Pak pohlédla na druhou stranu do příčné ulice a zahlédla ho přesně ve chvíli, kdy otevíral dveře do McDonald's.

Musela vejít dovnitř, aby ho znovu našla. Muž seděl v zadní části restaurace s navlas stejně oblečeným chlapíkem, který měl vestu nataženou přes džínovou bundu. Lisbeth si přečetla nápis. SVAVELSJÖ MC. Text zdobilo stylizované kolo motocyklu, vypadající jako keltský kříž se sekerou.

Lisbeth opustila podnik a ještě minutu nerozhodně postávala na Götské ulici, načež se vydala směrem na sever. Cítila, že celý její vnitřní poplašný systém se najednou ocitl v režimu nejvyšší pohotovosti.

Lisbeth se zastavila u obchodu 7-Eleven a udělala týdenní nákup: velké balení pizzy, tři balení gratinované mražené ryby, tři koláče se slaninou, kilo jablek, dva bochníky chleba, půl kila sýra, mléko, káva, kartón lehkých marlborek a večerníky. Pak se vydala ulicí Svartensgatan nahoru k Mosebacke a důkladně se rozhlížela kolem, když vyťukávala kód vchodových dveří ke svému bytu na Rybářské ulici. Dala do mikrovlnky jeden slaninový koláč a vypila mléko přímo z krabice. Postavila na kávu,

posadila se k počítači, otevřela program *Asphyxia 1.3* a zalogovala se do zrcadlové kopie Bjurmanova harddisku. Další půlhodinu strávila důkladným průzkumem obsahu jeho počítače.

Nenašla vůbec nic zajímavého. Zdálo se, že Bjurman elektronickou poštu užívá pouze zřídka, a našla v ní jen pár tuctů osobních e-mailů. Žádný z nich neměl sebemenší spojitost s Lisbeth Salanderovou.

Lisbeth objevila nový soubor s pornoobrázky, což naznačovalo, že Bjurmana stále nepřestaly zajímat sadisticky ponižované ženy. V zásadě se proti jejím pravidlům zákazu styku se ženami nijak neprohřešil.

Pak otevřela složku s dokumenty týkajícími se poručnictví Lisbeth Salanderové a důkladně si pročetla měsíční zprávy. Navlas se shodovaly s kopiemi, které Bjurman Lisbeth na základě jejích instrukcí průběžně zasílal na jednu z jejích mnoha hotmailových adres.

Všechno bylo naprosto normální.

Snad až na jednu maličkost… Lisbeth se podívala na informace o dokumentech psaných ve Wordu, týkající se měsíčních zpráv, a konstatovala, že Bjurman obvykle dokument vytvoří během prvních dnů v měsíci, každou zprávu zhruba čtyři hodiny rediguje a Vrchnímu poručnickému soudu ji pravidelně odesílá dvacátý den v měsíci. Právě byla polovina března, a Bjurman na březnové zprávě dosud ani nezačal pracovat. *Vykašlal se na to? Má zpoždění? Zabývá se něčím jiným? Má za lubem nějakou sviňárnu?* Na Lisbethině čele vyvstala vráska.

Vypnula počítač, posadila se na okenní římsu a otevřela pouzdro od Mimmi. Zapálila si cigaretu a hleděla ven do tmy. Měla si na Bjurmana dávat větší pozor. *Ten parchant je kluzkej jako úhoř.*

Lisbeth byla velmi neklidná. *Napřed Zasranej Kalle Blomkvist, pak se objeví jméno Zala a teď Nils Zasranej Dobytek Bjurman s nějakým anaboliky vykrmeným alfasamcem, který má kontakty s nezákonným motorkářským klubem.* Spořádaná existence, kterou se Lisbeth kolem sebe snažila vytvořit, utrpěla během posledních dní několik šrámů.

O půl třetí ráno strčila Lisbeth Salanderová klíč do vchodových dveří k domu na Upplandské ulici poblíž Ódinova náměstí, kde bydlel Nils Erik Bjurman. Zastavila se přede dveřmi do bytu, opatrně nadzvedla stříšku otvoru pro vhazování pošty a strčila do bytu nanejvýš citlivý mikrofon, který zakoupila v Mayfairu v Londýně v obchodu Counterspy Shop. Lisbeth nikdy neslyšela o Ebbem Carlssonovi, ale jednalo se o stejný obchod, kde Ebbe koncem osmdesátých let zakoupil vynikající odposlouchávací zařízení, které přimělo švédského ministra spravedlnosti

urychleně opustit křeslo. Lisbeth si dala do uší sluchátka a nastavila hlasitost.

Uslyšela tlumené vrčení ledničky a ostré tikání nejméně dvou hodin, z čehož jedny byly nástěnné hodiny v obýváku nalevo od vchodových dveří. Opět nastavila hlasitost a bez dechu naslouchala. Z bytu bylo slyšet všemožné praskání a šumy, ale žádný zvuk lidské činnosti. Po minutě Lisbeth zaslechla a rozeznala slabý zvuk pravidelného oddechování.

Nils Bjurman spal.

Lisbeth vytáhla mikrofon a zastrčila ho do vnitřní kapsičky kožené bundy. Měla na sobě černé džíny a sportovní boty s podešví ze surové gumy. Neslyšně vsunula klíč do zámku a malinko pootevřela dveře. Než je otevřela úplně, vytáhla z vnější kapsy bundy paralyzér. Jinou zbraň si s sebou nevzala. Bylo jí jasné, že ke Bjurmanově zneškodnění nic dalšího potřebovat nebude.

Vešla do haly, zavřela dveře a neslyšně našlapovala k chodbě vedoucí do advokátovy ložnice. Prudce se zastavila, když spatři světlo lampy, ale v té chvíli už slyšela jeho chrápání. Protáhla se rovnou do ložnice. U okna byla rozsvícená lampa. *Copak, copak, Bjurmane? Trochu se bojíme tmy, že jo?*

Lisbeth se postavila vedle advokátovy postele a několik minut ho pozorovala. Bjurman zestárl a vypadal zanedbaně. Pach v pokoji naznačoval, že s hygienou je poněkud na štíru.

Lisbeth s ním neměla ani špetku soucitu. Během vteřiny se v očích zablýskla bezohledná nenávist. Všimla si sklenky na nočním stolku, sklonila se k ní a začichala. Kořalka.

Nakonec z ložnice odešla. Krátce prozkoumala kuchyň, kde nenašla nic zvláštního, poté prošla obývací pokoj a zastavila se u dveří do pracovny. Strčila ruku do kapsy a vytáhla kousky knäckebrotu, které potmě opatrně rozsypala po parketách. Pokud by se někdo plížil obývákem, praskání by ji varovalo.

Lisbeth se postavila za Bjurmanův psací stůl a paralyzér položila před sebe tak, aby ho měla na dosah. Metodicky začala prohledávat zásuvky a prošla advokátovy bankovní pohledávky a výpisy. Všimla si, že Bjurman si ve svých praktických záležitostech počíná lajdácky a provádí je sporadicky, neobjevila však nic zajímavého.

Nejspodnější zásuvka byla zamčená. Lisbeth Salanderová svraštila obočí. Při její loňské návštěvě byly všechny zásuvky odemčené. V šuplíku tehdy našla fotoaparát, teleobjektiv, malý kapesní přehrávač Olympus, fotografické album vázané v kůži a krabičku s řetízkem, šperky a zlatým

prstenem s nápisem *Tilda a Jacob Bjurmanovi • 23. dubna 1953*. Lisbeth si uvědomila, že jde o jména jeho rodičů a že jsou již oba po smrti. Předpokládala, že se jedná o snubní prsten, který si advokát schoval na památku.

Takže takhle to je, zamyká si všechno, co považuje za důležité.

Poté prozkoumala žaluziovou skříň za psacím stolem a vytáhla dvoje desky s materiálem týkajícím se Bjurmanovy činnosti jakožto jejího poručníka. Během patnácti minut je stránku po stránce důkladně prolistovala. Zprávy byly bezvadné a bylo z nich patrné, že Lisbeth Salanderová je slušná a pořádná dívka. Před čtyřmi měsíci Bjurman ve své zprávě prohlásil, že podle jeho názoru si Lisbeth počíná velmi rozumně a zdatně, a rád by proto při další výroční revizi probral, zda opravdu existují reálné důvody k tomu, aby byla nadále svěřena do poručnictví.

V deskách byly i dvě ručně psané poznámky, svědčící o tom, že se s Bjurmanem spojila jakási Ulrika von Liebenstaahlová z Vrchního poručnického soudu, aby si s ním obecně pohovořila o celkovém stavu Lisbeth Salanderové. Slova „nezbytný psychiatrický posudek" byla podtržená.

Lisbeth našpulila rty, položila desky zpět na místo a rozhlédla se kolem.

Na první pohled nemohla přijít na nic, co by mu bylo možné vytknout. Zdálo se, že Bjurman jedná zcela podle jejích pokynů. Lisbeth se kousla do spodního rtu. Každopádně měla pocit, že se něco děje.

Vstala ze židle a právě se chystala zhasnout stolní lampu, když se najednou zarazila. Znovu vytáhla desky a ještě jednou je očima prolétla. To je divné.

V těch deskách mělo být mnohem více materiálů. Před rokem v nich bylo shrnutí jejího vývoje od dětství, vypracované Vrchním poručnickým soudem. Dnes v nich však chybělo. *Proč by Bjurman bral nějaké papíry z platné dokumentace?* Lisbeth svraštila obočí. Nedokázala přijít na žádný rozumný důvod. Pokud Bjurman neschovává zbytek dokumentace někde jinde. Lisbeth přelétla pohledem žaluziovou skříň a nejspodnější přihrádku psacího stolu.

Neměla s sebou žádný paklíč, takže šla opatrně zpět do Bjurmanovy ložnice a ze saka pověšeného na dřevěném němém sluhovi vylovila svazek klíčů. V šuplíku byly stejné věci jako před rokem. Přibyla k nim plochá krabice s obrázkem revolveru Colt 45 Magnum.

Lisbeth proti své vůli došla k závěru, že na zamčené zásuvce není nic divného.

Situace se jí moc nezdála, ale nemohla přijít na žádnou záminku, aby Bjurmana okamžitě vzbudila a dala mu co proto.

Mia Bergmanová se vzbudila o půl sedmé. Z obýváku zaslechl tiše puštěnou televizi a ucítila vůni čerstvě umleté kávy. Také uslyšela ťukání kláves Dagova iBooku. Usmála se.

Nikdy předtím ho neviděla tak tvrdě pracovat. *Milénium* byl dobrý tah. Dag byl obvykle až příliš sebejistý. A zdálo se, že kontakt s Blomkvistem, Bergerovou a ostatními na něj má dobrý vliv. Stál častěji se vracel domů skleslý, když mu Blomkvist vytkl nedostatky a jakékoli Dagovy argumenty rovnou zamítl. Dag pak pracoval dvojnásob tvrdě.

Mia přemýšlela, zda nastal vhodný okamžik k tomu, aby ho vyrušila z práce. Měsíčky se jí opozdily už o tři týdny. Nebyla si však jistá a zatím si nedělala těhotenský test.

Přemýšlela, zda už je čas.

Brzy jí bude třicet. Do měsíce bude mít hotovou obhajobu. Doktorka Bergmanová. Mia se opět usmála a rozhodla se, že mu nebude nic říkat, dokud si nebude jistá, a možná s tím počká až do doby, kdy Dag dokončí svou knihu a ona bude oslavovat doktorát.

Po deseti minutách vstala a s prostěradlem obtočeným kolem těla vešla do obýváku. Dag vzhlédl.

„Ještě není ani sedm," řekla Mia.

„Blomkvist mě zase setřel," odvětil Dag.

„Byl na tebe zlý? Musíš se polepšit. Ty ho máš rád, co?"

Dag Svensson se opřel o pohovku a jejich pohledy se střetly. Po chvíli přikývl.

„V *Miléniu* se mi pracuje dobře. Než jsi se pro mě včera stavila, mluvil jsem v Mlýnici s Mikaelem Blomkvistem. Chtěl vědět, co budu dělat, až tenhle projekt skončí."

„Aha. A co ty na to?"

„Že nevím. Už spoustu let se protloukám na volné noze. Rád bych si našel něco stálejšího."

„*Milénium*."

Dag přikývl.

„Micke sondoval terén a zeptal se mě, jestli bych k nim nechtěl nastoupit na půl úvazku. Na stejnou smlouvu, jakou má Henry Cortez a Lottie Karimová. Měl bych svůj stůl a základní plat, a zbytek času bych mohl dělat vlastní kšefty."

„A chtěl bys to tak?"

„Pokud mi dají konkrétnější nabídku, tak to přijmu."

„Fajn, ale ještě pořád není ani sedm a navíc je sobota."

„Vím. Jen si chci s tím textem trošku pohrát."

„Myslela jsem, že se vrátíš do postele a pohraješ si s něčím jiným." Mia se na něj usmála a nadzvedla kousíček prostěradla. Dag nastavil na počítači úsporný režim.

Lisbeth Salanderová strávila většinu následujících čtyřiadvaceti hodin hledáním materiálu na svém PowerBooku. Pátrání se rozběhlo několika různými směry a Lisbeth si nebyla vždycky úplně jistá tím, co vlastně hledá.

Část informací získala snadno. Z údajů z Mediálního archívu si sestavila přehled o historii klubu Svavelsjö MC. Poprvé se klub objevil v novinách pod názvem Tälje Hog Riders v roce 1991, kdy se o něm psalo v souvislosti s policejní razií v sídle klubu, které se v té době nacházelo v opuštěné budově školy u Södertälje. K policejnímu zásahu došlo na základě oznámení zneklidněných sousedů, kteří ve staré škole zaslechli výstřely; do objektu vtrhla zásahová jednotka a přerušila tak parádní pitku, která se zvrhla ve střeleckou soutěž se samopalem AK4. Jak se později ukázalo, jednalo se o zbraň, která byla ukradena na počátku osmdesátých let ze zrušeného pluku 120 ve Västerbottenu.

Klub Svavelsjö MC měl na základě informací jednoho večerníku šest nebo sedm členů a nějaký tucet přívrženců. Každý z jeho plnohodnotných členů byl někdy odsouzen za porušení zákona, přičemž většinou se jednalo o zločiny poněkud amatérského, často však násilného ražení. Klíčovou postavou Svavelsjö MC byl jakýsi Carl-Magnus Lundin, zvaný „Magge", jehož fotografie byla zveřejněna v internetovém vydání listu *Aftonbladet* v souvislosti s policejní razií v klubu v roce 2001. Lundin byl na konci osmdesátých a na začátku devadesátých let pětkrát trestaný. Třikrát byl odsouzen za krádež, přechovávání kradeného zboží a drogové zločiny. V jednom případě se jednalo o závažnější trestnou činnost, mimo jiné o těžké ublížení na zdraví, což mu vyneslo osmnáct měsíců za mřížemi. Lundina pustili z vězení v roce 1995 a krátce nato nastoupil na post „prezidenta" klubu Tälje Hog Riders, který se nyní nazýval Svavelsjö MC.

Druhým nejdůležitějším členem klubu byl podle policie sedmatřicetiletý Sonny Nieminen, který si už vysloužil třiadvacet záznamů v trestním rejstříku. Svou kariéru započal v šestnácti letech, kdy byl podle zákona o poskytování sociálních služeb odsouzen k ochrannému dohledu za ublížení na zdraví a za krádež. V průběhu dalších deseti let byl Sonny Nieminen

pětkrát souzený za krádež, jednou za závažnou krádež, dále měl na kontě dvě nezákonná vyhrožování, dva drogové zločiny, vydírání, napadení veřejného činitele, dvě nezákonná ozbrojování a jedno nezákonné držení zbraně, řízení pod vlivem alkoholu a šest ublížení na zdraví. Z jakéhosi pro Lisbeth nepochopitelného důvodu byl až do roku 1989 trestán pouze ochranným dohledem, pokutami a opakujícími se měsíčními nebo dvouměsíčními pobyty v base, poté však byl najednou odsouzen k devítiměsíčnímu vězení za těžké ublížení na zdraví a loupežné přepadení. O několik měsíců později byl opět na svobodě a držel se zpátky až do října roku 1990, kdy se při návštěvě hostince v Södertälje zapletl do rvačky, která skončila zabitím a vynesla mu šest let nepodmíněně. Nieminen byl propuštěn na svobodu v roce 1995 a byl nejlepším přítele Maggeho Lundina.

V roce 1996 byl zadržen za účast na ozbrojeném přepadení transportu cenností. Samotného přepadení se Nieminen nezúčastnil, ale vybavil pro tento podnik zbraněmi tři mladíky. To byl druhý větší kotrmelec. Vyfasoval čtyři roky a na svobodu se dostal v roce 1999. Poté se Nieminenovi navzdory dalším deliktům jaksi zázračně dařilo unikat zatčení. Podle novinového článku z rok 2001, kde Nieminen sice nebyl jmenován, ale pozadí celé události bylo popsáno tak podrobně, že nebylo nijak obtížné si spočítat, na koho text naráží, byl podezřelý z účasti na minimálně jedné vraždě člena konkurenčního nezákonného klubu.

Lisbeth si stáhla pasovou fotografii Nieminena i Lundina. Nieminen měl černé kudrnaté vlasy, nebezpečné oči a tvář hezkou jako obrázek. Magge Lundin vypadal jako naprosté hovado. Lisbeth v něm bez sebemenších obtíží poznala chlapíka, který měl schůzku s blonďatým obrem v Blombergově kavárně, a v Nieminenovi poznala muže, který na něj čekal v McDonald's.

Prostřednictvím automobilového registru se Lisbeth podařilo vypátrat majitele bílého Volva, s nímž odjel blonďatý obr. Zjistila, že se jedná o autopůjčovnu Auto-Expert v Eskilstuně. Zvedla sluchátko a jménem firmy se jí ohlásil Refik Alba.

„Jmenuju se Gunilla Hanssonová. Včera mi někdo přejel psa a pak ujel. Podle poznávací značky vozu toho parchanta vím, že ho měl vypůjčené od vás. Bylo to bílé Volvo."

Lisbeth uvedla státní poznávací značku.

„Omlouvám se vám."

„Tohle mi nestačí. Chci znát jméno toho všiváka, abych po něm mohla požadovat kompenzaci.“

„Oznámila jste to na policii?“

„Ne, chci se dohodnout po dobrém.“

„Mrzí mě to, ale nemůžu sdělovat jména našich zákazníků, pokud věc nebyla ohlášena na policii.“

Hlas Lisbeth Salanderové potemněl. Zeptala se, zda je zvykem firmy nutit zákazníky, aby se obraceli na policii namísto toho, aby věc vyřešili smírnou cestou. Refik Alba se opět omluvil a odpověděl, že v té věci bohužel nemůže nic dělat. Lisbeth mu ještě pár minut oponovala, ale jméno blonďatého obra z něj nedostala.

Jméno Zala bylo další slepou uličkou. Většinu následujících čtyřiadvaceti hodin – kromě dvou přestávek na pizzu – strávila Lisbeth u počítače. Jedinou její společností byla 1,5 litrová láhev Coca-Coly.

Našla stovky lidí se jménem Zala – od špičkového italského sportovce až po argentinského skladatele. Nenašla však toho, kterého hledala.

Zkusila jméno Zalaščenko, ale ani tímto způsobem nic podstatného neobjevila.

Nakonec se zklamaně odpotácela do ložnice a prospala dvanáct hodin v kuse. Vzbudila se o jedenácté dopoledne.

Zapnula kávovar a napustila si vanu. Nalila do vody pěnu do koupele, přinesla si tam kávu a obložené chleby a posnídala v vaně. Najednou zatoužila po tom, aby tu s ní byla Mimmi. Lisbeth jí však dosud neprozradila, kde bydlí.

Kolem dvanácté Lisbeth vylezla z vany, utřela se a vklouzla do županu. Znovu zasedla k počítači.

Jména Dag Svensson a Mia Bergmanová přinesla lepší výsledek. Díky vyhledávači Google si rychle dokázala udělat přehled o jejich činnosti během posledních let. Stáhla si kopie některých Dagových článků a našla si jeho profil s fotografií. Nijak zvlášť ji nepřekvapilo, že je to tentýž chlapík, kterého před pár dny viděla s Mikaelem Blomkvistem v Mlýnici. Jméno tak dostalo i tvář a naopak.

Našla si také několik článků o Mie Bergmanové nebo přímo od ní. Před několika lety vzbudila pozornost zprávou o odlišném chování soudů k mužům a k ženám. Následovalo několik článků a příspěvků do debat různých ženských organizací; autorkou některých byla sama Mia Bergmanová. Lisbeth Salanderová pozorně četla. Některé feministky byly toho názoru, že Miiny závěry jsou důležité, zatímco jiné ji kritizovaly za to,

že „šíří pravičácké výmysly“. Nikdo však přesně nedefinoval, co těmi pravičáckými výmysly vlastně myslí.

Kolem druhé odpoledne Lisbeth otevřela program *Asphyxia 1.3* ale namísto Mikaelova laptopu zvolila stolní počítač v jeho kanceláři v redakci. Ze zkušenosti věděla, že v jeho redakčním počítači sotva najde něco cenného. Mikael ho využíval k občasnému surfování po internetu, ale jinak pracoval téměř výhradně na svém iBooku. Měl však administrátorská práva pro celou redakci *Milénia.* Lisbeth rychle zjistila potřebné informace i heslo interní redakční sítě.

Pro vstup do ostatních počítačů v *Miléniu* jí zrcadlový harddisk na holandském serveru nestačil; potřebovala, aby byl k interní síti připojený i originál označený jako *MikBlom/office*. Lisbeth měla štěstí. Mikael Blomkvist se zjevně nacházel na pracovišti a měl puštěný stolní počítač. Lisbeth deset minut počkala, ale nezaznamenala žádné známky činnosti, což si vysvětlila tak, že Mikael zapnul počítač po příchodu do kanceláře, možná ho využil k surfování po internetu a pak ho nechal puštěný a věnoval se něčemu jinému, případně pracoval na svém laptopu.

Tady si musela počínat opatrně. Během následující hodiny se postupně vloupala do jednoho počítače po druhém a stáhla si poštu Eriky Bergerové, Christera Malma a jí neznámé redakční spolupracovnice Malin Erikssonové. Nakonec objevila stolní počítač Daga Svenssona, což byl podle systémové informace starší Macintosh PowerPC s harddiskem o kapacitě pouhých 750 MB, takže šlo o zastaralý křáp, který s velkou pravděpodobností využívali jako psací stroj příležitostní spolupracovníci. Počítač byl zapnutý, což znamenalo, že Dag Svensson právě sedí v redakci *Milénia*. Lisbeth si stáhla jeho poštu a prohledala harddisk. Našla složku, která byla krátce a stručně nazvána *Zala.*

Blonďatý obr byl nespokojený a měl mizernou náladu. Právě dostal přesně 203 000 korun v hotovosti, což byla nečekaná spousta peněz za tři kila amfetaminu, které dodal koncem ledna Maggemu Lundinovi. Byl to slušný honorář za několik hodin reálné práce – přebrat amfetamin od kurýra, na chvilku ho uskladnit, dodat ho Maggemu Lundinovi a poté vyinkasovat padesát procent zisku. Nebylo nejmenších pochyb o tom, že klub Svavelsjö MC by mohl takového obratu dosáhnout každý měsíc, a navíc gang Maggeho Lundina prováděl pouze jednu ze tří podobných operací – další dvě probíhaly v okolí Göteborgu a Malmö. Všechny tři gangy by mohly dohromady měsíčně vynést tak půl mega čistého.

Přesto byl obr v tak mizerné náladě, že zajel k okraji silnice, zastavil a vypnul motor. Už téměř třicet hodin nespal a cítil se nějak mimo realitu. Otevřel dvířka vozu, protáhl si nohy a vymočil se na okraj silnice. Bylo chladno a na obloze bylo vidět hvězdy. Vůz stál u jakéhosi pole nedaleko Järny.

Jednalo se o konflikt téměř ideologické povahy. Zásoba amfetaminu se nacházela celých čtyři sta kilometrů od Stockholmu. Poptávka na švédském trhu byla bez diskuse veliká. Zbývala jen otázka logistiky – jak přepravit požadovaný produkt z bodu A do bodu B, nebo konkrétněji ze sklepní dílny v Tallinu do Frihamnenu ve Stockholmu.

Tento problém se neustále opakoval – jak jen by bylo možné zaručit pravidelné dodávky z Estonska do Švédska? V tom byla podstata věci a slabé místo, jelikož i po mnohaletém úsilí se spoléhal na neustálé improvizace a příležitostná řešení.

Problém byl i v tom, že v poslední době všechno až příliš často skřípalo. Blonďatý obr byl pyšný na své organizační schopnosti. V průběhu několika let vytvořil důkladně promazané soukolí kontaktů, které udržoval v chodu správně odměřovanou metodou cukru a biče. To on vyřizoval veškeré pochůzky, udržoval vztahy s partnery, dojednával smlouvy a dohlížel na to, aby všechny dodávky skončily na správném místě.

Cukr představovalo zainteresování dealerů, jaké nabízel Maggemu Lundinovi – slušný a dostatečně bezpečný zisk. Tento systém byl bezchybný. Magge Lundin nemusel pro dopravu zboží ani hnout prstem – žádné náročné cesty nebo nezbytné dohadování s lidmi, kteří mohli být čímkoli od drogové policie po ruskou mafii a kteří by ho nejradši vzali co nejvíce na hůl. Lundin věděl, že blonďatý obr zboží dodá a pak si přijde vyinkasovat svých padesát procent.

Biče bylo v poslední době stále více potřeba tam, kde se objevovaly komplikace. Mezi členy Svavelsjö MC se zapletl jeden pouliční dealer, který toho o prodejním řetězci věděl přespříliš a rád si pouštěl pusu na špacír. Blonďatému obrovi nezbývalo nic jiného, než se do věci vložit a potrestat ho.

A na tresty byl blonďatý obr přeborník.

Povzdechl si.

Věděl, že celá jejich činnost je stále méně přehledná. Je příliš mnohostranná.

Obr si zapálil cigaretu a natáhl nohy.

Metamfetamin byl skvělým, nenápadným a snadno ovladatelným zdrojem příjmů – velký zisk s malým rizikem. I obchod se zbraněmi byl do

určité míry přijatelný, pokud budou schopni identifikovat případná šlápnutí vedle a napříště se jich vyvarovat. Z hlediska případného rizika však bylo ekonomicky zcela nepřijatelné zajišťovat dodávku dvou ručních zbraní za pár tisícovek pro dva přitroublé usmrkánky, kteří hodlali vyloupit stánek v sousedství.

Určitý smysl měly i ojedinělé případy průmyslové špionáže nebo pašování elektronických součástek na východ – i když trh se v posledních letech dramaticky zmenšil.

Naproti tomu kurvy z Pobaltí byly z ekonomického hlediska zcela neobhajitelné. Vydělali na nich jen pár šupů, a přitom s nimi byly neustálé potíže, které mohly kdykoli zavdat příčinu k osočujícím žvástům v masmédiích a debatám v oné podivné politické jednotce, která se nazývá švédský parlament a jejíž pravidla hry byla v očích blonďatého obra přinejmenším nejasná. Výhodou kurev bylo to, že po právní stránce nepředstavovaly téměř žádné riziko. S kurvou si každý rád vrzne – žalobce, soudce, fízl a sem tam i nějaký poslanec. Nikdo nebude moc tlačit na pilu, aby proti prostituci zakročil.

Ani zabitá štětka nemusí nutně znamenat nějaké větší potíže. Pokud by policajt do několika hodin zadržel zjevně podezřelého v zakrvácených šatech, skončilo by to samozřejmě prohraným soudem a pár lety za mřížemi nebo v péči nějaké jiné obskurní instituce. Ale blonďatý obr ze zkušenosti věděl, že pokud pachatel není dopaden do čtyřiadvaceti hodin, policie má brzy na starosti jiné věci.

Blonďatý obr však obchodování s kurvami nesnášel. Nenáviděl štětky se zmalovaným ksichtem a jejich ječivý opilý smích. Byly pro něj nečisté. Znamenaly kapitál s nulovým ziskem. A protože se jednalo o lidský kapitál, vždycky existovalo riziko, že nějaké šlapce rupne v bedně a umane si, že se může trhnout, nebo si začne pouštět hubu na špacír před policajty, novináři a dalšími týpky, kterým po tom nic není. Pak by byl nucen zasáhnout a dotyčnou potrestat. A pokud by její odhalení bylo dostatečně prokazatelné, rozhýbali by se k nějaké činnosti i žalobci a policajti – jinak by v tom jejich zatraceným parlamentu měli hovno co na práci. S kurvama jsou prostě jen potíže.

Typickým příkladem potíží byli bratři Atho a Hany Rantové, dva ničemní paraziti, kteří toho věděli víc, než je zdrávo. Nejlepší by bylo svázat je řetězem a pohodit je v přístavu. Obr je však namísto toho odvezl k trajektu do Estonska a trpělivě vyčkával, dokud se nenalodili. Na dovolenou se museli vypravit kvůli nějakému zatracenému novinářskému

mazalovi, co začal strkat nos do jejich kšeftů, takže se rozhodli na čas zmizet, dokud se bouře nepřežene.

Obr si opět povzdechl.

Především nesnášel takové pokoutní melouchy jako akce Lisbeth Salanderová. Pro něj byla zcela nezajímavá. Neznamenala naprosto žádný zisk.

Obr neměl rád advokáta Nilse Bjurmana a nedokázal si vysvětlit, proč se rozhodl mu vyhovět. Ale bylo pozdě. Obr už vydal příkazy a členové Svavelsjö MC si rozdělili úkoly.

Obrovi se tato situace ani trochu nezamlouvala. Měl nedobré tušení.

Pohlédl na temné pole a odhodil špačka do příkopu. Najednou koutkem oka spatřil nějaký pohyb a strnul. Zaostřil zrak. Jediným zdrojem světla byl slabý měsíční svit, ale přesto dokázal jasně rozeznat obrysy jakési černé bytosti, které se k němu plížila asi třicet metrů od silnice. Tvor se pohyboval pomalu, s krátkými přestávkami.

Blonďatý obr najednou ucítil, že mu po čele stéká ledový pot.

Nenáviděl tu bytost v poli.

Přes minutu stál jako přikovaný a očarovaně hleděl na pomalé a cílevědomé pohyby, jimiž se tvor přibližoval. Když byla bytost tak blízko, že dokázal ve tmě rozeznat lesk jejích očí, obrátil se na podpatku a utíkal zpět k autu. Zabouchl dveře a klíčky mu vypadly z rukou. Cítil, jak v něm narůstá panika. Pak spustil motor a rozsvítil reflektory. Bytost vylezla na silnici a blonďatý obr si ji konečně mohl ve světle dopodrobna prohlédnout. Vypadla jako obrovský rejnok, plazící se směrem k němu. Měla bodec jako škorpión.

Jedno bylo nad slunce jasné. Ta bytost není z tohoto světa. Je to příšera, která vylezla odkudsi z podsvětí.

Obr zařadil rychlost a prudce nastartoval. Viděl, jak stvůra zaútočila, ale na auto nedosáhla. Až po několika kilometrech se přestal třást.

Lisbeth strávila celou noc studiem materiálů o obchodování s lidmi, kterými se zabýval Dag Svensson a časopis *Milénium*. Postupně tak získala poměrně slušný přehled, ačkoli se jednalo o šifrované fragmenty, které si díky obsahu jejich elektronické pošty postupně sestavila dohromady.

Erika Bergerová se Mikaela ptala, jak probíhají konfrontace; Mikael jí stručně odpověděl, že mají problém s nalezením nějakého muže z Čeky. Lisbeth si to vysvětlila tak, že jedna z osob, která má být v reportáži uvedena, pracovala u rozvědky. Malin Erikssonová poslala Dagu Svenssonovi sumarizaci vedlejších materiálů a kopii poslala i Mikaelu

Blomkvistovi a Erice Bergerové. Svensson i Blomkvist k ní poslali připomínky a návrh na doplnění. Mikael a Dag si psali několikrát denně. Dag Svensson se intenzivně připravoval na konfrontaci s jakýmsi novinářem jménem Per-Åke Sandström.

Z elektronické pošty Daga Svenssona také vyplývalo, že byl v kontaktu s osobou jménem Gulbrandsen s adresou na yahoo. Lisbeth za chvíli pochopila, že Gulbrandsen je policajt a jejich výměna názorů probíhá *off the record* prostřednictvím neveřejné adresy, nikoli Gulbrandsenova služebního e-mailu. Gulbrandsen byl tedy zdroj.

Složka s názvem *Zala* byla zoufale stručná a obsahovala pouze tři dokumenty ve Wordu. Největší z nich o velikosti 128 kB měl název *Irina P.* a obsahoval zlomkovité líčení života jedné prostitutky. Vyplývalo z něj, že je již mrtvá. Lisbeth si se zájem přečetla Dagovo shrnutí pitevního protokolu.

Lisbeth z něj pochopila, že Irina P. byla vystavena mimořádně surovému násilí a tři z jejích zranění byla sama o sobě smrtelná.

V textu poznala doslovný citát z disertace Mii Bergmanové. V ní se jednalo o dívku jménem Tamara. Lisbeth vycházela z toho, že Irina P. a Tamara jsou jedna a táž osoba, a s velkým zaujetím si přečetla kapitolu obsahující rozhovor s touto dívkou.

Druhý dokument měl název *Sandström* a byl podstatně kratší. Obsahoval stejné shrnutí, které Dag Svensson poslal Blomkvistovi a z něhož vyplývalo, že novinář jménem Per-Åke Sandström je jeden ze zákazníků, který zneužil jakousi dívku z Pobaltí a navíc se namočil do činnosti sexuální mafie, přičemž odměnu si vybíral ve formě drog nebo sexu. Lisbeth fascinovalo, že Sandström kromě vydávání firemních novin také napsal několik článků pro jistý deník, v nichž pohoršené odsuzoval prostituci a mimo jiné také zveřejnil, že jeden nejmenovaný švédský obchodník navštívil bordel v Tallinu.

Jména Zala ani Irina P. se v dokumentu *Sandström* nevyskytovala, avšak Lisbeth došla k závěru, že jelikož se oba dokumenty nacházejí ve složce se jménem *Zala,* musí zde existovat nějaká souvislost.

Třetí a poslední dokument ve složce však byl nazván *Zala*. Byl stručný a skládal se z jednotlivých bodů.

Podle Daga Svenssona se jméno Zala od poloviny devadesátých let objevilo devětkrát v souvislosti s omamnými látkami, zbraněmi nebo prostitucí. Zdálo se, že nikdo neví, co je onen Zala vlastně zač, avšak podle několika pramenů byl Jugoslávec, Polák nebo Čech. Veškeré údaje

pocházely z druhé ruky, žádná z osob, s nimiž Dag Svensson mluvil, se zřejmě se Zalou nikdy nesetkala.

Dag Svensson o Zalovi obšírně diskutoval se *zdrojem G* (Gulbrandsen?) a podle jeho teorie mohl být Zala odpovědný za vraždu Iriny P. Nebylo jasné, co si o Dagově teorii myslí zdroj G, avšak rok předtím byl Zala předmětem jednoho bodu diskuse na schůzi se „zvláštní vyšetřovací skupinou pro organizovaný zločin". Jeho jméno se v podobných souvislostech objevilo již tolikrát, že se o něj začala zajímat policie a snažila se udělat si nějakou představu o tom, zda onen Zala vlastně vůbec existuje.

Dagu Svenssonovi se podařilo zjistit, že jméno Zala se poprvé objevilo v roce 1996 v souvislosti s přepadením transportu cenností v Örkelljunze. Hodnota ukradeného zboží byla 3,3 milionu korun, ale operace se tak dramaticky zvrtla, že policie už po čtyřiadvaceti hodinách identifikovala a dopadla lupičskou bandu. Po dalších čtyřiadvaceti hodinách byla zadržena další osoba. Jednalo se o zločince z povolání Sonnyho Nieminena, člena klubu Svavelsjö MC, který měl za úkol obstarat zbraně použité při přepadení a jenž byl později odsouzen ke čtyřletému trestu odnětí svobody.

Po přepadení transportu cenností v roce 1996 byly během jednoho týdne zatčeny další tři osoby. Celkem tedy šlo o osm osob, přičemž sedm z nich tvrdošíjně odmítalo komunikovat s policií. Osmý zatčený, teprve devatenáctiletý mladík jménem Birger Nordman, mlčení porušil a pustil si při výslechu pusu na špacír. Soudní proces byl pro žalobce procházka růžovým sadem, což mělo za následek (podle podezření policejního zdroje Daga Svenssona), že o dva roky později byl Birger Nordman nalezen zahrabaný v pískovně ve Värmlandu poté, co se nevrátil z opušťáku.

Podle zdroje G policie předpokládala, že hlavní osobou celého gangu je Sonny Nieminen. Také měla podezření, že Nordman byl zavražděn na rozkaz Sonnyho Nieminena, ale neexistovaly pro to žádné důkazy. Nieminena však považovali za mimořádně nebezpečného a bezohledného zločince. Během pobytu za mřížemi se Nieminen zviditelnil v souvislosti s Árijským bratrstvem, vězeňskou nacistickou organizací, která měla návaznost na Bratrstvo Wolfpack a potažmo na nezákonné motorkářské kluby a různé násilnické nacistické organizace holých lebek jako Švédské hnutí odporu a podobně.

Lisbeth však zajímalo něco úplně jiného. Jednou z informací, které při výslechu prozradil zemřelý Birger Nordman, bylo tvrzení, že zbraně použité při přepadení pocházely od Nieminena, který je zase získal od Nordmanovi neznámého Jugoslávce jménem „Sala".

Dag Svensson došel k závěru, že se jedná o jakousi šedou eminenci kriminálního světa. Jelikož v centrálním registru občanů se žádná osoba jménem Zala nevyskytovala, Dag hádal, že jde o přezdívku, ale také se mohlo jednat o prohnaného kriminálníka, který záměrně vystupoval pod falešným jménem.

Poslední část obsahovala krátkou zprávu k údajům o Zalovi od novináře Sandströma. Moc se toho z ní nedozvěděla. Podle Daga Svenssona Sandström s osobou tohoto jména jednou telefonicky hovořil. Z poznámek nebylo možné zjistit, čeho se jejich rozhovor týkal.

Kolem čtvrté hodiny ranní vypnula Lisbeth svůj PowerBook, posadila se do okna a hleděla na Saltsjön. Tiše tak seděla dvě hodiny a přemýšlivě kouřila jednu cigaretu za druhou. Musela dojít k nějakému strategickému závěru a provést konsekvenční analýzu.

Lisbeth si uvědomila, že musí vypátrat Zalu a vyřídit jejich záležitost jednou provždy.

V sobotu večer týden před Velikonocemi navštívil Mikael Blomkvist jednu bývalou přítelkyni na ulici Slipgatan u Hornstullu. Proti svým zvyklostem přijal pozvání na večírek. Přítelkyně byla vdaná a o intimní schůzky s Mikaelem nestála ani za mák, ale pracovala v médiích, tykali si a tu a tam na sebe narazili. Právě dokončila knihu, na níž pracovala deset let a která pojednávala o pozoruhodném tématu – o ženském pohledu na masmédia. Mikael jí jednou poskytl nějaký materiál, což byl důvod, proč byl pozván.

Mikaelova role se týkala obstarání materiálu k zodpovězení jednoduché otázky. Mikael vyhledal programy zaměřené na rovnoprávnost mužů a žen, jimiž se oháněla média jako TT**,** ***Dagens Nyheter, Rapport*** a spousta dalších, a poté zjišťovala, kolik mužů, respektive žen pracuje na vedoucích postech nad úrovní pozice redakční sekretářky. Výsledky byly trapné. Výkonný ředitel – muž. Předseda představenstva – muž. Šéfredaktor – muž. Šéf zahraniční rubriky – muž. Redakční šéf – muž… a tak dále, dokud se neobjevila první žena, což byly výjimky jako Christina Jutterströmová a Amélie Adamová.

Jednalo se o soukromý večírek s nejrůznějšími hosty, z nichž každý ke knize nějak přispěl.

Byl to poklidný večer s dobrým jídlem a příjemným povídáním. Mikael měl v úmyslu jít domů poměrně brzy, ale většina hostů byli jeho staří známí, které vídal jen zřídka. Ve společnosti navíc nebyl nikdo, kdo by měl potřebu nějak příliš vytahovat Wennerströmovu aféru. Zábava se protáhla a

skalní jádro se rozešlo až v neděli kolem druhé hodiny ranní. Šli společně k Långholmské ulici, kde se každý vydal svou cestou.

Mikael viděl, jak mu právě ujíždí noční autobus, ale noc byla vlahá, a tak se rozhodl, že nebude čekat na další a půjde domů pěšky. Došel po Högalidské ulici ke kostelu a tam zabočil na Lundskou ulici, což u něj okamžitě probudilo vzpomínky.

Mikael dodržel svůj prosincový slib, že přestane chodit na Lundskou ulici a marně doufat, že se Lisbeth Salanderová opět vynoří na obzoru. Tuto noc zůstal stát naproti vchodu do jejího domu. V jednom okamžiku chtěl přejít na druhou stranu ulice a zkusit u ní zazvonit, ale uvědomil si, jak je nepravděpodobné, že by se tu najednou objevila, a ještě nepravděpodobnější bylo to, že by s ním chtěla mluvit.

Nakonec Mikael pokrčil rameny a pokračoval směrem k Zinkensdammu. Ušel už téměř šedesát metrů, když zaslechl nějaký zvuk. Ohlédl se a srdce se mu prudce rozbušilo. Tu vyzáblou postavičku si nemohl splést s nikým jiným. Lisbeth Salanderová právě šla po ulici směrem k němu. Zastavila se u zaparkovaného auta.

Mikael otevřel pusu, aby na ni zavolal, ale hlas se mu zadrhl v hrdle. Najednou spatřil, jak se od jednoho z vozů zaparkovaných u chodníku oddělila jakási postava. Byl to muž a vynořil se přímo Lisbeth za zády. Mikael si všiml, že je to vysoký chlapík se znatelným pupkem. Vlasy měl stažené do koňského ohonu.

Lisbeth Salanderová zaslechla jakýsi zvuk a koutkem oka spatřila pohyb ve stejném okamžiku, kdy se chystala strčit klíčky do dveří své vínové Hondy. Muž k ní přicházel šikmo zezadu a Lisbeth se ve vteřině otočila a spatřila ho dříve, než k ní stačil dojít. Okamžitě ho identifikovala jako šestatřicetiletého Carla-Magnuse „Maggeho“ Lundina z klubu Svavelsjö MC, který seděl před pár dny s blonďatým obrem v Blombergově kavárně.

Lisbeth si všimla, že Magge Lundin váží asi sto dvacet kilo a je agresivní. Použila klíčky jako boxera, neváhala ani zlomeček vteřiny a bleskurychlým ještěrčím pohybem mu roztrhla tvář od kořene nosu téměř až k uchu. Magge lapal po dechu, zatímco po Lisbeth Salanderové jako by se slehla zem.

Mikael Blomkvist viděl, jak Lisbeth Salanderová dala chlapíkovi ránu pěstí. Ve stejném okamžiku, kdy útočníka zasáhla, se vrhla na zem a válela sudy mezi koly aut.

O pár vteřin později byla Lisbeth na nohou na druhé straně vozu připravená k boji nebo útěku. Nad kapotou se její zrak střetl s pohledem útočníka a Lisbeth se okamžitě rozhodla pro druhou možnost. Muži krvácela tvář. Než si jí stačil všimnout, Lisbeth už utíkala přes Lundskou ulici k Högalidskému kostelu.

Mikael stál jako ochromený s pusou dokořán, když útočník najednou opět nabral rychlost a rozběhl se za Lisbeth Salanderovou. Vypadal jako tank pronásledující dětské autíčko na hraní.

Lisbeth letěla po schodech k Horní Lundské ulici a brala je po dvou. Když byla nahoře, rychle se podívala přes rameno a zjistila, že její pronásledovatel právě vstupuje na první schod. *Je rychlej*. Lisbeth klopýtla, ale v poslední vteřině si všimla kupy trojúhelníků a hald písku v místech, kde městská správa komunikací začala provádět výkopové práce.

Magge Lundin byl už téměř nahoře, když se v jeho zorném poli opět objevila Lisbeth Salanderová. Měl dost času si všimnout, že po něm cosi hodila, ale nestačil včas zareagovat, takže ho ze strany do čela zasáhla čtyřhranná dlažební kostka. Nebyla to sice žádná skvělá trefa, ale kámen byl hozen značnou silou a způsobil mu další ránu v obličeji. Magge cítil, jak se s ním točí svět a jak ztrácí pevnou půdu pod nohama, když padal pozadu ze schodů. Podařilo se mu pád zmírnit tím, že se rukou chytil zábradlí, ale ztratil tak několik vteřin.

Mikael se probral ze svého ochromení ve chvíli, kdy muž zmizel u schodiště. Zařval na něj, ať kouká jít do prdele.

Lisbeth byla v polovině cesty přes kostelní dvůr, když zaslechla hlas Mikaela Blomkvista. Co to má k čertu znamenat? Změnila směr a pohlédla přes okraj schodiště. Viděla, že tři metry pod ní na ulici stojí Mikael Blomkvist. Na desetinu vteřiny zaváhala, ale pak se znovu dala do běhu.

Ve stejné chvíli, kdy se Mikael rozběhl ke schodům, si všiml, že před vchodem do domu, kde Lisbeth bydlela, nastartoval Dodge, stojící těsně vedle auta, které se pokoušela otevřít. Vůz vyjel z chodníku, projel kolem Mikaela a zamířil k Zinkensdammu. Když ho vůz míjel, Mikael zahlédl obličej. Poznávací značku v nočním osvětlení nebylo možné přečíst.

Mikael nerozhodně pokukoval po autě, ale stále utíkal za mužem, jenž zaútočil na Lisbeth Salanderovou. Běžel za ním až k hornímu konci schodiště. Muž se zastavil zády k Mikaelovi a neklidně se rozhlížel kolem sebe.

Přesně ve chvíli, kdy ho Mikael dostihl, se muž otočil a dal mu pořádný backhand do obličeje. Mikael byl naprosto nepřipravený. Sletěl po hlavě ze schodů.

Lisbeth Salanderová uslyšela Mikaelův napůl zdušený výkřik a téměř se zastavila. *Co se to do prdele děje?* Poté vrhla pohled přes rameno a uviděla Maggeho Lundina, jak se na ni žene v asi čtyřicetimetrové vzdálenosti. *Je rychlejší než ona. Dohoní ji.*

Lisbeth přestala váhat, zahnula doleva a co nejrychleji utíkala po schodech na dvůr mezi dvěma domy. Když vyběhla nahoru, viděla, že na dvorku nenajde žádný úkryt, takže se pustila směrem k dalšímu rohu rychlostí, která by imponovala i takové Carolině Clüftové. Zahnula doprava a viděla, že běží do slepé uličky, takže změnila kurz o sto osmdesát stupňů. Přesně ve chvíli, kdy doběhla ke štítu dalšího domu, zahlédla na horním konci schůdků ke dvorku Maggeho Lundina. Lisbeth uběhla několik dalších metrů, aniž ji Magge zahlédl, a střemhlav se vrhla do rododendronových keřů, lemujících záhonek podél celého domu.

Slyšela těžké kroky Maggeho Lundina, ale neviděla ho. Ležela bez pohnutí a tiskla se ke zdi.

Lundin minul její úkryt a zastavil se asi pět metrů od ní. Deset vteřin váhal a pak běžel dál podél dvorku. Za několik minut se vrátil. Zastavil se na stejném místě jako předtím. Tentokrát zůstal tiše stát třicet vteřin. Lisbeth napínala svaly a byla připravena k okamžitému úprku, pokud by ji objevil. Lundin se však opět pohnul. Prošel méně než dva metry od ní. Lisbeth slyšela, jak se jeho kroky vzdalují přes dvorek.

Když se Mikael vrávoravě postavil na nohy, bolel ho zátylek a čelist. V ústech měl krev z rozkousnutého rtu. Pokusil se ujít několik kroků, ale klopýtal.

Znovu vyšel na horní konec schodiště a rozhlédl se kolem. Viděl, jak útočník běží asi sto metrů od něj dole po ulici. Muž s koňským ohonem se zastavil, pátral mezi domy a pak pokračoval v běhu. Mikael došel k horní části schodů a díval se za ním. Muž přeběhl Lundskou ulici a vklouzl do Dodge, který před chvílí nastartoval u vchodu do Lisbethina domu. Vůz okamžitě zmizel za rohem směrem k Zinkensdammu.

Mikael šel pomalu přes Horní Lundskou ulici a pátral po Lisbeth Salanderové. Nikde ji nebylo vidět. Vlastně nikde nebylo vidět ani živou duši a Mikaela překvapilo, jak pustá může být stockholmská ulice v březnové neděli ve tři hodiny ráno. Po chvíli se vrátil ke vchodu do

Lisbethina domu na Lundské ulici. Když procházel kolem jejího auta, kde došlo k přepadení, šlápl na něco a našel Lisbethin svazek klíčů. Sehnul se pro klíče a pod autem uviděl její tašku přes rameno.

Mikael tu ještě dlouho stál, čekal a nevěděl, co má dělat. Nakonec došel ke vchodu a zkusil klíče. Žádný z nich se k němu nehodil.

Lisbeth Salanderová zůstala schovaná v keřích patnáct minut bez pohnutí, jen se podívala na hodinky. Těsně po třetí hodině se otevřel a zavřel jeden vchod na dvorku směrem ke stání pro jízdní kola.

Když bylo opět ticho, Lisbeth se pomalu zvedla na kolena a vystrčila hlavu z křoví. Důkladně prozkoumala každý roh na dvorku, ale Maggeho Lundina nebylo nikde vidět. Vrátila se zpět na ulici, jak nejtišeji dovedla. Celou dobu byla připravená na zvrat situace a na útěk. Zastavila se u zdi a očima propátrávala Lundskou ulici, když vtom uviděla, že před jejím vchodem stojí Mikael Blomkvist. Neviděl ji.

Mikael Blomkvist zůstal před domem ještě skoro půl hodiny. Lisbeth ho trpělivě bez pohnutí pozorovala, dokud to nevzdal a nepustil se dolů k Zinkensdammu. Když zmizel z dohledu, Lisbeth ještě chvíli vyčkávala a pak začala přemýšlet o tom, co se stalo.

Mikael Blomkvist.

Vůbec nedokázala pochopit, kde se tu zničehonic vzal. Ten útok jí ostatně příliš velký prostor pro interpretaci neposkytoval.

Carl Zasranej Magnus Lundin.

Magge Lundin se setkal s blonďatým obrem, kterého zahlédla společně s advokátem Nilsem Bjurmanem.

Zasranej Dobytek Nils Bjurman.

Ten zkurvenej šmejd si najal nějakýho alfasamce, aby mi ublížil. I když jsem mu jasně vysvětlila, jaké to pro něj může mít důsledky.

V Lisbeth Salanderové najednou všechno vřelo vzteky. Byla tak rozzuřená, až v ústech ucítila pachuť krve. Teď ho bude muset potrestat.

DÍL 3

ABSURDNÍ ROVNICE

23. března až 2. dubna

Nesmyslné rovnice, které nemají žádné řešení, se nazývají absurdity

$(a + b)\,(a - b) = a^2 - b^2 + 1$

KAPITOLA 11

Středa 23. března až čtvrtek 24. března

Mikael Blomkvist udělal na okraj rukopisu Daga Svenssona červenou propiskou zakroužkovaný vykřičník a napsal k němu slovo „odkaz“. Chtěl mít tvrzení doloženo odkazem na pramen.

Byla středa, odpoledne před Zeleným čtvrtkem, a v *Miléniu* měli téměř celý týden velikonoční prázdniny. Monika Nilssonová odjela do ciziny. Lottie Karimová vyrazila s manželem na hory. Zůstal tu Henry Cortez, aby několik hodin bral telefony, ale Mikael ho poslal domů, jelikož nikdo nevolal a v redakci měl sedět především on. Henry se se šťastným úsměvem odebral za svou novou slečnou.

Daga Svenssona nebylo vidět. Mikael tu seděl sám a nimral se v jeho textu. Kniha měla být rozdělena do dvanácti kapitol o celkovém rozsahu dvě stě devadesát stran, jak se nakonec dohodli. Dag Svensson dodal poslední verzi devíti kapitol z dvanácti, Mikael Blomkvist důkladně prověřil každé slovo a vrátil mu je s požadavky na objasnění nebo s návrhy na přeformulování textu.

Dag Svensson však byl podle Mikaelova názoru velice schopný autor a Blomkvistova redakční činnost se většinou omezila pouze na okrajové poznámky. Pokud chtěl najít něco, co by mohl napadnout, musel se opravdu snažit. Během oněch týdnů, kdy se na Mikaelově psacím stole vršila hromada rukopisu, se spolu vlastně nemohli shodnout jen na jediném odstavci zaujímajícím jednu stranu, který Mikael chtěl vypustit, avšak Dag trval zuby nehty na tom, aby v textu zůstal. Ale to byly maličkosti.

Stručně řečeno, nakladatelství Milénium brzy pošle do tiskárny naprosto báječnou knihu. Mikael vůbec nepochyboval o tom, spustí lavinu dramatických článků. Pokud šlo o odhalení zákazníků prostitutek, byl Dag Svensson nemilosrdný a celý příběh pospojoval tak, aby nikdo nezůstal na pochybách, že v celém systému musí být nějaká chyba. To byla věc spisovatelské schopnosti autora. Druhou věcí byla fakta, která zde Dag Svensson zveřejnil a jež tvořila hlavní kostru knihy. Jednalo se o novinářský materiál, který musel být naprosto nenapadnutelný.

Během uplynulých měsíců Mikael o Dagovi zjistil tři věci. Byl to pečlivý novinář, který vše dotáhl do konce. Nepoužíval těžkopádnou rétoriku, typickou pro spoustu sociálních reportáží, která z nich udělala směšné slátaniny. Dagova kniha byla mnohé více než reportáž – byla vyhlášením války. Mikael se usmál. Dag Svensson byl asi o patnáct let mladší, ale Mikael u něj vnímal nadšení, které sám zažil, když vytáhl do boje proti špatným ekonomickým žurnalistům a sepsal svou skandální knihu, kterou mu v mnoha redakcích nikdy neodpustili.

Problém byl v tom, že Dagova kniha musí obstát. Reportér, který si takhle troufne, musí mít buď stoprocentní půdu pod nohama, nebo může na zveřejnění zapomenout. Kniha Daga Svenssona byla tak devadesátiosmiprocentní. Měla slabá místa, která bylo třeba ještě rozcupovat a dotáhnout, a některá tvrzení nebyla zdokumentována tak, aby to Mikaela uspokojilo.

Kolem půl šesté Mikael otevřel přihrádku psacího stolu a vytáhl cigaretu. Erika Bergerová vydala naprostý zákaz kouření v redakci, ale kromě Mikaela tu nikdo nebyl a během svátků ani nebude. Pracoval dalších čtyřicet minut, poté desky zavřel a položil Dagovu kapitolu na stůl Eriky Bergerové, aby si ji pročetla. Dag Svensson slíbil, že pošle druhý den ráno e-mailem konečnou verzi posledních tří kapitol, takže zbývající materiál by si Mikael mohl projít během svátků. Na úterý po Velikonocích měli naplánovánou schůzi, kde se měli sejít Dag, Erika, Mikael a redakční sekretářka Malin Erikssonová a definitivně odsouhlasit konečnou verzi knihy i článků *Milénia.* Pak už zbývá jen grafické zpracování, což je hlavním úkolem Christera Malma, a vše se pošle do tiskárny. Mikael se nezabýval nabídkami tiskáren – rozhodl se znovu využít tiskárnu Hallvigs Reklam v městečku Morgongåva, kde byla vytištěna kniha o Wennerströmově aféře. Jejich cena i služby byly takové, že jim ostatní tiskárny nemohly konkurovat.

Mikael pohlédl na hodiny a dopřál si ještě jednu tajnou cigaretu. Posadil se k oknu a hleděl ven na Götskou ulici. Zamyšleně si přejížděl jazykem po ráně na vnitřní straně rtu. Už se mu začala hojit. Mikael se po tisící ptal, co ona událost na Lundské ulici před vchodem k Lisbeth Salanderové měla vlastně znamenat.

S určitostí věděl pouze jediné: že je Lisbeth naživu a že se vrátila do města.

Během uplynulých dní se s ní neustále pokoušel spojit. Posílal jí e-maily na adresu, kterou užívala před rokem, ale žádné odpovědi se nedočkal. Začínaly se ho zmocňovat pochybnosti.

Jmenovka na dveřích se změnila na Salanderová – Wu. V registru občanů našel dvě stě třicet osob se jménem Wu, přičemž asi sto čtyřicet bylo ze Stockholmu a okolí. Žádná však nebydlela na Lundské ulici. Mikael neměl potuchy, kdo by mohla být osoba se jménem Wu, která se přestěhovala k Salanderové, nebo zda si Lisbeth nenašla přítele a byt nepronajala. Když zaklepal na dveře, nikdo neotvíral.

Nakonec se posadil a napsal jí obyčejný zastaralý dopis.

Ahoj Sally,
Nevím, co se před rokem stalo, ale ze stávající situace si i takový omezenec jako já dokáže vyvodit, že se mnou nechceš nic mít. Máš na to plné právo a můžeš si sama rozhodnout o tom, s kým se budeš stýkat, do toho mi nic není. Jen musím konstatovat, že tě pořád považuju za svou kamarádku, chybíš mi a moc rád bych s tebou zašel na kafe, pokud bys měla chuť. Nevím, do čeho ses to namočila, ale ta honička na Lundské ulici mi dělá starosti. Pokud bys potřebovala pomoc, můžeš kdykoli zavolat. Jak víš, jsem tvým velkým dlužníkem.
Navíc mám tvou tašku. Jestli ji chceš zpátky, stačí se ozvat. Pokud mě nechceš vidět, můžeš mi dát jen adresu, na kterou ji mám poslat. Nebudu tě vyhledávat, protože jsi mi dala jasně najevo, že se mnou nechceš mít nic společného.
Mikael

Lisbeth se samozřejmě vůbec neozvala.

Když Mikael po přepadení na Lundské ulici přišel ráno domů, otevřel Lisbethinu tašku a obsah vysypal na jídelní stůl. Byla tam peněženka s průkazem totožnosti, asi šest set švédských korun v hotovosti, dvě stě amerických dolarů a měsíční jízdenka na městskou dopravu. Dále otevřená krabička lehkých marlborek, tři zapalovače Bic, lékořicové pastilky a otevřené balení papírových kapesníčků. V postranní kapsičce byl kartáček na zuby, zubní pasta a tři tampony, nerozbalený balíček kondomů s nálepkou, podle níž byly zakoupeny na londýnském letišti Gatwick, vázaný poznámkový blok s tuhými deskami formátu A5, pět kuličkových per, slzný plyn, malá toaletní kabelka se rtěnkou a makeupem, přenosné rádio se sluchátky bez baterií a včerejší vydání večerníku *Aftonbladet*.

Mikaela nejvíce fascinovalo kladivo, uložené v boční kapse, aby bylo snadno přístupné. Útok však přišel tak znenadání, že Lisbeth nestačila kladivo ani slzný plyn vytáhnout. Zjevně použila pouze klíče jako boxera – byly na nich stopy krve a kůže.

Svazek čítal šest klíčů. Tři z nich byly typické klíče od vchodu, od bytu a od bezpečnostního zámku. Do vchodu na Lundské ulici se však žádný z nich nehodil.

Mikael se přestal zabývat klíči a listoval stránku po stránce Lisbethiným zápisníkem. Poznal její úhledný rukopis a neprodleně konstatoval, že se nejedná o žádný dívčí deníček. Asi tři čtvrtiny sešitu byly popsané nějakými matematickými klikyháky. Úplně nahoře na první stránce byla rovnice, kterou Mikael znal.

$(x^3 + y^3 = z^3)$

Mikaelu Blomkvistovi nedělalo počítání nikdy potíže. Na gymnáziu měl z matematiky jedničku, což však neznamenalo, že by byl nějaký skvělý matematik, nýbrž pouze to, že dokázal obsah školní výuky využít. Stránky Lisbethina zápisníku však obsahovaly vzorce, které Mikael nechápal a ani neměl v úmyslu se o to pokoušet. Jedna rovnice se táhla přes celou stránku a byla zakončena škrtáním a nějakými změnami. Mikaelovi dělalo potíže vůbec rozeznat, zda se jedná o skutečné matematické vzorce a výpočty, ale jelikož znal dobře Lisbethiny schopnosti, předpokládal, že rovnice jsou správné a že mají nepochybně nějaký tajemný význam.

Dlouho listoval blokem sem a tam. Rovnicím rozuměl stejně, jako kdyby před sebou měl sešit popsaný čínskými znaky. Pochopil však, o co Lisbeth šlo. O $(x^3 + y^3 = z^3)$. Fascinovala ji Fermatova záhada, což byla klasika, o níž slyšel dokonce i on. Mikael si zhluboka povzdechl.

Na poslední straně bylo několik nanejvýš stručných a záhadných poznámek, které s matematikou naprosto nesouvisely, přesto však vypadaly jako nějaká rovnice.

(Blonďák + Magge) = NEB

Poznámky byly podtržené a zakroužkované a nevysvětlovaly vůbec nic. Úplně dole na stejné straně bylo telefonní číslo do autopůjčovny Auto-Expert v Eskilstuně.

Mikael se ani nepokusil Lisbethiny poznámky luštit. Došel k závěru, že je Lisbeth načmárala, když o něčem přemýšlela.

Mikael Blomkvist típl cigaretu, oblékl si sako, zapnul redakční alarm a vydal se pěšky k autobusovému nádraží u Stavidla, kde nasedl na autobus do rezervace pro yuppie, nacházející se u Stäket v Lännerstě. Byl pozván na večeři ke své sestře Annice Blomkvistové, provdané Gianniniové, která slavila dvaačtyřicáté narozeniny.

Erika Bergerová zahájila sváteční volno usilovným zdoláváním náročné tříkilometrové joggingové trasy, končící v přístavu parníků Saltsjöbadenu. V posledních měsících cvičení pěkně flákala a připadala si ztuhlá a neohebná. Domů se vrátila pěšky. Její manžel přednášel na výstavě v Muzeu moderního umění a vrátí se nejdříve v osm. Erika měla v úmyslu otevřít láhev dobrého vína, roztopit saunu a svést ho. Tak alespoň přestane myslet na problémy, které se jí honily hlavou.

Před čtyřmi dny ji pozval na oběd výkonný ředitel největší švédské mediální agentury. Při salátu jí vážným hlasem sdělil, že by měl zájem zaměstnat ji jako šéfredaktorku jejich největšího deníku. *Vedení probíralo několik jmen, a shodli jsme se na tom, že byste pro naše noviny znamenala velký přínos. Chceme vás.* Po pracovní nabídce zmínil plat, proti němuž byly Eričiny příjmy v *Miléniu* pouhá almužna.

Nabídka přišla jako blesk z čistého nebe a Erika ztratila řeč. Proč právě já?

Ředitel se vyjadřoval podivně neurčitě, ale vzápětí přišel s vysvětlením, že Erika je známá, respektovaná a prokazatelně schopná šéfka. Během dvou let obdivuhodným způsobem vytáhla *Milénium* z nebezpečných vod. I Velký drak, jak se jejich novinám přezdívalo, bude potřebovat novou kůži. Noviny jsou už zkostnatělé a páprdovské, což znamená, že počet mladších předplatitelů stále klesá. Erika proslula jako novinářka, která si nebere servítky. Má tvrdé lokty. Udělat šéfem nejkonzervativnější švédské mužské instituce ženu a navíc feministku bude drzé a provokativní. Všichni jsou zajedno. No, skoro všichni. Všichni ti, se kterými se počítá.

„Ale já nesdílím základní politický názor vašich novin."

„Koho to zajímá? Nejste ani jeho odpůrkyně. Budete šéfka, žádný politruk – a politická příslušnost je přece soukromá věc."

Ředitel to sice přímo neřekl, ale hrál v tom roli i správný třídní původ. Erika pocházela z dobré rodiny.

Erika odpověděla, že ji návrh velice zaujal, ale nemůže jim dát okamžitou odpověď. Musí si všechno důkladně promyslet, takže se domluvili, že jim v nejbližší době dá vědět, jak se rozhodla. Výkonný ředitel jí také vysvětlil, že pokud je příčinou jejího váhání výše platu, je

Erika v pozici, kdy si může vyjednat zvýšení. K platu navíc patří mimořádně slušný zlatý padák. *Je načase začít myslet na důchod.*

Brzy jí bude pětačtyřicet. Zažila bídné roky jako začátečnice a novinářka na volné noze. Založila *Milénium* a stala se šéfredaktorkou díky vlastním zásluhám. Okamžik, kdy bude muset zvednout telefon a říct ano či ne, se nemilosrdně blížil a Erika nevěděla, jak by měla odpovědět. Během týdne chtěla věc probrat s Mikaelem Blomkvistem, ale nedokázala se k tomu přimět. Naopak, spíš před ním mlžila, a cítila proto osten špatného svědomí.

Věc měla zjevné nevýhody. Souhlas by znamenal přerušení partnerství s Mikaelem. Ten by s ní pracovat k Velkému drakovi nikdy nešel, i kdyby mu dělala sebelákavější nabídky. Mikael peníze nepotřeboval a velmi se mu zamlouvalo, když se mohl v poklidném tempu zaobírat vlastními texty.

Erice se role šéfredaktorky *Milénia* velice líbila. V novinářském světě tak získala pozici, která byla podle jejího mínění téměř nezasloužená. Byla redaktorkou, nikoli výrobcem novinek. To nebyla její parketa – sama sebe považovala za průměrnou autorku. Zato jí skvěle šlo vystupování v rádiu nebo v televizi, ale především byla vynikající redaktorka. Byla ráda přímo při redigování textů, což práce šéfredaktorky v *Miléniu* vyžadovala.

Eriku Bergerovou však nabídka lákala. Nešlo ani tolik o plat jako skutečnost, že by se bezpochyby stala jedním z nejmocnějších aktérů v mediální branži. *Taková nabídla se už nebude opakovat*, řekl jí výkonný ředitel.

Kdesi u hotelu Grand na Saltsjöbadenu si ke svému zoufalství uvědomila, že nedokáže odmítnout. A děsila se okamžiku, kdy tu novinku bude muset sdělit Mikaelu Blomkvistovi.

Slavnostní večeře v rodině Gianniniových probíhala jako vždy za mírného chaosu. Annika měla dvě děti, třináctiletou Moniku a desetiletou Jennie. Její manžel, Enrico Giannini, pracoval u mezinárodní firmy zabývající se biotechnikou a byl šéfem pro celou Skandinávii. Enrico měl v péči šestnáctiletého syna Antonia z předchozího manželství. Dalšími hosty byla Enricova matka Antonia, bratr Pietro, jeho žena Eva-Lotta a děti Peter a Nikola: Ve stejné čtvrti navíc bydlela i Enricova sestra Marcella se čtyřmi dětmi. Na oslavu byla také pozvána Enricova teta Angelina, kterou příbuzní považovali za naprostého cvoka, nebo přinejmenším za neuvěřitelně excentrickou osobu, a Angelinin nový přítel.

Díky tomu byl faktor chaosu u bohatě prostřeného stolu obzvláště vysoký. Konverzace se odvíjela rachotivou směsí švédštiny a italštiny,

občas se hovořilo oběma jazyky současně a náročnost celé situace nijak neusnadnila Angelinina celovečerní diskuse o tom, proč Mikael stále zůstává starým mládencem. Rovněž mu nabízela spoustu vhodných kandidátek na manželství z řad dcer svých známých. Nakonec jí Mikael vysvětlil, že by se rád oženil, ale jeho milenka je už bohužel vdaná. Poté na chvilku zmlkla i Angelina.

V půl osmé večer Mikaelovi zapípal mobilní telefon. Mikael byl přesvědčen, že ho vypnul, a hovor málem zmeškal, ale nakonec se mu podařilo mobil vydolovat z vnitřní kapsy u saka, které kdosi položil na polici na klobouky v chodbě. Volal mu Dag Svensson.

„Neruším?“

„Ani ne. Jsem na večírku u sestry a je tady celá horda příbuzných jejího manžela. Co se děje?“

„Dvě věci. Pokoušel jsem se sehnat Christera Malma, ale nebere telefon.“

„Šel dnes večer s přítelem do divadla.“

„Sakra. Slíbil jsem, že se za ním zítra ráno zastavím v redakci s fotkami a ilustracemi, které chci mít v knize. Christer si to měl přes Velikonoce prohlédnout, ale Mia si najednou vzala do hlavy, že chce jet na svátky k rodičům do Dalarny a ukázat jim svou disertaci. Takže zítra brzy ráno odjíždíme.“

„Fajn.“

„Jde o obrázky na papíře, takže je nemůžu poslat e-mailem. Nemohl bych ti je dnes večer poslat kurýrem?“

„Jo… ale poslyš, jsem v Lännerstě. Ještě se tu chvíli zdržím a pak zase pojedu do centra. Enskede je jen krátká zajížďka. Klidně se u vás cestou domů zastavím a vyzvednu je. Hodilo by se to tak kolem jedenácté?“

Proti tomu Dag Svensson nic nenamítal.

„A ta druhá věc… myslím, že se ti to nebude moc zamlouvat.“

„Tak ven s tím.“

„Narazil jsem na něco, co bych rád stihl prověřit, než to půjde do tiskárny.“

„Fajn – a o co jde?“

„O Zalu, psáno se Z.“

„Co je ten Zala zač?“

„Zala je ganster, zřejmě odněkud z východu, možná z Polska. Zmiňoval jsem ho před týdnem v jednom e-mailu.“

„Promiň, zapomněl jsem.“

„V tom materiálu se tu a tam vynoří a pak zase zmizí. Vypadá to, že z něj všichni mají vítr, a nikdo o něm nechce nic říct."

„Aha."

„Před pár dny jsem na něj zase narazil. Myslím, že je tady ve Švédsku a že by měl být na seznamu pasáků v kapitole sedm."

„Dagu – nemůžeš přece začít shánět nový materiál tři týdny předtím, než knihu pošleme do tiskárny."

„Já vím. Ale tohle je tak trochu zvláštní případ. Mluvil jsem s jedním policajtem, co o Zalovi taky slyšel, a… myslím, že by stálo za to věnovat pár dní v příštím týdnu tomu, abychom ho proklepli."

„Ale proč? Máš v tom textu přece i tak dost parchantů."

„Ale tenhle vypadá na extraparchanta. Nikdo přesně neví, co je zač. Mám v žaludku takový pocit, že by stálo za to se v tom ještě povrtat."

„Pocit v žaludku se nemá nikdy podceňovat," řekl Mikael. „Ale upřímně řečeno… teď už ten termín nemůžeme posunout. Máme zamluvenou tiskárnu a kniha musí vyjít současně s *Miléniem*."

„Já vím," odvětil sklesle Dag Svensson.

Mia Bergmanová právě uvařila konvici kávy a nalila ji do termosky na jídelním stole, když kdosi zazvonil u dveří. Bylo těsně před devátou. Dag Svensson byl blízko u dveří a v domnění, že Mikael Blomkvist přijel o něco dříve, dveře otevřel, aniž by se podíval kukátkem ven. Namísto Mikaela Blomkvista tam stála malá, panence podobná dívenka, zřejmě v pubertálním věku.

„Hledám Daga Svenssona a Miu Bergmanovou," řekla dívka.

„Já jsem Dag Svensson," odvětil Dag.

„Chci s vámi mluvit."

Dag automaticky pohlédl na hodiny. Mia Bergmanová vyšla do haly a zvědavě se postavila za svého přítele.

„Nezdá se vám, že je na návštěvu trošku pozdě?"

Dívka trpělivě mlčela a pohlížela na něj.

„O čem chcete mluvit?" zeptal se Dag.

„Chci s vámi mluvit o knize, kterou chcete vydat v *Miléniu*."

Dag a Mia na sebe pohlédli.

„A kdopak jste?"

„To téma mě zajímá. Můžu jít dál, nebo budeme diskutovat venku na chodbě?"

Dag Svensson na vteřinu zaváhal. Zjevně šlo o nějakého cvoka a čas byl pro návštěvu naprosto nevhodný, ale dívenka vypadala tak neškodně, že ji pustil dál. Pokynul jí k jídelnímu stolu v obývacím pokoji.

„Dáte si kafe?“ zeptala se Mia Bergmanová.

Dag rozmrzele pohlédl na svou přítelkyni.

„A co takhle odpovědět na otázku, co jste zač?“ zeptal se.

„Ano, díky. Tedy za to kafe. Jmenuju se Lisbeth Salanderová.“

Mia pokrčila rameny a otevřela termosku. Na stole už stály hrníčky, protože čekali návštěvu Mikaela Blomkvista. „A jak jste přišla na to, že chci v *Miléniu* vydat nějakou knihu?“ zeptal se Dag Svensson

Najednou pocítil silné podezření, ale dívka ho ignorovala a hleděla na Miu. Na tváři se jí objevila grimasa, kterou bylo možno považovat za křivý úsměv.

„Zajímavá disertace,“ pronesla dívka.

Mia Bergmanová se zatvářila překvapeně.

„Jak můžete vědět, co píšu za disertaci?“

„Podařilo se mi sehnat kopii,“ odvětila dívka tajemně.

Dagovo podráždění ještě vzrostlo.

„Tak teď mi už můžete povědět, co vlastně chcete,“ trval na své Dag.

Dívka mu pohlédla do očí. Dag si najednou všiml, že díky tmavohnědým duhovkám mají její oči na světle uhlově černou barvu. Uvědomil si, že podcenil dívčin věk – bude starší, než si zprvu myslel.

„Chci vědět, proč se vyptáváte na Zalu, na Alexandera Zalu,“ řekla Lisbeth Salanderová. „A hlavně bych chtěla vědět, co o něm víte.“

Alexander Zala, pomyslel si šokovaně Dag Svensson. Jeho křestní jméno nikdy předtím neslyšel.

Dag Svensson pozoroval dívku před sebou. Zvedla šálek s kávou, napila se a přitom z něj nespustila pohled. V jejích očích nebyla žádná vřelost. Najednou měl neurčitý nepříjemný pocit.

Na rozdíl od Mikaela a dalších dospělých ve společnosti (a navzdory tomu, že byla oslavenkyně) pila Annika Gianniniová jen slabé pivo a ani k jídlu si nedala víno nebo panáka. O půl jedenácté večer tak byla stále střízlivá, a jelikož svého staršího brášku považovala v mnoha ohledech za naprostého troubu, o kterého je třeba pečovat, ochotně mu nabídla, že ho hodí autem přes Enskede domů. Vlastně měla v plánu zavézt ho na zastávku na ulici Värmdövägen, odkud by byl autobusem za chvíli ve městě.

„Proč si nepořídíš auto?“ zeptala se, když si Mikael zapínal bezpečnostní pás.

„Protože to na rozdíl od tebe mám do práce pár minut pěšky a auto potřebuju asi tak jednou za rok. Navíc bych nemohl řídit, protože mě ten tvůj mužskej nalejval skånskou pálenkou.“

„Začíná se pošvédšťovat. Před deseti lety by si s tebou dal grappu.“

Pokračovali v jízdě a v sourozeneckém povídání. Kromě jedné zatvrzelé tety z otcovy strany, dvou o něco méně zatvrzelých tet z matčiny strany a toho či onoho vzdáleného bratrance nebo sestřenice byli Mikael a Annika sami. Kvůli tříletému věkovému rozdílu neměli v období dospívání mnoho společného, ale o to snáze k sobě našli cestu v dospělosti.

Annika studovala práva a Mikael ji považoval za mnohem nadanější, než je on sám. Annika proplula studiem, několik let si odkroutila u soudu, poté spolupracovala s jedním z nejznámějších švédských advokátů, načež se osamostatnila a otevřela si vlastní kancelář. Annika se specializovala na rodinné právo, což se postupně vyvinulo v jakýsi projekt o rovnoprávnosti. Jako advokátka zastupovala týrané ženy, napsala na toto téma knihu a stala se známou osobností. Navíc se ještě politicky angažovala za sociální demokraty, díky čemuž ji Mikael zlobil a říkal jí, že je politruk. Mikael sám se v raném mládí rozhodl, že příslušnost k politické straně nejde dohromady s novinářskou důvěryhodností. Dokonce nikdy ani nevolil, a když to jednou udělal, odmítal svou volbu prozradit dokonce i Erice Bergerové.

„Tak jak se vede?“ zeptala se Annika, když přejížděla přes Skuruský most.

„Jo, mám se fajn.“

„Tak v čem je problém?“

„Jaký problém?“

„Znám tě, Micke. Celý večer se tváříš ustaraně.“

Mikael chvíli seděl mlčky.

„To je zamotaný příběh. Právě teď mám problémy dva. Jde o jednu žábu, se kterou jsem se seznámil před dvěma lety, pomáhala mi v souvislosti s Wennerströmovou aférou a pak se bez vysvětlení naprosto vypařila. Víc než rok jsem o ní nevěděl ani zbla, a před týdnem se zase objevila.“

Mikael Annice pověděl o přepadení na Lundské ulici.

„Ohlásil jsi to na policii?“ zeptala se.

„Ne.“

„Proč ne?“

„Ta holka je strašně citlivá na své soukromí. To ji někdo přepadl. To ona by to měla ohlásit.“

A Mikael měl podezření, že něco podobného na prvním místě denních aktivit Lisbeth Salanderové rozhodně nefiguruje.

„Ty jsi beran," řekla Annika a poplácala Mikaela po tváři. Vždycky si všechno uděláš podle svého. A co ten druhý problém?"

„V *Miléniu* právě pracujeme na případu, který vzbudí pořádný rozruch. Celý večer jsem přemýšlel o tom, jestli bych to s tebou neměl zkonzultovat. Myslím jako s advokátkou."

Annika na bratra překvapeně pohlédla.

„Zkonzultovat se mnou?" vyrazila ze sebe. „To jsou mi panečku novinky."

„Týká se to prostituce a násilí páchaného na ženách. To je přece tvoje parketa. Nespecializuješ se samozřejmě přímo na právo na svobodu tisku, ale rád bych, aby sis ten text přečetla, než ho pošleme do tiskárny. Jsou to novinové články plus kniha, takže je toho na čtení spousta."

Annika mlčky zabočila po průmyslové silnici dolů na Hammarby a projela kolem stavidla Sickla. Brala to oklikou po bočních ulicích souběžných se silnicí na Nynäs, až nakonec zahnula do Enskede.

„Víš, Mikaeli, za celý život jsem na tebe měla jen jedinkrát pořádný dopal."

„Aha," odvětil překvapeně Mikael.

„Bylo to tehdy, když tě zažaloval Wennerström a ty jsi vyfasoval tři měsíce v base za urážku na cti. Měla jsem na tebe takovou zlost, že jsem málem pukla."

„Ale proč? Jen jsem se znemožnil."

„Znemožnil ses už několikrát předtím. Ale tenkrát jsi potřeboval advokáta a jediný, na kterého ses neobrátil, jsem byla já. Namísto toho sis nechal srát na hlavu od masmédií i od soudu. Vůbec ses nebránil. Myslela jsem, že mě z toho trefí šlak."

„To byly mimořádné okolnosti. Nemohla bys pro mě nic udělat."

„Jo, ale to mi došlo až po roce, kdy se *Milénium* vyhouplo zpátky do sedla a dalo Wennerströmovi pořádně na frak. Do té doby jsem se cítila hrozně zklamaná."

„Nemohla bys ten rozsudek nijak změnit."

„Tobě pořád nedochází, o co mi jde, brácho. Je mi jasné, že to byl beznadějný případ. Četla jsem rozsudek. Ale šlo o to, že jsi za mnou nepřišel a nepožádal mě o pomoc. Žes neřekl třeba: čau ségra, potřebuju advokáta. Proto jsem se u soudu nikdy neukázala."

Mikael se nad tím zamyslel.

„Promiň. Je mi jasné, že jsem to měl udělat."

„Ano, tos měl.“

„Víš, já jsem tehdy byl úplně mimo. Neměl jsem sílu mluvit vůbec s nikým. Jen jsem měl chuť někam zalézt a zabalit to.“

„Což jsi zrovna neudělal.“

„Odpusť mi to.“

Annika Gianniniová se najednou usmála.

„Paráda. Po dvou letech dvě omluvy. Fajn. Ty texty si ráda přečtu. Spěchá to?“

„Ano. Brzy půjdou do tiskárny. Tady zahni doleva.“

Annika Gianniniová zaparkovala na Björneborgské ulici naproti domu, kde bydlel Dag Svensson s Miou Bergmanovou. „Bude to jen pár minut,“ řekl Mikael, přeběhl přes ulici a vyťukal domovní kód. Jakmile vešel do domu, uvědomil si, že něco není v pořádku. Na schodech bylo slyšet vzrušené hlasy. Mikael vyběhl do třetího patra k Dagovi a Mie. Když byl na místě, uvědomil si, že celý ten poprask se týká právě jich. Venku na schodech stálo pět sousedů. Dveře do Miina a Dagova bytu byly pootevřené.

„Co se tu děje?“ zeptal se spíše zvědavě než znepokojeně Mikael.

Hlasy utichly. Upřelo se na něj pět párů očí. Tři ženy a dva muži, všichni v důchodovém věku. Jedna z žen na sobě měla noční košili.

„Znělo to jako výstřel,“ odpověděl Mikaelovi muž kolem sedmdesátky v hnědém županu.

„Výstřel?“ zeptal se s přihlouplým výrazem Mikael.

„Je to chvilička. Tak před minutou se v tom bytě střílelo. Dveře jsou otevřené.“

Mikael se protlačil dopředu, zazvonil na zvonek a ve stejné chvíli vešel do bytu.

„Dagu? Mio?“ zavolal.

Nikdo mu neodpověděl.

Mikaelovi najednou přeběhl po zádech mráz. Ucítil pach střelného prachu. Poté vešel do dveří obývacího pokoje. První, co uviděl, byl *tenzatracenýdrahý* Dag Svensson ležící na břiše v ohromné, asi metrové kaluži krve před jídelním stolem, u kterého si s Erikou před pár měsíci pochutnávali na večeři.

Mikael rychle zamířil k Dagovi, ve stejné chvíli prudce vytáhl z kapsy mobil a zmáčkl krizovou linku. Telefon okamžitě někdo vzal.

„Jmenuju se Mikael Blomkvist. Potřebuju záchranku a policii.“

Mikael nahlásil adresu.

„O co se jedná?“

„O jednoho muže. Zřejmě je střelený do hlavy a je v bezvědomí.“

Mikael se sklonil k Dagovi a pokoušel se mu na krku nahmatat puls. Pak si všiml strašného kráteru v Dagově týle a uvědomil si, že to, v čem stojí, je většina Dagova mozku. Pomalu stáhl ruku zpět.

Dagovi Svenssonovi už žádná sanitka na světě život nezachrání.

Najednou si všiml střepů jednoho z hrnečků, které Mia zdědila po babičce a na které byla tak úzkostlivě opatrná. Rychle vstal a rozhlédl se kolem.

„Mio!“ zařval Mikael.

Soused v hnědém županu za ním vešel do haly. Mikael se otočil ve dveřích obýváku a ukázal na souseda.

„Zůstaňte, kde jste,“ zakřičel. „Jděte zpátky na chodbu.“

Soused se napřed zatvářil, jako by chtěl protestovat, ale nakonec poslechl. Mikael stál patnáct vteřin bez pohnutí. Poté obešel kaluž krve a opatrně prošel kolem Daga Svenssona do ložnice.

Mia ležela na zádech na podlaze v nohou postele. *Nenenenеprosímpanebožemiane.* Měla prostřelený obličej. Kulka prošla spodní částí čelisti pod levým uchem. Otvor ve spánku, kterým kulka vyšla ven, byl velký jako pomeranč a Miina pravá oční jamka byla prázdná. Krve tu bylo snad ještě více než u jejího přítele. Kulka měla takovou průraznost, že pár metrů vzdálená zeď u čela postele byla zastříkaná krví.

Mikael si se zatajeným dechem uvědomil, že v ruce stále ještě křečovitě svírá mobil s neukončeným hovorem. Nadechl se a začal do telefonu opět mluvit.

„Potřebujeme policii. Jsou tu dvě zastřelené osoby. Myslím, že jsou mrtvé. Pospěšte si.“

Mikael slyšel, jak mu jakýsi hlas z krizové linky cosi říká, ale slova nevnímal. Najednou měl pocit, že má něco se sluchem. Kolem něj panovalo naprosté ticho. Neslyšel ani zvuk vlastního hlasu, když se pokoušel něco říct. Skončil hovor a vycouval z bytu. Když byl na chodbě, uvědomil si, že se celý třese a že mu srdce buší jak o závod. Beze slova se prodral zkamenělým zástupem sousedů a posadil se na schody. Vzdáleně slyšel, že se ho sousedé vyptávají. *Co se stalo? Udělali si něco? Stalo se jim něco?* Mikael měl pocit, jako by jejich hlasy přicházely z nějakého vzdáleného tunelu.

Seděl jako ochromený. Uvědomil si, že je v šoku. Sklonil hlavu mezi kolena. Poté začal přemýšlet. *Panebože – oni jsou zavražděni. Před chviličkou je někdo zastřelil. Vrah může být stále ještě v bytě… ne, to bych ho viděl. Byt měl jen padesát pět metrů čtverečních.* Nedokázal ovládnout

třes. Dag ležel tváří dolů a Mikael mu neviděl do obličeje, ale Miinu rozstřílenou tvář měl stále před očima.

Znenadání se mu vrátil sluch, jako by někdo otočil knoflíkem. Mikael se rychle zvedl a pohlédl na souseda v hnědém županu.

„Vy," řekl Mikael. „Postavte se sem a dohlédněte, aby do toho bytu nikdo nechodil. Jede sem policie a pohotovost. Já sejdu dolů a otevřu jim."

Mikael bral schody po třech. V přízemí vrhl pohled na schody do sklepa a prudce se zastavil. Napůl cesty pod schodištěm ležel naprosto zřetelně viditelný revolver. Konstatoval, že je to zřejmě Colt 45 Magnum – stejná zbraň, která zabila Olofa Palmeho.

Mikael potlačil nutkání zvednout zbraň a nechal ji ležet na místě. Namísto toho otevřel vchodové dveře a zůstal mlčky stát v nočním vzduchu. Zaslechl krátké zatroubení auta a vzpomněl si, že na něj čeká sestra. Mikael přešel na druhou stranu ulice.

Annika Gianniniová otevřela ústa, aby pronesla nějakou jízlivou poznámku na adresu bratrovy nedochvilnosti. Pak si všimla jeho výrazu.

„Když jsi tu čekala, viděla jsi někoho?" zeptal se Mikael.

Jeho hlas zněl chraptivě a nepřirozeně.

„Ne. Koho bych měla vidět? Co se stalo?"

Mikael několik vteřin mlčky pozoroval okolí. Na ulici panoval klid a ticho. Strčil ruku do kapsy u saka a vylovil pomačkaný balíček s jednou zbylou cigaretou. Když si zapaloval, zaslechl vzdálené houkání sirén, které se přibližovalo. Pohlédl na hodinky. Bylo 23.17.

„Anniko – dnes to vypadá na dlouhou noc," řekl Mikael, aniž na ni pohlédl. Na ulici právě zahnul policejní vůz.

První dorazili na místo policisté Magnusson a Ohlsson. Právě byli vysláni na Nynäskou ulici, ale ukázalo se, že se jednalo o falešný poplach. Za Magnussonem a Ohlssonem jel hlavní policejní vůz s komisařem z odboru vnější služby Oswaldem Mårtenssonem, který se nacházel u Skanstullu právě ve chvíli, když centrála vyhlásila oblastní poplach. Policisté dorazili na místo téměř současně z různých stran a spatřili uprostřed ulice muže v džínách a tmavém saku, který zvedl ruku, aby zastavili. Zároveň ze zaparkovaného auta pár metrů od muže vystoupila nějaká žena.

Všichni tři policisté několik vteřin vyčkávali. Centrála jim podala zprávu o tom, že byly zastřeleny dvě osoby, a muž na ulici držel v levé ruce nějaký předmět. Za okamžik se přesvědčili o tom, že se jedná o mobilní telefon. Policisté vystoupili z vozů současně, upravili si opasek a prohlédli si postavy z bližší vzdálenosti. Mårtensson okamžitě převzal velení.

„To vy jste volal na krizovou linku kvůli střelbě?“

Muž přikývl. Zdálo se, že to s ním pořádně zamávalo. Kouřil cigaretu, a když si ji dával do úst, třásla se mu ruka.

„Jak se jmenujete?“

„Jmenuju se Mikael Blomkvist. Před pár minutami byly v tomhle domě zastřeleny dvě osoby. Jmenují se Dag Svensson a Mia Bergmanová. Leží ve třetím patře. Před jejich dveřmi stojí několik sousedů.“

„Proboha,“ řekla žena.

„Kdo jste vy?“ zeptal se jí Mårtensson.

„Jmenuju se Annika Gianniniová.“

„Vy tu bydlíte?“

„Ne,“ odpověděl Mikael Blomkvist. „Já jsem se měl dnes večer u toho zastřeleného páru zastavit. Tohle je má sestra, přivezla mě sem z večírku.“

„Tvrdíte, že dvě osoby byly zastřeleny. Viděl jste, co se stalo?“

„Ne. Já je našel.“

„Musíme se jít podívat nahoru,“ prohlásil Mårtensson.

„Počkejte,“ řekl Mikael. „Podle sousedů se střílelo jen chviličku předtím, než jsem dorazil. Volal jsem vám minutu poté, co jsem je našel. Od té doby neuplynulo ani pět minut. To znamená, že vrah ještě musí být někde poblíž.“

„Můžete nám dát nějaký popis?“

„Žádnou osobu jsme neviděli. Ale je možné, že někdo ze sousedů někoho zahlédl.“

Mårtensson pokynul Magnussonovi, který zvedl vysílačku a tiše začal podávat zprávu centrále. Obrátil se k Mikaelovi.

„Můžete nám ukázat cestu?“ zeptal se Mårtensson.

Muži vešli do domu a zastavili se, když jim Mikael mlčky pokynul ke schodům vedoucím do sklepa. Mårtensson se sklonil a prohlédl si zbraň. Sešel po schodech dolů a zkusil dveře do sklepa. Byly zamčené.

„Ohlssone, zůstanete tady a nespustíte to z očí,“ řekl Mårtensson.

Hlouček sousedů před vchodem do Dagova a Miina bytu už prořídl. Dva sousedé se vrátili do svého bytu, ale muž v hnědém županu stále setrvával na místě. Vypadalo to, že se mu ulevilo, když spatřil policejní uniformy.

„Nikoho jsem dovnitř nepustil,“ ohlásil muž.

„To je dobře,“ odvětili Mikael i Mårtensson.

„Vypadá to, že na schodišti jsou stopy krve,“ řekl policista Magnusson.

Všichni se podívali na otisky bot. Mikael pohlédl na své italské mokasíny.

„To budou zřejmě moje stopy," pronesl Mikael. „Byl jsem uvnitř v bytě. Je tam hrozně moc krve."

Mårtensson si Mikaela zkoumavě prohlížel. Pomocí tužky otevřel dveře a konstatoval, že v hale se nacházejí další krvavé stopy.

„Napravo. Dag Svensson je v obývacím pokoji a Mia Bergmanová v ložnici."

Mårtensson provedl rychlou prohlídku bytu a již po několika vteřinách vyšel ven. Mluvil do vysílačky a požadoval, aby jim poslali posilu z kriminálky. Zatímco hovořil, na místo dorazila sanitka. Mårtensson je zadržel ve stejné chvíli, kdy hovor dokončil.

„Jde o dvě osoby. Ale podle toho, co jsem viděl, už žádnou pomoc nepotřebují. Může se tam jeden z vás podívat a ničeho na místě činu se nedotýkat?"

Po krátké chvíli konstatovali, že posádka sanitky je tu zbytečná. Službu konající lékař rozhodl, že nemá smysl převážet těla do nemocnice ani je oživovat. Usoudil, že jim není pomoci. Mikael najednou pocítil silnou nevolnost a obrátil se k Mårtenssonovi.

„Jdu ven. Potřebuju na vzduch."

„Bohužel vás nemůžu jen tak pustit."

„V pohodě," řekl Mikael. „Jen si sednu na schůdky před vchodem."

„Můžete se prosím legitimovat?"

Mikael vytáhl náprsní tašku a dal ji Mårtenssonovi do ruky. Poté se beze slova otočil, sešel dolů a posadil se na schody před domem, kde stále čekala Annika s policistou Ohlssonem. Annika se posadila k němu.

„Micke, co se stalo?" zeptala se.

„Dva lidi, které jsem měl moc rád, někdo zavraždil. Daga Svenssona a Miu Bergmanovou. Právě jejich rukopis sis měla přečíst."

Annika Gianniniová si uvědomila, že není vhodná situace, aby se Mikaela vyptávala. Namísto toho vzala bratra kolem ramen a držela ho, dokud nedorazily další policejní vozy. Na druhé straně ulice se již vytvořil hlouček nočních zvědavců. Mikael je němě pozoroval, zatímco policisté začali kolem stavět zábrany. Začalo vyšetřování vraždy.

Bylo těsně po třetí hodině ranní, když Mikael s Annikou konečně směli opustit policejní stanici. Hodinu seděli v Anničině autě před domem v Enskede a čekali, až dorazí státní zástupce, aby zahájil předběžné vyšetřování. Poté – jelikož Mikael byl dobrý kamarád obou obětí, navíc je našel a přivolal policii – byli oba požádáni, aby se společně s policisty vydali na kriminálku na Kungsholmenu a pomohli při vyšetřování.

Po dlouhém čekání je začala vyslýchat kriminální inspektorka Anita Nybergová. Vlasy měla žluté jako len a vypadala jako dospívající dívka.

Začínám stárnout, pomyslel si Mikael.

O půl třetí ráno v sobě měl tolik šálků kávy, že byl naprosto střízlivý a udělalo se mu špatně. Zničehonic musel přerušit výslech a běžet na záchod, kde nemohl zarazit zvracení. Neustále měl před očima rozstřílený obličej Mii Bergmanové. Vypil několik kelímků vody, párkrát si opláchl tvář a pak se vrátil k výslechu. Pokoušel se srovnat si myšlenky a odpovídat na otázky Anity Nybergové, jak nejobšírněji dovedl.

Měli Dag Svensson a Mia Bergmanová nějaké nepřátele?

Pokud vím, tak ne.

Vyhrožoval jim někdo?

Pokud vím, tak ne.

Jaký mezi sebou měli vztah?

Vypadalo to, že se milují. Jednou mluvili o tom, že si pořídí miminko, až Mia dokončí doktorát.

Užívali omamné látky?

Nemám tušení. Ale nemyslím si to, a pokud ano, tak si nanejvýš mohli na nějakém divočejším večírku dát jointa.

Proč jste jel k nim domů tak pozdě večer?

Mikael Anitě vysvětlil souvislosti.

Nepřipadala vám tak pozdní návštěva neobvyklá?

Ano. Samozřejmě. Bylo to poprvé.

Jak jste se s nimi seznámil?

Pracovně. Mikael vykládal a nebralo to konce.

A neustále se ho znovu a znovu vyptávala na jeho pozdní noční návštěvu.

Střely bylo slyšet po celém domě. Byly vypáleny méně než pět vteřin po sobě. Nejbližším sousedem byl sedmdesátiletý pán v hnědém županu, penzionovaný major pobřežního dělostřelectva. Po druhé ráně se zvedl z pohovky od televize a co nejrychleji vyklopýtal na chodbu. Když se vezme v úvahu, že má potíže s kyčlemi a těžko se mu vstává, tak odvedl slušný výkon, jelikož dveře svého bytu otevřel asi za třicet vteřin. On ani žádný jiný soused pachatele neviděli.

Podle odhadu sousedů dorazil Mikael ke dveřím jejich bytu dvě minuty poté, co se ozvaly výstřely.

Vzhledem k tomu, že Mikael s Annikou měli přehled o dění na ulici – určitě takových třicet vteřin během doby, než Annika zajela ke správnému vchodu, zaparkovala a prohodila s bratrem pár slov, načež Mikael přeběhl

ulici a vyběhl po schodech k bytu –, zbývalo pachateli odhadem takových třicet až čtyřicet vteřin. Během této doby musel dvojnásobný vrah stihnout opustit byt, seběhnout po schodech dolů, hodit zbraň na schody do sklepa, opustit dům a zmizet z dohledu ještě dřív, než Annika zaparkovala vůz. A přesto pachatele nikdo ani nezahlédl.

Všichni konstatovali, že Mikael s Annikou museli vraha minout tak o vteřinu.

V jednom prchavém okamžiku Mikael pochopil, že si kriminální inspektorka Anita Nybergová pohrává s myšlenkou, že by pachatelem mohl být právě on, že po vraždě jen seběhl o patro níže a předstíral, že na místo činu dorazil až poté, co se u bytu shlukli sousedé. Ale Mikael měl alibi díky své sestře a odpovídajícímu časovému schématu. Jeho počínání včetně telefonního rozhovoru s Dagem Svenssonem mohla potvrdit spousta členů rodiny Gianniniových.

Nakonec ho vysvobodila Annika. Mikael policii poskytl veškerou myslitelnou pomoc. Byl zjevně unavený a nebylo mu dobře. Je načase výslech přerušit a pustit ho domů. Annika připomněla, že je advokátkou svého bratra a že bratr má určitá Bohem nebo alespoň parlamentem daná práva.

Když vyšli ven na ulici, dlouho stáli mlčky u Anničina auta.

„Jdi se vyspat," řekla Mikaelovi.

Mikael zakroutil hlavou.

„Musím zajet za Erikou domů," řekl Mikael. „Ona je taky znala. Nemůžu jí to jen tak zavolat a nechci, aby se ráno vzbudila a slyšela to ve zprávách."

Annika Gianniniová na chvíli zaváhala, ale pak si uvědomila, že bratr má pravdu.

„Takže jedeme do Saltsjöbadenu," prohlásila.

„Zvládneš to?"

„A k čemu jsou mladší sestřičky?"

„Když mě hodíš do centra Nacky, tak si tam můžu vzít taxíka nebo počkat na autobus."

„Sklapni. Nasedej a jedem."

KAPITOLA 12

Zelený čtvrtek 24. března

Annika Gianniniová byla zjevně také unavená a Mikaelovi se jí podařilo přemluvit, aby se vykašlala na hodinovou zajížďku kolem Lännerstenského průplavu a vysadila ho v centru Nacky. Políbil ji na tvář, poděkoval za noční pomoc a počkal, dokud neotočila vůz a nezmizela, a pak si zavolal taxíka.

Mikael byl v Saltsjöbadenu naposledy před dvěma lety. Eriku a jejího manžela navštívil jen párkrát. Uvědomil si, že to je známkou jeho nezralosti.

Mikael neměl tušení o tom, jak manželství Eriky a Gregera vlastně funguje. Eriku znal od začátku osmdesátých let. Měl v úmyslu v jejich vztahu pokračovat až do chvíle, kdy bude příliš starý na to, aby se zvedl z kolečkové židle. Svůj poměr nakrátko přerušili na konci osmdesátých let, kdy se Erika provdala a Mikael oženil. Přestávka trvala více než rok a za tu dobu nebyli svým protějškům nevěrní.

V Mikaelově případě manželství skončilo rozvodem. Eričin případ skončil konstatováním Gregera Beckmana, že tak dlouhá erotická vášeň je zřejmě příliš silná na to, aby si člověk mohl myslet, že je od ní odradí nějaké konvence nebo společenská morálka. Také nechtěl riskovat, že by Eriku ztratil stejným způsobem jako Mikael svou ženu.

Když se Erika Gregerovi přiznala k nevěře, Greger zaklepal doma u Mikaela Blomkvista. Mikael jeho návštěvu čekal a děsil se jí – připadal si jako ten největší hajzl pod sluncem. Greger Beckman mu však nedal přes hubu, ale navrhl, že by spolu mohli zajít do hospody. Vytloukli tři podniky na Södermalmu a až poté byli oba dostatečně v náladě na vážný rozhovor, ke kterému došlo za úsvitu na jedné lavičce v parku u Mariánského náměstí.

Mikael sotva věřil svým uším, když mu Greger jasně vyložil, že pokud by se pokusil nějak zhatit jeho manželství s Erikou, tak by ho navštívil znovu, tentokrát za střízliva s boxerem, ale pokud se jedná jen o sexuální

touhu a psychickou neschopnost sebeovládání a rozvahy, tak je to z jeho strany zcela v pořádku.

Mikael a Erika ve svém vztahu pokračovali s vědomím Gregera Beckmana a nepokoušeli se před ním nic skrývat. Pokud Mikael věděl, Erika s Gregerem stále žili ve šťastném manželství. Vyrovnal se s tím, že se Greger bez protestů smířil s jeho vztahem s Erikou, takže jí stačilo zvednout sluchátko a vysvětlit mu, že dnešní noc hodlá strávit u Mikaela, což se stávalo poměrně pravidelně.

Greger Beckman o Mikaelovi nikdy neřekl křivé slovo. Naopak, vztah Eriky a Mikaela zřejmě považoval za přínos v tom smyslu, že se tak prohloubí jeho vlastní láska k Erice, kterou nikdy nebude moci považovat za samozřejmost.

Mikael se však v Gregerově přítomnosti necítil dobře, což byla pochmurná připomínka faktu, že i takto svobodné vztahy něco stojí. Proto byl u nich na Saltsjöbadenu jen párkrát, když Erika pořádala nějaký větší večírek, na kterém by si hosté mohli jeho nepřítomnost vykládat jako demonstrativní gesto.

Teď stál před jejich vilou o dvou stech padesáti metrech čtverečních. Ačkoli nebylo příjemné přicházet jako posel takto špatných zpráv, Mikael rozhodně stiskl zvonek a držel na něm prst skoro čtyřicet vteřin, dokud neuslyšel v domě kroky. Otevřel mu Greger Beckman s ručníkem obtočeným kolem pasu, jehož překvapení se změnilo v rozespalý vztek nad tím, že na schodech stojí manželčin milenec.

„Ahoj, Gregere," pozdravil Mikael.

„Dobré ráno, Blomkviste. Do prdele, copak nevíš, kolik je hodin?"

Greger Beckman byl štíhlý blonďák se silně zarostlou hrudí. Zato na hlavě měl vlasů poskrovnu. Na bradě měl asi týdenní strniště a nad pravým obočím velkou jizvu – následek vážné nehody při plachtění, k níž došlo před pár lety.

„Něco po páté," odvětil Mikael. „Můžeš vzbudit Eriku? Musím s ní mluvit."

Greger Beckman si uvědomil, že pokud Mikael překonal svou nechuť navštívit Saltsjöbaden a setkat se s ním, muselo se stát něco mimořádného. Mikael navíc vypadal, že by potřeboval pořádný grog nebo alespoň postel, kde by se mohl vyspat. Greger tedy otevřel dveře a pustil Mikaela dovnitř.

„Co se děje?" zeptal se.

Než Mikael stačil odpovědět, seběhla z prvního patra Erika Bergerová a přitom si zavazovala pásek bílého froté županu. Když v hale uviděla Mikaela, prudce se v půli cesty zastavila.

„Co je?“

„Dag Svensson a Mia Bergmanová,“ odpověděl Mikael.

Mikaelova tvář okamžitě prozradila, jakou zprávu jim přinesl.

„Ne.“ Erika si zakryla rukou ústa.

„Jedu sem rovnou z kriminálky. Daga a Miu dnes v noci někdo zavraždil.“

„Zavraždil,“ pronesli Erika a Greger současně.

Erika na Mikaela pochybovačně pohlédla.

„Myslíš to vážně?“

Mikael přikývl.

„Někdo se dostal do jejich bytu v Enskede a zastřelil je. Já je našel.“

Erika se posadila na schody.

„Nechtěl jsem, aby ses o tom dozvěděla z ranních zpráv,“ řekl Mikael.

Minutu po sedmé na Zelený čtvrtek vešli Mikael s Erikou do redakce *Milénia*. Erika předtím telefonem vzbudila Christera Malma i redakční sekretářku Malin Erikssonovou a sdělila jim, co se v noci přihodilo Dagovi a Mie. Christer i Malin bydleli mnohem blíž, takže do redakce dorazili už před nimi a zapnuli v kuchyňce kávovar.

„Co se ksakru děje?“ zeptal se Christer Malm.

Malin Erikssonová zasyčela, aby zmlkl, a nahlas pustila zprávy o sedmé.

Včera v noci byly ve svém bytě v Enskede zastřeleny dvě osoby, muž a žena. Podle policie se jedná o dvojnásobnou vraždu. Ani jeden ze zavražděných nikdy neměl žádné potíže s policií. Motiv vraždy není znám. Na místě je naše reportérka Hanna Olafssonová.

„Těsně před půlnocí někdo oznámil na policii, že v bytě na Björneborgské ulici v Enskede bylo vypáleno několik střelných ran. Žádný motiv zatím není znám a v souvislosti s vraždou dosud nebyl nikdo zatčen. Policie byt uzavřela a provádí v něm ohledání místa činu.“

„To bylo stručné,“ řekla Malin Erikssonová a ztišila hlas. Poté se dala do pláče. Erika došla k ní a položila jí ruku kolem ramen.

„Do prdele,“ prohlásil Christer Malm do prázdna.

„Uklidněte se,“ řekla rozhodným hlasem Erika Bergerová. „Mikaeli…“

Mikael znovu vypověděl, co se během noci událo. Když popisoval, jak našel Daga a Miu, hovořil jednotvárným hlasem a používal věcný novinářský slovník.

„Do prdele," řekl znovu Christer Malm. „To snad není pravda.

Malin opět přemohly city. Znovu se rozplakala a ani se nepokoušela slzy skrývat.

„Nezlobte se na mě," řekla Malin.

„Cítím se přesně jako ty," pronesl Christer.

Mikael by rád věděl, proč není schopen plakat. Cítil jen obrovskou prázdnotu, skoro jako by ho znecitlivěla anestetika.

„Dnes ráno toho tedy moc nevíme," řekla Erika Bergerová. „Musíme probrat dvě věci. Za prvé nám zbývají tři týdny do termínu, kdy měla jít do tiskárny kniha Daga Svenssona. Hodláme ji stále ještě vydat? Můžeme ji vydat? To je první věc. A za druhé je tu otázka, o které jsme s Mikaelem diskutovali celou cestu do města."

„Nevíme, proč k těm vraždám došlo," řekl Mikael. „Může se jednat o něco ze soukromí Daga a Mii, nebo to mohl udělat nějak šílenec. Ale nelze vyloučit ani souvislost s jejich prací."

U stolu se rozhostilo ticho. Nakonec si Mikael odkašlal.

„Chystáme se vydat zatraceně tvrdou knihu, kde jmenovitě uvádíme konkrétní osoby, které ani za mák nestojí o to, aby do téhle věci byly nějak namočené. Před čtrnácti dny začal Dag s konfrontacemi. Takže mě napadlo, jestli někdo z nich…"

„Počkej," řekla Malin Erikssonová. „Chceme zveřejnit jména tří policajtů, z nichž jeden dělá u tajných služeb a druhý u mravnostní policie, několika advokátů, jednoho žalobce, jednoho soudce a pár úchylných rádobynovinářů. Takže Daga a Miu mohl zavraždit někdo z nich, aby vydání té knihy překazil?"

„No, to já samozřejmě nevím," odvětil zamyšleně Mikael. „Všichni mají zatraceně co ztratit, ale jen naprostý vůl by si mohl myslet, že vydání knihy překazí zabitím novináře. Ale chceme taky odhalit několik pasáků, a i když používáme pseudonymy, není těžké dát si dvě a dvě dohromady. Někteří z nich už seděli za násilné zločiny."

„Fajn," řekl Christer Malm. „Ale podle toho, co říkáš, ty vraždy vypadaly úplně jako poprava. Pokud jsem Daga správně pochopil, tak toho ti pasáci moc v hlavě nemají. Ty myslíš, že by byli schopní spáchat dvojnásobnou vraždu a zdrhnout?"

„Kolik toho člověk musí mít v hlavě, aby dokázal vypálit dvě střely?" zeptala se Malin.

„Takhle jen spekulujeme o něčem, o čem houby víme," přerušila je Erika Bergerová. „Ale je tu jedna důležitá okolnost. Pokud byly příčinou vraždy Dagovy články nebo Miina práce, musíme zvýšit bezpečnostní opatření v redakci."

„A ještě další otázka," řekla Malin. „Půjdeme s těmi jmény na policii? Co jsi řekl v noci policajtům?"

„Odpověděl jsem jim na všechno, na co se mě ptali. Řekl jsem jim, na čem Dag pracoval, ale na podrobnosti se mě nikdo neptal a já o žádných jménech nemluvil."

„To bychom zřejmě měli udělat," řekla Erika Bergerová.

„Tím si tak úplně jistý nejsem," odvětil Mikael. „Mohli bychom jim dát seznam jmen, ale co uděláme, až se nás policie začne vyptávat, odkud ta jména máme? Nemůžeme prozradit své zdroje, pokud chtějí zůstat v anonymitě. Týká se to několika děvčat, se kterými mluvila Mia."

„To jsme v pěkné kaši," řekla Erika. „Takže jsme zase u první otázky – vydáme to?"

Mikael zvedl ruku.

„Počkej. Můžeme o tom hlasovat, ale odpovědný vydavatel jsem já a úplně poprvé bych o tom rád rozhodl sám. Odpověď zní ne. V dalším čísle to nemůžeme zveřejnit. Ten původní plán je naprosto vyloučený."

Kolem stolu se rozhostilo ticho.

„Strašně rád bych to zveřejnil, ale zřejmě budeme muset spoustu věcí přeformulovat. Dokumentaci měli Dag s Miou, a ten příběh je postaven na tom, že Mia hodlala podat trestní oznámen na osoby, které tu hodláme jmenovat. Mia měla odborné znalosti. Máme je my?"

Ozvalo se prásknutí vchodových dveří a v redakci se objevil Henry Cortez.

„Jde o Daga a Miu?" vyrazil ze sebe bez dechu.

Všichni přikývli.

„Do prdele. To přece nemůže být pravda."

„Kdes to slyšel?" zeptal se Mikael.

„Vyrazil jsem si s jednou kočkou a právě jsme jeli domů taxíkem, když jsme to zaslechli z taxikářovy vysílačky. Policie prověřovala, koho do té ulice vezli. Znal jsem adresu. Musel jsem přijít."

Henry Cortez byl zjevně tak otřesený, že Erika vstala, objala ho a poté ho vyzvala, aby se posadil. Pak opět navázala na předchozí diskusi.

„Věřím, že Dag by to chtěl zveřejnit."

„A právě to taky uděláme. Tu knihu určitě vydáme, ale v současné situaci musíme zveřejnění odložit na později."

„Takže co uděláme teď?“ zeptala se Malin. „Nejde tu jen o výměnu jednoho článku – jedná se přece o tematické číslo, takže by se musely předělat celé noviny.“

Erika chvíli mlčela. Poté se poprvé povzbudivě usmála.

„Malin, ty sis chtěla vzít na Velikonoce volno, viď?“ zeptala se. „Na to zapomeň. Uděláme to takhle… Malin, ty, já a Christer si spolu sedneme a dáme dohromady úplně nové číslo bez Daga Svenssona. Uvidíme, jestli budeme moct použít pár textů, které jsme plánovali pro červnové číslo. Mikaeli, kolik materiálu jsi už od Daga Svenssona dostal?“

„Mám konečnou verzi devíti ze dvanácti kapitol. Mám skoro poslední verzi kapitoly deset a jedenáct. Konečnou verzi mi Dag měl poslat e-mailem – mrknu se do pošty –, ale ze závěrečné dvanácté kapitoly mám jen kousíček; zbývá tedy udělat sumarizaci všech uvedených faktů a vyvodit z nich závěry.“

„Ale s Dagem jste všechny kapitoly ústně probrali, ne?“

„Ano, a vím, co chtěl napsat do dvanácté kapitoly, pokud myslíš tohle.“

„Fajn, tak ty se posadíš k těm textům – ke knize i článkům. Chci vědět, kolik nám toho chybí, a jestli jsme schopni rekonstruovat to, co Dag nestačil napsat. Mohl bys během dneška udělat objektivní zhodnocení?“

Mikael přikývl.

„Taky bych ráda, abys popřemýšlel o tom, co řekneme policii. Co je ještě bezpečné a kdy začneme riskovat, že bychom porušili ochranu zdroje. Nikdo z redakce nesmí vypustit nic, co bys neodsouhlasil.“

„To zní dobře,“ prohlásil Mikael.

„Myslel jsi vážně, že by za těmi vraždami mohl být ten Dagův případ?“

„Nebo Miina disertace… nevím. Ale nemůžeme tu možnost přehlížet.“

Erika Bergerová se na chvíli zamyslela.

„Ne, to nemůžeme. Musíš se do toho pustit.“

„Pustit do čeho?“

„Do vyšetřování.“

„Do jakého vyšetřování?“

„Do našeho vyšetřování, ksakru.“ Erika Bergerová najednou zvýšila hlas.

„Dag Svensson byl novinář a pracoval pro *Milénium.* Pokud ho kvůli jeho práci někdo zavraždil, chci to vědět. Takže se začneme hrabat v tom, co se stalo. To si vezmeš na starost ty. Začneš tím, že projdeš všechny materiály, které nám Dag dal, a budeš přemýšlet o tom, co by mohlo být motivem k vraždě.“

Erika pohlédla na Malin Erikssonovou.

„Malin, pokud mi pomůžeš naplánovat úplně nové číslo, hrubou práci udělám já a Christer. Hodně jsi pracovala s Dagem Svenssonem a s dalšími texty v tom tematickém čísle. Chtěla bych, aby ses spolu s Mikaelem zaměřila na vyšetřování vraždy.“

Malin Erikssonová přikývla.

„Henry… můžeš dnes pracovat?“

„Jasně.“

„Začni obvolávat další spolupracovníky *Milénia* a pověz jim to. Pak můžeš zavolat na policii a zjistit, co se děje. Zkus vyzvědět, jestli bude nějaká tisková konference a podobně. Musíme mít o všem přehled.“

„Fajn. Napřed zavolám kolegům, pak zaběhnu domů, osprchnu se a dám si snídani. Za tři čtvrtě hodinky jsem zpátky, pokud nevyrazím rovnou na Kungsholmen.“

„Budeme celý den ve spojení.“

U stolu se rozhostilo krátké ticho.

„Fajn,“ řekl nakonec Mikael. „Je to všechno?“

„Myslím, že ano,“ řekla Erika. „Pospícháš?“

„Jo. Musím si zavolat.“

Harriet Vangerová právě snídala kávu a topinky se sýrem a pomerančovou marmeládou na prosklené verandě domu Henrika Vangera v Hedeby, když jí zazvonil mobil. Zvedla ho, aniž pohlédla na displej.

„Dobré ráno, Harriet,“ pozdravil Mikael Blomkvist.

„To je překvapení. Myslela jsem, že nikdy nevylezeš z postele před osmou.“

„To taky ne, tedy za předpokladu, že si stačím jít lehnout. Což se mi dnes v noci nepodařilo.“

„Stalo se něco?“

„Poslouchala jsi zprávy?“

Mikael jí stručně pověděl o nočních událostech.

„To je hrůza,“ řekla Harriet Vangerová. „Jak se cítíš?“

„Díky, že se ptáš. Už mi bylo líp. Ale volám ti proto, že sedíš ve vedení *Milénia* a měla bys o tom vědět. Hádám, že nějaký novinář brzy přijde na to, že jsem Daga a Miu našel já, což bude mít za následek určité spekulace, a pak vyjde najevo, že Dag pracoval na gigantickém skandálním odhalení pro náš časopis, takže se s otázkami roztrhne pytel.“

„A ty myslíš, že bych na to měla být připravená. Fajn. Co mám říct?“

„Řekni, jak to je. O tom, co se stalo, jsi byla informována. Samozřejmě tebou ta brutální vražda otřásla, ale nezabýváš se redakční prací a žádné

spekulace tudíž nemůžeš komentovat. Vyšetřování vraždy je věcí policie, nikoli *Milénia*.“

„Díky za včasné varování. Můžu něco udělat?“

„Teď zrovna ne. Ale když na něco přijdu, ozvu se ti.“

„Fajn. A Mikaeli… o všem mě informuj, prosím.“

KAPITOLA 13

Zelený čtvrtek 24. března

Již o sedmé ráno na Zelený čtvrtek se na psacím stole státního zástupce Richarda Ekströma objevilo formální pověření dozorem nad předběžným vyšetřováním dvojnásobné vraždy v Enskede. Noční službu konající státní zástupce, poměrně mladý a nezkušený právník, si uvědomil, že vraždy v Enskede jsou něčím zvláštní. Vzbudil telefonem pomocného krajského státního zástupce, který následně probudil krajského policejního náčelníka. Společně se rozhodli, že tuto práci přihrají nějakému horlivému a zkušenému státnímu zástupci. Jejich volba padla na dvaačtyřicetiletého Richarda Ekströma.

Ekström byl štíhlý vitální chlapík, měřící 167 centimetrů, s řídkými světlými vlasy a vousy. Vždycky býval bezvadně oblečený a kvůli své nevalné výšce nosil boty s vyššími podpatky. Kariéru zahájil jako pomocný státní zástupce v Uppsale, odkud byl povolán coby vyšetřovatel na ministerstvo spravedlnosti, kde pracoval na sjednocení švédské legislativy s legislativou EU. Počínal si při tom tak dobře, že nějakou dobu působil jako šéf celého oddělení. Pozornost vzbudil zprávou o organizačních nedostatcích v zajišťování bezpečnosti, v níž namísto požadavků některých policejních institucí na zvýšení zdrojů prosazoval zvýšení efektivity. Po čtyřech letech na ministerstvu zamířil Ekström na úřad státního zástupce ve Stockholmu, kde se zabýval případy neobvyklých přepadení nebo trestných činů násilné povahy.

Během jeho působení ve státní správě se předpokládalo, že je sociální demokrat, ale ve skutečnosti Ekström na politiku zvysoka kašlal. Začalo se mu dostávat určité mediální pozornosti a povšimli si ho i nadřízení. Rozhodně byl potencionálním kandidátem na vyšší posty a díky svým domnělým politickým ambicím měl širokou síť kontaktů v politických i policejních kruzích. Názory na Ekströmovy schopnosti se různily. Jeho vyšetřovací aktivity na ministerstvu spravedlnosti nešly právě pod nos policejním kruhům, které tvrdily, že nejlepším způsobem zajištění veřejné bezpečnosti je zvýšení počtu policistů. Na druhé straně však Ekström

proslul i tím, že při přípravě případu k soudnímu přelíčení je naprosto nemilosrdný.

Když Ekström obdržel krátkou zprávu o nočních událostech v Enskede, hned konstatoval, že se jedná o případ s velkým potenciálem, který v masmédiích bezpochyby způsobí pořádný průvan. Nejednalo se o žádnou tuctovou vraždu. Zavražděna byla doktorka kriminologie a novinář, což bylo slovo, které Ekström nenáviděl i miloval – v závislosti na konkrétní situaci.

Těsně po sedmé měl Ekström rychlou telefonickou poradu s šéfem krajské kriminálky. Ve čtvrt na osm zvedl sluchátko a probudil kriminálního inspektora Jana Bublanského, mezi kolegy spíše známého pod přezdívkou konstábl Bublina. Bublanski měl vlastně přes Velikonoce volno, aby si nějak vybral hromadu přesčasů z minulého roku, ale byl požádán, aby dovolenou přerušil a neprodleně se přesunul na policejní okrsek, kde by měl působit jako hlavní vyšetřovatel enskedských vražd.

Bublanskému bylo dvaapadesát let a u policie pracoval přes polovinu života, od svých třiadvaceti let. Šest let strávil v policejním voze s vysílačkou a prošel ozbrojeným útvarem na oddělení krádeží, poté absolvoval další kurzy a povýšil do ozbrojeného útvaru oddělení vražd u krajské kriminálky. Měl přesně spočítáno, že během posledních deseti let se zúčastnil vyšetřování třiatřiceti vražd nebo zabití. Sedmnáctkrát byl hlavním vyšetřovatelem, přičemž čtrnáct těchto případů bylo objasněno a dva byly z policejního hlediska předem ztracené, což znamenalo, že policie vraha znala, ale neměla dostatek důkazů, aby dotyčného dostala před soud. Bublanski se svým kolegou neuspěli v jediném případě, který se odehrál před šesti lety. Jednalo se o známého alkoholika a výtržníka, který byl ubodán nožem ve svém bytě v Bergshamře. Místo činu bylo jako zlý sen plný otisků prstů a stop DNA od několika tuctů osob, které v průběhu mnoha let v bytě nasávaly nebo se tu porvaly. Bublanski a jeho kolegové byli přesvědčeni o tom, že vraha najdou v rozsáhlém okruhu mužových známých alkoholiků a feťáků, ale navzdory intenzivnímu vyšetřování vrah policii stále unikal. Vyšetřování bylo odloženo ad acta.

Pokud se však jednalo o počet objasněných případů, měl Bublanski slušné skóre a byl považován za mimořádně schopného detektiva.

Na kolegy však Bublanski působil tak trochu jako podivín, což částečně souviselo s tím, že byl Žid a v období některých židovských svátků se procházel po chodbách v jarmulce. Jednou jakýsi později propuštěný šéf policejního okrsku utrousil poznámku v tom smyslu, že nošení jarmulky na policejní stanici je nevhodné, stejně jako by mu připadalo nevhodné, kdyby

se kolem procházeli policisté v turbanu. Žádná další debata o tom neproběhla. Poznámky se však chytil jeden novinář a začal se vyptávat, načež se šéf okrsku rychle stáhl.

Bublanski patřil k jižní, sefardské židovské větvi, a pokud nebyly k mání košer pokrmy, objednával si vegetariánské jídlo. Nebyl však ortodoxní do té míry, aby o sabatu nepracoval. I Bublanski si záhy uvědomil, že v případě aktuální dvojnásobné vraždy v Enskede nepůjde o žádné rutinní vyšetřování. Richard Ekström si ho vzal stranou ihned poté, co se těsně po osmé objevil přede dveřmi.

„Vypadá to na pěknou šlamastyku," přivítal ho Ekström. „Ten zastřelený párek byli novinář a kriminoložka. A to ještě není všechno. Našel je jiný novinář."

Bublanski přikývl. Přinejmenším měli jistotu, že na vyšetřování budou ostřížím zrakem dohlížet média a že ho budou cupovat na kousky.

„A ještě trošku soli do rány – ten novinář, co je našel, je Mikael Blomkvist z časopisu *Milénium*."

„Páni," řekl Bublanski.

„Každý ho zná z toho cirkusu kolem Wennerströma."

„Víme něco o motivu?"

„V téhle chvíli nemáme ani páru. Ani jeden ze zavražděných nikdy neměl problémy s policií. Vypadá to, že byli spořádaná dvojice. Dívka měla za pár týdnů obhajovat doktorskou disertaci. Tenhle případ musí mít absolutní prioritu."

Bublanski přikývl. Vraždy pro něj vždycky bývaly naprosto prioritní.

„Sestavíme vyšetřovací tým. Udělejte, co bude ve vašich silách, a já se postarám o to, abyste měl k dispozici veškeré zdroje. Dostanete na pomoc Hanse Fasta a Curta Svenssona. Taky vám dám Jerkera Holmberga. Pracuje na tom zabití v Rinkeby, ale zdá se, že tam nám pachatel frnknul do ciziny. Holmberg je kanón na ohledání místa činu. Taky můžete použít pátračku ze státní kriminálky, když budete potřebovat."

„Chci u toho mít Sonju Modigovou."

„Nezdá se vám na to trochu moc mladá?"

Bublanski pozvedl obočí a překvapeně pohlédl na Ekströma.

„Je jí devětatřicet, takže je jen o pár let mladší než vy. Navíc je chytrá jak opice."

„Fajn, o tom, koho chcete mít ve skupině, rozhodujete vy, jen když to bude odsejpat. Už jsme tu měli i vedení."

To Bublanskému přišlo mírně přitažené za vlasy. Vedení se v této časné ranní hodině sotva zvedlo od snídaně.

Policejní vyšetřování bylo oficiálně zahájeno na schůzi před devátou hodinou, na níž kriminální inspektor Bublanski shromáždil své lidi v zasedací místnosti na krajském policejním okrsku. Bublanski pozoroval skupinu. S jejím složením zcela spokojen nebyl.

Největší důvěru choval k Sonje Modigové. Pracovala u policie už dvanáct let, z čehož čtyři roky strávila na oddělení vražd, kde se účastnila několika vyšetřování vedených Bublanským. Byla pečlivá a metodická, avšak Bublanski si záhy všiml, že má vlastnost, kterou při komplikovaných vyšetřováních on osobně považoval za naprosto nejcennější. Měla fantazii a schopnost vytvářet asociace. Přinejmenším ve dvou náročných případech objevila podivné a nepřirozené souvislosti, které ostatním ušly, což mělo za následek průlom ve vyšetřování. Sonja Modigová navíc měla chladný intelektuální humor, který se Bublanskému zamlouval.

Bublanski byl také spokojen s tím, že má ve svém mužstvu Jerkera Holmberga. Holmbergovi bylo padesát pět let a pocházel z Ångermanlandu. Byl to hranatý nudný chlapík, naprosto bez fantazie, kvůli čemuž byla Sonja Modigová k nezaplacení. Podle Bublanského však byl Holmberg zřejmě nejlepším profíkem na ohledání místa činu v celém švédském policejním sboru. Spolupracovali už na různých případech a Bublanski byl pevně přesvědčen o tom, že pokud se na místě činu dá něco najít, Holmberg to najde. Jeho hlavním úkolem tedy bylo převzít velení nad veškerou činností v bytě v Enskede.

Jeho kolegu Curta Svenssona Bublanski moc neznal. Byl to zamlklý mohutný pořez s blonďatým ježkem tak kraťoučkým, že Curt na dálku vypadal jako holohlavý. Svenssonovi bylo třicet osm let a nedávno k nim přešel od policie v Huddinge, kde se po mnoho let věnoval vyšetřování zločineckých gangů. Kolovaly o něm zvěsti, že má drsnou náturu a tvrdou ruku, z čehož bylo možné vytušit, že u své klientely zřejmě používá metod, které nejsou tak úplně v souladu s policejními předpisy. Před deseti lety byl Curt Svensson obžalován z ublížení na zdraví, avšak při následném vyšetřování byl ze všech bodů obžaloby osvobozen.

Pověst Curta Svenssona však vznikla při zcela jiné události. V říjnu roku 1999 jel společně s kolegou do Alby zatknout jednoho místního výtržníka, u policie známou firmu. Sousedé žili už několik let ve strachu a stěžovali si, že se muž neustále chová násilnicky. Nyní policie dostala tip, podle něhož byl dotyčný podezřelý z násilného přepadení videoobchodu v Norsborgu. Jednalo se o naprosto rutinní zásah, který se však úplně zhatil, když delikvent namísto toho, aby policisty poslušně následoval, vytáhl kudlu. Curtův kolega při odrážení jeho útoků vyfasoval několik ran do ruky

a přišel o levý palec. Pak násilník zaměřil pozornost na Curta Svenssona, který byl poprvé za svou kariéru nucen použít služební zbraň. Curt Svensson vypálil tři rány. První z nich byl varovný výstřel. Podruhé vystřelil naostro, avšak střela násilníka minula, což byl sám o sobě mimořádný výkon, jelikož vzdálenost nebyla větší než tři metry. Třetí rána výtečníka nešťastně zasáhla do středu těla a roztrhla mu tepnu, takže delikvent během několika minut vykrvácel. V následném vyšetřování byl Curt Svensson zcela očištěn, což vzbudilo mediální debatu, která si důkladně posvítila na státní monopol na násilí, a o Curtu Svenssonovi se hovořilo ve stejném duchu jako o dvou vesnických policistech, kteří zabili Osma Vallu.

Bublanski měl zpočátku o Curtu Svenssonovi řadu pochybností, ale po půl roce dosud neobjevil nic, co by mu zavdalo příčinu ke kritice nebo hněvu. Naopak, časem začal k mlčenlivým schopnostem Curta Svenssona chovat určitý respekt.

Posledním členem týmu inspektora Bublanského byl sedmačtyřicetiletý Hans Faste, který byl na kriminálce už patnáctiletým veteránem. Právě Faste byl hlavním důvodem Bublanského nespokojenosti se složením skupiny. Faste měl svá pro i proti. Jeho kladnou stránkou byly značné zkušenosti a zběhlost v komplikovaných policejních vyšetřováních. K minusovým položkám podle Bublanského patřil fakt, že Faste byl sebestředný hlučný člověk, který musel každému normálnímu člověku v jeho okolí lézt na nervy a který v maximální míře lezl na nervy Bublanskému. Faste prostě měl takové osobní rysy a vlastnosti, které Bublanski neměl rád. Ale čert to vem, pokud se mu přitáhnou otěže, je to schopný vyšetřovatel. Faste se navíc stal jakýmsi mentorem Curta Svenssona, kterému jeho hlučnost nevadila. Při vyšetřování často pracovali spolu.

Na schůzi pozvali také kriminální inspektorku Anitu Nybergovou, aby je informovala o nočním výslechu Mikaela Blomkvista. Rovněž přizvali komisaře Oswalda Mårtenssona, který je měl zpravit o tom, co se na místě činu událo. Oba byli úplně zničení a chtěli se jít co nejdříve domů vyspat, ale Anita Nybergová už stačila obstarat snímky z místa činu a nechala je kolovat mezi členy skupiny.

Po půlhodinovém rozhovoru se průběh událostí vyjasnil. Bublanski vše shrnul:

„Stále sice ještě probíhá ohledání místa činu, ale zdá se, že se věc udála následovně… Neznámá osoba, které si nevšiml nikdo ze sousedů ani

dalších svědků, vnikla do bytu v Enskede a zavraždila pár Svensson–Bergmanová.“

„Zatím ještě nevíme, jestli je nalezená zbraň totožná s vražednou zbraní, ale už jsme to poslali na expertizu do laboratoře,“ skočila mu do řeči Anita Nybergová. „To je zatím naší hlavní prioritou. Taky jsme ve stěně naproti ložnici našli poměrně kompaktní část jedné kulky – té, co zabila Daga Svenssona. Zato druhá kulka, která zasáhla Miu Bergmanovou, se úplně roztříštila, takže pochybuju, že nám k něčemu bude.“

„Díky. Tuhle zatracenou kovbojskou bouchačku Colt Magnum měli už dávno zakázat. Máme sériové číslo?“

„Ještě ne,“ ozval se Oswald Mårtensson. „Poslal jsem zbraň i s roztříštěnou kulkou do laboratoře na expertizu přímo z místa činu. Radši jsem se jí nedotýkal, dokud se na to nepodívají oni.“

„Správně. Zatím jsem si ještě nestačil prohlédnout místo činu, ale byli jste tam vy dva. K jakým jste došli závěrům?“

Anita Nybergová a Oswald Mårtensson si vyměnili pohled. Nybergová nechala jejich společné prohlášení na starším kolegovi.

„Za prvé jsme přesvědčeni o tom, že vrah byl sám. Šlo o jasnou popravu. Mám pocit, že se jedná o jednu osobu, která měla závažný důvod zabít Svenssona a Bergmanovou, a postavila se k tomu velmi rozhodně.“

„A z čeho ten pocit pramení?“ zeptal se Hans Faste.

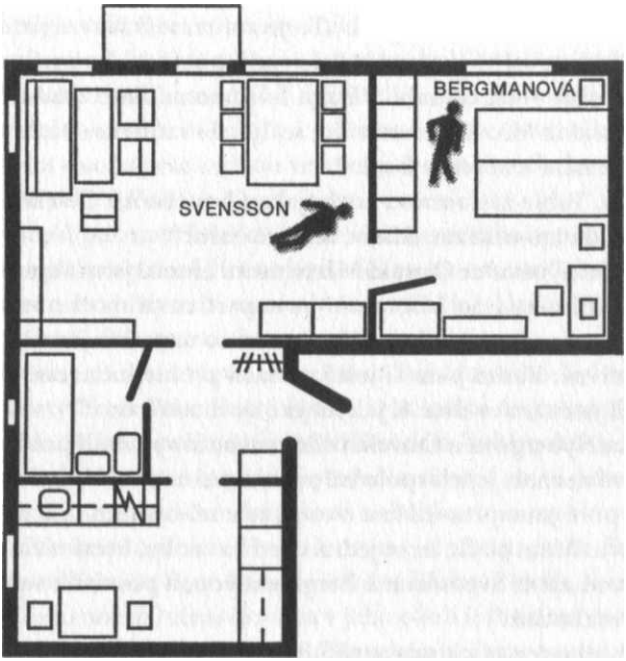
„Jejich byt byl uspořádaný a uklizený. Nejednalo se o loupež, ublížení na zdraví ani nic podobného. Byly vypáleny jen dvě střely. Obě zasáhly oběti přímo do hlavy. Takže to bude někdo, kdo to se zbraněmi umí.“

„Aha.“

„Když se podíváme na tenhle náčrtek… podle naší rekonstrukce byl ten muž, Dag Svensson, zastřelen z hodně malé vzdálenosti, revolver měl zřejmě přímo u hlavy. V místě vniknutí kulky jsou zjevné popáleniny. Odhadujeme, že byl zastřelen jako první. Svensson upadl na jídelní stůl. Vrah mohl stát v hale nebo přímo přede dveřmi do obývacího pokoje.“

„Fajn.“

„Obě rány byly podle svědků vypáleny během několika vteřin. Mia Bergmanová byla střelena z dálky. Pravděpodobně stála v pootevřených dveřích do ložnice a pokoušela se utéct. Kulka ji zasáhla pod levým uchem a vyšla ven přímo nad pravým okem. Výstřel měl takovou sílu, že ji odhodil do ložnice, kde ji pak našli. Spadla na okraj čela postele a zhroutila se na podlahu.“



„Střelec to se zbraní musel umět," souhlasil Faste.

„Víc než to. Nejsou tu žádné stopy, které by znamenaly, že vrah vešel do ložnice, aby se přesvědčil, že je mrtvá. Věděl, že se trefil, otočil se na podpatku a zmizel. Takže tedy dvě rány, dva mrtví a pak rychle pryč. Kromě toho…"

„Co?"

„Nechci předcházet ohledání místa činu, ale mám podezření, že vrah použil loveckou munici. Smrt musela nastat okamžitě. Obě oběti měly ošklivá poranění."

Kolem stolu se rozhostilo krátké ticho. Takovou debatu si nikdo ze zúčastněných nepřál. Existují dva typy munice – tvrdé celoplášťové střely, které projdou tělem a způsobí adekvátně malá poranění, a lehká explozivní munice, která v těle expanduje a způsobí tak závažná poranění. Je velký rozdíl mezi zasažením kulkou o průměru deset milimetrů a střelou, která exploduje na průměr dva až tři centimetry. Tento typ se nazývá lovecká munice a jejím cílem je způsobit vykrvácení; považuje se za přípustnou při lovu na losy, kde jde o co nejrychlejší a pokud možno bezbolestné usmrcení kořisti. V mezinárodní legislativě je lovecká munice zakázána ve

válce, jelikož nebožák zasažený expanzivní kulkou téměř okamžitě zahyne bez ohledu na to, kam ho kulka zasáhla.

Švédská policie však ve své moudrosti zařadila před dvěma lety loveckou munici do policejního arzenálu. Přesný důvod tohoto opatření byl poněkud nejasný, ale zcela jasné bylo například to, že pokud by byl starý známý demonstrant Hannes Westberg během pouličních nepokojů v Göteborgu v roce 2001 střelen loveckou municí do břicha, tak by zásah nepřežil.

„Takže mu jinými slovy šlo o zabití," řekl Curt Svensson.

Měl na mysli Enskede, ale zároveň tak dal najevo své stanovisko v tiché debatě, které se rozproudila kolem stolu.

Anita Nybergová i Oswald Mårtensson přikývli.

„A pak tu máme nepravděpodobné časové údaje," řekl Bublanski.

„Přesně. Po výstřelech vrah byt okamžitě opustil, seběhl po schodech, odhodil zbraň a zmizel do noci. Krátce nato – muselo jít o pár vteřin – dorazil na místo autem Blomkvist a jeho sestra."

„Hmm," řekl Bublanski.

„Jedna možnost je, že vrah utekl sklepem. Je tam boční vchod, který mohl použít; vede na zadní dvorek a odtud přes trávník do souběžné ulice. Ale to předpokládá, že měl klíče od sklepa."

„Existuje něco, co by nasvědčovalo tomu, že vrah utekl sklepem?"

„Ne."

„Nemáme naprosto žádný popis, podle kterého bychom ho mohli hledat," řekla Sonja Modigová. „Ale proč tu zbraň odhodil? Pokud by si ji vzal s sebou – nebo ji odhodil kousek od domu –, tak by nám trvalo, než bychom ji našli."

Všichni pokrčili rameny. Na tuhle otázku nedokázal nikdo odpovědět.

„Co si máme myslet o Blomkvistovi?" zeptal se Hans Faste.

„Byl zjevně otřesený," prohlásil Mårtensson. „Ale choval se korektně, přímě a působil spolehlivě. Jeho sestra potvrdila, že s oběťmi mluvil telefonem a že ho přivezla autem. Nemyslím si, že by s tím měl něco společného."

„Je to novinářská celebrita," řekla Sonja Modigová.

„Tohle bude pořádný mediální cirkus," připustil Bublanski. „Tím spíš bychom to měli co nejrychleji vyřešit. Fajn… Jerkere, ty se samozřejmě pustíš do ohledání místa činu a vyslechneš sousedy. Faste, vy s Kurtem se zaměříte na oběti. Co byly zač, co dělaly, jaký měly okruh známých, kdo by mohl mít motiv k vraždě. Sonjo, my spolu projdeme svědecké výpovědi. Pak můžeš dát dohromady časový plán toho, co Dag Svensson a Mia

Bergmanová během posledního dne před vraždou dělali. Další schůze bude o půl třetí.“

Mikael Blomkvist zamířil po příchodu do redakce ke stolu, který měl během jara k dispozici Dag Svensson. Napřed dlouhou chvíli jen tiše seděl, jako by ani neměl sílu pustit se do svého úkolu. Poté zapnul počítač.

Dag Svensson měl vlastní laptop a pracoval především na něm, ale asi tak dva dny v týdnu trávil v redakci, přičemž v poslední době tam býval mnohem častěji. V *Miléniu* mohl pracovat na starším počítači PowerMac G3, který stál na psacím stole a který využívali příležitostní spolupracovníci. Mikael počítač zapnul a našel v něm jen zlomek věcí, na nichž Dag Svensson pracoval. Redakční počítač využíval hlavně k surfování po internetu, ale byly v něm i složky, které si sem Dag zkopíroval ze svého laptopu. Dag Svensson však měl veškeré dokumenty zálohované na dvou zip discích zamknutých v psacím stole. Denně si pořizoval kopii nového a aktualizovaného materiálu. Jelikož však během posledních pár dní v redakci nebyl, poslední kopie pocházela z nedělního večera. Chyběly tři dny.

Mikael si zkopíroval zip disk a zamkl ho do bezpečnostní schránky ve své pracovně. Během dalších pětačtyřiceti minut si rychle prošel obsah původního disku. Bylo na něm asi třicet složek a veliká spousta podsložek. Jednalo se o materiál, který Dag pro svůj projekt pojednávající o obchodování s lidmi nashromáždil v průběhu čtyř let. Mikael si četl názvy dokumentů a hledal takové, které by mohly obsahovat důležitý tajný materiál – jména anonymních zdrojů. Mikael zaznamenal, že Dag byl v otázce pramenů velmi důkladný – veškerá dokumentace byla uložena ve složce nazvané *Prameny/tajné*. Složka obsahovala 134 dokumentů různé velikosti, většinou však spíše menšího rozsahu. Mikael všechny tyto dokumenty označil a vymazal je. Nehodil je do koše, ale převedl je pod ikonku programu Burn, který dokumenty jeden po druhém vymazal.

Poté se vrhl na Dagovy e-maily. Dag měl vlastní příležitostnou adresu na redakčním serveru *millenium.se*, kterou používal v redakci i ve svém přenosném počítači. Měl vlastní heslo, které však pro Mikaela jakožto administrátora neznamenalo žádný problém – snadno se dostal na celý e-mailový server. Stáhl si kopii Dagovy elektronické pošty a vypálil si ji na cédéčko.

Nakonec se pustil do haldy papírů, kterou tvořil referenční materiál, poznámky, výstřižky z tisku, soudní řízení a korespondence, kterou Dag nashromáždil. Mikael vsadil na jistotu, zašel ke kopírce a pořídil si kopii od

všeho, co mu připadalo důležité. Celá procedura trvala tři hodiny a obnášela skoro dva tisíce stran.

Vytřídil veškerou dokumentaci, která mohla mít nějakou návaznost na tajné zdroje. Výsledkem bylo asi čtyřicet stran, především poznámek z bloku formátu A4, který měl Dag zamčený v psacím stole; Mikael ho vložil do obálky a odnesl k sobě do pracovny. Nakonec vrátil veškerý Dagův materiál na jeho místo na psací stůl.

Až poté si Mikael vydechl a zašel si do 7-Eleven na kávu a kousek pizzy. Mylně se domníval, že sem může každou chvíli dorazit policie, aby si prohlédla Dagův pracovní stůl.

Bublanski dosáhl nečekaného průlomu v pátrání již po desáté hodině ranní, kdy mu zavolal docent Lennart Granlund ze Státní kriminalistické laboratoře v Linköpingu.

„Jedná se o tu dvojnásobnou vraždu v Enskede."

„Už?"

„Brzy ráno jsme dostali zbraň a zatím jsem rozbor úplně nedokončil, ale mám pár informací, které by vás mohly zajímat."

„Fajn. Tak povídejte, na co jste přišel," vyzval ho trpělivě konstábl Bublina.

„Pokud jde o zbraň, je to Colt 45 Magnum, vyrobený v roce 1981 v USA."

„Aha."

„Zajistili jsme otisky prstů a zřejmě i DNA – ale rozbor ještě chvilku potrvá. Taky jsme se podívali na kulky, kterými byl ten pár zastřelený. Nijak vás asi nepřekvapí, že byly vypáleny ze stejné zbraně. Když se najde zbraň na schodech do sklepa, obvykle to tak bývá. Kulky jsou hodně roztříštěné, ale máme jeden kousek na srovnání. Pravděpodobně se jedná o vražednou zbraň."

„Předpokládám, že jde o ilegálně drženou zbraň. Máte nějaké sériové číslo?"

„Ta zbraň je naprosto legální. Patří advokátu Nilsi Eriku Bjurmanovi, který ji koupil v roce 1983. Je členem Policejního střeleckého klubu. Bydlí na Upplandské ulici u Ódinova náměstí."

„Co to sakra říkáte?"

„Taky jsme na zbrani našli několik otisků prstů. Jedná se o otisky přinejmenším dvou osob."

„Aha."

„Můžeme předpokládat, že jedny z těch otisků patří Bjurmanovi, pokud zbraň někdo neukradl nebo ji on neprodal – ale o tom žádné informace nemáme."

„Aha. Takže jinými slovy – jak se říká v policejním žargonu –, máme vodítko."

„Tu druhou osobu máme v registru. Máme otisk pravého palce a ukazováčku."

„Kdo to je?"

„Žena, narozená 30. 4. 1978. V roce 1995 byla zadržena na Starém Městě za ublížení na zdraví, a tehdy jí na policii odebrali otisky prstů."

„Jmenuje se nějak?"

„Jo. Jmenuje se Lisbeth Salanderová."

Konstábl Bublina pozvedl obočí a zaznamenal si jméno a datum narození do bloku na psacím stole.

Když se Mikael Blomkvist po pozdním obědě vrátil zpět do redakce, zamířil rovnou do své pracovny a zavřel za sebou dveře, což znamenalo, že si nepřeje být rušen. Neměl už čas zabývat se vedlejšími informacemi v e-mailech a poznámkách Daga Svenssona. Musel se na Dagovy články i knihu podívat zcela jinýma očima, s tím, že autor je mrtev, a na zapeklité otázky mu tedy nemůže odpovědět.

Mikael musel rozhodnout o tom, jestli knihu v budoucnu vůbec vydají. Také musel zjistit, jestli v Dagově materiálu existuje něco, co by mohlo být motivem k vraždě. Zapnul počítač a dal se do práce.

Jan Bublanski si krátce pohovořil se státním zástupcem Richardem Ekströmem, aby ho informoval o tom, k čemu došli v laboratoři. Bylo rozhodnuto, že Bublanski s kolegyní Sonjou Modigovou navštíví advokáta Bjurmana a promluví s ním – mohlo by se dokonce jednat o výslech nebo zadržení, pokud k tomu dostanou povolení –, zatímco kolegové Hans Faste a Curt Svensson se soustředí na Lisbeth Salanderovou a budou po ní požadovat vysvětlení, kde se vzaly její otisky prstů na vražedné zbrani.

Pátrání po advokátu Bjurmanovi zpočátku vypadalo naprosto bezproblémově. Jeho adresa byla zaznamenána u finančního úřadu, v rejstříku držitelů zbrojních pasů a automobilovém registru, navíc byla zcela volně k dispozici v telefonním seznamu. Bublanski s Modigovou zajeli na Ódinovo náměstí a na Upplandské ulici se jim podařilo vklouznout přímo do domu díky jakémusi mladíkovi, který ve stejné chvíli vycházel ven.

Pak už to bylo horší. Když zazvonili u dveří, nikdo neotevíral. Vydali se tedy do Bjurmanovy kanceláře na náměstí Svatého Erika a celá procedura se opakovala se stejně chabým výsledkem.

„Třeba je u soudu," řekla kriminální inspektorka Sonja Modigová.

„Třeba spáchal dvojnásobnou vraždu a pak vzal roha do Brazílie," odvětil Bublanski.

Sonja Modigová přikývla a pohlédla na svého kolegu. Bylo jí s ním dobře. Klidně by s ním i flirtovala, nebýt toho, že byla matkou dvou dětí, a oba navíc žili ve šťastném manželství. Pohlédla na mosaznou tabulku na dalších dveřích ve stejném patře a konstatovala, že Bjurmanovými nejbližšími sousedy jsou zubní lékař Norman, jakási firma s názvem N-Consulting a advokát Rune Håkansson.

Zaklepali u Håkanssonových dveří.

„Dobrý den, jmenuju se Modigová a tohle je kriminální inspektor Bublanski. Jsme od policie a potřebovali bychom mluvit s vaším kolegou advokátem Bjurmanem odvedle. Nevíte náhodou, kde bychom ho mohli zastihnout?"

Håkansson zakroutil hlavou.

„V poslední době ho tu není moc vidět. Před dvěma lety vážně onemocněl a praxi už skoro pověsil na hřebík. Na dveřích má ještě tabulku, ale objeví se tu tak jednou za dva měsíce."

„Vážně onemocněl?" zeptal se Bublanski.

„Nic konkrétního nevím. Dříve býval neustále v jednom kole a pak onemocněl. Řekl bych, že to asi bude rakovina nebo něco podobného. Znám ho jen zběžně."

„S tou rakovinou to víte, nebo si to jen myslíte?" zeptala se Sonja Modigová.

„No… nevím. Má sekretářku, nějakou Britt Karlssonovou nebo Nilssonovou. Je to starší paní. Dostala výpověď a povídala, že advokát onemocněl, ale nevěděla, co má za nemoc. To bylo na jaře 2003. Pak jsem ho viděl až po roce a vypadal o deset let starší, byl vyhublý a zešedivěly mu vlasy… takže jsem soudil podle toho. A copak? On něco provedl?"

„Pokud víme, tak ne," odvětil Bublanski. „Ale velmi naléhavě s ním potřebujeme mluvit."

Vrátili se do bytu na Ódinově náměstí a znovu zaklepali u Bjurmanových dveří. Stále nic. Nakonec Bublanski vzal mobilní telefon a vymačkal číslo Bjurmanova mobilu. Dozvěděl se, že *volaný účastník je dočasně nedostupný, opakujte volání později*.

Zkusil zavolat Bjurmanovi domů. Na chodbě slyšeli slabé vyzvánění telefonu, pak se zapnul záznamník a požádal volajícího, aby zanechal vzkaz. Pohlédli na sebe a pokrčili rameny.

Byla jedna hodina odpoledne.

„Co zajít na kafe?“

„Radši na hamburger.“

Vydali se pěšky do Burger King na Ódinově náměstí. Sonja Modigová si dala Whooper a Bublanski vegetariánský hamburger, načež se vrátili na policejní stanici.

Státní zástupce Ekström svolal poradu ke konferenčnímu stolku do své pracovny na druhou hodinu odpoledne. Bublanski a Modigová se posadili vedle sebe ke zdi u okna. O dvě minuty později dorazil Curt Svensson a posadil se proti nim. Jerker Holmberg přinesl podnos s kávou v papírových pohárcích. Na chvíli se zastavil v Enskede a chtěl se tam později odpoledne ještě jednou vrátit, až budou technici hotoví.

„Kde je Faste?“ zeptal se Ekström.

„Na sociálce, před pěti minutami volal a říkal, že se trošku opozdí,“ odpověděl Curt Svensson.

„Fajn. Začneme bez něj. Tak copak máme?“ spustil Ekström bez jakýchkoli formalit. Napřed ukázal na Bublanského.

„Hledali jsme advokáta Bjurmana. Není doma ani v kanceláři. Podle jednoho kolegy asi před dvěma lety onemocněl a praxi už vlastně skoro zabalil.“

Pokračování se ujala Sonja Modigová.

„Bjurmanovi je padesát šest let a v trestním rejstříku nemá žádný záznam. Specializuje se především na obchodní právo. Víc jsem o něm zjistit nestačila.“

„Ale ta zbraň, kterou se vraždilo v Enskede, patří jemu.“

„Všechno je naprosto v pořádku. Bjurman má zbrojní pas a je členem Policejního střeleckého klubu,“ řekl Bublanski. „Mluvil jsem s Gunnarssonem z oddělení pro zbraně – je předsedou klubu a Bjurmana dobře zná. Bjurman vstoupil do klubu v roce 1978 a v letech 1984–1992 v něm dělal pokladníka. Gunnarsson mi říkal, že Bjurman je skvělý střelec, klidný a rozvážný, nic divného na něm neshledal.“

„Zajímá se o zbraně?“

„Podle Gunnarssona Bjurmana zajímal spíše klubový život než samotné střílení. Rád soutěžil, ale jako fetišista na zbraně nepůsobil. V roce 1983 se zúčastnil mistrovství Švédska a skončil na třináctém místě. V posledních

deseti letech střílení dost omezil a bylo ho vidět jen na výročních schůzích a podobně.“

„Má více zbraní?“

„Od doby, kdy vstoupil do klubu, měl zbrojní pas na celkem čtyři ruční zbraně. Kromě koltu měl Berettu, Smith & Wessona a závodní pistoli značky Rapid. Všechny tři zbraně prodal před deseti lety v klubu a licence byla převedena na jiné členy. Všechno je naprosto v pořádku.“

„Až na to, že nevíme, kde je.“

„To je pravda. Ale hledali jsme ho od deseti hodin dopoledne, třeba se jen zašel projít do Djurgårdenu nebo leží někde v nemocnici, co já vím.“

V tom okamžiku vešel do místnosti Faste, který sotva popadal dech.

„Omlouvám se, že jdu pozdě. Můžu jít rovnou k věci?“

Ekström souhlasně pokynul rukou.

„Ta Lisbeth Salanderová je dost zajímavá firma. Celý den jsem seděl na sociálce a u Vrchního poručnického soudu.“ Faste si svlékl koženou bundu, pověsil ji přes opěradlo židle, načež se posadil a otevřel poznámkový blok.

„U Vrchního poručnického soudu?“ řekl Ekström a svraštil obočí.

„Ta holka bude zřejmě pěkně střelená,“ prohlásil Faste. „Byla zbavena svéprávnosti a svěřena do poručnictví. A hádejte, kdopak ten její poručník je.“ Faste udělal řečnickou pauzu. „Advokát Nils Bjurman, vlastník pistole, kterou byly spáchány vraždy v Enskede.“

Všichni přítomní svraštili obočí.

Fastovi trvalo celých patnáct minut, než ostatním vypověděl vše, co zjistil o Lisbeth Salanderové.

„Takže když to shrneme,“ řekl Ekström poté, co Faste skončil, „otisky prstů na vražedné zbrani patří ženské, která byla během puberty neustále ve cvokárně, která se zřejmě živila prostitucí, kterou soud zbavil svéprávnosti a která má na základě posudků násilnickou povahu. Jak je ksakru možné, že něco takového běhá volně po ulici?“

„Násilnické tendence měla už na základní škole,“ řekl Faste. „Zřejmě to bude pořádnej cvok.“

„Pořád ale nemáme žádnou přímou souvislost s těmi vraždami v Enskede.“ Ekström zabubnoval prsty do stolu. „Fajn, takže ta dvojnásobná vražda zřejmě nebude tak zamotaná. Máme nějakou adresu té Salanderové?“

„Je hlášená na Lundské ulici na Södermalmu. Podle finančního úřadu dostávala pravidelný plat z bezpečnostní agentury Milton Security.“

„A co tam dělala?“

„Nevím. Ale těch pár let, co tam dělala, brala jen pár šupů. Takže asi uklízečku nebo něco podobného.“

„Hm,“ prohlásil Ekström. „To si můžeme zjistit. Ale právě teď mi něco říká, že bychom tu Salanderovou měli co nejdříve najít.“

„Souhlasím,“ odvětil Bublanski. „Podrobnosti můžeme probrat později. Už jsme tak daleko, že máme podezřelou. Faste, ty s Curtem zajedete do Lundské ulice a pokusíte se tu holku zajistit. Buďte opatrní – nevíme, jestli nemá víc zbraní a jak moc je pošahaná.“

„Fajn.“

„Bublino,“ přerušil ho Ekström. „Šéf Milton Security se jmenuje Dragan Armanskij. Před pár lety jsem se s ním setkal v souvislosti s jedním vyšetřováním. Je spolehlivý. Zajeďte za ním a promluvte si s ním o té Salanderové. Měl byste sebou hodit, než bude mít padla.“

Bublanski se zatvářil rozzlobeně, jednak proto, že Ekström použil jeho přezdívku, a také proto, že jeho návrh zněl jako rozkaz. Krátce přikývl a pohlédl na Sonju Modigovou.

„Modigová, vy budete dál hledat advokáta Bjurmana. Zazvoňte u sousedů. Jsem přesvědčený o tom, že i jeho bychom měli sehnat co nejdříve.“

„Dobře.“

„Musíme najít nějakou souvislost mezi Salanderovou a tím párem z Enskede, a musíme Salanderovou časově umístit do Enskede v době vraždy. Jerkere, sežeňte nějaké její fotografie a zeptejte se sousedů. Zajděte tam večer a vezměte si na pomoc pár policajtů v uniformě.“

Bublanski se odmlčel a poškrábal se na zátylku.

„Sakra, s troškou štěstí budeme mít tuhle patálii už dnes večer z krku. Myslel jsem, že to bude případ na delší dobu.“

„Ještě jedna věc,“ řekl Ekström. „Jdou po tom média. Slíbil jsem, že na třetí hodinu svolám tiskovou konferenci. Klidně si to vezmu na starost, když mi dají k ruce někoho z tiskového oddělení. Navíc předpokládám, že novináři budou volat přímo vám. O Salanderové a Bjurmanovi budeme držet jazyk za zuby, dokud to půjde.“

Všichni přikývli.

Dragan Armanskij chtěl z práce odejít o něco dříve. Byl Zelený čtvrtek a Dragan se ženou se chystali strávit Velikonoce na chatě v Blidö. Přesně ve chvíli, kdy zavřel aktovku a oblékl si kabát, zavolal někdo z recepce a oznámil mu, že ho hledá kriminální inspektor Bublanski. Armanskij Bublanského neznal, ale skutečnost, že ho hledá policista, byla

dostatečným důvodem k tomu, aby si povzdechl a pověsil kabát zpátky na věšák. Neměl na návštěvu ani nejmenší náladu, ale Milton Security si nemohla dovolit policii přehlížet. S Bublanským se setkal na chodbě u výtahu.

„Děkuju, že jste si udělal čas," pozdravil ho Bublanski. „Mám vás pozdravovat od svého šéfa, státního zástupce Richarda Ekströma."

Muži si potřásli rukou.

„Jo, s Ekströmem jsem měl několikrát co do činění. Už je to pár let. Dáte si kafe?"

Armanskij se zastavil před automatem, stiskl knoflík a se dvěma šálky kávy otevřel dveře do své pracovny, kde Bublanského vyzval, aby se posadil do pohodlného křesla pro návštěvy ke stolku u okna.

„Armanskij… to je ruské jméno?" zeptal se zvědavě Bublanski. „Já mám taky jméno, co končí na „ski".

„Má rodina pochází z Arménie. A vaše?"

„Z Polska."

„Co pro vás můžu udělat?"

Bublanski vytáhl poznámkový blok a otevřel ho.

„Vyšetřuju ty vraždy v Enskede. Předpokládám, že jste o nich dnes slyšel ve zprávách."

Armanskij krátce přikývl.

„Ekström mi říkal, že umíte držet jazyk za zuby."

„V mé pozici by nebylo nejmoudřejší rozkmotřit se s policií. Budu mlčet, jestli se ptáte na tohle."

„Dobře. Hledáme jednu osobu, která u vás dříve pracovala. Jmenuje se Lisbeth Salanderová. Znáte ji?"

Armanskij ucítil, jak mu v žaludku vyrostl velký chuchvalec. Nehnul ani brvou.

„Z jakého důvodu hledáte slečnu Salanderovou?"

„Řekněme, že by pro naše vyšetřování mohla být důležitá."

Chuchvalec v Armanského žaludku se zvětšil. Cítil téměř fyzickou nevolnost. Od chvíle, kdy se s Lisbeth Salanderovou poprvé setkal, měl silný pocit, že se řítí do katastrofy. Ale vždycky ji považoval za oběť, nikoli za pachatele. Stále nehnul ani brvou.

„Takže vy slečnu Salanderovou podezříváte z té dvojnásobné vraždy v Enskede. Je to tak?"

Bublanski na chviličku zaváhal a poté přikývl.

„Co mi o ní můžete povědět?"

„Co chcete vědět?"

„Především… jak ji můžeme zastihnout?“

„Bydlí na Lundské ulici. Její přesnou adresu musím vyhledat. Mám číslo jejího mobilu.“

„Adresu máme. Ten mobil by mohl být užitečný.“

Armanskij šel k psacímu stolu a vyhledal číslo. Hlasitě ho přečetl a Bublanski si ho poznamenal.

„Takže ona pro vás pracuje.“

„Má vlastní firmu. Od roku 1998 jsem ji občas externě zaměstnával, naposledy asi před rokem a půl.“

„Jaký druh práce dělala?“

„Detektiva.“

Bublanski vzhlédl od poznámkového bloku a překvapeně zvedl obočí.

„Detektiva,“ zopakoval.

„Přesněji řečeno soukromého detektiva.“

„Počkejte… mluvíme o té samé dívce?“ zeptal se Bublanski. „Lisbeth Salanderová, po které pátráme, nevychodila ani základní školu a byla zbavena svéprávnosti.“

„Už se tomu neříká zbavení svéprávnosti,“ opravil ho jemně Armanskij.

„To je ksakru úplně fuk. Holka, kterou hledáme, je podle materiálů silně narušená a násilnická osobnost. Navíc máme zprávu ze sociálky, podle které zřejmě v devadesátých letech šlapala chodník. Nic v jejích papírech nenasvědčuje tomu, že by byla schopna vykonávat kvalifikovanou práci.“

„Jedna věc jsou papíry a druhá lidé.“

„Chcete tím říct, že měla kvalifikaci na to, aby pro Milton Security dělala soukromého detektiva?“

„Nejen to. Byla naprosto nejlepší detektiv, s jakým jsem se kdy setkal.“

Bublanski pomalu položil tužku a svraštil obočí.

„To zní, jako byste si jí… vážil.“

Armanskij pohlédl na své ruce. Ta otázka znamenala, že se musí rozhodnout. Vždycky věděl, že Salanderová dříve či později skončí v pořádné pasti. Za nic na světě nedokázal pochopit, jak se mohla zaplést do dvojnásobné vraždy v Enskede – ať už jako pachatel nebo jinak –, ale také si uvědomoval, že o jejím soukromém životě téměř nic neví. *Do čeho se to namočila?* Armanskij si vzpomněl na Lisbethinu náhlou návštěvu u něj v kanceláři, kdy mu tajemně sdělila, že má peníze na živobytí a že práci nepotřebuje.

V tomto okamžiku by bylo rozumné a moudré se od Lisbeth Salanderové osobně i profesionálně naprosto distancovat. Armanského

napadlo, že Lisbeth Salanderová je ta nejosamělejší lidská bytost, kterou zná.

„Vážím si jejích schopností. O těch se nedočtete na vysvědčení ani v životopise."

„Takže o ní něco víte."

„Vím tolik, že má poručníka a že to v dětství a v pubertě neměla lehké. Ano."

„A přesto jste ji zaměstnal."

„Právě proto jsem ji zaměstnal."

„Vysvětlete mi to."

„Její bývalý poručník Holger Palmgren byl advokátem starého pana Miltona. Staral se o ni od puberty a přemluvil mě, abych jí dal práci. Napřed třídila poštu, starala se o kopírku a podobně. Pak se ukázalo, že má netušené schopnosti. A tu zprávu ze sociálky o šlapání chodníku můžete pustit z hlavy. To je pitomost. Lisbeth Salanderová prožila obtížnou pubertu a není pochyb o tom, že byla trošku divočejší – ale to není zločin. Prostituce je asi to poslední, co by dělala."

„Její nový poručník se jmenuje Nils Bjurman."

„S tím jsem se nikdy nesetkal. Palmgrena před několika lety postihlo krvácení do mozku. Krátce poté pro mě Lisbeth Salanderová přestala pracovat. Poslední zakázku od nás měla v říjnu před rokem a půl."

„Proč jste jí už nedával práci?"

„O tom jsem nerozhodl já. To ona přerušila veškerý kontakt a zmizela v zahraničí beze slůvka vysvětlení."

„Zmizela v zahraničí?"

„Byla skoro rok pryč."

„To není možné. Advokát Bjurman o ní celý minulý rok posílal měsíční zprávy. Kopie máme na Kungsholmenu."

Armanskij pokrčil rameny a vlídně se usmál.

„Kdy jste ji viděl naposledy?"

„Asi před dvěma měsíci, začátkem února. Zničehonic se tu objevila a zašla na zdvořilostní návštěvu. Předtím jsem o ní více než rok neslyšel. Celý loňský rok cestovala po Asii a po Karibiku."

„Promiňte, ale začíná to být maličko zamotané. Když jsem za vámi přišel, měl jsem dojem, že Lisbeth Salanderová je psychicky narušená dívka, která nevychodila ani základní školu a která byla svěřena do poručnictví. A vy mi tady vykládáte, že jste ji zaměstnal jako vysoce kvalifikovaného detektiva, že má vlastní firmu a vydělala si dost peněz na

to, aby si udělala roční prázdniny a jezdila si křížem krážem po světě, a její poručník přitom nikoho nevzburcoval? Tady něco nehraje.“

„Pokud jde o Lisbeth Salanderovou, tak toho nehraje spousta.“

„Můžu se zeptat… jaký na ni máte názor?“

Armanskij se na chvíli zamyslel.

„Je tvrdohlavá jak mezek a umí člověka vytočit víc, než se kdy podařilo komukoli jinému,“ prohlásil nakonec Armanskij.

„Tvrdohlavá?“

„Pokud něco nechce dělat, tak to neudělá za nic na světě. Ani za mák se nestará o to, co si o ní myslí ostatní. Je neuvěřitelně schopná. A je úplně jiná než ostatní.“

„Myslíte nenormální?“

„Jak definujete nenormálnost?“

„Byla by schopná jen tak zamordovat dva lidi?“

Armanskij dlouho mlčel.

„Je mi líto,“ řekl nakonec. „Na tuhle otázku nemůžu odpovědět. Jsem cynik. Myslím, že každý člověk je schopen někoho zabít. Ze zoufalství, z nenávisti nebo alespoň proto, aby zachránil sám sebe.“

„To tedy znamená, že to nemůžete úplně vyloučit.“

„Lisbeth Salanderová nedělá nic bez příčiny. Pokud by někoho zabila, tak by k tomu jistě měla dobrý důvod. Můžu se zeptat – proč ji podezříváte, že je zapletena do těch vražd v Enskede?“

Bublanski chvíli váhal. Pak pohlédl Armanskému do očí.

„Zůstane to jen mezi námi.“

„Samozřejmě.“

„Vražedná zbraň patří jejímu poručníkovi. Na zbrani jsou jej otisky prstů.“

Armanskij zatnul zuby. To byla přitěžující okolnost.

„O těch vraždách jsem jen zaslechl v *Ozvěnách dne*. O co šlo? O drogy?“

„Ona má něco společného s drogami?“

„Pokud vím, tak ne. Ale jak jsem říkal, měla náročnou pubertu a několikrát ji zadrželi kvůli opilství. Předpokládám, že kdyby užívala omamné látky, tak by o tom určitě byla zmínka v její lékařské zprávě.“

„Problém je v tom, že neznáme motiv těch vražd. Byl to spořádaný mladý pár. Ta žena byla kriminoložka a právě měla obhajovat disertaci. Muž byl novinář. Dag Svensson a Mia Bergmanová. Nic vám to neříká?“

Armanskij zakroutil hlavou.

„Pokoušíme se zjistit souvislost mezi nimi a Lisbeth Salanderovou.“

„Nikdy jsem o nich neslyšel.“

Bublanski vstal. „Děkuji, že jste si udělal čas. Byl to fascinují rozhovor. Nevím, jestli jsem o něco moudřejší, ale doufám, že to zůstane jen mezi námi.“

„Spolehněte se.“

„Když bude potřeba, tak se za vámi zastavím. A samozřejmě, kdyby se vám ozvala Lisbeth Salanderová…“

„Pochopitelně.“

Muži si potřásli rukou. Bublanski byl už u dveří, když se zarazil a opět se otočil k Armanskému.

„Zřejmě nevíte, s jakými lidmi se Lisbeth Salanderová stýkala, co? Přátelé, známí…“

Armanskij zakroutil hlavou.

„O jejím soukromí nemám ani ponětí. Jedním z nejdůležitějších lidí v jejím životě je Holger Palmgren. Zřejmě je s ním v kontaktu. Je v rehabilitačním ústavu v Erstě.“

„To ji nikdy nikdo nenavštívil, když u vás pracovala?“

„Ne. Pracovala doma a sem chodila jen podávat zprávy. Až na řídké výjimky se nesetkala s žádným klientem. Možná…“

Armanského najednou cosi napadlo.

„Co?“

„Možná existuje ještě jedna osoba, se kterou by mohla být v kontaktu. Je to jeden novinář, se kterým se scházela před dvěma lety, a když byla v cizině, tak ji hledal.“

„Novinář?“

„Jmenuje se Mikael Blomkvist. Pamatujete se na Wennerströmovu aféru?“

Bublanski pustil kliku a pomalu kráčel zpět k Armanskému.

„Mikael Blomkvist našel ten pár v Enskede. Právě jste našel souvislost mezi Salanderovou a oběťmi vraždy.“

Armanskij cítil, jak ho chuchvalec v žaludku tlačí.

KAPITOLA 14

Zelený čtvrtek 24. března

Sonja Modigová zkoušela volat advokátu Nilsi Bjurmanovi během třiceti minut celkem třikrát. Pokaždé se dozvěděla, že volaný účastník je dočasně nedostupný.

V půl čtvrté nasedla do auta, dojela na Ódinovo náměstí a zazvonila u Bjurmanových dveří. Výsledek byl stejně chabý jako předtím. Dalších dvacet minut strávila klepáním na sousedy, aby zjistila, zda někdo z nich neví, kde se Bjurman nachází.

V jedenácti bytech z devatenácti nebyl nikdo doma. Sonja pohlédla na hodinky. Samozřejmě, na klepání u dveří není právě nejvhodnější doba. A o Velikonocích to zřejmě nebude lepší. V osmi případech sice někdo otevřel, ale nijak jí nepomohl. V pěti případech sousedé věděli, kdo je Bjurman – zdvořilý a slušný pán ze čtvrtého patra. Nikdo však netušil, kde Bjurman je. Po nějaké době se jí podařilo zjistit, že se Bjurman možná stýká s jedním ze svých nejbližších sousedů, s obchodníkem Sjömanem. Když však zazvonila u Sjömana, nikdo neotvíral.

Sonja Modigová frustrovaně zvedla telefon a znovu se dovolala na Bjurmanův záznamník. Představila se, uvedla své telefonní číslo a požádala Bjurmana, aby se s ní neprodleně spojil.

Vrátila se k Bjurmanovým dveřím, vytáhla poznámkový blok a napsala Bjurmanovi vzkaz, aby jí zavolal. Přidala k němu svou vizitku a obé vhodila do bytu otvorem pro poštu. Ve stejném okamžiku, kdy chtěla zavřít schránku, v bytě zazvonil telefon. Sonja se sklonila a vzrušeně naslouchala; telefon zazvonil čtyřikrát. Slyšela, jak se s cvaknutím spustil záznamník, ale vzkaz neslyšela.

Sonja zavřela schránku a zírala na dveře. Nedokázala vysvětlit, jaké hnutí mysli ji přimělo k tomu, aby natáhla ruku po klice a stiskla ji, ale ke svému velkému překvapení zjistila, že dveře jsou otevřené. Otevřela je a nahlédla do předsíně.

„Haló," zavolala opatrně a naslouchala. Neozval se žádný zvuk.

Udělala krok do haly a nerozhodně se zastavila. Právě se dopustila činu, který bylo možno považovat za vloupání. Neměla povolení k domovní prohlídce a v Bjurmanově bytě neměla co dělat, ačkoli byly otevřené dveře. Pohlédla doleva, kde bylo vidět část obývacího pokoje, a právě ve chvíli, kdy se rozhodla zmizet, jí padl zrak na skříňku v hale. Spatřila krabici od revolveru značky Colt Magnum.

Sonja Modigová najednou měla velmi nepříjemný pocit. Rozepnula si bundu a vyndala služební zbraň, což skoro nikdy nedělala.

Odjistila zbraň a s hlavní namířenou k podlaze vešla do obývacího pokoje. Nenašla nic pozoruhodného, ale nepříjemný pocit ještě zesílil. Vycouvala zpět a nahlédla do kuchyně. Prázdná. Vešla do chodby a pootevřela dveře do ložnice.

Advokát Bjurman ležel na břiše natažený přes postel. Kolena měl na zemi. Vypadalo to, jako by se chystal na večerní modlitbu. Byl nahý.

Sonja Modigová ho viděla ze strany. Již od dveří poznala, že je mrtvý. Byl střelen zezadu a chyběla mu půlka čela.

Sonja vycouvala z bytu. Stále držela v ruce služební zbraň, když na chodbě vytáhla mobil a zavolala kriminálnímu inspektorovi Bublanskému. Nebral to. Pak zavolala státnímu žalobci Ekströmovi. Poznamenala si, kolik je hodin. Bylo osmnáct minut po čtvrté hodině odpoledne.

Hans Faste pozoroval vchod do domu na Lundské ulici na adrese, kde byla hlášená Lisbeth Salanderová. Faste tudíž předpokládal, že tam i bydlí. Pohlédl na Curta Svenssona a poté na své náramkové hodinky. Bylo deset minut po čtvrté.

Když zjistili kód vchodových dveří, vešli do domu a naslouchali u dveří s cedulkou Salanderová – Wu. Z bytu neslyšeli žádný zvuk, a když zazvonili, nikdo neotvíral. Vrátili se k autu a usadili se tak, aby měli vchod na očích.

Z vozu si telefonicky zjistili, že byt na Lundské ulici ve Stockholmu vlastní spolu se Salanderovou osoba jménem Miriam Wu, narozená v roce 1974, která předtím bydlela na náměstí Svatého Erika.

Na vysílačce ve voze měli přilepenou pasovou fotografii Lisbeth Salanderové. Faste hlasitě prohlásil, že vypadá děsně.

„Sakra, všechny ty kurvy jsou děsný vobludy. To bych musel bejt hodně nadrženej, abych s ní šel.“

Curt Svensson na to nic neřekl.

V šestnáct dvacet jim zavolal Bublanski a oznámil jim, že jde od Armanského do redakce *Milénia*. Požádal Fasta a Svenssona, aby hlídali

Lundskou ulici. Lisbeth Salanderovou musí předvést k výslechu, ale podle názoru státního zástupce jí zatím nemůžou prokázat spojitost s vraždami v Enskede.

„Aha," řekl Faste. „Podle Bubliny chce mít státní zástupce přiznání ještě předtím, než někoho zatkne."

Curt Svensson na to nic neřekl. Lhostejně pozoroval lidi v okolí.

Když bylo za pět minut tři čtvrtě na pět, zavolal Fastovi na mobil státní zástupce Ekström.

„Věci se daly do pohybu. Našli jsme advokáta Bjurmana zastřeleného v jeho bytě. Je mrtvý alespoň čtyřiadvacet hodin."

Hans Faste se vztyčil na sedadle.

„Rozumím. Co máme dělat?"

„Vyhlásil jsem pátrání po Lisbeth Salanderové. Byl na ni vydán zatykač v nepřítomnosti za důvodné podezření ze spáchání tří vražd. Vyhlásíme celostátní pátrání. Musíme ji chytit. Může být nebezpečná, případně i ozbrojená."

„Rozumím."

„Pošlu vám do Lundské ulice zásahovku. Budou se muset dostat do bytu a zajistit ho."

„Rozumím."

„Jste v kontaktu s Bublanským?"

„Je v *Miléniu*."

„A zjevně si vypnul mobil. Pokuste se mu dovolat a informovat ho."

Faste a Svensson na sebe pohlédli.

„Otázkou je, co máme dělat, když se Salanderová objeví."

„Pokud bude sama a situace bude příznivá, tak ji zadržíte. Když vám stihne utéct do bytu, tak tam vtrhne zásahovka. Ta holka je naprostej cvok a zjevně je na válečné stezce. V bytě může mít další zbraně."

Mikael Blomkvist byl k smrti unavený, když hodil hromadu rukopisů na Eričin psací stůl a těžce dopadl na její židli pro návštěvy u okna s výhledem na Götskou ulici. Odpoledne strávil tím, že se pokoušel přijít na to, co udělají s nedokončenou knihou Daga Svenssona.

Bylo to citlivé téma. Dag Svensson je jen pár hodin po smrti a jeho zaměstnavatel už sedí a přemýšlí o tom, jak naloží s jeho novinářskou pozůstalostí. Mikael si byl vědom toho, že na kohokoli zvenčí by to mohlo působit cynicky a bezcitně. On sám to viděl jinak. Připadal si téměř jako ve stavu beztíže. Byl to zvláštní pocit, který zná každý aktivní novinář a který se obvykle objeví v krizových situacích.

Když druzí prožívají zármutek, zpravodaj je naopak efektivní. A navzdory ochromujícímu šoku, který na Zelený čtvrtek ráno utrpěli všichni současní členové redakce *Milénia*, se zachovali jako profesionálové a jejich šok vyústil ve vražedné pracovní tempo.

Pro Mikaela to byla samozřejmost. Dag Svensson byl člověk stejného ražení a v Mikaelově roli by se zachoval navlas stejně. Ptal by se, co by mohl pro Mikaela udělat. Dag Svensson jim zanechal dědictví v podobě rukopisu, který znamenal naprostou bombu. Několik let strávil shromažďováním materiálu a jeho tříděním a vložil do té práce celou svou duši, a teď už nebude mít nikdy možnost ji dokončit.

Ale především pracoval v *Miléniu*.

Vražda Daga Svenssona a Mii Bergmanové nezpůsobila celonárodní otřes jako například vražda Olofa Palmeho a na jejich počest nebude vyhlášen státní smutek. Pro Dagovy kolegy z *Milénia* to však byl mnohem větší šok – týkalo se jich to osobně –, a Dag Svensson navíc měl mezi novináři spoustu známých, a ti budou vyžadovat odpověď na své otázky.

Nyní bylo Mikaelovým a Eričiným úkolem dokončit Dagovu knihu a odpovědět na otázky typu kdo a proč.

„Můžu udělat rekonstrukci textu," řekl Mikael. „S Malin musíme projít celou knihu řádek po řádku a doplnit materiál, abychom mohli odpovědět na otázky. Většinou stačí postupovat podle Dagových poznámek, ale problém bude s kapitolou čtyři a pět, které jsou založeny především na Miiných rozhovorech. My neznáme prameny, ale myslím, že až na několik výjimek můžeme jako primární zdroj použít reference z Miiny disertace."

„Chybí nám poslední kapitola."

„Správně. Ale mám Dagovu osnovu a mluvili jsme spolu o ní tolikrát, že přesně vím, co tam chtěl napsat. Navrhuju, abychom vypustili sumarizaci faktů a udělali z ní doslov, ve kterém taky vysvětlím, jak Dag uvažoval."

„Fajn. Ale než to schválím, chci to vidět. Nemůžeme mu ta slova jen tak vkládat do úst."

„Neboj. Napíšu tu kapitolu jako osobní úvahu a podepíšu se pod ní. Bude nad slunce jasné, že jsem ji napsal já a ne on. Vysvětlím v ní, proč na té knize začal pracovat a co to bylo za člověka. Skončím ji rekapitulací toho, co během posledních měsíců bezpečně alespoň tucetkrát prohlásil. V jeho osnově je spousta citátů, které použiju. Věřím, že to bude důstojné."

„Do prdele… chci tu knihu vydat víc než kdykoli předtím," řekla Erika.

Mikael přikývl. Naprosto ji chápal.

„Slyšela jsi něco nového?" zeptal se Eriky Mikael.

Erika Bergerová položila brýle na čtení na psací stůl a zakroutila hlavou. Vstala, nalila z termosky kávu do dvou šálků a posadila se naproti Mikaelovi.

„S Christerem už máme náčrt dalšího čísla. Vezmeme dva články, co byly původně určené pro přespříští číslo, a přidáme tam texty od externistů. Bude to trochu nesourodé číslo bez nějaké pevné osnovy."

Chvíli seděli mlčky.

„Neposlouchal jsi zprávy?" zeptala se Erika.

Mikael zakroutil hlavou.

„Ne. Vím, co v nich budou říkat."

„Ty vraždy předčily všechny ostatní novinky. Druhou nejdůležitější zprávou je vyjádření Strany politického středu."

„Což znamená, že se v zemi nic jiného neudalo."

„Policie Daga a Miu nejmenovala. Popsali je jako ‚spořádaný pár'. Taky se zatím nezmínili o tom, žes je našel ty."

„Tipuju, že policie udělá všechno pro to, aby to udržela pod pokličkou. Alespoň máme nějakou výhodu."

„Proč by to policie měla držet pod pokličkou?"

„Protože policajti z principu nesnášejí mediální cirkus. Moje jméno všichni znají a pro policii je ideální, když nikdo neví, že jsem je našel právě já. Hádal bych, že dnes nebo zítra ta informace prosákne do médií."

„Tak mladý a tak cynický."

„Už nejsme tak mladí, Ricky. Myslel jsem na to, když mě v noci vyslýchala ta policajtka. Vypadala jako žába ze základní školy."

Erika se chabě pousmála. Ona se v noci alespoň pár hodin vyspala, ale také začala pociťovat únavu. Brzy bude překvapivě vystupovat jako šéfredaktorka největších novin v zemi. *Ne, teď není vhodná situace, aby s touhle novinkou na Mikaela vyrukovala.*

„Před chvílí volal Henry Cortez. Státní zástupce, který vede předběžné vyšetřování, jmenuje se Ekström, svolal na třetí hodinu tiskovku," řekla Erika.

„Richard Ekström?"

„Jo. Ty ho znáš?"

„Politický poskok. Mediální cirkus zaručen. Teď nejde o vraždu dvou stánkařů v Rinkeby, tady čuje pořádnou publicitu."

„On každopádně tvrdí, že policie sleduje jisté stopy a doufá, že ten případ rychle vyřeší. Ale celkově neřekl vlastně nic. Na tiskovce byla hromada novinářů."

Mikael pokrčil rameny a promnul si oči.

„Pořád mám před očima Miu. Do prdele, zrovna jsem je začínal poznávat.“

Erika smutně přikývla.

„Musíme čekat a uvidíme. Nějakej zatracenej cvok…“

„Nevím. Myslel jsem na to celý den.“

„Jak to myslíš?“

„Miu střelil ze strany. Po straně na krku měla díru, kudy kulka vešla do těla, a vylétla čelem. Dag byl střelený zepředu do čela a kulka prolétla zátylkem. Pokud jsem dobře viděl, tak vrah vypálil jen dvě střely. Nevypadá to jako čin nějakého šílence.“

Erika zamyšleně pozorovala svého partnera.

„Co tím chceš říct?“

„Pokud to neudělal nějaký maniak, tak musí existovat motiv. A čím víc o tom přemýšlím, tím víc mi připadá, že ten rukopis je zatraceně dobrý motiv k vraždě.“

Mikael ukázal na složku papírů na Eričině stole. Erika sledovala jeho pohled. Poté na sebe pohlédli.

„Nemusí to souviset přímo s knihou. Možná do toho příliš strkali nos a podařilo se jim zjistit… nevím. Někdo se cítil ohrožený.“

„A najal si vraha. Micke – takhle to chodí v amerických filmech. V téhle knize jde o zákazníky prostitutek. Jsou tam jmenovitě uvedení policajti, politici, novináři… Takže podle tebe Daga a Miu zavraždil někdo z nich?“

„Nevím, Ricky. Ale za tři týdny dáme do tiskárny naprosto největší bombu o obchodování s lidmi, jaká ve Švédsku kdy vyšla.“

Ve stejném okamžiku strčila do pootevřených dveří hlavu Malin Erikssonová a sdělila jim, že s Mikaelem Blomkvistem chce mluvit kriminální inspektor Bublanski.

Bublanski si potřásl rukou s Erikou Bergerovou i s Mikaelem Blomkvistem a posadil se na třetí židli ke stolku u okna. Když pohlédl na Mikaela, spatřil chlapíka se zapadlýma očima a čtyřiadvacetihodinovým strništěm na bradě.

„Máte něco nového?“ zeptal se Mikael Blomkvist.

„Možná. Jak jsem pochopil, to vy jste včera večer našel ten pár z Enskede a zavolal policii.“

Mikael unaveně přikývl.

„Vím, že jste v noci vypovídal na kriminálce, ale byl bych rád, kdybyste mi mohl osvětlit několik detailů.“

„Co chcete vědět?“

„Proč jste jel ke Svenssonovi a Bergmanové domů tak pozdě večer?“

„To není žádný detail, ale přímo celý román,“ usmál se unaveně Mikael. „Byl jsem na večírku u sestry – bydlí v tom nově postaveném ghettu u Stäket. Dag Svensson mi zavolal na mobil a říkal mi, že se ve čtvrtek – tedy dnes – nebude moct zastavit v redakci, jak jsme se předtím dohodli. Měl tady nechat fotky pro grafika Christera Malma. Šlo o to, že se s Miou rozhodli jet na Velikonoce k jejím rodičům a chtěli vyrazit časně ráno. Ptal se, jestli by mi nevadilo, kdyby je ke mně dopravil kurýrem. Řekl jsem mu, že jsem právě kousek od nich a že se cestou domů pro ty fotky zastavím.“

„Takže jste jel do Enskede pro fotografie.“

Mikael přikývl.

„Napadá vás nějaký motiv k vraždě Svenssona a Bergmanové?“

Mikael s Erikou na sebe pohlédli. Oba mlčeli.

„Tak co?“ zeptal se Bublanski.

„Samozřejmě jsme to přes den probírali, ale nejsme tak úplně zajedno. Nebo si spíše nejsme jisti. Nechci spekulovat.“

„Povídejte.“

Mikael mu řekl o obsahu Dagovy knihy a také o tom, že s Erikou přemýšleli o možné souvislosti s vraždami. Bublanski chvíli seděl mlčky a snažil se informace vstřebat.

„Takže Dag Svensson se chystal zveřejnit jména policistů.“

Bublanskému se tento obrat v rozhovoru pranic nezamlouval a už viděl, jak média do nekonečna omílají slova „stopy vedou k policii“ v nejrůznějších konspiračních souvislostech.

„Ne,“ odpověděl Mikael. „Dag Svensson se chystal zveřejnit jména zločinců, a někteří z nich zřejmě byli i policisté. Bylo mezi nimi i pár osob z mé branže, totiž novinářů.“

„A vy teď máte v úmyslu tuhle informaci zveřejnit?“

Mikael pohlédl na Eriku.

„Ne,“ odvětila Erika Bergerová. „Celý den jsme strávili prací na příštím čísle, protože původní plán jsme museli zrušit. Dagovu knihu s největší pravděpodobností vydáme, ale nejdříve tehdy, až budeme vědět, co se stalo, a v současné situaci musíme knihu trochu přepracovat. Nemáme v úmyslu nějak komplikovat policejní vyšetřování vraždy dvou našich kamarádů, pokud vám tohle dělá vrásky.“

„Musím se porozhlédnout po pracovním stole Daga Svenssona, ale protože se jedná o redakci časopisu, nebylo by asi citlivé dělat tu celkovou prohlídku.“

„Veškerý materiál najdete v Dagově laptopu,“ opáčila Erika Bergerová.

„Aha," řekl Bublanski.

„Prošel jsem Dagův psací stůl," řekl Mikael. „Sebral jsem z něj některé poznámky s přímou identifikací zdrojů, které chtějí zůstat v anonymitě. Všechno ostatní je vám k dispozici a já jsem dal na jeho stůl lístek, že se s ničím nemá jakkoli hýbat. Problém je ale v tom, že obsah knihy Daga Svenssona musí zůstat v tajnosti do doby, dokud nebude vytištěná. Byli bychom velice neradi, aby se rukopis dostal mezi policisty, především proto, že chceme jména několika policistů zveřejnit."

Do prdele, pomyslel si Bublanski. *Proč jsem sem k čertu někoho neposlal hned ráno*. Poté přikývl a skončil s tímto tématem.

„Dobře. Máme jednu osobu, kterou chceme v souvislosti s vraždami vyslechnout. Rád bych, abyste mi řekl, co víte o ženě jménem Lisbeth Salanderová."

Mikael Blomkvist se na vteřinu zatvářil jako živoucí otazník. Bublanski si všiml, že Erika Bergerová na Mikaela ostře pohlédla.

„Teď vám nerozumím."

„Znáte Lisbeth Salanderovou?"

„Ano, znám Lisbeth Salanderovou."

„Jak ji znáte?"

„Proč to chcete vědět?"

Bublanski rozzlobeně mávl rukou.

„Už jsem vám říkal, že ji chceme vyslechnout v souvislosti s vraždami. Jak ji znáte?"

„Ale… to je nesmysl. Lisbeth Salanderová nemůže mít s Dagem Svenssonem a Miou Bergmanovou nic společného."

„O tom si můžeme v klidu promluvit," odvětil trpělivě Bublanski. „Ale ještě jste mi neodpověděl na otázku. Jak znáte Lisbeth Salanderovou?"

Mikael si pohladil strniště na bradě, promnul si oči a mezitím mu v hlavě vířily všemožné myšlenky. Nakonec pohlédl Bublanskému do očí.

„Před dvěma lety jsem si ji najal jako detektiva."

„O co se jednalo?"

„Je mi líto, ale teď se dostáváme k otázkám, které souvisejí s ochranou zdrojů a podobně. Věřte mi, že to nemělo ani tu nejmenší souvislost s Dagem Svenssonem a Miou Bergmanovou. Byl to úplně jiná záležitost a dnes je už dávno vyřešená."

Bublanski zvažoval jeho slova. Nelíbilo se mu, když někdo tvrdil, že existují tajnosti, které není možné prozradit ani při vyšetřování vraždy, ale rozhodl se, že to zatím nechá plavat.

„Kdy jste Lisbeth Salanderovou viděl naposledy?"

Mikael zvažoval odpověď.

„To máte tak: před dvěma lety na podzim jsem se s ní vídal. Skončilo to téhož roku o Vánocích. Pak zmizela z města. Více než rok po ní nebylo ani vidu ani slechu, a před týdnem se zase objevila.“

Erika Bergerová zvedla obočí. Bublanski pochopil, že je to pro ni novinka.

„Povězte mi o tom setkání.“

Mikael si zhluboka povzdechl a poté stručně popsal události, které se odehrály před vchodem do jejího bytu na Lundské ulici. Bublanski naslouchal s rostoucím překvapením. Přemýšlel, zda si Mikael vymýšlí, nebo zda mluví pravdu.

„Vy jste s ní vůbec nemluvil?“

„Ne, zmizela někde mezi domy na Horní Lundské ulici. Dlouho jsem tam čekal, ale už se neukázala. Napsal jsem jí dopis a požádal jsem ji, aby se mi ozvala.“

„A vy neznáte vůbec žádnou spojitost mezi Salanderovou a tím párem v Enskede?“

„Ne.“

„Dobře… můžete mi popsat osobu, která ji podle vás napadla?“

„Moc ne. Zaútočil na ni, ona se ubránila a utekla. Viděl jsem ho tak na čtyřicetimetrovou až padesátimetrovou vzdálenost. Bylo to kolem půlnoci a venku byla tma.“

„Byl jste opilý?“

„Měl jsem malinko špičku, ale nebyl jsem namol. Byl to blonďák a vlasy měl svázané do koňského ohonu. Na sobě měl tmavou bundu do pasu a měl pořádný pivní pupek. Když jsem vyběhl ty schody na Horní Lundskou ulici, viděl jsem ho jen zezadu, ale otočil se ke mně, když mě vzal pěstí. Mám dojem, že měl hubený obličej a světlé oči blízko u sebe.“

„Proč jsi mi o tom neřekl?“ vpadla mezi ně Erika Bergerová.

Mikael Blomkvist pokrčil rameny.

„Pak byl víkend a ty jsi jela do Göteborgu na tu zatracenou debatu. V pondělí jsi byla pryč a v úterý jsme se viděli jen letmo. Nějak mi to vypadlo.“

„Ale když vezmeme v úvahu, co se stalo v Enskede… o tomhle jste policii neřekl,“ konstatoval Bublanski.

„A proč bych o tom měl vykládat policii? Stejně dobře bych jí mohl povídat, že jsem chytil chmatáka, co se mě před měsícem pokusil okrást v metru u nádraží. Neexistuje naprosto žádná relevantní souvislost mezi Lundskou ulicí a tím, co se stalo v Enskede.“

„Ale vy jste to přepadení nehlásil?“

„Ne.“ Mikael krátce zaváhal. „Lisbeth Salanderová je velmi citlivá na své soukromí. Zvažoval jsem, jestli nemám jít na policii, ale rozhodl jsem se, že je to její věc. Každopádně jsem s ní chtěl předtím mluvit.“

„Což jste neudělal, že?“

„S Lisbeth Salanderovou jsem mluvil naposledy loni na Štěpána.“

„Proč skončil ten váš vztah… pokud je vztah to správné slovo?“

Mikaelovi poněkud potemněly oči. Než se konečně zmohl na odpověď, důkladně zvážil svá slova.

„Nevím. To ona se mnou ze dne na den přerušila veškerý kontakt.“

„Stalo se něco?“

„Ne. Tedy žádná hádka ani nic podobného, pokud máte na mysli tohle. Jeden den jsme byli dobří kamarádi, a den nato mi nebrala telefon. Pak mi zmizela ze života.“

Bublanski zvážil Mikaelovo vysvětlení. Znělo upřímně a jeho věrohodnost ještě posílil fakt, že navlas stejně popisoval Lisbethino zmizení z Milton Security i Dragan Armanskij. Loni v zimě se Lisbeth Salanderové zjevně muselo něco stát. Bublanski se obrátil k Erice Bergerové.

„Vy také znáte Lisbeth Salanderovou?“

„Setkala jsem se s ní jen jedinkrát. Můžete mi vysvětlit, proč se ptáte na Lisbeth Salanderovou v souvislosti s vraždami v Enskede?“ zeptala se Erika.

Bublanski zavrtěl hlavou.

„Existuje spojitost mezi ní a místem činu. Víc vám říct nemůžu. Musím ale přiznat, že čím více se toho o Lisbeth Salanderové dozvídám, tím více mě překvapuje. Co to bylo za člověka?“

„V jakém smyslu?“ zeptal se Mikael.

„Jak byste ji popsal?“

„Po profesní stránce – nejlepší detektiv, jakého jsem kdy poznal.“

Erika Bergerová pohlédla na Mikaela a skousla si dolní ret. Bublanski byl přesvědčen o tom, že tu chybí nějaký kousek skládačky a že ti dva vědí něco, co mu nechtějí prozradit.

„A jako člověka?“

Mikael dlouho seděl mlčky.

„Je to velmi osamělá a zvláštní dívka. Je strašně uzavřená. Nerada mluví o sobě. Ale má neuvěřitelně silnou vůli. Je to morální člověk.“

„Morální?“

„Ano. Ale má svou vlastní morálku. Za nic na světě se nedá přimět k tomu, aby udělala něco proti své vůli. Chci tím říct, že v jejím světě jsou věci buď bílé, nebo černé.“

Bublanski vypozoroval, že Mikael o Lisbeth několikrát hovořil stejným způsobem jako Dragan Armanskij. Oba muži ji znali a hodnotili ji naprosto stejně.

„Znáte Dragana Armanského?“ zeptal se Bublanski.

„Několikrát jsme se setkali. Loni jsem s ním zašel na pivo, když jsem se snažil zjistit, kam Lisbeth zmizela.“

„Takže vy tvrdíte, že byla schopný detektiv,“ zopakoval Bublanski.

„Nejlepší, s jakým jsem se setkal,“ zopakoval Mikael.

Bublanski na vteřinu zabubnoval prsty na stůl a pohlédl oknem na proud lidí dole na Götské ulici. Najednou si připadal podivně rozpolcený. Podle soudní psychiatrické dokumentace, kterou obstaral Hans Faste od Vrchního poručnického soudu, byla Lisbeth Salanderová silně psychicky narušená a násilnická osoba s téměř mentálním handicapem. Odpovědi Armanského i Blomkvista se silně odchylovaly od psychiatrické expertizy, vytvořené na základě několikaletých studií. Oba muži ji popisovali jako podivínskou osobu, ale oba měli v hlase náznak obdivu.

Blomkvist se s ní navíc po určitou dobu „scházel“, což naznačovalo, že mezi nimi existoval nějaký sexuální vztah. Bublanského by zajímalo, jaké zákony platí v případě osob zbavených právní způsobilosti. Nemohl se Blomkvist dopustit nějakého přestupku ve smyslu zneužití osoby v závislém postavení?

„A jak jste se díval na její sociální handicap?“ zeptal se Bublanski.

„Handicap?“ opáčil Mikael.

„Poručnictví a její psychické problémy.“

„Poručnictví?“ zopakoval po něm Mikael.

„Psychické problémy?“ zeptala se Erika Bergerová.

Bublanski překvapeně pohlížel z jednoho na druhého. *Oni o tom nevědí. Oni o tom opravdu nevědí*. Bublanski najednou pocítil zlost na Armanského i Blomkvista a především na Eriku Bergerovou s jejími elegantními šaty a mondénní kanceláří s výhledem na Götskou ulici. *Ona si tu klidně vysedává a vykládá ostatním, co by si měli myslet*. Své podráždění však Bublanski obrátil proti Mikaelovi.

„Nevím, co je na vás dvou s Armanským špatně,“ řekl Bublanski.

„Prosím?“

„Lisbeth Salanderová byla během dospívání neustále někde na psychiatrii,“ řekl nakonec Bublanski. „Soud na základě psychiatrického

posudku stanovil, že není způsobilá k tomu, aby se o sebe dokázala postarat. Byla zbavena právní způsobilosti. Podle dokumentace je Salanderová osoba násilnické povahy, která měla po celý život problémy s úřady. A teď je nanejvýš podezřelá z… účasti na dvojnásobné vraždě. A vy s Armanským o ní mluvíte jako o nějaké princezně."

Mikael Blomkvist seděl naprosto bez hnutí a zíral na Bublanského.

„Rád bych řekl tohle," pokračoval Bublanski. „Hledali jsme souvislost mezi Salanderovou a tím párem z Enskede. Ukázalo se, že ta souvislost jste vy, protože jste je našel. Chcete se k tomu nějak vyjádřit?"

Mikael se opřel o opěradlo. Zavřel oči a pokoušel se všechno si srovnat v hlavě. Lisbeth Salanderová podezřelá z vraždy Daga a Mii. *V tomhle něco nehraje. To není pravda*. Byla by Lisbeth schopná vraždit? Mikael si najednou vybavil výraz jejího obličeje, když před dvěma lety zneškodnila Martina Vangera golfovou holí. *Bezpochyby by ho zabila. Neudělala to, protože mi chtěla zachránit život.* Mikael si automaticky přejel prsty po hrdle v místech, kde měl tehdy utaženou Martinovu oprátku. Ale Dag a Mia… *to nemá logiku*.

Mikael si uvědomoval, že ho Bublanski ostře sleduje. Stejně jako Dragan Armanskij musel volit. Dříve či později se bude muset rozhodnout, na čí stranu se postaví, pokud bude Lisbeth Salanderová obviněna z vraždy. *Je vinna, nebo nevinná?*

Než Mikael stačil cokoli říct, zazvonil na Eričině psacím stole telefon. Erika ho zvedla a podala sluchátko Bublanskému.

„Chce s vámi mluvit nějaký Hans Faste."

Bublanski převzal sluchátko a pozorně naslouchal. Mikael i Erika viděli, jak se mu mění výraz tváře.

„Kdy tam vyrazí?"

Ticho.

„Tak ještě jednou, jaká je ta adresa? Lundská ulice… fajn, jsem kousek odtamtud a jedu tam."

Bublanski se spěšně zvedl.

„Promiňte, musím náš rozhovor ukončit. Právě našli zastřeleného poručníka Lisbeth Salanderové, po Salanderové bylo vyhlášeno pátrání a byl na ni vydán zatykač v nepřítomnosti za spáchání tří vražd."

Erika Bergerová otevřela ústa. Mikael Blomkvist vypadal, jako by ho právě zasáhl blesk.

Obsazení bytu na Lundské ulici bylo z taktického hlediska nenáročnou procedurou. Hans Faste a Curt Svensson se opřeli o kapotu auta a vyčkávali, zatímco zásahová jednotka obléhala schodiště a zabrala dvorek.

Po deseti minutách policejní posily konstatovaly to, co Faste se Svenssonem již věděli. Po zazvonění u dveří nikdo neotvíral.

Hans Faste se rozhlížel po Lundské ulici, která byla k velkému podráždění cestujících v autobusu číslo 66 uzavřena od Zinkensdammu až k Högalidskému kostelu. Jeden autobus uvízl mezi zábranami v kopci a nemohl ani dozadu, ani dopředu. Nakonec se tam vydal Faste a nařídil uniformovanému policistovi, aby zábranu odtáhl a autobus pustil. Z vyvýšené Horní Lundské ulice sledoval dění velký počet zvědavců.

„Musí existovat nějaký snadnější způsob," řekl Faste.

„Snadnější než co?" opáčil Svensson.

„Snadnější než sem tahat zásahovku pokaždé, když chceme zadržet nějakého grázla."

Curt Svensson se zdržel veškerých komentářů.

„Vždyť se jedná o metr a půl vysokou žábu, co váží čtyřicet kilo," řekl Faste.

Policisté rozhodli, že nebude nutné vyrazit dveře. Bublanski se k nim připojil, zatímco čekali na zámečníka, který posléze odvrtal zámek a ustoupil stranou, aby ozbrojené jednotky mohly vtrhnout do bytu. Po zhruba osmivteřinovém prozkoumání pětačtyřiceti metrů čtverečních policisté konstatovali, že se Lisbeth Salanderová neschovává pod postelí, v koupelně ani v žádné ze skříní. Poté dali Bublanskému signál, že může vstoupit.

Tři policisté se zvědavě rozhlíželi po bezvadně uklizeném a vkusně zařízeném bytě. Nábytek byl jednoduchý a kuchyňské židle byly natřené různými světlými pastelovými barvami. Na stěnách visely zarámované černobílé umělecké fotografie. Na volném místě v předsíni byla police s CD přehrávačem a velkou sbírkou cédéček. Bublanski konstatoval, že obsahuje všehochuť od opery až po tvrdý rock. Všechno působilo umělecky. Dekorativně. Vkusně.

Curt Svensson prozkoumal kuchyň, nenašel však nic pozoruhodného. Prolistoval hromadu novin a prohlédl kuchyňskou linku, skříňky i mrazák.

Faste zotvíral skříně a přihrádky v prádelníku v ložnici. Hvízdl, když našel pouta a spoustu sexuálních hraček. Ve skříni objevil kolekci latexového oblečení takového druhu, nad kterým by jeho matka zřejmě omdlela.

„Tady bylo asi veselo," prohlásil Faste a zvedl lakované šaty, které byly podle cedulky navržené jakousi firmou Domino Fashion.

Bublanski se podíval na skříňku v předsíni a objevil tam hromádku neotevřených dopisů adresovaných Lisbeth Salanderové. Prošel ji a konstatoval, že se jedná o účty, bankovní výpisy a jeden soukromý dopis. Byl od Mikaela Blomkvista. Takže až potud byla Blomkvistova verze pravdivá. Poté se Bublanski sklonil a sebral dopisy pod otvorem pro vhazování pošty s otisky stop zasahujících policistů. Pošta se skládala z časopisu *Thai Pro Boxing,* volně distribuovaného místního plátku *Södermalmské novinky* a tří obálek, přičemž všechny byly adresované Miriam Wu.

Bublanski pocítil nepříjemné podezření. Vešel do koupelny a otevřel koupelnovou skříňku. Našel tam krabičku aspirinu a poloprázdnou krabičku silného analgetika obsahujícího kodein. Lék bylo možné získat pouze na lékařský předpis. Recept byl vystaven na jméno Miriam Wu. Ve skříňce byl jen jeden zubní kartáček.

„Faste, proč je na dveřích Salanderová – Wu?" zeptal se Bublanski.

„Nemám tušení," odpověděl Faste.

„Fajn, tak se zeptám takhle – proč je na podlaze v předsíni pošta adresovaná Miriam Wu a proč je předpis na lék v koupelně vystavený na Miriam Wu? Proč je tu jen jeden zubní kartáček? A proč – když vezmeme v úvahu, že podle dokumentace je Lisbeth Salanderová prťavá – tyhle kožené kalhoty vypadají, že jsou šité na někoho, kdo měří minimálně metr sedmdesát pět?"

V bytě se rozhostilo krátké zaražené ticho. Přerušil ho Curt Svensson.

„Do hajzlu," prohlásil.

KAPITOLA 15

Zelený čtvrtek 24. března

Když Christer Malm konečně dorazil po neplánovaném pracovním dni domů, byl unavený a cítil se pod psa. Vešel do kuchyně, z níž se linula silná vůně nějakého koření, a objal svého přítele.

„Tak jak se cítíš?“ zeptal se Arne Magnusson.

„Jako pytel sraček,“ odvětil Christer.

„Celý den o tom mluvili ve zprávách. Jména zatím neuvedli. Ale je to příšerný.“

„To teda jo. Dag pro nás pracoval. Byl to kamarád a měl jsem ho moc rád. Jeho přítelkyni Miu jsem neznal, ale Mikael i Erika ano.“

Christer se rozhlédl po kuchyni. S Arnem si koupili byt na ulici Všech svatých a přistěhovali se sem teprve před dvěma měsíci. Najednou si připadali jako v jiném světě.

Zazvonil telefon. Christer s Arnoldem na sebe pohlédli a rozhodli se, že ho budou ignorovat. Poté se spustil záznamník a muži uslyšeli dobře známý hlas.

„Christere, jsi tam? Zvedni to.“

Byla to Erika Bergerová a chtěla Christera informovat o tom, že v případu vraždy Daga a Mii policie právě pátrá po bývalém detektivovi Mikaela Blomkvista.

Christer měl pocit, že se mu to jen zdá.

Henry Cortez celý ten cirkus na Lundské ulici propásl z jednoduchého důvodu; po celou dobu se nacházel před policejním tiskovým centrem na Kungsholmenu a ocitl se tak vlastně v informačním vakuu. Od spěšné odpolední tiskové konference se neudálo nic nového. Henry byl unavený, hladový a naštvaný, protože nikdo, s kým se pokusil spojit, nebral telefon. Až kolem šesté, po nájezdu na byt Lisbeth Salanderové, zachytil Henry fámu o tom, že policie ve svém pátrání neuspěla. Trapné bylo to, že informaci získal od kolegy z jednoho večerníku, který byl se svou redakcí v užším kontaktu. Brzy poté se Henrymu konečně podařilo vyzvědět číslo

soukromého mobilu státního zástupce Ekströma. Henry se představil a kladl mu relevantní klasické otázky kdo, jak a proč.

„Z jakých jste novin?“ odpověděl mu otázkou Ekström.

„Z časopisu *Milénium*. Znal jsem oběti. Podle jednoho zdroje policie pátrá po konkrétní osobě. Co se vlastně děje?“

„To vám v tuto chvíli nemohu sdělit.“

„A kdy budete moci?“

„Později večer zřejmě uspořádáme další tiskovou konferenci.“

Státní zástupce Ekström působil nerozhodně. Henry Cortez se zatahal za zlatý kroužek v uchu.

„Tiskové konference jsou určeny pro zpravodaje a novinky jdou přímo do tisku. Já pracuju pro měsíčník a mám osobní zájem na tom, abych se dozvěděl, co se děje.“

„Nemůžu vám pomoct. Musíte být trpělivý jako všichni ostatní.“

„Podle mých zdrojů pátráte po nějaké ženě. Kdo je to?“

„V této chvíli se k tomu nemohu vyjádřit.“

„Můžete dementovat, že pátráte po ženě?“

„Ne, říkám pouze to, že se k tomu nemohu vyjádřit…“

Kriminální inspektor Jerker Holmberg stanul na prahu ložnice a zamyšleně pozoroval velikou kaluž krve na podlaze, kde byla nalezena Mia Bergmanová. Když pootočil hlavu, viděl ode dveří podobnou kaluž v místech, kde ležel Dag Svensson. Zaznamenal silné krvácení. Bylo tu podstatně větší množství krve, než bývá u střelných ran běžné, což znamenalo, že použitá munice způsobila děsivá zranění. Potažmo se tak potvrdila slova kriminálního inspektora Mårtenssona o tom, že se jednalo o loveckou munici. Krev se srazila na černorezavou hmotu, která zaujímala tak velkou část podlahové plochy, že se jí nedokázala vyhnout posádka záchranky ani kriminalističtí technici a nevyhnutelně ji rozšlapali po celém bytě. Holmberg měl na sobě sportovní boty s modrými umělohmotnými návleky.

Tak tomu bylo ve chvíli, kdy podle jeho mínění započalo skutečné ohledání místa činu. Těla obou obětí byla odnesena z bytu. Dva kriminalističtí technici mu popřáli dobrý večer, odešli pryč a Jerker Holmberg osaměl. Technici pořídili fotodokumentaci obětí, změřili skvrny od krve na stěnách a hovořili o rozptylu stříkanců a rychlosti dopadu kapek krve. Holmberg věděl, o čem je řeč, ale vyšetřování na místě činu nevěnoval mnoho pozornosti. Práce kriminalistických techniků vyústí v rozsáhlý protokol, který by měl podrobně rekonstruovat, kde stál vrah

vzhledem ke svým obětem, v jaké se nacházel vzdálenosti, v jakém pořadí byly střely vypáleny a jaké zajímavé otisky prstů se na místě našly. Ale Jerkera Holmberga tohle nezajímalo. V technickém protokolu nebude ani zmínka o tom, kdo byl vrah nebo jaký měl či měla k vraždě motiv – vždyť nyní byla hlavní podezřelou žena. Pokus o zodpovězení těchto otázek byl jeho úkolem.

Jerker Holmberg vešel do ložnice. Odřenou aktovku položil na židli a vytáhl z ní kapesní magnetofon, digitální fotoaparát a poznámkový blok.

Začal tím, že zotvíral přihrádky v prádelníku za dveřmi ložnice. V nejhornějších zásuvkách bylo spodní prádlo, dámská tílka a šperkovnice, která zjevně patřila Mie Bergmanové. Holmberg rozložil všechny předměty na postel, pozorně prohlédl šperkovnici a konstatoval, že její obsah nemá valnou cenu. V nejspodnější přihrádce našel dvě fotografická alba a dvoje desky s domácím účetnictvím. Pak stiskl tlačítko magnetofonu.

„Protokol o ohledání místa činu na Björneborgské ulici 8B. Ložnice, nejspodnější přihrádka v prádelníku. Dvě svázaná fotografická alba formátu A4. Jedny desky s černým hřbetem s domácím účetnictvím a jedny desky s modrým hřbetem se záznamy o obchodních transakcích včetně údajů o půjčce a amortizaci bytu. Malá papírová krabice obsahující ručně psané dopisy, pohlednice a osobní věci.“

Holmberg odnesl předměty do haly a dal je do pytle. Pokračoval prohledáním přihrádek nočních stolků u obou postelí, ale nic zajímavého nenašel. Zotvíral skříně, roztřídil oblečení a prohlédl každou kapsu i botu, zda tam nenajde nějaký opomenutý nebo skrytý předmět, a poté se věnoval nejhornějším poličkám skříní. Otevřel všechny krabice a úložné boxy. V pravidelných intervalech nacházel papíry nebo předměty, které z různých důvodů začlenil do protokolu.

V rohu ložnice byl vmáčknutý psací stůl. Bylo to maličké pracovní místo se stolním počítačem značky Compaq se starou obrazovkou. Pod stolem byly zásuvkové kontejnery na kolečkách a vedle byla nízká polička na knihy. Jerker Holmberg věděl, že nejdůležitější objevy zřejmě udělá právě u pracovního stolu – pokud tam bude co k nalezení –, a nechal si ho tudíž až na konec.

Vydal se do obývacího pokoje a pokračoval v ohledávání místa činu. Otevřel skleněnou vitrínu a důkladně prozkoumal každou skleničku, zásuvku i polici. Poté se zaměřil na velkou knihovnu v rohu u zdi sousedící s koupelnou. Vzal si židli a postupoval odshora dolů, přičemž prozkoumal, zda něco není ukryté na nejhornější polici. Poté prošel jednu poličku po druhé s tím, že si prohlédl všechny knihy a navíc se podíval, zda se něco

neskrývá za nimi. Po pětačtyřiceti minutách vrátil na místo poslední knihu. V pokoji ležela hromádka knih, na které z nějakého důvodu instinktivně zareagoval. Zapnul magnetofon a začal nahrávat.

„Knihovna v obývacím pokoji. Jedna kniha od Mikaela Blomkvista, Bankéř mafie. *Jedna kniha s německým názvem* Der Staat und die Autonomen, *jedna švédská kniha s názvem* Revolucionářský terorismus *a anglická kniha s názvem* Islamic Jihad.“

Knihu od Mikaela Blomkvista sem zařadil automaticky, protože její autor byl osobou, která se vyskytla v předběžném vyšetřování. Tři posledně jmenovaná díla působila obskurněji. Jerker Holmberg neměl sebemenší potuchy o tom, zda vraždy nějak souvisely s politickou činností – nic nenasvědčovalo tomu, že by se Dag Svensson nebo Mia Bergmanová jakkoli politicky angažovali. Knihy mohly být jen výrazem všeobecného zájmu o politiku nebo v knihovně skončily v souvislosti s novinařinou. Konstatoval však, že pokud se oba zavraždění nacházeli v bytě, v němž byla literatura o politickém terorismu, existoval důvod k tomu, aby tyto věci přinejmenším vedl v patrnosti. Knihy vložil do pytle se zabavenými předměty.

Poté věnoval několik minut prohlížení zásuvek ve značně poškozeném starožitném sekretáři. Na sekretáři stál CD přehrávač a v zásuvkách byla sbírka cédéček. Jerker Holmberg během třiceti minut všechna cédéčka zotvíral a viděl, že jejich obsah se shoduje s obalem. Našel asi deset cédéček bez obalu, takže byly zřejmě podomácku vypálené nebo se jednalo o pirátské kopie; postupně si je přehrál a konstatoval, že na nich není nic jiného než hudba. Dlouho prohlížel televizní stolek vedle dveří do ložnice, který obsahoval sbírku videokazet. Od většiny z nich si kousek přehrál a shledal, že se jedná o všehochuť od nahraných akčních filmů až po směs televizních zpráv a reportáží. Třicet šest videokazet zařadil do soupisu zabavených předmětů.

Poté se vydal do kuchyně, otevřel termosku s kávou a před dalším pátráním si udělal krátkou přestávku.

Z poličky v kuchyňské skříňce sebral několik plechovek a sklenic, v nichž se zjevně skrývala rodinná lékárnička. Všechny vložil do umělohmotné tašky a tu pak dal do pytle se zabavenými předměty. Ze spíže a z ledničky vyndal veškeré potraviny a otevřel každou plechovku, balíček s kávou a zazátkovanou láhev. V květináči na kuchyňském okně našel 1 220 korun a účtenky. Předpokládal, že se jednalo o jakousi kasičku s penězi na běžné nákupy a potraviny. Nic převratného neobjevil. V koupelně nezabavil žádný předmět. Holmberg však konstatoval, že koš přímo přetéká

prádlem, a všechno oblečení roztřídil. Ve skříni v hale byly kabáty a svrchníky a Holmberg prošel každou kapsu.

Ve vnitřní kapsičce saka našel peněženku Daga Svenssona a zařadil ji do soupisu zabavených předmětů. Dag Svensson v ní měl roční permanentku do posilovny, kartičku od účtu v Obchodní bance a téměř čtyři sta korun v hotovosti. Našel kabelku Mii Bergmanové a během několika minut prošel její obsah. I ona vlastnila roční permanentku do posilovny, platební kartu, členskou kartu řetězce Konsum a dále pak cosi s názvem Club Horisont s logem v podobě zeměkoule. Navíc měla v kabelce asi 2 500 korun v hotovosti, což bylo možno považovat za relativně velký obnos, avšak přiměřený, pokud hodlali vyrazit na velikonoční prázdniny. Skutečnost, že peníze nezmizely, snižovala pravděpodobnost loupežné vraždy.

„*Z přiruční tašky Mii Bergmanové v šatně v hale. Jeden kapesní diář ProPlan, samostatný adresář s černým poznámkovým blokem.*"

Holmberg si udělal další kávovou přestávku a konstatoval, že v bytě Svenssona a Bergmanové překvapivě (zatím) nenašel nic trapně nebo osobně intimního. Nebyly tam žádné tajné sexuální pomůcky, žádné nemravné spodní prádlo ani přihrádka s pornem. Nenašel tu ukryté cigarety marihuany ani jiný náznak trestné činnosti. Zdálo se, že jde o normální pár z předměstí, možná (z policejního hlediska) poněkud nudnější, než je běžné.

Nakonec se Holmberg vrátil do ložnice a posadil se k psacímu stolu. Otevřel nejhornější zásuvku. Další hodinu strávil probíráním písemností. Záhy konstatoval, že psací stůl i poličky obsahují rozsáhlý materiál doktorské disertace Mii Bergmanové s názvem *From Russia with Love.* Veškerý materiál byl pečlivě roztříděný, navlas stejným způsobem jako slušný vyšetřovací protokol, a Holmberg se na chvíli ponořil do některých odstavců. *Miu Bergmanovou bych bral do party,* řekl si sám pro sebe. Jedna část poličky byla poloprázdná a zjevně obsahovala materiál patřící Dagu Svenssonovi. Jednalo se především o výstřižky vlastních textů nebo článků s tématy, které ho zaujaly.

Holmberg chvíli procházel počítač a konstatoval, že harddisk má objem asi 5 GB a obsahuje všechno možné od softwaru po poštu, stažené články a soubory PDF. Jinými slovy nic, nad čím by hodlal trávit večer. Celý počítač včetně porůznu roztroušených cédéček, externí zip mechaniky a asi třiceti zip disků zařadil do souboru zabavených předmětů.

Poté se Jerker Holmberg na chvíli ponořil do chmurných úvah. Pokud si všiml, v počítači byl materiál Mii Bergmanové. Dag Svensson byl novinář

a počítač pro něj musel být nejdůležitějším pracovním nástrojem, ale ve stolním počítači neměl žádnou e-mailovou schránku. To znamená, že někde musel mít vlastní počítač. Jerker Holmberg vstal a zamyšleně procházel bytem. V hale ležel černý batoh s prázdnou přihrádkou pro počítač a několik poznámkových bloků patřících Dagu Svenssonovi. Nikde v bytě však žádný zastrčený laptop nenašel. Holmberg sebral klíče, sešel na dvůr a prozkoumal Miino auto a poté sklepní kóji. Ani tam žádný počítač nebyl.

Zvláštní bylo právě to, že pes neštěkal, milý Watsone.

Holmberg konstatoval, že v soupisu zabavených předmětů chybí jeden počítač.

O půl sedmé, ihned po svém návratu z Lundské ulice, zamířili Bublanski a Faste do Ekströmovy kanceláře. Curt Svensson byl telefonicky vyslán na stockholmskou univerzitu, aby vyslechl vedoucího Miiny doktorské disertace, Jerker Holmberg byl stále v Enskede a Sonja Modigová měla na starosti ohledání místa činu na Ódinově náměstí. Před necelými deseti hodinami byl Bublanski jmenován hlavním vyšetřovatelem a před sedmi hodinami byl zahájen hon na Lisbeth Salanderovou.

„A kdo je ta Miriam Wu?“ zeptal se Ekström.

„Zatím toho o ní moc nevíme. V trestním rejstříku záznam nemá. Hans Faste dostane za úkol, aby ji zítra ráno našel.“

„Ale Salanderová na Lundské ulici nebydlí, že ne?“

„Podle toho, co jsme viděli, tomu nic nenasvědčuje. Přinejmenším oblečení ve skříni je úplně jiné velikosti, než nosí ona.“

„A jaké oblečení!“ řekl Hans Faste.

„Jaké?“ zeptal se Ekström.

„No, nic takového, co se dává ke Dni matek.“

„Takže v téhle chvíli o Miriam Wu nic nevíme,“ řekl Bublanski.

„Kolik toho do prdele potřebujeme vědět? Má plnou skříň kurevnickejch uniforem.“

„Jakých kurevnických uniforem?“

„Kůži, latex, korzety a v šuplíku fetiše a sexuální hračky. Rozhodně nevypadají lacině.“

„Chcete tím říct, že Miriam Wu je prostitutka?“

„V téhle chvíli o Miriam Wu nic nevíme,“ zopakoval poněkud důrazněji Bublanski.

„Podle šetření ze sociálky to vypadá, že Lisbeth Salanderová před pár lety šlapala chodník,“ řekl Ekström.

„Na sociálce obvykle vědí, o čem mluví,“ prohlásil Faste.

„Zpráva sociálního odboru nebyla založena na zatčení nebo vyšetřování," řekl Bublanski. „Salanderovou načapali v Tantolundenu ve společnosti mnohem staršího chlapíka, když jí bylo nějakých šestnáct nebo sedmnáct let. Ve stejném roce ji sebrali za opilost. I tehdy byla ve společnosti mnohem staršího muže."

„Chcete tím říct, že nemáme dělat ukvapené závěry," řekl Ekström. „Dobře. Ale mě spíš zarazilo, že Mia Bergmanová napsala disertaci o obchodování s lidmi a o prostituci. Takže existuje možnost, že při své práci přišla do kontaktu se Salanderovou a touhle Miriam Wu, nějak je vyprovokovala, a to se nějakým způsobem stalo motivem vraždy."

„Bergmanová se možná spojila s jejím poručníkem a uvedla tak celý ten kolotoč do pohybu," řekl Faste.

„To je možné," odvětil Bublanski. „Ale to vyplyne až z vyšetřování. Teď je důležité najít Lisbeth Salanderovou. Na Lundské ulici zjevně nebydlí. To znamená, že musíme najít i Miriam Wu a zeptat se jí, jak se v tom bytě ocitla a jaký vztah má k Salanderové."

„A jak najdeme Salanderovou?"

„Někde musí být. Problém je v tom, že jediná adresa, kterou máme, je ta na Lundské ulici. Žádnou změnu bydliště nikde nehlásila."

„Zapomněl jsi, že byla hospitalizovaná u Svatého Štěpána a pak bydlela v několika pěstounských rodinách."

„Nezapomněl." Bublanski zkontroloval své písemnosti. „Od patnácti let vystřídala tři různé pěstounské rodiny. Moc dobře si nevedla. Od šestnácti do osmnácti let bydlela u jednoho manželského páru v Hägerstenu. Jmenovali se Fredrik a Monika Gullbergovi. Curt Svensson to večer zajde prověřit, až bude hotový s vedoucím doktorské práce Mii Bergmanové."

„Jak to uděláme s tou tiskovkou?" zeptal se Faste.

V pracovně Eriky Bergerové vládla v sedm hodin večer pochmurná atmosféra. Mikael Blomkvist seděl zcela mlčky a téměř nehybně od chvíle, kdy od nich odešel kriminální inspektor Bublanski. Malin Erikssonová se vydala na kole do Lundské ulice, aby zjistila, jak dopadla akce zásahové jednotky. Vrátila se se zprávou, že zřejmě nebyl nikdo zadržen a že na ulici byl opět obnoven provoz. Pak je telefonicky zalarmoval Henry Cortez se zprávou, že policie pátrá po dosud nejmenované ženě. Erika ho informovala, o jakou ženu se jedná.

Erika s Malin se pokoušely diskutovat o tom, co by měly udělat, ale na nic kloudného nepřišly. Situaci ztěžovala skutečnost, že Mikael s Erikou věděli, jakou roli Lisbeth Salanderová sehrála ve Wennerströmově aféře –

díky svým špičkovým hackerským schopnostem byla Mikaelovým tajným zdrojem. Malin Erikssonová o tom neměla ani zdání a o Lisbeth Salanderové nikdy v životě neslyšela, díky čemuž se v rozhovoru občas objevovaly tajemné odmlky.

„Jdu domů," řekl Mikael Blomkvist a najednou vstal. „Jsem tak vyřízený, že už nemám sílu myslet. Musím se vyspat."

Mikael pohlédl na Malin.

„Máme toho ještě spoustu před sebou. Zítra je Velký pátek a já mám v úmyslu jen spát a udělat si pořádek v papírech. Malin, můžeš o Velikonocích pracovat?"

„Mám na vybranou?"

„Ne. Začneme v sobotu v poledne. Co bys řekla tomu, kdybychom se místo v redakci sešli u mě doma?"

„Fajn."

„Chtěl bych přeformulovat pracovní úkoly, na kterých jsme se včera dohodli. Už nejde jen o zjištění, jestli mělo Dagovo odhalení něco společného s jeho vraždou. Teď musíme zjistit i to, kdo Daga a Miu zavraždil."

Malin se v duchu otázala, jak by se jim něco takového mohlo podařit, ale nahlas neřekla nic. Mikael Malin a Erice zamával na pozdrav a bez dalších komentářů zmizel.

Ve čtvrt na osm kriminální inspektor Bublanski nedobrovolně následoval na pódium státního zástupce pověřeného předběžným vyšetřováním Richarda Ekströma. Tisková konference byla svolána na sedmou hodinu, ale asi o čtvrt hodiny se zpozdila. Na rozdíl od Ekströma Bublanski ani v nejmenším netoužil předvádět se ve světle ramp před televizními kamerami. Skutečnost, že se nachází v centru takového mediálního zájmu, v něm budila téměř paniku. Nikdy si nezvykl na to, že vidí sám sebe na obrazovce, a ani ho to nijak netěšilo.

Zato Ekström byl jako ryba ve vodě, upravoval si brýle a nasadil slušivý vážný výraz. Chvíli nechal cvakat tiskové fotografy, poté zvedl ruce a požádal o klid. Mluvil jako podle scénáře.

„Srdečně vás vítám na této rychlé tiskové konferenci, kterou jsme svolali tak pozdě večer kvůli vraždám v Enskede, jelikož máme další informace, které bychom vám rádi sdělili. Já jsem státní zástupce Richard Ekström a toto je kriminální inspektor Jan Bublanski z krajské kriminálky z oddělení vražd, který vede vyšetřování. Přečtu vám naše vyjádření a poté budete mít možnost klást otázky."

Ekström zmlkl a sledoval zástup novinářů, který se tu shromáždil za méně než třicet minut. Vraždy v Enskede byly velkou událostí a zřejmě to bude ještě zajímavější. Spokojeně konstatoval, že jsou přítomni zástupci *Aktuellt* a *Rapport* stejně jako TV4, poznal reportéry z tiskové agentury TT a z dalších deníků i večerníků. Navíc tu viděl spoustu reportérů, které neznal. Celkem bylo v místnosti alespoň pětadvacet novinářů.

„Jak víte, včera před půlnocí byly v Enskede nalezeny dvě brutálně zavražděné osoby. Při ohledání místa činu byla nalezen i revolver Colt 45 Magnum. Dnes nám Státní kriminálně technická laboratoř potvrdila, že se jedná o vražednou zbraň. Majitele zbraně známe a celý den jsme po něm pátrali."

Ekström udělal řečnickou pauzu.

„Dnes odpoledne kolem sedmnácté hodiny byl majitel zbraně nalezen mrtvý ve svém bytě na Ódinově náměstí. Byl zastřelen a v době spáchání vražd v Enskede už musel být po smrti. Policie," – Ekström pokynul rukou k Bublanskému – „má dobrý důvod k domněnce, že se v obou případech jedná o stejného pachatele, po kterém nyní v souvislosti se zmíněnými třemi vraždami zahájila pátrání."

Mezi přítomnými novináři se ozvalo mumlání, protože většina z nich začala tichým hlasem mluvit do mobilních telefonů. Ekström maličko zvýšil hlas.

„Máte nějakého podezřelého?" vykřikl jeden reportér z rozhlasu.

„Když nebudete mé vystoupení přerušovat, tak se k tomu dostaneme. Policie hledá konkrétní osobu, kterou chce vyslechnout v souvislosti se spácháním těchto tří vražd."

„Kdo je vrah?"

„Není to muž, ale žena. Policie pátrá po šestadvacetileté ženě, která znala majitele zbraně, a pokud víme, nacházela se v inkriminované době na místě vraždy v Enskede."

Bublanski přivřel oči a zatvářil se sveřepě. Nyní došli k bodu, na němž se s Ekströmem neshodli, totiž k tomu, zda má hlavní vyšetřovatel osobu podezřelou ze spáchání tří vražd jmenovitě uvést. Bublanski by ještě rád počkal, Ekström byl toho názoru, že už čekat nemůžou.

Ekströmovy důvody byly nesporné. Policie pátrala po psychicky narušené ženě, kterou důvodně podezírala ze spáchání tří vražd. Během dne bylo vyhlášeno krajské a poté celostátní pátrání. Ekström tvrdil, že Lisbeth Salanderovou je třeba považovat za nebezpečnou osobu, a tudíž je ve všeobecném zájmu, aby byla co nejdříve dopadena.

Bublanského argumenty byly nezpochybnitelné. Podle jeho mínění by měli počkat alespoň do chvíle, než bude dokončeno vyšetřování v bytě advokáta Bjurmana, a teprve poté se budou moci zaměřit pouze na jednu alternativu.

Ekström argumentoval tím, že podle dostupné dokumentace je Lisbeth Salanderová psychicky narušená a násilnická žena, v níž cosi zjevně rozpoutalo vražednou zuřivost. Nebylo možné nijak zaručit, že ji násilnické rozpoložení přejde.

„Co uděláme, když během čtyřiadvaceti hodin vtrhne do dalšího bytu a postřílí ještě pár lidí?“ položil mu Ekström řečnickou otázku.

Na to Bublanski žádnou odpověď po ruce neměl a Ekström konstatoval, že existuje dostatek precedentních případů. Když po celé zemi honili trojnásobného vraha Juhu Valjakku z Åmsele, vyhlásila policie veřejné pátrání se jménem i fotografií právě z toho důvodu, že ho považovala za společensky nebezpečnou osobu. Se stejnými argumenty mohl vyrukovat v případě Lisbeth Salanderové, a proto se Ekström rozhodl její jméno zveřejnit.

Ekström zvednutím ruky utišil šumot, šířící se mezi přítomnými reportéry. Sdělení, že policie vyhlásila za spáchání trojnásobné vraždy pátrání po ženě, mezi ně dopadlo jako bomba. Pochopil, že nastal čas, aby se slova ujal Bublanski. Ten si dvakrát odkašlal, upravil si brýle a upřeně zíral do papírů se slovy, na nichž se dohodli.

„Policie pátrá po šestadvacetileté ženě jménem Lisbeth Salanderová. Bude zveřejněna její pasová fotografie. V současné době nemáme povědomí o tom, kde se dotyčná zdržuje, ale předpokládáme, že se pohybuje ve Stockholmu nebo v blízkém okolí. Policie žádá veřejnost o pomoc, aby zmíněnou ženu co nejrychleji dopadla. Lisbeth Salanderová měří sto padesát centimetrů a je štíhlé postavy.“

Bublanski se zhluboka a nervózně nadechl. Potil se a cítil vlhkost v podpaždí.

„Lisbeth Salanderová se již dříve léčila na psychiatrické klinice a mohla by být nebezpečná sobě i svému okolí. Rádi bychom zdůraznili, že Salanderovou v současné situaci nemůžeme jednoznačně označit za vraha, ale okolnosti jsou takové, že ji musíme v souvislosti s vraždami v Enskede a na Ódinově náměstí neprodleně vyslechnout.“

„Takhle to přece nejde,“ zvolal jeden reportér večerníku. „Buď je podezřelá z těch vražd, nebo není.“

Bublanski bezmocně pohlédl na státního zástupce Ekströma.

„Policejní pátrání má široký rozsah a přirozeně zvažujeme různé scénáře. V této chvíli však vůči zmíněné ženě existuje jisté podezření a policie je toho názoru, že její zadržení je velice naléhavé. Podezření vůči dotyčné ženě se zakládají na důkazech, které vyplynuly z ohledání místa činu.“

„O jaké důkazy se jedná?“ ozvalo se okamžitě.

„V současné situaci nemůžeme vyšetřování nijak komentovat.“

Většina novinářů si skákala do řeči. Ekström pozvedl ruku a poté ukázal na reportéra z *Ozvěn dne*, s nímž už měl dříve co do činění a kterého považoval za pohodáře.

„Kriminální inspektor Bublanski řekl, že se ta žena léčila na psychiatrii. Z jakého důvodu?“

„Ta žena prožila… problematické dětství a během let měla spoustu problémů. Byla svěřena do poručnictví a vlastník zbraně byl jejím poručníkem.“

„Kdo je to?“

„Jedná se o osobu, která byla zastřelena ve svém bytě na Ódinově náměstí. V současné situaci ji nemůžeme jmenovat, jelikož jsme ještě neinformovali pozůstalé.“

„Jaký měla k vraždám motiv?“

Bublanski si vzal mikrofon.

„V současné době nemůžeme uvést žádný motiv.“

„Má nějaké starší záznamy u policie?“

„Ano.“

Poté následovala otázka od reportéra s charakteristickým hlubokým hlasem, který snadno přehlušil ostatní novináře.

„Je společensky nebezpečná?“

Ekström na vteřinu zaváhal. Poté přikývl.

„Podle našich informací může mít ve vypjaté situaci násilnické sklony. Pátrání jsme vyhlásili z toho důvodu, že se s ní potřebujeme co nejrychleji spojit.“

Bublanski se kousl do spodního rtu.

Kriminální inspektorka Sonja Modigová byla ještě o deváté večer v bytě advokáta Bjurmana. Zavolala domů a vysvětlila situaci svému muži. Ten byl po jedenáctiletém manželství už dávno smířený s tím, že jeho žena nikdy nebude mít osmihodinovou pracovní dobu. Sonja právě seděla v Bjurmanově pracovně za jeho psacím stolem a probírala písemnosti, které objevila v zásuvkách, když zaslechla klepání a uviděla, že ve dveřích stojí

konstábl Bublina se dvěma šálky kávy a s modrým sáčkem se skořicovými bochánky z tiskové kanceláře. Unaveně mu pokynula.

„Na co nesmím sahat?“ zeptal se automaticky Bublanski.

„Technici ještě neskončili. Jsou v ložnici a kuchyni. Tělo tu samozřejmě pořád leží.“

Bublanski si přitáhl židli a posadil se naproti své kolegyni. Modigová otevřela sáček a vzala si jeden skořicový bochánek.

„Díky. Měla jsem takovou chuť na kafe, že jsem málem pošla.“

Oba mlčky žvýkali.

„Slyšela jsem, že to na Lundské ulici moc nevyšlo,“ řekla Modigová, když spolkla poslední kousek a olízala si prsty.

„Doma nikdo nebyl. Byla tam neotevřená pošta patřící Salanderové, ale bydlí tam nějaká Miriam Wu. Ani tu jsme zatím nenašli.“

„Kdo to je?“

„To přesně nevíme. Faste ji prověřuje. Asi před měsícem byla oficiálně zapsaná do nájemní smlouvy, ale zdá se, že v bytě žije jen jedna osoba. Podle mě se Salanderová odstěhovala a změnu bydliště nikde neohlásila.“

„Možná si to takhle naplánovala.“

„Co jako? Trojnásobnou vraždu?“ Bublanski se odevzdaně poškrábal na hlavě. „Sakra, začínáme se dostávat do pěkné kaše. Ekström si na tiskovce postavil hlavu a nám teď budou média pěkně zatápět. Našla jsi něco?“

„Kromě Bjurmana v ložnici… našli jsme pouzdro na kolt Magnum. Právě z něj snímají otisky prstů. Bjurman tam měl desky s kopiemi měsíčních zpráv o Salanderové, které posílal Vrchnímu poručnickému soudu. Pokud by jim člověk věřil, tak by ta Salanderová byla hotový andílek.“

„Snad ne i on?“ vyrazil ze sebe Bublanski.

„Co snad ne i on?“

„Snad to není další obdivovatel Lisbeth Salanderové?“

Bublanski shrnul, co se dozvěděl od Dragana Armanského a Mikaela Blomkvista. Sonja Modigová mu naslouchala bez přerušení. Když Bublanski skončil, pročísla si Modigová prsty vlasy a promnula si oči.

„To zní naprosto šíleně,“ prohlásila.

Bublanski zamyšleně přikývl a zatahal se za spodní ret. Sonja Modigová na něj pohlédla a potlačila úsměv. Bublanski měl hrubě řezaný obličej, který vypadal téměř surově. Když byl v rozpacích nebo když ho něco vyvedlo z míry, rysy mu ještě zdrsněly. Právě v takových okamžicích o něm přemýšlela jako o konstáblovi Bublině. Sonja tuhle přezdívku nikdy

nepoužila a vlastně nevěděla, jak vznikla. Ale hodila se k němu naprosto skvěle.

„Fajn," řekla Modigová. „Jakou máme jistotu?"

„Státní zástupce vypadá, že si je naprosto jistý. Dnes večer bude po Salanderové vyhlášeno celostátní pátrání," řekl Bublanski. „Strávila poslední rok v zahraničí a je možné, že se pokouší uprchnout ze země."

„Ale jakou máme jistotu?"

Bublanski pokrčil rameny.

„Už jsme zadrželi lidi, co měli mnohem menší máslo na hlavě," odvětil.

„Její otisky jsou na vražedné zbrani z Enskede. Její poručník je taky zavražděný. Nechci předbíhat událostem, ale hádám, že se jednalo o stejnou zbraň. To se dozvíme zítra – technici našli v roštu postele velice slušně zachovalý fragment kulky."

„Fajn."

„V nejspodnější přihrádce psacího stolu bylo několik nábojů do revolveru. Kulka s uranovým jádrem a zlatou špičkou.

„Fajn."

„Máme dost obsáhlou dokumentaci o tom, že Salanderová je cvok. Bjurman byl její poručník a vlastnil zbraň."

„Mmm," odvětil nevlídně konstábl Bublina.

„Mikael Blomkvist je pojítkem mezi Salanderovou a tím párem z Enskede."

„Mmm," zamručel opět Bublanski.

„Tváříš se pochybovačně."

„Pořád si nějak nedokážu srovnat v hlavě, co je ta Lisbeth Salanderová vlastně zač. Jedna věc je to, co říká její dokumentace, ale Armanskij i Blomkvist tvrdí něco jiného. Podle papírů je Salanderová zaostalá psychopatka. Podle jejich výpovědi je schopný detektiv. Mezi těmi dvěma verzemi jsou tedy hodně velké nesrovnalosti. Pokud jde o Bjurmana, žádný motiv nemáme, a nemáme ani důkaz, že Salanderová znala ten pár z Enskede."

„A jaký motiv podle tebe potřebuje nějaký psychotický pošuk?"

„Ještě jsem v té ložnici nebyl. Jak to tam vypadá?"

„Našla jsem Bjurmana na posteli s obličejem dolů a s koleny na podlaze, jako by se chtěl před spaním pomodlit. Byl nahý. Střelený do zátylku."

„Jednou ranou? Úplně stejně jako ten pár z Enskede."

„Podle toho, co jsem viděla, se jednalo jen o jednu ránu. Ale vypadá to, jako by ho Salanderová – pokud to tedy udělala ona – donutila kleknout si

před postel, než mu to napálila do hlavy. Kulka pronikla do těla šikmo odshora zátylkem a vylétla obličejem.“

„Střela do zátylku. Takže něco jako poprava.“

„Přesně tak.“

„Myslel jsem si… někdo ten výstřel musel zaslechnout.“

„Bjurmanova ložnice je situovaná do zadního dvorku a sousedi nad i pod ním byli přes Velikonoce pryč. Okno bylo zavřené. Vrah navíc použil polštář jako tlumič.“

„To bylo pěkně mazané.“

Ve stejném okamžiku se ve dveřích objevil Gunnar Samuelsson ze soudně-technického oddělení.

„Ahoj, Bublino,“ pozdravil a obrátil se ke své kolegyni. „Sonjo, chtěli jsme přemístit tělo, a tak jsme ho obrátili. Je tam něco, co byste měla vidět.“

Všichni se vydali za ním do ložnice. Tělo Nilse Bjurmana spočívalo na zádech na pojízdných márách, které byly první zastávkou na cestě na patologii. O příčině smrti nikdo nepochyboval. Bjurman měl na čele rozsáhlou asi deseticentimetrovou ránu a velká část čelní kosti visela na cárech kůže. Skvrny na posteli a na zdi hovořily jasnou řečí.

Bublanski hvízdl.

„Na co bych se měla podívat?“ zeptala se Modigová.

Gunnar Samuelsson nadzvedl plachtu a odhalil Bjurmanův podbřišek. Bublanski si nasadil brýle a přečetl vytetovaný nápis na Bjurmanově břiše. Písmena byla neohrabaná a nestejnoměrná – bylo zjevné, že tetování neprováděl profesionál, zpráva však rozhodně nepostrádala sdělnost: JSEM SADISTICKÁ SVINĚ, DOBYTEK A NÁSILNÍK.

Modigová s Bublanským na sebe překvapeně pohlédli.

„Že by to byl náznak nějakého motivu?“ zeptala se nakonec Modigová.

Mikael Blomkvist si cestou domů koupil v 7-Eleven čtyři sta gramů hotových těstovin a vložil balíček do mikrovlnky, mezitím se svlékl a tři minuty strávil ve sprše. Zašel si pro vidličku a najedl se vstoje přímo z krabice. Měl hlad, ale na jídle si vůbec nepochutnal, jen ho do sebe chtěl co nejrychleji nacpat. Když dojedl, otevřel si pivo Vestfyn a pil ho přímo z láhve.

Potmě se postavil k oknu s výhledem na Staré Město, dvacet minut stál bez pohnutí a pokoušel se na nic nemyslet.

Přesně před čtyřiadvaceti hodinami byl na večírku u sestry a Dag Svensson mu zavolal na mobil. Tehdy byl on i Mia ještě naživu.

Mikael nespal už šestatřicet hodin a časy, kdy mohl být bez následků celou noc vzhůru, už byly dávno ty tam. Také věděl, že by neusnul, jen by myslel na to, co viděl. Měl pocit, jako by se mu obrázky z Enskede vpálily přímo do mozku.

Nakonec vypnul mobil a vlezl si pod pokrývku. V jedenáct hodin byl ještě vzhůru. Vstal a uvařil si kávu. Zapnul CD přehrávač a poslouchal, jak Debbie Harryová zpívá „Marii". Mikael se zabalil do deky, posadil se na pohovku do obývacího pokoje, pil kávu a přemýšlel o Lisbeth Salanderové.

Co o ní vlastně vím? Skoro nic.

Mikael o Lisbeth věděl, že má fotografickou paměť a že je zatraceně dobrá hackerka. Věděl, že je to podivínská uzavřená bytost, která nerada mluví o sobě a která nechová sebemenší důvěru k institucím.

Věděl, že je schopná surového násilí. Právě díky tomu byl Mikael stále naživu.

Neměl však ani ponětí o tom, z jakého důvodu byla Lisbeth zbavena právní způsobilosti, ani o tom, že byla svěřena do poručnictví a že strávila část dětství v psychiatrické léčebně.

Musí si vybrat, na čí straně bude stát.

Někdy po půlnoci se Mikael rozhodl, že nebude věřit závěrům policie o tom, že Lisbeth zavraždila Daga a Miu. Přinejmenším jí dlužil šanci na obhajobu předtím, než ji odsoudí.

Mikael netušil, kdy se mu konečně podařilo usnout, ale o půl páté ráno se probudil na pohovce. Odklopýtal do ložnice a okamžitě znovu usnul.

KAPITOLA 16

Velký pátek 25. března až Bílá sobota 26. března

Malin Erikssonová se opřela o pohovku v bytě Mikaela Blomkvista. Bezděky si položila nohy na konferenční stolek – přesně jako doma – a pak je okamžitě zase sundala. Mikael se přátelsky usmál.

„To je v pohodě," řekl Malin. „Udělej si pohodlí a chovej se jako doma."

Malin se usmála a dala nohy zpět na stolek.

Během pátku Mikael přepravil veškeré kopie Dagovy pozůstalosti z redakce *Milénia* k sobě domů. Papíry roztřídil na podlaze v obýváku. Na Bílou sobotu věnovali společně s Malin celých osm hodin důkladnému průzkumu Dagovy elektronické pošty, poznámek, zápisků naškrábaných v poznámkovém bloku a především textu jeho knihy.

Ráno Mikaela navštívila jeho sestra Annika Gianniniová. Přinesla mu večerníky s palcovými titulky a s ohromnou zvětšeninou pasové fotografie Lisbeth Salanderové. Jedny noviny byly věcné:

ŽENA HLEDANÁ
ZA TROJNÁSOBNOU VRAŽDU

Další noviny titulek poněkud vyostřily:

POLICIE PÁTRÁ
PO PSYCHOTICKÉ
MASOVÉ VRAŽEDKYNI

Hodinu si povídali a Mikael Annice vyložil, jaký je jeho vztah k Lisbeth Salanderové a proč pochybuje o její vině. Nakonec se sestry zeptal, zda by byla ochotna Lisbeth v případě jejího zatčení zastupovat.

„Už jsem zastupovala ženy v několika případech, kdy se jednalo o znásilnění a zneužívání, ale nespecializuju se na trestní právo," odvětila Annika.

„Jsi ten nejmazanější advokát, jakého znám, a Lisbeth bude potřebovat někoho, komu bude moct důvěřovat. Myslím, že ty by ses jí zamlouvala."

Annika Gianniniová se na chvíli zamyslela a pak s pochybnostmi v hlase prohlásila, že si může s Lisbeth Salanderovou promluvit, až to bude aktuální.

V jednu hodinu Mikaelovi zavolala Sonja Modigová a zeptala se, zda by se u něj mohla hned zastavit pro Lisbethinu tašku. Policie očividně našla dopis, který poslal na Lisbethinu adresu do Lundské ulice, a přečetla si ho.

Modigová dorazila za pouhých dvacet minut; Mikael ji požádal, aby se posadila do obývacího pokoje k jídelnímu stolu vedle Malin Erikssonové. Mikael vešel do kuchyně a vzal Lisbethinu tašku, kterou položil na poličku vedle mikrovlnky. Na chvíli zaváhal, poté tašku otevřel a vyndal z ní kladivo a slzný plyn. *Zadržování důkazního materiálu.* Slzný plyn byl klasifikován jako nelegální zbraň a jeho držení by mohlo být označeno za trestný čin. Kladivo by bezpochyby vzbudilo nežádoucí asociace o Lisbethině násilnické povaze. Tohle nemáme zapotřebí, mínil Mikael.

Pak pozval Sonju Modigovou na kávu.

„Můžu vám položit pár otázek?" zeptala se kriminální inspektorka.

„Prosím."

„Ve vašem dopise Salanderové, který jsme našli na Lundské ulici, píšete něco v tom smyslu, že jste jejím dlužníkem. Co tím myslíte?"

„Že mi Lisbeth Salanderová jednou prokázala velkou službu."

„O co šlo?"

„O službu zcela soukromé povahy, o které vám nehodlám vyprávět."

Sonja Modigová ho se zájmem pozorovala.

„Ale tady se jedná o vyšetřování vraždy."

„A já doufám, že v co nejkratší době chytíte tu svini, co zavraždila Daga a Miu."

„Vy si myslíte, že je Salanderová nevinná?"

„Ano."

„Ale kdo pak podle vás zastřelil vaše přátele?"

„To nevím. Ale Dag měl v úmyslu zveřejnit jména spousty lidí, kteří by tím mohli hodně ztratit. Pachatelem může být někdo z nich."

„Ale proč by taková osoba střílela advokáta Bjurmana?"

„To nevím. Prozatím."

Mikael vzdorně neuhnul očima. Sonja Modigová se usmála. Věděla, že má přezdívku *Kalle Blomkvist*. Teď jí bylo jasné proč.

„Ale máte v úmyslu to zjistit.“

„Udělám, co budu moct. Pozdravujte ode mě Bublanského.“

„Vyřídím. A pokud se vám Lisbeth Salanderová ozve, doufám, že nám dáte vědět.“

„Nepočítám s tím, že by se ozvala a přiznala, že spáchala trojnásobnou vraždu, ale pokud by se ozvala, udělám všechno pro to, abych ji přemluvil, aby šla na policii. V takovém případě se budu snažit jí nějak pomoct – bude potřebovat přítele.“

„A co když řekne, že je nevinná?“

„To doufám, a mohla by nám vysvětlit, co se vlastně stalo.“

„Pane Blomkviste, čistě mezi námi, uvědomujete si doufám, že Lisbeth Salanderovou musíme zatknout? Jestli se vám ozve, nezkoušejte žádné hlouposti. Pokud se mýlíte a ona ty vraždy spáchala, mohlo by mít podceňování situace opravdu fatální důsledky.“

Mikael přikývl.

„Doufám, že vás nemusím nechávat sledovat. Uvědomte si, že napomáhání hledané osobě je trestný čin. V takovémto případě byste mohl být obviněn ze skrývání zločince.“

„A já doufám, že budete věnovat pár minut přemýšlení o jiném pachateli.“

„To budeme. Další otázka. Netušíte, na jakém počítači Dag Svensson pracoval?“

„Měl použitý Mac iBook 500 se 14palcovým displejem. Vypadal stejně jako můj počítač, ale měl větší obrazovku.“

Mikael ukázal na svůj přístroj na konferenčním stolku.

„Víte něco o tom, kde ten počítač míval?“

„Dag ho obvykle nosíval v černém batohu. Předpokládám, že je u něj doma.“

„Tam není. Nemohl by být na jeho pracovišti?“

„Ne. Díval jsem se na Dagův psací stůl a není tam.“

Oba chvíli seděli mlčky.

„Takže jestli tomu dobře rozumím, Dagův počítač zmizel,“ řekl nakonec Mikael.

Mikael s Malin identifikovali slušný počet osob, které by mohly mít motiv k vraždě Daga Svenssona. Každé jméno napsali na velký arch papíru vytržený z bloku, který Mikael přilepil páskou na stěnu v obýváku. Jmenný

seznam tvořili muži, buď zákazníci prostitutek nebo pasáci, kteří figurovali v Dagově knize. V osm hodin večer měli na seznamu třicet sedm jmen, přičemž u dvaceti devíti osob bylo možné určit totožnost a osm z nich figurovalo v Dagově knize pouze pod pseudonymem. Dvacet z identifikovaných mužů byli zákazníci, kteří některou z dívek zneužili.

Také spolu diskutovali o tom, zda mají Dagovu knihu vydat nebo ne. Praktický problém spočíval v tom, že velká část tvrzení se zakládala na Dagových či Miiných osobních znalostech, avšak autor, který jejich znalostmi nedisponoval, si údaje musel ověřit nebo do nich lépe proniknout.

Oba konstatovali, že přibližně osmdesát procent stávajícího rukopisu by mohli bez větších obtíží vydat, zbývajících dvacet procent by však vyžadovalo shánění potřebného materiálu. Jejich váhání nemělo co do činění s pochybnostmi o správnosti obsahu, pramenilo výlučně z faktu, že s tématem nebyli dostatečně obeznámeni. Kdyby Dag Svensson žil, bez rozmýšlení by knihu vydali – Dag s Miou by případné námitky či kritiku dokázali vyvrátit, případně obhájit.

Mikael vyhlédl z okna. Venku se setmělo a pršelo. Zeptal se Malin, zda by si dala ještě kávu. Malin odmítla.

„Fajn," prohlásila Malin. „Takže ten rukopis máme pod kontrolou. Ale nenašli jsme žádné stopy po vrahovi Daga a Mii."

„Může to být některé z těch jmen, co visí na stěně," řekl Mikael.

„Taky to může být někdo, kdo s tou knížkou nemá vůbec nic společného. Nebo to mohla udělat ta tvá přítelkyně."

„Lisbeth," řekl Mikael.

Malin na něj kradmo pohlédla. V *Miléniu* pracovala už osmnáct měsíců; do redakce nastoupila během největšího chaosu kolem Wennerströmovy aféry. Po několika letech na volné noze a příležitostných záskocích byla práce v *Miléniu* její první stálé zaměstnání. Pracovat v *Miléniu* něco znamenalo. Malin měla blízký vztah s Erikou Bergerovou i s ostatními zaměstnanci, ale v přítomnosti Mikaela Blomkvista se vždycky cítila trošičku nepříjemně. Žádný zjevný důvod k tomu neměla, ale Mikael jí připadal ze všech kolegů nejuzavřenější a nejnepřístupnější.

V loňském roce chodil do redakce pozdě a vysedával u sebe nebo u Eriky Bergerové. Často se tam vůbec neukázal a během prvních měsíců práce v *Miléniu* měla Malin pocit, že Mikaela vidí častěji na obrazovce než v redakci. Nezřídka byl někde na cestách nebo byl zjevně zaujat něčím jiným. Nebyl příjemným společníkem a podle poznámek, které tu a tam

unikly jeho kolegům z redakce, se Mikael změnil. Byl zamlklejší a bylo obtížnější k němu proniknout.

„Pokud se mám snažit přijít na to, proč někdo zastřelil Daga a Miu, musím toho o Salanderové vědět víc. Nevím přesně, z jakého konce bych měla začít, pokud…“

Malin větu nedokončila. Mikael na ni pohlédl. Nakonec se posadil do křesla a dal si nohy na stůl vedle ní.

„Líbí se ti v *Miléniu*?“ zeptal se Mikael nečekaně. „Chci tím říct, že u nás pracuješ už rok a půl a já byl neustále tak rozlítaný, že jsme ani neměli příležitost se seznámit.“

„Strašně se mi u vás líbí,“ odvětila Malin. „Jste se mnou spokojení?“

Mikael se usmál.

„Oba s Erikou si pořád dokola říkáme, že jsme nikdy neměli tak šikovnou sekretářku. Podle nás jsi hotový poklad. A promiň, že ti to říkám až teď.“

Malin se spokojeně usmála. Pochvala od velkého Mikaela Blomkvista jí byla nanejvýš příjemná.

„Ale na tohle jsem se vlastně neptala,“ odpověděla Malin.

„Ptala ses na to, jaký vztah má Lisbeth Salanderová k *Miléniu*.“

„Ty i Erika jste na informace hodně skoupí.“

Mikael přikývl a pohlédl jí do očí. Oba Malin Erikssonové naprosto důvěřovali, ale o určitých věcech s ní mluvit nemohli.

„Máš pravdu,“ odpověděl Mikael. „Pokud máme pátrat po vrahovi Daga a Mii, musíš mít víc informací. Já jsem první zdroj a navíc jsem pojítko mezi Lisbeth a Dagem s Miou. Tak do toho, ptej se, a pokud ti budu moct odpovědět, udělám to. Pokud ne, tak ti to řeknu.“

„Proč s tím děláte takové tajnosti? Kdo je ta Lisbeth Salanderová a co má společného s *Miléniem*?“

„To máš takhle. Před dvěma lety jsem Lisbeth Salanderovou najal jako detektiva na mimořádně náročnou práci. A právě v tom je zakopaný pes. Nemůžu ti povědět, jakou práci pro mě Lisbeth dělala. Erika ví, oč tehdy šlo, a zavázala se slibem mlčenlivosti.“

„Před dvěma lety… to bylo předtím, než jsi to nandal Wennerströmovi. Mám vycházet z toho, že pro tebe pracovala v souvislosti s tímhle případem?“

„Ne, z toho nevycházej. Nic ti nepotvrdím ani nepopřu. Můžu ti říct jen tolik, že jsem Lisbeth najal na úplně jiný případ a ona odvedla fantastický kus práce.“

„Fajn, jak jsem pochopila, zahrabal ses v Hedestadu a žil tam jako poustevník. A Hedestad tehdy v létě nebyl mediálně tak úplně z obliga. Harriet Vangerová vstala z mrtvých a tak podobně. Je dost divné, že *Milénium* nenapsalo o Harrietině zmrtvýchvstání ani slovíčko."

„Jak jsem říkal… neřeknu a ani b. Můžeš si nad tím klidně lámat hlavu, ale pravděpodobnost, že zjistíš pravdu, je skoro nulová." Mikael se usmál. „Ale o Harriet jsme nepsali proto, že sedí u nás ve vedení. Přenechali jsme ji jiným médiím. A pokud jde o Lisbeth – věř mým slovům, to, co pro mě tehdy dělala, nemá naprosto nic společného s událostmi v Enskede. Jednoduše neexistuje žádná souvislost."

„Fajn."

„Rád bych ti dal jednu radu. Nehádej. Nedělej žádné závěry. Můžeš jen konstatovat, že pro mě Lisbeth pracovala, ale já ti nemůžu říct, o co šlo. Tehdy mi zachránila život. Myslím doslova. Jsem jí velice zavázaný."

Malin překvapeně zvedla obočí. O tom v *Miléniu* nezaslechla ani slovo.

„Takže pokud jsem to dobře pochopila, ty znáš Lisbeth hodně dobře."

„Myslím, že Salanderovou nikdo nezná dobře," odvětil Mikael. „Je to zřejmě ten nejuzavřenější člověk, s jakým jsem se kdy setkal."

Mikael se najednou zvedl a pohlédl do tmy za oknem.

„Nevím jak ty, ale já si dám limetkovou vodku," prohlásil nakonec. Malin se usmála.

„Fajn. To je lepší nápad než další kafe."

Dragan Armanskij trávil velikonoční svátky ve své chatě na Blidö přemýšlením o Lisbeth Salanderové. Děti již odrostly a měly svůj vlastní program. Jeho žena si už celých pětadvacet let nedělala nic z toho, že manžel bývá občas úplně mimo. Dragan se ponořil do mlčenlivého hloubání, a když se ho na něco zeptala, odpovídal roztržitě. Každý den zajel autem do obchodu pro noviny. Sedával na verandě a četl si články o honu na Lisbeth Salanderovou.

Dragan Armanskij byl zklamaný sám sebou. Byl zklamaný z toho, že Lisbeth Salanderovou tak naprosto špatně odhadl. Už několik let věděl, že má psychické problémy. Nepřišlo mu nijak divné, že by se Lisbeth mohla chovat násilnicky a někoho zranit, pokud by ji ohrožoval. I skutečnost, že zaútočila na svého poručníka – musela ho bezpochyby považovat za člověka, který strká nos do jejích věcí –, byla do určité míry rozumově odůvodnitelná. Veškeré pokusy o zásah do svého života považovala za provokaci a snad i za nepřátelský útok.

Naproti tomu nedokázal za nic na světě pochopit, co ji mohlo přimět k tomu, aby vyrazila do Enskede a zastřelila dva lidi, které podle dostupných informací vůbec neznala.

Dragan Armanskij po celou dobu očekával, že se objeví nějaká spojitost mezi Salanderovou a zavražděným párem z Enskede – například to, že ji Dag či Mia svým chováním rozzuřili. Ale v novinách se žádná takováto spojitost neobjevila; namísto toho se spekulovalo tom, že musela dostat nějaký záchvat.

Armanskij dvakrát zavolal kriminálnímu inspektorovi Bublanskému a informoval se o průběhu událostí, ale ani hlavní vyšetřovatel nedokázal najít žádnou spojitost mezi Salanderovou a Enskede – kromě Mikaela Blomkvista. Tady vyšetřování narazilo na překážku. Mikael Blomkvist znal Salanderovou i onen pár z Enskede, to však nebyl žádný důkaz, že by Salanderová znala Daga Svenssona a Miu Bergmanovou nebo že o nich vůbec kdy slyšela. Z tohoto důvodu bylo při vyšetřování obtížné správně interpretovat průběh událostí. Pokud by se na vražedné zbrani nenašly její otisky prstů a pokud by neexistovala nesporná spojitost mezi Salanderovou a první obětí, advokátem Bjurmanem, policie by tápala v temnotách.

Malin Erikssonová si zašla do Mikaelovy koupelny a poté se vrátila na pohovku.

„Takže si to shrneme," prohlásila Malin. „Naším úkolem je zjistit, jestli Lisbeth Salanderová zavraždila Daga a Miu, jak tvrdí policie. Nemám tušení, kde bychom měli začít."

„Dívej se na to jako na hledání informací. My nebudeme podnikat žádné policejní vyšetřování, ale na druhé straně musíme vycházet z policejních materiálů a zjistit, kolik toho vědí. Je to úplně stejné jako kterýkoli jiný oříšek, s tím rozdílem, že tohle zřejmě nebudeme zveřejňovat, až tomu přijdeme na kloub."

„Ale pokud je Salanderová vrah, musí existovat nějaké pojítko s Miou a Dagem. A jediné pojítko jsi ty."

„V tomhle případě žádné pojítko nejsem. Neviděl jsem Lisbeth už přes rok. Ani mě nenapadá, jak by se mohla dozvědět o jejich existenci."

Mikael se zarazil. Na rozdíl od všech ostatních věděl, že Lisbeth Salanderová je hackerka světové úrovně. Najednou si uvědomil, že v jeho iBooku byla spousta korespondence s Dagem Svenssonem, různé verze Dagovy knihy a navíc elektronická kopie disertace Mii Bergmanové. Mikael nevěděl, jestli mu Lisbeth nepropátrala počítač, ale skrze jeho iBook mohla zjistit, že Mikael zná Daga Svenssona.

Problém spočíval pouze v tom, že si Mikael nedokázal představit žádný motiv, kvůli kterému by Lisbeth vyrazila do Enskede a zastřelila Daga s Miou. Naopak – jejich téma o násilí páchaném na ženách by Lisbeth svým způsobem ocenila. Pokud ji tedy Mikael vůbec znal.

„Vypadáš, jako by tě něco napadlo," řekla Malin.

Mikael neměl v úmyslu jí o Lisbethině počítačovém talentu prozradit ani slovíčko.

„Ne, jen jsem vyřízený a všechno se mi v hlavě nějak mele," odpověděl Mikael.

„Lisbeth teď není podezřelá jen z vraždy Daga a Mii, ale i z vraždy svého poručníka, a tahle spojitost je nad slunce jasná. Co o něm víš?"

„Vůbec nic. O advokátu Bjurmanovi jsem v životě neslyšel a ani jsem nevěděl, že to byl Lisbethin poručník."

„Ale pravděpodobnost, že by všechny tři zavraždil někdo jiný, je mizivá. I kdyby Daga s Miou někdo zastřelil kvůli té jejich knize, neexistuje naprosto žádný důvod k tomu, aby zavraždil poručníka Lisbeth Salanderové."

„Já vím, a přemýšlel jsem o tom tolik, až mi málem praskla hlava. Ale napadá mě přinejmenším jeden scénář, podle kterého by někdo zvenčí zabil Daga s Miou i Lisbethina poručníka."

„Jaký?"

„Řekněme, že Daga s Miou někdo zavraždil, protože pracovali na odhalování obchodu s lidmi, a Lisbeth se do toho nějakým způsobem zapletla jako třetí strana. Pokud byl Bjurman jejím poručníkem, mohla se mu svěřit, a on se tak stal svědkem nebo se dozvěděl něco, kvůli čemu ho někdo zavraždil."

Malin chvíli přemýšlela.

„Chápu, co tím myslíš," řekla nerozhodně. „Ale pro tuhle teorii nemáš sebemenší důkaz."

„Ne. Naprosto žádný."

„A co si myslíš ty sám? Udělala to, nebo ne?"

Mikael odpověděl po dlouhém přemýšlení.

„Pokud bych měl odpovědět na to, jestli by Lisbeth byla schopná vraždit, tak by odpověď zněla ano. Lisbeth Salanderová má násilnickou povahu. Viděl jsem ji v akci, když…"

„Když ti zachránila život?"

Mikael přikývl.

„Nemůžu ti vykládat, o co tehdy šlo. Ale jeden muž mě chtěl zabít a skoro se mu to podařilo. Pak tam přišla Lisbeth a tvrdě to do něj napálila golfovou holí."

„A nic z toho jsi policii neřekl?"

„Naprosto nic. To je jen mezi mnou a jí."

„Ano."

Mikael na Malin ostře pohlédl.

„Malin, prostě ti v téhle věci budu muset důvěřovat."

„Nikomu nic nepovím. Ani Antonovi. Nejsi jen můj šéf – mám tě ráda a nemám v úmyslu ti ublížit."

Mikael přikývl.

„Promiň," řekl.

„Přestaň se omlouvat."

Mikael se zasmál a poté opět zvážněl.

„Jsem přesvědčený o tom, že kdyby bylo třeba, zabila by ho, aby mě zachránila. Ale přitom ji považuju na naprosto racionálně myslícího člověka. Divná je, to jo, ale podle svých vlastních kritérií se chová naprosto rozumně. Sáhla k násilí, protože k němu byla donucena, ne proto, že by měla chuť. K zabití musí mít nějaký důvod – někdo by ji musel v maximální míře ohrozit nebo vyprovokovat."

Mikael ještě chvíli přemýšlel. Malin ho trpělivě pozorovala.

„K jejímu poručníkovi se nemůžu nijak vyjádřit. Neměl jsem o něm ani tušení. Ale vůbec si ji neumím představit, jak střílí na Daga s Miou. Tomu nevěřím."

Dlouho seděli mlčky. Malin pohlédla na hodinky a konstatovala, že už je deset hodin večer.

„Je pozdě. Měla bych už jít domů," prohlásila.

Mikael přikývl.

„Dělali jsme na tom celý den. Zítra si nad tím můžeme zase lámat hlavu. Ne, nech to nádobí, udělám to sám."

V noci na Bílou sobotu Dragan Armanskij nemohl usnout a naslouchal Ritvinu dechu. Ani on se v tomto dramatu nevyznal. Nakonec vstal, vklouzl do pantoflí a županu a odešel do obýváku. Vzduch byl chladný a Dragan přiložil do keramických kamínek pár polen, otevřel si desítku, posadil se a hleděl ven do tmy u Furusundsledenu.

Co já vím?

Dragan Armanskij mohl s jistotou tvrdit, že Lisbeth Salanderová je podivná a nevypočitatelná osoba. O tom nebylo nejmenších pochyb.

Věděl, že se něco stalo v zimě 2003, když pro něj Lisbeth zničehonic přestala pracovat, zmizela a zahájila svůj sabatový rok v cizině. Byl přesvědčen o tom, že její zmizení nějak souviselo s Mikaelem Blomkvistem – ale ani Mikael nevěděl, co se stalo.

Lisbeth se vrátila a navštívila ho. Tvrdila, že je „ekonomicky nezávislá", což si Armanskij přeložil tak, že má nějaké peníze, z nichž bude moci žít. Celé jaro navštěvovala Holgera Palmgrena. Blomkvistovi se neozvala.

Zastřelila tři lidi, přičemž dva z nich vůbec neznala.

Tady něco nehraje. To nemá žádnou logiku.

Armanskij si lokl piva přímo z lahve a zapálil si cigaretu. Měl špatné svědomí, což přispělo k jeho chmurám.

Když ho navštívil Bublanski, Dragan svými informacemi bezpochyby napomohl k Lisbethinu případnému zatčení. Nebylo pochyb o tom, že ji policie musí zatknout – čím dříve, tím lépe. Špatné svědomí však pramenilo z toho, že o ní měl tak špatné mínění, že informaci o její vině přijal bez sebemenších pochybností. Armanskij byl realista. Pokud za ním přijde policie a tvrdí, že je nějaký člověk podezřelý z vraždy, s velkou pravděpodobností to tak opravdu je. Takže Lisbeth Salanderová je vinna.

Policie však dosud nezvážila možnost, že Salanderová mohla mít pocit, že je v právu, a zda by mohly existovat nějaké polehčující okolnosti nebo vysvětlení jejího barbarského počínání. Úkolem policie bylo zatknout ji a dokázat, že ty střely vypálila ona – nikoli přehrabovat se v její psychice a zjišťovat, co přesně ji k tomu vedlo. Policie bude spokojená, když pro její čin najde nějaký adekvátní motiv, a pokud ne, bude jej kvalifikovat jako vraždu v pominutí smyslů. *Lisbeth Salanderová jako mnohonásobný vrah Mattias Flink.* Dragan zakroutil hlavou.

Toto vysvětlení se mu nezamlouvalo.

Lisbeth Salanderová neudělala nikdy nic proti své vůli a vždy si předem promyslela veškeré důsledky.

Zvláštní – ano. Pomatená – ne.

Takže tedy musí existovat nějaké vysvětlení, ať se ostatním zdá jakkoli podivné a nepravděpodobné.

Někdy kolem druhé hodiny ranní se Armanskij rozhodl.

KAPITOLA 17

Hod Boží velikonoční 27. března až úterý 29. března

Dragan Armanskij vstal v neděli brzy ráno po noci plné neklidných myšlenek. Opatrně našlapoval, aby nevzbudil manželku, uvařil si kávu a připravil obložené chleby. Poté zapnul svůj laptop a dal se do psaní.

Použil stejný formulář, jaký používali soukromí detektivové firmy Milton Security. Napsal do zprávy všechny základní údaje o Lisbeth Salanderové, na které si vzpomněl.

Kolem deváté přišla Ritva a nalila si kávu. Zeptala se Dragana, co dělá. Armanskij jí vyhýbavě odpověděl a zarputile pokračoval v psaní. Ritva znala svého muže dostatečně dobře na to, aby pochopila, že tenhle den bude naprosto na draka.

Mikael se zmýlil. Zřejmě to způsobil fakt, že policejní stanice byla přes velikonoční svátky vylidněná. Až na Bílou sobotu ráno masmédia zjistila, že právě on našel Daga a Miu. Jako první s tím vyrukoval reportér z večerníku *Aftonbladet*, starý Mikaelův známý.

„Ahoj Blomkviste. Tady je Nicklasson."

„Ahoj Nicklassone," pozdravil Mikael.

„Tak ty jsi prý našel ten pár v Enskede."

Mikael přisvědčil, že tomu tak bylo.

„Jeden můj zdroj tvrdí, že oba pracovali pro *Milénium*."

„Ten tvůj zdroj má pravdu tak z poloviny. Dag Svensson psal pro *Milénium* jako externista jednu reportáž. Mia Bergmanové ne."

„Do prdele, vždyť to je naprostá bomba."

„To předpokládám," odvětil unaveně Mikael.

„Proč jsi s ničím nevyrukoval?"

„Dag Svensson byl můj dobrý kamarád a navíc kolega. Přišlo nám slušné, aby se to jako první dozvěděli Dagovi a Miini příbuzní, než to zveřejníme."

Mikael věděl, že jeho slova budou přesně citována.

„Fajn. Na čem Dag pracoval?"

„Na jednom případu pro *Milénium*.“

„O co v něm šlo?“

„Jakou bombu hodlá *Aftonbladet* zítra zveřejnit?“

„Takže se jedná o bombu.“

„Nicklassone, vyser se na to.“

„Pchá, jdi někam, Blommane. Tak podle tebe ty vraždy nějak souvisely s tím, na čem Dag pracoval?“

„Jestli mi ještě jednou řekneš Blommane, položím telefon a letos už s tebou neztratím slovo.“

„Tak promiň. Myslíš, že Daga Svenssona někdo zavraždil kvůli práci investigativního novináře?“

„Nemám ani tušení, proč Daga někdo zavraždil.“

„Měl ten případ něco společného s Lisbeth Salanderovou?“

„Ne. Ani to nejmenší.“

„Nevíš, jestli Dag tuhle bláznivou Salanderovou znal?“

„Ne.“

„Dag napsal spoustu článků o počítačové kriminalitě. O čem psal pro *Milénium*?“

Tak ty se nevzdáš, pomyslel si Mikael. Nechybělo mnoho k tomu, aby Nicklassona poslal někam, ale ovládl se a posadil se na posteli. Napadly ho současně dvě myšlenky. Nicklasson říkal ještě něco.

„Počkej vteřinku, Nicklassone. Nezavěšuj. Za chviličku jsem zpátky.“

Mikael vstal a položil ruku na mikrofon. Najednou se ocitl na úplně jiné planetě.

Po zavraždění Daga a Mii si Mikael lámal hlavu nad tím, jakým způsobem by se mohl spojit s Lisbeth Salanderovou. Existovala velká pravděpodobnost, že si jeho vyjádření přečte, ať je kdekoli. Pokud by Mikael popřel, že ji zná, přeložila by si to Lisbeth tak, že se na ni vykašlal nebo že ji zaprodal. Pokud by se jí zastal, mohli by si to ostatní vykládat tak, že Mikael ví o těch vraždách více, než zatím řekl. Ale pokud by se vyjádřil správným způsobem, mohlo by to Lisbeth přimět k tomu, aby se mu ozvala. Takhle skvělou příležitost nesmí propásnout. Musí něco říct. *Ale co?*

„Promiň, už jsem zpátky. Co jsi to říkal?“

„Ptal jsem se, jestli Dag Svensson psal o počítačové kriminalitě.“

„Pokud ode mě chceš rozhovor, můžeš ho mít.“

„Tak dělej.“

„Ale musíš mě citovat přesně.“

„A jak jinak bych tě měl citovat?“

„Na tuhle otázku bych nerad odpovídal.“

„Co tím chceš říct?“

„Za čtvrthodinku ti pošlu e-mail.“

„Co?“

„Za čtvrt hodiny se mrkni do pošty,“ řekl Mikael a zavěsil.

Šel k psacímu stolu, zapnul iBook a spustil program MS Word. Dvě minuty soustředěně přemýšlel a poté se dal do psaní.

Šéfredaktorka Milénia *Erika Bergerová je hluboce otřesena vraždou externího novináře a svého spolupracovníka Daga Svenssona. Věří, že vraždy budou brzy objasněny.*
Byl to právě odpovědný vydavatel Milénia *Mikael Blomkvist, kdo našel svého zavražděného kolegu a jeho přítelkyni v noci na Zelený čtvrtek.*
– Dag Svensson byl vynikající novinář a měl jsem ho velice rád i jako člověka.
– Dag Svensson napsal několik reportáží, mimo jiné pracoval i na velké reportáži o nelegálních vstupech do počítačů, řekl Mikael Blomkvist pro Aftonbladet.
– Mikael Blomkvist ani Erika Bergerová nechtějí nijak spekulovat o tom, kdo vraždy spáchal a jaký motiv k nim mohl mít.

Poté Mikael zvedl sluchátko a zavolal Erice Bergerové.

„Ahoj Ricky, právě jsem poskytl rozhovor pro *Aftonbladet*.“

„Aha.“

Mikael Erice rychle přečetl své krátké citáty.

„Proč?“ zeptala se Erika.

„Protože každičké slovo je pravda. Dag pracoval deset let jako externista a specializoval se na počítačovou bezpečnost. Několikrát jsem s ním na tohle téma mluvil a zvažovali jsme, že bychom o tom mohli vydat článek, až budeme mít za sebou to obchodování s lidmi.“

Oba pět vteřin mlčeli.

„Znáš ještě někoho dalšího, kdo by se zajímal o nelegální vstupy do počítačů?“ zeptal se Mikael.

Erika Bergerová se na deset vteřin odmlčela. Pak jí došlo, oč se Mikael pokouší.

„Chytrý, Micke. Vážně zatraceně chytrý. Fajn. Do toho.“

Nicklasson zavolal minutu poté, co obdržel Mikaelův e-mail.

„To není zrovna nejdelší rozhovor.“

„Nic dalšího nebude, ale máš víc, než budou mít ostatní noviny. Buď to celé odcituješ, nebo nedostaneš vůbec nic.“

Milá Lisbeth,
tenhle dopis ti nechávám na svém harddisku v naději, že si ho dříve nebo později přečteš. Pamatuju si, jak jsi před dvěma lety zabrala Wennerströmův harddisk, a mám podezření, že jsi se tehdy vloupala do počítače i mně. Dnes je mi více než jasné, že se mnou nechceš mít nic společného. Pořád nevím, proč jsi takovýmhle způsobem přerušila náš vztah, ale nechci se tě na to ptát a nemusíš mi nic vysvětlovat.

Bohužel, ať chceš nebo ne, události posledních dní nás znovu spojily. Policie tvrdí, že jsi chladnokrevně zavraždila dva lidi, které jsem měl moc rád. Není nejmenších pochyb o tom, že se jednalo o brutální vraždy – to já jsem našel Daga a Miu jen několik minut poté, co je někdo zastřelil. Já ale nevěřím, žes je zastřelila ty. Alespoň v to doufám. Pokud jsi (jak tvrdí policie) psychotická vražednice, znamená to, že jsem tě buď naprosto špatně odhadl, nebo že ses během minulého roku naprosto změnila. Pokud nejsi vrah, znamená to, že policie honí nesprávnou osobu.

V téhle chvíli bych tě chtěl poprosit, aby ses vzdala policii. Mám ale podezření, že je to stejné, jako bych mluvil do dubu. Ale pravda je, že situace je neudržitelná a dříve či později tě zatknou. Až k tomu dojde, budeš potřebovat přítele. Pokud nechceš mít nic společného se mnou, mám sestru. Jmenuje se Annika Gianniniová a je advokátka. Mluvil jsem s ní a je ochotná tě zastupovat, pokud se s ní spojíš. Můžeš jí důvěřovat.

V Miléniu jsme začali vyšetřovat, kdo zavraždil Daga a Miu. Právě teď dávám dohromady seznam lidí, kteří měli důvod umlčet Daga Svenssona. Nevím, jestli jsem na správné stopě, a proberu ten seznam jméno po jménu.

Problém je v tom, že mi do toho obrázku nezapadá advokát Nils Bjurman. V Dagových materiálech o něm není zmínka a nevidím absolutně žádnou spojitost mezi ním a Dagem s Miou.

Pomoz mi. Prosím. Jaká je ta spojitost?
Mikael
P. S. Měla bys změnit pasovou fotografii. Vůbec si nejsi podobná.

Mikael chvíli přemýšlel a poté dokument nazval *Pro Sally*. Pak vytvořil složku s názvem *Lisbeth Salanderová* a vložil ji na plochu ve svém iBooku tak, aby byla dobře patrná.

V úterý ráno svolal Dragan Armanskij poradu ke svému kulatému konferenčnímu stolu v Milton Security. Pozval na ni tři osoby.

Dvaašedesátiletý Johan Fräklund, bývalý kriminální inspektor policie v Solně, byl šéfem operační jednotky Milton Security. Právě Fräklund nesl veškerou zodpovědnost za plánování a analýzy. Armanskij ho před deseti lety přetáhl do firmy ze státních služeb a podle jeho mínění pro ně Fräklund znamenal obrovský přínos.

Armanskij pozval také osmačtyřicetiletého Sonnyho Bohmana a devětadvacetiletého Niklase Erikssona. I Bohman byl bývalý policista. V osmdesátých letech byl vyškolen na člena zásahové jednotky v Norrmalmu a poté přešel na oddělení vražd, kde se zúčastnil několika tuctů dramatických vyšetřování. Během řádění Laserového muže, vraha a lupiče ze začátku devadesátých let, byl jedním z klíčových hráčů a v roce 1997 po jistém váhání podlehl příslibu vyššího platu a přešel k Milton Security.

Niklas Eriksson byl ještě zelenáč. Studoval na policejní akademii, ale těsně před státnicemi se dozvěděl, že má vrozenou srdeční vadu, která nejenže vyžadovala závažnější operaci, ale také naprosto zhatila jeho budoucí policejní kariéru.

Fräklund – který byl kolegou Erikssonova táty – přišel k Armanskému s návrhem, aby dal chlapci příležitost. Jelikož v oddělení plánování a analýz bylo jedno místo volné, Armanskij souhlasil. Nikdy toho nelitoval. Eriksson pracoval pro Milton Security už pět let. Na rozdíl od většiny kolegů v operativním oddělení neměl Niklas praktické zkušenosti z terénu – svým bystrým rozumem však představoval intelektuální přínos.

„Přeju všem dobré ráno, posaďte se a čtěte," řekl Armanskij.

Rozdělil mezi ně troje desky, obsahující padesát stran okopírovaných novinových článků o honu na Lisbeth Salanderovou a její třístránkový životopis. Armanskij strávil velikonoční pondělí sepisováním její osobní karty. Eriksson byl se čtením hotov jako první a odstrčil desky. Armanskij počkal, dokud nedočetli i Bohman s Fräklundem.

„Předpokládám, pánové, že žádnému z vás neušly během Velikonoc články ve večerních," řekl Dragan Armanskij.

„Lisbeth Salanderová," pronesl chmurným hlasem Fräklund.

Sonny Bohman potřásl hlavou.

Niklas Eriksson hleděl s nevyzpytatelným pohledem a s náznakem smutného úsměvu kamsi do prázdna.

Dragan Armanskij trio zkoumavě pozoroval.

„Jeden z našich zaměstnanců," řekl Armanskij. „Kolik toho o ní víte za ta léta, co u nás pracovala?"

„Pokoušel jsem se s ní jednou zažertovat," řekl Niklas Eriksson s náznakem úsměvu. „Moc mi to nevyšlo. Myslel jsem, že mi ukousne hlavu. Příšerně ji vytočilo, když jsem s ní chtěl jen tak prohodit asi deset vět."

„Byla hodně svá," připustil Fräklund.

Bohman pokrčil rameny. „Byla naprostý cvok a dělat s ní bylo za trest. Věděl jsem, že je pošahaná, ale netušil jsem, že je takovýhle maniak."

Dragan Armanskij přikývl.

„Vždycky si všechno dělala po svém," řekl. „Nebylo to s ní jednoduché. Ale zaměstnával jsem ji proto, že byla naprosto nejlepší detektiv, na jakého jsem kdy narazil. Vždycky měla nadprůměrné výsledky."

„Tohle mi nikdy nešlo na rozum," řekl Fräklund. „Nedokázal jsem pochopit, jak může být po pracovní stránce tak schopná a společensky naprosto beznadějná."

Všichni tři přikývli.

„Vysvětlení je samozřejmě v jejím psychickém stavu," řekl Armanskij a přejel rukou po jedněch deskách. „Byla zbavena právní způsobilosti."

„O tom jsem neměl ani potuchy," řekl Eriksson. „Tedy chci říct, že neměla na zádech ceduli s nápisem nesvéprávná. Nikdy jsi nic neříkal."

„Ne," přiznal Armanskij, „jelikož jsem byl toho mínění, že nepotřebuje žádné další stigma. Každý člověk musí dostat šanci."

„A výsledek toho experimentu jsme viděli v Enskede," řekl Bohman.

„Možná," odvětil Armanskij.

Armanskij chvíli váhal. Nechtěl ukázat svou slabost pro Lisbeth Salanderovou před třemi profesionály, kteří na něj upírali pohled plný očekávání. Mluvili poměrně neutrálním tónem, ale Armanskij dobře věděl, že ji všichni tři naprosto nesnášeli, stejně jako ostatní kolegové v Milton Security. Nemůže před nimi vypadat jako slaboch nebo pomatenec. Chtěl jim tedy věc předložit takovým způsobem, aby v nich vzbudila určitou míru profesionality a entuziasmu.

„Vůbec poprvé jsem se rozhodl použít část zdrojů Milton Security na zcela interní záležitost," prohlásil Armanskij. „Nemůžeme si dovolit nějakou neadekvátní díru v rozpočtu, ale vás dva, Bohmane a Erikssone, bych chtěl na nějakou dobu uvolnit z vaší běžné práce. Vaším úkolem,

abych se vyjádřil trošičku zaobaleně, bude ‚najít pravdu o Lisbeth Salanderové'."

Bohman a Eriksson na Armanského pochybovačně hleděli.

„Ty, Johane, povedeš vyšetřování. Chci vědět, co se stalo a co přimělo Lisbeth Salanderovou zavraždit svého poručníka a ten pár v Enskede. Musí existovat nějaké rozumné vysvětlení."

„Promiň, ale to vypadá jako čistě policejní úkol," namítl Fräklund.

„To bezpochyby," odvětil okamžitě Armanskij. „Ale na rozdíl od policie máme jednu výhodu. Znali jsme Lisbeth Salanderovou a máme představu o tom, jakým způsobem funguje."

„No," řekl pochybovačně Bohman. „Podle mého tady ve firmě Lisbeth Salanderovou vlastně nikdo neznal a netušil, co se v té její makovičce honí."

„Na tom vůbec nezáleží," odpověděl Armanskij. „Salanderová pracovala pro Milton Security. Podle mého je naší povinností zjistit pravdu."

„Salanderová pro nás nepracovala už… bude to skoro dva roky," prohlásil Fräklund. „Já si nemyslím, že bychom za její nápady nesli nějakou odpovědnost. A nevěřím, že by policie ocenila, kdybychom se pletli do vyšetřování."

„Naopak," řekl Armanskij. V tom byl jeho triumf a hodlal ho dobře rozehrát.

„Cože?" podivil se Bohman.

„Včera jsem měl pár dlouhých telefonátů se státním zástupcem Ekströmem, pověřeným předběžným vyšetřováním, a s hlavním vyšetřovatelem, kriminálním inspektorem Bublanským. Ekström je pod tlakem. Tohle není žádná obyčejná gangsterská přestřelka, ale záležitost s obrovským mediálním potenciálem, protože někdo odprásknul advokáta, kriminoložku a novináře. Vysvětlil jsem jim, že jelikož hlavní podezřelá je bývalým zaměstnancem Milton Security, tak jsme se rozhodli zahájit vyšetřování i my."

Armanskij se odmlčel a poté pokračoval.

„Ekström a já jsme se shodli na tom, že právě v téhle chvíli je důležité, aby byla Lisbeth Salanderová co nejrychleji zadržená, než se dopustí dalšího násilí na sobě samé nebo na ostatních," řekl Armanskij. „Jelikož ji osobně známe lépe než policie, můžeme jim při vyšetřování pomoct. S Ekströmem jsme se také dohodli na tom, že se vy dva – Armanskij ukázal na Bohmana a Erikssona – přestěhujete na Kungsholmen a přidáte se k Bublanského týmu."

Všichni tři na Armanského překvapeně pohlédli.

„Promiň mi jednoduchou otázku… ale my jsme teď civilisté," řekl Bohman. „To nás policie jen tak beze všeho pustí k vyšetřování vraždy?"

„Vaším nadřízeným bude Bublanski, ale budete informovat také mě. Budete mít přístup k vyšetřování. Bublanskému dáte veškeré materiály, které máme a které najdete. Pro polici to vlastně znamená jen tolik, že Bublanského tým dostane zdarma posilu. Žádný z vás teď není tak úplně civilista. Vy, Fräklunde s Bohmanem, jste pracovali u policie spoustu let předtím, než jste nastoupili u nás, a Eriksson vystudoval policejní akademii."

„Ale je to proti zásadám…"

„Vůbec ne. Policie si často k vyšetřování přibírá civilní konzultanty. U sexuálních zločinů to může být psycholog, u zločinů, které spáchá cizinec, jsou to tlumočníci. Jednoduše budete pracovat jako civilní konzultanti se speciálními vědomostmi o hlavní podezřelé."

Fräklund pomalu přikývl.

„Fajn. Takže Milton se připojí k policejnímu vyšetřování a pokusí se přispět k zatčení Salanderové. Ještě něco?"

„Ještě jedna věc: vaším úkolem ze strany Milton Security je zjistit pravdu. Nic víc. Chci vědět, jestli Salanderová ty tři lidi zastřelila – a pokud ano, tak proč."

„Existují o její vině nějaké pochybnosti?" podivil se Eriksson.

„Důkazy, které má policie k dispozici, jsou pro ni velmi přitěžující. Ale já chci znát ještě další dimenze tohohle případu – jestli měla nějakého spolupachatele, kterého neznáme a který možná držel zbraň, nebo jestli existují nějaké další okolnosti."

„Podle mého názoru bude v případě trojnásobné vraždy hodně těžké najít polehčující okolnosti," řekl Fräklund. „V takové situaci musíme vycházet z možnosti, že je nevinná. A tomu nevěřím."

„Ani já," přiznal Armanskij. „Ale vaším úkolem bude pomáhat policii a přispět k tomu, aby byla co nejdříve zatčena."

„A co výdaje?" zeptal se Fräklund.

„Průběžně. Chci, abyste mě o výdajích průběžně informovali, a pokud budou nepřiměřené, tak toho necháme. Ale můžete vycházet z toho, že od teď budete alespoň jeden týden pracovat na plný úvazek."

Armanskij opět na chvíli zaváhal.

„Já znám Lisbeth Salanderovou nejlépe. To znamená, že jsem také ve hře a měl bych být jednou z osob, které budete vyslýchat," dodal Armanskij nakonec.

Sonja Modigová spěchala chodbou k místnosti, kde se konal předběžný výslech, a dorazila přesně ve chvíli, kdy přestaly vrzat židle. Posadila se vedle Bublanského, který zde shromáždil celou vyšetřovací skupinu včetně předběžných vyšetřovatelů. Hans Faste na ni podrážděně pohlédl a poté schůzi zahájil; to on byl jejím organizátorem.

Faste strávil celý den tím, že se prohrabával v materiálech dokumentujících střety byrokratické sociální péče s Lisbeth Salanderovou, tedy pustil se po takzvaných „stopách psychopatky“, jak to sám nazýval, a nepopiratelně se mu podařilo shromáždit obsáhlou dokumentaci. Hans Faste si odkašlal.

„Tohle je doktor Peter Teleborian, šéflékař psychiatrické léčebny Svatého Štěpána v Uppsale. Pan doktor byl tak laskavý, že přijel k nám do Stockholmu, aby svými znalostmi o Lisbeth Salanderové pomohl při vyšetřování.“

Sonja Modigová pohlédla na Petera Teleboriana. Byl to muž pomenší postavy s hnědými vlnitými vlasy, malou bradkou a brýlemi s ocelovými obroučkami. Na sobě měl obyčejné béžové manšestrové sako a světlou pruhovanou košili s rozhalenkou u krku. Měl chytrý obličej a působil chlapecky. Sonja už Petera Teleboriana viděla několikrát předtím, ale nikdy s ním nemluvila. V době, kdy studovala v posledním semestru na policejní akademii, jim doktor přednášel o psychických poruchách a poté se s ním opět setkala na vzdělávacím kurzu, kde hovořil o psychopatii a psychopatickém chování mezi mládeží. Také seděla jako divák u soudního přelíčení vedeného proti sériovému násilníkovi, kam byl Teleborian přizván jako odborný svědek. Několik let se účastnil televizních debat a byl jedním z nejznámějších psychiatrů v zemi. Teleborian se zviditelnil nemilosrdnou kritikou finančních škrtů v oblasti psychiatrické péče, které měly za následek uzavření léčebny pro mentálně postižené. V důsledku toho se lidé, kteří se zjevně nacházeli v psychické krizi, najednou ocitli na ulici a bylo zřejmé, že skončí jako bezdomovci nebo sociální případy. Po vraždě ministryně zahraničí Anny Lindhové se Teleborian stal členem státní komise, která prošetřovala úpadek psychiatrické péče.

Peter Teleborian pokynul všem přítomným a nalil si do umělohmotného kelímku minerálku.

„Uvidíme, jak vám budu schopen pomoct,“ začal opatrně. „Děsí mě, když se mi v takovýchto souvislostech podaří předvídat pravdu.“

„Předvídat pravdu?“ zeptal se Bublanski.

„Ano. Myslel jsem to ironicky. Ve stejné chvíli, kdy došlo k vraždám v Enskede, jsem se účastnil jedné televizní debaty a diskutoval jsem o

časovaných bombách, které v naší společnosti odtikávají téměř všude. Je to podivné. Neměl jsem tehdy na mysli právě Lisbeth Salanderovou, ale uvedl jsem řadu případů – ovšemže anonymních –, které by měly být na specializovaných odděleních a neběhat svobodně po ulicích. Odhadoval bych, že policie bude jenom letos vyšetřovat alespoň šest vražd nebo zabití, spáchaných právě někým ze jmenované skupiny pacientů."

„A vy myslíte, že k těmhle šílencům patří i Lisbeth Salanderová?" zeptal se Faste.

„Slovo ‚šílenec' bych zrovna nepoužil. Ale ano, patří ke klientele, kterou společnost nechala na holičkách. Bezpochyby je jedním z takto narušených jedinců, které bych nikdy nenechal volně pobíhat po ulici, kdybych o tom mohl rozhodnout."

„Myslíte tím, že by měla být zavřená v ústavu, i když se nedopustila žádného trestného činu?" zeptala se Sonja Modigová. „To je poněkud v rozporu s principy společenské rovnoprávnosti."

Hans Faste svraštil obočí a podrážděně na ni pohlédl. Sonja Modigová se podivila, proč je na ni Faste po celou dobu tak nabroušený.

„Máte naprosto pravdu," odvětil Teleborian a nepřímo ji tak podpořil. „Je to poněkud v rozporu s principy společenské rovnoprávnosti, přinejmenším s její současnou právní formou. Je to na hranici mezi úctou k lidskému jedinci a úctou k případným obětem, které po sobě psychicky nemocný člověk může zanechat. Každý případ je jiný a ke každému pacientovi je třeba přistupovat individuálně. Samozřejmě i my v psychiatrické péči se dopouštíme přehmatů a pouštíme na svobodu lidi, kteří na ulicích nemají co dělat."

„Teď snad nemusíme probírat sociálně politické otázky," namítl opatrně Bublanski.

„Máte pravdu," souhlasil Teleborian. „Zde se jedná o speciální případ. Ale rád bych, abyste si uvědomili, že Lisbeth Salanderová potřebuje lékařskou péči naprosto stejně jako člověk s bolavými zuby nebo se srdeční vadou. Může se uzdravit a mohla se uzdravit, kdyby se jí dostalo potřebné péče v době, kdy ji ještě bylo možné léčit."

„Takže vy jste byl její ošetřující lékař," řekl Hans Faste.

„Byl jsem jedním z mnoha lékařů, kteří měli s Lisbeth Salanderovou co do činění. Mou pacientkou byla v rané pubertě a já jsem byl jedním z těch, co se zabývali zprávou o jejím zdravotním stavu před rozhodnutím o tom, zda bude po dovršení osmnácti let svěřena do poručnictví."

„Můžete nám o ní něco povědět?“ zeptal se Bublanski. „Co ji mohlo přimět k tomu, aby se vydala do Enskede a zavraždila dva neznámé lidi, a co ji mohlo přimět k vraždě jejího poručníka?“

Peter Teleborian se zasmál.

„Ne, tohle vám povědět nemůžu. Už spoustu let jsem vývoj jejího stavu nesledoval a nevím, v jakém stupni psychózy se nachází. Ale na druhé straně můžu rovnou říci, že pochybuji o tom, že by onen pár z Enskede neznala.“

„Jak to můžete tvrdit?“ otázal se Faste.

„Jednou ze slabin v léčení Lisbeth Salanderové byl fakt, že u ní nikdy nebyla stanovena úplná diagnóza. Důvodem byl její naprosto negativní postoj k léčbě. Po celou dobu odmítala odpovídat na otázky nebo se jakýmkoli způsobem účastnit terapie.“

„Takže vy vlastně nevíte, jestli byla nemocná, nebo ne?“ zeptala se Sonja Modigová. „Když neexistuje žádná diagnóza?“

„Podívejte se na to takhle,“ řekl Peter Teleborian. „Lisbeth Salanderovou jsem dostal do péče těsně před dovršením třinácti let. Byla psychotická, měla nutkavé představy a zjevně trpěla stihomamem. Byla mou pacientkou po dva roky, když byla hospitalizována u Svatého Štěpána. Její hospitalizace byla důsledkem toho, že se po celé dětství chovala ke svým spolužákům, učitelům a známým zjevně násilnicky. Několikrát na ni bylo podáno oznámení na policii za fyzické napadení. Ve všech známých případech bylo násilné chování zaměřeno na osoby z okruhu jejích blízkých, tedy na lidi, kteří jí řekli nebo udělali něco, co ona chápala jako urážku. Neznám jediný případ, kdy by napadla zcela neznámou osobu. Proto si myslím, že mezi ní a tím párem z Enskede musí existovat nějaká spojitost.“

„Kromě toho útoku v metru v sedmnácti letech,“ řekl Hans Faste.

„V tomto případě můžeme s jistotou předpokládat, že byla napadena a bránila se,“ řekl Teleborian. „Osoba, o kterou se tehdy jednalo, byl známý sexuální delikvent. Ale také je to dobrý příklad jejího způsobu chování. Mohla tehdy odejít nebo hledat pomoc u cestujících v metru. Namísto toho zvolila hrubé násilí. Když se cítí ohrožená, reaguje násilnicky.“

„Co s ní tedy vlastně není v pořádku?“ zeptal se Bublanski.

„Jak jsem říkal, žádná skutečná diagnóza neexistuje. Řekl bych, že trpí schizofrenií a neustále balancuje na hranici psychózy. Zcela postrádá schopnost empatie a v mnoha případech byla popsána jako sociální psychopat. Podle mého je překvapivé, že si po dosažení osmnácti let vedla tak dobře. Tedy že i když byla propuštěna z ústavní péče a svěřena do

poručnictví, nedopustila se jednání, které by mělo za následek hlášení na policii nebo zatčení. Ale její prognóza…“

„Její prognóza?“

„Během té doby se nikde neléčila. Odhadoval bych, že její nemoc, kterou bychom před deseti lety zřejmě dokázali léčit a vyléčit, se nyní stala nedílnou součástí její osobnosti. Předpokládám, že pokud bude zatčena, nepůjde do vězení. Musí se léčit.“

„Jak mohl ksakru soud rozhodnout, že se může vrátit do společnosti?“ zamručel Hans Faste.

„Viděl bych to jako kombinaci hodně výmluvného advokáta a neustálé liberalizace a finančních škrtů. Já se proti tomuto rozhodnutí každopádně postavil, když se mnou věc konzultoval soudní lékař. Víc jsem udělat nemohl.“

„Ale prognóza, o které mluvíte, je přece jen odhad, nebo ne?“ vpadla mu do řeči Modigová. „Myslím tím… nevíte přece nic o tom, co se s ní od jejích osmnácti let dělo.“

„Je to více než odhad. Je to má zkušenost.“

„Má sebedestruktivní sklony?“ zeptala se Sonja Modigová.

„Myslíte tím, jestli by mohla uvažovat o spáchání sebevraždy? Ne, o tom pochybuju. Spíše jde o egomaniackého psychopata. Všechno se točí jen kolem ní. Všichni ostatní lidé v jejím okolí jsou nepodstatní.“

„Říkal jste, že může reagovat násilně,“ řekl Hans Faste. „Takže jinými slovy – lze ji považovat za nebezpečnou?“

Peter Teleborian se na něj dlouze zahleděl. Sklonil hlavu, mnul si čelo a poté odpověděl.

„Vy nemáte tušení, jak těžké je přesně odhadnout reakci jiného člověka. Nechci, aby Lisbeth Salanderová trpěla, až ji zatknete… ale ano, v jejím případě by zadržení mělo proběhnout s co největší opatrností. Pokud je ozbrojená, je tu veliké riziko, že zbraň použije.“

KAPITOLA 18

Úterý 29. března až středa 30. března

Trojí paralelní vyšetřování vražd v Enskede stále pokračovalo. Vyšetřování konstábla Bubliny mělo výhody státní instituce. Z vnějšího pohledu se zdálo, že řešení je na dosah; měli jednu podezřelou, která měla spojitost s vražednou zbraní. Byla tu nezpochybnitelná souvislost s obětí první vraždy a prostřednictvím Mikaela Blomkvista existovalo i případné spojení s dalšími dvěma oběťmi. Bublanskému nyní šlo prakticky pouze o nalezení Lisbeth Salanderové a o její umístění do jedné z vazebních cel věznice na Kronobergu.

Vyšetřování Dragana Armanského bylo formálně podřízeno oficiálnímu policejnímu vyšetřování, ale mělo i vlastní agendu. Soukromým úmyslem Armanského bylo jistým způsobem hájit zájmy Lisbeth Salanderové – najít pravdu a nejlépe takovou pravdu, která by pro ni znamenala polehčující okolnosti.

Vyšetřování *Milénia* bylo obtížné. Časopis zcela postrádal zdroje, které měla k dispozici policie a organizace Dragana Armanského. Na rozdíl od policie se však Mikael Blomkvist nijak zvlášť nestaral o nalezení motivu, kvůli němuž se Lisbeth Salanderová vypravila do Enskede a zavraždila jeho přátele. Někdy během Velikonoc se rozhodl, že této verzi prostě nevěří. Pokud byla Lisbeth Salanderová do těch vražd nějak zapletená, musel existovat jiný důvod než ten, který naznačovalo oficiální vyšetřování – střílet mohl někdo další, případně došlo k něčemu, co Lisbeth Salanderová nemohla nijak ovlivnit.

Niklas Eriksson během jízdy taxíkem ze Stavidla na Kungsholmen mlčel. Byl celý pryč z toho, že se najednou bude moci podílet na policejním vyšetřování. Pohlédl na Sonnyho Bohmana, který si znovu pročítal Armanského shrnutí. Poté se sám pro sebe usmál.

Tento úkol mu poskytl zcela nečekanou příležitost k uskutečnění vlastních ambic, o kterých Armanskij ani Sonny Bohman neměli sebemenší tušení. Najednou se ocitl v situaci, kdy měl možnost skřípnout Lisbeth

Salanderovou. Doufal, že přispěje k jejímu zatčení. Doufal, že bude odsouzena na doživotí.

Bylo všeobecně známo, že Lisbeth Salanderová nepatřila v Milton Security k největším oblíbencům. Většina zaměstnanců, kteří s ní kdy měli co do činění, ji považovala za trest boží. Bohman ani Armanskij však neměli sebemenší tušení o tom, jak hluboce Niklas Eriksson Lisbeth Salanderovou nenávidí.

Život se k Niklasi Erikssonovi zachoval nespravedlivě. Vypadal dobře. Byl to muž v nejlepších letech. Navíc byl intelektuálně velmi schopný. Přesto mu bylo navždy znemožněno stát se tím, čím chtěl vždycky být – totiž policistou. Jeho problémy způsobila mikroskopická trhlinka v osrdečníku, která měla za následek oslabení stěny v jedné srdeční komoře. Niklas podstoupil operaci, která jeho zdravotní problémy vyřešila, jako policista však byl se srdeční vadou jednou provždy diskvalifikován a odsouzen k životu méněcenného člověka.

Když se mu naskytla možnost začít pracovat pro Milton Security, Niklas práci přijal. Dělal ji však bez jakéhokoli nadšení. Firmu Milton Security považoval za skládku pro vysloužilé veličiny – pro přestárlé policisty, kteří na svou práci už nestačili. Stal se jedním z vyvržených – a navíc bez vlastního přičinění.

Jeho prvním úkolem v Milton Security bylo pomoci operativní jednotce s bezpečnostními analýzami pro osobní ochranku jedné postarší světově proslulé zpěvačky, která se stala terčem vyhrožování jakéhosi nadšeného obdivovatele, navíc se jednalo o mentálně postiženého pacienta na útěku. Tato práce se stala součástí jeho zaškolení v Milton Security. Zpěvačka bydlela sama ve vile na Södertörnu a Milton Security tam nainstalovala sledovací zařízení, alarm a načas k ní dokonce nasadila i osobní ochranku. Jednou pozdě večer se onen zapálený obdivovatel pokusil vniknout do domu. Ochranka dotyčného snadno zneškodnila; ten byl posléze odsouzen za nezákonné vyhrožování a vloupání a následně dopraven zpět do blázince.

Niklas Eriksson spolu s ostatními zaměstnanci firmy vilu během dvou týdnů několikrát navštívil. Stárnoucí zpěvačka mu připadala jako snobská nafoukaná bába, která na něj jen překvapeně pohlédla, když se na ni pokusil zapůsobit svým šarmem. Přitom právě ona by měla skákat radostí, že si na ni někdo z jejích obdivovatelů ještě vůbec pamatuje.

Niklas nesnášel způsob, jakým se před ní ostatní zaměstnanci chovali. Ale přirozeně o svých pocitech nikomu neřekl.

Jednou odpoledne, těsně předtím, než jejího obdivovatele zatkli, byla zpěvačka se dvěma jeho kolegy u malého bazénku za domem, zatímco on sám byl v domě, aby vyfotografoval okna a dveře, které bude případně třeba lépe zajistit. Chodil z pokoje do pokoje, až došel do její ložnice, kde najednou nedokázal odolat pokušení a otevřel prádelník. Našel tam asi tucet fotografických alb z dob její slávy v sedmdesátých a osmdesátých letech, kdy se svou skupinou jezdila po světě. Také objevil krabici s nanejvýš soukromými zpěvaččinými fotografiemi. Snímky byly relativně nevinné, ale s troškou fantazie je bylo možno považovat za erotické. *Bože, co to je za přiblblou krávu*. Niklas ukradl pět nejodvážnějších fotografií, které zjevně pořídil nějaký milenec a ona si je ze soukromých důvodů schovala.

Eriksson si je okopíroval a originály vrátil na místo. Poté počkal několik měsíců a prodal je jedněm menším anglickým novinám. Dostal za ně devět tisíc liber. Obrázky vyvolaly v tisku senzaci.

Niklas stále nevěděl, jak na to Lisbeth Salanderová mohla přijít. Krátce poté, co byly snímky zveřejněny, ho Lisbeth navštívila. Věděla, že ty fotografie tisku prodal on. Vyhrožovala mu, že pokud ještě jednou udělá něco podobného, poví to Draganovi Armanskému. Práskla by ho, kdyby svá tvrzení mohla dokázat – což zjevně nemohla. Ale od toho dne měl pocit, že ho neustále sleduje. Jakmile se otočil, viděl za sebou ta její prasečí očka.

Niklas Eriksson si připadal jako pod tlakem a byl zklamaný. Jediný možný způsob protiútoku bylo u kávy podporovat všechny ty nechutné fámy, které o ní kolovaly, a podkopávat tak její důvěryhodnost. Ale ani tohle nemělo valný úspěch. Niklas se neodvážil příliš tlačit na pilu, jelikož nad ní Armanskij z jakéhosi nepochopitelného důvodu držel ochrannou ruku. Přemýšlel, jakou má Lisbeth nad výkonným ředitelem moc. Kdo ví, jestli ji ten starej kanec někde pokoutně nešoustá. Ale přestože zaměstnanci ve firmě Lisbeth Salanderovou nijak zvlášť nadšení nebyli, chovali velký respekt k Armanskému, a tak se s její podivnou přítomností smířili. Niklas pocítil obrovskou úlevu, když Salanderová zmizela a nakonec pro firmu úplně přestala pracovat.

Nyní se mu naskytla možnost dát jí to všechno pěkně sežrat. A nebylo to pro něj nijak nebezpečné. Ani Armanskij nebude věřit psychotické vražedkyni.

Kriminální inspektor Bublanski viděl, jak Hans Faste spolu s Bohmanem a Erikssonem vystoupili z výtahu a vyšli z Milton Security. Faste si nové kolegy právě vyzvedl na vrátnici. Bublanski nebyl zrovna nadšený

myšlenkou, že k vyšetřování vraždy budou mít přístup rovněž cizí lidé, ale rozhodl tak jeho nadřízený a… ale co, Bohman je každopádně skutečný policajt a má toho už spoustu za sebou. Eriksson studoval na policejní akademii a nemůže to být úplný idiot. Bublanski jim pokynul ke konferenční místnosti.

Hon na Lisbeth Salanderovou pokračoval již šestým dnem a nastal čas důkladně zhodnotit situaci. Státní zástupce Ekström se schůze také zúčastnil. Vyšetřovací skupinu tvořila kriminální inspektorka Sonja Modigová, Hans Faste, Curt Svensson a Jerker Holmberg, kterým se dostalo posily ve formě čtyř kolegů ze státního pátracího útvaru. Bublanski začal tím, že ostatním představil nové spolupracovníky z Milton Security a zeptal se, zda by někdo z nich nechtěl říct pár slov. Bohman si odkašlal.

„Už je to pár let, co jsem byl v tomhle baráku naposledy, ale někteří z vás mě znají a vědí, že jsem dlouho dělal policajta, než jsem přešel k soukromé firmě. Důvod, proč jsme tady, je ten, že pro nás Salanderová několik let pracovala, takže cítíme určitou zodpovědnost. Máme za úkol snažit se v co největší míře přispět k tomu, abychom Salanderovou co nejdříve zatkli. A pomoct můžeme tím, že podezřelou osobně známe. Takže tady nejsme proto, abychom vám vyšetřování ztěžovali nebo vám podráželi nohy."

„A jaká vlastně byla?" zeptal se Faste.

„Nemůžu říct, že by nám nějak zvlášť přirostla k srdci," odvětil Niklas Eriksson. Zmlkl, když Bublanski zvedl ruku.

„Během schůze budeme mít příležitost všechno detailně probrat. Ale rád bych věci dělal popořadě a napřed shrnul situaci. Po téhle schůzi půjdete vy dva se státním zástupcem Ekströmem a podepíšete prohlášení o zachování mlčenlivosti. Ale začneme u Sonji."

„Je to bezvýchodné. Průlom jsme udělali jen pár hodin po vraždě a identifikovali jsme Salanderovou. Našli jsme její bydliště – nebo alespoň to, co jsme za její bydliště považovali. A pak – žádné stopy. Už se nám na horkou linku ozvala spousta lidí s tím, že ji někde viděli, ale vždycky to byl falešný poplach. Vypadá to, jako by se do země propadla."

„To mi nějak nejde do hlavy," řekl Curt Svensson. „Vždyť ta holka vypadá hodně neobvykle, má tetování a nemělo by být těžké ji dostat."

„Policie v Uppsale včera dostala tip a vyrazila v plné zbroji. Obklíčila asi čtrnáctiletého kluka, který jako by Salanderové z oka vypadl, a vypálila varovný výstřel. On i jeho rodiče z toho byli hrozně vyděšení."

„Podle mého situaci komplikuje fakt, že hledáme někoho, kdo vypadá na čtrnáct. V partách puberťáků se ztratí."

„Ale díky publicitě, kterou tomu dodala média, si jí musel někdo všimnout," namítl Svensson. „Celý týden ji vysílají v policejní pátrací relaci, takže brzy uvidíme, jestli to k něčemu bylo."

„Tomu se dá těžko věřit, když si uvědomíme, že byla na titulní stránce všech švédských novin," řekl Hans Faste.

„Což znamená, že bychom se nad tím měli znovu zamyslet," řekl Bublanski.

„Mohlo se jí podařit utéct za hranice, ale spíš bude někde zalezlá."

Bohman zvedl ruku. Bublanski mu pokývl.

„Podle dojmu, který udělala na nás, to není sebedestruktivní typ. Je dobrý stratég a každý tah má naplánovaný. Než něco udělá, vždycky si promyslí možné důsledky. Každopádně takhle ji vidí Armanskij."

„Ano, stejně se vyjádřil i její bývalý psychiatr. Ale my s charakteristikou ještě chvilku počkáme. Dříve nebo později bude muset vylézt. Jerkere, jaké má ta holka finanční zdroje?"

„Teď vám předhodím další pěkné sousto," řekl Jerker Holmberg. „Už několik let má účet v Obchodní bance. Jde o peníze, které přiznává, nebo lépe řečeno o peníze, které přiznává advokát Bjurman. Před rokem bylo na účtu necelých sto tisíc korun. Na podzim roku 2003 si celou částku vybrala."

„Tehdy na podzim potřebovala hotovost. Bylo to v době, kdy podle Armanského přestala pracovat pro Milton Security," řekl Bohman.

„Možná. Dva týdny nebylo na účtu nic. Ale pak tam znovu uložila stejnou částku."

„Třeba si myslela, že ty peníze bude na něco potřebovat, nakonec to dopadlo jinak, a tak je vrátila do banky, ne?"

„To by odpovídalo. V prosinci 2003 zaplatila spoustu účtů, mimo jiné i činži na rok dopředu. Částka na účtu klesla na sedmdesát tisíc korun. Pak na účet ani nesáhla, jen na něj přišlo asi devět tisíc. Prověřil jsem to – bylo to dědictví po matce."

„Aha."

„Loni v březnu si dědictví vybrala – přesně se jednalo o 9 312 korun. To bylo jedinkrát, co na ten účet sáhla."

„Z čeho pak sakra žije?"

„Poslechněte si tohle. Letos v lednu si otevřela nový účet, tentokrát u banky SEB. Uložila na něj částku dva miliony korun."

„Cože?"

„Odkud ty peníze přišly?" zeptala se Modigová.

„Z nějaké banky na Normanských ostrovech."

V konferenční místnosti se rozhostilo ticho.

„Já to vůbec nechápu," prohlásila po chvíli Sonja Modigová.

„Takže jde o peníze, které nezdanila?" zeptal se Bublanski.

„Ano, ale v zásadě je nemusí přiznávat dřív než za rok. Zajímavé je, že tahle částka nefiguruje v žádné ekonomické zprávě advokáta Bjurmana. Přitom je píše pravidelně každý měsíc."

„Takže – Bjurman o tom buď nevěděl, nebo spolu měli za lubem nějakou levárnu. Jerkere, co je nového ve vyšetřování místa činu?"

„Včera večer jsem mluvil s šéfem předběžného vyšetřování. Takže víme tohle. Za prvé: Salanderová má spojitost s oběma místy činu. Její otisky jsme našli na vražedné zbrani a na střepech z rozbitého kávového šálku v Enskede. Čekáme na výsledky expertizy odebraných vzorků DNA… ale není nejmenších pochyb o tom, že v tom bytě byla."

„Dobře."

„Za druhé: její otisky jsme našli na papírové krabici od zbraně v bytě advokáta Bjurmana."

„Dobře."

„Za třetí: konečně máme svědka, který ji viděl na místě činu v Enskede. Ozval se nám jeden trafikant a povídal, že se u něj Salanderová v inkriminovaný večer zastavila a koupila si krabičku lehkých marlborek."

„A tohle ze sebe vymáčkne po tom, co několik dní u lidí doslova žebráme o informace?"

„Byl přes Velikonoce pryč stejně jako všichni ostatní. Ta trafika," – Jerker Holmberg ukázal na mapu – „každopádně stojí tady na rohu, asi sto devadesát metrů od místa činu. Salanderová přišla přesně ve chvíli, kdy trafikant zavíral, tedy v deset hodin večer. Poskytl nám dokonalý popis."

„Tetování na krku?" zeptal se Curt Svensson.

„V tomhle si nebyl tak úplně jistý. Myslí si, že nějaké tetování viděl. Ale určitě viděl, že měla piercing v obočí."

„A dál?"

„Čistě technicky vzato nic moc. Ale zatím to bohatě stačí."

„Faste – co byt na Lundské ulici?"

„Máme její otisky prstů, ale nevěřím, že tam bydlí. Všechno jsme obrátili vzhůru nohama, ale zdá se, že to patří Miriam Wu. Ta se ve smlouvě na byt objevila až letos v únoru."

„Co o ní víme?"

„Zatím nemá žádný záznam v rejstříku. Je to proslulá lesba. Často vystupuje v různých show a na festivalech Gay Pride. Zřejmě studuje

sociologii a je spolumajitelkou jednoho sexshopu na Tegnérově ulici. Domino Fashion.“

„Sexshopu?“ zeptala se Sonja Modigová se zvednutým obočím.

Sonja si v Domino Fashion k velké radosti svého muže jednou koupila sexy prádlo, což však za žádných okolností nehodlala vykládat chlapům v zasedačce.

„Pchá, prodávají tam pouta, oblečky pro štětky a podobně. Nepotřebuješ rákosku?“

„Takže to není sexshop, ale obchod s módou pro lidi, co si potrpí na rafinované spodní prádlo,“ odvětila Sonja.

„To máš prašť jak uhoď.“

„Pokračujte,“ řekl podrážděně Bublanski. „Takže po Miriam Wu nejsou žádné stopy.“

„Ani vidu, ani slechu.“

„Mohla být přes Velikonoce pryč,“ navrhla Sonja Modigová.

„Nebo ji Salanderová taky odkráglovala,“ pravil Faste. „Možná dělá čistku mezi známými.“

„Takže Miriam Wu je lesbička. Máme si z toho vyvodit, že byly se Salanderovou pár?“

„Podle mého si z toho skoro určitě můžeme vyvodit, že mezi nimi byl sexuální vztah,“ řekl Curt Svensson. „Tohle tvrzení se zakládá na několika skutečnostech. Za prvé jsem našel otisky Salanderové na posteli i kolem ní. Její otisky byly i na poutech, která zjevně používaly při sexuálních hrátkách.“

„Možná pak ocení i želízka, co si tu na ni chystám,“ odtušil Faste.

Sonja Modigová zasténala.

„Pokračujte,“ řekl Bublanski.

„Dostali jsme tip, že se Miriam Wu v Mlýnici cicmala a ošahávala s nějakou holkou, která by odpovídala popisu Salanderové. Bylo to asi před dvěma týdny. Ten člověk tvrdil, že Salanderovou zná a že na ni v Mlýnici narazil už dřív, ale v posledním roce se tam neukázala. Nestačil jsem vyzpovídat personál. Udělám to odpoledne.“

„V její zprávě ze sociálky není nic o tom, že by byla lesba. V pubertě často utíkala od pěstounů a tahala se s mužskými po hospodách. Tu a tam ji načapali ve společnosti staršího chlapíka.“

„Což znamená kulový, pokud šlapala chodník,“ řekl Hans Faste.

„Co víme o okruhu jejích známých, Curte?“

„Skoro nic. Od osmnácti let ji policie ani jednou nezadržela. Pokud víme, zná Dragana Armanského a Mikaela Blomkvista a samozřejmě i

Miriam Wu. Stejný zdroj, co nám dal tip, že ji viděl v Mlýnici s Wu, říká, že tam dřív chodívala s partou holek. Byla to nějaká dívčí skupina a říkaly si Evil Fingers.“

„Evil Fingers? A co to je?“ zeptal se Bublanski.

„Vypadá to na něco okultního. Slézaly se spolu a dělaly randál.“

„Hlavně nikde neříkej, že je Salanderová nějaká bláznivá satanistka,“ prohlásil Bublanski. „Média to děsně nafouknou.“

„Skupina lesbických satanistek,“ navrhl podnětně Faste.

„Hasse, ty máš názory na ženské jako ve středověku,“ řekla Sonja Modigová. „Dokonce i já jsem o Evil Fingers slyšela.“

„Cože?“ zeptal se překvapeně Bublanski.

„V devadesátých letech to byla dívčí rocková kapela. Žádné hvězdy, ale jednu dobu byly docela populární.“

„Takže hardrockové lesbické satanistky,“ řekl Hans Faste.

„No tak, nech toho popichování,“ řekl Bublanski. „Hasse, ty s Curtem zjistíte, co byly ty Evil Fingers zač, a promluvíte s nimi. Má Salanderová ještě nějaké známé?“

„Kromě jejího bývalého poručníka Holgera Palmgrena jich moc nebude. Ale ten leží po mozkovém infarktu v rehabilitačním ústavu a zjevně je vážně nemocný. Upřímně řečeno, nemůžu říct, že bych objevil nějaké její známé. Zatím jsme ani nezjistili, kde Salanderová bydlí, žádný adresář jsme taky nenašli, ale vypadá to, že žádné blízké známé nemá.“

„Nikdo přece nemůže chodit po světě jako duch a nenechat po sobě žádné stopy. Co si myslíte o Mikaelovi Blomkvistovi?“

„Zatím jsme na něj nenasadili očko, ale během svátků jsme si na něj trošku posvítili,“ řekl Faste. „Tedy pro případ, že by se Salanderová objevila. Blomkvist jel z práce rovnou domů a během Velikonoc zřejmě nevystrčil nos z bytu.“

„Nechce se mi věřit, že by měl s těmi vraždami něco společného,“ řekla Sonja Modigová. „Jeho verze sedí, a navíc může dokázat, co ten večer dělal.“

„Ale zná Salanderovou. To on je pojítko mezi ní a tím párem z Enskede. A navíc máme jeho svědectví o tom, že dva týdny před vraždou Salanderovou přepadli dva muži. Co si o tom máme myslet?“ řekl Bublanski.

„Kromě Blomkvista to přepadení neviděl žádný svědek… tedy pokud k němu došlo,“ řekl Faste.

„Ty myslíš, že si Blomkvist vymýšlí nebo že lže?“

„Nevím. Ale celá ta historka mi připadá jako výmysl. Dospělý chlap by si přece poradil s takovou prťavou holkou, co váží čtyřicet kilo.“

„Proč by Blomkvist lhal?“

„Třeba proto, aby odvedl pozornost od Salanderové.“

„Ale nějak mi to do sebe nezapadá. Blomkvist přece přišel s teorií, že ten pár z Enskede někdo zavraždil kvůli knize, kterou psal Dag Svensson.“

„Kecy,“ prohlásil Faste. „Byla to Salanderová. Proč by někdo vraždil jejího poručníka, kdyby chtěl umlčet Svenssona? A kdo by to dělal… policajt?“

„Pokud Blomkvist ten svůj názor zveřejní, tak se v těch konspiračních teoriích o policii budeme šeredně plácat,“ prohlásil Curt Svensson.

Všichni přikývli.

„Fajn,“ řekla Sonja Modigová. „Proč Salanderová zastřelila Bjurmana?“

„A co to jeho tetování?“ zeptal se Bublanski a ukázal na fotografii Bjurmanova břicha.

JSEM SADISTICKÁ SVINĚ, DOBYTEK A NÁSILNÍK.

Ve skupině se rozhostilo krátké ticho.

„Co říkají doktoři?“ zeptal se Bohman.

„Tetování je asi jeden až tři roky staré. Pozná se to podle krvácení do pokožky,“ řekla Sonja Modigová.

„Můžeme klidně předpokládat, že si Bjurman tu kérku nepořídil dobrovolně.“

„Určitě se najdou cvoci do tetování, ale tohle bude asi sotva standardní motiv.“

Sonja Modigová zvedla ukazovák.

„Patolog říká, že to tetování vypadá příšerně, což můžu konstatovat dokonce i já. Takže ho dělal naprostý amatér. Jehla pronikla různě hluboko do těla, a navíc jde o rozsáhlé tetování na velmi citlivé části těla. Celá procedura musela být hodně bolestivá a dá se téměř přirovnat k hrubému násilí.“

„Bjurman to ale na policii neohlásil,“ řekl Faste.

„Kdyby mi tohle někdo vytetoval na břicho, tak mě na policii taky nikdo nedostane,“ prohlásil Curt Svensson.

„Mám ještě něco,“ řekla Sonja Modigová. „Mohlo by to potvrdit jeden z těch vytetovaných výroků – Bjurman byl sadistická svině.“

Modigová otevřela pořadač s vytištěnými fotografiemi a nechala je kolovat.

„Vytiskla jsem jen pár vzorků. Tohle jsem našla v jedné složce na Bjurmanově harddisku. Ty obrázky si stáhl z Internetu. V počítači má asi dva tisíce podobných fotek.“

Faste hvízdl a zvedl obrázek ženy, brutálně spoutané v nepohodlné pozici.

„Tohle by možná bylo něco pro Domino Fashion nebo Evil Fingers.“

Bublanski rozzlobeně mávl rukou, aby Faste sklapl.

„Co z toho pro nás plyne?“ zeptal se Bohman.

„Tetování je sotva dva roky staré,“ řekl Bublanski. „Takže k němu zřejmě přišel v době, kdy náhle onemocněl. Podle soudního patologa a lékařské expertizy Bjurman netrpěl žádnou vážnější chorobou kromě zvýšeného tlaku. Takže můžeme předpokládat, že tu existuje nějaká souvislost.“

„Salanderová se během toho roku změnila,“ řekl Bohman. „Zničehonic přestala pracovat pro Milton Security a zmizela někde v cizině.“

„Takže máme vycházet z toho, že tu existuje nějaká souvislost? Pokud je to tetování pravdivé, tak Bjurman někoho znásilnil. K tomu by se Salanderová bezesporu dobře hodila. V takovém případě by to mohl být dobrý motiv pro vraždu.“

„Samozřejmě si to můžeme vysvětlit i jinak,“ řekl Hans Faste. „Dovedu si představit takový scénář, že Salanderová s tou Číňankou provozujou nějakou eskortní službu pro sadomasochisty. Bjurman mohl patřit k pošukům, co si potrpí na vejprask od holčiček. A když se věci zvrtly, mohl se vůči Salanderové dostat do závislého postavení.“

„Ale to nevysvětluje, proč Salanderová jela do Enskede.“

„Pokud Dag Svensson s Miou Bergmanovou hodlali odhalit něco o obchodování se sexem, mohli přitom narazit na Salanderovou a Wu. A pro Salanderovou to mohl být motiv k vraždě.“

„Což je zatím jenom spekulace,“ řekla Sonja Modigová.

Debata pokračovala další hodinu a na přetřes přišla i skutečnost, že zmizel laptop Daga Svenssona. Když si udělali přestávku na oběd, všichni byli zklamaní. Ve vyšetřování se objevilo více otazníků než kdykoli předtím.

V úterý ráno ihned po příchodu do kanceláře zavolala Erika Bergerová Magnusi Borgsjöovi, předsedovi představenstva deník *Svenska Morgon-Posten.*

„Mám o tu práci zájem,“ řekla Erika.

„Myslel jsem si to.“

„Chtěla jsem vám své rozhodnutí oznámit hned po velikonočních svátcích. Ale jistě chápete, jaký máme právě teď v redakci chaos.“

Magnus chvíli mlčel.

„Máme tu jeden problém,“ řekl Borgsjö.

„Jaký?“

„Když jsme spolu mluvili naposledy, byl váš nástup aktuální od prvního srpna. Ale věc se má tak, že šéfredaktor Håkan Morander, po kterém byste měla nastoupit, má značné zdravotní problémy. Má nemocné srdce a musí vysadit. Před pár dny mluvil se svým lékařem a o svátcích jsem se dozvěděl, že hodlá skončit prvního července. Takže v současné chvíli máme krizovou situaci. Eriko – budeme vás potřebovat od prvního května, nebo nejpozději od patnáctého.“

„Proboha. Vždyť je to za pár týdnů.“

„Máte pořád ještě zájem?“

„Jo… ale to znamená, že mám jen měsíc na to, abych po sobě dala v *Miléniu* všechno do pořádku.“

„Já vím. Eriko, je mi líto, ale musím na vás tlačit. Ale jeden měsíc by měl být dostatečně dlouho na to, aby člověk dal své záležitosti do pořádku – v časopisu, který má sotva půl tuctu zaměstnanců.“

„Ale budu muset odejít uprostřed všeho toho chaosu.“

„Stejně budete muset odejít. Jen to o pár týdnů uspíšíte.“

„Mám několik podmínek.“

„Poslouchám.“

„Mám v úmyslu zůstat ve vedení *Milénia*.“

„To zřejmě není nejvhodnější. *Milénium* jsou samozřejmě mnohem menší noviny a navíc je to měsíčník, ale v podstatě jsme konkurenti.“

„To je mi jedno. S redakční prací v *Miléniu* nebudu mít nic společného, ale svůj podíl neprodám. Takže zůstanu ve vedení.“

„Fajn, to snad nějak vyřešíme.“

Erika s Borgsjöem se dohodli, že svolají schůzi vedení na první týden v dubnu, aby mohli probrat podrobnosti a podepsat smlouvu.

Mikael Blomkvist měl pocit jakéhosi déjà vu, když probíral seznam podezřelých, který dali o svátcích dohromady s Malin Erikssonovou. Seznam obsahoval třicet sedm osob, které Dag Svensson ve své knize tvrdě napadl. Jednadvacet z nich byli zákazníci prostitutek, které se mu podařilo identifikovat.

Mikael si najednou vzpomněl, jak před dvěma lety začal pátrat po vrahovi v Hedestadu a jak našel celou řadu podezřelých, čítající skoro padesát osob. Spekulace o případném vrahovi byly bezútěšné.

V úterý ráno kolem desáté zamával na Malin Erikssonovou, aby zašla k němu do kanceláře. Zavřel dveře a požádal ji, aby se posadila.

Chvíli seděli mlčky a popíjeli kávu. Nakonec k ní Mikael přistrčil seznam sedmatřiceti osob, který spolu o Velikonocích sestavili.

„Co budeme dělat?“

„Za deset minut tenhle seznam probereme s Erikou. Pak se je pokusíme jednoho po druhém důkladně proklepnout. Je možné, že někdo na tomhle seznamu má s těmi vraždami něco společného.“

„A jak je proklepneme?“

„Chtěl bych se zaměřit na těch jednadvacet zákazníků, které Dag hodlal v knize jmenovat. Šel bych v Dagových stopách a jednoho po druhém navštívil.“

„Ano.“

„Mám pro tebe dva úkoly. Za prvé těch sedm jmen, která jsme nedokázali identifikovat, dva zákazníci a pět pasáků. Tvým úkolem bude pokusit se o jejich identifikaci. Některá ta jména se objevují v Miině práci; možná existují reference, díky kterým bychom mohli zjistit, jak se ti lidé vlastně jmenují.“

„Dobře.“

„Za druhé toho víme příliš málo o Lisbethině poručníkovi Bjurmanovi. V novinách se objevil jeho přehledný životopis, ale odhadoval bych, že polovina z toho jsou nesmysly.“

„Takže se budu hrabat v jeho minulosti.“

„Přesně. Ve všem, co najdeš.“

V pět hodin odpoledne Mikaelovi zavolala Harriet Vangerová.

„Můžeš mluvit?“

„Chvilku.“

„Ta dívka, po které pátrá policie… je to ta samá žába, co mě pomáhala vystopovat, že jo?“

Harriet Vangerová a Lisbeth Salanderová se nikdy nesetkaly.

„Jo,“ odvětil Mikael. „Promiň, neměl jsem čas ti volat a všechno ti povědět. Ale je to ona.“

„Co to znamená?“

„Pokud jde o tebe… doufám, že nic.“

„Ale ona ví všechno o mně a o tom, co se stalo před dvěma lety.“

„Ano, o všem ví.“

Harriet Vangerová na druhém konci drátu mlčela.

„Harriet… nevěřím, že to udělala ona. Musíme vycházet z toho, že je nevinná. Já Lisbeth Salanderové věřím.“

„Pokud by člověk měl věřit tomu, co se píše v novinách, tak…“

„Člověk nesmí věřit tomu, co se píše v novinách. Je to úplně jednoduché. Dala mi své slovo, že tě nikdy neodhalí. Věřím, že ho po zbytek svého života dodrží. Je hodně zásadová.“

„A co když ne?“

„Nevím. Harriet, udělám všechno pro to, abych zjistil, co se vlastně stalo.“

„Dobře.“

„Nedělej si starosti.“

„Nedělám si starosti. Ale chci se připravit na nejhorší. Jak se jinak máš, Mikaeli?“

„Nic moc. Od těch vražd jsme se nezastavili.“

Harriet Vangerová se na chvíli odmlčela.

„Mikaeli… právě jsem ve Stockholmu. Zítra letím do Austrálie a budu měsíc pryč.“

„Aha.“

„Bydlím ve stejném hotelu.“

„Já nevím, mám toho moc. Potřebuju v noci pracovat a asi bych nebyl nejlepší společník.“

„Nemusíš být dobrý společník. Jen zajdi a na chvíli vypni.“

Mikael se vrátil domů kolem jedné hodiny v noci. Byl unavený a přemýšlel o tom, že se na všechno vykašle a půjde si lehnout, ale namísto toho zapnul iBook a zkontroloval si poštu. Nepřišlo mu nic zajímavého.

Otevřel složku *Lisbeth Salanderová* a zjistil, že je v ní úplně nový dokument. Měl název *Pro MikBlom* a ležel vedle dokumentu s názvem *Pro Sally*.

Pro Mikaela byl téměř šok, když dokument našel. *Ona je tu. Lisbeth Salanderová byla v mém počítači. Možná je ke mně připojená právě teď.* Mikael dokument rozklikl.

Nebyl si jistý tím, co vlastně čekal. Dopis. Odpověď. Ujištění o nevině. Vysvětlení. Odpověď od Lisbeth Salanderové byla zoufale krátká. Celou zprávu tvořilo jedno jediné slovo. Čtyři písmena.

Zala.

Mikael na to jméno vyvalil oči.

Dag Svensson mluvil o Zalovi v telefonu dvě hodiny předtím, než ho někdo zavraždil.

Co tím chtěla říct? Měl by Zala být oním pojítkem mezi Bjurmanem a Dagem s Miou? Jak? Proč? A jak to Salanderová ví? Je do toho zapletená?

Mikael otevřel informace o dokumentu a konstatoval, že byl vytvořen před patnácti minutami. Najednou se usmál. Jako autor dokumentu byl uvedený *Mikael Blomkvist.* Lisbeth vytvořila v jeho počítači dokument v jeho vlastním programu s licencí. Bylo to lepší než elektronická pošta a neexistovala žádná IP adresa, kterou by bylo možné vystopovat, i když Mikael si byl poměrně jist tím, že Lisbeth by přes internet nebylo možné najít. A to bez pochyb dokazovalo, že Lisbeth Salanderová provedla *hostile takeover* – výraz, který sama užívala – jeho počítače.

Mikael se postavil k oknu a díval se ven na Radnici. Nedokázal se zbavit pocitu, že ho v té chvíli Lisbeth Salanderová sleduje, téměř jako by byla v pokoji a pozorovala ho skrze obrazovku jeho iBooku. Ve skutečnosti mohla být kdekoli na světě, ale Mikael měl podezření, že je mnohem blíže. Někde na Södermalmu. V okruhu pár kilometrů od místa, kde stojí on.

Mikael se na chvilku zamyslel, pak se posadil a vytvořil nový dokument, který nazval *Sally-2* a umístil ho na plochu. Napsal do něj jasné sdělení.

Lisbeth,
s tebou je to strašně těžké. Kdo je ksakru Zala? Jaká je v tom spojitost? Víš, kdo zavraždil Daga & Miu? – pokud ano, tak mi to pověz, abychom tuhle patálii mohli konečně vyřešit a jít se domů v klidu vyspat. /Mikael.

Lisbeth byla v iBooku Mikaela Blomkvista. Odpověď přišla během minuty. V jeho složce se objevil nový dokument, tentokrát s názvem *Kallemu Blomkvistovi.*

Jsi novinář. Zjisti si to.

Mikael svraštil obočí. Lisbeth mu podala prst a použila přezdívku, o níž věděla, že ji nesnáší. Ale neposkytla mu ani sebemenší vodítko. Mikael naťukal dokument *Sally-3* a umístil ho na plochu.

Lisbeth,
novinář věci zjišťuje tak, že klade otázky lidem, kteří něco vědí. Já se ptám tebe. Víš, proč někdo zavraždil Daga a Miu, a kdo to byl? Pokud ano, řekni mi to. Dej mi něco, po čem bych se mohl pustit./Mikael.

Mikael čekal v mizerné náladě několik hodin na odpověď. O čtvrté hodině ranní to vzdal a šel spát.

KAPITOLA 19

Středa 30. března až pátek 1. dubna

Ve středu se nic dramatického neudalo. Mikael strávil den detailním probíráním všech odkazů ke jménu Zala v materiálu Daga Svenssona. Stejně jako před ním Lisbeth Salanderová našel v Dagově počítači složku se jménem Zala a přečetl si tři dokumenty, které obsahovala: *Irina P.*, *Sandström* a *Zala*, a stejně jako Lisbeth Salanderová zjistil, že Dag Svensson měl policejní zdroj jménem Gulbrandsen. Podařilo se mu ho vystopovat až ke kriminální policii v Södertälje, a když tam zavolal, dozvěděl se, že Gulbrandsen je na služební cestě a vrátí se nejdříve příští pondělí.

Mikael konstatoval, že Dag Svensson věnoval Irině P. hodně času. Přečetl si pitevní protokol a zjistil, že byla zavražděna na objednávku velice surovým způsobem. K vraždě došlo na konci února. Policie o pachateli nezjistila nic, ale protože se jednalo o prostitutku, vycházela z toho, že vraždu spáchal některý zákazník.

Mikael se ptal, proč Dag Svensson uložil dokument o Irině P. do složky *Zala*. To naznačovalo, že Dag spojoval Zalu s Irinou P., ale žádné takové odkazy v textu nenašel. Jinými slovy, toto spojení se odehrálo v Dagově hlavě.

Dokument *Zala* byl stručný a připomínal spíše příležitostné pracovní poznámky. Mikael konstatoval, že Zala (pokud skutečně existoval) v kriminalistickém světě zřejmě vystupoval jako jakýsi fantom. Působilo to neskutečně a v textu chyběly jakékoli odkazy.

Mikael zavřel dokument a poškrábal se na hlavě. Vyšetřování Dagovy a Miiny vraždy byl mnohem náročnější úkol, než si zprvu představoval. Ani on se nedokázal vyhnout neustálým pochybnostem. Neexistoval žádný jednoznačný důkaz o tom, že Lisbeth Salanderová s těmi vraždami *neměla* nic společného. Mohl vycházet pouze z vlastních pocitů, že je naprostý nesmysl, aby se jen tak vydala do Enskede a zavraždila dva jeho přátele.

Mikael věděl, že Lisbeth finanční nouzí určitě netrpí; díky svým hackerským schopnostem ukradla fantastickou mnohamiliardovou částku.

Lisbeth netušila, že o tom Mikael ví. Kromě toho, že musel o jejích schopnostech (s Lisbethiným svolením) mluvit s Erikou Bergerovou, před nikým dalším žádné z jejích tajemství nikdy neodhalil.

Mikaelovi se nechtělo věřit, že ty vraždy spáchala Lisbeth Salanderová. Byl jí tolik zavázán, že jí to nikdy nebude moci náležitě oplatit. Nezachránila mu jen život, když se ho Martin Vanger chystal zavraždit, zachránila také jeho profesionální kariéru a zřejmě i časopis *Milénium* tím, že mu dodala přímo na podnosu hlavu finančníka Hanse Wennerströma.

To bylo velmi zavazující. Mikael cítil k Lisbeth Salanderové obrovskou oddanost. Ať už je vinna nebo ne, on udělá všechno pro to, aby jí mohl nějak pomoci, až ji dřív či později zatknou.

Mikael si však také přiznával, že o ní vůbec nic neví. Dlouhodobé psychiatrické posudky, skutečnost, že byla hospitalizována v jednom z nejproslulejších psychiatrických zařízení v zemi a že byla dokonce zbavena právní způsobilosti, to všechno byly přitěžující okolnosti, které se k ní naprosto nehodily. Šéflékař Peter Teleborian z psychiatrické léčebny Svatého Štěpána v Uppsale dostal v médiích velký prostor. Kvůli zachování lékařského tajemství se nevyjádřil konkrétně o Lisbeth Salanderové, ale hovořil o kolapsu péče o psychicky nemocné pacienty. Nebyl jen známou domácí autoritou, ale i mezinárodně uznávaným vynikajícím odborníkem na psychické choroby. Teleborian byl velice přesvědčivý a podařilo se mu dát najevo své sympatie k obětem a jejich rodinám, a přitom vystupoval tak, jako by mu záleželo na zdravotním stavu Lisbeth Salanderové.

Mikael přemýšlel o tom, zda by nějak nepomohlo, kdyby se s Peterem Teleborianem spojil. Nakonec se rozhodl, že to neudělá. Řekl si, že správný čas nastane tehdy, až bude Lisbeth Salanderová zatčena.

Nakonec zašel do kuchyňky, nalil si kávu do hrnku s logem pravicové strany a šel k Erice Bergerové.

„Mám dlouhatánský seznam zákazníků prostitutek a pasáků, se kterými si musím promluvit," řekl Mikael.

Erika znepokojeně přikývla.

„Bude ale trvat asi dva týdny, než se mi podaří obejít všechny, co mám na seznamu. Jsou roztroušení po všech čertech od Strängnäsu až po Norrköping. Budu potřebovat auto."

Erika otevřela kabelku a vyndala klíčky od svého BMW.

„Nevadí ti to?"

„Jasně že mi to nevadí. Jezdím do práce stejně často vlakem jako autem. A pokud budu nutně potřebovat auto, vezmu si Gregerovo."

„Díky.“

„Ale mám jednu podmínku.“

„Aha?“

„Někteří z těch týpků budou pěkní drsňáci. Pokud hodláš obvinit z vraždy Daga a Mii pasáky a zveřejnit jejich jména, chci, abys v kapse u saka pořád nosil tohle.“

Erika postavila na stůl nádobku se slzným plynem.

„Kdes to vzala?“

„Koupila jsem to loni v USA. Tam přece holka nemůže jen tak pobíhat po nocích samotná.“

„Jestli to použiju, tak budu mít pěknou polízanici za nelegální držení zbraně.“

„Pořád lepší, než kdybych ti měla vymýšlet náhrobní nápis. Mikaeli… nevím, jestli si to uvědomuješ, ale občas o tebe mám vážně pořádný strach.“

„Aha.“

„Riskuješ a jsi takový beran, že z žádné voloviny za nic na světě nevycouváš.“

Mikael se usmál a položil slzný plyn Erice na stůl.

„Děkuju, že na mě myslíš. Ale nepotřebuju to.“

„Micke, trvám na tom.“

„To je v pohodě. Já už výbavu mám.“

Mikael strčil ruku do kapsy u saka a vytáhl jakousi nádobku. Byl to slzný plyn, který našel v tašce Lisbeth Salanderové a který od té doby nosil u sebe.

Bublanski zaklepal u dveří kanceláře Sonji Modigové a posadil se na židli pro hosty k jejímu psacímu stolu.

„Počítač Daga Svenssona,“ řekl Bublanski.

„Taky jsem na to myslela,“ odvětila Sonja. „Vždyť jsem dělala rekonstrukci posledních čtyřiadvaceti hodin Bergmanové a Svenssona. Je v ní pořád několik bílých míst, ale Dag Svensson tehdy v redakci *Milénia* přes den vůbec nebyl. Zato byl kolem čtvrté odpoledne ve městě, kde potkal starého kamaráda ze studií. Náhodou na sebe narazili v kavárně na Královnině ulici. Jeho kamarád uvedl, že Dag Svensson měl určitě v batohu počítač. Viděl ho a dokonce to i okomentoval.“

„A když ho v jedenáct hodin večer někdo zastřelil, počítač v bytě nebyl.“

„Správně.“

„Jaké závěry z toho můžeme vyvodit?“

„Mohl se přece ještě někde zastavit a počítač tam zapomenout.“

„Jaká je pravděpodobnost?“

„Skoro žádná. Ale mohl ho zanést do opravny nebo do servisu. Pak ještě existuje možnost, že pracoval i na nějakém jiném místě, o kterém nevíme. Dříve měl například pronajatý pracovní stůl v kanceláři pro externisty na náměstí Svatého Erika.“

„Hmm.“

„Pak samozřejmě existuje i možnost, že si počítač odnesl vrah.“

„Podle Armanského je Salanderová na počítače machr.“

„Jo,“ přikývla Sonja Modigová.

„Hm. Takže podle Blomkvistovy teorie Daga Svenssona a Miu Bergmanovou někdo zavraždil kvůli materiálu, na kterém Svensson pracoval, a který by tudíž měl být v tom počítači.“

„Trošku zaostáváme. Tři oběti vraždy znamenají tolik nitek, že je všechny nestíháme sledovat, ale vlastně jsme ještě ani neudělali pořádnou prohlídku pracovního místa Daga Svenssona v *Miléniu*.

„Teď jsem mluvila s Erikou Bergerovou. Prý je překvapilo, že jsme k nim ještě nezajeli a neprohlédli si jeho pozůstalost.“

„Tolik jsme se soustředili na to, abychom co nejrychleji chytili Salanderovou… Ale o motivu vraždy toho pořád moc nevíme. Mohla bys…?“

„Domluvila jsem se s Bergerovou, že se v *Miléniu* zítra zastavím.

„Díky.“

Ve čtvrtek Mikael seděl za svým psacím stolem a mluvil s Malin Erikssonovou, když zaslechl, že uvnitř v redakci zvoní telefon. Pootevřenými dveřmi zahlédl Henryho Corteze, takže se o vyzvánění dále nezajímal. Poté se mu podvědomě rozsvítilo, že zvoní telefon na stole Daga Svenssona. Uprostřed věty se zarazil a vyskočil.

„Stop – neber ten telefon,“ zařval Mikael.

Henry Cortez právě položil ruku na sluchátko. Mikael proběhl místností. Co to ksakru bylo za jméno…?

„Tady marketingová agentura Indigo, u telefonu Mikael. Co pro vás mohu udělat?“

„Ehm… dobrý den, jmenuju se Gunnar Björck. Dostal jsem od vás dopis, že jsem vyhrál mobilní telefon.“

„Gratuluju vám,“ řekl Mikael Blomkvist. „Jedná se o nejnovější model značky Sonny Ericsson.“

„Takže nebudu nic platit.“

„Nebudete platit vůbec nic. Ale pokud chcete dárek převzít, musíte nám poskytnout krátký rozhovor. Zabýváme se průzkumem trhu a děláme hloubkové analýzy pro několik firem. Bude to trvat slabou hodinku, jen nám odpovíte na pár otázek. Pokud budete souhlasit, můžete postoupit do dalšího kola s možností výhry sto tisíc korun.“

„Rozumím. Nešlo by to udělat po telefonu?“

„Bohužel. K našemu průzkumu patří i to, že si prohlédnete různá firemní loga a budete je poznávat. Také se vás budeme ptát, jaký druh reklam vás oslovuje, a ukážeme vám několik typů. Musíme za vámi poslat některého z našich kolegů.“

„Aha… a jak to, že jste vybrali zrovna mě?“

„Tenhle typ průzkumu provádíme několikrát ročně. Právě teď se soustředíme na zajištěné muže vaší věkové skupiny. Náhodně jsme vybírali rodná čísla.“

Nakonec Gunnar Björck souhlasil s tím, že přijme zaměstnance z marketingové agentury Indigo. Vysvětlil, že je na neschopence a že právě pobývá na své chatě na Smådalarö. Popsal Mikaelovi cestu. Dohodli se, že se setkají v pátek ráno.

„JO!“ vykřikl Mikael, když položil telefon a vítězně zvedl pěst. Malin Erikssonová a Henry Cortez na sebe překvapeně pohlédli.

Paolo Roberto přistál na letišti Arlanda ve čtvrtek dopoledne o půl dvanácté. Většinu letu z New Yorku prospal a pro jednou tak ani nepocítil průlet několika časovými pásmy.

Celý měsíc strávil v USA diskusemi o boxu, sledováním předváděcích boxerských zápasů a hledáním námětu na novou produkci, kterou zamýšlel prodat Strix Television. S lítostí konstatoval, že svou profesionální kariéru už pověsil na hřebík – jednak na žádost rodiny a jednak proto, že už prostě začínal být příliš starý. Nezbývalo mu nic jiného, než se udržovat ve formě, což se mu díky minimálně jednomu intenzivnímu tréninku týdně zatím dařilo. V boxerské branži však stále něco znamenal a předpokládal, že ve sportu bude tak či onak pracovat po zbytek života.

Paolo si vzal zavazadlo z pásu. U celnice ho zastavili a vybrali pro náhodnou kontrolu. Jeden z celníků však nebyl slepý a poznal ho.

„Ahoj, Paolo. Přepokládám, že v tašce nemáte nic jiného než boxerské rukavice.“

Paolo Roberto ho ujistil, že nepašuje žádné zboží, a tak byl vpuštěn do země.

Vešel do příletové haly a zamířil k východu a k letištnímu autobusu, když se zprudka zastavil a vyvalil oči na tvář Lisbeth Salanderové na titulních stránkách večerníků. Napřed to vůbec nechápal. Ptal se, jestli ho průlet časovými pásmy přece jen nějak nepoznamenal. Poté si opět přečetl nápis.

HON NA LISBETH SALANDEROVOU

Paolo sklouzl pohledem na další obálku.

MIMOŘÁDNÁ PŘÍLOHA: POLICIE HLEDÁ PSYCHOPATKU ZA SPÁCHÁNÍ TŘÍ VRAŽD

Paolo nevěřícně vešel do trafiky, zakoupil večerníky i deníky a poté se odebral do kavárny. Z rostoucím překvapením se dal do čtení.

Když Mikael Blomkvist ve čtvrtek večer dorazil do svého bytu na Bellmanově ulici, cítil se unavený a skleslý. Chtěl si jít brzy lehnout a trošku dohnat spánkový deficit, ale neodolal, zapnul iBook a zkontroloval si poštu.

Nic zvlášť zajímavého mu nepřišlo, ale pro jistotu rozklikl složku *Lisbeth Salanderová*. Okamžitě se mu zrychlil tep, když tam našel nový dokument s názvem *MB2*. Dvakrát na něj klikl.

Státní zástupce Ekström poskytuje informace médiím. Zeptej se ho, proč jim neřekl o tom starém policejním vyšetřování.

Mikael zaraženě přemýšlel nad touto záhadnou zprávou. Co tím Lisbeth myslela? Jaké staré policejní vyšetřování? Nechápal, nač Lisbeth naráží. Proč musí každou svou zprávu formulovat jako rébus? Po chvíli vytvořil nový dokument, který nazval *Záhada.*

Ahoj Sally. Jsem naprosto vyřízený a od těch vražd jsem se na chvíli nezastavil. Nemám náladu na hádanky. Je možné, že tě to nezajímá nebo že tuhle situaci nebereš vážně, ale já chci vědět, kdo zavraždil mé přátele./M.

Mikael čekal před obrazovkou. Odpověď s názvem *Záhada 2* přišla za minutu.

Co když jsem to byla já?

Mikael odpověděl dokumentem *Záhada 3*.

Lisbeth, pokud je to tak, že se z tebe stal naprostý cvok, mohl by ti zřejmě pomoct jen Peter Teleborian. Ale já nevěřím, že jsi zabila Daga a Miu. Doufám a modlím se, abych měl pravdu.

Dag a Mia chtěli zveřejnit údaje o obchodování se sexem. Má hypotéza je taková, že to nějakým způsobem mohlo být motivem vraždy. Ale nemám nic, čeho bych se mohl chytit.

Nevím, co se mezi námi pokazilo, ale jednou jsme spolu mluvili o přátelství. Řekl jsem ti, že přátelství je založeno na dvou věcech – na respektu a důvěře. I když mě nemáš ráda, mohla bys mi přesto i nadále důvěřovat a spolehnout se na mě. Nikdy jsem tvá tajemství nikomu neprozradil, ani to, co se stalo s Wennerströmovými miliardami. Důvěřuj mi. Nejsem tvůj nepřítel./M.

Odpověď na sebe nechala čekat tak dlouho, až Mikael začal ztrácet veškerou naději. Ale asi o čtvrt hodiny později se na ploše najednou objevil dokument *Záhada 4*.

Budu o tom přemýšlet.

Mikael si oddechl. Najednou pocítil slaboučký záblesk naděje. Ta odpověď znamenala přesně to, co v ní bylo napsáno. Lisbeth o tom bude přemýšlet. Komunikovala s ním poprvé od chvíle, kdy zničehonic přerušila veškerý kontakt. Její slova znamenala, že bude alespoň uvažovat o tom, jestli s ním chce mluvit, nebo ne. Mikael napsal dokument *Záhada 5*.

Fajn. Budu čekat. Ale moc dlouho neotálej.

Když jel kriminální inspektor Hans Faste v pátek ráno po Långholmské ulici u Západního mostu do práce, někdo mu zavolal na mobilní telefon. Policie neměla dostatečné zdroje k tomu, aby měla byt na Lundské ulici pod permanentním dohledem, a proto se dohodla s jedním ze sousedů, s penzionovaným policistou, že na byt dohlédne.

„Ta Číňanka právě vešla do domu," sdělil Fastovi soused.

Hans Faste sotva mohl být na vhodnějším místě. Porušil předpisy, zahnul kolem autobusové zastávky těsně před Západním mostem na Heleneborgskou ulici a projel po Högalidské na Lundskou ulici. Za necelé dvě minuty po rozhovoru zaparkoval, přeběhl vozovku a vběhl do domu.

Miriam Wu ještě stála přede dveřmi svého bytu a zírala na rozšroubovaný zámek a páskou přelepené dveře, když uslyšela na schodech kroky. Otočila se a spatřila podsaditého chlapíka s vypracovaným tělem a pronikavě upřeným pohledem. Miriam Wu ho považovala za nepřítele; položila tašku na zem a byla připravena v případě potřeby použít thajský box.

„Miriam Wu?" zeptal se jí muž.

K jejímu překvapení vytáhl policejní legitimaci.

„Ano," odvětila Mimmi. „O co jde?"

„Kde jste byla minulý týden?"

„Byla jsem pryč. Co se stalo? Někdo se vloupal do bytu?"

Faste na ni upřeně hleděl.

„Musím vás požádat, abyste mě doprovodila na Kungsholmen," řekl a položil Miriam Wu ruku na rameno.

Bublanski a Modigová spatřili pořádně rozzuřenou Miriam Wu, kterou Faste eskortoval do výslechové místnosti.

„Sedněte si, prosím. Já jsem kriminální inspektor Jan Bublanski a tohle je má kolegyně Sonja Modigová. Omlouvám se vám za způsob, kterým jsme vás zadrželi, ale potřebujeme, abyste nám odpověděla na pár otázek."

„Aha. A proč? Tenhle týpek zrovna výřečný nebyl."

Mimmi ukázala palcem k Fastovi.

„Už vás hledáme déle než týden. Můžete nám vysvětlit, kde jste byla?"

„Ano, můžu. Ale nemám chuť vám něco povídat, a pokud vím, tak vám do toho nic není."

Bublanski zvedl obočí.

„Přijdu domů, najdu vylomený zámek, rámy dveří přelepené páskou a pak se objeví nějakej anabolikama vykrmenej samec a odveze mě sem. Můžete tohle vysvětlit vy mně?"

„Samci se vám nezamlouvají, co?" zeptal se Faste.

Miriam Wu na něj překvapeně vytřeštila oči. Bublanski a Modigová na Fasta ostře pohlédli.

„Mám tomu rozumět tak, že jste minulý týden vůbec nečetla noviny? Vy jste byla někde v zahraničí?"

Miriam Wu to otřáslo a znejistěla.

„Ne, žádné noviny jsem nečetla. Byla jsem dva týdny na návštěvě u rodičů v Paříži. Právě jsem přijela z Hlavního nádraží."

„Vy jste jela vlakem?"

„Nerada létám."

„A to jste dnes neviděla žádné švédské noviny?"

„Před chvílí jsem vystoupila z nočního vlaku a jela metrem domů."

Konstábl Bublina to zvážil. Dnešního rána Lisbeth Salanderová v žádných novinách nebyla. Vstal, vyšel ven z místnosti a za minutu se vrátil s velikonočním vydáním večerníku *Aftonbladet*, na kterém byla přes celou první stránku zvětšená pasová fotografie Lisbeth Salanderové.

Miriam Wu vypadala, že omdlí.

Mikael Blomkvist se vydal podle popisu cesty, který dostal od dvaašedesátiletého Gunnara Björcka, na jeho chatu na Smådalarö. Zaparkoval a konstatoval, že „chata" je ve skutečnosti celoročně obytná moderní vila, odkud bylo vidět záblesky Panenského zálivu. Došel po štěrkovém chodníčku k domu a zazvonil. Gunnar Björck se dost podobal pasové fotografii, kterou obstaral Dag Svensson.

„Dobrý den," řekl Mikael.

„Aha, tak jste to našel."

„Bez problémů."

„Pojďte dál. Můžeme se posadit do kuchyně."

„Dobře."

Gunnar Björck maličko kulhal, ale jinak se zdálo, že se těší dobrému zdraví.

„Jsem na neschopence," vysvětlil Mikaelovi.

„Doufám, že to není nic vážného."

„Čekám na operaci ploténky. Dáte si kávu?"

„Ne, děkuji," odvětil Mikael a posadil se na kuchyňskou židli, otevřel tašku a vyndal z ní desky. Björck se posadil přímo proti němu.

„Připadáte mi povědomý. Neviděli jsme se už někdy?"

„Ne," odpověděl Mikael.

„Vypadáte hodně povědomě."

„Možná jste mě viděl v novinách."

„Jakže se jmenujete?"

„Mikael Blomkvist. Jsem novinář a pracuju pro časopis *Milénium*."

Gunnar Björck vypadal zmateně. Poté se mu rozsvítilo. *Kalle Blomkvist. Wennerströmova aféra*. Stále ještě mu nedocházely důsledky.

„*Milénium.* Nevěděl jsem, že se zabýváte průzkumem trhu.“

„Jenom výjimečně. Rád bych vám ukázal tři obrázky a vy si vyberete ten, který se vám bude líbit nejvíc.“

Mikael položil před Björcka na stůl tři fotografie mladých dívek. Jednu z nich stáhl z pornostránek na internetu. Zbývající dva obrázky byly barevné pasové fotografie.

Gunnar Björck najednou zbledl.

„Nerozumím vám.“

„Ne? Tohle je šestnáctiletá Linda Komarova z Minsku v Bělorusku. Vedle ní je Mjang So Čchin z Thajska, známá jako Jo-Jo. A nakonec devatenáctiletá Jelena Barasova z Tallinu. Všem jste platil za sex a já se vás ptám, se kterou to bylo nejlepší. Dívejte se na to jako na průzkum trhu.“

Bublanski pochybovačně pohlédl na Miriam Wu, která na něj na oplátku také upřeně zírala.

„Takže abych to shrnul, vy tvrdíte, že znáte Lisbeth Salanderovou asi tři roky. Lisbeth na vás na jaře bez jakýchkoli nároků převedla svůj byt a odstěhovala se jinam. Tu a tam jste se spolu vyspaly, když se vám ozvala, ale nevíte, kde bydlí, čím se zabývá ani jak se živí. A tomu mám podle vás věřit?“

„Kašlu na to, čemu věříte nebo ne. Neudělala jsem nic nezákonného, a do mého způsobu života a toho, s kým spím, vám ani nikomu jinému nic není.“

Bublanski si povzdechl. Když se ráno dozvěděl, že se najednou vynořila Miriam Wu, přijal to s pocitem úlevy. *Konečně nějaký průlom.* Ale to, co se od ní dozvěděli, věc ani v nejmenším neosvětlilo. Bylo to vlastně nanejvýš podivné. Problém byl v tom, že Bublanski Miriam Wu věřil. Odpovídala jasně, zřetelně a bez váhání. Uvedla místo a čas všech setkání se Salanderovou a tak podrobně jim popsala, jak došlo k jejímu přestěhování na Lundskou ulici, že podle závěrů Bublanského a Modigové musela být takhle podivná historka pravdivá.

Hans Faste naslouchal výslechu Miriam Wu s rostoucím pocitem vzteku, ale ovládl se. Podle něho byl Bublanski na tu *Číňanku* moc měkkej, a ona byla zjevně arogantní a používala příliš mnoha slov, aby se vyhnula odpovědi na důležitou otázku; totiž na tu, v jakých horoucích peklech se schovává ta zatracená čubka Lisbeth Salanderová.

Miriam Wu však o Lisbeth vůbec nic nevěděla. Nevěděla, kde Salanderová pracuje. O Milton Security v životě neslyšela, o Dagu Svenssonovi nebo Mie Bergmanové také ne, a nemohla tak zodpovědět ani

jednu důležitou otázku. Neměla nejmenší potuchy o tom, že Lisbeth byla svěřena do poručnictví a že byla během puberty dočasně hospitalizována v psychiatrické léčebně; nevěděla ani to, že se její životopis přímo hemží spoustou rozvláčných psychiatrických posudků.

Na druhé straně potvrdila, že s Lisbeth Salanderovou navštívila Mlýnici, kde se spolu líbaly, poté se odebraly domů na Lundskou ulici a rozloučily se až dalšího rána. O pár dní později odjela Miriam Wu vlakem do Paříže, a tak propásla všechny články ve švédských novinách. Kromě jedné krátké návštěvy, kdy jí Lisbeth Salanderová předala klíčky od auta, ji od onoho večera v Mlýnici neviděla.

„Klíčky od auta?“ zeptal se Bublanski. „Salanderová žádné auto nemá.

Miriam Wu mu vysvětlila, že si Lisbeth zakoupila vínovou Hondu, která stojí před domem. Bublanski vstal a pohlédl na Sonju Modigovou.

„Mohla bys převzít výslech?“ zeptal se a opustil místnost.

Musel vyhledat Jerkera Holmberga a požádat ho o forenzní prozkoumání vínové Hondy. Pak potřeboval být sám a přemýšlet.

Nemocný Gunnar Björck, zaměstnaný v tajných službách jako pomocný šéf útvaru pro zahraniční styky a informace, seděl bledý jako mrtvola ve své kuchyni s krásným výhledem na Panenský záliv. Mikael ho sledoval trpělivým neutrálním pohledem. V té chvíli byl přesvědčen o tom, že Björck nemá s enskedskými vraždami nic společného. Jelikož ho Dag Svensson nestačil vyhledat, neměl Björck ani tušení o tom, že jeho jméno i fotografie budou záhy zveřejněny v reportáži o zákaznících prostitutek.

Björck však přispěl jedním zajímavým detailem. Ukázalo se, že osobně zná advokáta Bjurmana. Seznámili se v Policejním střeleckém klubu, jehož aktivním členem je Björck už osmadvacet let. Nějaký čas dokonce zasedal spolu s Bjurmanem ve vedení. Nebylo to žádné hluboké přátelství, ale několikrát si ve volném čase zašli společně na večeři.

Ne, Bjurmana už spoustu měsíců neviděl. Pokud si vzpomíná, naposledy se setkali koncem loňského léta, kdy si spolu vypili v zahradní restauraci pivo. Postěžoval si, že Bjurmana zavraždil nějaký psychopat, ale na pohřeb se nechystal.

Mikael si nad tou shodou okolností chvíli lámal hlavu, ale pak mu došly otázky. Bjurman musel ve svém osobním i profesním životě znát stovky lidí. Nebylo nijak nepravděpodobné ani statisticky podivné, že znal některou z osob, které figurovaly v materiálu Daga Svenssona. Mikael zjistil, že on sám vzdáleně zná jednoho novináře z Dagova seznamu.

Bylo načase to skončit. Björck absolvoval všechny očekávané fáze. Napřed popření, poté – když mu Mikael ukázal část dokumentace – vztek, vyhrůžky, pokusy o podplacení a nakonec prosby. Mikael veškeré jeho výlevy ignoroval.

„Copak nechápete, že pokud tohle zveřejníte, tak mi zničíte život?“ řekl nakonec Björck.

„Chápu,“ odvětil Mikael.

„A přesto to uděláte.“

„Rozhodně.“

„Proč? Copak nemáte kouska ohledů? Jsem nemocný.“

„To je zajímavé, že argumentujete ohleduplností.“

„Lidskost nic nestojí.“

„V tom máte pravdu. A přestože mi tady skuhráte, že vám zničím život, sám jste zničil život několika mladým dívkám, na kterých jste se dopustil trestného činu. Ve třech případech vám to můžeme dokázat. Bůhví, kolik jich ještě bylo. Kdepak byla tehdy ta vaše lidskost?“

Mikael vstal, sebral svou dokumentaci a zastrčil ji zpět do brašny na počítač.

„Ven trefím sám.“

Mikael zamířil ke dveřím, ale zarazil se a opět se obrátil na Björcka.

„Slyšel jste někdy o muži jménem Zala?“ zeptal se Mikael.

Björck na něj zůstal zírat. Stále byl do té míry otřesený, že sotva slyšel, na co se ho Mikael ptá. Jméno Zala mu nic neříkalo. Poté se mu rozšířily oči.

Zala!

To není možné.

Bjurman!

Je tohle možné?

Mikael zaznamenal změnu v jeho tváři a udělal krok zpět ke kuchyňskému stolu.

„Proč se ptáte na Zalu?“ řekl Björck. Vypadal téměř šokovaně.

„Protože mě zajímá,“ odvětil Mikael.

V kuchyni se rozhostilo naprosté ticho. Mikael téměř viděl, jak se v Björckově hlavě točí ozubená kolečka. Nakonec Björck vytáhl z krabičky na poličce u kuchyňského okna cigaretu. Byla to první cigareta, kterou si od Mikaelova příchodu zapálil.

„Jestli něco vím o Zalovi… Jakou to pro vás má cenu?“

„To záleží na tom, co víte.“

Björck přemýšlel. V hlavě mu vířily pocity a myšlenky.

Jak může ksakru Mikael Blomkvist vědět něco o Zalaščenkovi?

„To jméno jsem už dlouho neslyšel," řekl nakonec Björck.

„Takže vy víte, kdo to je?" zeptal se Mikael.

„To jsem neřekl. O co vám jde?"

Mikael na chviličku zaváhal.

„Je jedním z jmen na seznamu osob, o které se zajímal Dag Svensson."

„Jakou to má cenu?"

„Co?"

„Pokud bych vás dovedl k Zalovi… Vynechal byste mě z té reportáže?"

Mikael se pomalu posadil. Po zkušenostech z Hedestadu se rozhodl, že už nikdy v životě nebude s nikým vyjednávat. Nehodlal smlouvat ani s Björckem, a ať se stane cokoli, má v úmyslu jeho jméno zveřejnit. Na druhé straně si Mikael uvědomoval, že je dostatečně bezohledný na to, aby hrál dvojí hru a s Björckem se dohodl. Neměl ani trochu špatné svědomí. Björck byl policista, který spáchal zločin. Pokud znal jméno případného vraha, bylo jeho povinností zasáhnout – a nikoli využívat informace k tomu, aby s nimi handloval ve vlastní prospěch. Björck by si tak mohl začít dělat naděje, že pokud práskne jiného zločince, sám z toho vyvázne. Mikael strčil ruku do kapsy u saka a zapnul mikrofon, který vypnul ve chvíli, kdy se zvedl od stolu.

„Tak spusťte," řekl.

Sonja Modigová byla strašně rozzuřená na Hanse Fasta, ale nedala ani v nejmenším znát, co si o něm myslí. Výslech po odchodu Bublanského zcela postrádal důslednost a Faste všechny její rozhořčené pohledy naprosto ignoroval.

I Modigová byla překvapená. Nikdy neměla ráda Fasta ani jeho machistické způsoby, ale považovala ho za schopného policistu. Dnes tyto schopnosti zcela postrádal. Faste měl zjevně pocit, že ho ta krásná, inteligentní a zjevně lesbická dívka provokuje. Stejně tak bylo zřejmé, že Miriam Wu Fastovu podrážděnost vytušila a bezohledně ji ještě dále hrotila.

„Takže vy jste u mě v šuplíku našel umělýho ptáka. O čempak jste fantazíroval?"

Miriam Wu se zvědavě pousmála. Faste vypadal, že každou chvíli exploduje.

„Držte zobák a odpovídejte na otázky," prohlásil Faste.

„Ptal jste se, jestli s ním píchám Lisbeth Salanderovou. A já vám odpovídám, že po tom je vám naprosto houby."

Sonja Modigová pozvedla ruku.

„Výslech Miriam Wu se přerušuje do 11.12 hodin.“

Modigová vypnula magnetofon.

„Prosím, zůstaňte ještě sedět, Miriam. Faste, můžeš na slovíčko?“

Miriam Wu se sladce usmála, když na ni Faste vrhl zuřivý pohled a odtáhl za Modigovou na chodbu. Modigová se otočila na podpatku a zastavila se s nosem asi centimetr od Fastova obličeje.

„Bublanski mě pověřil, abych za něj převzala výslech. Ty do toho nemáš co kecat.“

„Pchá, na to ti kašlu. Ta zatracená mrcha se kroutí jako had.“

„V tom tvém příměru bude zřejmě nějaká freudovská symbolika, že jo?“

„Cože?“

„Zapomeň na to. Jdi za Curtem Svenssonem a zahrajte si piškvorky nebo si jděte dolů do klubu zastřílet, nebo si k čertu dělejte co chcete. Ale od toho výslechu se koukej držet co nejdál.“

„Co má tohle k sakru znamenat, Modigová?“

„Mařiš mi výslech.“

„To tě ta lesba tak bere, že ji chceš vyslýchat samotná?“

Než si to Sonja Modigová stačila uvědomit, vylétla jí ruka a uštědřila Hansi Fastovi políček. Ve stejné vteřině se zarazila, ale už bylo pozdě. Podívala se po chodbě nahoru i dolů a konstatovala, že tu bohudíky nejsou žádní svědci.

Hans Faste zpočátku vypadal překvapeně. Poté se jen ušklíbl, hodil si bundu přes rameno a odešel. Sonja Modigová se chystala na něj zavolat a omluvit se mu, ale rozhodla se, že to neudělá. Minutu počkala, než se uklidní. Poté zašla k automatu pro dvě kávy a vrátila se k Miriam Wu.

Chvíli obě seděly mlčky. Nakonec Modigová pohlédla na Miriam Wu.

„Promiňte, prosím. Tohle je určitě jeden z nejmizernějších výslechů v policejní historii.“

„S tímhle chlápkem se musí úžasně spolupracovat. Hádám, že je heterosexuál, rozvedený a o přestávce u kafe žertuje o teplouších.“

„On je… nějaká pravěká relikvie. Víc říct nemůžu.“

„A vy ne?“

„Já alespoň nejsem homofobní.“

„Fajn.“

„Miriam, já… my, my všichni jsme během posledních dnů čtyřiadvacet hodin na nohou. Jsme unavení a podrážděni. Snažíme se vyřešit příšernou dvojnásobnou vraždu v Enskede a stejně příšernou vraždu, která byla spáchána na Ódinově náměstí. Vaše přítelkyně má spojení s oběma místy

činu. Máme technické důkazy a bylo po ní vyhlášeno celostátní pátrání. Chápete, že ji za každou cenu musíme dostat dřív, než ublíží někomu dalšímu nebo možná i sama sobě?“

„Znám Lisbeth Salanderovou… nemůžu uvěřit, že by někoho zavraždila.“

„Nemůžete uvěřit, nebo nevěříte? Miriam, věřte mi, že celostátní pátrání nevyhlásíme, pokud k tomu nemáme dobrý důvod. Můžu vám říct jen tolik, že ani můj šéf, kriminální inspektor Bublanski, není úplně přesvědčený, že ty vraždy spáchala ona. Probírali jsme i možnost, že měla nějakého spolupachatele nebo že se k tomu nějakým způsobem připletla. Ale musíme ji najít. Vy věříte, že je nevinná, Miriam, ale co když se mýlíte? Sama říkáte, že toho o Lisbeth Salanderové mnoho nevíte.“

„Nevím, čemu mám věřit.“

„Tak nám pomozte zjistit pravdu.“

„Jsem kvůli něčemu zatčená?“

„Ne.“

„Takže můžu odejít, kdykoli budu chtít?“

„Prakticky vzato ano.“

„A neprakticky vzato?“

„Budeme o vás stále pochybovat.“

Miriam Wu zvážila její slova. „Fajn. Tak se ptejte. Pokud mě vaše otázky naštvou, tak na ně neodpovím.“

Sonja Modigová znovu zapnula magnetofon.

KAPITOLA 20

Pátek 1. dubna až neděle 3. dubna

Miriam Wu strávila další hodinu se Sonjou Modigovou. Když byl výslech u konce, přišel do místnosti Bublanski, tiše se posadil a beze slova naslouchal. Miriam Wu ho zdvořile pozdravila, ale mluvila dál se Sonjou.

Nakonec Modigová pohlédla na Bublanského a zeptala se, jestli má nějaké další otázky. Bublanski zakroutil hlavou.

„V tom případě považuji výslech Miriam Wu za ukončený. Právě je 13.09 hodin.“

Modigová vypnula mikrofon.

„Jak jsem pochopil, vyskytl se malý problém s kriminálním inspektorem Fastem,“ řekl Bublanski.

„Byl nesoustředěný,“ prohlásila neutrálně Sonja Modigová.

„Je to idiot,“ informovala ho Miriam Wu.

„Kriminální inspektor Faste je zasloužilý policista, ale pro výslech mladé ženy zřejmě nebude ten nejvhodnější,“ odtušil Bublanski a pohlédl Miriam Wu do očí. „Neměl jsem ho tím pověřovat. Omlouvám se vám.“

Miriam Wu vypadala překvapeně.

„Omluva přijata. Taky jsem k vám ze začátku nebyla zrovna nejpříjemnější.“

Bublanski mávl rukou. Pohlédl na Miriam Wu.

„Můžu se vás ještě nakonec zeptat na pár věcí? Bez magnetofonu.“

„Prosím.“

„Čím více se toho o Lisbeth Salanderové dozvídám, tím více mě překvapuje. Dvě osoby mi ji popsaly způsobem, který se naprosto neslučuje s její charakteristikou vyplývající z posudků odboru sociální péče a ze soudně-lékařské expertizy.“

„Aha.“

„Stačí, když budete odpovídat jen ano nebo ne.“

„Fajn.“

„Psychiatrický posudek vypracovaný v době Lisbethiných osmnácti let naznačuje, že má omezenou chápavost.“

„Nesmysl. Lisbeth je pravděpodobně chytřejší než my oba dohromady.“

„Lisbeth nevychodila ani základní školu a neexistují důkazy o tom, že umí číst a psát.“

„Lisbeth Salanderová čte a píše mnohem líp než já. Občas řeší matematické rovnice. Čistou algebru. O takovéhle matematice nemám ani páru.“

„O matematice?“

„Je to její koníček.“

Bublanski a Modigová mlčeli.

„Koníček?“ zeptal se po chvíli Bublanski.

„Jde o nějaký typ rovnic. Nemám ani ponětí o tom, co ty symboly znamenají.“

Bublanski povzdechl.

„Sociální odbor vypracoval posudek, podle kterého byla Lisbeth Salanderová v sedmnácti letech zadržena v Tantolundenu ve společnosti mnohem staršího muže. Naznačuje, že se živila prostitucí.“

„Lisbeth a kurva? Blbost. Nevím, co dělá, ale ani v nejmenším mě nepřekvapuje, že pracovala pro Milton Security.“

„A čím se živí?“

„Nevím.“

„Je lesbička?“

„Ne. Lisbeth se mnou spí, ale to neznamená, že je teplá. Podle mě to nemá vyřešené se sexuální identitou. Zřejmě bude bisexuální.“

„A ta vaše pouta a podobně… je Lisbeth Salanderová sadisticky založená, nebo jak byste ji popsala?“

„Podle mého jste to pochopil úplně špatně. Když občas používáme pouta, je to hra na role a se sadismem nebo násilím to nemá vůbec nic společného. Je to jen hra.“

„Chovala se k vám někdy násilně?“

„Ne. Při našich hrátkách bývám dominantní spíše já.“

Miriam Wu se sladce usmála.

Na odpolední schůzi o třetí vyústilo vyšetřování v první závažnou hádku. Bublanski shrnul situaci a poté vysvětlil, že cítí potřebu vyšetřování rozšířit.

„Od prvního dne jsme soustředili veškerou energii na to, abychom chytili Lisbeth Salanderovou. Je podezřelá v maximální míře – ale obrázek, který o ní máme, se dramaticky liší od názoru všech osob, které ji znají. Armanskij, Blomkvist ani Miriam Wu ji za psychotickou vražedkyni

nepovažují. Proto bych chtěl, abychom nastavené parametry trošku rozšířili a začali přemýšlet i o jiném pachateli nebo o možnosti, že Salanderová měla nějakého komplice, případně o tom, že se k těm výstřelům jen nachomýtla.“

Bublanského slova vyvolala bouřlivou debatu, v níž se proti němu tvrdě postavili Hans Faste a Sonny Bohman z Milton Security. Oba muži tvrdili, že správná obvykle bývají ta nejjednodušší vysvětlení a že přemýšlení o případném jiném pachateli je čistá konspirační teorie.

„Je možné, že v tom Salanderová nebyla namočená sama, ale po nějakém spolupachateli nemáme sebemenší stopy.“

„Vždycky se přece můžeme pustit po stopách těch policajtů, o kterých mluvil Blomkvist,“ řekl kysele Hans Faste.

V této debatě Bublanského podpořila jen Sonja Modigová. Curt Svensson a Jerker Holmberg se spokojili pouze s několika komentáři. Niklas Eriksson z Milton Security během celé diskuse mlčel. Nakonec zvedl ruku státní zástupce Ekström.

„Bublanski, doufám, že nehodláte Salanderovou z vyšetřování vypustit.“

„Samozřejmě že ne. Máme její otisky prstů. Ale až do této chvíle jsme si lámali hlavu nad motivem, a žádný jsme nenašli. Chci, abychom začali přemýšlet trošku jinak. Nemůže do toho být zapleteno více osob? Nemohlo by to nakonec přece jen mít nějakou souvislost s tou knihou o prostituci, na které pracoval Dag Svensson? Blomkvist má pravdu v tom, že spousta lidí v té knize by měla pro vraždu motiv.“

„Jak to chcete udělat?“

„Chci, aby se dva z nás poohlédli po alternativním vrahovi. Mohli by si to vzít na starost Sonja a Niklas.“

„Já?“ otázal se zaraženě Niklas Eriksson.

Bublanski ho vybral proto, že byl nejmladší v místnosti a díky tomu by mohl být nejspíše schopen nekonvenčního myšlení.

„Budete pracovat s Modigovou. Projděte všechno, co jsme zatím zjistili, a zkuste najít něco, co nám ušlo. Faste, ty s Curtem Svenssonem a Bohmanem budeš pokračovat v pátrání po Salanderové. To je hlavní priorita.“

„Co budu dělat já?“ zeptal se Jerker Holmberg.

„Ty se zaměříš na advokáta Bjurmana. Znovu prohledej byt. Podívej se, jestli nám něco neušlo. Otázky?“

Nikdo žádné otázky neměl.

„Fajn. Zatím si necháme pro sebe, že se objevila Miriam Wu. Možná nám ještě neřekla všechno a já nechci, aby se na ni vrhla média.“

Státní zástupce Ekström souhlasil, že se bude postupovat podle Bublanského plánu.

„No jo," řekl Niklas Eriksson a pohlédl na Sonju Modigovou. „Vy jste policajtka, takže vy budete rozhodovat o tom, co budeme dělat."

Oba stáli na chodbě před zasedací místností.

„Myslím, že bychom si měli ještě jednou promluvit s Mikaelem Blomkvistem," řekla Sonja. „Ale napřed musím něco probrat s Bublanským. Teď je pátek odpoledne a já chci mít v sobotu a v neděli volno. To znamená, že se do toho pustíme nejdříve v pondělí. Během víkendu popřemýšlejte o tom, co víme."

Sonja s Niklasem se rozloučili. Modigová vešla k Bublanskému právě ve chvíli, kdy byl na odchodu státní zástupce Ekström.

„Jen na minutku."

„Posaď se."

„Faste mě tak vytočil, že mi ruply nervy."

„Říkal, že jsi na něj vyletěla. Pochopil jsem, že se něco stalo. A proto jsem tam šel a omluvil se Miriam Wu."

„Faste tvrdil, že chci být s Miriam Wu sama proto, že po ní jedu."

„Tak tohle bych radši neslyšel. Ale klasifikoval bych to jako sexuální obtěžování. Chceš na něj podat oznámení?"

„Dala jsem mu přes čumák. To stačí."

„Fajn, beru to tak, že tě strašně vyprovokoval."

„To ano."

„Hans Faste má se silnými ženami potíže."

„Všimla jsem si."

„Jsi silná žena a výborná policistka."

„Díky."

„Ale ocenil bych, kdybys mi nemlátila personál."

„Už se to nebude opakovat. Dnes jsem nestačila ani projít stůl Daga Svenssona v *Miléniu*."

„V tomhle jsme malinko pozadu. Jdi domů a trošku si vydechni, a v pondělí se do toho pustíme naplno."

Niklas Eriksson se zastavil u Hlavního nádraží a dal si kávu v kavárně George. Měl mizernou náladu. Po celý týden očekával, že Lisbeth Salanderová může být v každém okamžiku zatčena. Pokud by při zatýkání kladla odpor, mohlo by to s troškou štěstí dopadnout tak, že by ji nějaký dobrácký policajt odbouchl.

Což byla lákavá představa.

Ale Salanderová byla stále na svobodě. A nejen to, Bublanski začal přemýšlet o jiných možných pachatelích. Situace se vyvíjela nepříznivě.

Být podřízený Sonnyho Bohmana bylo samo o sobě otrava – ten chlap byl jedním z nejnudnějších zaměstnanců Milton Security, naprosto bez fantazie. A teď se ještě navíc stal podřízeným Sonji Modigové.

Právě ona nejvíce zpochybňovala stopy vedoucí k Salanderové a zřejmě právě kvůli ní začal pochybovat i Bublanski. Niklas Eriksson by rád věděl, jestli konstábl Bublina s tou mizernou čubkou nepíchá. Nepřekvapilo by ho to. Má ho pěkně otočeného kolem prstu. Ze všech policajtů se jí uměl postavit jediný Faste.

Niklas Eriksson přemýšlel.

Ráno měli s Bohmanem krátkou schůzku s Armanským a Fräklundem v Milton Security. Týdenní pátrání bylo bezvýsledné a Armanskij byl znepokojený z toho, že objasnění vražd je zjevně v nedohlednu. Fräklund navrhl, aby Milton Security ještě zvážila, zda se v tom má angažovat – Bohman a Eriksson mají přece na práci jiné věci než pomáhat policajtům.

Armanskij chvíli přemýšlel a poté rozhodl, že Bohman a Eriksson budou v pátrání ještě týden pokračovat. Pokud ani poté nedosáhnou žádných výsledků, celý projekt přeruší.

Jinými slovy, Niklasu Erikssonovi tak zbývala ještě týdenní lhůta, než se dveře k policejnímu vyšetřování opět uzavřou. Nebyl si jist, co by měl udělat.

Po chvíli zvedl telefon a zavolal Tonymu Scalovi, novináři na volné noze, který psal nějaké bláboly pro pánské časopisy. Niklas Eriksson se s ním už párkrát setkal. Niklas ho pozdravil a řekl, že má jisté informace ohledně vyšetřování vražd v Enskede. Vysvětlil Scalovi, jak se zničehonic ocitl přímo uprostřed nejžhavějšího policejního vyšetřování. Scala po jeho nabídce přirozeně chňapl všemi deseti, protože věděl, že by mu z toho mohla kynout práce pro nějaké větší noviny. Muži se domluvili, že si promluví na šálkem kávy, a rozhodli se pro restauraci Aveny na Královské ulici.

Hlavním osobním rysem Tonyho Scaly byla tloušťka. Obrovská tloušťka.

„Pokud ode mě chcete nějaké informace, musíte udělat dvě věci.

„Tak ven s tím.“

„Za prvé v tom článku nesmíte jmenovat Milton Security. Při vyšetřování vystupujeme pouze v roli konzultanta, a pokud se zmíníte o naší firmě, mohl bych se dostat do podezření, že vypouštím informace.“

„No, fakt, že u vás Salanderová pracovala, je pro nás dost zajímavý.“

„Uklízela tam a podobně,“ odpálkoval ho Eriksson. „To není žádná novinka.“

„Fajn.“

„Za druhé ten text napíšete tak, aby z něj vyplývalo, že vám ty informace dala nějaká žena.“

„A proč?“

„Aby na mě nepadlo podezření.“

„Dobře. Tak co pro mě máte?“

„Právě se ukázala lesbická kámoška té Salanderové.“

„Páni. Ta holka, co je hlášená na Lundské ulici a co zmizela?“

„Miriam Wu. Má to pro vás nějakou cenu?“

„Jasně že jo. A kde mezitím byla?“

„V cizině. Tvrdí, že o těch vraždách vůbec neslyšela.“

„Je nějak podezřelá?“

„Ne, v téhle chvíli ne. Dnes byla u nás na výslechu a před třemi hodinami ji pustili.“

„Aha. Věříte tomu, co říká?“

„Myslím, že lže, až se jí od huby práší. Něco ví.“

„Aha.“

„Trochu si na ni posviťte. Ta holka provozuje se Salanderovou sadomaso.“

„A tohle opravdu víte?“

„Přiznala to při výslechu. Při domovní prohlídce jsme u ní našli pouta, rákosky a sexuální hračky.“

S rákoskami to Niklas Eriksson poněkud přehnal. Jo, byla to naprostá lež, ale ta čínská čubka si s rákoskou určitě taky hrála.

„Děláte si legraci?“ otázal se Tony Scala.

V knihovně právě zavírali a Paolo Roberto byl jedním z posledních návštěvníků. Odpoledne strávil tím, že si přečetl každičký řádek o honu na Lisbeth Salanderovou.

Když vyšel na ulici Sveavägen, byl zmatený a měl mizernou náladu. A hlad. Zašel do McDonald’s, objednal si hamburger a posadil se do rohu.

Lisbeth Salanderová jako trojnásobná vražedkyně. Tomu prostě nemohl uvěřit. Tahle vyzáblá podivínská holka ne. Otázkou bylo, zda v té věci může něco podniknout. A pokud ano, co by to mělo být.

Miriam Wu se vrátila taxíkem na Lundskou ulici a prohlédla si spoušť ve svém zrenovovaném bytě. Skříně, prádelníky, krabice a zásuvky byly prázdné. Celý byt byl špinavý od prášku na snímání otisků prstů. Její nejtajnější sexuální hračky ležely na hromadě na posteli. Pokud viděla, nic nechybělo.

Jejím prvním opatřením bylo to, že zavolala zámečnickou pohotovost na Södermalmu, aby si nechala vyměnit zámek. Zámečník se měl objevit během hodiny.

Miriam zapnula kávovar a zakroutila hlavou. *Lisbeth, Lisbeth, do čeho ses to do prdele zapletla?*

Miriam vzala mobilní telefon a zmáčkla Lisbethino číslo, ale dozvěděla se pouze to, že volaný účastník je v současné době nedostupný. Dlouho seděla u kuchyňského stolu a pokoušela se přijít tomu na kloub. Lisbeth Salanderová, kterou znala, nebyla žádná psychicky narušená vražedkyně, ale na druhé straně ji Miriam moc dobře neznala. V posteli byla Lisbeth sice žhavá, ale na druhé straně dokázala být studená jako ryba, když neměla náladu.

Miriam se rozhodla, že tomu neuvěří, dokud si nepromluví s Lisbeth a ta jí to nevysvětlí. Najednou měla slzy na krajíčku a několik hodin strávila uklízením.

V sedm hodin večer měla na dveřích nový zámek a byt se tak opět stal do určité míry obyvatelným. Mimmi se osprchovala a právě ve chvíli, kdy se v hedvábném černožlutém orientálním županu posadila ke kuchyňskému stolu, někdo zazvonil. Když otevřela, spatřila mimořádně otylého neoholeného chlapíka.

„Zdravím vás, Miriam, jmenuju se Tony Scala a jsem novinář. Mohla byste mi odpovědět na pár otázek?“

Muž s sebou měl fotografa, který jí vypálil blesk přímo do obličeje.

Miriam Wu zapřemýšlela nad ranou loktem do kořene nosu, ale měla dost zdravého rozumu na to, aby si uvědomila, že fotografie by tak byly ještě tučnějším soustem.

„Byla jste v zahraničí s Lisbeth Salanderovou? Víte, kde je?“

Miriam Wu zabouchla dveře a zamkla nově nainstalovaný zámek se západkou. Tony Scala zvedl stříšku otvoru pro vhazování pošty.

„Miriam, dříve či později stejně budete muset s médii mluvit. Můžu vám pomoct.“

Miriam sevřela ruku v pěst a bouchla s ní do otvoru. Uslyšela bolestné zakvílení Tonyho Scaly, kterému přiskřípla prsty. Poté zavřela dveře do

chodby, lehla si do postele a zavřela oči. *Lisbeth, až tě dostanu do ruky, tak tě uškrtím.*

Po návštěvě Smådalarö strávil Mikael Blomkvist odpoledne návštěvami dalších zákazníků, jejichž jména hodlal Dag Svensson zveřejnit. Prověřil tak celkem šest ze sedmatřiceti uvedených jmen. Poslední byl penzionovaný soudce, žijící v Tumbě, který několikrát rozhodoval v případech týkajících se prostituce. Bylo však osvěžující, že soudce nic nepopíral, nevyhrožoval ani nežádal o milost. Naopak, bez okolků přiznal, že s těmi čubkami z východu samozřejmě píchal. Ne, vůbec toho nelituje. Prostituce je čestné zaměstnání a je přesvědčen o tom, že děvčatům prokázal službu tím, že byl jejich zákazníkem.

Mikael byl právě u Liljeholmenu, když mu o desáté večer zavolala Malin Erikssonová.

„Ahoj," řekla Malin. „Už jsi viděl internetové vydání *Draka*?"

„Ne, co se děje?"

„Ta přítelkyně Lisbeth Salanderové se právě vrátila domů."

„Cože? Kdo?"

„Lesbička, která se jmenuje Miriam Wu a bydlí v Lisbethině bytě na Lundské ulici."

Wu, pomyslel si Mikael. *Na dveřích bylo Salanderová – Wu.*

„Díky. Už jedu."

Miriam Wu odpojila telefon v bytě a vypnula mobil. Novinka o jejím návratu se objevila v internetovém vydání jednoho deníku o půl osmé večer. Krátce poté volal *Aftonbladet* a o tři minuty později *Expresen* a žádaly ji o komentář. List *Aktuálně* novinku uveřejnil, avšak nejmenoval ji, ale již o deváté se od ní snažilo získat komentář šestnáct reportérů z různých médií.

Dvakrát se stalo, že někdo zazvonil u dveří. Miriam Wu neotevřela a v celém bytě zhasla. Dalšímu novináři, který ji obtěžoval, měla chuť rozmlátit ciferník. Nakonec zapnula mobilní telefon a zavolala kamarádce, která bydlela kousek pěšky u Hornstullu, a požádala ji, jestli u ní může přespat.

Miriam proklouzla na ulici necelých pět minut předtím, než u domu zaparkoval Mikael Blomkvist a marně zvonil u jejích dveří.

Bublanski zavolal Sonje Modigové v sobotu ráno těsně po desáté. Sonja spala do devíti a poté se chvíli škádlila s dětmi, než se s nimi její manžel vydal na nákup sobotních sladkostí.

„Četla jsi dnešní noviny?“

„Ještě ne. Vzbudila jsem se teprve před hodinou a byla jsem s dětmi. Stalo se něco?“

„Někdo z vyšetřovacího týmu vypouští informace do tisku.“

„To jsme věděli celou dobu. Před pár dny dal někdo médiím soudně psychiatrický posudek Salanderové.“

„To udělal zástupce Ekström.“

„Ekström?“

„Jo. Jasně že on. I když to nikdy nepřizná. Snaží se vzbudit zájem, protože z toho má prospěch. Ale v tomhle případě to byl někdo jiný. Jeden novinář, jmenuje se Tony Scala, mluvil s nějakým policajtem, který mu vyžvanil spoustu informací o Miriam Wu. Mimo jiné i podrobnosti ze včerejšího výslechu. Právě tohle jsme si chtěli zatím nechat pro sebe, a Ekström děsně zuří.“

„A sakra.“

„Ten novinář nikoho nejmenoval. Svůj zdroj popsal jako osobu, která ve vyšetřování zastává ústřední postavení.“

„Do prdele,“ řekla Sonja Modigová.

„Jednou v tom článku mluví o svém zdroji jako ‚o ní‘.“

Sonja Modigová se na dvacet vteřin odmlčela, než jí to došlo. Jedinou ženou ve vyšetřování byla ona.

„Jane… já jsem žádnému novináři neřekla jediné slovo. Ani na chodbě jsem to s nikým neprobírala. Ani se svým mužem.“

„Věřím ti. A ani na vteřinu jsem si nemyslel, že bys vypouštěla informace. Ale žalobce Ekström bohužel ano. A přes svátky měl službu Hans Faste, a ten to těmi svými pitomými narážkami ještě víc vyhrotil.“

Sonja Modigová byla najednou úplně zmatená.

„A co bude teď?“

„Ekström požaduje, abych tě odvolal z vyšetřování, než se to obvinění vyšetří.“

„To není nejlepší nápad. Jak bych mohla dokázat, že…?“

„Nemusíš nic dokazovat. To vyšetřovatel musí dokazovat.“

„Já vím, ale… do prdele se vším. Jak dlouho se to vyšetřování potáhne?“

„Vyšetřování už proběhlo.“

„Cože?“

„Ptal jsem se tě. Řekla jsi, že jsi nikomu žádné informace nedala. Takže vyšetřování skončilo a musím jen napsat zprávu. Uvidíme se v pondělí v devět u Ekströma v kanceláři a probereme to.“

„Díky, Bublanski.“

„Nemáš za co.“

„Je tu jeden zádrhel.“

„Já vím.“

„Pokud jsem ty informace nevypustila já, tak to musel být někdo jiný od nás ze skupiny.“

„Napadá tě někdo?“

„Spontánně jsem byla v pokušení říct Faste… ale ve skutečnosti si to nemyslím.“

„Musím s tebou souhlasit. Je to pěknej hajzlík, ale děsně zuřil, když se o tom úniku dozvěděl.“

Bublanski se rád procházel, když měl čas a když bylo pěkně. Byla to jedna z mála forem pohybu, kterým se věnoval. Bydlel ve Stockholmu na Södermalmu na ulici Katarina Bangata, nedaleko redakce *Milénia* a agentury Milton Security, kde pracovala Lisbeth Salanderová, a v blízkosti jejího bývalého bydliště na Lundské ulici. Navíc to měl kousek pěšky do synagogy na ulici Svatého Pavla. Během sobotního odpoledne všechna tato místa navštívil.

Při první části procházky mu dělala společnost jeho žena Agnes. Byli svoji už třiadvacet let a Bublanski jí po celou dobu byl naprosto věrný.

Na chvíli se zastavili v synagoze a povídali si s rabínem. Bublanski byl polský Žid a Agnesina rodina – tedy její zlomek, který přežil Osvětim – pocházela z Maďarska.

Po návštěvě synagogy se každý vydal svou cestou – Agnes se vypravila na nákupy, zatímco manžel se chtěl ještě trochu projít. Cítil potřebu být sám a důkladně se nad obtížným vyšetřováním zamyslet. Bublanski pečlivě zhodnotil veškerá opatření, která provedl od Zeleného čtvrtka ráno, kdy byl pověřen vyšetřováním, ale mnoho opomenutí nenašel.

Chyby se dopustil tím, že okamžitě někoho nevyslal do redakce *Milénia* prověřit pracovní stůl Daga Svenssona. Když se k tomu konečně dostal – udělal to sám –, tak už Mikael Blomkvist stačil kdovíco odklidit.

Dále jim při vyšetřování ušlo, že si Lisbeth Salanderová koupila auto. Podle zprávy Jerkera Holmberga však ve voze nic zajímavého nebylo. Kromě opomenutí s autem a pracovním stolem však vyšetřování proběhlo přesně tak, jak mělo.

Bublanski se zastavil u stánku na Zinkensdammu a zamyšleně se zahleděl na jednu titulní stránku. Pasová fotografie Lisbeth Salanderové se smrskla na malý čtvereček v horním rohu a pozornost se soustředila na dostupnější novinky.

POLICIE ODHALUJE
LESBICKOU
SATANISTICKOU SKUPINU

Bublanski si noviny koupil a listoval jimi, dokud nedošel na stránku, jíž dominoval obrázek pěti dospívajících děvčat v černém oblečení, v kožených ocvočkovaných bundách, v roztrhaných džínsách a co nejupnutějších tričkách. Jedna z dívek držela vlajku s pentagramem a jiná měla zvednutý ukazováček a malíček. V textu u obrázku se Bublanski dočetl, že *Lisbeth Salanderová se scházela s jednou death metalovou skupinou, která hrála po malých klubech. V roce 1966 skupina oslavovala satanismus a měla hit s názvem „Etiquette of Evil*“.

Jméno Evil Fingers zde zmíněno nebylo a dívky měly vyretušovaný obličej. Známí členů této rockové skupiny je však bez větších obtíží poznali.

Další článek se soustředil na Miriam Wu a byl doplněn fotografií, pořízenou na jedné show v Bernsově kavárně, v níž vystupovala. Byla zde vyobrazena v ruské oficírské čapce s obnaženou horní částí těla. Snímek byl pořízen z podhledu. Stejně jako děvčata z Evil Fingers měla i Miriam Wu vyretušovaný obličej. Hovořilo se tu o ní jako o jednatřicetileté ženě.

Přítelkyně Salanderové psala o lesbickém sadomasochistickém sexu: Tato jednatřicetiletá žena je ve stockholmských podnicích proslulá. Nijak se netají tím, že sexuálně obtěžuje ženy a že chce být v páru dominantní.

Reportér dokonce našel nějakou dívku jménem Sára, která se podle vlastního tvrzení stala objektem sexuálního obtěžování této jednatřicetileté ženy. Dívčin přítel byl chováním dotyčné ženy „otřesen“. Článek tvrdil, že se jedná o jakousi podivnou a elitářskou skupinu na okraji hnutí homosexuálů, která se mimo jiné prezentovala na takzvaném „bondage workshopu“ na festivalu Gay Pride. Celý text byl postaven na citátu z šest let starého a zjevně provokativního článku Miriam Wu, publikovaného ve

feministickém fanzinu, který se podařilo objevit jednomu reportérovi. Bublanski článek přelétl očima a poté noviny zahodil do koše na odpadky.

Chvíli přemýšlel o Hansi Fastovi a Sonje Modigové. Dva schopní vyšetřovatelé. Ale s Fastem byla potíž. Lezl lidem na nervy. Bublanski si uvědomil, že si s Fastem bude muset promluvit, ale nechtělo se mu věřit, že by právě on vypouštěl informace z vyšetřování.

Když Bublanski opět vzhlédl, stál na Lundské ulici a pozoroval vchod do domu Lisbeth Salanderové. Došel sem zcela bezděčně. Nebyl z toho ani za mák moudrý.

Bublanski vyšel po schodech na Horní Lundskou ulici, chvíli tu postál a přemýšlel o historce Mikaela Blomkvista o tom, že Salanderovou někdo přepadl. Ani tohle k ničemu nevedlo. Neexistovalo žádné oznámení na policii, žádná jména a dokonce ani žádný pořádný popis dotyčné osoby. Blomkvist tvrdil, že neviděl poznávací značku dodávky, která z místa činu ujela.

Pokud se to vůbec stalo.

Jinými slovy – další slepá ulička.

Bublanski pohlédl na vínovou Hondu, která byla celou dobu zaparkovaná na stejném místě. Najednou viděl, že ke vchodu míří Mikael Blomkvist.

Miriam Wu se vzbudila pozdě dopoledne zamotaná do prostěradla, posadila se a rozhlédla se po cizím pokoji.

Náhlý zájem médií použila jako záminku k tomu, aby zavolala kamarádce a požádala ji o nocleh. Ale uvědomila si, že se tak rychle přestěhovala i ze strachu, aby na dveře nezaklepala Lisbeth Salanderová.

Policejní výslech a novinové články se jí dotkly víc, než myslela. Ačkoli se Miriam rozhodla, že se svými závěry počká a dá Lisbeth příležitost, aby jí vysvětlila, co se stalo, přesto začala o Lisbethině nevině pochybovat.

Pohlédla na sedmatřicetiletou Viktorii Viktorssonovou, zvanou Dvojité věčko, která byla stoprocentní lesba. Ležela na zádech a něco si ve spánku mumlala. Miriam Wu vklouzla do koupelny a osprchovala se. Poté šla koupit pečivo k snídani. Titulních stránek novin si všimla až u pokladny v obchodu vedle Kafé Cinnamon na Dílenské ulici. Utekla zpět do bytu Dvojitého věčka.

Mikael Blomkvist přešel kolem vínové Hondy ke vchodu Lisbeth Salanderové, vyťukal vstupní kód a zmizel v domě. Byl pryč dvě minuty a

poté opět vyšel na ulici. Nikdo doma? Blomkvist se díval po ulici a zjevně byl nerozhodný. Bublanski ho zadumaně pozoroval.

Bublanského znepokojoval fakt, že pokud Mikael Blomkvist o přepadení na Lundské ulici lhal, naznačovalo to, že v celé věci hraje nějakou roli, v nejhorším případě se dokonce mohlo jednat o účast na vraždách. Ale pokud mluvil pravdu – a zatím neměl důvod jeho slova zpochybňovat –, existovala v dramatu jakási skrytá rovnice. Znamenalo by to, že v celé věci existovalo více neznámých aktérů, a vražda tak mohla být mnohem komplikovanější než čin patologicky narušené dívky, spáchaný v pomatení smyslů.

Když Blomkvist zamířil směrem k Zinkensdammu, Bublanski na něj zavolal. Blomkvist se zastavil a vydal se Bublanskému naproti. Setkali se přesně pod schody.

„Zdravím, Blomkviste. Hledáte Lisbeth Salanderovou?"

„Vlastně ne. Hledám Miriam Wu."

„Není doma. Někdo prozradil médiím, že se objevila."

„Dozvěděli jste se od ní něco?"

Bublanski si Mikaela zkoumavě změřil. *Kalle Blomkvist*.

„Pojďte se se mnou projít," vyzval ho Bublanski. „Potřeboval bych si dát kafe."

Muži prošli kolem Högalidského kostela ke kavárně Sestřička u Liljeholmského mostu, kde si Bublanski objednal dvojité espreso se lžící studeného mléka a Mikael jedno caffé latte. Posadili se do místnosti pro kuřáky.

„Už dlouho jsem neměl takhle bezvýchodný případ," řekl Bublanski. „Kolik vám toho můžu povědět s tím, že se to zítra ráno neobjeví v *Expresu*?"

„Nepracuju pro *Expres*."

„Dobře víte, co tím myslím."

„Bublanski – já nevěřím, že to udělala Lisbeth."

„A teď po tom jdete a pátráte na vlastní pěst? To proto vám říkají Kalle Blomkvist?"

Mikael se najednou usmál.

„Jak jsem pochopil, vám říkají konstábl Bublina."

Bublanski se strnule usmál.

„Proč nevěříte, že to udělala Salanderová?"

„O jejím poručníkovi nevím zhola nic, ale prostě neměla důvod k tomu, aby zavraždila Daga a Miu. Hlavně ne Miu. Lisbeth nesnáší muže, kteří nenávidí ženy, a právě Mia měla v úmyslu skřípnout celou řadu zákazníků

prostitutek. To, co Mia dělala, přesně souhlasilo s tím, co by udělala sama Lisbeth. Je to morální člověk.“

„Pořád si o ní neumím udělat obrázek. Je to zaostalý cvok, nebo schopný detektiv?“

„Lisbeth je jiná než ostatní. Je hodně asociální, ale v hlavě to má naprosto v pořádku. Naopak, zřejmě je schopnější než my oba dohromady.“

Bublanski si povzdechl. Mikael Blomkvist použil stejná slova jako Miriam Wu.

„V každém případě ji musíme zatknout. Nechci zacházet do podrobností, ale máme důkazy, že se nacházela na místě činu, a navíc má přímou spojitost s vražednou zbraní.“

Mikael přikývl.

„To pak zřejmě znamená, že jste tam našli její otisky. Ale neznamená to, že střílela ona.“

Bublanski přikývl.

„I Dragan Armanskij o tom pochybuje. Je příliš opatrný, aby to řekl na rovinu, ale i on hledá důkazy pro její nevinu.“

„A vy? Co si myslíte vy?“

„Já jsem policajt. Zatýkám lidi a vyslýchám je. Právě teď to pro Lisbeth Salanderovou vypadá dost černě. Už jsme usvědčili vraha na základě mnohem slabších důkazů.“

„Neodpověděl jste mi na otázku.“

„Nevím. Pokud by byla nevinná… kdo by podle vás mohl mít zájem zavraždit jejího poručníka a vaše přátele?“

Mikael vytáhl krabičku cigaret a nabídl Bublanskému, ten však zavrtěl hlavou. Mikael nechtěl policii lhát a uvědomil si, že by měl prozradit něco ze svých úvah o muži jménem Zala. Také by Bublanskému měl povědět o komisaři Gunnaru Björckovi od tajných služeb.

Ale Bublanski i jeho kolegové měli přístup k Dagovým materiálům se Zalovou složkou. Stačilo jen si všechno důkladně pročíst. Namísto toho vyrazili jako parní válec přímo na Lisbeth Salanderovou a zveřejnili v masmédiích všechny intimní podrobnosti z jejího života.

Mikael měl jeden nápad, ale věděl, jak by to dopadlo. Nechtěl Björcka jmenovat dříve, než si bude jistý. *Zalaščenko*. Tady existovala souvislost jak s Bjurmanem, tak i s Dagem a Miou. Problém byl pouze v tom, že mu Björck nic neřekl.

„Ještě se v tom chvíli povrtám a přijdu s alternativní teorií.“

„Doufám, že v tom není namočený žádný policajt.“

Mikael se usmál.

„Ne. Zatím ne. Co říkala Miriam Wu?“

„Přibližně to samé co vy. Ty dívky spolu měly poměr.“

Bublanski pohlédl na Mikaela.

„Do toho mi nic není,“ řekl Mikael.

„Miriam Wu se se Salanderovou scházela tři roky. Miriam o její minulosti vůbec nic neví a nevěděla ani to, kde pracuje. Tomu se dá těžko věřit. Ale myslím, že mluvila pravdu.“

„Lisbeth je velice uzavřená,“ řekl Mikael.

Muži chvíli seděli mlčky.

„Máte číslo Miriam Wu?“

„Jo.“

„Dáte mi ho?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Mikaeli, tohle je záležitost policie. Žádné soukromé čmuchaly s bláznivými teoriemi nepotřebujeme.“

„Já zatím žádnou teorii nemám. Ale věřím, že odpověď na tu záhadu je v materiálu Daga Svenssona.“

„Pokud si dáte práci, pravděpodobně Miriam Wu poměrně snadno najdete.“

„Pravděpodobně. Ale nejjednodušší je zeptat se někoho, kdo její číslo už má.“

Bublanski si povzdechl. Mikael najednou pocítil ohromný vztek.

„Podle vás jsou policajti schopnější než obyčejní smrtelníci, kterým říkáte soukromí čmuchalové?“ zeptal se Mikael.

„Ne, to si nemyslím. Ale policajti jsou k vyšetřování zločinů vyškolení.“

„I soukromé osoby můžou být vyškolené,“ řekl pomalu Mikael. „A někdy jsou soukromí detektivové mnohem schopnější než skuteční policajti.“

„To si myslíte vy.“

„To vím. Případ Joy Rahman. Spousta policajtů pět let nehnula ani prstem a zavírala oči, zatímco nevinný Rahman seděl za vraždu nějaké babky. A seděl by dodnes, kdyby jedna učitelka nevěnovala několik let serióznímu vyšetřování. Navíc neměla k dispozici žádný z vašich zdrojů. Dokázala nejen to, že je Rahman nevinný, ale našla i osobu, která byla s velkou pravděpodobností skutečným vrahem.“

„V případě Rahman jsme přišli o prestiž. Státní zástupce odmítal brát na vědomí fakta.“

Mikael Blomkvist pozoroval Bublanského.

„Bublanski… měl bych vám něco říct. Přesně v této chvíli přicházíte o prestiž i v případě Salanderová. Já tvrdím, že Daga a Miu nezavraždila. A dokážu to. Najdu vám alternativního vraha, a až k tomu dojde, tak napíšu článek, který si se svými kolegy za rámeček nedáte."

Cestou domů na ulici Katarina Bangata pocítil Bublanski potřebu si o celé věci pohovořit s Bohem, ale namísto toho, aby zašel do synagogy, se vydal do katolického kostela na ulici Folkungů. V zásadě neměl jakožto žid v katolickém kostele co pohledávat, ale kostel byl poklidné místo, kam Bublanski pravidelně chodíval, když si potřeboval srovnat myšlenky. Jan Bublanski si uvědomoval, že katolický kostel je na přemýšlení stejně dobrý, a byl přesvědčen, že by proti tomu Bůh nic nenamítal. Navíc mezi katolictvím a judaismem existoval jeden velký rozdíl. Do synagogy chodil proto, že hledal společnost a sounáležitost s jinými lidmi. Katolíci chodí do kostela proto, aby mohli pobýt s Bohem chvilku o samotě. Celý kostel vyzýval k tichu a nařizoval, aby byl návštěvník ponechán v klidu.

Bublanski přemýšlel o Lisbeth Salanderové a o Miriam Wu. Přemýšlel i o tom, co před ním Erika Bergerová a Mikael Blomkvist zamlčeli. Byl přesvědčen, že o Salanderové vědí něco, co mu neřekli. Rád by věděl, jakou „detektivní práci" Lisbeth Salanderová pro Mikaela Blomkvista vlastně dělala. Chvíli přemýšlel nad tím, že Salanderová pracovala pro Blomkvista těsně předtím, než odhalil Wennerströma, ale po krátkém zvážení tuto možnost zavrhl. Lisbeth Salanderová s tímhle dramatem neměla nic společného a sotva by k němu mohla něčím důležitým přispět. Ať byla sebelepší detektiv.

Bublanski byl znepokojený.

Nelíbila se mu Blomkvistova bezvýhradná důvěra v nevinu Lisbeth Salanderové. Jedna věc je, když má nějaké pochybnosti on jako policista – pochybování bylo jeho pracovní náplní. Ale jiná věc je, když ho vyzve na souboj soukromý čmuchal jako Mikael Blomkvist.

Bublanski neměl soukromé čmuchaly rád, protože obvykle přicházeli s konspiračními teoriemi, které se v novinách proměnily v palcové titulky, ale pro policii nejčastěji znamenaly jen zbytečnou práci navíc.

Tento případ se zvrhl v naprosto nejbláznivější vyšetřování vraždy, ke kterému se Bublanski kdy přichomýtl. Něco důležitého mu muselo ujít. Po vraždě spáchané neznámým pachatelem musí následovat řetězec logických důsledků. Pokud se na Mariánském náměstí najde sedmnáctiletý ubodaný chlapec, je třeba ihned zmapovat, která banda skinheadů nebo jiných

výtržníků dělala hodinu předtím potíže u Jižního nádraží. Byli tu kamarádi, známí, svědci a poměrně brzy i podezřelí.

Pokud někdo vypálí tři rány na dvaačtyřicetiletého chlapíka v hospodě na Skärholmu a ukáže se, že to byla nějaká gorila z jugoslávské mafie, je třeba zjistit, kteří zbohatlíci se snaží získat kontrolu nad pašováním cigaret.

Pokud se najde spořádaná šestadvacetiletá žena ze zajištěných poměrů uškrcená ve vlastním bytě, je nutno odhalit, kdo je její přítel nebo s kým mluvila večer předtím v hospodě.

Bublanski už měl na kontě tolik obdobných případů, že by to zvládl i ve spánku.

Přitom vyšetřování začalo tak slibně. Hlavní podezřelou měli už po několika hodinách. Lisbeth Salanderové byla ta role přímo střižená na míru – zjevně se jednalo o psychicky narušeného člověka, který po celý život trpěl násilnickými a nekontrolovatelnými výbuchy. V podstatě se nejednalo o nic jiného než o to, aby ji zatkli a přiměli k přiznání, nebo ji v závislosti na situaci poslali šupem do cvokárny. Ale pak se všechno nějak zhatilo.

Salanderová nebydlela tam, kde měla. Jejími přáteli byli Dragan Armanskij a Mikael Blomkvist. Měla poměr s proslulou lesbou, která provozovala sexuální hrátky s pouty, což v současné napjaté situaci přivádělo média k šílenství. V bance měla dva a půl milionu korun, ale nikdo nevěděl, kde pracuje. A pak přijde Blomkvist se svými teoriemi o obchodování s lidmi a s dalšími konspiracemi a jako novinářská celebrita má opravdu moc celé vyšetřování jediným dobře načasovaným článkem obrátit naruby.

Především se ale ukázalo, že policie hlavní podezřelou nedokáže zadržet, ačkoli se jedná o mrňavou žábu neobyčejného vzezření s tetováním po celém těle. Brzy to bude už čtrnáct dní, a oni nemají ani nejmenší potuchy o tom, kde ta holka může být.

Gunnar Björck, v současné době pobývající na nemocenské kvůli pochroumané ploténce, jinak zaměstnaný v tajných službách jako pomocný šéf útvaru pro zahraniční styky a informace, prožil od chvíle, kdy jeho práh překročil Mikael Blomkvist, opravdu mizerných čtyřiadvacet hodin. Cítil neutuchající tupou bolest v zádech. Přecházel sem a tam po bytě, neschopný uklidnit se nebo začít jednat. Zkoušel něco vymyslet, ale jednotlivé kousky skládanky mu do sebe stále nějak nezapadaly. Nedokázal pochopit, jak spolu všechno souvisí.

Když se den po vraždě Nilse Bjurmana dozvěděl o jeho smrti, jen otevřel pusu dokořán. Ale nepřekvapilo ho, když byla téměř vzápětí za

hlavní podezřelou označena Lisbeth Salanderová a následně ji začali zběsile honit. Pečlivě sledoval každé slovo, které padlo v televizi, koupil si všechny deníky, aby mu nic neušlo, a pozorně si přečetl každý řádek v novinách.

Björck ani na vteřinu nepochyboval o tom, že Lisbeth Salanderová je psychicky narušená a že je schopná někoho zabít. Neměl nejmenší důvod o její vině pochybovat či nevěřit výsledkům policejního vyšetřování – naopak, všechno, co o Lisbeth Salanderové věděl, jasně ukazovalo, že je to opravdu psychotický cvok. Už se chystal zavolat na policii a přispět k vyšetřování dobrými radami, případně alespoň získat přehled o vývoji situace, ale nakonec došel k závěru, že se ho ta věc vlastně netýká. V jeho kanceláři už sedí někdo jiný a jsou tam kompetentní lidé, kteří se o vše postarají. Rozhovor s ním by navíc mohl vzbudit nežádoucí pozornost, o kterou nestál. Takže se do věci nemíchal a jen roztržitě sledoval zprávy v novinách a v televizi.

Návštěva Mikaela Blomkvista jeho klidem naprosto otřásla. Björckovi nikdy ani na mysl nepřišlo, že by se vražedné orgie Lisbeth Salanderové mohly nějak týkat i jeho – že jednou z jejích obětí bude mediální svině, která ho hodlala zostudit před celým Švédskem.

Stejně tak ho ani ve snu nenapadlo, že by se v tomto příběhu jako odjištěný ruční granát mohlo objevit jméno Zala, a ještě absurdnější byla skutečnost, že by to jméno znal Mikael Blomkvist. Bylo to tak nepravděpodobné, že se to příčilo zdravému rozumu.

Den po Mikaelově návštěvě zvedl Björck sluchátko a zavolal svému bývalému šéfovi, kterému bylo osmasedmdesát a žil v Laholmu. Musí zjistit souvislosti a nedat přitom najevo, že volá z jiného důvodu než z pouhé zvědavosti a z profesionálního zájmu. Byl to poměrně krátký rozhovor.

„Tady je Björck. Předpokládám, že jsi četl noviny.“

„Jo, četl. Tak ona se zase objevila.“

„A nijak zvlášť se nezměnila.“

„Teď už to není naše věc.“

„Ty si nemyslíš, že…?“

„Ne, nemyslím. Tohle všechno je už mrtvé a pohřbené. Neexistuje žádná souvislost.“

„Ale proč ze všech lidí právě Bjurman? Podle mě to není náhoda, že se stal jejím poručníkem.“

Několik minut panovalo ticho.

„Ne, nebyla to náhoda. Před třemi lety to vypadalo jako dobrý nápad. Kdo tohle mohl tušit?“

„Kolik toho Bjurman věděl?“

Björckův bývalý šéf se najednou zachechtal.

„Ty moc dobře víš, co měl Bjurman v hlavě. Nebyl to žádnej Einstein.“

„Já myslím… znal ty souvislosti? Nemůže být v jeho pozůstalosti něco, co by někoho zavedlo k…?“

„Ne, samozřejmě že ne. Chápu, co tím myslíš, ale nedělej si starosti. Salanderová byla v téhle historii vždycky tak trochu horký brambor. Narafičili jsme to tak, že ten úkol padl na Bjurmana, ale jen proto, abychom jejího poručníka měli pod kontrolou. Radši on než někdo úplně cizí. Pokud by si začal pouštět pusu na špacír, tak by se to dostalo k nám. Teď se to všechno vyřešilo tím nejlepším způsobem.“

„Co tím myslíš?“

„No, po tomhle si ta Salanderová posedí ve cvokárně hezky dlouho.“

„Fajn.“

„Nedělej si starosti. Jen si klidně užívej nemocenskou.“

Ale právě tohle Gunnar Björck nemohl. Způsobil to Mikael Blomkvist. Björck se posadil ke kuchyňskému stolu, hleděl oknem na Panenský záliv a pokoušel se srovnat si celou situaci v hlavě. Děsily ho dvě věci.

Mikael Blomkvist ho veřejně označí za zákazníka prostitutek. Hrozilo tak velké nebezpečí, že jeho policejní kariéra skončí odsouzením za trestný čin porušení zákona o prostituci.

Závažnější však byla skutečnost, že Mikael Blomkvist jde po Zalovi. Byl do toho nějak zapletený. A Zala by ho dovedl přímo ke dveřím Gunnara Björcka.

Jeho bývalý šéf ho ubezpečil, že v Bjurmanově pozůstalosti není nic, co by vedlo k Björckovi. Ale něco tam přece bylo. Vyšetřování z roku 1991. A ten spis Bjurman dostal právě od Gunnara Björcka.

Björck si znovu vybavil setkání s Bjurmanem, k němuž došlo před devíti měsíci. Sešli se tehdy na Starém Městě. Bjurman mu jednou odpoledne zavolal a zeptal se ho, jestli by s ním nezašel na pivo. Mluvili o střelbě z pistole a o všem možném, ale Bjurman ho vyhledal z nějakého konkrétního důvodu. Něco od něj potřeboval. Zeptal se ho na Zalaščenka…

Björck vstal a šel ke kuchyňskému oknu. Země se mu trochu houpala pod nohama. Vlastně se houpala pořádně. Na co se ho to Bjurman ptal?

„Abych nezapomněl… právě dělám na případu, ve kterém se objevil jeden starý známý…“

„Ale, a kdopak?“

„Alexander Zalaščenko. Pamatuješ se na něj?“

„Aby ne. Na toho se jen tak zapomenout nedá.“

„Kam potom zmizel?“

Vlastně to nebyla Bjurmanova věc. Už jen kvůli těm otázkám si Bjurmana měl proklepnout… Ale ptal se přece kvůli tomu, že se stal poručníkem Lisbeth Salanderové. Říkal, že potřebuje ten starý vyšetřovací protokol. *A já mu ho dal.*

Björck se dopustil vážného přehmatu. Vycházel z toho, že Bjurman již musí být o věci informován – cokoli jiného bylo vlastně nemyslitelné. A Bjurman mu tu věc předložil tak, jako by se jen snažil najít nějakou zkratku mezi spoustou byrokratických kliček, jelikož všechny materiály podléhaly utajení a věc by se tak táhla celé měsíce. Především v případě, kdy se jednalo o Zalaščenka.

Já mu ten spis dal. Ještě stále patřil k materiálům podléhajícím utajení, ale Björck k tomu měl rozumné a pochopitelné důvody a Bjurman přece nebyl z těch, co by si pouštěli pusu na špacír. Byl trochu natvrdlý, ale nikdy nebyl užvaněný. Komu to mohlo ublížit… vždyť se to stalo před mnoha lety.

Bjurman ho napálil. Předstíral před ním, že se jedná o formality a byrokracii. Čím více o tom Björck přemýšlel, tím více byl přesvědčen o tom, že Bjurman volil svá slova velice přesně a velice opatrně.

Po čem to do prdele ten Bjurman šel? A proč ho Salanderová odkráglovala?

Mikael Blomkvist zašel během soboty na Lundskou ulici ještě čtyřikrát s nadějí, že tam najde Miriam Wu, ale ta byla zjevně pryč.

Velkou část dne Mikael strávil v Kaffebaru na Rohové ulici se svým iBookem, kde si pročítal elektronickou poštu, která Dagu Svenssonovi přišla na jeho adresu *millenium.se* a obsahovala složku s názvem *Zala*. Poslední týdny před smrtí věnoval Dag stále více času Zalově prověřování.

Mikael si přál, aby mohl zavolat Dagu Svenssonovi a zeptat se ho, proč do složky *Zala* umístil dokument s názvem *Irina P.* Došel k jedinému rozumnému závěru, totiž k tomu, že Dag Zalu podezříval z Irininy vraždy.

Kolem páté odpoledne mu zničehonic zavolal Bublanski a dal mu číslo na Miriam Wu. Mikael nechápal, co mohlo policistu přimět ke změně názoru, ale jakmile číslo získal, volal na něj přibližně jednou za půl hodiny. Miriam Wu zapnula a zvedla telefon až o jedenácté večer. Byl to krátký rozhovor.

„Zdravím vás, Miriam. Jmenuju se Mikael Blomkvist.“

„A kdo k čertu jste?“

„Jsem novinář a pracuju pro časopis, který se jmenuje *Milénium*.“

Miriam Wu své pocity vyjádřila velmi jadrně.

„Aha. Ten Blomkvist. Táhni do hajzlu, ty novinářskej hnusáku.“

Poté Miriam telefonát přerušila, takže jí Mikael nestačil vysvětlit svou záležitost. Měl špatnou předtuchu ohledně Tonyho Scaly a pokusil se Miriam ještě jednou zavolat. Nevzala to. Nakonec jí poslal textovou zprávu.

Prosím, zavolejte mi. Je to důležité.

Miriam mu nezavolala.

V sobotu pozdě v noci Mikael vypnul počítač, svlékl se a vlezl si do postele. Byl zklamaný a přál si, aby u sebe měl Eriku Bergerovou.

DÍL 4

TERMINATOR MODE

24. března až 8. dubna

Kořen rovnice je číslo, po jehož dosazení jsou obě strany rovnice totožné. Kořen je řešením rovnice. Pro vyřešení rovnice je třeba najít všechny její kořeny. Rovnice, které vyhovuje jakákoli hodnota neznámé a která tak je splněna ve všech případech, se nazývá identita.

$(a + b)^2 = a^2 + 2ab + b^2$

KAPITOLA 21

Zelený čtvrtek 24. března až pondělí 4. dubna

První týden policejní honičky strávila Lisbeth Salanderová daleko od veškerých dramat. V klidu přebývala ve svém bytě na Mosebacke. Vypnula mobilní telefon a vyndala z něj SIM kartu. Už ho nehodlala použít. Se stále vyvalenějšíma očima sledovala titulky v internetových vydáních novin a v televizních zprávách.

Podrážděně přihlížela, když byla zveřejněna její pasová fotografie; nejprve se objevila na internetu a poté ovládla veškerý tisk a televizní noviny. Nevypadala na ní zrovna nejchytřeji.

Navzdory svému mnohaletému úsilí o zachování anonymity se Lisbeth stala nejproslulejší a nejpopisovanější osobou v celé zemi. S mírným překvapením si začala uvědomovat, že celostátní pátrání, vyhlášené po dívce drobného vzrůstu a podezřelé z trojnásobné vraždy, je jednou z největších událostí roku a ocitlo se téměř na stejné úrovni popularity jako sekta z Knutby. Komentáře a spekulace v médiích sledovala se zamyšleně zvednutým obočím a byla fascinována tím, že materiály o jejím psychickém stavu, podléhající lékařskému tajemství, jsou zjevně k mání v jakékoli redakci. Jeden článek v ní probudil dávno pohřbené vzpomínky.

ZADRŽENA NA STARÉM MĚSTĚ ZA UBLÍŽENÍ NA ZDRAVÍ

Jeden reportér z tiskové agentury TT předběhl své konkurenty tím, že se mu podařilo získat kopii lékařského posudku, vypracovaného v souvislosti s jejím zadržením poté, co v metru na Starém Městě kopla do obličeje jednoho z cestujících.

Lisbeth se na tu příhodu moc dobře pamatovala. Byla právě na Ódinově náměstí a mířila zpět do svého (příležitostného) domova k pěstounům do Hägerstenu. Na Radní ulici přistoupil zjevně střízlivý muž, kterému okamžitě padla do oka. Lisbeth se později dozvěděla, že se jednalo o dvaapadesátiletého Karla Everta Blomgrena, v současné době

nezaměstnaného bývalého pozemního hokejistu z Gävle. Ačkoli byl vůz poloprázdný, muž se posadil vedle ní a začal do ní hučet. Položil jí ruku na koleno a pokoušel se s ní zapříst konverzaci typu „dám ti dvě kila a půjdeš se mnou domů“. Jeho slova nenalezla žádnou odezvu, ale muž umíněně trval na svém a sdělil jí, že je stará zapšklá kurva. Ačkoli Lisbeth nereagovala a u přestupní stanice T-centralen si přesedla jinam, muže to nijak neodradilo.

Když se blížili ke Starému Městu, muž ji zezadu objal, strčil jí ruce pod mikinu a šeptal jí do ucha, že je děvka. Lisbeth Salanderová si nijak zvlášť nepotrpěla na to, aby jí drzí cizí chlápci v metru nadávali do děvek. Odpověděla muži tím, že mu vrazila loket do oka, poté se chytla držadla, vzepřela se a oběma nohama ho kopla do nosu. Muž začal krvácet.

Když vůz zastavil ve stanici, Lisbeth měla možnost se ztratit, ale jelikož byla oblečena ve stylu punk, jakýsi zastánce pořádku se na ni vrhl a držel ji přitisknutou k zemi, dokud se nedostavila policie.

Lisbeth proklínala své pohlaví a tělesnou konstrukci. Kdyby byla kluk, nikdo by si k ní nic podobného nedovolil.

Nikdy se nikomu nepokusila vysvětlit, proč Karla Everta Blomgrena kopla do ksichtu. Bylo jí jasné, že jakékoli vysvětlování uniformovaným strážcům veřejného pořádku nemá smysl. Z principu odmítla i odpovídat na otázky, když se její psychický stav snažili posoudit psychologové. Naštěstí však průběh událostí sledovalo několik cestujících, mezi nimi náhodou i jedna zarputilá členka parlamentu za Stranu politického středu z Härnösandu. Žena poskytla přímo na místě svědeckou výpověď v tom smyslu, že Blomgren Salanderovou před násilným skutkem obtěžoval. Když se později ukázalo, že Blomgren byl už dvakrát souzen za mravnostní přestupek, rozhodl se žalobce případ odepsat. To však neznamenalo, že by skončilo šetření odboru sociální péče, na jehož základě soud po krátké době rozhodl, že Lisbeth Salanderová bude zbavena právní způsobilosti. Poté skončila v poručnictví Holgera Palmgrena a posléze Nilse Bjurmana.

Nyní byly všechny tyto osobní a důvěrné podrobnosti z jejího života veřejně dostupné na internetu. Lisbethin životopis byl doplněn barvitým líčením konfliktů s okolím, do nichž se dostávala už od začátku základní školy, a jejích prvních let puberty strávených v dětské psychiatrické léčebně.

Mediální diagnóza Lisbeth Salanderové se lišila v závislosti na charakteru a typu novin. Občas byla popisována jako psychotická a jindy jako schizofrenička s rysy patologického stihomamu. Všechny noviny ji líčily

jako mentálně zaostalou osobu – vždyť si nedokázala osvojit ani učivo základní školy a devátou třídu opustila bez jakékoli klasifikace. Nebylo nejmenších pochyb o tom, že je nevyrovnané a násilnické povahy.

Když masmédia zjistila, že Lisbeth Salanderová zná proslulou lesbičku Miriam Wu, propuklo v několika novinách skutečné šílenství. Miriam Wu vystupovala v show Benity Costaové na festivalu Gay Pride v provokativním scénickém představení. Tam byla vyfotografována s obnaženou horní částí těla, oblečená v kožených kalhotách s kšandami a lakovaných kozačkách na vysokém podpatku. Mimmi navíc psala články do jednoho časopisu pro gaye, z nichž média pilně citovala, stejně jako z rozhovorů, o které byla požádána v souvislosti s účastí v různých show. Spojení lesbičky podezřelé ze sériových vražd a lechtivého bdsm sexu bylo pro titulní stránky zjevně bezkonkurenčním poutačem.

Vzhledem k tomu, že se Miriam během prvního dramatického týdne neukázala, objevily se dokonce různé spekulace o tom, že se i ona stala Lisbethinou obětí, případně její spolupachatelkou. Tyto úvahy však byly omezeny především na prostoduchý chat s názvem *Internetový exil* a do větších masmédií nepronikly. Většina novin však spekulovala o možnosti, že pokud disertace Mii Bergmanové pojednávala o obchodování se sexem, mohlo právě toto být motivem vraždy, jelikož podle odboru sociální péče byla Lisbeth Salanderová prostitutka.

Koncem týdne média objevila, že Lisbeth Salanderová měla také co do činění s partou mladých žen, které koketovaly se satanismem. Skupina s názvem Evil Fingers zavdala jednomu postaršímu reportérovi příčinu k sepsání článku o nezakořeněnosti mládeže a o všudypřítomných nebezpečích skrývajících se ve všem od holých lebek po hiphop.

V této chvíli již byla veřejnost informacemi o Lisbeth Salanderové poněkud přesycená. Pokud si člověk poskládal všechna tvrzení z médií dohromady, bylo jasné, že policie honí lesbickou psychotičku, členku sadomasochistických satanistek propagujících bdsm, které obecně nenávidí lidskou společnost, zejména pak muže. Jelikož Lisbeth Salanderová v minulém roce pobývala v zahraničí, nebylo vyloučeno ani mezinárodní propojení.

Pouze jedinkrát v ní mediální šum vyvolal silnější emocionální reakci. Jeden článek vzbudil její pozornost.

„Měli jsme z ní strach.“
Vyhrožovala, že nás zabije, říká učitelka a spolužáci.

Výpověď učinila jedna bývalá učitelka, textilní výtvarnice jménem Birgitta Miååsová, která uvedla, že Lisbeth Salanderová vyhrožovala svým spolužákům, a dokonce se jí prý báli i učitelé.

Lisbeth se s Miååsovou opravdu setkala. A nebylo to právě příjemné setkání.

Lisbeth si skousla spodní ret a konstatovala, že jí tehdy bylo jedenáct let. Pamatovala si na Miååsovou jako na nepříjemnou suplentku, která se jí při hodině matematiky stále dokola pokoušela přimět, aby odpověděla na otázku, na kterou již předtím správně odpověděla, avšak podle učebnice byla její odpověď nesprávná. Ve skutečnosti byl chybný údaj v učebnici, což podle Lisbeth mělo být každému naprosto jasné. Miååsová však byla stále zatvrzelejší a Lisbeth stále méně ochotná o této otázce diskutovat. Nakonec seděla s ústy sevřenými do tenké čárky a vyšpuleným spodním rtem, dokud ji rozčilená Miååsová nepopadla za rameno a nezatřásla s ní, aby vzbudila její pozornost. Lisbeth odpověděla tím, že hodila učebnici Miååsové na hlavu a v důsledku toho došlo k menší potyčce. Když se ji spolužáci snažili zadržet, Lisbeth plivala, prskala a kopala kolem sebe.

Článek byl zveřejněn na obrazové dvoustraně jednoho večerníku a v textu po straně dostal prostor i bývalý spolužák, který zde pózoval před vchodem do její staré školy. Dotyčný spolužák se jmenoval David Gustavsson a nyní se tituloval jako ekonomický asistent. Tvrdil, že se žáci Lisbeth Salanderové báli, protože „jim jednou vyhrožovala, že je zabije“. Lisbeth na Davida Gustavssona vzpomínala jako na jednoho z úhlavních školních tyranů, na podsaditou bestii s inteligencí na úrovni mloka, která si na školních chodbách jen zřídka dokázala odpustit urážky a šťouchance. Jednou ji při polední přestávce napadl za tělocvičnou a Lisbeth mu jako obvykle nezůstala nic dlužna. Čistě z fyzického hlediska byla naprosto bez šance, ale Lisbeth by volila raději smrt než kapitulaci. Právě při tomto incidentu kolem nich spolužáci udělali kruh a dívali se, jak David Gustavsson svými šťouchanci stále dokola sráží Lisbeth Salanderovou na zem. Do určitého okamžiku to bylo zábavné, ale ta káča pitomá nedokázala pochopit, co je pro ni nejlepší, a nezůstala ležet na zemi, navíc se nedala do breku ani nezačala žadonit o milost.

Po chvíli to začalo být moc dokonce i na spolužáky. David měl tak zjevnou převahu a Lisbeth byla tak zjevně bezbranná, že začal ztrácet body. Spustil něco, co nedokázal zastavit. Nakonec Lisbeth vrazil dvě pořádné

rány pěstí, až jí roztrhl ret a vyrazil dech. Spolužáci ji nechali ležet za tělocvičnou jako hromádku neštěstí a se smíchem zmizeli za rohem.

Lisbeth Salanderová odešla domů a lízala si rány. Po dvou dnech se vrátila s baseballovou pálkou. Uprostřed školního dvora s ní vzala Davida přes ucho. Když ležel v šoku na zemi, Lisbeth mu přitiskla pálku na ohryzek, sklonila se k němu a zašeptala, že jestli se jí ještě jednou dotkne, tak ho zabije. Když učitelé zjistili, co se stalo, poslali Davida na ošetřovnu a Lisbeth k řediteli, kde byla potrestána negativním záznamem ve svém posudku. Poté následovalo šetření odboru sociální péče.

Lisbeth si na Miååsovou ani Gustavssona skoro patnáct let nevzpomněla. V duchu si předsevzala, že až bude mít trošku času, tak si na ně posvítí.

Díky souhrnnému efektu veškerých pisatelských počinů se Lisbeth stala osobou proslulou po celém Švédsku. Její život byl podrobně zmapován, rozebrán a zveřejněn do nejmenších podrobností, od výbuchů na základní škole až po psychiatrickou léčebnu Svatého Štěpána v Uppsale, kde strávila více než dva roky.

Lisbeth nastražila uši, když televize vysílala rozhovor s doktorem Peterem Teleborianem. Naposledy ho viděla před osmi lety v souvislosti se soudním líčením, kde měla být zbavena právní způsobilosti. Teleborian svraštil čelo do hlubokých vrásek, poškrábal se v řídké bradce a poté se znepokojeně obrátil k reportérovi ve studiu a vysvětlil mu, že je vázán lékařským tajemstvím, a nemůže proto diskutovat o konkrétním pacientovi. Může říci jen tolik, že Lisbeth Salanderová je velmi složitý případ vyžadující odborný lékařský dohled a že navzdory jeho doporučení, aby byla svěřena do ústavní péče, soud rozhodl o tom, že bude svěřena do poručnictví a ponechána na svobodě. To je skandál, tvrdil Teleborian. Postěžoval si, že tento chybný úsudek již připravil o život tři lidi, a proto si myslí, že nastal pravý čas ke kritice škrtů v rozpočtu pro psychiatrickou péči, ke kterým je během posledních desetiletí přinutila vláda.

Žádné z novin zatím zjevně neodhalily, že nejběžnější formou lékařské péče na uzavřeném oddělení dětské psychiatrie, za které odpovídal Teleborian, bylo umístění „neklidných a nezvladatelných pacientů“ v místnosti nazývané „pokoj bez podnětů“. Zařízení pokoje se skládalo z pryčny a popruhu na připoutání pacienta. Akademickou záminkou pro jeho použití bylo tvrzení, že neklidné děti nesmějí být vystaveny žádným „podnětům“, které by u nich mohly vyvolat záchvat.

Když byla Lisbeth trochu starší, zjistila, že pro stejnou věc existuje i jiný termín. *Senzorická deprivace*. Podle Ženevských konvencí bylo vystavování vězňů senzorické deprivaci hodnoceno jako nehumánní. Jednalo se o běžnou součást pokusů s vymýváním mozků, kterým se věnovaly různé diktátorské režimy, a existovala dokumentace dokládající fakt, že političtí vězni, kteří se během moskevských procesů ve třicátých letech přiznali ke všem šíleným obviněním, byli vystaveni stejnému zacházení.

Když Lisbeth v televizi spatřila Teleborianův obličej, srdce se jí změnilo v ledový rampouch. Ráda by věděla, jestli ještě používá tu odpornou vodu po holení. Právě Teleborian byl odpovědný za to, co bylo teoreticky definováno jako lékařská péče o ni. Lisbeth nikdy nepochopila, co se od ní vlastně očekává kromě toho, že musí podstoupit léčbu a uvědomit si své jednání. Rychle došla k poznání, že „neklidný a nezvladatelný pacient" je synonymem pro pacienta, který zpochybňuje Teleborianovo uvažování a znalosti.

Následně Lisbeth zjistila, že metody psychiatrické léčby, které se nejčastěji používaly v šestnáctém století, se na klinice Svatého Štěpána praktikovaly ještě na prahu třetího tisíciletí.

Přibližně polovinu času u Svatého Štěpána strávila připoutaná k pryčně v „pokoji bez podnětů". Zřejmě dosáhla určitého rekordu.

Teleborian ji neosahával, vlastně se jí nikdy nedotkl jinak než v těch nejnevinnějších souvislostech. Jednou jí na znamení výtky položil ruku na rameno, když ležela spoutaná na izolaci.

Lisbeth by zajímalo, jestli Teleborian ještě má na jednom článku prostředníčku otisk jejích zubů.

Celé se to vyvinulo v souboj, v němž veškeré trumfy držel v ruce Teleborian. Jejím protiopatřením bylo to, že se rozhodla uzavřít se do sebe a naprosto ho ignorovat.

Ve dvanácti letech ji do Svatého Štěpána dopravily dvě policistky. Bylo to několik týdnů poté, co se přihodilo Všechno To Zlé. Lisbeth si pamatovala každičký detail. Zprvu věřila, že se to všechno nějak urovná. Pokoušela se vysvětlit svou verzi policii, sociálním pracovníkům, nemocničnímu personálu, sestrám, lékařům, psychologům a dokonce i knězi, který chtěl, aby se s ním společně pomodlila. Když seděla na zadním sedadle policejního vozu a projížděli kolem Wenner-Grenova centra po silnici vedoucí na Uppsalu, stále ještě nevěděla, kam ji vezou. Nikdo ji neinformoval. Ale právě tehdy začala tušit, že se nic neurovná.

Pokoušela se to vysvětlit Peterovi Teleborianovi.

Výsledkem veškerého úsilí bylo to, že noc svých třináctých narozenin oslavila připoutaná k pryčně.

Peter Teleborian byl bezpochyby jeden z nejodpornějších a nejnepříjemnějších sadistů, se kterými se Lisbeth za celý svůj život setkala. Bjurmana předběhl o několik koňských délek. Bjurman byl brutální hnusák, se kterým si dokázala poradit. Ale Peter Teleborian byl krytý hradbou papírů, posudků, akademických titulů a psychiatrických nesmyslů. Nic z toho, co udělal, nemohla nikde ohlásit ani se proti tomu ohradit.

Stát ho pověřil tím, aby spoutával neposlušné malé holky.

Pokaždé když Lisbeth Salanderová ležela na zádech, Teleborian jí upravoval popruhy a jejich pohledy se střetly, četla mu v očích vzrušení. Věděla to. A on věděl, že ona ví. Bylo to jasné.

V noci o svých třináctých narozeninách se Lisbeth rozhodla, že s Peterem Teleborianem ani s žádným jiným psychiatrem či cvokařem už nikdy neztratí ani slovo. To byl dárek k narozeninám, který si sama nadělila. A svůj slib dodržela. Lisbeth věděla, že je to pro Petera Teleboriana velice frustrující, a právě její postoj zřejmě více než cokoli jiného přispěl k tomu, že noc za nocí trávila v poutech. Tuhle cenu však byla připravená zaplatit.

Lisbeth se naučila dokonalému sebeovládání. Ve dnech, kdy ji pustili z izolace, už nemívala žádné záchvaty ani kolem sebe neházela věcmi.

Ale nemluvila s lékaři.

Naproti tomu zdvořile a bez jakýchkoli zábran mluvila se sestrami, kuchyňským personálem a uklízečkami, což vzbudilo pozornost. Jedna přátelská sestřička jménem Carolina, u níž Lisbeth do určité míry nacházela útočiště, se jí jednou zeptala, proč to dělá. Lisbeth na ni tázavě pohlédla.

Proč nemluvíš s lékaři?

Protože neposlouchají, co jim říkám.

Ta odpověď nebyla úplně spontánní. Byl to Lisbethin způsob alternativní komunikace s lékaři. Uvědomovala si, že veškeré podobné komentáře budou uvedeny v její lékařské zprávě a budou tak důkazem toho, že její mlčení je důsledkem racionálního rozhodnutí.

Během posledního roku u Svatého Štěpána byly její pobyty na izolaci stále řidší. Docházelo k nim pouze tehdy, když něčím rozzlobila Petera Teleboriana, což se zjevně stalo pokaždé, když na ni pohlédl. Teleborian se stále znovu a znovu pokoušel prolomit její zaryté mlčení a přimět ji k tomu, aby brala jeho existenci na vědomí.

V jednom období Teleborian rozhodl, že Lisbeth bude užívat jistý typ psychofarmak, kvůli kterým nemohla dýchat a přemýšlet a trpěla pak

úzkostmi. Od toho okamžiku odmítala lék brát, což mělo za následek rozhodnutí, že jí budou tablety třikrát denně podány násilím.

Lisbethin odpor byl tak silný, že ji personál musel pevně držet, násilím jí otevřít pusu a přinutit ji tabletku spolknout. Když k tomu došlo poprvé, Lisbeth si ihned strčila prst do krku a celý oběd vyzvracela na nejbližšího nemocničního zaměstnance. Výsledkem bylo to, že ji před podáním tablety připoutali. Lisbeth odpověděla tím, že se naučila zvracet i bez strkání prstu do krku. Pokusy o léčbu skončily kvůli jejímu násilnému odporu, který nemocničnímu personálu jen zbytečně přidělával práci.

Právě když dosáhla patnácti let, přemístili ji zpět do Stockholmu a svěřili ji do péče pěstounské rodiny. Převoz byl pro Lisbeth překvapením. V té době Teleborian nebyl šéfem léčebny Svatého Štěpána a Lisbeth Salanderová byla přesvědčena o tom, že tento fakt je jediným důvodem jejího náhlého propuštění. Pokud by o ní rozhodoval Teleborian, ležela by stále ještě připoutaná k pryčně na samotce.

Teď ho Lisbeth viděla v televizi. Ráda by věděla, jestli Teleborian stále ještě fantazíruje o tom, že by opět skončila v jeho péči, nebo jestli už je na uspokojení jeho fantazií příliš stará. Fakt, že Teleborian napadl soudní rozhodnutí o ukončení Lisbethiny ústavní péče, se neminul účinkem a rozhořčil reportéra, i když neměl ani ponětí, jaké otázky by lékaři měl klást. Nebyl nikdo, kdo by Peteru Teleborianovi mohl odporovat. Bývalý primář od Svatého Štěpána již zemřel. Soudce, který v případě Salanderové předsedal porotě a který nyní částečně převzal roli viníka, již odešel do důchodu. Vyjádření pro tisk odmítl.

Jeden z nejpřekvapivějších článků našla Lisbeth v internetovém vydání jakýchsi místních novin ze středního Švédska. Třikrát si ho přečetla, poté vypnula počítač a zapálila si cigaretu. Usadila se na okenní římsu na polštářek z Ikea a odevzdaně pozorovala noční světla před sebou.

„Je bisexuální," říká kamarádka z dětství.

Šestadvacetiletá žena, po které nyní pátrá policie ve spojitosti s trojnásobnou vraždou, je popisována jako uzavřená podivínka, která měla ve škole velké potíže s přizpůsobivostí. Navzdory mnohým pokusům o zapojení do kolektivu do něj nikdy nezapadla.

„Evidentně měla problémy se svou sexuální identitou," vzpomíná Johanna, jedna z jejích blízkých kamarádek ze školních lavic.

„Bylo naprosto zjevné, že je jiná než ostatní a že je bisexuální. Měli jsme o ni obavy."

Text pokračoval líčením několika epizod, které si Johanna pamatovala. Lisbeth svraštila obočí. Opravdu si ani v nejmenším nevzpomínala na to, že by kdy měla někoho natolik blízkého, aby se ji pokusil vtáhnout do školního kolektivu.

Z článku nebylo příliš jasné, kdy se tyto epizody odehrály, ale Lisbeth ze školy odešla ve dvanácti letech. To znamená, že ona znepokojená kamarádka z dětství musela odhalit její bisexualitu už na druhém stupni základní školy.

Navzdory téměř šílené záplavě bláznivých článků z minulého týdne ji nejvíce zasáhl právě rozhovor s Johannou. Byla to zjevně naprostá smyšlenka. Buď reportér narazil na nějakého mýtomana, nebo si historku vymyslel sám. Lisbeth si reportérovo jméno uložila do paměti a vedla ho na seznamu budoucích studijních objektů.

Ani polehčující společenskokritické reportáže s názvy „Společnost selhala“ nebo „Nikdy se jí nedostalo potřebné péče“ nemohly zmírnit Lisbethinu roli společenského nepřítele číslo jedna – masové vražedkyně, která v záchvatu šílenství připravila o život tři ctihodné občany.

Lisbeth Salanderovou různé interpretace jejího vlastního života svým způsobem fascinovaly a všimla si, že v obecném povědomí existují zjevná bílá místa. Ačkoli se zdálo, že média mají neomezený přístup k informacím podléhajícím lékařskému tajemství a k intimním podrobnostem z jejího života, přesto naprosto vynechala Všechno To Zlé, co se odehrálo těsně před dovršením Lisbethiných třinácti let. Informace o jejím životě pocházely z období od začátku základní školní docházky do jejích jedenácti let a poté následovaly patnácté narozeniny, kdy byla propuštěna z psychiatrické péče a umístěna do pěstounské rodiny.

Zdálo se, jako by někdo v průběhu vyšetřování vypouštěl informace pro média, ale z neznámého důvodu se rozhodl zamlčet odstavec o Všem Tom Zlém. To ji zmátlo. Pokud by policie chtěla zdůraznit její sklony k brutálnímu násilí, byl by právě tento vyšetřovací spis bombou toho nejtěžšího kalibru, která by naprosto zastínila nějaké dětinské šarvátky na školním dvoře – a která navíc byla přímou příčinou jejího převozu do Uppsaly a umístění do ústavní péče v léčebně Svatého Štěpána.

Na Boží hod velikonoční se Lisbeth začala zabývat policejním vyšetřováním. Ze zpráv v masmédiích získala slušný obrázek o jeho aktérech. Neušlo jí, že předběžné vyšetřování má na starosti státní zástupce Richard Ekström a že právě on obvykle má na tiskových konferencích

hlavní slovo. Skutečné vyšetřování vedl kriminální inspektor Jan Bublanski, poněkud otylý muž ve špatně padnoucím saku, který na několika tiskových konferencích seděl vedle Ekströma.

Po pár dnech identifikovala Sonju Modigovou, jedinou policistku ve vyšetřovací skupině. Právě ona našla advokáta Bjurmana. Zaznamenala jména Hans Faste a Curt Svensson a naprosto jí unikl Jerker Holmberg, který v žádné reportáži nefiguroval. Lisbeth si v počítači vytvořila dokument, do kterého zanesla jméno každé osoby, a začala ho plnit informacemi.

Informace o průběhu policejního vyšetřování se přirozeně nacházely v počítačích vyšetřovatelů, jejichž databáze byla uložena na policejním serveru. Lisbeth Salanderová věděla, že vloupání do interní policejní sítě je spojeno s velkými obtížemi, ale rozhodně to nebylo nemožné. Už to jednou udělala.

Před čtyřmi lety si v souvislosti s jedním úkolem pro Dragana Armanského zmapovala strukturu policejní intranetové sítě a zvážila možnosti, jak by se mohla dostat do rejstříku trestů a provádět tak vlastní pátrání. Tyto pokusy o nelegální externí vstup žalostně selhaly – na to byly policejní firewally příliš sofistikované a navíc byly zajištěny všemožnými nástrahami, takže by mohla vzbudit nežádoucí pozornost.

Interní policejní počítačová síť byla podle pravidel vybavena vlastní kabeláží a byla odstřižena od veškerých vnějších připojení i od internetu. Jinými slovy, Lisbeth potřebovala buď fyzickou spolupráci nějakého policisty s přístupem k interní síti, nebo – což by bylo ještě lepší – sama získat práva pro přístup. V tomto ohledu po sobě policejní bezpečnostní experti zanechali obrovskou mezeru. Po celé zemi existovala spousta policejních stanic s přístupem k interní síti a často se jednalo o malé místní pobočky, které bývaly v noci prázdné a většinou nebyly vybaveny alarmem proti vloupání ani ostrahou. Jedna z takových stanic se nacházela v Långviku u Västerås. Stanice sídlila na sto třiceti čtverečních metrech ve stejné budově jako místní knihovna a pojišťovna a přes den v ní pracovali tři policisté.

Lisbeth Salanderové se sice v oné době do interní sítě proniknout nepodařilo, ale rozhodla se, že by jistě stálo za to investovat čas a energii do získání přístupu pro případnou budoucí práci. Zvážila své možnosti a poté si našla letní brigádu jako uklízečka v knihovně v Långviku. Během zhruba desetiminutové přestávky, kdy si odběhla od práce s mopy a kbelíky s vodou, si stačila v kanceláři městského úřadu podrobně zmapovat všechny místnosti v budově. Lisbeth měla klíče od domu, nikoli však od

policejních kanceláří. Zjistila však, že bez větších obtíží dokáže vlézt na policejní stanici okénkem v koupelně ve druhém patře, které za letních veder nechávali otevřené. Policejní stanici měl na starost pouze jeden hlídač, který každou noc jednou či dvakrát projížděl kolem. Směšné.

Během pěti minut našla Lisbeth na podložce na psacím stole místního velitele uživatelské jméno a heslo. Zhruba jednu noc strávila experimentováním, aby zjistila, jak jejich intranetová struktura funguje, a identifikovala typ přístupu dotyčného velitele k interní síti a obecný stupeň jeho bezpečnostní klasifikace. Jako bonus získala také uživatelská jména a hesla dvou místních policistů. Jedním z nich byla dvaatřicetiletá Maria Ottosonová, v jejímž počítači Lisbeth našla informaci o tom, že dotyčná hledala a také dostala práci v útvaru pro vyšetřování podvodů u stockholmské policie. Lisbeth získala všechny důležité údaje z laptopu, který Ottosonová nechala v nezamčené přihrádce v psacím stole. Takže Ottosonová byla policistka se soukromým počítačem, který používala v práci. Skvělé. Lisbeth laptop zapnula a vložila do něj cédéčko s programem *Asphyxia 1.0,* což byla starší verze jejího špionského programu. Program umístila na dvě místa; jednak jako aktivní integrovanou součást programu Microsoft Explorer, a jednak jako backup do adresáře Ottosonové. Lisbeth počítala s tím, že pokud si Ottosonová koupí nový počítač, starý adresář si přetáhne na své nové pracoviště v útvaru pro vyšetřování podvodů ve Stockholmu, kam za pár týdnů nastoupí.

Lisbeth program nahrála i do stolních počítačů ostatních policistů, což jí umožní získávat informace zvenčí pouhým ukradením identity. Tak bude moci podnikat výpady do trestního rejstříku. Nicméně musela postupovat velice opatrně, aby si jejího vniknutí do počítače nikdo nevšiml. Bezpečnostní technické oddělení policie mělo například automatický alarm, který by se spustil v případě, kdyby do něj vstoupil nějaký místní policista mimo pracovní dobu nebo při dramatickém nárůstu vstupů do trestního rejstříku. Pokud by pátrala po informacích týkajících se vyšetřování, do něhož by místní policie neměla být zapojena, mělo by to za následek spuštění alarmu.

Během dalšího roku Lisbeth spolupracovala se svým kolegou *Plaguem* na získání kontroly nad policejní datovou sítí. Projekt byl spojen s tolika obrovskými obtížemi, že ho posléze přerušili, během akce však nashromáždili téměř sto existujících policejních totožností, které si mohli podle potřeby vypůjčit.

Plague dosáhl průlomu, když se mu podařilo vloupat se do domácího počítače šéfa bezpečnostního oddělení. Byl to ekonom v civilu bez hlubších

znalostí počítačů, zato však s přehršlí informací ve svém laptopu. Lisbeth s *Plaguem* tak získali přinejmenším možnost zničit policejní počítačovou síť všemožnými druhy zlovolných virů – takováto činnost však žádného z nich ani za mák nezajímala. Byli hackeři, ne sabotéři. Chtěli získat přístup k fungujícím počítačovým sítím, ne je ničit.

Lisbeth Salanderová zkontrolovala svůj seznam a konstatovala, že žádná z osob, jejichž identitu se jí podařilo odcizit, se na vyšetřování trojnásobné vraždy nepodílí – to už by chtěla přespříliš. Na druhé straně mohla bez větších obtíží proniknout do sítě a přečíst si veškeré detaily o vyhlášených celostátních pátráních včetně aktualizovaných podrobností o vlastním případu. Zjistila, že byla viděna a pronásledována mimo jiné v Uppsale, Norrköpingu, Göteborgu, Malmö, Hässleholmu a Kalmaru a že je v oběhu její podobenka vytvořená počítačem, která lépe vystihuje její vzhled.

Jednou z mála Lisbethiných výhod v současné situaci byla skutečnost, že existovalo jen velmi málo jejích fotografií. Kromě čtyři roky staré pasové fotografie, kterou měla i na svém řidičském průkazu, a snímku z policejního registru z doby, kdy jí bylo osmnáct let (na kterém si nebyla ani trošku podobná), existovalo několik ojedinělých obrázků ze starých školních alb a snímky pořízené jedním z učitelů na školním výletě do přírodní rezervace v Nacce, když jí bylo dvanáct let. Na fotografiích z výletu bylo vidět rozmazanou postavu, sedící kousek od ostatních.

Obrázek v pasu bohužel skýtal portrét dívky s vyvalenýma očima, s ústy sevřenými do úzké čárky a poněkud předkloněnou hlavou. Zcela vyhovoval představě o zaostalé asociální vražedkyni a barvitému popisu v médiích. Výhodou fotografie bylo naopak to, že ve skutečnosti by ji podle ní sotva někdo poznal.

Lisbeth si se zájmem prošla charakteristiku všech tří obětí vraždy. V úterý médiím došel dech a pro nedostatek nových dramatických odhalení v honu na Lisbeth Salanderovou soustředila svůj zájem na oběti. Ve večerních novinách byly zveřejněny dlouhé životopisy Daga Svenssona, Mii Bergmanové a Nilse Bjurmana. Vyplývalo z nich, že všichni tři ctihodní občané byli z nepochopitelných důvodů zavražděni.

Nils Bjurman byl vylíčen jako uznávaný, sociálně angažovaný advokát, který byl členem Greenpeace a Organizace pro pomoc mladistvým.

Jeden sloupek byl věnován Bjurmanovu příteli a kolegovi Rune Håkanssonovi, který měl kancelář ve stejném domě. Jeden úředník z

Vrchního poručnického soudu Bjurmana popsal jako člověka, který se pro svou svěřenku Lisbeth Salanderovou skutečně angažoval.

Lisbeth Salanderové se toho dne na tváři objevil první křivý úsměv.

Velký zájem se soustředil na Miu Bergmanovou, ženskou oběť dramatu. Byla popsána jako milá a nesmírně inteligentní mladá žena s působivým životopisem, která před sebou měla oslnivou kariéru. Média citovala reakce šokovaných přátel, spolužáků z kruhu na vysoké škole a vedoucího její disertace. Obvyklou otázkou bylo „proč". Na fotografii bylo vidět květiny a zapálené svíčky před domem v Enskede.

Dagu Svenssonovi se ve srovnání s Miou dostalo poměrně málo prostoru. Byl charakterizován jako chytrý a neohrožený reportér, ale hlavní zájem se soustředil na jeho přítelkyni.

Lisbeth s mírným překvapením zaznamenala, že jim trvalo až do neděle, než zjistili, že Dag Svensson pracoval na velké reportáži pro časopis Milénium. Její překvapení ještě vzrostlo, když zjistila, že v článku není ani zmínka o tom, na čem Dag Svensson přesně pracoval.

Lisbeth nečetla citovaná slova Mikaela Blomkvista v internetovém vydání večerníku *Aftonbladet*. Až v úterý, kdy byla jeho slova uvedena v televizi, Lisbeth zjistila, že Mikael Blomkvist médiím poskytl zcela zavádějící informaci. Mikael tvrdil, že se Dag Svensson zabýval reportáží pojednávající o „počítačové bezpečnosti a nelegálních vstupech do počítačů".

Lisbeth Salanderová svraštila obočí. Věděla, že tvrzení je zcela nepravdivé, a divila se, jakou hru to *Milénium* vlastně hraje. Poté vzkaz pochopila a na tváři se jí objevil druhý křivý úsměv. Připojila se k holandskému serveru a rozklikla ikonku *MikBlom/laptop*. Našla tam složku *Lisbeth Salanderová* a uprostřed plochy byl jasně viditelný dokument s názvem *Pro Sally*. Otevřela ho a dala se do čtení.

Lisbeth nad Mikaelovým dopisem dlouho seděla bez pohnutí. Zmítaly s ní protichůdné pocity. Až do té doby byla sama proti celému Švédsku, což byla docela pěkná, přehledná a naprosto jednoznačná rovnice. Teď se zničehonic objeví spojenec, tedy alespoň potencionální spojenec, který tvrdí, že věří v její nevinu. A přirozeně je to jediný muž ve Švédsku, se kterým se za žádných okolností nechtěla setkat. Lisbeth si povzdechla. Mikael Blomkvist byl vždycky takový zatracený naivní dobrácký trouba. Lisbeth Salanderová nebyla nevinná od svých deseti let.

Neexistují žádní nevinní. Existují však různé stupně odpovědnosti.

Nils Bjurman byl mrtvý, protože se rozhodl, že nebude hrát podle jejích pravidel. Měl všechny šance na své straně, ale přesto zaměstnal nějakého zatraceného alfa samce, aby jí ublížil. Mohl si za to sám.

Nemohla však podcenit fakt, že se na scéně objevil *Kalle Blomkvist*. Mohl by se ještě hodit.

Mikael byl dobrý na luštění záhad a měl v sobě zarputilost, která neměla obdoby. To Lisbeth zjistila v Hedestadu. Když se do něčeho zakousl, nepustil, i kdyby měl pojit. Byl to skutečný naivka. Ale mohl se pohybovat tam, kde se Lisbeth nesměla ukázat. Mohla by ho využívat, dokud v klidu nezmizí. Předpokládala, že to dříve či později bude muset udělat.

Mikaela Blomkvista však bohužel není možné jakkoli ovládat. Musí sám chtít. A pro své jednání potřebuje mít nějaký morální důvod.

Jinými slovy, Mikael byl dobře čitelný. Lisbeth chvíli přemýšlela a poté vytvořila dokument, který nazvala Pro Mikaela a napsala do něj jedno jediné slovo.

Zala.

Aspoň bude mít nad čím dumat.

Lisbeth zůstala sedět a přemýšlela, když si všimla, že Mikael Blomkvist najednou zapnul svůj počítač. Odpověď přišla krátce po přečtení jejího vzkazu.

Lisbeth,
s tebou je to strašně těžké. Kdo je ksakru Zala? Jaká je v tom spojitost?
Víš, kdo zavraždil Daga & Miu? Pokud ano, tak mi to pověz,
abychom tuhle patálii mohli konečně vyřešit a jít se domů v klidu
vyspat./Mikael.

Fajn. Je načase zaseknout udičku.

Lisbeth vytvořila další dokument, který nazvala Kallemu Blomkvistovi. Věděla, že ho tím pozlobí. Poté napsala krátký vzkaz.

Jsi novinář. Zjisti si to.

Mikael jako obvykle okamžitě odpověděl a apeloval na ni, aby vzala rozum do hrsti, a pokoušel se jí hrát na city. Lisbeth se usmála a zavřela jeho harddisk.

Když už se Lisbeth jednou pustila do šmírování, rozhodla se pokračovat a otevřela harddisk Dragana Armanského. Zamyšleně si přečetla zprávu, kterou sepsal o velikonočním pondělí. Nebylo jasné, pro koho Armanskij zprávu psal, ale jediné rozumné vysvětlení bylo, že Armanskij spolupracoval s policií při snaze o její zatčení.

Lisbeth se chvíli zabývala Armanského elektronickou poštou, ale nic pozoruhodného v ní nenašla. Přesně ve chvíli, kdy chtěla vypnout jeho harddisk, zachytila e-mail pro technického šéfa Milton Security. Armanskij mu dával instrukce, aby do jeho pracovny nainstaloval skrytou bezpečnostní kameru.

Bingo.

Lisbeth pohlédla na časové údaje a konstatovala, že e-mail byl odeslán několik hodin po její přátelské návštěvě na konci ledna.

To znamená, že před novou návštěvou Armanského kanceláře bude muset přistoupit k jistým úpravám bezpečnostní kamery.

KAPITOLA 22

Úterý 29. března až neděle 3. dubna

V úterý dopoledne Lisbeth Salanderová pronikla do trestního rejstříku, aby si proklepla Alexandera Zalaščenka. V rejstříku neměl záznam, což nebylo nijak překvapující; pokud věděla, Zalaščenko nikdy nebyl ve Švédsku za žádný zločin odsouzen a nefiguroval ani na seznamu sčítání občanů.

Při vstupu do trestního rejstříku použila identitu pětapadesátiletého komisaře Daniela Skiölda z policejního okrsku Malmö. Lisbeth utrpěla mírný šok, když se její počítač najednou rozpípal a v hlavní nabídce se rozblikal signál, že ji někdo hledá v chatovacím programu ICQ. Tento program má v počítači jen málo starších lidí – na chatování ho využívá především mládež a zběhlí uživatelé počítače.

Což znamená, že někdo hledá *ji*. A v takovém případě se nenabízelo mnoho možností. Lisbeth se připojila na icq a napsala:

» *Co chceš,* Plague*?*
» Wasp. *Jsi těžko k zastižení. Copak ty nečteš maily?*
» *Jak jsi to udělal?*
» *Skiöld. Mám stejný seznam. Myslel jsem si, že použiješ identitu některého policajta s nejvyšším oprávněním.*
» *Co chceš?*
» *Kdo je ten Zalaščenko, kterého jsi hledala?*
» *MYOB.*
» *?*
» *Mind Your Own Business.*
» *Co se děje?*
» *Fuck O,* Plague.
» *Myslel jsem, že jsem sociálně nezpůsobilý, jak tomu říkáváš. Pokud bych měl věřit novinám, tak jsem ve srovnání s tebou naprosto normální.*
» *Trhni si.*
» *Trhni si sama. Nepotřebuješ pomoct?*

Lisbeth chvíli váhala. Napřed Blomkvist a teď *Plague*. Najednou se všichni jen hrnou, aby ji zachránili. Problém s *Plaguem* spočíval v tom, že to byl sto šedesát kilo vážící podivín, který komunikoval s okolním světem prostřednictvím internetu, a ve srovnání s ním působila Lisbeth Salanderová jako společensky zběhlá lvice salónů. Když Lisbeth neodpovídala, napsal *Plague* další řádek.

» *Jsi tam ještě? Chceš pomoct dostat se ze země?*
» *Ne.*
» *Proč jsi střílela?*
» *Piss off.*
» *Pokud hodláš ještě pár lidí odbouchnout, neměl bych si začít dělat starosti? Jsem přece jedinej, kdo tě může vystopovat.*
» *Starej se o svý a nemusíš si dělat starosti.*
» *Nedělám si starosti. Když budeš něco potřebovat, najdeš mě na hotmailu. Zbraně? Nový pas?*
» *Jsi sociopat.*
» *A co jsi potom ty?*

Lisbeth se odpojila od ICQ, posadila se na pohovku a přemýšlela. Po deseti minutách otevřela počítač a napsala *Plagueovi* na jeho hotmailovou adresu krátký vzkaz.

Státní zástupce Richard Ekström, pověřený předběžným vyšetřováním, bydlí v Täby. Je ženatý, má dvě děti a v domě vysokorychlostní připojení. Potřebovala bych přístup k jeho laptopu, případně k domácímu počítači. Potřebuju ho sledovat v reálném čase. Hostile takeover se zrcadlovým harddiskem.

Lisbeth věděla, že *Plague* jen zřídka opouští svůj byt v Sundbybergu, a doufala, že si vychoval nějakého uhrovitého puberťáka k tomu, aby za něj vykonával práci v terénu. Lisbeth svůj e-mail nepodepsala. Bylo to zbytečné. Když za čtvrt hodiny opět zapípalo ICQ, přišla jí odpověď.

» *Kolik zacáluješ?*
» *Deset tisíc tobě na účet + výdaje a pět tisíc tvému spolupracovníkovi.*
» *Ozvu se.*

Ve čtvrtek ráno došel e-mail od Plaguea. Nebylo v něm nic jiného než adresa ftp serveru. Lisbeth byla překvapená. Nečekala výsledek dříve než za dva týdny. Hostile takeover byl i s pomocí Plagueova geniálního programu a speciálně navrženého hardwaru obtížný proces, který předpokládal, že se malé kousky informací propašují bit po bitu do počítače, dokud se nevytvoří jednoduchý program. Rychlost procesu závisela na tom, jak často Ekström používal počítač, a následné převedení informací na zrcadlový harddisk mohlo trvat i několik dní. Osmačtyřicet hodin byl nejen vynikající, ale i teoreticky nemožný výkon. Na Lisbeth to udělalo velký dojem. Zapípala Plagueovi na icq.

» *Jak se ti to podařilo?*
» *V domácnosti jsou čtyři počítače. A co myslíš – nemají žádný firewall. Bezpečnost nulová. Stačilo jen připojit kabel a spustit to. Měl jsem náklady šest tisíc korun. Co ty na to?*
» *Jasně. A k tomu bonus za rychlou práci.*

Lisbeth chvíli přemýšlela a poté elektronicky převedla na Plagueův účet třicet tisíc korun. Nechtěla ho zkazit příliš vysokými částkami. Poté se narovnala na své židli Versam z Ikea a otevřela si laptop šéfa předběžného vyšetřování Ekströma.

Během hodiny si přečetla všechny zprávy, které Ekströmovi odeslal kriminální inspektor Jan Bublanski. Lisbeth měla podezření, že podle předpisů by takové zprávy neměly opustit sídlo policejního ředitelství, Ekström však tato ustanovení zcela ignoroval, bral si práci domů a využíval tam soukromého připojení k internetu bez jakéhokoli firewallu.

Opět to potvrdilo tezi, že žádný bezpečnostní systém je nejlepším pomocníkem. Prostřednictvím Ekströmova počítače získala Lisbeth spoustu důležitých informací.

Napřed zjistila, že Dragan Armanskij bezplatně nabídl dva své zaměstnance k tomu, aby se připojili k Bublanského pátrací skupině, což v praxi znamenalo, že Milton Security policejní honičku svým způsobem sponzoruje. Jejich úkolem bylo snažit se všemožně přispět k jejímu zatčení. *Tak díky, Armanskij. To ti nezapomenu.* Lisbeth se zamračila, když zjistila, o které zaměstnance jde. Bohman s ní jednal poněkud neobratně, ale korektně. Niklas Eriksson byl zkorumpovaná nula, která využívala své pozice v Milton Security k podvádění jednoho z firemních klientů.

Lisbethina morálka měla selektivní charakter. Podvádění firemních klientů by jí nebylo tak úplně proti mysli, pokud si to zasloužili, ale nikdy

by se ho nedopustila v případě, kdy podepsala smlouvu obsahující slib mlčenlivosti.

Lisbeth brzy přišla na to, že osobou, která tajně vypouští informace pro média, je sám Ekström. Vyplývalo to z jeho elektronické korespondence, v níž odpovídal na další otázky o Lisbethině soudním lékařském posudku a o jejím vztahu s Miriam Wu.

Třetí důležitou informací bylo zjištění, že Bublanského tým nemá ani nejmenší potuchy o tom, kde by měl Lisbeth Salanderovou hledat. Lisbeth si se zájmem přečetla zprávu o provedených opatřeních a sporadicky hlídaných adresách. Byl to krátký seznam. Samozřejmě Lundská ulice, ale i adresa Mikaela Blomkvista, stará adresa Miriam Wu na náměstí Svatého Erika a také Mlýnice, kde byla Lisbeth několikrát viděna. *Do prdele, to jsem se musela s Mimmi takhle předvádět?Naprosto idiotský nápad.*

V pátek Ekströmovi čmuchalové přišli dokonce na stopu vedoucí k Evil Fingers. Lisbeth hádala, že se proto vydají ještě po dalších adresách. Svraštila obočí. No, holky ze skupiny pak zřejmě zmizí z okruhu jejích známých. Od svého návratu do Švédska se s nimi stejně nesetkala.

Čím více o věci přemýšlela, tím byla zmatenější. Žalobce Ekström o ní prozradil médiím všechno možné svinstvo. Lisbeth naprosto chápala, co ho k tomu vedlo; na publicitě profitoval a předem si připravoval půdu, než nastane den, kdy proti ní vznese obžalobu.

Ale proč jim neřekl nic o policejním vyšetřování z roku 1991? Právě to bylo hlavním důvodem její hospitalizace ve Svatém Štěpánu. Proč tuhle historku ututlal?

Lisbeth se připojila k Ekströmovu počítači a hodinu se zabývala jeho elektronickou korespondencí. Když skončila, zapálila si cigaretu. Nenašla v ní jediný odkaz na události z roku 1991. Vyvodila z toho podivný závěr. Ekström o tom spise opravdu nevěděl.

Lisbeth se chvíli nemohla rozhodnout. Poté pohlédla na svůj PowerBook. Tohle sousto je jak dělané pro Zasraného Kalleho Blomkvista; hned se do něj zakousne. Lisbeth opět zapnula počítač, otevřela si jeho harddisk a vytvořila na něm dokument *mb2*.

Státní zástupce Ekström poskytuje informace médiím. Zeptej se ho, proč jim neřekl o tom starém policejním vyšetřování.

Tohle by ho pro začátek mohlo trochu rozhýbat. Lisbeth dvě hodiny trpělivě čekala, než se Mikael připojí k síti. Poté se Mikael věnoval poště, takže její dokument objevil až po patnácti minutách, a za dalších pět minut odpověděl dokumentem *Záhada*. Nespolkl to. Namísto toho měl milion řečí, že chce vědět, kdo zavraždil jeho přátele.

Tento argument Lisbeth chápala. Malinko změkla a odpověděla dokumentem Záhada 2.

Co když jsem to byla já?

Což bylo vlastně míněno jako osobní otázka. Mikael odpověděl dokumentem *Záhada3*. Odpověď jí otřásla.

Lisbeth, pokud je to tak, že se z tebe stal naprostý cvok, mohl by ti zřejmě pomoci jen Peter Teleborian. Ale já nevěřím, že jsi zabila Daga a Miu. Doufám a modlím se, abych měl pravdu.

Dag a Mia chtěli zveřejnit údaje o obchodování se sexem. Má hypotéza je taková, že to nějakým způsobem mohlo být motivem vraždy. Ale nemám nic, čeho bych se mohl chytit.

Nevím, co se mezi námi pokazilo, ale jednou jsme spolu mluvili o přátelství. Řekl jsem ti, že přátelství je založeno na dvou věcech – na respektu a důvěře. I když mě nemáš ráda, mohla bys mi přesto i nadále důvěřovat a spolehnout se na mě. Nikdy jsem tvá tajemství nikomu neprozradil, ani to, co se stalo s Wennerströmovými miliardami. Důvěřuj mi. Nejsem tvůj nepřítel./M.

Mikaelův odkaz na Petera Teleboriana ji zprvu rozběsnil. Pak si uvědomila, že jí Mikael nechtěl ublížit. Neměl ani ponětí, co je Peter Teleborian zač, a pravděpodobně ho viděl pouze v televizi, kde vystupoval jako zodpovědný a mezinárodně uznávaný odborník na dětskou psychiatrii.

Otřásla jí především narážka na Wennerströmovy miliardy. Neměla ani potuchy, jak na to Mikael přišel. Lisbeth byla přesvědčena, že se nedopustila žádné chyby a že nikdo na světě neví, co udělala.

Lisbeth si dopis několikrát přečetla.

Poznámka o přátelství jí byla nepříjemná. Nevěděla, co na to odpovědět.

Nakonec vytvořila dokument *Záhada 4*.

Budu o tom přemýšlet.

Lisbeth Salanderová se odvážila vyjít ze svého bytu na Mosebacke až v pátek večer kolem jedenácté hodiny, devět dní po spáchání vražd. Už před několika dny jí došla zásoba pizzy a dalších potravin. Poslední tři dny se živila balíčkem ovesných vloček, které si jednou koupila v iluzi, že začne jíst zdravěji. Zjistila, že deset deka vloček s trochou hrozinek a dvěma decilitry vody se po minutě v mikrovlnné troubě změní na poživatelnou vločkovou kaši.

Lisbeth se nerozhýbala jen kvůli nedostatku jídla. Potřebovala vyhledat jednu osobu, a to bohužel nemohla uskutečnit ze svého bytu u náměstí Mosebacke. Lisbeth vešla do šatny, vyndala blonďatou paruku a vyzbrojila se norským pasem Irene Nesserové.

Irene Nesserová skutečně existovala. Byla Lisbeth velmi podobná a před třemi lety ztratila pas, který díky *Plagueově* péči skončil u Lisbeth, a ta s Irene Nesserovou už osmnáct měsíců podle potřeby alternovala.

Lisbeth si vyndala kroužky z obočí a z nosu a v koupelně před zrcadlem se nalíčila. Oblékla si tmavé džíny, jednoduché, zato teplé hnědé triko se žlutým štepováním a kozačky na podpatku. Ze zbylé zásoby v krabici si vzala slzný plyn. Vytáhla dokonce i paralyzér, na který už rok nesáhla, a dala ho nabít. Do nylonové tašky si dala věci na převlečení. Byt opustila pozdě večer. Napřed zašla do McDonald's na Rohové ulici; na rozdíl od McDonald's u Stavidla nebo u Občanského náměstí tam existovala mnohem menší pravděpodobnost, že narazí na nějakého bývalého kolegu z Milton Security. Dala si Big Mac a velkou Coca-Colu.

Po jídle odjela čtyřkou přes Západní most na náměstí Svatého Erika. Pěšky došla na Ódinovo náměstí a těsně po půlnoci stanula na Upplandské ulici před domem zesnulého advokáta Bjurmana. Nečekala, že by byt hlídala policie, ale všimla si, že v sousedním bytě ve stejném patře se svítí, a tak se vydala pěšky na náměstí Vanadís. Když se za hodinu vrátila, v sousedním bytě již panovala tma.

Lisbeth vyšla potmě po schodech do patra, kde bydlel Bjurman, a našlapovala tiše jako myška. Nožem na koberce opatrně rozřízla policejní pásku, kterou byl byt přelepen. Nehlučně otevřela dveře.

Rozsvítila světlo v předsíni, protože věděla, že tam zvenčí není vidět, pak si vzala tenkou baterku a svítila si na cestu do ložnice. Žaluzie byly zatažené. Paprskem světla přejela dosud zakrvácenou postel. Konstatovala, že na téhle posteli měla sama na kahánku, a najednou pocítila hluboké uspokojení nad tím, že Bjurman konečně zmizel z jejího života.

Smyslem její návštěvy místa činu bylo získání odpovědí na některé otázky. Za prvé Lisbeth nechápala spojitost mezi Bjurmanem a Zalou. Byla přesvědčena o tom, že nějaká spojitost musí existovat, ale při prozkoumání obsahu Bjurmanova počítače ji nenašla.

Pak jí vrtala v hlavě další věc. Během své noční návštěvy před pár týdny si všimla, že Bjurman vyndal část dokumentace z desek, obsahujících veškerý materiál o ní. Chybějící stránky obsahovaly popis jeho pracovní náplně od Vrchního poručnického soudu, a psychický stav Lisbeth Salanderové v nich byl shrnut nanejvýš stručně. Bjurman tyto stránky k ničemu nepotřeboval a mohl je klidně vyřadit a vyhodit. Na druhé straně, advokáti nikdy nevyhazují dokumentaci o aktuálních případech. Papíry můžou být sebevíc zbytečné – ale zbavovat se jich je naprostý nesmysl. Zmíněné stránky však přesto nebyly v deskách ani v jeho psacím stole.

Konstatovala, že policie si odnesla složky o ní i další dokumentaci. Dvě hodiny propátrávala byt, ale nemohla než s mírným zklamáním konstatovat, že tu zřejmě opravdu nic důležitého není.

V kuchyni našla plechovku obsahující všemožné klíče. Našla tam klíčky od auta a pár klíčů od vchodu a od visacího zámku. Lisbeth nehlučně vylezla na půdu a vyzkoušela všechny klíče, dokud nenašla Bjurmanovu kóji. Byl tam starý nábytek, skříň s vyřazeným oblečením, lyže, automobilová baterie, krabice s knihami a další krámy. Neobjevila nic zajímavého, takže opět sešla po schodech dolů a klíčem od domu odemkla garáž. Našla v ní advokátův Mercedes a po chvilce konstatovala, že ani v něm nic podstatného není.

Návštěvu Bjurmanovy kanceláře zavrhla. Před pár týdny tam zašla v souvislosti s předchozí noční návštěvou jeho bytu a věděla, že advokát kancelář už dva roky nepoužívá. Jen se tam usazoval prach.

Lisbeth se vrátila do bytu, posadila se na pohovku v obývacím pokoji a přemýšlela. Po několika minutách vstala a vrátila se do kuchyně k plechovce s klíči. Pečlivě je prozkoumala. Jeden svazek klíčů byl určený do patentních a bezpečnostních zámků, druhý byl rezavý a zastaralý. Lisbeth svraštila obočí. Poté zvedla oči k poličce u dřezu, kde měl Bjurman asi deset sáčků se semeny. Prozkoumala je a konstatovala, že jsou to semena zahradních bylinek.

On má chatu nebo nějakou boudu v chatové kolonii. To mi ušlo.

Během tří minut objevila v Bjurmanově účetnictví tři roky starý účet proplacený jakési stavební firmě, která prováděla úpravy vjezdu na pozemek, a po další minutě našla potvrzení z pojišťovny o platbách pojistky na nemovitost poblíž Stallarholmenu u Mariefredu.

O páté hodině ranní se zastavila v obchodě 7-Eleven s celonočním provozem na konci Řemeslnické ulice u Fridhemsplanu. Koupila si pořádnou zásobu pizzy, mléka, chleba, sýra a dalších základních potravin. K nákupu přibrala i ranní noviny, jejichž titulek ji fascinoval.

JE HLEDANÁ ŽENA V ZAHRANIČÍ?

Deník se z jakéhosi neznámého důvodu rozhodl nezveřejnit Lisbethino jméno. Hovořil o ni jako o „šestadvacetileté ženě". Text uváděl, že podle jednoho policejního zdroje se jí možná podařilo pláchnout do ciziny a mohla by se nacházet v Berlíně. Z článku nebylo jasné, proč by měla utíkat právě do Berlína, ale podle jednoho tipu byla údajně viděna v „anarchisticko-feministickém klubu" v Kreutzbergu. Klub byl popsán jako místo, kde se schází mládež zapálená pro všechno od politického terorismu až po globalizaci a satanismus.

Lisbeth se vrátila autobusem číslo čtyři zpět na Södermalm, vystoupila u Roselundské ulice a vydala se pěšky na Mosebacke. Připravila si kávu a obložené chleby a pak si zalezla do postele.

Lisbeth vyspávala až do jedné hodiny odpoledne. Když se vzbudila, zamyšleně očichala prostěradlo a konstatovala, že je nejvyšší čas převléknout postel. Během sobotního večera pořádně vygruntovala celý byt. Vynesla odpadky, staré noviny nastrkala do dvou pytlů a postavila je do šatny v hale. Veškeré spodní prádlo a trička nacpala do pračky a pak následovala další várka džínů. Roztřídila nádobí do myčky, zapnula ji a poté vysála podlahu a vytřela ji mopem.

V devět hodin večer byla zpocená jako myš. Napustila si vanu a nalila do ní spoustu pěny. Ponořila se do vody, zavřela oči a přemýšlela. Když se vzbudila, byla půlnoc a voda ve vaně byla jako led. Lisbeth otráveně vylezla, utřela se a šla si lehnout do postele. Téměř okamžitě znovu usnula.

Když Lisbeth v neděli ráno zapnula PowerBook a přečetla si všechny nesmysly o Miriam Wu, dostala příšerný vztek. Cítila se prachbídně a měla špatné svědomí. Neuvědomila si, jak tvrdý dopad to bude mít pro Mimmi. A Mimminým jediným zločinem bylo to, že byla Lisbethina… Známá? Kamarádka? Milenka?

Lisbeth nevěděla, jakými slovy by přesně popsala svůj vztah k Mimmi, ale uvědomovala si, že je to pravděpodobně už stejně pryč. Mimmino jméno bude muset ze seznamu přátel vyškrtnout. Po všech těch nesmyslech

propíraných v masmédiích Lisbeth pochybovala, že Mimmi bude chtít mít něco společného s tou bláznivou psychopatkou Lisbeth Salanderovou.

To ji rozzuřilo.

Lisbeth si připomněla jméno Tonyho Scaly, novináře, který celý tenhle hon odtroubil. Navíc se rozhodla, že si na toho nepříjemného sloupkaře v pruhovaném saku, který v jednom večerníku v žertovných úvahách pilně užíval epiteta „sadomasochistická lesba“, pěkně posvítí.

Seznam osob, se kterými Lisbeth měla nějaké řízení, začínal být poměrně dlouhý.

Ale napřed musí najít Zalu.

Nevěděla však přesně, co se stane, až Zalu najde.

Mikaela vzbudil v neděli ráno o půl osmé telefon. Rozespale se natáhl po sluchátku.

„Dobré ráno,“ pozdravila ho Erika Bergerová.

„Mmm,“ odvětil Mikael.

„Jsi sám?“

„Bohužel.“

„Navrhovala bych, aby ses šel osprchovat a postavil na kafe. Za čtvrthodinku budeš mít návštěvu.“

„Návštěvu?“

„Paola Roberta.“

„Toho boxera? Krále Kungsträgardenu?“

„Přesně toho. Volal mi a mluvili jsme spolu celou půlhodinu.“

„A proč?“

„Proč mi Paolo volal? No, my se trochu známe, občas se potkáme a řekneme si ahoj. Když hrál v tom Hildebrandově filmu, dělala jsem s ním dlouhý rozhovor a pak jsme na sebe párkrát narazili.“

„To jsem nevěděl. Ale zajímalo by mě, proč chce jít zrovna za mnou.“

„Protože… ale ne, bude lepší, když ti to vysvětlí sám.“

Mikael se sotva stačil osprchovat a natáhnout si kalhoty, když u dveří zazvonil Paolo Roberto. Mikael otevřel a vyzval boxera, aby se posadil ke stolu, zatímco hledal nějakou čistou košili a připravoval dvojité espreso, které podával se lžičkou mléka. Paolo uznale pohlédl na kávu.

„Vy jste se mnou chtěl mluvit?“

„Navrhla to Erika Bergerová.“

„Fajn, tak spusťte.“

„Znám Lisbeth Salanderovou.“

Mikael pozvedl obočí.

„Cože?“

„Trošku mě překvapilo, když mi Erika řekla, že ji taky znáte.“

„Nejlepší bude, když to vezmete hezky popořadě.“

„Fajn. Věc se má tak. Předevčírem jsem se po měsíci vrátil z New Yorku a z každého zatraceného plátku na mě zíral Lisbethin obličej. V novinách o ní napsali spoustu svinstva. Zdá se, že o ní žádnej z těch parchantů neumí říct jediný dobrý slovo.“

„V té své litanii jste už stačil třikrát zaklít.“

Paolo se rozesmál.

„Promiňte. Ale je mi hrozně mizerně. Erice jsem volal vlastně kvůli tomu, že jsem si potřeboval s někým promluvit, ale nevěděl jsem s kým. A protože ten novinář z Enskede pracoval pro *Milénium* a protože já náhodou znám Eriku, tak jsem zavolal právě jí.“

„Aha.“

„I kdyby se Salanderová totálně zcvokla a udělala to, co tvrdí policie, měla by dostat šanci. V téhle zemi snad máme nějakou spravedlnost a nikdo nemůže být odsouzený bez toho, aby se k věci vyjádřil.“

„Mám naprosto stejný názor,“ řekl Mikael.

„To jsem z rozhovoru s Erikou pochopil. Když jsem jí volal, myslel jsem, že po Lisbethině skalpu jde i *Milénium*, protože pro vás ten novinář Dag Svensson pracoval. Ale podle Eriky prý věříte, že je Lisbeth nevinná.“

„Já Lisbeth Salanderovou znám. Sotva si ji dovedu představit jako šílenou vražedkyni.“

Paolo se najednou zasmál.

„Holka jedna zatracená bláznivá… ale patří k těm dobrým. Mám ji rád.“

„Odkud ji znáte?“

„Od jejích sedmnácti let jsem s ní boxoval.“

Mikael Blomkvist na deset vteřin zavřel oči a pak znovu pohlédl na Paola Roberta. Lisbeth Salanderová byla jako vždy samé překvapení.

„Jasně. Lisbeth Salanderová boxuje s Paolem Robertem. Jste ve stejné váhové kategorii.“

„Já si nedělám legraci.“

„Věřím vám. Lisbeth se jednou zmínila, že si občas zaboxuje s kluky v boxerském klubu.“

„Povím vám, jak to bylo. Před deseti lety jsem začal jako mimořádný trenér trénovat juniory, co chtěli v Zinkenském klubu začít s boxem. Už jsem byl známý boxer a podle juniorského vedoucího klubu jsem byl něco

jako atrakce, takže jsem tam vždycky odpoledne zašel si s kluky trochu zaboxovat.“

„Aha.“

„A dopadlo to tak, že jsem tam zůstal celé léto a ještě kus podzimu. Klub dělal kampaň, vylepovali plakáty a podobně a pokoušeli se nalákat mládež, aby zkusila box. A opravdu to přitáhlo spoustu kluků kolem patnácti, šestnácti let, dokonce i starších. Bylo tam hodně chlapců z rodin přistěhovalců. Box byl lepší alternativa než se flákat po městě a dělat neplechy. Ostatně já o tom vím své.

A jednoho letního dne se tam zničehonic objevila nějaká vyzáblá žabka. Víte, jak vypadá, ne? Nakráčela do klubu a prohlásila, že se chce naučit boxovat.“

„Dovedu si tu scénku živě představit.“

„Takže dostala pěkný kapky od půltuctu mnohem větších kluků, co vážili jednou tolik než ona. Já jsem byl jedním z nich. Nemysleli jsme to vážně, ale trošku jsme si ji začali dobírat. Máme i dívčí oddíl a mně ujela nějaká pitomá poznámka v tom smyslu, že malé žabky smějí boxovat jen ve čtvrtek.“

„Předpokládám, že se nesmála.“

„Ne. Nesmála se. Jen na mě upřela ta svá černá kukadla. Pak se natáhla po páru boxerských rukavic, co si tam někdo odložil. A my kluci jsme se chechtali ještě víc. Chápete to?“

„To nezní moc dobře.“

Paolo Roberto se znovu rozesmál.

„Já jsem byl trenér, takže jsem popošel k ní a dělal jsem, že s ní trochu boxuju.“

„Páni.“

„Asi tak. A najednou mi dala pěknou ránu přímo do čumáku.“

Paolo se opět dal do smíchu.

„Já tam stál, šaškoval s ní a byl jsem naprosto nepřipravený. Schytal jsem tři rány, než jsem se zmohl na to, abych je začal oplácet. Ale ta holka měla svaly jako komár a rány od ní vůbec nestály za řeč. Ale když jsem je začal odrážet, změnila taktiku. Lisbeth boxovala instinktivně a schytal jsem ještě další údery. Tak jsem je začal odrážet doopravdy a zjistil jsem, že ta holka je mrštná jako nějaká zatracená ještěrka. Kdyby byla větší a silnější, tak by to pro mě byla docela fuška, jestli mi rozumíte.“

„Ano, rozumím.“

„A tehdy znovu změnila taktiku a já vyfasoval další pěknou šlupku do čumáku. Docela jsem ji cítil.“

Mikael přikývl.

„Tak jsem jí to vrátil a trefil jsem ji do obličeje. Samozřejmě to nebyl žádný tvrdý úder, jen takový políček. A ona mě kopla do kolene. Bylo to úplně šílené. Jsem třikrát větší a těžší než ona, takže neměla sebemenší šanci, ale bušila do mě jako o život."

„Vyprovokoval jste ji."

„To mi došlo až později. A styděl jsem se. Myslím tím… vylepovali jsme plakáty a bůhvíco, abychom nalákali mládež k nám do klubu, a pak přišla ona a řekla, že se chce naučit pořádně boxovat, a našla tam bandu kluků, co si z ní jenom utahovali. Asi bych zešílel, kdyby se ke mně někdo takhle choval."

Mikael přikývl.

„A tak to šlo několik minut. Nakonec jsem ji popadl, dostal ji na zem a držel, dokud sebou nepřestala házet. Měla v těch svých kukadlech slzy jako hrachy a dívala se na mě tak zuřivě, že… no nic."

„Tak jste s ní začal boxovat."

„Když se uklidnila, pustil jsem ji a zeptal se jí, jestli to s tím boxováním myslela vážně. Hodila po mně rukavice a odcházela pryč. Předběhl jsem ji a postavil jsem se před ni. Omluvil jsem se jí a řekl, že jestli to myslela vážně, tak ji budu učit boxovat já, a že v tom případě ji očekávám další den v pět hodin odpoledne."

Paolo na chvíli zmlkl a zahleděl se kamsi do dálky.

„Další večer jsem trénoval dívčí oddíl a ona se opravdu objevila. Postavil jsem ji do ringu s nějakou Jennie Karlssonovou, bylo jí osmnáct a už rok se učila boxovat. Problém byl v tom, že jsme v Lisbethině váhové kategorii neměli nikoho staršího než takových dvanáct let. Dal jsem Jennie instrukce, protože Salanderová byla naprostý zelenáč, takže Jennie měla dělat opatrné výpady a údery spíš jen předstírat."

„A jak to dopadlo?"

„Upřímně řečeno… po deseti vteřinách měla Jennie rozseknutý ret. Během prvního kola dělala Salanderová jeden výpad za druhým a všem Jenniiným pokusům o úder stačila uhnout. A to mluvíme o žábě, která nikdy předtím do ringu ani nepáchla. Ve druhém kole byla Jennie tak pitomá, že po Lisbeth vyjela naostro, ale ani jednou ji netrefila. Byl jsem úplně bezmocný. Nikdy jsem u žádného skutečného boxera neviděl takhle rychlé pohyby. Kdybych byl jen z poloviny tak rychlý jako Salanderová, mohl bych mluvit o štěstí."

Mikael přikývl.

„Problém Salanderové byl v tom, že její rány naprosto nestály za řeč. Začal jsem s ní trénovat. Měl jsem ji pár týdnů v dívčím klubu a ona několik zápasů prohrála, protože vždycky dříve nebo později nějakou tu ránu schytala a pak jsme museli zápas přerušit a odnést ji do šatny. Ona totiž děsně zuřila a začala kolem sebe kopat, kousat a mlátit."

„To je Lisbeth docela podobné."

„Nikdy se nevzdala. Ale nakonec proti sobě poštvala tolik holek, že ji trenér z oddílu vyhodil."

„Cože?"

„Jo, s ní se prostě boxovat nedalo. Pořád byla naladěná na jediný styl, říkali jsme tomu *terminátor mode*, a šlo jí jen o bušení do soupeře pěstmi, vůbec jí nezáleželo na tom, že se jedná o zahřívačku nebo o přátelský duel. A děvčata často odcházela domů poškrábaná a pokopaná. A tehdy jsem dostal nápad. Měl jsem problémy s jedním klukem, jmenoval se Samir. Bylo mu sedmnáct let a pocházel ze Sýrie. Byl to dobrý boxer, s robustní postavou a jeho údery měly pěknou páru… ale neuměl se pohybovat. Celou dobu stál na jednom místě."

„Aha."

„Takže jsem požádal Salanderovou, aby odpoledne přišla do klubu, až s ním budu trénovat. Vyměnil jsem si místo s Lisbeth a postavil ji proti němu do ringu, měla chránič hlavy, zubů a všechny serepetičky. Napřed s ní Samir odmítal boxovat, protože je to „přece jen pitomá holka" a podobný machistický kecy. Tak jsem mu jasně a zřetelně vysvětlil, aby to všichni slyšeli, že tohle samozřejmě není žádný zápas, a vsadil se s ním o pětikilo, že mu to ta holka natře. Salanderové jsem řekl, že tohle není žádný trénink a že ji Samir bude opravdu knokautovat. Lisbeth se na mě nevěřícně podívala. Samir pořád stál a vedl silné řeči, dokud nezazněl gong. Lisbeth se do toho dala jako za krále a vlast a vrazila mu jednu do obličeje, až si sedl na zadek. Tehdy jsem s ní už celé léto trénoval, takže začínala mít trošku svaly a její rány získávaly určitou razanci."

„Předpokládám, že Samir byl štěstím bez sebe."

„No, o tomhle tréninku se mluvilo ještě po několika měsících. Samir dostal jednoduše na frak. Lisbeth vyhrála na body. Kdyby měla větší sílu, tak by ho určitě zranila. Za chvíli byl Samir tak frustrovaný, že do ní začal mlátit naplno. Byl jsem k smrti vyděšený, aby ji netrefil, protože bychom museli volat pohotovost. Lisbeth se několikrát bránila lokty a měla modřiny, a několikrát se mu ji podařilo poslat do provazů, protože nemohla vydržet sílu jeho úderů. Ale pořád se mu nedařilo ji opravdu trefit."

„Sakra. Tohle bych moc rád viděl."

„Od toho dne začali kluci v klubu Lisbeth Salanderovou respektovat. Stejně tak Samir. A já ji prostě nechal boxovat s mnohem většími a těžšími kluky. Byla má tajná zbraň a byly to zatraceně dobré tréninky. Sestavili jsme program tréninku tak, že Lisbeth měla za úkol zasadit soupeři pět úderů do různých částí těla – do čelisti, čela, žaludku a tak dále. A kluci, proti kterým boxovala, měli za úkol se bránit a dotyčné části těla si chránit. Boxovat s Lisbeth Salanderovou začalo být něco jako prestiž. Bylo to jako bít se se sršněm. Vlastně jsme jí říkali vosa a stala se maskotem našeho klubu. Myslím, že se jí to zamlouvalo, protože si nechala na krk vytetovat vosu.“

Mikael se usmál. Na její vosu se moc dobře pamatoval. Při vyhlášení pátrání byla uvedena jako její poznávací znamení.

„A jak dlouho to trvalo?“

„Skončilo to jednou večer před třemi lety. Byl jsem v klubu na plný úvazek jenom v létě a pak jsem se tam vyskytoval spíše sporadicky. V tréninku se Salanderovou pokračoval náš juniorský trenér Putte Karlsson. Pak začala Salanderová chodit do práce a už neměla tolik času, ale až do minulého roku se tam objevovala tak jednou měsíčně. Několikrát za rok jsme se setkali a zaboxovali jsme si. Byly to prima tréninky, člověk se při nich pěkně zapotil. Lisbeth skoro nikdy s nikým nemluvila. Když neboxovala, tak dokázala dvě hodiny mlátit pěstmi do pytle, jako kdyby to byl její úhlavní nepřítel.“

KAPITOLA 23

Neděle 3. dubna až pondělí 4. dubna

Mikael připravil další dvě espresa. Omluvil se a zapálil si cigaretu. Paolo Roberto pokrčil rameny. Mikael ho zamyšleně pozoroval.

Paolo Roberto působil dojmem sebevědomého chlapíka, který bez problémů řekne, co si o čem myslí. Mikael si rychle uvědomil, že Paolo je sice sebevědomý, ale přitom inteligentní a pokorný člověk. Vzpomněl si, že Roberto také kdysi usiloval o politickou kariéru jako sociálně demokratický poslanecký kandidát. Rozhodně působil jako chlapík, který má něco v hlavě. Mikael se přistihl, že on sám si ho zcela spontánně oblíbil.

„A proč jste za mnou s touhle historkou přišel?“

„Salanderová je v pořádném průšvihu. Nevím, co bych mohl udělat, ale zřejmě bude potřebovat na své straně ringu přítele.“

Mikael přikývl.

„Proč si myslíte, že je nevinná?“ zeptal se Paolo Roberto.

„Těžko říct. Lisbeth umí být hodně nesmiřitelná, ale já prostě nevěřím, že by zastřelila Daga a Miu. Jednak neměla žádný motiv…“

„Žádný motiv, který bychom znali.“

„Ano, Lisbeth by určitě nedělalo problémy použít proti někomu násilí, pokud by si to zasloužil. Ale tady nevím. Trošku jsem provokoval Bublanského, to je hlavní vyšetřovatel. Věřím, že vražda Daga a Mii musela mít nějaký důvod. A věřím, že tím důvodem je reportáž, na které Dag pracoval.“

„Jestli máte pravdu, bude Salanderová potřebovat víc než někoho, kdo ji bude držet za ruku, až ji zatknou – bude potřebovat úplně jinou a kompletní podporu.“

„Já vím.“

Paolovi Robertovi se nebezpečně zablýsklo v očích.

„Jestli je nevinná, tak je obětí jednoho z nejodpornějších soudních skandálů v historii. Média i policie na ni ukazují jako na vraha, a všechen ten humus v novinách…“

„Já vím.“

„Tak co pro ni můžeme udělat? Mohl bych vám nějak pomoct?“ Mikael chvíli přemýšlel.

„Nejlepší pomoc by bylo samozřejmě to, kdybyste dokázal najít jiného pachatele. Právě na tomhle pracuju. A druhá nejlepší pomoc, kterou bychom jí mohli poskytnout, by bylo chytit ji dřív, než ji policajti rozstřílejí na cucky. Lisbeth zrovna nepatří k lidem, co se vzdávají bez boje.“

Paolo Roberto přikývl.

„A jak ji najdeme?“

„Nevím. Ale jednu věc byste udělat mohl. Jde o čistě praktickou záležitost, tedy pokud máte čas a chuť.“

„Má přítelkyně je celý příští týden pryč. Mám čas i chuť.“

„Fajn, myslel jsem, že když jste boxer…“

„Ano?“

„Lisbeth má přítelkyni, Miriam Wu, určitě jste o ní četl.“

„Spíše známou jako BDSM lesba… Jo, četl jsem o ní.“

„Mám číslo jejího mobilu a pokoušel jsem se s ní mluvit. Jakmile uslyší, že je na druhém konci drátu novinář, tak to položí.“

„Naprosto ji chápu.“

„Já opravdu nemám čas nahánět Miriam Wu. Ale četl jsem, že dělala thajský box. Myslel jsem, že kdyby jí zavolal známý boxer, tak…“

„Rozumím. A doufáte, že by nás mohla zavést k Salanderové.“

„Když s ní mluvila policie, tak tvrdila, že nemá tušení o tom, kde Lisbeth bydlí. Ale za pokus by to stálo.“

„Dejte mi to číslo. Najdu ji.“

Mikael dal Paolovi Mimmino číslo a adresu na Lundské ulici.

Gunnar Björck strávil velikonoční svátky vyhodnocováním situace. Jeho budoucnost visela na vlásku a nezbývalo mu nic jiného než dobře hrát s mizernými kartami.

Ten Mikael Blomkvist je zatracená svině. Otázkou je jen to, zda by se dal přemluvit, aby držel klapačku o tom, že… že Björck platil za sex těm mizernejm děvkám. Za svůj čin by mohl být obžalován a nepochyboval o tom, že pokud by se na to přišlo, dostal by vyhazov z práce. Noviny by ho rozcupovaly na kousíčky. Zaměstnanec tajných služeb, co si platí mladičké prostitutky… kdyby ty čubky zasraný alespoň byly trošku starší.

Nečinným vysedáváním by však svůj osud zpečetil. Björck měl za ušima, že Mikaelu Blomkvistovi nic neprozradil. Četl mu ve tváři a zaznamenával jeho reakce. Blomkvista něco žere. Potřebuje informace. Ale

bude za ně muset zaplatit. Cenou bude jeho mlčení. To je jediné východisko.

Zala v celém vyšetřování vytvořil novou rovnici.

Dag Svensson šel po Zalovi.

Bjurman hledal Zalu.

A komisař Gunnar Björck je jediný, kdo ví, že existuje souvislost mezi Zalou a Bjurmanem, což znamená, že Zala je pojítkem mezi Enskede a Ódinovým náměstím.

A to pro budoucnost Gunnara Björcka představovalo další závažný problém. Právě on dal Bjurmanovi informace o Zalaščenkovi – byla to pouze přátelská služba a neuvědomil si přitom, že materiály nadále podléhají utajení. Byla to maličkost, ale znamenalo to, že vlastně spáchal trestný čin.

Navíc se od páteční návštěvy Mikaela Blomkvista dopustil ještě jednoho trestného činu. Byl policista, a pokud měl informace, kterými by mohl přispět k vyšetřování vraždy, bylo jeho povinností neprodleně všechno ohlásit na policii. Ale pokud by tyto informace dal Bublanskému nebo žalobci Ekströmovi, automaticky by se tím sám prozradil. Všechno by vyšlo najevo. Nejen ty kurvy, ale celý Zalaščenkův příběh.

V sobotu Björck krátce navštívil své pracoviště u tajných služeb na Kungsholmenu. Vyhrabal veškeré staré papíry o Zalaščenkovi a pročetl si je. Ty zprávy sepsal on sám, ale už před mnoha lety. Nejstarší materiály budou brzy třicet let staré. Nejnovější dokumenty napsal před deseti lety.

Zalaščenko.

Kluzký parchant.

Zala.

Gunnar Björck si do svého vyšetřování tuhle přezdívku sám zaznamenal, ale nevzpomínal si, že by ji někdy použil.

Ale spojitost byla nad slunce jasná. S Enskede. S Bjurmanem. A se Salanderovou.

Gunnar Björck přemýšlel. Pořád mu nešlo na rozum, jak spolu všechny kousky skládanky souvisejí, ale domníval se, že chápe, proč se Lisbeth Salanderová vydala do Enskede. Také si dokázal snadno představit, že Lisbeth dostala záchvat zuřivosti a zavraždila Daga Svenssona a Miu Bergmanovou, protože s ní odmítli spolupracovat nebo ji nějak vyprovokovali. Měla motiv, který v celé zemi chápal jen Björck a snad ještě dva nebo tři další lidé.

Vždyť ta holka je blázen. Pro všechno na světě, kéž by ji při zatýkání někdo odbouchl. Ona to ví. Pokud by si pustila pusu na špacír, všechno by prasklo.

Ale ať si Gunnar Björck lámal hlavu sebevíc, jediným východiskem pro něj osobně byl Mikael Blomkvist – a to bylo v současné situaci pro Björcka nejdůležitější. Pocítil vzrůstající zoufalství. Musí přimět Blomkvista, aby ho považoval za tajný zdroj a držel jazyk za zuby o jeho… pikantériích s těma zatracenýma štětkama. *Doprdele, kdyby tak Salanderová rozstřílela palici ještě Blomkvistovi!*

Björck pohlédl na Zalaščenkovo telefonní číslo a zvážil veškeré výhody a nevýhody případného kontaktu. Nedokázal se rozhodnout.

Mikael se snažil ve svém úkolu čestně obstát a postupně prováděl sumarizaci svého pátrání. Po odchodu Paola Roberta nad tím strávil celou hodinu. Výsledkem byla zpráva téměř deníkové formy, do níž Mikael volně zapisoval své myšlenky, ale také si do ní pečlivě zaznamenával veškeré rozhovory, schůzky a další získaný materiál. Každý den tento dokument zašifroval v programu PGP a kopii přeposlal Erice Bergerové a Malin Erikssonové, aby jeho kolegyně měly co nejaktuálnější informace.

Dag Svensson se v posledních týdnech před smrtí soustředil na Zalu. Toto jméno zaznělo v Dagově posledním telefonátu s Mikaelem jen dvě hodiny předtím, než ho někdo zavraždil. Gunnar Björck tvrdil, že o Zalovi něco ví.

Mikael věnoval patnáct minut tomu, že shrnul vše, co vyšťoural o Björckovi, což nebylo nic moc.

Gunnaru Björckovi bylo dvaašedesát let, byl svobodný a narodil se ve Falunu. Od jednadvaceti let pracoval u policie. Začal jako hlídkující policista, ale vystudoval práva a už v šestadvaceti nebo sedmadvaceti letech pracoval na nějakém tajném pověření. Bylo to v roce 1969 nebo 1970, přesně v době, kdy na pozici šéfa rozvědky končil Per Gunnar Vinge.

Vinge dostal padáka poté, co při rozhovoru s norrbottenským hejtmanem Ragnarem Lassinantim tvrdil, že Olof Palme pracoval jako špion pro Rusko. Pak přišla aféra s kanceláří rozvědky IB, s Holmérem a Pošťákem Hjälmerothem, Palmeho vražda a jeden skandál následoval za druhým. Mikael neměl ani ponětí o tom, jakou roli – pokud vůbec nějakou – sehrál v uplynulém téměř třicetiletém dramatu v tajných službách Gunnar Björck.

Björckova kariéra z let 1970–1985 byla z velké části nepopsaný list, což nebylo nic divného vzhledem k tomu, že se jednalo o působení v tajných

službách, jejichž činnost byla naprosto utajená. Mohl ořezávat tužky někde ve skladu a stejně dobře působit v Číně jako tajný agent. Tato varianta však byla nepravděpodobná.

V říjnu roku 1985 se Björck přestěhoval do Washingtonu, kde po dva roky pracoval na švédském velvyslanectví. Od roku 1988 byl zpět v tajných službách ve Stockholmu. V roce 1996 se stal veřejně známou osobou, neboť byl zvolen šéfem kanceláře zahraničního oddělení. O jeho přesné činnosti Mikael nic bližšího nevěděl. Po roce 1996 se Björck několikrát vyjádřil v masmédiích v souvislosti s vyhoštěním toho či onoho podezřelého Araba ze země. V roce 1998 se zviditelnil v souvislosti s vyhoštěním několika iráckých diplomatů.

Co má tohle společného s Lisbeth Salanderovou a s vraždou Daga a Mii? Zřejmě ani to nejmenší.

Ale Gunnar Björck ví něco o Zalovi.

Proto musí existovat nějaká souvislost.

Erika Bergerová zatím nikomu neřekla, že by měla přejít k Velkému drakovi, jak se přezdívalo švédskému deníku *Svenska Morgon-Posten,* ani svému muži, před kterým nikdy předtím neměla žádné tajnosti. V *Miléniu* jí zbýval ještě asi měsíc. Erika cítila úzkost. Věděla, že čas strašně rychle uteče a najednou přijde její poslední den ve funkci šéfredaktorky.

Také cítila hlodavý neklid kvůli Mikaelovi. Jeho poslední e-mail četla s nepříjemným pocitem. Ty příznaky už dobře znala. Byla to úplně stejná zarputilost, s jakou se před dvěma lety zakousl do záhady v Hedestadu, a stejná posedlost, s jakou šel po Wennerströmovi. Od Zeleného čtvrtka pro něj neexistovalo nic jiného než potřeba zjistit, kdo zavraždil Daga a Miu, a nějakým způsobem ospravedlnit Lisbeth Salanderovou.

Ačkoli s jeho ambicemi plně sympatizovala – Dag s Miou byli i její přátelé –, Mikael měl jednu vlastnost, kterou příliš nechápala. Jakmile zvětřil krev, objevil se v něm náznak určité bezohlednosti.

Ve stejném okamžiku, kdy jí Mikael zavolal a pověděl jí, jak vyzval Bublanského na souboj jako nějaký zatracený machistický kovboj, bylo Erice jasné, že hon na Lisbeth Salanderovou ho v dohledné době zcela pohltí. Ze zkušeností věděla, že s ním naprosto nebude řeč, dokud ten problém nevyřeší. Bude oscilovat někde mezi posedlostí a depresí, a bude také podstupovat naprosto zbytečná rizika.

A Lisbeth Salanderová. Erika se s ní setkala jen jedinkrát a věděla toho o té podivné dívce příliš málo na to, aby sdílela Mikaelovo přesvědčení o její nevině. Co když má pravdu Bublanski? Co když to udělala? Co když se

Mikaelovi podaří ji někde objevit a najde psychopatického šílence s bouchačkou?

Neuklidnil ji ani překvapivý ranní rozhovor s Paolem Robertem. Přirozeně je dobře, že Mikael nestojí na Lisbethině straně sám, ale i Paolo je takový zatracený machistický kovboj.

Navíc za sebe musí najít nějakého nástupce, který po ní převezme kormidlo v *Miléniu*. Začínalo to spěchat. Erika přemýšlela, že zavolá Christeru Malmovi a probere to s ním, ale uvědomila si, že mu to nesmí říci dříve, než se to dozví Mikael.

Mikael byl skvělý reportér, ale v pozici šéfredaktora by znamenal naprostou pohromu. V tomto ohledu patřila ke stejné krevní skupině jako Christer, ale nebyla si jista, zda by Christer tuto nabídku přijal. Malin je moc mladá a nejistá. Monika Nilssonová je příliš zaujatá sama sebou. Henry Cortez je dobrý reportér, ale strašně mladý a nezkušený. Lottie Karimová je moc měkká. Erika si nebyla jistá, zda by Christer a Mikael souhlasili s tím, že zaměstnají někoho nového.

Byla to pěkná kaše.

Takhle Erika v Miléniu skončit nechtěla.

V neděli večer Lisbeth znovu spustila program *Asphyxia 1.3* a otevřela si na zrcadlovém harddisku položku s názvem *MikBlom/Laptop*. Konstatovala, že v tomto okamžiku Mikael není připojený k internetu, a poté se chvilku věnovala pročítání všech novinek z posledních dvou dnů.

Přečetla si Mikaelovu vyšetřovací zprávu a ráda by věděla, zda ji Mikael napsal tak podrobně kvůli ní, a pokud ano, co jí tím chtěl říct. Mikael přirozeně věděl, že se mu Lisbeth vloupala do počítače, a logickým závěrem bylo tudíž to, že chtěl, aby si zprávu přečetla. Více by ji však zajímaly věci, které Mikael do zprávy nenapsal. Jelikož věděl, že mu Lisbeth chodí do počítače, mohl ji tou záplavou informací chtít nějak zmanipulovat. Lisbeth si jen tak mimochodem uvědomila, že Mikael nedávno vyzval Bublanského na souboj kvůli její případné nevině. Z nějakého důvodu ji to rozčilovalo. Mikael Blomkvist své závěry nezakládal na faktech, ale na citech. *Naivní trouba*.

Ale i on se zaměřil na Zalu. *Správně, Kalle Blomkviste.* Lisbeth by ráda věděla, jestli by se Mikael zajímal o Zalu i tehdy, kdyby mu jeho jméno neposlala.

Poté si s mírným překvapením všimla, že se v případu zničehonic vynořil Paolo Roberto. To byla příjemná novinka. Lisbeth se najednou usmála. Měla toho sebevědomého hajzlíka ráda. Paolo byl macho až do

morku kostí. Když se utkali v ringu, obvykle ji moc nešetřil. Tedy při těch několika málo příležitostech, kdy se utkali.

Když Lisbeth odšifrovala Mikaelův poslední e-mail adresovaný Erice Bergerové, se zájmem se narovnala.

Gunnar Björck z rozvědky má informace o Zalovi.

Gunnar Björck zná Bjurmana.

Lisbeth si s nepřítomným pohledem v duchu nakreslila trojúhelník. Zala, Bjurman, Björck. *Jo, to dává smysl.* Nikdy předtím se na problém z tohoto úhlu nepodívala. Každopádně ten Mikael Blomkvist nebude zas takový střevo. Ale samozřejmě nechápal souvislosti. Ty nechápala ani ona sama, ačkoli mnohem lépe věděla, co se vlastně stalo. Lisbeth chvíli přemýšlela o Bjurmanovi a uvědomila si, že díky známosti s Björckem byl mnohem důležitější osobou, než si představovala.

Konstatovala, že bude pravděpodobně muset vyřídit ještě jednu návštěvu na Smådalarö.

Poté Lisbeth otevřela Mikaelův harddisk a vytvořila nový dokument ve složce Lisbeth Salanderová, který nazvala Strana ringu. Až Mikael příště otevře svůj iBook, najde ho.

1. *Od Teleboriana se raději drž dál. Je to hajzl.*
2. *Miriam Wu s tím nemá naprosto nic společného.*
3. *Děláš dobře, že jdeš po Zalovi. On je ten klíč. Ale v žádném registru ho nenajdeš.*
4. *Existuje spojitost mezi Bjurmanem a Zalou. Nevím jaká, ale pracuju na tom. Björck?*
5. *Důležité. Existuje jedno policejní vyšetřování z roku 1991, které se týká mě a jehož zveřejnění by mi přitížilo. Neznám spisovou značku a nemůžu ji najít. Proč to Ekström nevyžvanil médiím?*
   Odpověď: V jeho počítači to není.
   Závěr: On o tom neví. Jak je tohle možné?

Lisbeth se na chvíli zamyslela a poté napsala další část.

P. S. Mikaeli, nejsem nevinná. Ale Daga a Miu jsem nezastřelila a s jejich vraždou nemám nic společného. Setkala jsem se s nimi právě toho večera, kdy došlo k vraždě, ale pak jsem utekla. Díky, že mi věříš. Vyřiď Paolovi, že má mizerný levý hák.

Lisbeth ještě chvíli přemýšlela a uvědomila si, že informačního narkomana jejího kalibru nejvíc žere, když něco neví jistě. Připsala ještě jeden řádek.

P. P. S. Jak to víš s tím Wennerströmem?

Mikael Blomkvist našel Lisbethiny dokumenty asi o tři hodiny později. Přečetl si dopisy řádek po řádku alespoň pětkrát. Poprvé jasně prohlásila, že Daga a Miu nezvraždila. Mikael jí věřil a pocítil obrovskou úlevu. A konečně s ním zase mluví, ačkoli tajemně jako vždycky.

Mikael si také všiml, že Lisbeth popřela pouze vraždu Daga a Mii, ale o Bjurmanovi se nezmínila. Což Mikael usoudil z toho, že ve svém emailu psala pouze o Dagovi a Mie. Po chvilkovém přemýšlení odpověděl dokumentem Strana ringu 2.

Ahoj Sally,
díky, že jsi mi konečně řekla, že jsi nevinná. Věřil jsem ti, ale i mě ten mediální povyk trochu ovlivnil a měl jsem pochybnosti. Odpusť mi to. Je moc fajn „slyšet" to přímo ze tvé klávesnice.

Nezbývá než najít skutečného vraha. To už jsme spolu jednou udělali. Kdybys nebyla tak záhadná, mohlo by nám to usnadnit situaci. Předpokládám, že čteš můj pátrací deník. Pak víš, co se mi asi honí hlavou a jak uvažuju. Jsem si jistý, že Björck něco ví, a v dohledné době si s ním chci promluvit.

Jsou zákazníci prostitutek správná stopa, nebo ne?

S tím policejním vyšetřováním jsi mě zmátla. Řeknu své kolegyni Malin, aby v tom zapátrala. Kolik ti tehdy bylo let, tak dvanáct nebo třináct, ne?

O co v tom vyšetřování šlo?

Tvůj názor na Teleboriana beru./M.

P. S. Při tom Wennerströmově svržení z trůnu jsi na něco zapomněla. Věděl jsem o tom už o Vánocích v Sandhamnu, ale neptal jsem se tě, protože ses o tom nezmínila. Ale tu chybu ti prozradím jen v případě, že se mnou zajdeš na kafe.

Asi po třech hodinách přišla odpověď.

Zákazníky nech plavat. Zajímavý je jen Zala. A blonďatý obr. Ale zajímavé je i to vyšetřování, protože se ho zjevně někdo snaží utajit. To nemůže být náhoda.

Státní zástupce Ekström byl v mizerné náladě, když v pondělí ráno svolal Bublanského posádku k ranní zpovědi. Přes týden trvající pátrání po jmenovitě uvedené podezřelé neobyčejného vzhledu bylo naprosto bezvýsledné. Na náladě mu nepřidalo ani to, když je Curt Svensson, který měl přes víkend službu, informoval o posledním vývoji událostí.

„Vniknutí?“ otázal se Ekström s nelíčeným překvapením.

„V neděli večer nám zavolal soused, který si náhodou všiml, že někdo přetrhl policejní pásku na Bjurmanových dveřích. Zajel jsem to prověřit.“

„A co jste zjistil?“

„Páska je na třech místech přerušená. Zřejmě břitvou nebo nožem na koberce. Pěkná prácička. Nebylo snadné si toho všimnout.“

„Vloupačka? Jsou zloději, co se specializují na zemřelé…“

„Žádná vloupačka. Prošel jsem celý byt. Všechny běžné cennosti jako video a podobně byly na místě. Ale z kuchyňské linky zmizely Bjurmanovy klíčky od auta.“

„Klíčky od auta?“ zeptal se Ekström.

„Jerker Holmberg byl v tom bytě ve středu, aby ještě jednou překontroloval, jestli nám něco neušlo. Mimo jiné prověřil i auto. Nadával, že klíčky od auta nejsou na lince, kde je nechal ležet, než byt zapečetil.“

„A nemohl ty klíčky někde zapomenout? Nikdo není neomylný.“

„Holmberg tenhle klíč nikdy nepoužil. Měl kopii všech klíčů z Bjurmanova zabaveného svazku.“

Bublanski se pohladil po bradě.

„Takže žádná obyčejná vloupačka?“

„Vniknutí. Někdo se dostal do Bjurmanova bytu a čenichal tam. Muselo se to stát mezi středou a nedělí večer, kdy si soused všiml, že někdo porušil pásku.“

„Jinými slovy někdo něco hledal… Jerkere?“

„Není tam nic zajímavého, co bychom už nezabavili.“

„Každopádně nic, o čem víme. Motiv vraždy je pořád hodně nejasný. Vycházeli jsme z toho, že Salanderová je psychopatka, ale i psychopat potřebuje nějaký motiv.“

„Co navrhujete?“

„Nevím. Někdo si dal práci s prohledáváním Bjurmanova bytu. Pak si musíme odpovědět na dvě otázky. Za prvé: Kdo? A za druhé: Proč? Na co jsme zapomněli?“

Na chvíli se rozhostilo ticho.

„Jerkere…“

Jerker Holmberg si odevzdaně povzdechl.

„Fajn. Zajedu ještě jednou k Bjurmanovi a znovu ten byt projdu. Pinzetou.“

Lisbeth Salanderová se vzbudila v pondělí ráno o jedenácté. Ještě půlhodinku si poležela, poté vstala, postavila na kávu a osprchovala se. Když dokončila toaletu, udělala si dva velké obložené chleby a zasedla ke svému PowerBooku, aby získala nejčerstvější informace o tom, co se dělo v počítači zástupce Ekströma, a aby si přečetla internetová vydání různých novin. Všimla si, že zájem o enskedské vraždy poněkud opadl. Poté otevřela složku s materiálem Daga Svenssona a pozorně si pročetla jeho poznámky, týkající se konfrontace s novinářem Perem-Åkem Sandströmem, zákazníkem prostitutek, který tu a tam pracoval pro sexuální mafii a věděl něco o Zalovi. Když dočetla, nalila si další kávu, posadila se na okenní římsu a přemýšlela.

Kolem čtvrté byla s přemýšlením hotová.

Potřebovala peníze. Měla tři kreditní karty. Jedna z nich byla vystavena na Lisbeth Salanderovou a byla prakticky nepoužitelná. Další byla vystavena na jméno Irene Nesserová, ale Lisbeth ji nepoužívala, jelikož by se musela prokázat Ireniným pasem, což znamenalo určité riziko. Poslední byla vystavena na Wasp Enterprises, na jehož účtu bylo skoro deset milionů korun, a peníze bylo možné získat bankovními převody prostřednictvím internetového bankovnictví. Kartu mohl použít kdokoli, ale samozřejmě se musel legitimovat.

Lisbeth zašla do kuchyně, otevřela plechovku od sušenek a vytáhla z ní svazek bankovek. Měla 950 korun v hotovosti, což nebylo nic moc. Navíc měla 1 800 amerických dolarů, které se tu povalovaly od jejího návratu do Švédska a které mohla anonymně vyměnit v jakékoli směnárně. Což situaci značně vylepšilo.

Lisbeth si nasadila paruku Irene Nesserové, pěkně se oblékla a do batohu si dala věci na převlečení a krabičku s divadelními líčidly. Poté zahájila svou druhou expedici z Mosebacke. Pěšky se vydala na ulici Folkungů a pokračovala dále k Erstské ulici, kde těsně před zavírací dobou vešla do obchodu Watski. Zakoupila elektroizolační pásku, kladku a kolo s osmimetrovým bavlněným kotevním lanem.

Zpět se vydala autobusem číslo šedesát šest. U Občanského náměstí si všimla, že na zastávce čeká nějaká žena. Lisbeth ji zprvu nepoznala, ale kdesi vzadu v hlavě se jí rozezněl poplašný signál, a když na ženu opět pohlédla, identifikovala ji jako Irene Flemströmovou, účetní asistentku v Milton Security. Irene si pořídila nový a ještě trendovější účes. Lisbeth

nenápadně vystoupila z autobusu, zatímco Flemströmová nastupovala. Důkladně se rozhlédla a neustále pátrala po známých tvářích. Prošla kolem rezidenční budovy Bofills Båge k Jižnímu nádraží a odjela pendlem na sever.

Kriminální inspektorka Sonja Modigová si potřásla rukou s Erikou Bergerovou, která jí ihned nabídla kávu. Zašly si pro ni do kuchyňky a Sonja si všimla, že hrnečky k sobě nepatří a že jsou na nich různé reklamy politických stran, odborných organizací a podniků.

„Hrnečky s logy různých politických stran," vysvětlila jí Erika Bergerová a přistrčila k ní hrnek s logem LUF.

Sonja Modigová strávila u psacího stolu Daga Svenssona tři hodiny. Asistovala jí redakční sekretářka Malin Erikssonová, aby Sonje vysvětlila, o čem pojednává Dagova kniha a článek, a aby jí trochu pomohla se v nashromážděném materiálu zorientovat. Sonja Modigová byla překvapená jeho rozsahem. Vyšetřovací tým velmi zklamalo, že zmizel počítač Daga Svenssona; domnívali se tak, že jeho práce je pro ně nadobro ztracená. Většina zálohovaných podkladů přitom byla po celou dobu k dispozici v kanceláři *Milénia*.

Mikael Blomkvist v redakci nebyl, ale Erika Bergerová dala Sonje Modigové seznam materiálů, které Mikael z Dagova stolu vytřídil – jednalo se výhradně o identifikaci jeho zdrojů. Nakonec Modigová zavolala Bublanskému a vysvětlila mu situaci. Rozhodli se, že veškerý materiál na Dagově stole včetně počítače Milénia bude kvůli vyšetřování zabaven, a pokud dojdou k oprávněnému závěru, že budou muset požadovat i odstraněný materiál, vrátí se sem Bublanski s povolením. Poté Sonja Modigová sepsala zabavovací protokol a Henry Cortez jí pomohl odnést všechny věci do auta.

V pondělí večer Mikael cítil naprostou bezvýchodnost. Od minulého týdne vyhledal celkem deset osob, jejichž jména Dag Svensson hodlal zveřejnit. Pokaždé se setkal s neklidným, otřeseným a šokovaným mužem. Konstatoval, že průměrný plat těchto pánů se bude pohybovat kolem čtyř stovek tisíc ročně. Byla to sbírka ubohých vystrašených chlapíků.

Ani jedinkrát při tom neměl pocit, že by někdo z nich v souvislosti s vraždou Daga Svenssona a Mii Bergmanové něco skrýval. Naopak; většina respondentů si zřejmě uvědomovala pouze to, že pokud by jejich jména byla zmíněna v nějaké souvislosti s vraždou, následný mediální hon by jejich situaci ještě zhoršil.

Mikael otevřel svůj iBook a podíval se, jestli tam není něco od Lisbeth. Nic nepřišlo. Lisbeth však ve svém minulém dopisu tvrdila, že zákazníci prostitutek jsou nezajímaví a že je to jen maření času. Mikael spustil na její adresu rozhořčenou litanii, kterou by Erika Bergerová označila za sexistickou a novátorskou. Měl hlad, ale neměl nejmenší chuť si chystat jídlo. Navíc kromě občasného nákupu litrovky mléka v místních potravinách už dva týdny nebyl v obchodě. Oblékl si sako a zašel do řecké taverny na Rohové ulici, kde si objednal jehněčí na grilu.

Lisbeth Salanderová napřed obhlédla schodiště a v šeru udělala dvě diskrétní kolečka kolem sousedních domů. Byly to nízké domky ze dřeva a Lisbeth měla podezření, že je tam slyšet každé slovo, takže pro její záměry nebudou právě ideální. Novinář Per-Åke Sandström obýval rohový byt ve třetím a nejvyšším patře. Schodiště pak pokračovalo dále na půdu. To by šlo.

Problém byl samozřejmě v tom, že ve všech oknech v bytě byla tma, což naznačovalo, že majitel není doma.

Lisbeth zašla do pizzerie o pár bloků dál, objednala si pizzu Havaj a posadila se do rohu, aby si přečetla noviny. Těsně před devátou si u stánku koupila caffé latte a vrátila se k dřevěnému domku. V bytě stále panovala tma. Vyšla nahoru a posadila se na schůdky na půdu, odkud měla výhled na dveře Pera-Åkeho Sandströma a na půlku schodiště. Popíjela kávu a čekala.

Kriminálnímu inspektorovi Hansi Fastovi se podařilo vystopovat osmadvacetiletou Cillu Norénovou, hlavní členku satanistické skupiny Evil Fingers, až do nahrávacího studia Recent Trash Record v jednom průmyslovém objektu v Älvsjö. Následný střet kultur se téměř rovnal šoku Portugalců, když poprvé spatřili karibské indiány.

Po několika neúspěšných pokusech u Cilliných rodičů se Fastovi prostřednictvím její sestry konečně podařilo odhalit studio, kde podle informací „pomáhala“ při produkci cédéčka skupiny Cold Wax z Borlänge. Faste o této skupině jakživ neslyšel a konstatoval, že se zřejmě skládá z několika dvacetiletých výrostků. Již ve chvíli, kdy vešel do chodby před studiem, se ozval tak strašlivý rámus, až mu to vyrazilo dech. Pozoroval Cold Wax skleněným okénkem a čekal, až se v té příšerné zvukové cloně objeví nějaká skulinka.

Cilla Norénová měla dlouhé uhlově černé vlasy s červenými a zelenými pruhy a černě nalíčené oči. Byla spíše silnější postavy a oblékla si černé tričko, odhalující břicho s piercingem v pupíku. Kolem boků nosila

ocvočkovaný opasek a vypadala jako postava z nějakého francouzského hororu.

Faste se legitimoval a požádal ji, zda by s ní mohl mluvit. Cilla žvýkala a skepticky na něj pohlížela. Nakonec ukázala na jedny dveře a zavedla ho do jakési kuchyňky, kde se téměř přerazil o pytel odpadků, který někdo pohodil přesně ke vchodu. Cilla Norénová si natočila vodu do PET lahve, téměř polovinu ihned vypila, posadila se ke stolu a zapálila si cigaretu. Upřeně Fasta pozorovala ledově modrýma očima. Faste najednou nevěděl, z kterého konce by měl začít.

„Co je to Recent Trash Records?“

Cilla vypadla otráveně.

„Nahrávací studio, co vydává cédéčka novým mladým skupinám.“

„A co tu děláte vy?“

„Jsem zvuková technička.“

Faste na ni pohlédl.

„A máte na to příslušnou kvalifikaci?“

„Ne. Naučila jsem se to sama.“

„Dá se tím uživit?“

„Co je vám po tom?“

„Jen se ptám. Předpokládám, že jste v poslední době četla o Lisbeth Salanderové.“

Cilla přikývla.

„Podle našich informací se s ní znáte. Je to pravda?“

„Možná.“

„Tak je to pravda, nebo ne?“

„To záleží na tom, o co vám jde.“

„Jde mi o to, abych našel hledaného maniaka a trojnásobnou vražedkyni. Chci informace o Lisbeth Salanderové.“

„Od loňska jsem o ní neslyšela.“

„Kdy jste se setkaly naposledy?“

„Někdy před dvěma lety na podzim. V Mlýnici. Dřív tam často zašla, ale pak se někam vypařila.“

„Nepokoušela jste se s ní spojit?“

„Několikrát jsem jí volala na mobil. To číslo je zrušený.“

„A vy nevíte, kde byste ji mohla najít?“

„Ne.“

„Co je to Evil Fingers?“

Cilla Norénová se zatvářila pobaveně.

„Copak vy nečtete noviny?“

„Jak to?“

„Vždyť tam píšou, že jsme satanistická skupina.“

„A jste?“

„Vypadám jako satanistka?“

„A jak vypadá satanistka?“

„Tak já teď nevím, kdo je větší pako – jestli policie, nebo noviny.“

„Poslouchejte, mladá dámo, tohle je vážná otázka.“

„Jako jestli jsme satanistky?“

„Odpovídejte na otázky a ty poznámky si nechte od cesty.“

„A jak zní otázka?“

Hans Faste na vteřinu zavřel oči a vzpomněl si na studijní pobyt v Řecku, který před pár lety zkombinoval s letní dovolenou. Řecká policie měla navzdory veškerým problémům ve srovnání se švédskými kolegy jednu velikánskou výhodu. Pokud by Cilla Norénová zkusila tyhle manýry v Řecku, vyfasovala by želízka a tři rány pendrekem. Faste na ni pohlédl.

„Byla Lisbeth Salanderová členkou Evil Fingers?“

„Ještě to tak.“

„Co tím myslíte?“

„Lisbeth je zřejmě člověk s největším hudebním hluchem, s jakým jsem se v životě setkala.“

„S hudebním hluchem?“

„Dokáže rozeznat bubny od trumpety, ale dál zřejmě její hudební talent nesahá.“

„Ale já se ptám, jestli patřila ke skupině Evil Fingers.“

„A právě na tuhle otázku jsem vám odpověděla. Co si ksakru myslíte, že Evil Fingers asi byla?“

„Tak mi to povězte.“

„To vyšetřujete vraždu tím, že čtete dementní články v novinách?“

„Odpovězte mi na otázku.“

„Evil Fingers byla rocková skupina. Na začátku devadesátých let jsme byly parta holek, co měla ráda tvrdej rock a občas si pro zábavu zahrála. Propagovaly jsme se pentagramy a tak trošku jsme koketovaly se satanismem. Pak se skupina rozpadla a já jsem dnes jediná, co dělá do muziky.“

„Takže Lisbeth Salanderová ke skupině nepatřila.“

„Jak jsem řekla.“

„A proč potom naše prameny tvrdí, že Salanderová ke skupině patřila?“

„Protože vaše prameny budou zřejmě podobně dementní jako noviny.“

„Vysvětlete mi to.“

„Ve skupině nás bylo pět holek a občas jsme zašly do hospody. Dřív jsme mívaly jednou týdně sleziny v Mlýnici. Teď už to bude tak jednou za měsíc. Ale jsme v kontaktu.“

„A co jste na těch vašich slezinách dělaly?“

„Co myslíte, že lidi dělají v hospodě?“

Hans Faste si povzdechl.

„Takže jste se scházely a pily tvrdý alkohol.“

„Obvykle jsme pily pivo. A žvanily o ptákovinách. Co děláte vy, když máte sraz s kámošema?“

„A jak do toho zapadá Lisbeth Salanderová?“

„Seznámila jsem se s ní ve škole lidového vzdělání, když mi bylo osmnáct. Občas se ukázala v Mlýnici a dala si s námi pivo.“

„Takže Evil Fingers se nepovažují za nějakou organizaci?“

Cilla Norénová na něj pohlédla, jako by spadl z Marsu.

„Jste lesby?“

„Chcete jednu po držce?“

„Odpovídejte na otázky.“

„Po tom je vám houby.“

„Nechte toho. Přestaňte mě provokovat.“

„Cože? Tak policie tvrdí, že Lisbeth Salanderová zavraždila tři lidi, a pak za mnou přijdete vy a ptáte se mě na moje sexuální preference. S tím můžete jít do prdele.“

„Vy… můžu vás nechat sebrat.“

„A za co jako? Jo, ještě jsem vám vlastně zapomněla říct, že studuju třetím rokem práva a můj táta je Ulf Norén z advokátní kanceláře Norén a Knape. Takže nashle u soudu.“

„Myslel jsem, že se živíte hudbou.“

„To dělám jen pro zábavu. Myslíte, že bych se tímhle uživila?“

„Nemám ani tušení, jak se živíte.“

„Neživím se jako lesbická satanistka, jestli máte na mysli tohle. A pokud policie při honu na Lisbeth Salanderovou uvažuje tímhle způsobem, tak začínám chápat, proč se vám ji ještě nepodařilo dostat.“

„Víte, kde je?“

Cilla Norénová začala kolébat horní částí těla a vztáhla ruce před sebe.

„Cítím, že je blízko… když počkáte, vyzkouším svoje telepatické schopnosti.“

„Nechte toho.“

„Heleďte, už jsem vám jednou řekla, že jsem o ní skoro dva roky neslyšela. Nemám ani potuchy, kde je. Ještě něco?“

Sonja Modigová vypnula počítač Daga Svenssona a večer strávila tříděním obsahu jeho harddisku a přiložených zip disků. Až do jedenácti hodin večer četla Dagovu knihu.

Přišla na dvě věci. Za prvé si uvědomila, že Dag Svensson byl skvělý vypravěč, který dokázal s poutavou věcností popsat mechanismy obchodu se sexem. Kéž by přednášel v době jejích studií na policejní akademii – jeho vědomosti by znamenaly ohromný přínos k výuce. Například Hans Faste patřil k lidem, kterým by Svenssonovy znalosti velice prospěly.

Za druhé najednou pochopila stanovisko Mikaela Blomkvista, že Dagův materiál mohl být motivem vraždy. Plánované zveřejnění jmen zákazníků prostitutek by nepoškodilo jen několik osob. Byla to velmi drsná odhalení. Některé z hlavních aktérů by odsouzení za sexuální zločin nebo účast ve veřejné debatě naprosto zničily. Mikael Blomkvist měl pravdu. Kniha obsahovala motiv k vraždě.

Problém byl pouze v tom, že i kdyby se některý zákazník, kterému hrozilo odhalení, rozhodl Daga Svenssona zavraždit, neexistovala žádná souvislost s advokátem Bjurmanem. Ten v Dagově materiálu vůbec nefiguroval, což nejen silně snižovalo sílu Blomkvistových argumentů, ale navíc to přispívalo k názoru, že jedinou možnou podezřelou je Lisbeth Salanderová.

Ačkoli byl motiv k vraždě Daga Svenssona a Mii Bergmanové poněkud nejasný, Lisbeth Salanderová byla spojena s místem činu i s vražednou zbraní. Takto jasné důkazy mohl člověk těžko nesprávně interpretovat. Na jejich základě byla Salanderová jedinou osobou, která vypálila v bytě v Enskede smrtící výstřely.

Zbraň navíc znamenala přímou spojitost s vraždou advokáta Bjurmana. U Bjurmana nebylo sebemenších pochyb o tom, že mezi ním a Salanderovou muselo existovat nějaké osobní pouto, znamenající možná i případný motiv k vraždě – podle umělecké ozdoby na Bjurmanově břiše se mohlo jednat o sexuální násilí nebo přinejmenším o nějaký sadomasochistický vztah. Člověk si těžko dokázal představit, že by si Bjurman dobrovolně pořídil takto bizarní tetování; mohlo znamenat buď jakýsi advokátův požitek z ponižování, nebo to, že ho Salanderová – tedy pokud to tetování vyráběla ona – musela nějak znehybnit. Jak se jí to mohlo podařit, o tom Modigová nechtěla spekulovat.

Na druhé straně Peter Teleborian potvrdil, že se Lisbeth Salanderová chová násilnicky k osobám, kterými se z nějakého důvodu cítí ohrožená nebo které ji urazily.

Sonja Modigová chvíli přemýšlela nad tím, co o Lisbeth Salanderové řekl Peter Teleborian. Skutečně to vypadalo, jako by ji bránil a nechtěl, aby jeho bývalé pacientce někdo ublížil. Přitom vyšetřování bylo z velké části založeno na jeho analýze Lisbethina stavu – sociopatka na hranici psychózy.

Ale teorie Mikaela Blomkvista byla po citové stránce lákavá.

Sonja si skousla spodní ret a pokoušela se vymyslet nějaký jiný scénář než Lisbeth Salanderovou jako osamělou vražedkyni. Nakonec vzala svou kuličkovou propisku a váhavě napsala do poznámkového bloku před sebou jeden řádek.

Dva zcela samostatné motivy? Dva vrazi? Jedna vražedná zbraň?

Hlavou jí prolétla prchavá myšlenka, kterou nedokázala přesně zformulovat, ale byla to otázka, kterou měla v úmyslu nadhodit při Bublanského ranní schůzi. Nedokázala to vysvětlit, ale najednou se jí pomyšlení na Lisbeth Salanderovou jako na osamělou vražedkyni vůbec nelíbilo.

Poté rázně vypnula počítač a cédéčka zamkla do přihrádky v psacím stole. Oblékla si bundu, zhasla lampu, a právě když zamykala dveře kanceláře, zaslechla kdesi na chodbě nějaký zvuk. Sonja svraštila obočí. Myslela si, že je na celém oddělení sama, a zašla ke kanceláři Hanse Fasta. Měl pootevřené dveře a Sonja slyšela, že telefonuje.

„To nepochybně dává všechno do souvislosti," slyšela ho říkat.

Modigová ještě chvíli nerozhodně postávala, poté se zhluboka nadechla a zaklepala na dveře. Faste na ni překvapeně pohlédl. Dvakrát mu pokynula rukou.

„Modigová je ještě v budově," řekl Faste do sluchátka. Naslouchal a pokývl jí, ale nespustil ji z očí. „Fajn. Budu ji informovat." Faste položil telefon.

„To byl Bublina," vysvětlil jí. „Co chceš?"

„Co dává všechno do souvislosti?" zeptala se Sonja.

Faste na ni zkoumavě pohlédl.

„Poslouchala jsi za dveřmi?"

„Ne, měl jsi otevřeno a říkal jsi to přesně ve chvíli, kdy jsem na tebe zaklepala."

Faste pokrčil rameny.

„Volal jsem Bublinoví, abych zjistil, jestli v laboratoři nenašli něco, co bychom mohli použít."

„Aha."

„Dag Svensson měl mobil se SIM kartou Comviq. Konečně nám poslali seznam hovorů. Potvrzuje se tak rozhovor s Mikaelem Blomkvistem ve 20.12. Blomkvist byl na večírku u sestry.“

„Fajn. Ale já nevěřím, že by Blomkvist měl s těmi vraždami něco společného.“

„Já taky ne. Ale Dag Svensson toho večera telefonoval ještě jednou. Ve 21.34. Ten rozhovor trval tři minuty.“

„No a?“

„Volal advokátu Bjurmanovi na pevnou linku domů. Jinak řečeno, mezi těmi vraždami existuje určitá spojitost.“

Sonja Modigová se pomalu posadila na židli pro návštěvy.

„Jasně. Klidně se na to posaď.“

Sonja ho ignorovala.

„Fajn. Takže jaká je časová rekonstrukce? Těsně po osmé volá Dag Svensson Mikaelovi Blomkvistovi a domluví si s ním schůzku na pozdě večer. O půl desáté Svensson volá Bjurmanovi. Těsně před zavíračkou ve 22.00 si Salanderová kupuje v trafice v Enskede cigarety. Těsně po jedenácté přijede do Enskede Mikael Blomkvist se sestrou a ve 23.11 zavolá policii.“

„To by mohlo sedět, slečno Marplová.“

„Ale vůbec to nesedí. Podle patologa byl Bjurman zastřelený mezi desátou a jedenáctou hodinou večer. To už byla Salanderová v Enskede. Vždycky jsme vycházeli z toho, že Salanderová napřed zastřelila Bjurmana a pak ten pár z Enskede.“

„To nic neznamená. Mluvil jsem ještě jednou s patologem. Bjurmana jsme našli až další večer po vraždě, tedy skoro o čtyřiadvacet hodin později. Patolog říká, že čas úmrtí můžeme ještě o hodinu posunout.“

„Ale Bjurman musel být první oběť, protože vražednou zbraň jsme našli v Enskede. To by znamenalo, že Bjurmana zastřelila někdy kolem 21.34 a pak hned odjela do Enskede do trafiky pro cigarety. Měla dost času, aby se dostala z Ódinova náměstí do Enskede?“

„Jo, to jo. Nejela městskou dopravou, jak jsme si dřív mysleli. Má přece auto. Vyzkoušel jsem tu cestu se Sonnym Bohmanem a měli jsme spoustu času.“

„Ale pak jí zbývala ještě celá hodina, než zastřelila Daga Svenssona a Miu Bergmanovou. Co mezitím dělala?“

„Popíjela s nimi kafe. Na šálku jsou její otisky.“

Faste na ni triumfálně pohlédl. Sonja Modigová si povzdechla a několik minut seděla mlčky.

„Hansi, ty se na to díváš jako na nějakou prestižní záležitost. Občas se chováš jako pěknej hajzlík a umíš člověka děsně vytočit, ale já jsem u tebe vlastně klepala proto, abych se ti za tu facku omluvila. Na to jsem neměla právo.“

Faste ji dlouhou chvíli pozoroval.

„Modigová, ty si možná myslíš, že jsem hajzl. Ale podle mě jsi neprofesionální a u policie nemáš co dělat. Alespoň ne na téhle úrovni.“

Modigová zvážila několik různých odpovědí, ale nakonec pokrčila rameny a vstala.

„Fajn, alespoň víme, na čem spolu jsme,“ prohlásila.

„Víme, na čem spolu jsme. A věř mi, že si tady moc dlouho nepobudeš.“

Sonja Modigová za sebou zavřela dveře prudčeji, než zamýšlela. Nenech se tím pitomým sráčem vytočit. Sjela dolů do garáže a nasedla do auta. Hans Faste se na zavřené dveře spokojeně usmál.

Mikael Blomkvist právě dorazil domů, když mu zapípal mobil.

„Ahoj, tady Malin. Můžeš mluvit?“

„Jasně.“

„Něco mě včera napadlo.“

„Tak povídej.“

„Pročítala jsem sbírku článků o honu na Lisbeth Salanderovou, co máme v redakci, a našla jsem to rozšířené vydání o její léčbě na psychiatrii.“

„No a?“

„Možná je to trochu přitažené za vlasy, ale ráda bych věděla, proč je v jejím životopise taková mezera.“

„Mezera?“

„Ano. Všude je spousta podrobností o všech hádkách a rvačkách, do kterých se zapletla na základní škole. S učiteli, spolužáky a podobně.“

„Vzpomínám si na to. Nějaká učitelka tvrdila, že z Lisbeth měla na druhém stupni strach.“

„Birgitta Miååsová.“

„Přesně.“

„I na dětské psychiatrii o Lisbeth vědí spoustu podrobností. A pak je tam hromada detailů o pobytu v pěstounských rodinách, o ublížení na zdraví na Starém Městě a podobně.“

„Jo. A co tím chceš říct?“

„Na psychiatrii ji hospitalizovali ve třinácti.“

„Ano.“

„Ale není tam ani slovo o tom, proč tam skončila.“

Mikael chvíli mlčel.

„Ty myslíš, že…“

„Myslím tím to, že pokud hospitalizovali dvanáctiletou holku na psychině, muselo se stát něco, proč ji tam zavřeli. V Lisbethině případě by se zřejmě jednalo o nějaký děsný výbuch, a ten by měl být v jejím posudku. Ale tam žádné vysvětlení není.“

Mikael svraštil obočí.

„Malin, od jednoho spolehlivého zdroje vím, že by měl existovat nějaký vyšetřovací protokol o Lisbeth z února 1991, když jí bylo dvanáct. Žádná spisová značka neexistuje. Zrovna jsem měl v úmyslu to zjistit.“

„Pokud existuje nějaký vyšetřovací spis, musí samozřejmě mít i spisovou značku. Jinak by to bylo nezákonné. Opravdu ses díval pořádně?“

„Ne, ale ten můj zdroj říká, že ten spis žádnou značku nemá.“

Malin se na vteřinu odmlčela.

„A jak je ten tvůj zdroj spolehlivý?“

„Hodně spolehlivý.“

Malin opět chvíli mlčela. Ona i Mikael došli současně ke stejnému závěru.

„Tajné služby,“ řekla Malin.

„Björck,“ řekl Mikael.

KAPITOLA 24

Úterý 5. dubna

Sedmačtyřicetiletý Per-Åke Sandström se vrátil do svého bytu v Solně těsně po půlnoci. Měl trošku upito a strachem měl sevřené hrdlo. Celý den strávil zoufalým nicněděláním. Per-Åke Sandström byl jednoduše vyděšený.

Brzy tomu budou dva týdny, co byl v Enskede zastřelen Dag Svensson. Sandström onoho večera překvapeně sledoval televizní zprávy. Pocítil slabou úlevu a naději – Svensson je mrtvý, a tak zřejmě nevydá svou knihu o prostituci, v níž hodlal Sandströma odhalit jako sexuálního zločince. *Do prdele, člověk si jednou užije s kurvou a je až po uši v průseru.*

Sandström Daga Svenssona nenáviděl. Prosil ho a žadonil, přímo se před tou zatracenou sviní plazil po břiše.

V den vraždy byl v takové euforii, že nedokázal jasně uvažovat. Hlavu si začal lámat až den poté. Pokud Dag Svensson pracoval na nějaké knize, kde měl být Sandström odhalen jako násilník s pedofilními sklony, bylo dost pravděpodobné, že se policie začne tím jeho malým šlápnutím vedle zabývat. Panebože… mohl by být podezřelý z vraždy.

Panika poněkud ustoupila, když se v každém plátku v zemi objevila tvář Lisbeth Salanderové. Co je ksakru ta Lisbeth Salanderová zač? Nikdy předtím o ní neslyšel. Ale policie ji zjevně pokládala za podezřelou, a podle vyjádření státního zástupce se ty vraždy zřejmě brzy vyřeší. Je možné, že o jeho osobu nebudou mít zájem. Ale z vlastní zkušenosti věděl, že novináři si svou dokumentaci a poznámky schovávají. *Milénium. Ten zatracený zkurvený plátek s nezaslouženě dobrou pověstí. Byli jako všichni ostatní. Ve všem se šťourali, do všeho strkali rypák a ubližovali lidem.*

Sandström nevěděl, jak dlouho Svensson na své knize pracoval. Nevěděl, kolik toho o něm vědí. Neměl se koho zeptat. Připadal si jako ve vzduchoprázdnu.

Během následujícího týdne se zmítal mezi panikou a opojením. Policie ho nehledá. Možná – pokud bude mít z pekla štěstí – se mu podaří vyváznout. Jestli bude mít smůlu, je po něm veta.

Sandström strčil klíč do zámku a otočil jím. Když otevřel dveře, uslyšel za sebou jakési zašustění a pocítil ochromující bolest v kříži.

Gunnar Björck ještě nespal, když u něj zazvonil telefon. Měl na sobě pyžamo a župan, ale seděl potmě v kuchyni a přemýšlel nad svým dilematem. Za celou svou mnohaletou kariéru se nikdy neocitl v takto obtížné situaci.

Napřed telefon nehodlal zvedat. Pohlédl na náramkové hodinky a konstatoval, že už je po půlnoci. Ale telefon stále vyzváněl, a po desátém zazvonění to už nemohl vydržet. Vždyť to může být něco důležitého.

„Tady je Mikael Blomkvist," ozvalo se na druhém konci drátu.

Do prdele.

„Je po půlnoci. Už jsem spal."

„Omlouvám se. Ale myslel jsem, že by vás mohlo zajímat, co vám chci říct."

„Co chcete?"

„Ráno v deset hodin svolám tiskovou konferenci kvůli vraždě Daga Svenssona a Mii Bergmanové."

Gunnar Björck polkl.

„Hodlám tam sdělit některé podrobnosti z knihy o obchodování se sexem, kterou Dag Svensson právě dokončoval. Jediný zákazník prostitutek, kterého hodlám jmenovat, jste vy."

„Slíbil jste, že mi dáte čas…"

Björck uslyšel paniku ve vlastním hlase a ovládl se.

„Už uteklo pár dní. Slíbil jste, že mi po Velikonocích zavoláte. Včera bylo úterý. Buď budete mluvit, nebo na zítřek svolám tu tiskovku."

„Pokud bude tiskovka, tak se nedozvíte nic o Zalovi."

„To je možné. Ale to už nebude můj problém. Pak budete muset mluvit při oficiálním policejním vyšetřování. A samozřejmě se zbytkem masmédií v celé zemi."

Pro vyjednávání mu nezbýval žádný prostor.

Björck souhlasil se schůzkou s Mikaelem Blomkvistem, ale podařilo se mu ji posunout až na středu. Další krátká lhůta. Ale byl připraven.

Bude to buď úspěch, nebo prohra.

Sandström nevěděl, jak dlouho byl v bezvědomí, ale když opět přišel k sobě, ležel na podlaze v obývacím pokoji. Bolelo ho celé tělo a nemohl se pohnout. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že má ruce na zádech spoutané elektroizolační páskou a svázané nohy. Ústa měl přelepená širokým kusem

izolepy. Světla v místnosti byla zhasnutá a žaluzie zatažené. Nebyl schopen pochopit, co se stalo.

Zachytil zvuk, který zřejmě vycházel z jeho pracovny. Tiše ležel a naslouchal, jak někdo otevírá a zavírá zásuvky. *Vloupání?* Slyšel šustění papírů a také to, jak se mu někdo přehrabuje ve stole.

Trvalo celou věčnost, než za sebou uslyšel kroky. Pokoušel se otočit hlavu, ale nikoho neviděl. Snažil se zachovat klid.

Zničehonic mu někdo přetáhl přes hlavu silnou bavlněnou smyčku. Provaz se mu stáhl kolem krku. V panice si téměř nadělal do kalhot. Vzhlédl a viděl, že provaz vede nahoru ke kladce zavěšené na lustrovém háku, na němž obvykle visel lustr. Poté ho nepřítel obešel a vstoupil do jeho zorného pole. Napřed uviděl malé černé vysoké boty.

Sandström nevěděl, co vlastně čekal, ale když vzhlédl, nemohl utrpět větší šok. Zprvu nepoznal tu šílenou psychopatku, jejíž pasová fotografie byla před svátky vylepená před každou trafikou. Dívka měla nakrátko ostříhané černé vlasy a obrázku v novinách se vůbec nepodobala. Byla celá v černém – měla na sobě černé džíny, rozepnutou bavlněnou bundu do pasu, tričko a černé rukavice.

Nejvíce ho však vyděsil její obličej. Byla namalovaná. Měla černě nalíčené rty, oční linky a černozelené oční stíny, které působily dramaticky a vulgárně. Zbytek tváře měla natřený na bílo. Šikmo přes obličej od levé části čela přes nos k pravé straně brady se jí táhla široká rudá čára.

Byla to groteskní maska. Vypadala jako naprostý šílenec.

Sandströmův mozek protestoval. Připadalo mu to neskutečné.

Lisbeth Salanderová popadla konec provazu a zatáhla za něj. Sandström cítil, jak se mu provaz zařezává do krku a několik vteřin nemohl dýchat. S kladkou a lanem se nemusela příliš namáhat, aby ho vytáhla na nohy. Když Sandström stál vzpřímeně, zajistila provaz tím, že ho několikrát otočila kolem trubky ústředního topení a uvázala na něj námořnický uzel.

Poté odešla a zmizela z jeho zorného úhlu. Byla pryč přes čtvrt hodiny. Když se vrátila, vytáhla jednu židli a posadila se těsně před něj. Sandström se pokoušel nedívat se jí do namalovaného obličeje, ale nedokázal to. Lisbeth položila na stůl v obývacím pokoji pistoli. *Jeho pistoli. Ona ji našla v krabici na boty ve skříni.* Colt 1911 Government. Malá nelegální zbraň, kterou měl už několik let a kterou si pořídil jen tak pro legraci, když ji jeden jeho známý prodával, ale nikdy si z ní nezkusil vystřelit. Lisbeth přímo před jeho očima otevřela zásobník a vložila do něj náboj. Per-Åke Sandström málem omdlel. Přiměl se pohlédnout jí do očí.

„Nechápu, proč si chlapi vždycky musí ty svoje prasečinky zdokumentovat," prohlásila Lisbeth.

Hlas měla měkký, avšak studený jako led. Mluvila tiše, ale zřetelně. Zvedla obrázek, který si vytiskla z jeho harddisku.

„Předpokládám, že tohle bude ta sedmnáctiletá Estonka Ines Hammujärviová z vesnice Riepalu u Narvy. Bylo to s ní fajn?"

Byla to řečnická otázka. Per-Åke Sandström nemohl odpovědět. Ústa měl stále zalepená a jeho mozek nebyl schopen zformulovat odpověď. Na tom obrázku bylo… *do prdele, proč jsem si ty fotky schovával?*

„Víš, kdo jsem? Kývni."

Per-Åke Sandström přikývl.

„Jsi sadistická svině, dobytek a násilník."

Sandström se nepohnul.

„Kývni."

Per-Åke Sandström přikývl. Najednou se mu v očích objevily slzy.

„Takže teď si spolu vyjasníme pravidla," řekla Lisbeth Salanderová. „Kdyby bylo po mém, tak bys měl okamžitě zkapat. Je mi naprosto fuk, jestli přežiješ dnešní noc. Je ti to jasný?"

Sandström přikývl.

„Sotva ti ušlo, že jsem šílenec, kterému dělá dobře vraždit lidi. Hlavně chlapy."

Lisbeth ukázala na večerníky z posledních dní na stole v obývacím pokoji.

„Teď ti sundám pásku z pusy. Jestli začneš ječet nebo jestli zvýšíš hlas, tak zmáčknu tohle."

Lisbeth zvedla paralyzér.

„Tahle ošklivá věcička v sobě má 75 000 voltů. A když ji zmáčknu ještě jednou bez dobití, tak jich má asi šedesát tisíc. Rozumíš?"

Per-Åke Sandström se zatvářil pochybovačně.

„To znamená, že ti přestanou fungovat svaly. Už sis to vyzkoušel, když ses připotácel domů."

Lisbeth se na něj usmála.

„To taky znamená, že tě neunesou nohy a sám se oběsíš. A až bude po tobě, tak vstanu a odejdu pryč."

Sandström přikývl. *Panebože, ta holka je naprosto šílená vražedkyně.* Nedokázal zadržet slzy, které se mu řinuly po tvářích. Něco zahuhňal.

Lisbeth vstala a odstranila pásku. Její groteskní tvář byla deset centimetrů od jeho obličeje.

„Sklapni," řekla mu. „Nechci slyšet ani slovo. Jestli budeš bez dovolení mluvit, tak to zmáčknu."

Lisbeth počkala, dokud nepřestal huhňat a nepohlédl jí do očí.

„Máš jedinou možnost, jak se dožít rána," řekla Lisbeth Salanderová. „Jedinou šanci – žádná druhá nebude. Položím ti několik otázek. Když na ně odpovíš, nechám tě naživu. Kývni, jestli rozumíš."

Per-Åke Sandström přikývl.

„Pokud mi budeš lhát nebo odpovídat vyhýbavě, tak to do tebe napálím."

Sandström přikývl.

„Nehodlám s tebou vyjednávat. Nehodlám ti dávat druhou šanci. Buď mi okamžitě odpovíš na otázky, nebo bude po tobě. Pokud mi dáš uspokojivou odpověď, zůstaneš naživu. Tahle je to jednoduchý."

Sandström přikývl. Věřil jí. Neměl žádnou volbu.

„Prosím," řekl Lisbeth. „Já nechci umřít…"

Salanderová na něj vážně pohlédla.

„Je jenom na tobě, jestli umřeš, nebo jestli zůstaneš naživu. Ale právě jsi porušil moje první pravidlo, že nebudeš mluvit bez dovolení."

Sandström sevřel ústa. Panebože, ona je naprostej cvok.

Mikael Blomkvist se cítil tak zklamaný a nesoustředěný, že nevěděl, kde by měl začít. Nakonec si oblékl bundu a šálu a bezcílně zamířil směrem k Jižnímu nádraží, prošel kolem rezidenční budovy Boffills Båge a nakonec skončil v redakci na Götské ulici. V redakci byla tma a klid. Mikael nerozsvítil, jen zapnul kávovar, posadil se do okna, díval se dolů na ulici a čekal, dokud voda nepřekape filtrem. Pokoušel se srovnat si myšlenky. Celé vyšetřování vraždy Daga Svenssona a Mii Bergmanové mu připadalo jako popraskaná mozaika, v níž lze některé kousky rozlišit, zatímco jiné chybí. Ta mozaika musí tvořit nějaký vzor. Mikael snad tušil jaký, ale neviděl ho. Chybělo mu příliš mnoho kamínků.

Mikaela se zmocnily pochybnosti. *Lisbeth není žádná šílená vražedkyně,* připomněl si. Napsala mu, že Daga a Miu nezastřelila. Věřil jí. Ale jakýmsi nepochopitelným způsobem byla s tou vražednou záhadou spojená.

Mikael začal pomalu přehodnocovat svou teorii, kterou zastával od chvíle, kdy vešel do bytu v Enskede. Samozřejmě vycházel z toho, že jediným adekvátním motivem pro vraždu Daga a Mii byla Dagova reportáž o obchodování se ženami. Nyní se začínal smiřovat s Bublanského tvrzením, že tím se nedá vysvětlit Bjurmanova vražda.

Salanderová mu napsala, že se má na zákazníky vykašlat a soustředit se na Zalu. *Jak?* Co tím myslela? Žába jedna zatracená pitomá. Proč mu nemohla říct něco určitějšího?

Mikael se vrátil do kuchyňky a nalil si kávu do šálku s nápisem Mladá levice. Posadil se do křesla uprostřed redakce, nohy si dal na konferenční stolek a zapálil si zakázanou cigaretu.

Björck byl na seznamu zákazníků. Bjurman byl poručník Salanderové. Nemohla být náhoda, že Bjurman i Björck pracovali v tajných službách. Zmizelý vyšetřovací protokol týkající se Lisbeth Salanderové.

Mohlo by existovat více motivů?

Mikael chvíli seděl bez pohnutí a zvažoval tuto myšlenku. Je třeba změnit úhel pohledu.

Mohla by tím motivem být Lisbeth Salanderová?

Mikael zůstal sedět a hlavou mu prolétla jakási myšlenka, kterou nedokázal slovně vyjádřit. Něco musel opomenout, ale ani sám sobě nedokázal přesně vysvětlit, co myslel tím, že by Lisbeth Salanderová osobně mohla být motivem vraždy. Cítil prchavý pocit náhlého vnuknutí.

Poté si uvědomil, že je unavený, a odešel se domů vyspat. V šeru na lůžku si znovu vybavoval všechny nitky, dvě hodiny nemohl usnout a pokoušel se přijít na to, co mu to přesně prolétlo hlavou.

Lisbeth Salanderová si zapálila cigaretu a pohodlně se opřela. Přehodila si pravou nohu přes levou a upřeně na Sandströma hleděla. Per-Åke Sandström nikdy nezažil tak intenzivní pohled. Když promluvila, její hlas byl stále tichý.

„V lednu 2003 jsi poprvé navštívil Ines Hammujärviovou v jejím bytě v Norsborgu. Tehdy jí bylo právě šestnáct. Proč jsi za ní šel?“

Per-Åke Sandström nevěděl, co odpovědět. Nedokázal ani vysvětlit, jak to všechno začalo a proč pak… Lisbeth zvedla paralyzér.

„Já… já nevím. Chtěl jsem ji. Byla moc krásná.“

„Krásná?“

„Ano. Byla krásná.“

„A tak jsi měl pocit, že máš právo ji přivázat k posteli a ošoustat?“

„Ona s tím souhlasila. Přísahám. Souhlasila s tím.“

„Zaplatil jsi jí?“

Per-Åke Sandström se kousl do jazyka.

„Ne.“

„A proč ne? Byla to kurva. Kurvám se obvykle platí.“

„Byl to… byl to dárek.“

„Dárek?“ otázala se Lisbeth Salanderová. V jejím hlase se najednou objevil nebezpečný podtón.

„Nabídli mi ji jako protislužbu za něco, co jsem udělal pro jednu osobu.“

„Pere-Åke,“ řekla Lisbeth uvážlivě. „Není to náhodou tak, že se snažíš vyhnout se odpovědi na otázku?“

„Přísahám. Odpovím vám na všechny otázky. Budu mluvit pravdu.“

„Dobře. Tak co to bylo za službu a pro koho?“

„Dovezl jsem do Švédska anabolické steroidy. Byl jsem na reportážní cestě v Estonsku, jel jsem s několika známými a ty tabletky jsem vzal k sobě do auta. Pro muže, který se jmenoval Harry Ranta. Ale v tom autě se mnou nejel.“

„Jak ses s Harrym Rantou seznámil?“

„Znal jsem ho už několik roků. Od konce osmdesátých let. Je to jen kamarád. Občas jsme spolu zašli do hospody.“

„Takže to Harry Ranta ti nabídl Ines Hammujärviovou jako… dárek?“

„Ano… ne, promiňte, to se stalo až později ve Stockholmu. To jeho bratr Atho Ranta.“

„Takže tím chceš říct, že u tebe Atho Ranta jen tak zničehonic zaklepal a zeptal se, jestli si nechceš zajet do Norsborgu zašoustat s Ines?“

„Ne… byl jsem na… měli jsme večírek v… sakra, nevzpomínám si, kde to bylo…“

Per-Åke Sandström se najednou nekontrolovatelně roztřásl, ucítil, jak se mu podlamují kolena a musel se zapřít, aby dokázal stát rovně.

„Odpověz mi v klidu a rozvážně,“ řekla Lisbeth Salanderová. „Nepověsím tě kvůli tomu, že potřebuješ trochu času, aby sis srovnal myšlenky. Ale jakmile zjistím, že se vykrucuješ… bum.“

Lisbeth pozvedla obočí a najednou vypadala úplně andělsky. Tak andělsky, jak může vypadat člověk za groteskní maskou.

Per-Åke Sandström přikývl a polkl. Měl žízeň, vyschlo mu v ústech a cítil, jak se mu provaz napíná kolem krku.

„Nezajímá mě, kde jsi chlastal. Jak došlo k tomu, že ti Atho Ranta nabídl Ines?“

„Mluvili jsme o… my… já jsem mu pověděl, že bych chtěl…“ Per-Åke Sandström se dal do pláče.

„Řekl jsi mu, že bys chtěl jednu z jeho kurev.“

Sandström přikývl.

„Byl jsem hrozně opilý. On říkal, že Ines potřebuje… že potřebuje…“

„Co Ines potřebovala?“

„Atho říkal, že potřebuje potrestat. Že dělá potíže. Nechtěla dělat to, co jí řekl.“

„A co chtěl, aby dělala?“

„Aby pro něj šlapala. Nabídl mi, že… Měl jsem vypito a nevěděl jsem, co dělám. Nemyslel jsem to… Odpusťte mi to.“

Sandström začal huhňat.

„Mně se omlouvat nemusíš. Takže ses nabídl, že Athovi pomůžeš Ines potrestat, a jeli jste k ní domů.“

„Takhle to nebylo.“

„Tak mi pověz, jak to tedy bylo. Proč s tebou jel Atho k Ines?“

Lisbeth balancovala s paralyzérem na koleně. Sandström se opět roztřásl.

„Jel jsem k Ines, protože jsem ji chtěl. Byla tam a byla na prodej. Ines bydlela u jedné kamarádky Harryho Ranty. Nepamatuju se, jak se jmenovala. Atho Ines přivázal k posteli… a já to s ní dělal. Atho se díval.“

„Ne, nedělal jsi to s ní. Ty jsi ji znásilnil.“

Per-Åke Sandström neodpověděl.

„Nebo jak to bylo?“

Sandström přikývl.

„Co na to Ines?“

„Nic neříkala.“

„Nebránila se?“

Per-Åke Sandström potřásl hlavou.

„Takže se jí líbilo, když ji nějakej padesátiletej kanál svázal a vošoustal?“

„Byla opilá. Bylo jí to jedno.“

Lisbeth Salanderová si odevzdaně povzdechla.

„Fajn. Bylo jí to jedno.“

„Byla tak… chtěla mě.“

„Kecy.“

Per-Åke Sandström na Lisbeth Salanderovou zoufale pohlédl. Poté přikývl.

„Ano… znásilnil jsem ji. Harry a Atho mi to dovolili. Chtěli, aby se Ines… aby se zaškolila.“

„Zaplatil jsi jim?“

Sandström přikývl.

„Kolik?“

„Udělali mi cenu. Pomohl jsem jim s tím pašováním.“

„Kolik?“

„Celkem to bylo pár tisícovek.“

„Na těch fotkách je Ines u tebe v bytě.“

„Harry ji tam přivezl.“ Sandström začal opět huhňat.

„Takže za pár tisícovek jsi měl holku, se kterou sis mohl dělat, cos chtěl. Kolikrát jsi ji znásilnil?“

„Nevím… několikrát.“

„Fajn. Kdo je šéf té bandy?“

„Když je prásknu, tak mě zabijou.“

„Po tom mi nic není. Právě teď jsem pro tebe větší problém já než bráchové Rantové.“

Lisbeth pozvedla paralyzér.

„Atho. Je starší. Harry všechno zařizuje.“

„Kdo k nim ještě patří?“

„Znám jen Harryho a Atha. Patří k nim i Athova holka. A jeden kluk, jmenuje se… nevím. Pelle nebo tak nějak. Je to Švéd. Nevím, co je zač. Je narkoman a dělá pro ně.“

„A ta Athova holka?“

„Silvia. Je to kurva.“

Lisbeth chvíli seděla mlčky a přemýšlela. Poté na něj pohlédla.

„Kdo je Zala?“

Per-Åke Sandström zbledl. *Stejná otázka, kterou mu neustále opakoval Dag Svensson.* Mlčel tak dlouho, až si všiml, že ta šílená holka začíná vypadat naštvaně.

„Nevím,“ řekl. „Nevím, kdo to je.“

Lisbeth Salanderová se zamračila.

„Zatím sis vedl dobře. Nepromrhej svou šanci,“ prohlásila.

„Přísahám na svou čest i svědomí. Nevím, kdo to je. Ten novinář, kterého jste zastřelila…“

Sandström zmlkl, neboť si najednou uvědomil, že není nejlepší nápad zavádět řeč na její vražedné orgie v Enskede.

„Ano?“

„Ptal se mě na to samé. Já nevím. Kdybych to věděl, řekl bych vám to. Přísahám. Ale Atho ho zná.“

„Mluvil jsi s ním?“

„Jen minutu po telefonu. Mluvil jsem s někým, kdo si říkal Zala. Nebo lépe řečeno on mluvil se mnou.“

„Proč?“

Per-Åke Sandström zamrkal. Do očí mu stékaly krůpěje potu a cítil, jak mu pro bradě teče nudle.

„Já… chtěli, abych pro ně ještě jednou něco udělal.“

„Teď už se ta historka začíná nepříjemně protahovat,“ pohrozila mu Lisbeth Salanderová.

„Chtěli, abych ještě jednou zajel do Tallinu a dovezl domů připravené auto. S amfetaminem. Nechtěl jsem.“

„Pročpak jsi nechtěl?“

„To už bylo moc. Byli to hrozní gangsteři. Už jsem s nimi nechtěl nic mít. Měl jsem jinou práci.“

„Chceš tím říct, žes dělal gangstera jen ve volném čase?“

„Já takový opravdu nejsem,“ řekl žalostně.

„Kdepak, jak bys mohl.“

V jejím hlase zazněl takový odpor, až Per-Åke Sandström raději zavřel oči.

„Pokračuj. Co s tím měl společného Zala?“

„Byla to noční můra.“

Sandström zmlkl a najednou mu opět vyhrkly slzy. Kousl se tak silně do rtu, až mu začala téct krev.

„Zase to protahuješ,“ řekla chladně Lisbeth Salanderová.

„Atho do mě několikrát hučel. Harry mě varoval a říkal, že na mě Atho začíná mít dopal a že neví, co se může stát. Nakonec jsem souhlasil, že se s Athem setkám. Bylo to loni v srpnu. Jel jsem s Harrym do Norsborgu…“

Jeho rty se stále pohybovaly, ale žádná slova z nich nevyšla. Lisbeth Salanderové se zúžily oči. Peru-Åkovi Sandströmovi se opět vrátil hlas.

„Atho byl jako blázen. Je to surovec. Nemáte tušení, jaký je to surovec. Říkal, že už je moc pozdě na to, abych se od nich trhnul, a že pokud neudělám to, co mi řekne, tak je po mně. Dali mi lekci pro výstrahu.“

„Ano?“

„Přinutili mě, abych jel s nimi. Jeli jsme do Södertälje. Atho mi řekl, abych si nasadil kapuci. Byl to igelitka, kterou mi přetáhl přes oči. Měl jsem příšerný strach.“

„Takže jsi jel s taškou přes hlavu. Co se stalo pak?“

„Vůz zastavil. Nevěděl jsem, kde jsme.“

„Kdy ti nasadili tu tašku?“

„Těsně před Södertälje.“

„A jak dlouho trvalo, než jste dojeli na místo?“

„Asi… asi tak slabou půlhodinku. Vytáhli mě z auta. Byl tam nějaký sklad.“

„A co se dělo?“

„Harry a Atho mě zavedli dovnitř. Bylo tam světlo. První, co jsem uviděl, byl nějaký ubožák, co ležel na cementové podlaze. Byl svázaný. Strašně ho zmlátili.“

„Kdo to byl?“

„Jmenoval se Kenneth Gustafsson. Ale to jsem se dozvěděl až potom. Nikdy mi neřekli, jak se jmenuje.“

„Co se dělo?“

„Byl tam jeden chlápek. Byl to největší chlap, co jsem kdy viděl. Byl obrovský. Samý sval.“

„Jak vypadal?“

„Blonďák. Vypadal prostě jako ztělesněné zlo.“

„Jméno?“

„Neřekl mi, jak se jmenuje.“

„Fajn. Blonďatý obr. Kdo tam byl dál?“

„Ještě jeden chlápek. Vypadal rozzuřeně. Blonďák. S koňským ohonem.“

Magge Lundin.

„Další?“

„Jen já, Harry a Atho.“

„Pokračuj.“

„Ten blonďatý… obr mi přistrčil židli. Neřekl ani slovo. Mluvil Atho. Říkal, že ten kluk na podlaze je práskač. Chtěl, abych viděl, jak u nich takoví skončí.“

Per-Åke Sandstrom se neovladatelně rozplakal.

„Protahuješ to.“

„Ten blonďák zvedl toho kluka ze země a posadil ho na židli proti mně. Byli jsme asi metr od sebe. Díval jsem se mu do očí. Obr se postavil za něj, dal mu ruce kolem krku… on… on…“

„Uškrtil ho?“ usnadnila mu to Lisbeth.

„Ano… ne… on ho *rozdrtil*. Myslím tím, že mu holýma rukama zlomil vaz. Slyšel jsem, jak mu praskl krk, a zemřel mi přímo před očima.“

Per-Åke Sandstrom se v provazu zakymácel. Nedokázal ovládnout slzy, které se mu hrnuly po tvářích. Nikdy předtím o tom s nikým nemluvil. Lisbeth mu dala minutu na to, aby se sebral.

„A pak?“

„Ten druhý chlápek – ten s koňským ohonem – zapnul motorovou pilu a odřízl mu hlavu a ruce. Když skončil, přišel obr ke mně. Položil mi ruce kolem krku. Pokoušel jsem se vyprostit. Dělal jsem, co jsem mohl, ale nedokázal jsem ty jeho ruce odsunout ani o píď. Ale neškrtil mě… jen mi

hrozně dlouho držel ruce kolem krku. A mezitím Atho zvedl mobil a někomu volal. Mluvil rusky. Pak najednou řekl, že se mnou chce mluvit Zala, a dal mi telefon k uchu.“

„Co říkal Zala?“

„Prý ode mě očekává, že udělám to, o co mě Atho požádal. Zeptal se mě, jestli mám ještě chuť se od nich trhnout. Slíbil jsem, že pojedu do Tallinu pro to auto s amfetaminem. Co jiného mi zbývalo?“

Lisbeth dlouho seděla mlčky. Zamyšleně pohlížela na huhňajícího novináře v provazu a zdálo se, že o něčem přemýšlí.

„Popiš mi jeho hlas.“

„Já… já nevím. Zněl naprosto normálně.“

„Hluboký, nebo vysoký?“

„Hluboký. Všední. Drsný.“

„Jakým jazykem jste mluvili?“

„Švédsky.“

„Měl přízvuk?“

„Ano… možná trošičku. Ale mluvil dobře švédsky. S Athem mluvil rusky.“

„Umíš rusky?“

„Trošku. Ne plynně. Jen trošku.“

„Co mu Atho říkal?“

„Jen mu řekl, že jsem dostal lekci. Nic víc.“

„Mluvil jsi o tom s někým?“

„Ne.“

„S Dagem Svenssonem?“

„Ne…ne.“

„Dag Svensson tě navštívil.“

Sandström přikývl.

„Neslyším.“

„Ano.“

„Proč?“

„Věděl, že jsem byl s… děvkama.“

„Na co se tě ptal?“

„Chtěl vědět…“

„Ano?“

„Zala. Ptal se na Zalu. To až když za mnou byl podruhé.“

„Podruhé?“

„Čtrnáct dní před smrtí za mnou přišel. To bylo poprvé. Pak znovu přišel dva dny předtím, než jste… ho…“

„Než jsem ho odpráskla?“

„Přesně.“

„A tehdy se ptal na Zalu.“

„Ano.“

„Co jsi mu řekl?“

„Nic. Nemohl jsem mu nic říct. Přiznal jsem, že jsem se Zalou mluvil po telefonu. To bylo všechno. Neřekl jsem nic o tom blonďatém satanovi ani o tom, co udělali s Gustafssonem.“

„Fajn. Na co se přesně ptal Dag Svensson?“

„Já… chtěl se jen dozvědět něco o Zalovi. To bylo všechno.“

„A ty jsi mu nic neřekl?“

„Nic důležitého. Vždyť nic nevím.“

Lisbeth Salanderová se na chvíli odmlčela. *Něco mi zatajil.* Zamyšleně si skousla spodní ret.

„Komu jsi řekl o návštěvě Daga Svenssona?“

Sandström zbledl.

Lisbeth zamávala paralyzérem.

„Zavolal jsem Harrymu Rantovi.“

„Kdy?“

Sandström polkl.

„Stejný večer, co u mě Dag Svensson byl poprvé.“

Lisbeth ho zpovídala ještě další půlhodinu, ale konstatovala, že už se jen opakuje nebo přidává jednotlivé podrobnosti. Nakonec vstala a položila ruku na provaz.

„Určitě jsi jeden z nejodpornějších dobytků, co jsem kdy poznala,“ prohlásila Lisbeth Salanderová. „Za to, co jsi provedl Ines, bys zasloužil trest smrti. Ale slíbila jsem, že tě nechám naživu, když mi odpovíš na otázky. Vždycky držím slovo.“

Lisbeth se sehnula a uvolnila smyčku. Per-Åke Sandström se zhroutil jako žalostný uzlíček na podlahu. Pocítil téměř euforickou úlevu. Ze země viděl, jak ta holka postavila na jeho noční stolek stoličku, pak na ni vylezla a sundala z háku kladku, svinula provaz a strčila ho do batohu. Zmizela v koupelně a deset minut byla pryč. Sandström slyšel šplouchání vody. Když se vrátila, měla z obličeje smytá všechna líčidla.

Její tvář byla úplně nahá.

„Musíš se vyprostit sám.“

Lisbeth hodila na podlahu kuchyňský nůž.

Per-Åke Sandström ji dlouho slyšel šustit v předsíni. Znělo to, jako by se převlékala. Poté uslyšel, jak se otevřely a zavřely venkovní dveře. Až po

půlhodině se mu podařilo přeříznout pásku. Když se pak posadil na pohovku v obývacím pokoji, všiml si, že odnesla jeho Colt 1911 Government.

Lisbeth Salanderová se vrátila domů na Mosebacke až v pět hodin ráno. Sundala si paruku Irene Nesserové a okamžitě si šla lehnout, ani nezapnula počítač a nezkontrolovala, jestli se Mikaelu Blomkvistovi podařilo vyřešit záhadu zmizelého vyšetřovacího protokolu.

Vzbudila se už v deset hodin ráno a celé úterý věnovala shánění informací o bratrech Athovi a Harrym Rantových.

Trestní rejstřík Atha Ranty byl opravdu pozoruhodný. Byl to finský občan, ale pocházel z estonské rodiny a do Švédska přišel v roce 1971. V letech 1972–1978 pracoval jako fasádník pro Skånské cementárny Poté, co byl v jednom domě přistižen při krádeži, vyfasoval sedm měsíců za mřížemi. V letech 1980–1982 pracoval pro mnohem menší stavební firmu. Dostal padáka, protože několikrát po sobě přišel na pracoviště opilý. Po zbytek osmdesátých let se živil jako vyhazovač, technik v podniku zajišťujícím servis olejových kotlů, umývač nádobí a školní hlídač. Ze všech míst ho vyhodili, jelikož do práce chodil namol opilý nebo vyvolával konflikty. Jeho kariéra hlídače trvala pouhých pár měsíců, dokud na něj jedna učitelka nepodala trestní oznámení za závažné sexuální obtěžování a vyhrožování.

V roce 1987 byl odsouzen k pokutě a jednomu měsíci nepodmíněně za krádež auta, řízení v opilosti a přechovávání a prodej kradeného zboží. Rok poté následovala pokuta za nezákonné držení zbraně. V roce 1990 byl odsouzen za mravnostní přestupky, jejichž povaha ze zápisu v trestním rejstříku nevyplývala. V roce 1991 byl zažalován za nezákonné vyhrožování, ale byl osvobozen. Ve stejném roce byl odsouzen k pokutě a podmíněnému trestu za pašování alkoholu. V roce 1992 vyfasoval tři měsíce za týrání své družky a nezákonné vyhrožování její sestře. Poté se držel až do roku 1997, kdy byl odsouzen za přechovávání a prodej kradeného zboží a těžké ublížení na zdraví. Tehdy si odseděl v base deset měsíců.

Jeho mladší bratr Harry za ním přijel do Švédska v roce 1982 a v osmdesátých letech měl dlouhodobější zaměstnání jako skladník. Z výpisu v rejstříku trestů vyplývalo, že byl třikrát soudně trestán. V roce 1990 za pojišťovací podvod, poté v roce 1992 za těžké ublížení na zdraví, přechovávání a prodej kradeného zboží, krádež, závažnou krádež a znásilnění. Byl vyhoštěn do Finska, ale už v roce 1996 byl zpět ve Švédsku,

kde znovu vyfasoval deset měsíců za těžké ublížení na zdraví a znásilnění. Harry se proti rozsudku odvolal, přičemž odvolací soud mu vyšel vstříc a osvobodil ho z obžaloby za znásilnění. Poté následovalo těžké ublížení na zdraví, za které si odseděl šest měsíců. V roce 2000 byl Harry Ranta opět obžalován z nezákonného vyhrožování a znásilnění; obžaloba však byla stažena a případ tak skončil.

Lisbeth vystopovala adresu jejich posledního bydliště a zjistila, že Atho Ranta bydlí v Norborgu a Harry Ranta v Alby.

Paolo Roberto pocítil zklamání, když asi po padesáté vymačkal číslo Miriam Wu a z nahrané zprávy se dozvěděl pouze to, že volaný účastník je dočasně nedostupný. Od chvíle, kdy si vzal tuto záležitost na starost, chodíval na Lundskou ulici několikrát denně. Stále však nikdo neotvíral.

Paolo pohlédl na hodiny. Bylo úterý večer těsně po osmé. Jednou sakra musí přijít domů. Měl plné pochopení pro to, že se Miriam skrývá, ale ta nejhorší mediální smršť se už utišila. Namísto ježdění sem a tam se rozhodl utábořit se před jejím bytem nebo před vchodem pro případ, že by se tu objevila – třeba jen kvůli tomu, aby se převlékla. Paolo naplnil termosku kávou a pokřižoval se před madonou.

Zaparkoval asi třicet metrů od vchodu na Lundské ulici a sklopil sedadlo tak, aby měl více místa pro nohy. Pustil si potichu rádio a přilepil si na desku fotografii Miriam Wu, kterou si vystřihl z večerních novin. Je to fešanda, konstatoval Paolo. Trpělivě pozoroval občasné kolemjdoucí. Miriam Wu mezi nimi nebyla.

Každých deset minut se jí pokoušel volat. Při devátém pokusu to vzdal, jelikož mu telefon zapípal na znamení, že je téměř vybitá baterie.

Per-Åke Sandström prožil úterý ve stavu, který se nejspíše podobal apatii. Noc strávil na pohovce v obývacím pokoji, neměl sílu ani na to, aby si šel lehnout do postele, a nedokázal zadržet náhlé záchvaty pláče, které se dostavovaly v pravidelných intervalech. V úterý ráno zašel do prodejny alkoholu v centru Solny a koupil si lahvičku Skånské pálenky, poté se vrátil zpět na pohovku, kde do sebe nalil přibližně polovinu jejího obsahu.

Svou situaci si plně uvědomil až odpoledne a začal přemýšlet o tom, co si má počít. Přál si, aby o bratrech Athovi a Harrym Rantových a jejich kurvách nikdy neslyšel. Nedokázal pochopit, že byl takový idiot a nechal se vlákat do bytu v Norsborgu, kde Atho tu totálně zdrogovanou sedmnáctiletou Ines Hammujärviovou přivázal s roztaženýma nohama k posteli a vyzval ho k soutěži v šoustání – kdo z nich prý má větší výdrž.

Střídali se na ní a Sandström soutěž vyhrál, jelikož v průběhu večera a noci předvedl větší počet různorodých sexuálních výkonů.

Jednou se Ines Hammujärviová vzbudila a začala se vzpouzet. Během následující půlhodiny ji pak Atho střídavě mlátil a naléval chlastem, načež uspokojivě zkrotla a Atho vyzval Pera-Åka k pokračování.

Zatracená kurva.

Do prdele, jak mohl být takovej vůl.

Od *Milénia* nemohl čekat slitování. Takovýhle druh skandálů je živí.

Měl panickou hrůzu z té šílené Salanderové.

Nemluvě o blonďatém obrovi.

Na policii jít nemohl.

Sám si nepomůže. Byla to jen iluze, když věřil, že problémy zmizí samy od sebe.

Zbývala pouze jediná chabá možnost, jediné místo, kde mohl očekávat alespoň špetku sympatie a možná i nějaké řešení. Uvědomil si, že tonoucí se stébla chytá.

Ale byla to jeho jediná šance.

Odpoledne sebral odvahu a zavolal Harrymu Rantovi. Na mobil. Harry telefon nezvedl. Pokoušel se mu volat až do deseti hodin večer a pak to vzdal. Když o věci delší dobu přemýšlel (a posílil se přitom zbytkem kořalky), zavolal Athovi Rantovi. Telefon vzala Athova dívka Silvia. Dozvěděl se, že bratři Rantové jsou na dovolené v Tallinu. Ne, Silvia neví, jak by se s nimi mohl spojit. Ne, nemá ani tušení, kdy mají v úmyslu se vrátit – jsou v Estonsku na dobu neurčitou.

Silviin hlas zněl spokojeně.

Per-Åke Sandström padl na pohovku. Nebyl si jist, jestli cítí strach nebo úlevu nad tím, že Atho Ranta není doma a on mu tak nemusí nic vysvětlovat. Ale skryté poselství bylo zřejmé. Bratři Rantové z nějakého důvodu zvětřili nebezpečí a rozhodli se udělat si v dohledné době prázdniny v Tallinu. Což ke klidu Pera-Åka Sandströma právě nepřispělo.

KAPITOLA 25

Úterý 5. dubna až středa 6. dubna

Paolo Roberto nespal, ale seděl hluboce pohroužen do vlastních myšlenek, takže mu chvíli trvalo, než si ve zpětném zrcátku všiml ženy vycházející z Hogalidského kostela. Když procházela kolem pouliční lampy asi sedmdesát metrů za ním, prudce otočil hlavu a okamžitě poznal Miriam Wu.

Paolo narovnal sklopené sedadlo. Jeho prvním popudem bylo vystoupit z auta. Pak si uvědomil, že by ji tak mohl vyděsit a že bude lepší počkat, dokud dívka nedojde ke vchodu.

Ve stejném okamžiku uviděl dole na ulici tmavou dodávku, která zaparkovala těsně vedle Miriam Wu. Paolo Roberto překvapeně sledoval, jak z posuvných dveří vyskočil jakýsi muž – ďábelsky obrovská blonďatá bestie – a popadl Miriam Wu za ruce. Dívka byla zjevně naprosto šokovaná. Pokoušela se couvat a vykroutit se mu, ale blonďatý obr jí pevně svíral zápěstí.

Paolo Roberto otevřel pusu, když viděl, jak pravá Miriamina noha vylétla rychlým obloukem vzhůru. *Ona dělá thajský box.* Miriam kopla blonďatého obra do hlavy. Vypadalo to, že mu kopanec nijak neublížil. Obr napřáhl ruku a vrazil jí facku. Paolo Roberto slyšel zvuk políčku na šedesátimetrovou vzdálenost. Miriam Wu padla jako podťatá. Blonďatý obr se sehnul, jednou rukou ji zvedl a doslova ji hodil do vozu. Až v té chvíli Paolo Roberto zavřel ústa a probral se k životu. Rozrazil dveře od auta a rozběhl se k dodávce.

Již po několika krocích si uvědomil nesmyslnost svého počínání. Vůz, do kterého Miriam Wu nacpali jako pytel brambor, rychle nastartoval, otočil se a byl na silnici ještě dříve, než Paolo vůbec stačil zrychlit. Dodávka zmizela za Högalidským kostelem. Paolo Roberto se na místě obrátil, rozběhl se zpátky ke svému vozu a skočil za volant. Prudce nastartoval a vyrazil za dodávkou. Když dojel na křižovatku, dodávka byla ta tam. Paolo přibrzdil, pohlédl na Högalidskou ulici a poté náhodně zabočil vlevo k Rohové ulici.

Když dojel na Rohovou ulici, naskočila červená, ale na silnici nebyl žádný provoz, takže Paolo pokračoval v jízdě a rozhlížel se kolem. Jediná koncová světla, která měl v dohledu, právě zahýbala nahoru vlevo k Liljeholmskému mostu u Långholmské ulice. Nebylo jasné, jestli to byla dodávka, ale bylo to jediné auto v dohledu a Paolo Roberto sešlápl plyn na doraz. Zdržela ho červená na Långholmské ulici a musel se proplést provozem na Královské, zatímco vteřiny odtikávaly. Když bylo před ním na křižovatce volno, znovu sešlápl plyn na doraz a vyjel na červenou. Doufal, že ho v téže chvíli nezastaví nějaká policejní hlídka.

Na Liljeholmském mostě značně překročil povolenou rychlost a ještě přidal plyn, když projížděl kolem Liljeholmu. Stále netušil, jestli světla patřila dodávce, ani to, zda už nezahnula ke Gröndalu nebo k Årstě. Opět zariskoval a sešlápl plyn na doraz. Křižoval silnici téměř stopadesátikilometrovou rychlostí, prosvištěl kolem několika poslušných řidičů a uvědomil si, že si některý z nich určitě zapsal jeho poznávací značku.

U Bredängu dodávku znovu spatřil. Jel rychle, dokud nebyl takových padesát metrů za autem a neujistil se, že je to ten správný vůz. Snížil rychlost asi na devadesát kilometrů za hodinu a držel se tak dvě stě metrů za dodávkou. Až tehdy si opět vydechl.

Když Miriam Wu přistála na podlaze dodávky, cítila, že má na krku krev. Krvácela z nosu. Blonďatý obr jí roztrhl spodní ret a zřejměji zlomil nosní kost. Jeho útok přišel jako blesk z čistého nebe a veškerý její odpor obr odrazil ani ne za vteřinu. Cítila, že vůz startuje, již ve chvíli, kdy útočník zavíral zadní dveře. Při prudké zatáčce ztratil blonďatý obr na okamžik rovnováhu.

Miriam Wu se zkroutila a zapřela se kyčlemi o podlahu. Když se k ní blonďatý obr obrátil, vykopla po něm. Trefila ho ze strany do hlavy. V místě, kde ho zasáhl její podpatek, mu zůstala zjevná stopa. Tenhle kopanec by ho měl zranit.

Obr na ni překvapeně pohlédl. Poté se usmál.

Panebože, co je to za příšernou zrůdu?

Miriam znovu vykopla, ale obr ji popadl za nohu a tak silně ji zkroutil, až hlasitě vykřikla bolestí a musela se převalit na břicho.

Poté se nad ní sklonil a udeřil ji dlaní. Zasáhl ji ze strany do hlavy. Miriam Wu se před očima objevily hvězdičky. Měla pocit, jako by dostala ránu palicí. Obr se jí posadil na záda. Pokoušela se ho shodit, ale byl tak těžký, že se jí ho nepodařilo postrčit ani o milimetr. Zkroutil jí ruce na

zádech a nasadil jí pouta. Byla bezmocná. Miriam Wu najednou pocítila ochromující děs.

Mikael Blomkvist projel cestou domů z Tyresö kolem Globenu. Celé odpoledne a večer strávil návštěvami tří zákazníků prostitutek z Dagova seznamu. Bylo to naprosto k ničemu. Setkal se s vyděšenými osobami, které už předtím konfrontoval Dag Svensson a které jen čekaly, až se jim zhroutí svět. Žadonily a prosily. Mikael je všechny vyškrtl ze svého soukromého seznamu podezřelých vrahů.

Když projížděl kolem Skantullského mostu, zvedl mobilní telefon a zavolal Erice Bergerové. Nebrala to. Mikael se pokusil dovolat Malin Erikssonové. Ani ona telefon nevzala. Bylo už pozdě. Potřeboval to s někým probrat.

Zajímalo ho, jestli se Paolo Roberto dobral nějakého úspěchu s Miriam Wu, a zmáčkl jeho číslo. Telefon pětkrát zazvonil a poté ho Paolo vzal.

„Paolo.“

„Ahoj, tady je Mikael Blomkvist. Jen jsem se chtěl zeptat, jak to šlo…“

„Mikaeli, jsem… *škrrrrrr… škrrrrrrrrrr…* ve voze s Miriam.“

„Neslyším.“

„*Škrrrrrrrrrrrrrrr*.“

Poté hovor vypadl.

Paolo Roberto zaklel. Baterie v mobilu se vybila přesně ve chvíli, kdy projížděl kolem Fittji. Stiskl tlačítko „on“ a znovu telefon zapnul. Vytočil číslo alarmu SOS, ale telefon se vypnul ve stejné chvíli, kdy ho někdo vzal.

Do prdele.

Paolo měl nabíječku do auta, kterou bylo možné zapojit do rozvodné desky. Nabíječka však zůstala ve skříňce doma v předsíni. Hodil mobil na sedadlo pro spolujezdce a soustředil se na to, aby neztratil z dohledu zadní světla dodávky. Měl BMW a plnou nádrž, takže ta zatracená dodávka nemá nejmenší šanci mu ujet. Nechtěl budit pozornost a držel se ve vzdálenosti asi sto metrů od ní.

Ta zatracená steroidama vykrmená příšera mi zmlátí holku přímo před očima. Toho parchanta musím dostat.

Kdyby tady byla Erika Bergerová, určitě by mu řekla, že je machistický kovboj. Paolo Roberto by řekl, že je to zkurvená situace.

Mikael Blomkvist projel Lundskou ulicí, konstatoval však, že v přízemním bytě Miriam Wu je tma. Pokusil se ještě jednou zavolat Paolovi Robertovi,

ale dozvěděl se, že volaný účastník je dočasně nedostupný. Něco si pro sebe zavrčel, odjel domů a připravil si kávu a obložené chleby.

Cesta autem trvala mnohem déle, než Paolo Roberto očekával. Dojel do Södertälje a poté pokračoval po rychlostní komunikaci E20 na Strängnäs. Těsně za Nykvarnem dodávka zahnula doleva a pokračovala po sörmlandských venkovských silnicích.

Poté vzrostlo nebezpečí, že si ho všimnou. Paolo Roberto zvedl nohu z plynového pedálu a ještě zvýšil vzdálenost od dodávky.

Ve zdejším okolí se moc nevyznal, ale pochopil, že projíždějí kolem levého břehu jezera Yngern. Ztratil dodávku z dohledu a přidal rychlost. Vyjel na dlouhou rovinku a zabrzdil.

Dodávka byla pryč. V okolí se nacházela spousta odboček. Ztratil je.

Miriam Wu cítila bolest v zátylku a v obličeji, ale ovládla paniku a úzkost ze své bezmoci. Už ji znovu neuhodil. Podařilo se jí zvednout se a opřít se o zadní stranu opěradla předního sedadla. Ruce měla spoutané na zádech a ústa přelepená širokým pruhem lepicí pásky. Jednu nosní dírku měla plnou krve a těžko se jí dýchalo.

Miriam pozorovala blonďatého obra. Od chvíle, co jí zalepil ústa, neřekl ani slovo a naprosto ji ignoroval. Podívala se na stopu po svém kopanci. Měl by mu způsobit pořádné zranění. Zdálo se však, že ho obr sotva zaznamenal. To není normální.

Byl veliký a měl mimořádnou tělesnou konstrukci. Jeho svaly napovídaly, že každý týden nepochybně tráví spoustu hodin v posilovně. Miriam pochopila, proč jí jeho facka připadala jako úder palicí.

Dodávka poskakovala po hrbolaté cestě.

Neměla ani tušení, kde je, ale domnívala se, že jeli dlouhou dobu směrem na jih po rychlostní komunikaci E4 a potom pokračovali po vedlejších silnicích.

Věděla, že i kdyby měla volné ruce, neměla by proti blonďatému obrovi šanci. Připadala si naprosto bezmocná.

Malin Erikssonová zavolala Mikaelu Blomkvistovi těsně po dvanácté, právě když dorazil domů, zapnul kávovar a připravoval si v kuchyni obložený chleba.

„Promiň, že volám tak pozdě. Zkoušela jsem se ti několik hodin dovolat, ale nebereš mobil.“

„Promiň. Měl jsem ho celý den vypnutý, protože jsem dělal konfrontace s těmi zákazníky.“

„Zřejmě jsem našla něco zajímavého,“ řekla Malin.

„Povídej.“

„Bjurman. Měla jsem o něm přece něco zjistit.“

„Ano.“

„Narodil se v roce 1950 a v roce 1970 začal studovat práva. Odpromoval v roce 1976, v roce 1978 začal pracovat v advokátní kanceláři Klang a Reine a v roce 1989 si otevřel vlastní praxi.“

„Fajn.“

„Mimo jiné krátce působil jako krajský notář – šlo jen o pár týdnů v roce 1976. Hned po promoci v letech 1976–1978 pracoval na policejním ředitelství.“

„Aha.“

„Prověřila jsem si, jakou práci dělal. Byla to docela fuška. Ale vyřizoval právní případy pro tajné služby. Pracoval v oddělení zahraničních styků.“

„Co to říkáš?“

„Jinými slovy, byl tam ve stejné době jako Björck.“

„Ten parchant Björck. Ani slovem se nezmínil o tom, že pracoval s Bjurmanem.“

Dodávka nemohla být daleko. Paolo Roberto se držel daleko za autem, takže ho občas ztratil z dohledu, ale viděl ho jen pár minut předtím, než zmizelo. Pomalu jel a díval se po vedlejších cestách.

Po pouhých sto padesáti metrech najednou spatřil kužel světla, prosvítající úzkým průhledem v lese. Na druhé straně silnice zahlédl lesní cestu a otočil volantem. Neobtěžoval se zamykáním vozu, přeběhl zpátky přes silnici a přeskočil strouhu. Přál si, aby u sebe měl baterku, a vyhýbal se šlehajícím větvím a stromům.

Les tvořil jen tenký pruh lemující cestu a Paolo se najednou ocitl na štěrkem vysypaném prostranství. Zahlédl několik nízkých stavení a vydal se směrem k nim, když se u jedné z budov nad vjezdem pro nákladní auta rozsvítilo světlo. Vypadalo to jako zhruba třicet metrů dlouhý sklad s úzkým, vysoko zasazeným pásem oken. Dvorek byl plný kontejnerů a napravo od něj stál žlutý traktor. Vedle něj Paolo zahlédl bílé Volvo. V záři venkovního osvětlení najednou objevil zaparkovanou dodávku, stojící sotva pětadvacet metrů od něho.

Pak se přímo před ním otevřela příjezdová brána. Jakýsi blonďák s pivním pupkem vyšel ze skladu a zapálil si cigaretu. Když otočil hlavu, spatřil Paolo Roberto ve světle z pootevřených dveří koňský ohon.

Paolo se ani nepohnul a jedním kolenem se opíral o zem. Byl od muže méně než dvacet metrů a mohl být spatřen, ale muž kvůli zapálené cigaretě neviděl v šeru. Poté Paolo i onen chlapík zaslechli z dodávky napůl zdušené zakvílení. Když se koňský ohon začal pohybovat směrem k autu, Paolo Roberto si pomalu lehl na zem.

Slyšel zvuk otevírajících se dveří a uviděl, jak z dodávky vyskočil blonďatý obr, pak se naklonil zpět do vozu a vytáhl z něj Miriam Wu. Jednou rukou ji zvedl a pevně ji držel ve vzduchu, zatímco dívka kolem sebe kopala. Zdálo se, že si muži vyměnili několik slov, ale Paolo na dálku neslyšel, o čem hovoří. Poté chlapík s koňským ohonem otevřel dveře dodávky na straně řidiče a naskočil dovnitř. Nastartoval a úzkým obloukem se otočil. Světelné kužely minuly Paola Roberta jen o několik metrů. Dodávka zmizela na příjezdové cestě a Paolo slyšel slábnoucí zvuk motoru.

Blonďatý obr vnesl Miriam příjezdovou bránou dovnitř. Ve vysoko položených oknech Paolo zahlédl stín. Vypadalo to, jako by se stín pohyboval směrem ke vzdálenějšímu okraji budovy.

Paolo se vyčkávavě postavil. Měl provlhlé oblečení. Cítil úlevu i strach. Úlevu nad tím, že se mu podařilo dodávku vypátrat a že má Miriam Wu na dosah. Zároveň měl velký strach z toho, že s ní blonďatý obr zacházel jako s pytlem brambor. Paolo viděl pouze tolik, že jde o chlapíka obrovitého vzrůstu, působícího dojmem velké síly.

Rozumné by bylo stáhnout se zpět a přivolat policii. Ale telefon byl úplně vybitý. Kromě toho měl Paolo pouze neurčité povědomí o tom, kde se nachází, a nebyl si jist, jak by popsal cestu. Navíc neměl ani potuchy o tom, co se s Miriam děje uvnitř ve skladu.

Paolo pomalu obešel dům a konstatoval, že tam zřejmě bude pouze jediný přístup. Po dvou minutách byl zpět u vchodu a musel se nějak rozhodnout. Neměl žádné pochybnosti o tom, že blonďatý obr je *bad guy*. Zmlátil a unesl Miriam Wu. Paolo se ho ale nijak zvlášť nebál – měl velkou sebedůvěru a věděl, že by se dokázal ubránit, kdyby došlo na rvačku. Otázkou bylo pouze to, jestli je muž uvnitř budovy ozbrojený a jestli tam není více osob. Paolo o tom pochyboval. Neměl by tam být nikdo jiný než blonďatý obr a Miriam Wu.

Brána byla dostatečně široká k tomu, aby jí bez problémů projel traktor, a byl tam i normální vchod. Paolo k němu došel, stiskl kliku a otevřel

dveře. Ocitl se ve velkém osvětleném skladu, plném starého haraburdí, rozbitých krabic a odpadků.

Miriam Wu cítila, jak jí po tvářích stékají slzy. Plakala spíše bezmocí než bolestí. Během jízdy se blonďatý obr choval, jako by byla vzduch. Když dodávka zastavila, strhl jí pásku z úst. Zvedl ji jako nic, vnesl ji dovnitř a bez ohledu na její prosby či protesty ji hodil na cementovou podlahu. Když na ni pohlédl, měl oči studené jako led.

Miriam Wu si najednou uvědomila, že ve skladu zemře.

Obr se k ní obrátil zády a šel ke stolu, kde si otevřel láhev minerálky a dlouhými doušky pil. Nohy jí nesvázal a Miriam se začala zvedat.

Obr se k ní obrátil a usmál se. Byl blíže dveřím než ona. Neměla by nejmenší šanci kolem něj proklouznout. Miriam se rezignovaně svezla na kolena a měla vztek sama na sebe. *Do prdele, přece se nevzdám bez boje. Znovu se zvedla a zatnula zuby. Ještě jednou se zkus přiblížit, tlusťochu zasraná.*

Miriam si připadala nemotorná a s rukama spoutanýma na zádech špatně udržovala rovnováhu, ale když k ní obr zamířil, otočila se a začala hledat nějaké nekryté místo. Bleskově ho kopla do žebra, otočila se dokolečka a znovu ho kopla mezi nohy. Zasáhla ho do kyčle, ustoupila o metr a připravila si druhou nohu na další výkop. S rukama za zády neměla dostatek rovnováhy k tomu, aby ho trefila do obličeje, a tak schytal pořádný kopanec do hrudní kosti.

Obr napřáhl ruku, popadl ji za rameno a točil s ní dokola, jako by byla z papíru. Uštědřil jí jedinou, nepříliš tvrdou ránu pěstí do ledvin. Miriam Wu strašlivě zařvala, když se jí do bránice zařízla ochromující bolest. Klesla zpět na kolena. Obr zvedl nohu a ze strany do ní kopl. Miriam měla vyražený dech a slyšela, jak jí prasklo žebro.

Paolo Roberto neviděl nic z toho, jak obr Miriam ubližoval, ale najednou ji uslyšel zařvat bolestí; byl to ostrý pronikavý výkřik, který ihned ustal. Otočil hlavu po směru výkřiku a zaťal zuby. Za tou zdí je ještě další místnost. Nehlučně prošel místností a opatrně nahlédl dovnitř pootevřenými dveřmi právě ve chvíli, kdy blonďatý obr s Miriam Wu válel sudy. Obr mu na několik vteřin zmizel z dohledu a najednou se vrátil s motorovou pilou, kterou před ni postavil na podlahu. Paolo Roberto zvedl obočí.

„Chci odpověď na jednoduchou otázku.“

Obr měl překvapivě jemný hlas, znělo to téměř, jako by ještě nezačal mutovat. Paolo zaznamenal cizí přízvuk.

„Kde je Lisbeth Salanderová?“

„Nevím,“ zamumlala Miriam Wu.

„To je špatná odpověď. Dám ti ještě jednu šanci, pak spustím tohle.“

Obr se posadil na bobek a poklepal na motorovou pilu.

„Kde se schovává Lisbeth Salanderová?“

Miriam Wu zakroutila hlavou.

Paolo zaváhal. Když však blonďatý obr natáhl ruku po pile, vletěl Paolo Roberto třemi rozhodnými skoky do místnosti a uštědřil obrovi tvrdý levý hák do ledvin.

Paolo Roberto se nestal světoznámým boxerem proto, že by si v ringu počínal nešikovně. Za svou profesionální kariéru odehrál již třiatřicet zápasů a osmadvacet z nich vyhrál. Když někomu jednu vrazil, očekával reakci. Například takovou, že se dotyčný posadí a bude cítit bolest. Paolo měl pocit, jako by plnou silou vrazil rukou do betonové zdi. Podobný pocit za celá ta léta v boxerském ringu nezažil. Překvapeně pohlédl na kolos před sebou.

Blonďatý obr se obrátil a pohlédl stejně překvapeně na boxera.

„Co bys řekl tomu, rozdat si to s někým ze stejné váhové kategorie?“ zeptal se Paolo Roberto.

Uštědřil soupeři sérii pravačka-levačka-pravačka na bránici a svaly při tom nešetřil. Byly to silné rány. Měl pocit, jako by bušil kladivem do zdi. Jediným výsledkem bylo to, že obr o krok ucouvl, spíše však překvapením než kvůli vyinkasovaným ranám. Najednou se usmál.

„Ty jsi Paolo Roberto,“ řekl blonďatý obr.

Paolo zůstal zmateně stát. Právě obrovi zasadil čtyři údery, které by ho správně měly poslat k zemi, a on sám by měl zamířit zpět do svého rohu ringu, zatímco rozhodčí by začal odpočítávat body. Zdálo se však, že ani jedna z ran neměla na obra sebemenší účinek.

Panebože. Tohle není normální.

Poté Paolo viděl téměř jako ve zpomaleném záběru, jak vzduchem přilétl blonďákův pravý hák. Obr byl pomalý a bylo předem patrné, co udělá. Paolo se ráně vyhnul a odrazil ji levým ramenem. Měl pocit, jako by ho zasáhla železná trubka.

Paolo Roberto o dva kroky ustoupil a pocítil vůči svému soupeři respekt.

Něco s ním není v pořádku. Ani ďábel nemá takhle tvrdou ránu.

Paolo automaticky odrazil levý hák předloktím a okamžitě ucítil silnou bolest. Nestačil odrazit pravý hák, který mu zničehonic přistál na čele.

Paolo Roberto se skácel jako podťatý a prolétl dveřmi. S hrozným rámusem narazil do hromady dřevěných špalků a zatřásl hlavou. Okamžitě ucítil, jak se mu po obličeji řine krev. *Rozsekl mi obočí. Musím na šití. Zase.*

V dalším okamžiku se obr opět objevil v jeho zorném poli a Paolo Roberto instinktivně uhnul stranou. O vlas tak unikl další ráně od těch obrovských pěstí. Rychle ustoupil o tři kroky dozadu a zvedl paže do obranné pozice. Paolo Roberto byl otřesený.

Blonďatý obr ho pozoroval zvědavýma, téměř pobavenýma očima. Poté zaujal stejnou obrannou pozici jako Paolo Roberto. *Je to boxer.* Oba muži kolem sebe začali kroužit.

Následujících sto deset vteřin bylo tím nejbizarnějším zápasem, jakého se Paolo Roberto kdy zúčastnil. Zápasníci neměli boxerské rukavice ani provazy. Neexistovali sekundanti ani ringový rozhodčí. Nebyl tu žádný gong, který by přerušil souboj a vykázal oba soupeře do vlastního rohu ringu, ani několikavteřinová přestávka s vodou, čichací solí a ručníkem, do kterého by si mohli otřít krev z očí.

Paolo Roberto si najednou uvědomil, že je to boj na život a na smrt. Veškeré tréninky, veškeré bušení do pytlů s pískem, veškeré sparringy a zkušenosti z mnoha zápasů se nyní slily do jediného toku energie, způsobeného takovým přívalem adrenalinu, jaký nikdy předtím nezažil.

Teď už ranami nešetřil a vkládal do úderů veškerou sílu. Nalevo, napravo, nalevo, znovu nalevo a rychlý krátký úder pravačkou do obličeje, uhnout levému háku, o krok ustoupit dozadu, výpad pravačkou. Každá rána, kterou Paolo Roberto vypálil, zasáhla určené místo.

Paolo hrál nejdůležitější zápas svého života. Bojoval hlavou stejně jako pěstmi. Úspěšně se mu dařilo uhnout každé obrově ráně.

Zasáhl soupeře pravým hákem přímo do brady a narazil si přitom pěst. Po tomto úderu by měl jít protivník rovnou k zemi. Paolo pohlédl na své klouby a konstatoval, že jsou zkrvavené. Všiml si červených fleků a boulí v obrově obličeji. Paolův protivník však vypadal, jako by rány vůbec nezaznamenal.

Paolo couval, udělal si přestávku a hodnotil svého protivníka. *Není to žádný boxer. Pohybuje se jako boxer, ale boxovat neumí ani za mák. Jen to předstírá. Neumí odrážet rány. Je na něm hned poznat, že udeří. A je strašně pomalý.*

V dalším okamžiku vypálil obr ze strany levý hák na Paolův hrudní koš. Tělem mu projela palčivá bolest a ucítil, jak mu prasklo žebro. Pokusil se couvat, ale zakopl o nějaký krám na podlaze a upadl na záda. Během vteřiny zahlédl, jak se nad ním tyčí obr, ale odkoulel se stranou a vrávoravě se znovu postavil na nohy.

Ustoupil dozadu a pokoušel se sebrat síly.

Obr nad ním zase získal převahu a Paolo se ocitl v defenzivě. Uhýbal, zase uhýbal a couval. Pokaždé když odrážel ramenem ránu, cítil bolest.

Pak nastal okamžik hrůzy, který někdy v životě zažije každý boxer. Pocit, který se může objevit uprostřed zápasu. Pocit, že už nemůže. Uvědomí si strašnou skutečnost: *do prdele! Já prohrávám.*

Téměř v každém boxerském utkání je tento okamžik rozhodující.

Je to chvíle, kdy člověka najednou opustí síly a příval adrenalinu je tak silný, že se stane ochromujícím břemenem, a do ringu se jako duch vplíží pocit rezignované kapitulace. Je to chvíle, která odděluje amatéra od profesionála a vítěze od poraženého. Jen málo boxerů má v tomto příšerném okamžiku dost síly k tomu, aby zvrátilo průběh zápasu a proměnilo jasnou porážku ve vítězství.

Paolo Roberto cítil právě tohle. Slyšel šumění v hlavě, které mu působilo závratě, a měl pocit, jako by celý výjev pozoroval odkudsi zvenčí, jako by se díval na blonďatého obra objektivem fotoaparátu. Byl to okamžik, kdy člověk musel buď vyhrát, nebo zmizet.

Paolo Roberto couval v širokém půlkruhu, aby nabral síly a získal čas. Obr šel cílevědomě, avšak pomalu za ním, přesně jako by věděl, že zápas už je rozhodnutý, ale chtěl kolo dále protahovat. *Boxuje, ale přesto boxovat neumí. Ví, kdo jsem. Jen dělá pohyby jako boxer. Ale jeho údery mají naprosto nepochopitelnou sílu a zdá se, že rány vůbec necítí.*

Takovéto myšlenky vířily Paolovi v hlavě, zatímco se pokoušel odhadnout situaci a rozhodnout se, co udělá.

Zničehonic si vybavil noc, kterou prožil před dvěma lety v Mariehamnu. Jeho kariéra profesionálního boxera skončila tím nejdrsnějším možným způsobem poté, co se utkal s Argentincem Sebastiánem Lujánem – nebo lépe řečeno poté, co se Sebastián Luján utkal s ním. Vyfasoval první knockout svého života a na patnáct vteřin ztratil vědomí.

Už mnohokrát přemýšlel o tom, co se tehdy zvrtlo. Byl v naprosto skvělé formě. Soustředil se. Sebastián Luján nebyl lepší než on. Argentinec mu však dal přímý zásah a najednou se kolo v ringu proměnilo ve zlý sen.

Paolo později sledoval na videu, jak se bezmocně potácel po ringu jako kačer Donald. Knockout přišel po třiadvaceti vteřinách.

Sebastián Luján nebyl lepší ani lépe připravený než on. Rozdíly byly tak malé, že zápas mohl skončit přesně naopak.

Jediný rozdíl, na který později dokázal přijít, byl v tom, že Sebastián Luján byl hladovější než Paolo Roberto. Když Paolo vstoupil v Mariehamnu do ringu, byl připraven na to, že vyhraje, ale neměl žádnou velkou chuť boxovat. Už to pro něj nebyla otázka života a smrti. Prohra by pro něj neznamenala katastrofu.

O rok a půl později byl stále ještě boxer. Nebyl už profesionál a účastnil se jen přátelských sparringových zápasů. Ale trénoval. Nepřibral na váze ani mu nezačal ochabovat pas. Jeho tělo už samozřejmě nebylo tak skvěle vyladěný nástroj jako před zápasem o titul, před kterým ho několik měsíců týral, ale byl ***Paolo Roberto*** a ještě nepatřil do starého železa. A na rozdíl od Mariehamnu byl zápas ve skladu jižně od Nykvarnu doslova bojem na život a na smrt.

Paolo Roberto se rozhodl. Prudce se zastavil a praštil blonďatého obra do břicha. Předstíral, že chce použít levačku, a veškerou sílu soustředil do pravého háku. Vložil do toho vše a bleskově obrovi zasadil ránu, která zasáhla nos i ústa. Jeho útok byl po dlouhé defenzivě naprosto nečekaný. Konečně slyšel, že se v obrovi něco zlomilo. Pokračoval sérií levačka-pravačka-levačka a všechny tři údery přistály v obrově obličeji.

Blonďatý obr boxoval jako ve zpomaleném filmu a vrátil mu úder pravačkou. Obrovy útoky byly patrné dlouho předem, a Paolo tak jeho obrovské pěsti stačil uhnout. Viděl, jak obr přenesl váhu na druhou stranu, a věděl, že bude pokračovat levačkou. Namísto toho, aby ránu odrazil, se Paolo zaklonil a obrova levačka mu prolétla před nosem. Odpověděl silným úderem těsně pod žebra. Když se obr otočil, aby odrazil útok, vypálil Paolo levý hák a znovu ho zasáhl přímo do nosu.

Paolo najednou pocítil, že se zachoval naprosto správně a že nad zápasem získal dokonalou kontrolu. Nepřítel se konečně dal na ústup. Z nosu mu tekla krev. Smích už ho přešel.

Poté blonďatý obr vykopl.

Jeho noha vystřelila vzhůru a pro Paola Roberta to bylo naprosté překvapení. Ze zvyku zachovával boxerská pravidla a žádný kopanec tudíž neočekával. Měl pocit, jako by ho do spodní části stehna těsně nad kolenem zasáhla palice, a nohou mu projela ostrá bolest. *Ne.* Paolo o krok ucouvl, vtom se mu podlomila pravá noha a znovu zakopl o nějaký krám.

Obr na něj pohlédl. Na vteřinu se jejich zraky setkaly. Bylo to nad slunce jasné. *Zápas skončil.*

Poté se obrovi rozšířily oči, když ho Miriam Wu nakopla zezadu mezi nohy.

Miriam Wu bolel každičký sval v těle, ale nějakým způsobem se jí podařilo protáhnout spoutané ruce pod zadkem tak, že je nyní měla na břiše. V její situaci se jednalo o neuvěřitelný akrobatický výkon.

Miriam bolela žebra, zátylek, záda i ledviny a sotva se jí podařilo postavit se na nohy. Nakonec doklopýtala ke dveřím a vytřeštěnýma očima uviděla, jak Paolo Roberto – *kde se tady vzal?* – dal obrovi pravý hák a sérii úderů do obličeje, a pak ho obr nakopl tak, až upadl.

Miriam Wu si uvědomila, že ji vlastně ani za mák nezajímá, jak a proč se tu Paolo Roberto objevil. Patřil ke správným chlapům. Poprvé v životě Miriam pocítila vražedné choutky ublížit jinému člověku. Udělala několik rychlých kroků a zmobilizovala každý ždibeček energie a všechny funkční svaly. Došla zezadu k obrovi a kopla ho do rozkroku. Nebyl to sice právě elegantní thajský box, ale rána měla předpokládaný účinek.

Miriam Wu si sama pro sebe vědoucně pokývla. Chlap může být sebevětší vazba a může být třeba ze žuly, ale koule mají všichni na stejném místě. A její kopanec byl tak přesný, že by měl být zaznamenán do *Guinessovy knihy rekordů.*

Poprvé se zdálo, že blonďatý obr je zraněný. Zasténal, chytil se za rozkrok a padl na kolena.

Miriam stála několik vteřin nerozhodně, než si uvědomila, že musí pokračovat a pokusit se vše ukončit. Rozhodla se pro kopanec do obličeje, ale obr k jejímu překvapení zvedl ruku. Naprosto nechápala, jak se dokázal tak rychle sebrat. A měla pocit, že kope do kusu dřeva. Najednou ji obr pevně popadl za nohu, strhl ji na zem a začal ji přitahovat k sobě. Miriam viděla, jak pozvedl pěst, zoufale se obrátila a volnou nohou ho nakopla. Trefila ho nad ucho a ve stejné vteřině ji jeho úder zasáhl do spánku. Miriam měla před očima střídavě černo a hvězdičky.

Blonďatý obr se znovu začal zvedat na nohy.

Právě v té chvíli ho vzal Paolo Roberto zezadu po hlavě prknem, o něž předtím zakopl. Blonďatý obr se skácel dopředu a s velkým rámusem dopadl na zem.

Paolo Roberto se rozhlédl kolem s pocitem neskutečnosti. Blonďatý obr se svíjel na podlaze. Miriam Wu měla skelný pohled a vypadala, že je naprosto vyřízená. Jejich společné úsilí jim poskytlo krátkou lhůtu.

Na poraněnou nohu se Paolo sotva dokázal postavit a měl podezření, že má těsně nad kolenem natržený sval. Dobelhal se k Miriam Wu a zvedl ji na nohy. Miriam se znovu začala hýbat, ale nepřítomně na něj pohlížela. Paolo si ji beze slova hodil přes rameno a klopýtavě zamířil k východu. Bolest v pravém koleni byla tak ostrá, že chvílemi skákal po jedné noze.

Pocítil úlevu, když vyšel ven do temného chladného vzduchu. Ale nebyl čas na otálení. Paolo zamířil přes vyštěrkovaný dvůr k lesu stejnou cestou, jakou sem přišel. Jakmile se ocitl mezi stromy, zakopl o pařez a upadl. Miriam Wu zasténala a Paolo uslyšel, jak se dveře skladu s rámusem rozrazily. Položil Miriam Wu ruku na ústa. Sklonil se a zašeptal jí do ucha, aby byla jako myška a nehýbala se.

Poté Paolo hmatal po zemi pod pařezem a našel kámen větší než jeho pěst. Pokřižoval se. Paolo Roberto byl poprvé ve svém hříšném životě připraven v případě nutnosti zabít jiného člověka. Byl strašně vyřízený a pomlácený a věděl, že další kolo by už nezvládl. Avšak nikdo, ani ta blonďatá zrůda, která byla hříčkou přírody, se nemůže prát s rozbitou lebkou. Paolo popadl kámen do ruky a cítil, že má oválný tvar a ostrou hranu.

Blonďatý obr zamířil k rohu budovy a poté rychle přešel dvorek. Zastavil se necelých deset kroků od místa, kde se Paolo ani neodvažoval dýchat. Obr naslouchal a větřil – nemohl však vědět, kterým směrem zmizeli do noci. Po několikaminutovém pátrání si zřejmě uvědomil nesmyslnost svého počínání. S rychlou rozhodností zmizel na několik minut v budově. Zhasl, vyšel ven s taškou a zamířil ke svému bílému Volvu. Prudce nastartoval a zmizel na příjezdové cestě. Paolo tiše naslouchal, dokud se zvuk motoru neztratil v dálce. Viděl, jak se ve tmě blýskají Miriaminy oči.

„Ahoj Miriam," řekl Paolo. „Jmenuju se Paolo Roberto a nemusíš se mě bát."

„Ja vím."

Dívka měla slabý hlas. Bezmocně se opřela o pařez a cítila, jak jí adrenalin klesá k nule.

„Nevím, jak se mi podaří vstát," řekl Paolo Roberto. „Ale na druhé straně cesty mám auto. Je to asi sto padesát metrů."

Těsně za Nykvarnem blonďatý obr přibrzdil a zabočil k odpočívadlu. Byl šokovaný a otřesený a měl jakýsi podivný pocit v hlavě.

Poprvé za celý jeho život ho někdo porazil ve rvačce. A navíc to byl Paolo Roberto… ten boxer. Připadalo mu to jako bláznivý sen, jaký

člověka trápí za neklidných nocí. Nedokázal pochopit, kde se tam Paolo Roberto vzal. Zničehonic tam prostě stál.

Bylo to naprosto nepochopitelné.

Paolovy rány necítil. Nepřekvapilo ho to. Ale kopanec mezi nohy cítil pořádně. A tu děsivou šlupku do hlavy, při které se mu zatmělo před očima. Blonďatý obr si prsty přejel zátylek a nahmatal pořádnou bouli. Zmáčkl ji, ale žádnou bolest necítil. Přesto se cítil omámený a točila se mu hlava. Ke svému překvapení jazykem objevil, že mu v levé části horní čelisti chybí zub. Ústa měl plná krve. Chytil si nos mezi palec a ukazovák a opatrně ho zvedl. V hlavě uslyšel chrupnutí a konstatoval, že má zlomený nos.

Udělal správně, když popadl tašku a zmizel ze skladu dříve, než se tam objeví policie. Ale udělal jednu obrovskou chybu. Na Discovery viděl, že policisté při ohledání místa činu mohou najít spoustu důkazního materiálu. Krev. Vlasy. DNA.

Obr neměl sebemenší chuť se do skladu vracet, ale nic jiného mu nezbývalo. Musí po sobě uklidit. Otočil auto a vyrazil nazpět. Těsně před Nykvarnem minul protijedoucí vůz, nijak zvlášť o něm však nepřemýšlel.

Cesta zpět do Stockholmu byla jako zlý sen. Paolo Roberto měl v očích krev a byl tak pomlácený, že ho bolelo celé tělo. Řídil děsně a cítil, jak vůz šněruje po silnici sem tam. Jednou rukou si otřel krev z očí a druhou si opatrně sáhl na nos. Pořádně to bolelo a mohl dýchat jen ústy. Neustále pátral po bílém Volvu a zdálo se mu, že podobné auto zahlédl u Nykvarnu.

Když vyjel na rychlostní komunikaci *e20,* jelo se mu o něco lépe. Přemýšlel, že by zastavil v Södertälje, ale neměl tušení, kam by měl jet. Vrhl pohled na Miriam Wu, stále ještě s pouty na rukou, která ležela zhroucená na zadním sedadle. Musel ji do auta donést, a jakmile ji položil na sedadlo, dívka naprosto zhasla. Paolo nevěděl, jestli ztratila vědomí kvůli utrpěným zraněním nebo jestli jen usnula vyčerpáním. Paolo zaváhal. Nakonec najel na dálnici e4 do Stockholmu.

Mikael Blomkvist spal sotva hodinku, když mu začal vyzvánět telefon. Zašilhal na hodiny, konstatoval, že je těsně po čtvrté, a rozespale se natáhl po sluchátku. Byla to Erika Bergerová. Mikael napřed nechápal, co mu říká.

„Kdeže je Paolo Roberto?“

„V Söderské nemocnici s Miriam Wu. Pokoušel se ti volat, ale nebereš mobil a on nemá tvé číslo domů.“

„Mám vypnutý mobil. Co dělají v nemocnici?“

Hlas Eriky Bergerové byl trpělivý a rozhodný.

„Mikaeli, vezmi si taxíka a zajeď to zjistit. Paolo je trošku mimo, povídal něco o motorové pile, o nějakém baráku v lese a o nějaké zrůdě, co neumí boxovat.“

Mikael nechápavě zamrkal. Poté zatřepal hlavou a natáhl se po kalhotách.

Paolo Roberto ležel v trenýrkách na nemocničním lůžku a vypadal prachbídně. Mikael musel přes hodinu čekat, než ho k němu pustili. Paolův nos pod náplastmi nebylo vidět. Levé oko měl zalepené, obočí sešité pěti stehy a přelepené chirurgickou náplastí. Žebra měl zafixovaná v sádrovém krunýři a po celém těle bylo vidět podlitiny a odřeniny Levé koleno měl v sádře.

Mikael Blomkvist mu přinesl kávu v umělohmotném kelímku, kterou koupil v automatu na chodbě, a kriticky zhodnotil Paolův obličej.

„Vypadáš jako po bouračce,“ řekl Mikael. „Tak povídej, co se stalo.“

Paolo Roberto zakroutil hlavou a pohlédl Mikaelovi do očí.

„Ta strašná zrůda,“ odpověděl.

„Co se stalo?“

Paolo Roberto opět zakroutil hlavou a pohlédl na své pěsti. Klouby měl tak omlácené, že by sotva dokázal udržet šálek s kávou. Dali mu zpevňovací náplast. Jeho žena měla k boxu poměrně vlažný vztah a bude zuřit.

„Jsem boxer,“ řekl Paolo. „Chci tím říct, že když jsem ještě dělal box aktivně, mohl jsem se v ringu pustit do křížku s kýmkoli. Dostal jsem tu a tam po nose a umím rány dávat i přijímat. Když někoho praštím, tak předpokládám, že se složí a že ho to bude bolet.“

„Ale tenhle mládenec se zřejmě nesložil.“

Paolo Roberto potřetí zakroutil hlavou. Klidně a dopodrobna Mikaelovi vypověděl, co se během noci odehrálo.

„Praštil jsem ho aspoň třicetkrát. Tak čtrnáctkrát, patnáctkrát to schytal do hlavy. Čtyřikrát do brady. Ze začátku jsem se mírnil – nechtěl jsem ho umlátit, jen jsem se bránil. Nakonec jsem do toho dal úplně všechno. Jedna rána mu musela rozdrtit čelistní kost. A ta strašná zrůda se jen trochu otřepala a dál po mně šla. Ten parchant nemůže být normální člověk.“

„Jak vypadal?“

„Jako obrněný robot. Nepřeháním. Má přes dva metry a váží kolem sto třiceti, sto čtyřiceti kil. Jen svaly a opancéřovaná kostra. Blonďatý obr, který vůbec necítí bolest.“

„Viděl jsi ho někdy předtím?“

„Nikdy. Není to skutečný boxer, i když nějakým podivným způsobem přece jen ano.“

„Co tím myslíš?“

Paolo Roberto se na chvíli zamyslel.

„Nemá ani páru o tom, jak se má boxovat. Klidně se dal napálit a bránil se, když jsem předstíral úder, ale neměl ani ponětí o tom, co by měl dělat, abych ho netrefil. Byl úplně mimo. Ale přitom se snažil pohybovat jako boxer. Celou dobu správně zvedal ruce a stavěl se do výchozí pozice. Vypadalo to, jako by trénoval box, ale přitom vůbec neposlouchal, co mu říká trenér.

Mně i tomu děvčeti zachránilo život jen to, že byl tak pomalý. Zatínal pěsti asi s měsíčním předstihem, takže jsem ránu stačil odrazit nebo oplatit. Dvakrát mě praštil – napřed do obličeje a vidíš, jak to dopadlo – a pak mě napálil na solar a zlomil mi žebro. Ale v obou případech se trefil jen napůl. Kdybych to schytal naplno, tak by mi rozmlátil lebku na kaši.“

Paolo Roberto se najednou zasmál. Byl to klokotavý smích.

„Copak?“

„Vyhrál jsem. Ten cvok se mě snažil zamordovat a já vyhrál. Podařilo se mi ho dostat k zemi. Ale abych mu dal pořádně zabrat, musel jsem ho vzít prknem.“

Paolo opět zvážněl.

„Kdyby ho Miriam Wu přesně v tom správném okamžiku nekopla mezi nohy, čert ví, jak bychom dopadli.“

„Paolo, mám opravdu velikou radost, že jsi vyhrál. Miriam Wu ti poví to samé, až se probere. Víš, jak na tom je?“

„Vypadá přibližně jako já. Má otřes mozku, několik zlomených žeber, roztříštěnou nosní kost a poraněné ledviny.“

Mikael se naklonil dopředu a položil ruku Paolovi Robertovi na koleno.

„Kdybys někdy něco potřeboval…“ řekl Mikael.

Paolo Roberto přikývl a klidně se usmál.

„Blomkviste – až budeš zase něco potřebovat…“

„Tak co?“

„…tak tam pošli Sebastiána Lujána.“

KAPITOLA 26

Středa 6. dubna

Kriminální inspektor Jan Bublanski měl náladu pod psa, když se těsně před sedmou setkal na parkovišti před Söderskou nemocnicí se Sonjou Modigovou. Mikael Blomkvist mu zavolal a vzbudil ho. Bublanski si pomalu uvědomil, že se během noci musely odehrát nějaké dramatické události, takže zavolal Sonje Modigové a probudil i ji. Oba se s Blomkvistem setkali u vchodu a šli za ním do pokoje Paola Roberta.

Bublanskému činilo vstřebání veškerých podrobností poněkud potíže, ale posléze pochopil, že Miriam Wu byla unesena a že Paolo Roberto únosce zmlátil. Po podrobném průzkumu boxerova obličeje ale nebylo tak úplně jasné, kdo koho vlastně zmlátil. Podle Bublanského názoru se vyšetřování případu Salanderová kvůli nočním událostem dostalo na zcela novou úroveň komplikovanosti. Zdálo se, že v tohle pitomém příběhu není vůbec nic normální.

Nakonec Sonja Modigová vyslovila první relevantní otázku: jak se do věci zapletl Paolo Roberto.

„Jsem dobrý kamarád Lisbeth Salanderové."

Bublanski a Modigová na sebe pochybovačně pohlédli.

„A odkud ji znáte?"

„Salanderová se mnou boxovala při tréninku."

Bublanského pohled ulpěl kdesi na stěně za Paolem Robertem. Sonja Modigová se nevhodně zahihňala. Jak již bylo řečeno, v tomhle případu není zřejmě nic normální, jednoduché ani snadné. Policisté si postupně zaznamenali všechny patřičné údaje.

„Rád bych zdůraznil několik věcí," řekl suše Mikael Blomkvist. Všichni na něj pohlédli.

„Takže za prvé – popis řidiče dodávky odpovídá popisu osoby, který jsem uvedl v souvislosti s přepadením Lisbeth Salanderové na úplně stejném místě na Lundské ulici. Velký blonďatý chlapík s koňským ohonem a pivním pupkem. Je to jasné?"

Bublanski přikývl.

„Za druhé – cílem únosu bylo přinutit Miriam Wu, aby prozradila místo, kde se skrývá Lisbeth Salanderová. Takže ti dva blonďáci šli po Lisbeth přinejmenším týden předtím, než došlo k vraždám. Chápete?“

Modigová přikývla.

„Za třetí – pokud v tomhle příběhu existuje více aktérů, není Lisbeth Salanderová žádný osamělý maniak, jak jste ji líčili.“

Bublanski ani Modigová na to nic neřekli.

„A žádný z těch chlapů pravděpodobně není členem lesbické satanistické skupiny.“

Modigová stáhla ústa.

„A nakonec za čtvrté; domnívám se, že celá ta záležitost souvisí s mužem jménem Zala. Dag Svensson se na něj v posledních týdnech zaměřil. Veškeré relevantní informace jsou v jeho počítači. Dag Svensson ho dával do souvislosti s vraždou jedné prostitutky ze Södertälje, která se jmenovala Irina Petrova. Podle pitevního protokolu byla dívka vystavena hrubému násilí, tak hrubému, že přinejmenším tři utrpěná zranění byla smrtelná. Pokud jde o vražedný nástroj, vyjadřuje se pitevní protokol poněkud neurčitě, ale její zranění jsou velice podobná těm, která mají Miriam Wu a Paolo Roberto. V tom případě by byla vražedným nástrojem pěst blonďatého obra.“

„A co Bjurman?“ zeptal se Bublanski. „Můžeme předpokládat, že někdo měl důvod umlčet Daga Svenssona. Ale z jakého důvodu byl zavražděn poručník Lisbeth Salanderové?“

„Nevím. Ještě mi pár kousků skládanky chybí, ale musí existovat nějaká souvislost mezi Bjurmanem a Zalou. Nic jiného nepřipadá v úvahu. Co kdybyste začali přemýšlet v trochu jiných dimenzích? Pokud není vrahem Lisbeth Salanderová, znamená to, že ty vraždy spáchal někdo jiný. Jsem přesvědčený o tom, že zločiny souvisí s obchodováním se sexem. A Salanderová by radši zemřela, než by se namočila do něčeho podobného. Už jsem přece říkal, že je to zatraceně morální člověk.“

„A jakou v tom potom sehrála roli?“

„Nevím. Svědek? Protivník? Možná se objevila v Enskede, aby varovala Daga s Miou, že jim jde o život. Nezapomínejte, že Lisbeth je mimořádně schopný detektiv.“

Bublanski rozjel akci. Zavolal na policii do Södertälje a požádal je, aby vyhledali zchátralý sklad nacházející se jihovýchodně od jezera Yngern, a sdělil jim popis cesty, který dostal od Paola Roberta. Poté zavolal kriminálnímu inspektorovi Jerkeru Holmbergovi – který bydlel ve

Flemingsbergu a měl to tak do Södertälje nejblíže – a požádal ho, zda by se nemohl bleskovou rychlostí připojit k Södertäljeské policii a pomoci jim s ohledáním místa činu.

Jerker Holmberg se mu ozval asi za hodinu. Právě dorazil na místo činu. Policie ze Södertälje měla s hledáním příslušného skladu určité potíže. Sklad i obě sousední budovy shořely a hasiči byli plně zaměstnáni likvidací požáru. Podle dvou pohozených kanystrů benzínu bylo jasné, že se jednalo o žhářství.

Bublanski pocítil bezvýchodnost hraničící téměř se zuřivostí.

Co se to ke všem čertům děje? Co je ten blonďatý obr zač? Kdo je vlastně Lisbeth Salanderová? A proč je téměř nemožné ji vypátrat?

Situace se nezlepšila ani poté, co se při schůzi o deváté do jednání vložil státní zástupce Richard Ekström. Bublanski ho seznámil s dramatickými ranními událostmi a navrhl, aby znovu přehodnotili priority v pátrání, jelikož došlo k několika záhadným událostem vrhajícím poněkud jiné světlo na scénář, který dosud považovali za jakousi pracovní hypotézu a podle něhož při vyšetřování postupovali.

Vyprávění Paola Roberta významně podpořilo Blomkvistův popis přepadení Lisbeth Salanderové na Lundské ulici. Také poněkud zpochybnilo domněnku, že vraždy byly šíleným činem osamělé a psychicky narušené ženy. Neznamenalo to sice, že Lisbeth Salanderová bude zcela zproštěna obvinění – napřed je třeba najít rozumné vysvětlení pro její otisky prstů na vražedné zbrani –, znamenalo to však, že se policie při vyšetřování bude muset se vší vážností zaměřit na nalezení alternativního pachatele. V tom případě existovala jen jedna aktuální hypotéza – teorie Mikaela Blomkvista o tom, že vraždy souvisejí s odhalením Daga Svenssona týkajícím se prostituce. Bublanski stanovil tři důležité body.

Nejdůležitějším úkolem dne bude identifikace velkého blonďáka a jeho kumpána s koňským ohonem, kteří unesli a zmlátili Miriam Wu. Velký blonďák je tak mimořádný zjev, že by jeho nalezení mělo být poměrně snadné.

Curt Svensson mu opatrně připomněl, že i Lisbeth Salanderová je osoba specifického vzhledu a brzy tomu budou tři týdny, co po ní policie zcela bezvýsledně pátrá.

Dalším úkolem bylo sestavení pátrací skupiny, která se aktivně zaměří na takzvaný seznam zákazníků prostitutek z počítače Daga Svenssona. S tím byl však spojen jeden logistický problém. Vyšetřovací skupina samozřejmě měla k dispozici počítač Daga Svenssona, na němž pracoval v

Miléniu, i zip disky se zálohovanými soubory ze zmizelého laptopu, ale jednalo se o materiál nashromážděný za několik let a čítající tisíce stránek, které bude obtížné zkatalogizovat a vyznat se v nich. Skupina potřebovala posily a Bublanski na místě rozhodl, že práci povede Sonja Modigová.

Třetím úkolem bylo zaměřit se na neznámou osobu jménem Zala. V tomto ohledu mohla vyšetřovací skupina požádat o pomoc zvláštní vyšetřovací skupinu specializovanou na organizovaný zločin, která jim už několikrát pomohla. Tento úkol připadl Hansi Fastovi.

Curt Svensson měl koordinovat pokračující pátrání po Lisbeth Salanderové.

Bublanského zpráva zabrala pouhých šest minut, ale vyústila v hodinovou disputaci. Hans Faste si ve svém odporu proti Bublanskému počínal zcela pošetile a nijak se nesnažil svůj postoj skrývat. Bublanského to překvapilo, protože ačkoli Fasta nikdy neměl příliš v lásce, považoval ho za kompetentního policistu.

Podle názoru Hanse Fasta by se vyšetřování bez ohledu na veškeré vedlejší informace mělo soustředit na Lisbeth Salanderovou. Tvrdil, že řetězec důkazů proti Salanderové je příliš závažný na to, aby v současné situaci mohli přemýšlet o alternativních vrazích.

„Tohle všechno jsou kecy. Máme tady násilnickou psychopatku, která chodila od jednoho cvokaře k druhému. To si vážně myslíte, že všechny ty posudky z psychiatrie a od soudního lékaře jsou jen srandičky? Má spojení s místem činu. Máme důkazy o tom, že šlapala chodník, a na účtu má pěkný nezdaněný balík peněz."

„Jsem si toho všeho vědom."

„Patří k nějaké lesbické sexuální sektě. A dal bych ruku do ohně za to, že ta zatracená lesba Cilla Norénová ví víc, než předstírá."

Bublanski zvýšil hlas.

„Faste, koukej toho nechat. Ty jsi tou homosexualitou úplně posedlý. Je to neprofesionální."

Bublanski si okamžitě uvědomil, že Fasta okřikl před celou skupinou namísto toho, aby si s ním promluvil o samotě. Vzrušené hlasy přerušil státní zástupce Ekström. Působil nerozhodně a nevěděl, na čí stranu se má přidat. Nakonec vsadil na Bublanského; postavit se proti němu by bylo totéž, jako kdyby ho odvolal z funkce hlavního vyšetřovatele.

„Uděláme to tak, jak rozhodl Bublanski."

Bublanski pohlédl na Sonnyho Bohmana a na Niklase Erikssona z Milton Security.

„Je mi jasné, že nám s vámi zbývají jen tři dny, a musíme ze situace vytěžit co možná nejvíce. Bohmane, vy pomůžete Curtovi Svenssonovi při hledání Salanderové. Erikssone, vy budete dále pracovat s Modigovou."

Ekström chvíli přemýšlel a těsně před ukončením schůze zvedl ruku.

„Ještě jedna věc. O tom Paolovi Robertovi bychom měli zatím pomlčet. Média by se zbláznila, kdyby se ve vyšetřování objevila další celebrita. Takže mimo tuhle místnost o tom držte jazyk za zuby."

Sonja Modigová si Bublanského odchytila ihned po schůzi.

„Už mi s Fastem došla trpělivost. Choval se neprofesionálně," řekl Bublanski.

„Vím, jaké to je," usmála se Sonja. „Na Svenssonově počítači jsem začala pracovat už v pondělí."

„Já vím. Jak daleko ses dostala?"

„Má tam asi tucet verzí svého rukopisu a obrovské množství nasbíraného materiálu. Těžko dokážu rozhodnout, co je důležité a co ne. Jen otevření a zběžné prohlédnutí těch dokumentů mi zabere několik dní."

„A Niklas Eriksson?"

Sonja Modigová zaváhala. Pak se obrátila a zavřela dveře Bublanského kanceláře.

„Upřímně řečeno… nechci na něj kydat hnůj, ale je mi úplně k ničemu."

Bublanski svraštil obočí.

„Tak ven s tím."

„Nevím, ale na rozdíl od Bohmana to není žádný pořádný policajt. Nažvaní spoustu nesmyslů, na Miriam Wu má přibližně stejný názor jako Hans Faste a svou práci pěkně fláká. Nemůžu to nijak dokázat, ale má nějaký problém s Lisbeth Salanderovou."

„Jak to?"

„Mám takový pocit, že u něj má nějaký vroubek a on jí ho nemůže zapomenout."

„Tos mě moc nepotěšila. Bohman je v pohodě, ale přesto se mi moc nezamlouvá, že jsou ve vyšetřování i lidé zvenčí."

Sonja Modigová přikývla.

„Tak co uděláme?"

„Ještě to s ním budeš muset vydržet do konce týdne. Armanskij říkal, že pokud to k ničemu nepovede, tak je odvolá. Dej se do toho a smiř se s tím, že budeš muset všechno oddřít sama."

Pátrání Sonji Modigové skončilo už po tři čtvrtě hodině tím, že byla z vyšetřování odvolána. Zničehonic si ji k sobě zavolal státní zástupce Ekström, u kterého už byl Bublanski. Oba muži byli v obličeji rudí. Externí novinář Tony Scala právě vypustil senzační novinku o tom, že Paolo Roberto zachránil unesenou sadomasochistickou lesbu Miriam Wu. Článek obsahoval několik podrobností, které mohli znát jenom účastníci vyšetřování. Text byl formulován tak, jako by policie prověřovala možnost vznesení žaloby proti Robertovi za těžké ublížení na zdraví.

Ekströmovi již volalo několik novinářů a dožadovali se informací o tom, jakou roli v celém dramatu boxer vlastně sehrál. Ekström zuřivě obvinil Sonju Modigovou z úniku informací. Modigová obvinění okamžitě popřela, ale marně. Ekström požadoval, aby byla z vyšetřování odvolána, Bublanski zuřil a bez váhání se za Modigovou postavil.

„Sonja říká, že žádné informace nevypustila. Mně to stačí. Je naprosto šílené odvolat z vyšetřování zkušeného detektiva, který se s tím případem navíc už seznámil."

Ekström odpověděl, že Sonje Modigové naprosto nedůvěřuje. Nakonec se posadil za psací stůl a zatvrzele trval na svém. Jeho rozhodnutí se nedalo ničím zvrátit.

„Modigová, nemůžu dokázat, že vypouštíte informace, ale prostě k vám nemám sebemenší důvěru. Jste odvolána s okamžitou platností. Po zbytek týdne si vezměte dovolenou. V pondělí dostanete jiný úkol."

Modigová neměla žádnou volbu. Přikývla a zamířila ke dveřím. Bublanski ji zastavil.

„Sonjo, říkám to otevřeně. Nevěřím tomu obvinění ani za mák a máš moji plnou důvěru. Ale tady nerozhoduju já. Než půjdeš domů, zastav se u mě v kanceláři."

Sonja přikývla. Ekström zjevně zuřil. Bublanského obličej nebezpečně potemněl.

Sonja Modigová se vydala zpět do své kanceláře, kde pracovala s Niklasem Erikssonem na katalogizaci Dagova počítače. Byla rozčilená a měla pláč na krajíčku. Eriksson na ni pohlédl a všiml si, že se zřejmě něco stalo, ale mlčel a ona ho ignorovala. Sonja se posadila ke svému psacímu stolu a zírala před sebe. V místnosti se rozhostilo tíživé ticho.

Nakonec Niklas Eriksson prohlásil, že si jde pro kávu, a zeptal se Sonji, zda jí má také přinést. Modigová zakroutila hlavou.

Když Niklas Eriksson odešel, Sonja vstala a oblékla si bundu. Přehodila si tašku přes rameno a zamířila k Bublanskému do kanceláře. Bublanski jí pokynul k židli pro hosty.

„Sonjo, já se v téhle věci nevzdám ani v případě, že Ekström odvolá z vyšetřování i mě. Odmítám to akceptovat a mám v úmyslu to pořádně rozmáznout. Na můj rozkaz zůstáváš ve vyšetřování. Jasný?“

Sonja přikývla.

„Na zbytek týdne si nebudeš brát dovolenou, jak řekl Ekström. Pověřuju tě tím, abys navštívila redakci *Milénia* a ještě jednou si promluvila s Mikaelem Blomkvistem. Pak ho požádáš, aby ti pomohl nějak se zorientovat v tom Svenssonově harddisku. V *Miléniu* mají jeho kopii. Ušetříme spoustu času, pokud budeme mít někoho, kdo se v tom materiálu vyzná a pomůže ti vytřídit nepodstatné informace.“

Sonje Modigové se dýchalo o poznání lehčeji.

„Niklasi Erikssonovi jsem nic neřekla.“

„Já se o něj postarám. Připojí se ke Curtovi Svenssonovi. Neviděla jsi Hanse Fasta?“

„Ne. Vystřelil odsud hned ráno po schůzi.“

Bublanski si povzdechl.

Mikael Blomkvist přišel domů ze Söderské nemocnice kolem osmé ráno. Uvědomil si, že toho příliš mnoho nenaspal a že musí mít před odpolední schůzkou s Gunnarem Björckem na Smådalarö všech pět pohromadě. Svlékl se, nařídil si budík na půl jedenáctou a získal tak dvě hodiny tolik potřebného spánku. Vstal, osprchoval se, oholil, oblékl si čistou košili a právě procházel přes Gullmarské náměstí, když mu na mobil zavolala Sonja Modigová. Mikael jí vysvětlil, že právě někam spěchá a nemůže se s ní setkat. Vysvětlil jí svou záležitost a odkázal ji na Eriku Bergerovou.

Sonja Modigová jela do redakce *Milénia*. Prohlédla si Eriku Bergerovou a konstatovala, že má tu sebejistou a trošku dominantní ženu s dolíčky v tvářích a krátkou blonďatou ofinou ráda. Vypadala trošku jako starší Laura Palmerová ze seriálu *Městečko Twin Peaks*. Také ji poněkud nevhodně napadlo, jestli je i Bergerová lesbička, jelikož podle Hanse Fasta tuto sexuální orientaci preferovaly všechny ženy ve vyšetřování, ale pak si vzpomněla, že v nějakém článku četla, že Erika je provdaná za umělce Gregera Beckmana. Erika vyslechla Sonjinu žádost o pomoc při procházení Svenssonova harddisku. Vypadala znepokojeně.

„Je tu jeden problém,“ prohlásila Erika Bergerová.

„Jaký?“ zeptala se Sonja Modigová.

„Není to proto, že bychom nechtěli zjistit, kdo spáchal ty vraždy, nebo že bychom nechtěli spolupracovat s policií. Všechen materiál je koneckonců v počítači Daga Svenssona. Tím problémem je etické dilema. Masmédia a policie nejdou moc dohromady.“

„Věřte mi, že přesně tohle jsem dnes ráno pochopila,“ usmála se Sonja Modigová.

„Jak to?“

„To nic. Jen taková osobní poznámka.“

„Dobře. Pokud si masmédia chtějí zachovat důvěryhodnost, musí si udržovat zjevný odstup od státních institucí. Novináři, kteří jsou na kriminálce jako doma a spolupracují na vyšetřování, jsou vlastně jen policejní poskokové.“

„Zatím jsem takových potkala jen několik,“ řekla Modigová. „Pokud tomu správně rozumím, existují i opačné případy, kdy policajti fungují jako poskokové některých novin.“

Erika Bergerová se rozesmála.

„To je pravda. Bohužel vám musím prozradit, že *Milénium* si takovýto typ úplatkářské žurnalistiky nemůže dovolit. Nejde o případný výslech některého z našich zaměstnanců – v tom vám samozřejmě vyjdeme vstříc –, ale o formální požadavek, abychom se aktivně podíleli na vyšetřování tím, že vám dáme k dispozici svůj materiál.“

Sonja Modigová přikývla.

„Jsou tu dvě různé věci. Za prvé fakt, že se jedná o vraždu dvou našich kolegů. Z tohoto úhlu pohledu vám samozřejmě pomůžeme, jak jen budeme moci. Ale druhá věc jsou údaje, které policii nemůžeme sdělit. Týká se to našich zdrojů.“

„Já se přizpůsobím. Můžu se zavázat k tomu, že vaše zdroje neprozradím. Nemám na nich žádný zájem.“

„Nejde o to, že byste měla nějaké nečestné úmysly nebo o to, že bychom k vám neměli důvěru. Jde o to, že své zdroje nikdy za žádných okolností neprozradíme.“

„Dobře.“

„Pak je tu ještě fakt, že *Milénium* podniklo vlastní vyšetřování, což lze brát jako normální žurnalistickou práci. Jsem připravena poskytnout policii informace ve chvíli, kdy něco dokončíme a připravíme ke zveřejnění – ale dřív ne.“

Erika Bergerová svraštila čelo a přemýšlela. Nakonec si sama pro sebe pokývla.

„Mám spoustu vlastní práce. Takže to uděláme takhle… budete pracovat s naší kolegyní Malin Erikssonovou. V tom materiálu se výborně vyzná a je zcela kompetentní k tomu, aby určila hranici, za kterou vás nemůžeme pustit. Bude mít za úkol projít s vámi knihu Daga Svenssona, od které už stejně máte kopii. Jde o vytvoření přehledného seznamu osob, které můžeme považovat za případné podezřelé."

Když Irene Nesserová odjížděla pendlem z Jižního nádraží do Södertälje, o nočních dramatických událostech neměla ani potuchy. Na sobě měla polodlouhou černou koženou bundu, tmavé kalhoty a pěkný pletený červený svetřík. Sluneční brýle si posunula na čelo.

V Södertälje se vydala k zastávce autobusů a zakoupila si lístek do Stallarholmenu. Těsně po jedenácté vystoupila pěkný kus cesty jižně od cíle. Ze zastávky nebylo vidět nic jiného než pár budov. Irene si v duchu vybavila mapu. Několik kilometrů na sever se nacházelo jezero Mälaren a v okolí byla spousta chat i celoročně obývaných domků. Chata advokáta Nilse Bjurmana stála v oblasti letních chat asi tři kilometry od autobusové zastávky. Lokla si vody z PET láhve a vydala se na cestu. Asi po třičtvrtěhodině byla na místě.

Irene si napřed zkusmo prošla okolí, aby si zmapovala sousedy. Asi sto padesát metrů napravo stála sousední chata. Nikdo nebyl doma. Nalevo byla rokle. Irene prošla kolem dvou letních chat a poté došla k malé chatové kolonii, kde zaznamenala lidskou přítomnost, jelikož otevřeným oknem zaslechla rádio. Ale k Bjurmanově chatě to bylo tři sta metrů. Bude tak moci poměrně nerušeně pracovat.

Z advokátova bytu si odnesla klíče, takže dveře do chaty bez problémů odemkla. Ihned pootevřela okno na zadní straně domku, čímž si zajistila únikovou cestu pro případ, že by se na schůdcích objevil nějaký nevítaný návštěvník. Tím nevítaným návštěvníkem měla na mysli případného policistu.

Bjurmanova letní chata byla postarší, poměrně malá budova s obývacím pokojem, ložnicí a malou kuchyňkou, do níž byla zavedená voda. Na dvoře stál záchod. Irene věnovala asi dvacet minut průzkumu spíží, skříní a komod. Našla pouze jeden cár papíru, který by mohl mít nějakou souvislost s Lisbeth Salanderovou nebo se Zalou.

Nakonec vyšla na dvorek a prozkoumala záchod i kůlnu. Nenašla tam nic důležitého. Byla to zbytečná cesta.

Posadila se na schůdky, napila se vody a snědla jablko.

Když chtěla zavřít pootevřené okno, zastavila se v předsíni a objevila metr vysoký hliníkový žebřík. Vrátila se do obývacího pokoje a zahleděla se na trámový strop. Otvor vedoucí na půdu byl mezi dvěma střešními trámy téměř neznatelný. Přistavila si k němu žebřík, otevřela poklop a okamžitě objevila desky formátu a**4.**

Blonďatý obr byl velmi znepokojen. Všechno šlo špatně a řítila se na ně jedna katastrofa za druhou.

Sandström se ozval bratrům Rantovým. Byl příšerně vyděšený a oznámil jim, že Dag Svensson má v plánu zveřejnit reportáž o kšeftování s kurvami i o obou bratrech. V této chvíli se ještě o žádný větší problém nejednalo. Sandströmovo odhalení bylo blonďatému obrovi srdečně jedno a Rantové si prostě dají na chvíli pohov. Bratři tedy vyrazili trajektem Baltic Star přes moře do Estonska, aby si na nějaký čas udělali prázdniny. Nebylo pravděpodobné, že tyhle žvásty skončí u soudu, ale i kdyby došlo k nejhoršímu, stačili už vzít roha. To prostě patřilo k popisu práce.

Větší problém byl, že Lisbeth Salanderové se podařilo utéct Maggemu Lundinovi. Naprosto to nedokázal pochopit, vždyť Salanderová je ve srovnání s Lundinem jako komár, a Magge neměl na práci nic jiného než ji strčit do auta a dovézt do skladu u Nykvarnu.

Poté se u Sandströma znovu objevil Dag Svensson a tentokrát šel po Zalovi. Okolnosti se tím naprosto změnily. Kvůli Bjurmanově panice a Svenssonovu neustálému slídění začínala být situace na pováženou.

Amatér je ganster, který není připraven nést důsledky. Bjurman byl naprostý amatér. Blonďatý obr Zalu varoval, aby si s Bjurmanem nic nezačínal, ale Zala nemohl jméno Lisbeth Salanderová ani vystát. Nenáviděl Salanderovou. Bylo to naprosto iracionální. Reagoval na ni jako býk na červený šátek.

Čirou náhodou se blonďatý obr objevil u Bjurmana doma právě onoho večera, kdy mu volal Dag Svensson. Tentýž novinářský hajzlík, co předtím dělal potíže Sandströmovi a bratrům Rantovým. Obr měl v úmyslu advokáta po nezdařeném únosu Lisbeth Salanderové podle potřeby buď zastrašovat nebo uklidňovat, ale rozhovor se Svenssonem v Bjurmanovi vyvolal naprostou paniku. Byl to neskutečný idiot. Najednou se z toho chtěl vykroutit.

Jako vrchol všeho si Bjurman obstaral kovbojskou bouchačku a vytáhl ji na něj. Blonďatý obr na Bjurmana překvapeně pohlédl a revolver mu odebral. To už měl na sobě rukavice, takže s otisky prstů si nemusel lámat hlavu. Když si Bjurman chce zastřílet, nemá jinou možnost.

Bjurman Zalu samozřejmě znal. Proto pro ně byl přítěží. Obr nedokázal přesně vysvětlit, proč přinutil Bjurmana k tomu, aby se svlékl, snad jen proto, že Bjurmana srdečně nesnášel a chtěl mu to dát najevo. Málem šel do kolen, když na jeho břiše spatřil vytetovaný nápis: JSEM SADISTICKÁ SVINĚ, DOBYTEK A NÁSILNÍK.

Na chvíli s Bjurmanem pocítil téměř soucit. Je to tak neuvěřitelný idiot. Ale obr působil v branži, v níž mu takovéto nežádoucí pocity nesměly bránit ve výkonu praktické činnosti. Takže Bjurmana zavedl do ložnice, přinutil ho, aby si klekl na kolena, a jako tlumič použil polštář.

Pět minut věnoval propátrání Bjurmanova bytu, zda tu někde není sebemenší spojitost se Zalou. Našel pouze číslo svého mobilu. Bjurmanův mobil vzal pro jistotu s sebou.

Dalším problémem byl Dag Svensson. Pokud se najde mrtvý Bjurman, tak si Dag Svensson samozřejmě na policii pustí pusu na špacír. Mohl by jim povědět, že Bjurman byl zastřelen jen pár minut poté, co mu Svensson zavolal a ptal se ho na Zalu. A obr nepotřeboval příliš fantazie k tomu, aby si uvědomil, že Zala tak bude vystaven rozsáhlým spekulacím.

Blonďatý obr považoval sám sebe za chytrého chlapíka, ale choval mimořádný obdiv k Zalovým téměř neuvěřitelným strategickým schopnostem.

Obr se Zalou spolupracoval skoro dvanáct let. Bylo to úspěšné období a blonďatý obr na Zalu pohlížel s úctou téměř jako na svého mentora. Dokázal celé hodiny sedět a poslouchat, co mu Zala vykládal o slabostech lidské povahy a o tom, jak je z nich možné těžit.

Jejich obchodní činnost se však najednou začala otřásat v základech. Všechno se nějak podivně zvrtlo.

Obr jel od Bjurmana přímo do Enskede a své bílé Volvo zaparkoval o dvě ulice dál. Měl štěstí, dveře nebyly zamčené. Vešel do domu a zazvonil u dveří s vizitkou Svensson – Bergmanová.

Neměl čas procházet celý byt nebo s sebou tahat papíry. Vypálil dvě rány – v tom bytě byla i nějaká ženská. Pak popadl Svenssonův počítač, který stál v obýváku na stole, otočil se na podpatku, seběhl po schodech ke svému autu a odjel z Enskede. Jedinou hloupostí bylo to, že mu upadla zbraň, když se na schodech snažil vybalancovat počítač a zároveň vylovit klíčky od auta, aby ušetřil čas. Na desetinu vteřiny se zastavil, ale revolver spadl dolů na schody do sklepa a jít pro něj by znamenalo velkou ztrátu času. Obr si byl vědom toho, že jeho si každý zapamatuje, a nejdůležitější tak bylo zmizet odsud dříve, než si ho někdo všimne.

Za ztracený revolver si nejdříve vysloužil Zalovu kritiku, ale pak zjistili, jak vypadá situace. Překvapilo je, když policie najednou zahájila zběsilý hon na Lisbeth Salanderovou. Ztracená zbraň se tak změnila v nepochopitelně šťastnou okolnost.

To posléze bohužel vyústilo v jiný problém. Jediným zbývajícím slabým článkem byla Lisbeth Salanderová. Znala Bjurmana i Zalu. Dokázala si dát dvě a dvě dohromady. Když to probírali se Zalou, byli oba zajedno. Musí najít Salanderovou a někde ji pohřbít. Ideální by bylo, kdyby ji už nikdo nikdy nenašel. Vyšetřování vraždy tak časem skončí někde na polici.

Vsadili na to, že by je k Salanderové mohla zavést Miriam Wu. A najednou se všechno zase zhatilo. *Paolo Roberto.* Ze všech lidí právě on. Zničehonic. A navíc je to podle novin kamarád Lisbeth Salanderové.

Blonďatý obr nevěděl, kam se vrtnout.

Když odjel z Nykvarnu, vyhledal dům Maggeho Lundina ve Svavelsjö, ležící jen několik stovek metrů od sídla Svavelsjö MC. Nebyla to právě ideální skrýš, ale obr neměl příliš na vybranou a musel si najít nějaké místo, kde by se mohl na chvíli ztratit, než mu vyblednou modřiny v obličeji a než bude moci diskrétně zmizet ze stockholmského okresu. Obr si prsty přejel zlomený nos a ohmatal si bouli v zátylku. Otok začal pomalu ustupovat.

Bylo moudré, že se vrátil a všechno to svinstvo spálil. Prostě po sobě musel uklidit.

Poté obr najednou ztuhl.

Bjurman. Začátkem února se jednou s Bjurmanem na chviličku setkal v jeho letní chatě u Stallarholmenu, když Zala souhlasil s tím, že se postará o Lisbeth Salanderovou. Bjurman tam měl nějaké desky týkající se Salanderové a listoval v nich. Jak na to do prdele mohl zapomenout? Ty desky by je mohly dovést k Zalovi.

Obr se odebral do kuchyně a vysvětlil Maggemu Lundinovi, že musí okamžitě zajet do Stallarholmenu a založit další požár.

Kriminální inspektor Bublanski věnoval polední pauzu pokusům o vytvoření nějakého systému ve vyšetřování, které mu naprosto přerůstalo přes hlavu. Dlouhou dobu strávil s Curtem Svenssonem a Sonnym Bohmanem nad koordinací pátrání po Lisbeth Salanderové. Dostali několik nových tipů, mimo jiné z Göteborgu a Norrköpingu. Göteborg téměř okamžitě odepsali, ale druhý tip nebyl tak úplně vyloučený. Informovali své kolegy a nechali opatrně sledovat adresu, kde bydlela dívka, která se prý podobá Lisbeth Salanderové.

Bublanski se pokusil vyhledat Hanse Fasta, aby si s ním pohovořil, ale ten v budově nebyl a nebral mobil. Po bouřlivé dopolední schůzi se Faste vyřítil ven jako bůh pomsty.

Poté se Bublanski vydal za Richardem Ekströmem, aby se nějak pokusil urovnat záležitost se Sonjou Modigovou. Dlouhou dobu do Ekströma hučel věcné důvody a snažil ho přesvědčit, že její odvolání z vyšetřování je nesmyslné. Ekström Bublanského odmítl vyslechnout a Bublanski se rozhodl, že to nechá přes svátky uležet a teprve pak tuhle idiotskou situaci pěkně rozmázne. Vztah mezi vrchním vyšetřovatelem a šéfem předběžného vyšetřování začínal být nesnesitelný.

Těsně po třetí hodině odpoledne vyšel Bublanski na chodbu a viděl, jak z kanceláře Sonji Modigové vychází Niklas Eriksson, který stále pracoval na Svenssonově harddisku. Což nyní bylo podle Bublanského zcela nesmyslné počínání, jelikož mu nenahlížel přes rameno žádný skutečný policajt, aby ohlídal, zda mu něco neušlo. Bublanski se rozhodl, že Niklase Erikssona na zbytek týdne převelí ke Curtu Svenssonovi.

Než stačil cokoli říct, Eriksson zmizel na toaletě na opačném konci chodby. Bublanski se zašťoural v uchu a vyrazil ke kanceláři Sonji Modigové, kde hodlal počkat, dokud se Eriksson nevrátí. Pootevřenými dveřmi pozoroval prázdný stůl Sonji Modigové.

Poté mu padl zrak na mobilní telefon Niklase Erikssona, který Niklas zapomněl na poličce za svým stolem.

Bublanski na vteřinu zaváhal a znovu pohlédl ke dveřím toalety. Poté z náhlého popudu vešel do místnosti, sebral Erikssonův mobil, rychle se vrátil do své kanceláře a zavřel dveře. Otevřel si výpis volání.

V 9.57, pět minut po skončení bouřlivé ranní schůze, vytočil Niklas Eriksson číslo 070. Bublanski zvedl sluchátko pevného telefonu na svém stole a vytočil číslo. Telefon vzal novinář Tony Scala.

Bublanski položil sluchátko a zíral na Erikssonův mobil. Poté se zachmuřeným výrazem ve tváři vstal. Udělal dva kroky směrem ke dveřím, když mu na stole zazvonil telefon. Vrátil se a zařval do sluchátka své jméno.

„Tady Jerker. Ještě jsem v tom skladišti u Nykvarnu."

„Aha."

„Požár se už podařilo uhasit. Poslední dvě hodiny jsme strávili ohledáváním místa činu. Policie ze Södertälje sem přivezla psa na vyhledávání mrtvol, jestli pod tou zříceninou něco nevyčmuchá."

„No a?"

„Nenašel nic. Ale dali jsme mu pauzu, aby si mohl na chvíli vyvětrat čumák. Psovod říká, že je to nutnost, protože pachy na spáleništi jsou moc intenzivní."

„K věci."

„Prošel se se psem kolem a pak ho kousek od místa požáru nasadil do akce. Ten hafan vyčmuchal mrtvolu asi sedmdesát pět metrů za skladištěm v lese. Už jsme tam kopali. Před deseti minutami jsme vyhrabali lidskou nohu a botu. Zřejmě je to mužská bota. Tělo leží jen kousek pod povrchem."

„Ale do prdele. Jerkere, musíš…"

„Už jsem převzal velení nad ohledáním místa nálezu a přerušil jsem to vyhrabávání. Než se do toho znovu pustíme, chci tu mít soudního znalce a pořádné kriminalistické techniky."

„Skvělá práce, Jerkere."

„To není všechno. Před pěti minutami ten hafan vyčmuchal něco dalšího asi osmdesát metrů od místa prvního nálezu."

Lisbeth Salanderová si na Bjurmanově sporáku uvařila kávu, spořádala další jablko a dvě hodiny strávila tím, že stránku po stránce pročítala Bjurmanův materiál o sobě. Udělal na ni dojem. Bjurman tomuto úkolu věnoval neuvěřitelné úsilí a veškeré informace systematicky seřadil, jako by se jednalo o nějaký vášnivý koníček. Sehnal i takový materiál, o jehož existenci Lisbeth neměla ani tušení.

Zprávu Holgera Palmgrena četla se smíšenými pocity. Začal si o Lisbeth psát deník v den jejích patnáctých narozenin, právě když utekla od svých posledních pěstounů, staršího páru ze Sigtuny. Její pěstoun byl sociolog a jeho žena psala knížky pro děti. Lisbeth u nich vydržela dvanáct dní a měla pocit, že pěstouni jsou neskutečně pyšní na svůj dobrý skutek, totiž na to, že se nad ní slitovali, a očekávali hlubokou vděčnost. Lisbeth toho měla právě tak po krk, když se její dočasná pěstounka hlasitě vychvalovala před sousedkou a žvanila o tom, jak je důležité, aby se někdo ujal problematické mládeže. *Já nejsem žádnej zasranej sociální projekt*, chtělo se Lisbeth zařvat pokaždé, když ji její pěstounka předváděla před svými známými. Dvanáctého dne Lisbeth šlohla z nákupní tašky stovku, odjela autobusem do Upplandu-Väsby a odtud pendlem na stockholmské Hlavní nádraží. Policie ji našla po šesti týdnech u jakéhosi sedmašedesátiletého stařík a v Haninge.

Děda byl naprosto v pohodě. Poskytl jí pokoj i jídlo. Na oplátku toho moc neočekával. Stačilo mu, že po ní mohl pokradmu pošilhávat, když byla

nahá. Nikdy se jí ani nedotkl. Lisbeth věděla, že by ho mohla považovat za pedofila, ale nikdy ji nijak neohrožoval. Pokládala ho za uzavřeného a sociálně handicapovaného člověka. Časem se dokonce dostavil i jakýsi podivný pocit sounáležitosti. Oba se cítili jako naprostí vyvrhelové.

Nakonec si jí všiml jeden soused a zalarmoval policii. Sociální pracovnice se ji s velkým úsilím snažila přemluvit k tomu, aby muže zažalovala za sexuální přestupek. Lisbeth zatvrzele odmítala přiznat, že by došlo k něčemu zakázanému, a každopádně jí bylo patnáct a nebyla tedy pod zákonem. ***Fuck you.*** Poté zasáhl Holger Palmgren a zaručil se za ni. Palmgren si o ní začal vést deník, což byl jakýsi pokus o zaplašení vlastních pochybností. První věty si zapsal v prosinci roku 1993.

L. mi stále více připadá jako to nejnezvladatelnější dítě, se kterým jsem se kdy setkal. Otázkou je, zda jsem udělal správně, když jsem se postavil proti tomu, aby ji znovu odvezli do Svatého Štěpána.
Za tři měsíce utekla ze tří pěstounských rodin a zjevně se vystavuje nebezpečí, že se jí při těchto výletech něco stane. Brzy se budu muset rozhodnout, jestli ten úkol odřeknu a budu požadovat, aby byla svěřena do odborné péče. Nevím, co je správné a co ne. Dnes jsem s ní měl vážný rozhovor.

Lisbeth si pamatovala na každé slovo, které během onoho vážného rozhovoru padlo. Bylo to den před Štědrým dnem. Holgren Palmgren ji vzal k sobě domů a ubytoval ji v pokoji pro hosty. K večeři uvařil špagety s mletým masem, poté ji usadil na pohovku do obývacího pokoje a posadil se do křesla proti ní. Lisbeth neurčitě pomyslela na to, jestli by ji i Palmgren chtěl vidět nahou. Namísto toho s ní začal hovořit jako s dospělou.

Byl to dvouhodinový monolog. Lisbeth sotva utrousila slovo. Palmgren ji seznámil s realitou, což znamenalo, že má na výběr mezi návratem do Svatého Štěpána nebo životem u pěstounské rodiny. Slíbil jí, že se pro ni pokusí najít nějakou přijatelnou rodinu, a požadoval, aby jeho volbu akceptovala. Rozhodl, že Vánoce Lisbeth stráví u něj, aby měla čas popřemýšlet o své budoucnosti. Je to pouze na ní, ale nejpozději na Štěpána od ní chce jasnou odpověď a slib, že pokud bude mít nějaké problémy, tak se namísto útěku obrátí na něj. Poté ji poslal do postele a právě tehdy zřejmě začal psát první řádky své soukromé zprávy o Lisbeth Salanderové.

Ona pohrůžka – tedy možnost, že by ji mezi svátky odvezli zpět do Svatého Štěpána – Lisbeth vyděsila více, než Palmgren tušil. Strávila ošklivé Vánoce, kdy neustále podezřívavě sledovala každý Palmgrenův

pohyb. Přišel Štěpán a Palmgren po ní ani jednou nevyjel a nejevil sebemenší známky toho, že by ji chtěl potají okukovat. Naopak, strašně ho rozčílilo, když se před ním cestou z hostinského pokoje do koupelny promenovala nahá. Důkladně za ní zapráskl koupelnové dveře. Pak mu konečně slíbila, co po ní žádal. A své slovo dodržela. No, víceméně.

Palmgren se ve své zprávě metodicky vyjadřoval ke každému jejich setkání. Někdy to byly tři řádky, jindy svými úvahami popsal několik stránek. Občas Lisbeth hodně překvapil. Palmgren byl mnohem zasvěcenější, než tušila, a někdy do nejmenších podrobností okomentoval, jak se ho pokoušela obalamutit, ale on ji prokoukl.

Poté Lisbeth otevřela vyšetřovací protokol z roku 1991.

Najednou do sebe všechny kousky skládanky zapadly. Lisbeth měla pocit, že se jí pod nohama rozhoupala zem.

Přečetla si zprávu soudního lékaře, jakéhosi doktora Jespera H. Lödermana, který za svůj nejdůležitější zdroj označil doktora Petera Teleboriana. Když se žalobce pokoušel dosáhnout toho, aby Lisbeth Salanderová byla od svých osmnácti let svěřena do ústavní péče, byl jeho esem právě Löderman.

Poté našla obálku s korespondencí Petera Teleboriana a Gunnara Björcka. Dopisy pocházely z roku 1991, byly tedy psány těsně poté, co se stalo Všechno To Zlé.

V jejich korespondenci se ani jeden nevyjádřil přímo, ale pod Lisbeth Salanderovou se najednou otevřela propast. Trvalo jí několik minut, než pochopila všechny souvislosti. Gunnar Björck se odvolával na jakousi ústní dohodu. Slova formuloval naprosto nenapadnutelně, ale mezi řádky Teleborianovi sděloval, že by bylo zcela ideální, kdyby Lisbeth Salanderová strávila celý zbytek života zavřená ve cvokárně.

Je důležité, aby dítě získalo od současné situace odstup. Nedokážu posoudit její psychický stav ani druh péče, kterou potřebuje, ale čím déle bude hospitalizována, tím menší je riziko, že v aktuální záležitosti nevědomky způsobí potíže.

V aktuální záležitosti.

Lisbeth Salanderová o tomto výroku chvíli přemýšlela.

Za její léčbu ve Svatém Štěpánu zodpovídal Peter Teleborian. To nebyla náhoda. Už ten osobní tón v jejich korespondenci naznačoval, že se jedná o dopisy, které nikdy nesmí spatřit denní světlo.

Peter Teleborian se znal s Gunnarem Björckem.

Lisbeth Salanderová si skousla spodní ret a přemýšlela. Nikdy si o Teleborianovi žádné informace nezjišťovala, ale věděla, že začal pracovat jako soudní lékař, a i tajné služby občas potřebují prokonzultovat své případy se soudním lékařem nebo s psychiatrem. Lisbeth najednou pochopila, že pokud by po tom začala pátrat, jistě by našla souvislost. Cesty Teleboriana a Björcka se během jejich kariéry musely zkřížit. Když Björck potřeboval pohřbít Lisbeth Salanderovou, obrátil se na Teleboriana.

Tak takhle se to událo. To, co předtím vypadalo jako náhoda, získalo najednou úplně jiné rozměry.

Lisbeth dlouho tiše seděla a zírala před sebe. Neexistují žádní nevinní. Existují jen různé stupně odpovědnosti. A někdo nesl odpovědnost za Lisbeth Salanderovou. Rozhodně bude muset navštívit Smådalarö. Předpokládala, že nikdo z celé státní mašinérie by s ní neměl chuť o téhle věci diskutovat, takže se bude muset spokojit s Gunnarem Björckem.

Těšila se na ten rozhovor.

Nemusela s sebou tahat všechny složky. Když četla jejich obsah, navždy se jí vryl do paměti. Vzala si s sebou dva Palmgrenovy deníky, Björckovu zprávu z roku 1991, soudně lékařský posudek z roku 1996, kdy byla zbavena právní způsobilosti, a korespondenci Petera Teleboriana s Gunnarem Björckem. Měla toho plný batoh.

Zavřela dveře, ale zaslechla za sebou zvuk motocyklů, takže je nestačila zamknout. Rozhlédla se. Na hledání úkrytu už bylo pozdě a Lisbeth věděla, že by neměla nejmenší šanci utéct dvěma motorkářům na Harleyi. Vyčkávavě sešla ze schůdků a šla jim do poloviny dvorku naproti.

Bublanski zuřivě pochodoval chodbou a konstatoval, že Niklas Eriksson se do kanceláře Sonji Modigové dosud nevrátil. Na toaletě však nikdo nebyl. Bublanski šel dál a najednou uviděl, že Eriksson vysedává s plastovým kelímkem z automatu na kávu u Curta Svenssona a Sonnyho Bohmana.

Bublanski se otočil ve dveřích, aniž si ho někdo všiml, a vyšel o patro výš do kanceláře státního zástupce Ekströma. Bez zaklepání rozrazil dveře a přepadl Ekströma uprostřed telefonického rozhovoru.

„Pojďte se mnou," řekl mu Bublanski.

„Co je?" odvětil Ekström.

„Položte to sluchátko a pojďte se mnou."

Bublanski se tvářil tak, že Ekström učinil, k čemu byl vyzván. V takovéto situaci bylo každému jasné, proč Bublanskému kolegové přezdívají konstábl Bublina. V obličeji byl rudý jako krocan. Sešli do

kanceláře Curta Svenssona. Bublanski připochodoval k Erikssonovi, popadl ho za vlasy a otočil ho k Ekströmovi.

„Au, co to má ksakru znamenat? Nezbláznil jste se?“

Ekström se tvářil vyděšeně. Curt Svensson a Sonny Bohman přihlíželi s pusou dokořán.

„Je to tvoje?“ zeptal se Bublanski a zvedl mobil značky Sony Eriksson.

„Pusťte mě!“

„JE TO TVŮJ MOBIL?“

„Jo, je, sakra. Pusťte mě.“

„Kdepak, právě teď jsi zatčený.“

„Cože?“

„Jsi zatčený za porušení slibu mlčenlivosti a za maření policejního vyšetřování.“ Bublanski se otočil k Erikssonovi. „Nebo nám můžeš nějak rozumně vysvětlit, proč jsi podle výpisu volání telefonoval dnes ráno v 9.57 novináři jménem Tony Scala? Volal jsi mu ihned po ranní schůzi a těsně předtím, než Scala zveřejnil informace, o kterých jsme právě rozhodli, že je budeme držet v tajnosti.“

Magge Lundin nevěřil vlastním očím, když na dvorku před Bjurmanovou chatou uviděl Lisbeth Salanderovou. Prostudoval si mapu a od blonďatého obra dostal podrobný plán cesty. Poté, co mu bylo uloženo, aby jel do Stallarholmenu a založil tam požár, se vydal pěšky do sídla klubu ve zrušené tiskárně na okraji Svavelsjö a vzal s sebou Sonnyho Nieminena. Venku bylo krásně teplo a počasí přímo vyzývalo k tomu, aby poprvé po zimě provětrali motorku. Muži vytáhli kožené soupravy a poklidným tempem vyrazili ze Svavelsjö do Stallarholmenu.

A tam stála Lisbeth Salanderová a čekala přímo na ně.

Bylo to něco jako bonus, a blonďatého obra to naprosto uzemní.

Každý jel po jedné straně cesty a zaparkovali dva metry od Lisbeth. Když vypnuli motor, rozhostilo se v lese naprosté ticho. Magge Lundin si nebyl jist, co by měl vlastně říct. Nakonec se mu vrátila řeč.

„A helemese! Chvilku jsme tě hledali, Salanderová.“

Magge Lundin se najednou usmál. Lisbeth Salanderová na něj pohlížela bezvýraznýma očima. Všimla si, že Lundin má červenou, čerstvě zacelenou jizvu přesně v místě, kam ho zasáhla svazkem klíčů. Poté zvedla oči a pohlédla na koruny stromů za ním. Pak znovu sklopila zrak. Oči jí nebezpečně potemněly.

„Mám za sebou naprosto mizernej a zkaženej tejden a nejsem právě v nejlepší náladě. Pokaždý, když se někam vrtnu, tak narazím na nějakýho

zkurvenýho sráče s pupkem, co se po mně sápe. Právě se chystám jít pryč. Padej mi z cesty.“

Maggemu Lundinovi poklesla brada. Zprvu myslel, že se přeslechl. Pak se navzdory všemu rozesmál. Tohle se tedy povedlo. Tahle vyzáblá žabka, kterou by strčil do náprsní kapsy jako nic, si dovoluje otevírat hubu na dva pořádné chlapy v kožených vestách, ze kterých je patrné, že patří ke Svavelsjö MC, tedy k těm nejnebezpečnějším z nebezpečných, ze kterých se navíc brzy stanou plnohodnotní členové Pekelných andělů. Mohl by ji roztrhnout jako hada a nacpat do plechovky od bonbonů. A ona si přesto otevírá hubu.

Ale i když je ta holka naprostej cvok – což podle článků v novinách i toho, co předvedla tady na dvorku, zřejmě bude recht –, mělo by v ní vzbudit úctu logo jejich klubu. Ta holka ale nedala najevo ani náznak respektu. Něco takového nemůžou jen tak přejít, i když je to sebevíc k smíchu. Lundin se podíval po Sonnym Nieminenovi.

„Myslím, že by tý lesbě neuškodil pořádnej vocas,“ prohlásil Lundin a sesedl ze svého Harleye. Oba muži pomalu popošli o dva kroky k Lisbeth Salanderové a hleděli na ni. Lisbeth se nehnula z místa. Magge Lundin potřásl hlavou a chmurně si povzdechl. Poté vypálil svůj proslulý backhand, s nímž se v souvislosti s událostmi na Lundské ulici seznámil i Mikael Blomkvist.

Lundin uhodil do vzduchu. Ve stejném okamžiku, kdy ji měla rána zasáhnout do obličeje, ustoupila Lisbeth o krok dozadu a klidně se zastavila mimo jeho dosah.

Sonny Nieminen se opřel o řídítka svého Harleye a pobaveně pozoroval kamaráda. Lundin zrudl a opět udělal dva rychlé kroky směrem k ní. Lisbeth opět ucouvla.

Najednou se zastavila a vypálila mu do obličeje polovinu obsahu nádobky se slzným plynem. Oči ho pálily jako oheň. Špička Lisbethiny boty vystřelila plnou silou vzhůru a kopla ho do rozkroku. Magge Lundin klesl bez dechu na kolena a ocitl se tak v příhodnější výšce. Lisbeth Salanderová se rozběhla a nakopla ho do obličeje stejným způsobem, jako se ve fotbale provádí rohový kop. Ozvalo se ošklivé zapraskání a Magge Lundin se bez hlesu zhroutil na zem jako pytel brambor.

Sonnymu Nieminenovi trvalo několik vteřin, než mu došlo, že se před jeho očima odehrálo cosi neskutečného. Chtěl sešlápnout pedál své motorky, ale minul a musel se po něm podívat. Poté raději vsadil na jistotu a začal hledat pistoli, kterou měl schovanou ve vnitřní kapse bundy. Když začal rozepínat zip, zahlédl koutkem oka jakýsi pohyb.

Vzhlédl a uviděl, jak se proti němu jako dělová koule řítí Lisbeth Salanderová. Lisbeth vyskočila a plnou silou ho kopla do kyčle, což mu sice nezpůsobilo žádné zranění, ale stačilo to k tomu, aby spadl i s motorkou na zem. Sonnymu Nieminenovi se jen stěží podařilo zachránit nohu, aby mu neuvízla pod motocyklem, a udělal několik klopýtavých kroků dozadu. Teprve potom se mu podařilo opět získat rovnováhu.

Když se znovu dostala do jeho zorného pole, spatřil pohyb paže a vzduchem prolétl kámen velikosti pěsti. Sonny instinktivně zvedl ruku, aby se chránil. Kámen mu prolétl jen několik centimetrů od hlavy.

Konečně se mu podařilo vytáhnout pistoli a pokoušel se zbraň odjistit, když však vzhlédl potřetí, stála Lisbeth Salanderová před ním. Její tvář nevěstila nic dobrého a Sonny Nieminen poprvé pocítil šok a zděšení.

„Tak dobrou," prohlásila Lisbeth Salanderová.

Vtlačila mu paralyzér mezi nohy a vypálila sedmdesát pět tisíc voltů; elektrody mu držela na těle asi dvacet vteřin. Sonny Nieminen se změnil v bezmocný uzlíček.

Lisbeth za sebou zaslechla nějaký zvuk, otočila se a spatřila Maggeho Lundina. Ten se namáhavě zvedl na kolena a chystal se postavit na nohy. Lisbeth ho sledovala s pozdviženým obočím. Lundin tápal pálící mlhou slzného plynu.

„Já tě zabiju," zařval najednou.

Lundin cosi breptal a šátral kolem sebe, aby chytil Lisbeth Salanderovou. Lisbeth dala hlavu na stranu a zamyšleně na něj pohlížela. Poté Lundin znovu zařval.

„Kurvo jedna zasraná!"

Lisbeth Salanderová se sklonila, sebrala pistoli Sonnyho Nieminena a konstatovala, že je to polská zbraň Wanad P-83.

Otevřela zásobník a zkontrolovala, zda je zbraň nabitá očekávanou municí typu Makarov ráže 9 mm. Poté zbraň natáhla, překročila Sonnyho Nieminena a došla k Maggemu Lundinovi, oběma rukama zamířila a střelila ho do nohy. Lundin vyděšeně zavřeštěl a znovu upadl na zem. Lisbeth pohlédla na Maggeho Lundina a váhala, zda se má obtěžovat kladením otázek o identitě blonďatého obra, kterého s ním viděla v Blombergově kavárně a který podle novináře Pera-Åka Sandströma společně s Maggem Lundinem zavraždil ve skladu nějakého člověka. Hm. Asi by měla počkat s odjištěnou pistolí, dokud mu nebude moci klást otázky. Magge Lundin však nevypadal na to, že by byl schopen vést rozumný rozhovor, a navíc bylo možné, že někdo zaslechl výstřel. Takže by měla co nejrychleji zmizet. Maggeho Lundina může vyhledat kdykoli

později a zeptat se ho za klidnějších okolností. Lisbeth zajistila zbraň, zastrčila ji do kapsy u bundy a sebrala svůj batoh. Když byla takových deset metrů od Bjurmanovy chaty, zastavila se a ohlédla se zpět. Pomalu se vrátila a pečlivě zkoumala Lundinův motocykl.

„Harley Davidson," pronesla Lisbeth. „Paráda."

KAPITOLA 27

Středa 6. dubna

Byl nádherný jarní den a Mikael právě mířil autem Eriky Bergerové směrem na jih k Nynäsu. Na zčernalých polích byl již patrný první náznak zeleně a vzduch byl příjemně teplý. Vlastně ideální počasí k tomu, aby hodil veškeré problémy za hlavu a odjel na pár dní na chatu do Sandhamnu.

Mikael se domluvil s Gunnarem Björckem, že přijede v jednu hodinu, a protože měl dost času, zastavil na Dalarö, kde si dal kávu a přečetl si večerní noviny. Na schůzku se nijak nepřipravoval. Björck něco ví a Mikael byl rozhodnut, že ze Smådalarö neodjede, dokud se nedozví konkrétní informace o Zalovi. Něco, co mu poskytne další vodítko.

Björck mu vyšel naproti na dvorek. Tvářil se nafoukaněji a sebejistěji než před dvěma dny. *Tak copak máš v plánu?* Ruku mu Mikael nepodal.

„Můžu vám poskytnout informace o Zalovi," řekl Gunnar Björck. „Ale pod jednou podmínkou."

„Poslouchám."

„Mé jméno se neobjeví v reportáži *Milénia*."

„Dobře."

Björck se zatvářil překvapeně. Blomkvist naprosto bez řečí souhlasil s něčím, u čeho se Björck připravoval na vleklý zápas. Byla to jeho jediná šance. Informace o vraždě výměnou za anonymitu. A Blomkvist beze všeho souhlasil s tím, že nezveřejní takhle parádní sousto.

„Myslím to vážně," prohlásil podezřívavě Björck. „Chci to písemně."

„Klidně to můžete mít písemně, když chcete, ale ten papír vám bude stejně na houby. Dopustil jste se trestného činu, já o tom vím, a tak je vlastně mou povinností jít to ohlásit na policii. Vy víte něco, co mě zajímá, a využíváte své pozice k tomu, abyste si koupil moje mlčení. Celou věc jsem si promyslel a beru to. Vyjdu vám vstříc a dám vám slib, že vaše jméno *Milénium* nezveřejní. Buď mi budete věřit, nebo ne."

Björck se zamyslel.

„I já mám podmínku," řekl Mikael. „Výměnou za mé mlčení mi povíte všechno, co víte. Jestli zjistím, že mi něco tajíte, tak pro mě všechny naše

dohody končí. Zveřejním vaše jméno v každičkém švédském plátku úplně stejně, jako jsem to udělal s Wennerströmem.“

Björcka toto pomyšlení vyděsilo.

„Dobře,“ řekl Björck. „Nemám na výběr. Takže vy mi slíbíte, že se mé jméno neobjeví v *Miléniu*. Já vám povím, kdo je Zala. A v tomto ohledu chci, abyste mě považoval za tajný zdroj.“

Björck natáhl ruku a Mikael ji stiskl. Právě slíbil, že se bude podílet na utajování trestného činu, s tím si však ani v nejmenším nedělal hlavu. Slíbil, že on sám ani *Milénium* o Björckovi nebude psát. Ale Dag Svensson ve své knize už všechno o Björckovi napsal. A Svenssonova kniha vyjde. O tom byl Mikael pevně přesvědčen.

V 15.18 zazvonil na policejní stanici ve Strängnäsu telefon. Hovor byl přepojen přímo přes policejní ústřednu, nikoli přes tísňovou linku. Jakýsi pan Öberg, majitel letní chaty ležící východně od Stallarholmenu, zaslechl výstřel a ihned poté se vydal věc prověřit. Našel dva těžce zraněné muže. Jeden z nich vlastně možná zas tak těžce zraněný nebyl, ale měl veliké bolesti. Ale ovšem, ta chata patří Nilsi Bjurmanovi. Tedy zesnulému Nilsi Bjurmanovi, vždyť toho byly plné noviny.

Strängnäská policie měla za sebou náročné ráno, kdy absolvovala již dříve naplánovanou rozsáhlou kontrolu silničního provozu ve svém okrese. Odpoledne policisté akci přerušili, jelikož dostali zprávu, že sedmapadesátiletou ženu z Finninge její druh připravil o život. Téměř současně vznikl v jedné budově na Storgärdetu požár, který si vyžádal lidské oběti, a k dovršení všeho se u Vargholmenu na silnici do Ensköpingu čelně srazila dvě protijedoucí auta. Oba poplachy byly vyhlášeny během několika minut a velká část místních policejních sil tak byla v terénu.

Službu konající velitel však přesto sledoval vývoj dopoledních událostí v Nykvarnu a došlo mu, že to zřejmě má nějakou souvislost s Lisbeth Salanderovou. Zejména proto, že součástí vyšetřování byl i Nils Bjurman, velitel si dal dvě a dvě dohromady. Provedl tři opatření. Rychle vyslal do Stallarholmenu jediný vůz se zásahovou jednotkou, který měl onoho krušného dne k dispozici. Zavolal kolegům do Södertälje a požádal je o spolupráci. Policie v Södertälje neměla o nic méně napilno, jelikož velká část policejních sil se soustředila na ohledávání míst nálezu kolem vyhořelého skladiště jižně od Nykvarnu. Protože však nebylo možné vyloučit souvislost mezi Nykvarnem a Stallarholmenem, vyslal velitel policie v Södertälje dva policejní vozy do Stallarholmenu, aby pomohly zásahové jednotce. Službu konající velitel na Strängnäsu nakonec zvedl

telefon, aby si promluvil s kriminálním inspektorem Janem Bublanským ve Stockholmu. Zastihl ho na mobilu.

Bublanski se právě v té chvíli nacházel v Milton Security, kde si chtěl s co největší vážností promluvit s výkonným ředitelem Draganem Armanským a s jeho dvěma kolegy Fräklundem a Bohmanem. Chtěl s sebou vzít Hanse Fasta, ale ten nebyl k zastižení. Po krátkém přemýšlení Bublanski zavolal i Jerkeru Holmbergovi, který se právě nacházel jižně od Nykvarnu. Holmberg měl navíc novinky.

„Zrovna jsem ti chtěl volat. Právě se nám podařilo identifikovat tu zakopanou mrtvolu."

„To snad není pravda, tak rychle?"

„Všechno jde, když mají mrtvoly aspoň trochu uznání a vezmou si s sebou pod drn prkenici a občanku zatavenou do fólie."

„Fajn. Kdo je to?"

„Známá firma, čtyřiačtyřicetiletý Kenneth Gustafsson, bytem v Eskilstuně, známý pod přezdívkou Tulák. Už se ti rozsvítilo?"

„Aby ne. Takže Tulák je zahrabaný v díře u Nykvarnu. Nesledoval jsem ty jeho raubírny na Placce na Sergelově náměstí, ale vyznamenal se hlavně v devadesátých letech jako pašerák, chmaták a alkoholik."

„To je on. Přinejmenším mu patří ta občanka v peněžence. Konečnou identifikaci samozřejmě provede soudní expert. Čeká ho pěkná piplačka. Tulák je rozřezaný asi na šest kusů."

„Hm. Paolo Roberto říkal, že ten blonďák vyhrožoval Miriam Wu motorovou pilou."

„Jo, klidně ho mohli rozřezat motorovou pilou, tak podrobně jsem ho nezkoumal. Právě jsme začali ohledávat druhé místo nálezu. Chtějí tam rozbít stan."

„To je dobře. Jerkere – vím, že to dnes byla pěkná fuška, ale mohl bys zůstat v práci i večer?"

„Jo, fajn. Začnu tím, že si zajedu do Stallarholmenu."

Bublanski ukončil rozhovor a mnul si oči.

Zásahová jednotka ze Strängnäsu dorazila do Bjurmanovy chaty v 15.44. Na příjezdové cestě se doslova srazila s jakýmsi chlapíkem, který se poměrně vratce snažil z místa ujet na Harleyi a s třeskem narazil do předku autobusu. O žádné větší havárii však nemohla být řeč. Policisté vyběhli z vozu a identifikovali sedmatřicetiletého Sonnyho Nieminena, známého zabijáka z poloviny devadesátých let. Nieminen zjevně nebyl právě ve formě a hned dostal pouta. Když mu policisté nasazovali želízka, ke svému

překvapení zjistili, že má na zádech děravou bundu. Kdosi mu z ní vyřízl čtverec o rozměrech asi dvacet krát dvacet centimetrů. Vypadalo to podivně. Sonny Nieminen věc odmítl jakkoli komentovat.

Poté policisté pokračovali asi dvě stě metrů k chatě. Našli tam bývalého námořníka jménem Öberg, jak bandážuje nohu šestatřicetiletému Carlu-Magnusi Lundinovi, současnému „prezidentovi“ nikoli zcela neznámého gangu Svavelsjö MC.

Velitelem zásahové jednotky byl policejní inspektor Nils-Henrik Johansson. Vylezl z vozu, upravil si opasek a pohlédl na bídně vyhlížející postavu na zemi. Spustil klasickou policejní písničku.

„Tak copak se tu dělo?“

Penzionovaný námořník přerušil bandážování nohy Maggeho Lundina a otráveně pohlédl na Johanssona.

„To já jsem vám volal.“

„Oznámil jste, že tu došlo ke střelbě.“

„Oznámil jsem, že jsem zaslechl výstřel, a když jsem se šel podívat, co se stalo, našel jsem tu tyhle výtečníky. Tenhle to schytal do nohy a dostal pěknou nakládačku. Podle mě potřebuje sanitku.“

Öberg pohlédl na zásahovou jednotku.

„Aha, tak toho druhého lumpa už máte. Když jsem přišel, ležel tu a vypadal naprosto vyřízené, ale zraněný zřejmě nebyl. Za chvilku se zmátořil a chtěl rychle pryč.“

Jerker Holmberg přijel s policií ze Södertälje ve stejné chvíli, kdy na místo dorazila sanitka. Rychle se seznámili s tím, co zjistila zásahová jednotka. Lundin i Nieminen jim odmítli sdělit, kde se tu vzali. Lundin koneckonců nebyl vůbec schopen hovořit.

„Takže dva motorkáři v kožených soupravách, jeden Harley-Davidson, jedno poranění střelnou zbraní a žádná zbraň. Pochopil jsem to správně?“ otázal se Holmberg.

Velitel zásahové jednotky Johansson přikývl. Holmberg se na chvíli zamyslel.

„Takže můžeme předpokládat, že jeden z těch chlapíků seděl na motorce za řidičem.“

„Pokud vím, tak tohle se mezi motorkáři považuje za zženštilost,“ prohlásil Johansson.

„V tom případě tu jedna motorka chybí. A protože nemáme ani zbraň, můžeme z toho vyvodit, že třetí osoba už z místa činu zmizela.“

„To zní rozumně.“

„Takže tu máme logický problém. Pokud tihle dva pánové ze Svavelsjö přijeli každý na svém motocyklu, pak chybí i dopravní prostředek, kterým sem přijela ona třetí osoba. Ta přece nemohla odjet zároveň na motocyklu a ve svém vlastním voze. A ze Strängnäské silnice je to sem pořádný kus cesty."

„Pokud ovšem ta třetí osoba nebydlela přímo v chatě."

„Hm," řekl Jerker Holmberg. „Ale chata patří zesnulému advokátu Bjurmanovi, a ten tu teď přece sotva mohl bydlet."

„Může existovat i čtvrtá osoba, která ujela v autě."

„Ale proč by pak nejeli společně? Vycházím z toho, že v tomto případě se nejedná o krádež motocyklu Harley-Davidson, i když by rozhodně stál za to."

Holmberg se na chvíli zamyslel a poté požádal zásahovou jednotku, aby uvolnila dva policisty, kteří by se poohlédli po zmizelém dopravním prostředku po blízkých lesních cestách, obešli obyvatele chat v okolí a vyzpovídali je, zda si nevšimli něčeho neobvyklého.

„V tuhle roční dobu tu moc lidí nebývá," prohlásil velitel zásahovky, ale slíbil, že udělá vše, co bude v jeho silách.

Poté Holmberg otevřel dosud nezapečetěné dveře do chaty. Na kuchyňském stole okamžitě našel desky s Bjurmanovou zprávou týkající se Lisbeth Salanderové. Posadil se a začal jí překvapeně listovat.

Jerker Holmberg měl štěstí. Už půl hodiny poté, co policisté začali klepat u dveří daleko od sebe vzdálených domků, narazili na dvaasedmdesátiletou Annu Viktorii Hanssonovou, která trávila jarní den úklidem příjezdové cesty k chatové kolonii. Ale ovšem, zhruba kolem poledního viděla kolem projít nějakou drobnou žabku v černé bundě. Kolem páté tudy projely dvě osoby na motocyklu. Dělaly příšerný hluk. A pak ta žabka odjela na jedné z těch motorek na opačnou stranu. Pak přijela policie.

Ve stejné chvíli, kdy se Jerker Holmberg tuto zprávu dozvěděl, přijel k chatě Curt Svensson.

„Co se děje?" zeptal se.

Jerker Holmberg na kolegu zachmuřeně pohlédl.

„Nevím přesně, jak bych ti to měl vysvětlit," odvětil Holmberg.

„Jerkere, ty se mi snažíš namluvit, že se u Bjurmanovy chaty vynořila Lisbeth Salanderová a sama zmlátila nejvyšší vedení Svavelsjö MC?" otázal se do telefonu Bublanski s napětím v hlase.

„No jo, vždyť ji trénoval Paolo Roberto…"

„Jerkere, zmlkni.“

„Takže takhle. Magnus Lundin má střelnou ránu v noze. Hrozí mu, že bude po zbytek života kulhat. Kulka prošla zadní částí paty.“

„Každopádně mu to nenapálila do hlavy.“

„To zřejmě nebylo třeba. Podle toho, co říkala zásahovka, má Lundin rozsáhlá poranění v obličeji, zlomenou čelist a dva vyražené zuby. Doktoři v sanitce měli podezření na otřes mozku. Kromě té střelné rány v noze měl silné bolesti v podbřišku.“

„A jak je to s Nieminenem?“

„Vypadá to, že žádné zranění nemá. Ale podle toho dědy, co nás zalarmoval, byl Nieminen v bezvědomí, když dorazil na místo. Nekomunikoval, ale za chvíli se probral a pokoušel se ujet právě ve chvíli, kdy dorazila zásahovka ze Strängnäsu.“

Bublanski poprvé po velmi dlouhé době nevěděl, co si počít.

„Je tu jeden záhadný detail…“ řekl Jerker Holmberg.

„Máš ještě něco dalšího?“

„Nevím, jak bych to popsal. Nieminenova kožená bunda… přece tam přijel na motorce.“

„No a?“

„Byla v ní díra.“

„Jaká díra?“

„Kus bundy chyběl. Ze zad bundy mu někdo vystřihl čtverec asi dvacet krát dvacet centimetrů. Přesně v místě, kde bylo logo klubu Svavelsjö MC.“

Bublanski zvedl obočí.

„Proč by mu Lisbeth Salanderová něco vystřihovala z bundy?“

„Nemám tušení. Ale něco mě napadlo,“ řekl Jerker Holmberg.

„Co?“

„Magnus Lundin má pupek a koňský ohon. Jeden z těch chlapíků, co unesli Miriam Wu, měl břicho a vlasy stažené do ohonu.“

Lisbeth Salanderová neprožila tak závratný pocit od doby, kdy před pár lety na pouti v Zeleném hájku jela horskou dráhou. Svezla se třikrát a klidně by si to ještě třikrát zopakovala, kdyby jí nedošly úspory.

Konstatovala, že řídit lehkou motorku Kawasaki 125, což je vlastně jen hodně upravený moped, je něco úplně jiného než zvládnout Harleye-Davidsona 1450. Prvních tři sta metrů po špatně udržované Bjurmanově lesní cestě bylo jako jízda na horské dráze a Lisbeth si připadala jako živoucí gyroskop. Několikrát málem vyjela z cesty a v poslední vteřině se jí podařilo stroj ovládnout. Měla pocit, jako by si osedlala šíleného losa.

Navíc jí celou dobu klouzala helma do očí, ačkoli si ji podložila vyříznutým kouskem vyvatované kožené bundy Sonnyho Nieminena.

Lisbeth se neodvážila zastavit a upravit si helmu, protože měla strach, že by nedokázala těžký stroj vybalancovat. Byla příliš malá na to, aby dosáhla na zem, a děsilo ji pomyšlení, že by se Harley převalil na cestu. Pokud by k tomu došlo, už by ho nedokázala znovu zvednout.

Na širší štěrkové cestě vedoucí k chatové kolonii to šlo lépe. Když o několik minut později zahnula na silnici do Strängnäsu, odvážila se řídit jednou rukou a druhou si upravila helmu. Poté pořádně přidala plyn. Cestu do Södertälje zvládla v rekordním čase a celou dobu se blaženě usmívala. Těsně před Södertälje minula dva protijedoucí vozy s houkajícím majáčkem.

Bylo by samozřejmě moudré pohodit motorku někde v Södertälje a poté nechat Irene Nesserovou nastoupit do stockholmského pendlu, avšak Lisbeth Salanderová nedokázala odolat pokušení. Zahnula na dálnici e*4* a přidala plyn. Pečlivě dbala na to, aby neporušila omezenou rychlost, no, alespoň ne přespříliš, ale přesto měla pocit, že letí volným pádem. Odbočila až u Älvsjö, projela ke stockholmskému průmyslovému výstavišti a podařilo se jí tu potvoru zaparkovat, aniž ji převrátila na zem. S pocitem velké ztráty tu zanechala motorku i s helmou a kouskem kůže s logem z bundy Sonnyho Nieminena a vydala se pěšky na nádraží. Byla pořádně prochladlá. Jela jednu stanici na Jižní nádraží, odkud se vydala pěšky domů na Mosebacke a naložila se do vany.

„Jmenuje se Alexander Zalaščenko," řekl Gunnar Björck. „Ale ve skutečnosti neexistuje. V registru sčítání občanů ho nenajdete."

Zala. Zalaščenko. Konečně nějaké jméno.

„Co je to zač a kde ho najdu?"

„To není člověk, kterého byste měl vyhledávat."

„Věřte mi, že se s ním setkám ze srdce rád."

„To, co vám teď povím, jsou informace podléhající utajení. Pokud vyjde najevo, že jsem vám to pověděl já, tak za to skončím před soudem. Je to jedno z největších tajemství švédské vojenské obrany. Musíte pochopit, jak je pro mě záruka anonymity důležitá."

„To už jsem pochopil."

„Jste dost starý na to, abyste si pamatoval na studenou válku."

Mikael přikývl. *K věci.*

„Alexander Zalaščenko se narodil v roce 1940 ve Stalingradu v bývalém Sovětském svazu. Byl mu rok, když začala operace Barbarossa a německá

ofenziva na východní frontě. Oba Zalaščenkovi rodiče přišli o život ve válce. Alespoň Zalaščenko si to myslí. Sám neví, co se za války přihodilo. Jeho nejranější vzpomínky na dětství pocházejí z dětského domova na Uralu.“

Mikael přikývl na znamení toho, že poslouchá.

„Dětský domov se nacházel v posádkovém městě a financovala ho Rudá armáda. Dá se říct, že se Zalaščenkovi už hodně záhy dostalo vojenské průpravy. Vždyť to bylo za nejhorších stalinistických let. Od rozpadu Sovětského svazu se objevila spousta dokumentů o experimentech, praktikovaných při vytváření kádru mimořádně vycvičených elitních vojáků z řad osiřelých dětí, o které se staral stát. Zalaščenko byl jedním z nich.“

Mikael opět přikývl.

„Tak abych ten jeho životopis zkrátil. Když mu bylo pět let, dali ho do armádní školy. Ukázalo se, že je velmi nadaný. V patnácti letech, v roce 1955, ho poslali na vojenskou školu v Novosibirsku, kde společně se dvěma tisíci spolužáky podstoupil tříletý výcvik odpovídající spetsnaz, tedy ruským elitním útvarům.“

„Fajn. Takže to byl srdnatý malý vojáček.“

„V roce 1958, když mu bylo osmnáct let, ho poslali do Minsku, kde absolvoval speciální výcvik GRU. Víte, co to byla GRU?“

„Ano.“

„Přesný název je *Glavnoje razvedyvatelnoje upravlenije*, což je vojenská zpravodajská služba přímo podřízená nejvyššímu armádnímu velení. GRU nesmíme zaměňovat za KGB, což byla vlastně civilní tajná policie.“

„Já vím.“

„Ve filmech s Jamesem Bondem vystupovala jako hlavní zahraniční špionážní služba KGB. Ve skutečnosti byla KGB domácí tajná policie stalinského režimu, která disponovala vězeňskými lágry na Sibiři. Odpůrce režimu střílela v podzemí věznice Lubjanky. Špionáže a zahraniční operace měla na starost především GRU.“

„Nějak se to začíná zvrhávat na přednášku z historie. Pokračujte.“

„Když bylo Zalaščenkovi dvacet let, přišla jeho první služba v zahraničí. Musel odjet na Kubu. Bylo to zaškolovací období a Zalaščenko byl teprve praporčík. Ale pobyl na Kubě dva roky, zažil kubánskou krizi a invazi do Zátoky sviní.“

„Fajn.“

„V roce 1963 se vrátil a absolvoval další školení v Minsku. Pak ho vyslali napřed do Bulharska a později do Maďarska. V roce 1965 byl jmenován poručíkem a byl poprvé pověřen úkolem v západní Evropě, v Římě, kde sloužil dvanáct měsíců. Byl to jeho první tajný úkol. Tam vystupoval jako civilní osoba s falešným pasem, která neměla žádné kontakty s ambasádou."

Mikael přikývl. Proti své vůli cítil, že ho ten příběh fascinuje.

„V roce 1967 se přestěhoval do Londýna. Tam zorganizoval popravu jednoho zběhlého agenta KGB. Během dalších deseti let byl jedním ze špičkových agentů GRU. Patřil ke skutečné elitě oddaných politicky uvědomělých vojáků. Byl k tomu vychován už od dětství. Mluví plynně alespoň šesti jazyky. Vystupoval tam jako novinář, fotograf, reklamní agent, námořník… všechno možné. Je to mistr přežití a odborník na kamufláže a zastírací manévry. Kontroloval své vlastní agenty a organizoval nebo prováděl vlastní operace. Většina těch operací se týkala nájemných vražd a velká část z nich se odehrávala ve třetím světě, ale jednalo se i o vydírání, zastrašování nebo jiné záležitosti, které po něm požadoval jeho nadřízený. V roce 1969 získal kapitánskou hodnost, v roce 1972 byl jmenován majorem a v roce 1975 podplukovníkem."

„Jak se dostal do Švédska?"

„K tomu se hned dostaneme. Časem se nechal trošku zkorumpovat a tu a tam si ulil nějaké peníze. Moc pil a měl spoustu pletek se ženskými. Jeho nadřízení všechno tohle věděli, ale Zalaščenko stále patřil k favoritům, takže nad tím přimhouřili oko. V roce 1976 byl vyslán do Španělska. Není potřeba zacházet do podrobností, ale prostě se musel sbalit a zmizet a naprosto se znemožnil. Jeho úkol skončil fiaskem, Zalaščenko se najednou ocitl v nemilosti a byl povolán zpět do Ruska. Rozhodl se příkaz k návratu ignorovat a tak se dostal do ještě horší situace, GRU nařídilo vojenskému atašé na ambasádě v Madridu, aby ho našel a promluvil s ním. Během jejich rozhovoru se to nějak zvrtlo a Zalaščenko toho muže z ambasády zabil. Najednou už neměl žádnou volbu. Spálil za sebou všechny mosty a neuváženě se rozhodl zběhnout."

„Aha."

„Od GRU zběhl ve Španělsku, kde nastražil falešnou stopu, která vedla do Portugalska a dále k lodnímu neštěstí. Další fingovaná stopa naznačovala, že utekl do USA. On se přitom rozhodl, že uteče do té nejnepravděpodobnější země v Evropě. Odjel do Švédska, tam se spojil s tajnými službami a požádal o azyl. Což bylo vlastně docela chytře

vymyšlené, protože pravděpodobnost, že ho tady budou hledat patroly smrti z KGB nebo GRU byla prakticky nulová.“

Gunnar Björck se odmlčel.

„A dál?“

„Co si má vláda počít, když sem najednou zběhne jeden ze špičkových sovětských špionů a požádá o politický azyl? Právě tehdy nastoupila pravicová vláda, vlastně to byl jeden z prvních úkolů, které jsme měli s nově zvoleným premiérem projednat. Tihle političtí zbabělci se ho samozřejmě chtěli rychle zbavit, ale nemohli ho přece poslat domů do Sovětského svazu – byl by z toho strašlivý skandál. Namísto toho se pokusili poslat ho do USA nebo do Anglie, ale Zalaščenko odmítl. USA neměl rád a Anglie patřila k zemím, kde měli Sověti své agenty na těch nejvyšších úrovních. Do Izraele se mu taky nechtělo, protože nemá rád Židy. Rozhodl se, že se usadí ve Švédsku.“

Celý příběh zněl tak nepravděpodobně, až si Mikael říkal, jestli ho Gunnar Björck nevodí za nos.

„Takže zůstal ve Švédsku?“

„Přesně tak.“

„A nikdy se to neprovalilo?“

„Po spoustu let to ve Švédsku bylo jedním z nejlépe střežených vojenských tajemství. Šlo hlavně o to, že jsme ze Zalaščenka měli veliký užitek. V období od konce sedmdesátých do začátku osmdesátých let byl mezi přeběhlíky naprostá perla, dokonce i v mezinárodním měřítku. Nikdy předtím nezběhl operativní šéf elitní jednotky GRU.“

„Takže prodával informace?“

„Přesně tak. Se svými kartami hrál dobře a informace pečlivě porcoval, jak se mu to nejlépe hodilo. Poskytl nám dostatek informací k tomu, abychom dokázali identifikovat jednoho agenta v sídle NATO v Bruselu. Tajného agenta v Římě. Kontaktní osobu pro špionážní kruhy v Berlíně. Jména vrahů, které najal v Ankaře a v Athénách. O Švédsku toho moc nevěděl, ale měl informace o zahraničních operacích, které jsme zase mohli za protislužby porcovat my. Byl to pro nás zlatý důl.“

„Takže jinými slovy jste s ním začali spolupracovat.“

„Poskytli jsme mu novou identitu, stačilo jen obstarat mu pas a trochu peněz, aby se o sebe postaral. Přesně na něco takového byl vyškolený.“

Mikael byl chvíli potichu a snažil se informace strávit. Poté pohlédl na Björcka.

„Takže minule jste mi tu lhal.“

„Cože?“

„Tvrdil jste, že jste se s Bjurmanem setkal v osmdesátých letech v Policejním střeleckém klubu. Ve skutečnosti jste se s ním seznámil mnohem dříve.“

Gunnar Björck zamyšleně přikývl.

„Automatická reakce. Byla to záležitost podléhající utajení a neměl jsem sebemenší důvod vám vykládat, jak jsem se s Bjurmanem seznámil. Tu souvislost jsem pochopil až poté, co jste se zeptal na Zalu.“

„Povězte mi, co se stalo.“

„Bylo mi třiatřicet let a pracoval jsem už tři roky v tajných službách. Bjurmanovi bylo šestadvacet a právě odpromoval. Vyřizoval pro nás nějaké právní záležitosti. Vlastně šlo o místo koncipienta. Bjurman pochází z Karlskrony a jeho otec pracoval pro vojenskou rozvědku.“

„No a?“

„Ani jeden z nás vůbec nebyl kvalifikovaný k tomu, abychom se dokázali postarat o někoho, jako byl Zala, ale ten se s námi spojil právě v den voleb v roce 1976. Na policejním ředitelství nebyla ani noha – všichni měli buď volno, nebo sloužili v ochrance a podobně. A právě v tom okamžiku se Zalaščenko rozhodl zajít na policejní stanici na Norrmalmu, kde požádal o politický azyl a chtěl mluvit s někým od tajných služeb. Neuvedl žádné jméno. Já jsem ten den sloužil a myslel jsem si, že se jedná o obyčejného přistěhovalce, takže jsem s sebou vzal Bjurmana jako právníka. Setkali jsme se s ním na policejní stanici na Norrmalmu.“

Björck si začal mnout oči.

„On tam seděl a naprosto klidně a věcně nám pověděl, jak se jmenuje a co dělá. Bjurman všechno zapisoval. Po chvíli jsem si uvědomil, koho mám před sebou, a chtěl jsem co nejrychleji vypadnout. Přerušil jsem rozhovor a bleskurychle jsme odtamtud se Zalaščenkem i Bjurmanem zmizeli. Nevěděl jsem, co mám dělat, ale zamluvil jsem pokoj v hotelu Continental naproti Hlavnímu nádraží a ubytoval jsem ho tam. Bjurmana jsem nechal, aby ho hlídal, sešel jsem do recepce a zavolal svému šéfovi.“ Björck se najednou rozesmál. „Často jsem myslel na to, že jsme se zachovali jako naprostí amatéři. Ale už se s tím nedalo nic dělat.“

„Kdo byl vaším šéfem?“

„To není důležité. Nemám v úmyslu jmenovat další lidi.“

Mikael pokrčil rameny a zdržel se komentáře.

„Já i můj šéf jsme si uvědomovali, že se jedná o věc podléhající maximálnímu utajení a že o tom smí vědět co nejméně lidí. Hlavně Bjurman s tím už nikdy neměl mít nic společného – bylo to hodně nad jeho úroveň –, ale jelikož to tajemství už znal, bylo lepší si ho nechat, než do

toho zasvěcovat někoho dalšího. A myslím, že totéž se týkalo i takového juniora, jakým jsem byl tehdy já. Celkem existovalo sedm osob spojených s tajnými službami, které o Zalaščenkově existenci věděli.“

„A kolik lidí zná tenhle příběh?“

„Mezi rokem 1976 a začátkem devadesátých let… celkem takových dvacet osob ve vládě, v nejvyšším vojenském velení a u tajných služeb.“

„A od začátku devadesátých let?“

Björck pokrčil rameny.

„Ve stejné chvíli, kdy padl Sovětský svaz, přestal být zajímavý.“

„Ale co se stalo po tom, co Zalaščenko přišel do Švédska?“

Björck se odmlčel na tak dlouho, až se Mikael začal ošívat.

„Pokud mám být upřímný… Zalaščenko znamenal velký úspěch a všichni, co jsme do toho byli zapletení, jsme si na něm vybudovali kariéru. Nechápejte mě špatně, byla to taky práce na plný úvazek. Já jsem byl pověřen tím, abych dělal Zalaščenkovi ve Švédsku mentora, a během prvních deseti let jsme se často scházeli – každý den to sice nebylo, ale několikrát týdně určitě. Hlavně v tom důležitém období, kdy měl spoustu čerstvých informací. Ale stejně tak se jednalo o to, abych ho udržel v nějakých mezích.“

„Co tím myslíte?“

„Zalaščenko byl nevypočitatelný kluzký parchant. Dokázal být neuvěřitelně okouzlující, ale taky naprosto paranoidní a šílený. Měl období, kdy hodně pil a pak se choval násilnicky. Nejednou mě v noci vytáhli, abych ututlal něco, do čeho se zapletl.“

„Například…“

„Například šel do hospody, začal se s někým dohadovat a pak zmlátil dva hlídače, kteří se ho pokoušeli uklidnit. I když to byl pomenší a útlý chlapík, měl vynikající výcvik pro boj zblízka, což bohužel demonstroval v dost nešťastných situacích. Jednou jsem ho musel dostat z policejní stanice.“

„Zní to, jako by byl naprostý cvok. Vždyť riskoval, že na sebe strhne pozornost. To moc profesionálně nepůsobí.“

„Ale on byl prostě takový. Ve Švédsku se nedopustil žádného trestného činu a nebyl zadržený ani zavřený. Obstarali jsme mu švédský pas a průkaz totožnosti se švédským jménem. A měl byt, který mu na jednom stockholmském předměstí platily tajné služby. Taky od nás dostával plat, aby byl vždycky k dispozici. Ale nemohli jsme mu zakázat chodit do hospody ani tahat se se ženskými. Jen jsme po něm zametali stopy. Tohle

byl můj úkol až do roku 1985, pak jsem přešel na jinou pozici a Zalaščenka dostal na triko můj nástupce.“

„A jakou roli v tom hrál Bjurman?“

„Upřímně řečeno pro nás znamenal jen přítěž. Není to žádný lumen, prostě to byl nesprávný muž na nesprávném místě. Vždyť se do té záležitosti se Zalaščenkem připletl jen čirou náhodou. Měl s tím něco společného jen úplně na začátku, když jsme párkrát potřebovali vyřídit právní formality. Problém s Bjurmanem vyřešil můj šéf.“

„Jak?“

„Tím nejjednodušším možným způsobem. Dostal práci mimo tajné služby, ve s námi spřízněné advokátní kanceláři…“

„Klang a Reine.“

Gunnar Björck na Mikaela ostře pohlédl. Poté přikývl.

„Bjurman nebyl právě génius, ale vedl si docela dobře. Po celou dobu dostával nějaké úkoly od tajných služeb, většinou nějaká menší vyšetřování a podobně. Takže i on si svým způsobem vybudoval kariéru na Zalaščenkovi.“

„A kde je Zala dnes?“

Björck na chvíli zaváhal.

„Nevím. Po roce 1985 se mé kontakty s ním přerušily a vlastně jsem ho už dvanáct let neviděl. Poslední, co jsem o něm slyšel, bylo, že v roce 1992 odjel ze Švédska.“

„Zjevně je zpátky. Objevil se tu v souvislosti s pašováním zbraní, drog a obchodováním se ženami.“

„To by mě nepřekvapilo,“ povzdechl si Björck. „Ale víte jistě, jestli Zala, kterého hledáte, je opravdu ten samý Zala, o kterém jsem mluvil já?“

„Pravděpodobnost, že by se v tomhle příběhu objevili dva Zalové, je téměř mikroskopická. Jaké bylo jeho švédské jméno?“

„To vám nehodlám prozradit.“

„Neměl byste se vykrucovat.“

„Chtěl jste vědět, kdo je to Zala. Pověděl jsem vám to. Ale nemám v úmyslu vám dát tenhle poslední dílek skládanky, dokud si nebudu jistý, že dodržujete svou část dohody.“

„Zala zřejmě spáchal tři vraždy a policie hledá nesprávnou osobu. Pokud si myslíte, že se spokojím s tímhle, tak jste se spletl.“

„A jak víte, že vrahem není Lisbeth Salanderová?“

„Vím to.“

Gunnar Björck se na Mikaela usmál. Najednou se cítil mnohem jistější.

„Myslím, že vrahem je Zala,“ řekl Mikael.

„Omyl. Zala nikoho nezastřelil.“

„Jak to víte?“

„Protože dnes je Zalovi šedesát pět let a je těžce postižený. Má amputovanou nohu a sotva chodí. Těžko by dokázal pobíhat někde po Ódinově náměstí a po Enskede a po někom střílet. Pokud potřebuje někoho zavraždit, má na to své lidi.“

Malin Erikssonová se na Sonju Modigovou zdvořile usmála.

„Na tohle se musíte zeptat Mikaela.“

„Dobře.“

„Nemůžu s vámi probírat jeho materiál.“

„Ale jestli je ten muž jménem Zala případný vrah…“

„Tohle musíte probrat s Mikaelem,“ zopakovala Malin Erikssonová. „Já vám můžu pomoct s informacemi o tom, na čem pracoval Dag Svensson, ale ne s našimi vlastními informacemi.“

Sonja Modigová si povzdechla.

„Chápu vaše zásady. Co mi můžete povědět o osobách na tomhle seznamu?“

„Jen to, co píše Dag Svensson, o pramenech vám nemůžu říct nic. Ale můžu vám povědět tolik, že Mikael vyhledal asi dvanáct osob z tohoto seznamu a vyloučil je. To by vám mohlo pomoct.“

Sonja Modigová váhavě přikývla. *Ne, to mi nepomůže. Policie je stejně musí vyhledat a vyslechnout. Jeden soudce. Tři advokáti. Několik politiků a novinářů… a kolegů od policie. To bude parádní kolotoč.* Sonja Modigová si uvědomila, že policie měla prověřit seznam už den po spáchání vražd.

Pohled jí padl na jedno jméno na seznamu. Gunnar Björck.

„U tohoto muže není uvedena žádná adresa.“

„Ne.“

„Proč?“

„Pracuje u tajných služeb a jeho adresa je tudíž utajená. I když právě teď je na neschopence. Dagu Svenssonovi se ho nepodařilo vypátrat.“

„A vám se to podařilo?“ usmála se Sonja Modigová.

„Zeptejte se Mikaela.“

Sonja Modigová hleděla na zeď za psacím stolem Daga Svenssona a přemýšlela.

„Můžu vám položit jednu osobní otázku?“

„Prosím.“

„Kdo podle vás zabil vaše přátele a advokáta Bjurmana?“

Malin Erikssonová seděla a mlčela. Přála si, aby tu byl Mikael a aby mohl na otázky odpovědět sám. Bylo jí nepříjemné, že ji zpovídá policistka, i když byla naprosto nevinná. Ještě nepříjemnější bylo to, že jí nemohla přesně vysvětlit, co v *Miléniu* zjistili. Poté uslyšela za zády hlas Eriky Bergerové.

„Podle našeho názoru chtěl někdo zabránit tomu, aby byla zveřejněna odhalení, na kterých pracoval Dag Svensson. Ale nevíme, kdo střílel. Mikael se zaměřil na neznámou osobu zvanou Zala."

Sonja Modigová se otočila a pohlédla na šéfredaktorku *Milénia*. Erika Bergerová přistrčila Malin i Sonje hrnek s kávou. Hrníčky měly logo HTF a křesťanských demokratů. Erika Bergerová se zdvořile usmála. Poté zašla k sobě do pracovny.

O tři minuty později se vrátila.

„Inspektorko Modigová, právě volal váš šéf. Vypnula jste si mobil. Máte mu zavolat."

Události u Bjurmanovy chaty odpoledne vyústily v horečnou aktivitu. Byl vyhlášen celostátní poplach s tím, že se znovu objevila Lisbeth Salanderová. Podle dostupných informací se s velkou pravděpodobností přepravuje na motocyklu značky Harley-Davidson, patřícím Maggemu Lundinovi. Následovalo varování, že Salanderová je ozbrojená a postřelila jednu osobu u letní chaty poblíž Stallarholmenu.

Policie zablokovala příjezdové komunikace do Strängnäsu a Mariefredu a všechny příjezdy do Södertälje. Po několik hodin prohledávala pendl jezdící na trase mezi Södertälje a Stockholmem. Žádnou drobnou dívku však neobjevila, s Harleyem ani bez něj.

Až kolem sedmé hodiny večer si výjezdová policejní hlídka povšimla opuštěného Harleye, zaparkovaného před stockholmským průmyslovým výstavištěm v Älvsjö, díky čemuž se ohnisko pátrání přeneslo ze Södertälje do Stockholmu. Z Älvsjö dokonce přišlo hlášení, že se u motorky našel kousek kožené bundy s logem Svavelsjö MC. Kvůli tomuto objevu si Bublanski posunul brýle do čela a rozmrzele vyhlížel ze své kanceláře na Kungsholmenu do tmy.

Celý den se nějak podivně zvrhl. Únos kamarádky Salanderové, zásah Paola Roberta, poté žhářství a ten lotr pohřbený v lesích u Södertälje. A nakonec nepochopitelný chaos ve Stallarholmenu.

Bublanski vešel do hlavní kanceláře a prohlížel si mapu okolí Stockholmu. Postupně klouzal zrakem ze Stallarholmenu na Nykvarn, Svavelsjö a nakonec Älvsjö; čtyři místa, která začala být z naprosto

odlišných důvodů velice aktuální. Pak se opět zahleděl na Enskede a povzdechl si. Měl nepříjemný pocit, že policie je za vývojem událostí asi rok pozadu. Vlastně mu to vůbec nešlo na rozum. Ať už se vraždy v Enskede týkají čehokoli, jedná se o mnohem komplikovanější případ, než se původně domníval.

Mikael Blomkvist neměl o dramatických událostech na Stallarholmenu ani ponětí. Kolem třetí hodiny odpoledne odjel ze Smådalarö. Zastavil se u benzínky, dal si kávu a snažil se ten příběh nějak vstřebat.

Byl trpce zklamán. Dozvěděl se spoustu úžasných podrobností, ale Björck také tvrdošíjně odmítal dát mu poslední kousek skládanky – Zalaščenkovu švédskou totožnost. Cítil se podvedený. Příběh najednou skončil a Björck mu zarputile odmítal prozradit řešení.

„Uzavřeli jsme dohodu," trval na svém Mikael.

„A já jsem svou část dohody splnil. Pověděl jsem vám, kdo je Zalaščenko. Pokud chcete další informaci, musíme uzavřít novou dohodu. Chci záruku, že nikde nezveřejníte moje jméno a že ta věc nebude mít následky."

„A jak bych vám takovou záruku mohl poskytnout? Nad policejním vyšetřováním nemám žádnou moc a dříve či později na vás stejně přijdou."

„Z policejního vyšetřování si vrásky nedělám. Chci po vás záruku, že o mně nikdy nezveřejníte nic v souvislosti s těmi kurvami." Mikael si všiml, že Björckovi záleží více na tom, aby se neprovalilo, že měl něco společného s obchodováním se sexem, než na skutečnosti, že prozradil tajné informace o svém zaměstnání. Vypovídalo to cosi o jeho povaze.

„Už jsem vám slíbil, že o vás v téhle souvislosti nenapíšu ani slovo."

„Ale teď mi musíte zaručit i to, že o mně nebudete psát v souvislosti se Zalaščenkovým případem."

Žádné takové záruky mu Mikael poskytovat nehodlal. Mohl udělat to, že Björcka bude v souvislosti s tímto základním příběhem považovat za anonymní zdroj, ale naprostou anonymitu mu zaručit nemůže. Nakonec se dohodli, že si Mikael nechá celou věc pár dní projít hlavou, a pak budou v rozhovoru pokračovat.

Když Mikael seděl u benzínky a popíjel z umělohmotného kelímku kávu, měl pocit, že má něco přímo před nosem. Byl tak blízko, že dokázal vytušit postavy, ale nedokázal zaostřit. Poté mu došlo, že existuje ještě jedna osoba, která by na věc mohla vrhnout trošku světla. Navíc byl kousek od rehabilitačního ústavu v Erstě. Pohlédl na hodinky, rychle se zvedl a vydal se navštívit Holgera Palmgrena.

Gunnar Björck byl neklidný. Po schůzce s Mikaelem Blomkvistem se cítil naprosto vyřízený. Záda ho rozbolela jako nikdy předtím. Vzal si tři pilulky na zklidnění bolesti a musel se natáhnout na pohovku v obývacím pokoji. V hlavě se mu honily všemožné myšlenky. Asi po hodině vstal, dal vařit vodu a vytáhl sáčkový čaj Lipton. Posadil se ke kuchyňskému stolu a přemýšlel.

Dá se Mikaelu Blomkvistovi věřit? Vyložil před ním karty na stůl a byl tak vydán napospas Blomkvistově svévoli. Ale tu nejdůležitější informaci si nechal pro sebe. Zalovu totožnost a jeho skutečnou roli v celé věci. Rozhodující eso měl schované v rukávu.

Jak se ksakru mohl do téhle šlamastyky zaplést? Není přece žádný zločinec. Neudělal nic jiného, než že zaplatil několika kurvám. Byl přece mladej chlap. A ta zatracená šestnáctka se ani nesnažila předstírat, že se jí líbí. Dívala se na něj s odporem.

Děvka zasraná. Kdyby jen nebyla tak mladá. Kdyby jí bylo alespoň něco přes dvacet, hned by to vypadalo trošku líp. Jestli se něco z toho provalí, média ho roznesou na kopytech. I Blomkvist se na něj díval s odporem. Ani se to nepokoušel skrývat.

Zalaščenko.

Pasák. Jaká ironie. Píchal s kurvama, které patřily Zalaščenkovi. I když Zalaščenko měl dost rozumu na to, aby se od toho držel co nejdál.

Bjurman a Salanderová.

A Blomkvist.

Existuje jen jedno východisko.

Po několikahodinovém přemýšlení vešel Björck do pracovny a vyhledal papírek s telefonním číslem, které si tentýž týden odnesl z návštěvy na pracovišti. Zalova totožnost nebyla to jediné, co před Mikaelem Blomkvistem zatajil. Björck přesně věděl, kde Zalaščenko je, ale už dvanáct let s ním nemluvil. A neměl na to sebemenší chuť.

Ale Zalaščenko je kluzký jako úhoř. Hned pochopí, o co jde. Může zmizet z povrchu zemského. Odjet někam do zahraničí a užívat si důchodu. Skutečná katastrofa by nastala v okamžiku, kdy by Zalaščenka opravdu zadrželi. Pak by hrozilo nebezpečí, že všechno praskne.

Björck dlouho přemýšlel, načež zvedl sluchátko a vytočil číslo.

„Zdravím, tady Sven Jansson," řekl. Tuhle přezdívku už hodně dlouho nepoužil. Zalaščenko si přesně pamatoval, kdo je.

KAPITOLA 28

Středa 6. dubna až čtvrtek 7. dubna

V osm hodin večer se Bublanski setkal se Sonjou Modigovou ve Wayne's na Vasově ulici nad šálkem kávy a chlebíčkem. Sonja svého šéfa nikdy předtím neviděla takhle skleslého. Bublanski ji informoval o všem, co se během dne událo. Dlouho seděli mlčky. Nakonec Sonja napřáhla ruku a položila ji na jeho pěst. Bylo to vůbec poprvé, co se ho dotkla, a neznamenalo to nic jiného než přátelské gesto. Bublanski se nevesele usmál a stejně přátelsky ji poklepal po ruce.

„Asi bych to měl zabalit a jít do penze," prohlásil.

Sonja se na něj shovívavě usmála.

„To vyšetřování se nám neustále rozpadá pod rukama," pokračoval Bublanski. „Už jsem o všem, co se dnes stalo, říkal Ekströmovi, a ten mi jen sdělil, abych ‚dělal to, co považuju za nejlepší'. Vypadá to, že je bezradný."

„Nechci mluvit špatně o svém nadřízeném, ale pokud jde o mě, může jít Ekström někam."

Bublanski přikývl.

„Formálně jsi znovu pověřena vyšetřováním. Mám ale podezření, že se od něj omluvy nedočkáš."

Sonja pokrčila rameny.

„Právě teď mám pocit, že jsme na to vyšetřování jen sami dva," řekl Bublanski. „Faste příšerně zuřil a zmizel a celý den má vypnutý mobil. Jestli se zítra objeví, tak si na něj posvítím."

„Já jen uvítám, když se od toho vyšetřování bude držet co nejdál. Co bude s Niklasem Erikssonem?"

„Nic. Chtěl jsem ho zatknout a obžalovat, ale Ekström k tomu neměl odvahu. Vykopli jsme ho a já jsem měl vážný pohovor s Draganem Armanským. Přerušili jsme spolupráci s Milton Security, což bohužel znamená i to, že přijdeme o Sonnyho Bohmana. Škoda. Je to schopný policajt."

„A jak to celé Armanskij přijal?"

„Byl z toho úplně zdrcený. Je ale zajímavé, že…“

„Co?“

„Armanskij říkal, že Lisbeth Salanderová neměla Erikssona nikdy moc v lásce. Vzpomněl si, jak mu jednou před pár lety říkala, že by měl Erikssona vyhodit. Prý je to pěknej hajzl, ale nechtěla říct proč. Armanskij to samozřejmě neudělal.“

„Aha.“

„Curt je ještě v Södertälje. Co nejdříve udělá domovní prohlídku u Carla-Magnuse Lundina. Jerker má spoustu práce s vyhrabáváním starého známého kriminálníka Kennetha „Tuláka“ Gustafssona u Nykvarnu, pěkně kousek po kousku. Těsně předtím, než jsem dorazil, mi znovu volal a říkal, že i v tom druhém hrobě někdo je. Podle oblečení by to mohla být žena. Zjevně tam leží už delší dobu.“

„Takže lesní hřbitov. Jane, zřejmě to bude mnohem drsnější příběh, než jsme si zpočátku mysleli. Předpokládám, že Salanderovou z vražd v Nykvarnu už nepodezíráme.“

Bublanski se poprvé po několika hodinách usmál.

„Ne. Z toho je venku. Ale nedá se popřít, že je ozbrojená a že postřelila Lundina.“

„Všimla jsem si, že ho střelila do nohy a ne do hlavy. V případě Magnuse Lundina to možná takový rozdíl není, ale vycházeli jsme z toho, že ten, kdo střílel v Enskede, je vynikající střelec.“

„Sonjo… tohle je úplně postavené na hlavu. Magge Lundin a Sonny Nieminen jsou bezohlední násilníci a mají pěknou řádku záznamů v trestním rejstříku. Lundin nepochybně pár kilo přibral a už není v takové formě jako dřív, ale je nebezpečný. A Nieminen je surový parchant, před kterým se obvykle třesou i drsní hoši. Já jen nedokážu pochopit, jak je mohla taková vyhublá žabka jako Salanderová takhle zřídit. Lundin je těžce zraněný.“

„Hm.“

„Ne že by si o to nekoledoval. Já prostě jen nechápu, jak to dokázala.“

„Můžeme se jí zeptat, až ji najdeme. Koneckonců existují důkazy o tom, že je násilnická.“

„Já si rozhodně neumím představit, co se v té chatě odehrálo. Jsou tam dva chlapíci, se kterými by měl co dělat i Curt Svensson, kdyby se s jedním z nich pustil do křížku. A Curt Svensson není zrovna žádný beránek.“

„Otázkou je, jestli k tomu napadení Lundina a Nieminena měla nějaký důvod.“

„Samotná holka se dvěma psychopaty a naprostými idioty v opuštěné lesní chatě. Bez problémů si dovedu představit několik důvodů," řekl Bublanski.

„Nemohl jí někdo pomáhat? Co když jich tam bylo víc?"

„Podle vyšetřování na místě činu tomu nic nenasvědčuje. Salanderová byla v chatě před nimi. Byl tam šálek od kávy. Všechny je navíc viděla dvaasedmdesátiletá Anna Viktoria Hanssonová, taková místní drbna, které neujde nikdo, kdo projde okolo. Dušovala se, že kolem neprošel nikdo jiný než Salanderová a ti dva pánové ze Svavelsjö."

„Jak se dostala do chaty?"

„Odemkla si. Hádal bych, že klíče sebrala v Bjurmanově bytě. Pamatuješ, jak…"

„Ta přeříznutá páska. Jo. Tahle mladá dáma opravdu nezahálela."

Sonja Modigová několik minut bubnovala prsty do stolu a napadla ji nová spojitost.

„Máme už důkazy, že v tom únosu Miriam Wu figuroval Lundin?"

Bublanski přikývl.

„Paolovi Robertovi jsme ukázali seznam s fotkami asi tří tuctů motorkářů. Okamžitě a bez zaváhání označil Lundina. Říká, že je to muž, kterého viděl ve skladišti v Nykvarnu."

„A Mikael Blomkvist?"

„Nepodařilo se mi ho zastihnout. Má vypnutý mobil."

„Fajn. Lundin odpovídá Blomkvistovu popisu muže, který zaútočil na Salanderovou na Lundské ulici. Takže můžeme vycházet z toho, že Svavelsjö MC jde už nějakou dobu po Salanderové. Proč?"

Bublanski rozhodil rukama.

„Nebydlela Salanderová během doby, co jsme po ní pátrali, v Bjurmanově chatě?" zeptala se Sonja Modigová.

„Taky mě to napadlo. Ale Jerker si to nemyslí. Chata byla zjevně dlouho neobydlená a máme svědka, který tvrdí, že do chaty přišla stejného dne jako oni, jen o něco dříve."

„Proč tam chodila? Pochybuju, že měla domluvené rande s Lundinem."

„To sotva. Určitě tam něco hledala. A to jediné, co jsme objevili, bylo několik desek, zřejmě šlo o Bjurmanovo soukromé vyšetřování týkající se Salanderové. Je v nich o ní všechno možné, zprávy ze sociálky, Vrchního poručnického soudu i staré školní záznamy. Ale několik svazků chybí. Bjurman si je na hřbetě očísloval. Máme číslo 1, 4 a 5."

„Takže číslo 2 a 3 chybí."

„Možná chybí ještě několik vyšších čísel."

„Což pro nás znamená další otázku: proč Salanderová hledala informace sama o sobě?“

„Napadají mě dva důvody. Buď chtěla ututlat něco, co o ní Bjurman napsal, nebo chtěla něco zjistit. Ale je tu ještě další otázka.“

„Jaká?“

„Proč Bjurman dával dohromady tak obsáhlý materiál a proč ho schovával na chatě? Salanderová ty desky zřejmě našla na půdě. Bjurman byl její poručník a měl za úkol starat se o její hospodaření s penězi a podobně. Ale podle těch desek má člověk dojem, že byl úplně posedlý tím, aby toho o jejím životě zjistil co možná nejvíce.“

„Bjurman mi čím dál tím víc připadá jako pěknej hajzl. Myslela jsem na to zrovna ve chvíli, kdy jsem v *Miléniu* probírala ten seznam zákazníků prostitutek. Čekala jsem, že se tam objeví.“

„Skvělá úvaha. V Bjurmanově počítači jsme objevili pěknou sbírku násilné pornografie. To stojí za pozornost. Našla jsi ještě něco?“

„Vlastně nevím. Mikael Blomkvist prověřuje osoby na tom seznamu, ale podle té dívky Malin Erikssonové z *Milénia* nic zajímavého nezjistil. Jane… musím ti něco říct.“

„Copak?“

„Nevěřím, že to udělala Salanderová. Myslím ty vraždy v Enskede a na Ódinově náměstí. Na začátku jsem o tom byla naprosto přesvědčená stejně jako všichni ostatní, ale už tomu nevěřím. Nedokážu ti přesně vysvětlit proč.“

Bublanski přikývl. Uvědomil si, že se Sonjou Modigovou souhlasí.

Blonďatý obr neklidně přecházel sem a tam po rodinném domku Maggeho Lundina ve Svavelsjö. Zastavil se u kuchyňského okna a očima přelétl příjezdovou cestu. Už měli být dávno zpátky. Obr pocítil, jak mu v břiše hlodá neklid. Něco se muselo zvrtnout.

Navíc se mu vůbec nezamlouvalo, že je v domě Maggeho Lundina sám. Kolem jeho pokoje v horním patře profukoval studený vítr a v celém domě se ozývalo nepříjemné praskání. Cítil, že ho z toho přepadla třesavka. Blonďatý obr věděl, že je to nesmysl, ale nikdy nebyl rád sám. Z lidí z masa a krve neměl strach ani v nejmenším, ale cítil nepopsatelný děs z opuštěných venkovských stavení. Množství zvuků probudilo jeho fantazii. Nedokázal se zbavit pocitu, že ho štěrbinou ve dveřích pozoruje cosi temného a zlovolného. Zdálo se mu, že zaslechl něčí dech.

Když byl mladší, často si ho kvůli strachu ze tmy dobírali. Tedy alespoň do chvíle, než usměrnil stejně staré a často i mnohem starší posměváčky

pomocí síly. Nenáviděl bytosti sídlící v tmě a samotě. Přál si, aby se vrátil Magge Lundin. Nemuseli by spolu prohodit jediné slovo a mohli by být každý v jiné místnosti, ale Lundinova přítomnost by mu vrátila jeho duševní rovnováhu. Slyšel by skutečné zvuky a pohyby a věděl by, že poblíž jsou nějací lidé.

Obr se pokusil setřást nepříjemné pocity tím, že si na stereu přehrával cédéčka a neúspěšně se pokoušel najít v Lundinově knihovně něco ke čtení. Maggeho intelektuální schopnosti nebyly bohužel nikterak závratné a obr se tak musel spokojit se sbírkou motorkářských časopisů a s ohmatanými detektivkami v kapesním vydání, které ho příliš nelákaly. Samota v něm vyvolávala téměř klaustrofobické pocity. Chvíli se věnoval čištění a olejování zbraně, kterou nosil v tašce, což na něj mělo dočasný zklidňující účinek.

Nakonec už v domě nemohl vydržet. Vyšel na chvíli na dvorek, aby se trochu nadýchal čerstvého vzduchu. Zdržoval se mimo výhled ze sousedního stavení, ale zastavil se a zíral do rozsvícených oken, za nimiž byli lidé. Když zůstal tiše stát, dolehl k němu vzdálený zvuk hudby.

Právě ve chvíli, kdy se obr chystal, že se vrátí do Lundinova dřevěného domu, pocítil strašnou úzkost a dlouho vyčkával s bušícím srdcem na schodech, než se mu podařilo nepříjemné pocity setřást a rázně otevřít dveře do domu.

V sedm hodin večer sešel blonďatý obr do přízemí, aby si pustil televizi a podíval se na zprávy na TV4. Překvapeně naslouchal přehledu zpráv a pak se dozvěděl podrobnosti o hašení požáru u letní chaty na Stallarholmenu. Byla to hlavní zpráva dne.

Obr vyběhl po schodech do pokoje pro hosty a nacpal své osobní věci do tašky. Během dvou minut vyšel z domu a prudce nastartoval bílé Volvo. Odjel odsud v poslední vteřině. Pouhých pár kilometrů za Svavelsjö uviděl, jak do vesnice vjíždí několik policejních vozů s rozsvícenými modrými majáčky.

Mikaelu Blomkvistovi se po velkých obtížích podařilo setkat se s Holgerem Palmgrenem ve středu večer v šest hodin. Obtíže spočívaly v přemlouvání personálu, aby ho vpustil dovnitř. Mikael trval tak zarputile na svém, až službu konající zdravotní sestra zavolala jakémusi doktoru A. Sivarnandanovi, který zjevně bydlel nedaleko rehabilitačního ústavu. Sivarnandan se dostavil asi po patnácti minutách a vyjednávání se zatvrzelým novinářem se ujal sám. Zprvu se k věci stavěl zcela odmítavě. Během posledních dvou týdnů tu Holgera Palmgrena vyčenichalo několik

novinářů a prostřednictvím téměř zoufalých metod se od něj pokoušeli získat rozhovor. Sám Holger Palmgren takovéto návštěvy tvrdošíjně odmítal a personál dostal stálý zákaz vpouštět kohokoli dovnitř.

I Sivarnandan sledoval vývoj událostí s velikým znepokojením. Měl hrůzu z titulků v masmédiích, týkajících se Lisbeth Salanderové, a všiml si, že jeho pacient upadl do hluboké deprese, která (jak se domníval Sivarnandan) byla důsledkem Palmgrenovy neschopnosti jakkoli zasáhnout. Palmgren přerušil rehabilitace a celé dny trávil čtením novin a sledováním honičky na Lisbeth Salanderovou v televizi. Většinou jen seděl ve svém pokoji a přemýšlel.

Mikael zůstal zatvrzele stát před Sivarnandanovým psacím stolem a vysvětlil mu, že za žádných okolností nechce vystavovat Holgera Palmgrena nepříjemné situaci a že rozhodně nemá v úmyslu pokusit se od něj získat rozhovor. Vysvětlil, že je dobrý přítel hledané Lisbeth Salanderové, že pochybuje o její vině a že se zoufale snaží získat nějaké informace, které by mu pomohly objasnit určité události z její minulosti.

Doktor Sivarnandan se nedal snadno přemluvit. Mikael se musel posadit a obšírně mu vysvětlit, jakou roli v tomto dramatu hraje on sám. Až po téměř půlhodinové diskusi se Sivarnandan vzdal. Požádal Mikaela, aby počkal, a zašel se zeptat Holgera Palmgrena, zda chce jeho návštěvu přijmout.

Po deseti minutách byl Sivarnandan zpět.

„Souhlasí, že se s vámi setká. Pokud se mu nebudete líbit, tak vás vyhodí. Nesmíte s ním dělat interview ani o té návštěvě psát někde v médiích."

„Ujišťuju vás, že o tom nenapíšu ani řádku."

Holger Palmgren měl malý pokojík sestávající z postele, prádelníku, stolu a několika židlí. Byl bělovlasý, vyhublý jako strašák do zelí a zjevně měl problémy s rovnováhou, ale přesto se zvedl, když Mikael vešel do pokoje. Ruku mu nepodal, ale ukázal na jednu z židlí u malého stolku. Mikael se posadil. Doktor Sivarnandan zůstal v místnosti. Mikael jen s obtížemi porozuměl Palmgrenovu mumlání.

„Kdo jste, když říkáte, že jste Lisbethin přítel, a co chcete?"

Mikael se opřel. Na chvilku se zamyslel.

„Holgere, nemusíte mi říkat vůbec nic. Ale moc vás prosím, abyste mě vyslechl, než se rozhodnete mě vyhodit."

Palmgren krátce přikývl a došmajdal k židli naproti Mikaelovi.

„S Lisbeth jsem se poprvé setkal asi před dvěma lety. Pracovala pro mě jako detektiv v jedné záležitosti, o které vám nemůžu povědět. Přijela za

mnou na místo, kde jsem příležitostně bydlel, a několik týdnů jsme pracovali společně.“

Mikael se v duchu ptal, kolik by toho měl Palmgrenovi říkat. Rozhodl se držet se co nejvíce pravdy.

„Během té doby se udály dvě věci. Jednou z nich bylo to, že mi Lisbeth zachránila život. Za druhé se z nás stali velmi dobří přátelé. Poznal jsem ji blíže a měl jsem ji moc rád.“

Bez zabíhání do zbytečných podrobností Mikael Palmgrenovi pověděl o svém vztahu k Lisbeth a o tom, jak zničehonic skončil před rokem po Vánocích, kdy Lisbeth zmizela v cizině.

Poté Mikael začal Palmgrenovi povídat o své práci v *Miléniu*, o tom, jak byli zavražděni Dag Svensson a Mia Bergmanová a jak tím byl zatažen do pátrání po jejich vrahovi.

„Pochopil jsem, že vás v poslední době obtěžovali novináři a v tisku se objevovala jedna pitomost za druhou. V téhle chvíli nemůžu udělat nic jiného než vás ujistit, že tu nejsem proto, abych sehnal materiál na další článek. Jsem tu kvůli Lisbeth, jako její přítel. Zřejmě budu jedním z mála lidí v zemi, kteří jsou bez jakýchkoli pochyb a postranních myšlenek na její straně. Věřím, že je nevinná. Myslím, že za těmi vraždami stojí muž, který se jmenuje Zalaščenko.“

Mikael se odmlčel. Palmgrenovi se při Zalaščenkově jméně zablýsklo v očích.

„Pokud víte něco, co by mohlo vrhnout trošku světla na její minulost, pak nastala vhodná chvíle, abyste to pověděl. Jestli jí nechcete pomoct, pak tu jen mařím čas a vím, jak na tom s vámi jsem.“

Holger Palmgren neřekl během Mikaelova monologu ani slovo. Při poslední poznámce se mu opět zablýsklo v očích. Ale usmál se. Mluvil tak zřetelně a pomalu, jak jen dokázal.

„Vy jí opravdu chcete pomoct.“

Mikael přikývl.

Holger Palmgren se opřel.

„Popište mi pohovku u ní v obýváku.“

Mikael mu oplatil úsměv.

„Když jsem u ní byl párkrát na návštěvě, tak tam měla příšerný potrhaný šunt, který měl určitou hodnotu jako kuriozita. Hádal bych na počátek padesátých let. Na pohovce byly dva neforemné polštáře potažené hnědou látkou s nějakým žlutým vzorem. Čalounění bylo na několika místech prasklé a lezla z něj vycpávka.“

Holger Palmgren se najednou rozesmál. Znělo to spíš jako odkašlání. Pohlédl na doktora Sivarnandana.

„Každopádně byl u ní doma. Co myslíte, doktore, mohl bych svého hosta pozvat na kafe?“

„Ovšem.“ Doktor Sivarnandan vstal a odešel z místnosti. Ve dveřích se zastavil a pokývl Mikaelovi.

„Alexander Zalaščenko,“ řekl Holger Palmgren, jakmile se zavřely dveře.

Mikael vyvalil oči.

„Vy to jméno znáte?“

Holger Palmgren přikývl.

„Lisbeth mi řekla, jak se jmenuje. Myslím, že je důležité, abych tenhle příběh někomu pověděl… pro případ, že bych náhle zemřel, což není úplně vyloučené.“

„Lisbeth? Ale jak se proboha vůbec dozvěděla o jeho existenci?“

„Je to Lisbethin otec.“

Mikael zprvu nebyl schopen pochopit význam Palmgrenových slov. Poté mu to došlo.

„Co to sakra říkáte?“

„Zalaščenko sem přišel někdy v sedmdesátých letech. Byl to zřejmě politický uprchlík – nikdy jsem v téhle věci neměl zcela jasno a Lisbeth byla na informace dost skoupá. Nechtěla o tom za žádnou cenu mluvit.“

Její rodný list. Otec neznámý.

„Zalaščenko je Lisbethin otec,“ zopakoval Mikael.

„Za celá ta léta mi jen jednou jedinkrát pověděla, co se stalo. Bylo to asi měsíc předtím, než jsem dostal infarkt. Ale jak jsem pochopil, Zalaščenko sem přišel v polovině sedmdesátých let. V roce 1977 poznal Lisbethinu matku, začali se vídat a výsledkem byly dvě děti.“

„Dvě?“

„Lisbeth a její sestra Kamila. Jsou to dvojčata.“

„Panebože – vy chcete říct, že jsou dvě?“

„Každá je úplně jiná. Ale to sem nepatří. Lisbethina matka se vlastně jmenovala Agneta Sofia Sjölanderová. Když se seznámila se Zalaščenkem, bylo jí sedmnáct. Nic bližšího o okolnostech jejich seznámení nevím, ale jak jsem pochopil, byla to poměrně nesamostatná mladá dívka, která byla pro staršího zkušeného muže snadnou kořistí. Hrozně ho obdivovala a zřejmě se do něj až po uši zamilovala.“

„Chápu.“

„Zalaščenko se rozhodně nijak sympaticky neprojevoval. Vždyť byl mnohem starší než ona. Předpokládám, že hledal ženskou do postele, ale zřejmě nic víc.“

„Myslím, že máte pravdu.“

„Lisbethina matka samozřejmě snila o tom, že s ním bude mít zajištěnou budoucnost, ale Zalaščenko o svatbě nechtěl ani slyšet. Nikdy si ji nevzal, ale ona si v roce 1979 změnila jméno ze Sjölanderové na Salanderovou. Zřejmě tím způsobem chtěla dát najevo, že patří k sobě.“

„Jak to myslíte?“

„Zala. Salanderová.“

„Panebože,“ řekl Mikael.

„Začal jsem se tím zabývat těsně předtím, než jsem onemocněl. Měla právo si vzít jméno po matce, Lisbethině babičce, která se opravdu jmenovala Salanderová. Časem se Zalaščenko projevil jako naprostý psychopat. Chlastal a surově Agnetu mlátil. Jak jsem pochopil, tak tohle týrání průběžně pokračovalo po celou dobu, co byly děti malé. Pokud si Lisbeth vzpomíná, tak se Zalaščenko čas od času ukázal. A pokaždé to dopadlo stejně. Zalaščenko přišel kvůli sexu, pak do sebe lil kořalku a nejrůznějšími způsoby Agnetu týral. Lisbeth mi pověděla podrobnosti, které dokazují, že se nejednalo jen o fyzické násilí. Byl ozbrojený, vyhrožoval jí a byly v tom prvky sadismu a psychického teroru. Lisbethina matka prožila většinu osmdesátých let v obrovském strachu.“

„Bil i děti?“

„Ne. Dcery ho zjevně ani v nejmenším nezajímaly. Sotva je pozdravil. Když Zalaščenko přišel, matka je obvykle poslala do pokojíčku a bez dovolení z něj nesměly vyjít. Několikrát Lisbeth nebo její sestře jednu vrazil, ale většinou jen proto, že ho rušily nebo se mu nějak připletly do cesty. Veškeré násilí bylo namířené vůči matce.“

„Do prdele. Chudák Lisbeth.“

Holger Palmgren přikývl.

„Tohle všechno mi Lisbeth pověděla asi měsíc předtím, než jsem dostal infarkt. Tehdy poprvé mluvila otevřeně o tom, co se stalo. Právě když jsem se rozhodl, že už bylo dost všech těch nesmyslů se zbavením právní způsobilosti. Lisbeth je chytrá stejně jako vy nebo já, a já jsem tuhle věc chtěl nechat znovu přešetřit u soudu. Pak přišel ten infarkt… a když jsem se probral, byl jsem už tady.“

Palmgren rozhodil rukama. Na dveře zaklepala sestra a přinesla jim kávu. Palmgren mlčel, dokud neodešla.

„V tomhle příběhu je několik věcí, které nechápu. Agneta Salanderová skončila alespoň tucetkrát v nemocnici. Bylo zjevné, že se jedná o těžké ublížení na zdraví, a měla se do toho vložit sociálka. Ale nestalo se vůbec nic. Když matka potřebovala lékařskou péči, tak se o Lisbeth s Kamilou postarala sociální pracovnice, ale jakmile matku z nemocnice propustili, odjela s nimi domů a čekala na další nakládačku. Nedokážu si to vysvětlit jinak než jako selhání sítě sociální péče a fakt, že Agneta byla hrozně vystrašená, takže se nezmohla na nic jiného než na to, že se vrátila domů a čekala na další návštěvu svého tyrana. Pak se něco stalo. Lisbeth tomu říká Všechno To Zlé.“

„Co se stalo?“

„Zalaščenko se několik měsíců neukázal. Lisbeth bylo právě dvanáct let. Skoro začala věřit, že zmizel nadobro. Ale to se přirozeně nestalo. Jednoho dne byl zpátky. Napřed Agneta zavřela holčičky do pokojíčku. Pak se s ní Zalaščenko vyspal. A hned nato ji začal mlátit. Týrání mu dělalo dobře. Ale tentokrát děti nebyly zamčené… Dvojčata reagovala naprosto odlišně. Kamila měla panickou hrůzu z toho, že se někdo dozví, co se u nich doma děje. Všechno vytěsnila a předstírala, že matčino týrání nevidí. Když bylo po výprasku, Kamila obvykle vešla do pokoje, objala tátu a předstírala, že je všechno v pořádku.“

„Její způsob obrany.“

„Jo. Ale Lisbeth byla jiného ražení. Tentokrát zasáhla. Šla do kuchyně pro nůž a bodla Zalaščenka do ramene. Stačila ho bodnout pětkrát, než se mu podařilo jí nůž vzít a dát jí pěstí. Nebyly to hluboké rány, ale Zalaščenko krvácel jako prase na porážce, a pak zmizel.“

„To je Lisbeth dost podobné.“

Palmgren se najednou rozesmál.

„Jo. S Lisbeth Salanderovou si nic nezačínejte. Její postoj k okolnímu světu je takový, že pokud ji někdo bude ohrožovat pistolí, pořídí si Lisbeth ještě větší bouchačku. A právě tohle mě v současné situaci děsí ze všeho nejvíc.“

„A to bylo Všechno To Zlé?“

„Ne. Pak se staly dvě věci. Nedokážu je pochopit. Zalaščenko byl tak vážně zraněný, že musel do nemocnice. Věc pak měla začít vyšetřovat policie.“

„Ale?“

„Ale podle toho, co jsem dokázal zjistit, se nestalo vůbec nic. Lisbeth tvrdí, že k nim přišel na návštěvu nějaký muž a mluvil s Agnetou.

Nevěděla, o čem spolu mluvili ani kdo to byl. A pak matka Lisbeth pověděla, že se Zalaščenko omlouvá.“

„Omlouvá?“

„Použila přesně tenhle výraz.“

A Mikael najednou pochopil.

Björck. Nebo někdo z jeho kolegů. Šlo o to zamést po Zalaščenkovi všechny stopy. Svině jedna zatracená. Mikael zavřel oči.

„Copak?“ zeptal se Palmgren.

„Myslím, že vím, co se stalo. Tohle si někdo pěkně vyžere. Ale povídejte dál.“

„Zalaščenko se několik měsíců neukázal. Lisbeth na jeho příchod čekala a připravila se na něj. Chodila obden za školu a hlídala mámu. Měla panickou hrůzu z toho, že jí Zalaščenko ublíží. Bylo jí dvanáct let a cítila se zodpovědná za svou matku, která neměla odvahu jít na policii ani nedokázala vztah se Zalaščenkem skončit, nebo možná prostě vůbec nepochopila vážnost situace. Ale právě toho dne, kdy se Zalaščenko objevil, byla Lisbeth ve škole. Vrátila se domů přesně ve chvíli, kdy vycházel z bytu. Nepromluvil na ni. Jen se pochechtával. Lisbeth vešla dovnitř a našla mámu ležet v bezvědomí na podlaze v kuchyni.“

„Ale Lisbeth se Zalaščenko nedotkl?“

„Ne. Lisbeth se na něj vyřítila právě ve chvíli, kdy startoval vůz. Stáhl okénko, zřejmě jí chtěl něco říct. Lisbeth se na něj připravila. Mrštila do vozu krabici od mléka naplněnou benzínem. Pak dovnitř hodila hořící zápalku.“

„Dobrý bože.“

„Dvakrát se pokusila svého tátu zabít. A tentokrát to každopádně mělo následky. Sotva by se dalo jen tak ututlat, že nějaký chlapík v autě na Lundské ulici plápolal jako pochodeň.“

„Ale přežil to.“

„Zalaščenko byl příšerně zřízený a měl těžké popáleniny. Museli mu amputovat nohu. Byl strašně popálený v obličeji i na jiných částech těla. A Lisbeth skončila v dětské psychiatrické léčebně Svatého Štěpána.“

Lisbeth si znovu pozorně pročetla materiál o sobě samé, který našla v Bjurmanově chatě, ačkoli už znala každičké slovo nazpaměť. Poté se posadila na okenní římsu a otevřela pouzdro na cigarety, které dostala od Miriam Wu. Zapálila si a hleděla směrem k Djurgårdenu. Objevila několik detailů ze svého života, o kterých předtím nevěděla.

Už se jí podařilo najít tolik dílků skládačky, že zůstala naprosto chladná. Především ji zajímalo policejní vyšetřování, zdokumentované v únoru 1991 Gunnarem Björckem. Nebyla si zcela jista tím, která osoba z celé řady dospělých, kteří jí domlouvali, byl Björck, ale domnívala se, že to ví. *Sven Jansson.* Setkala se s ním třikrát a pamatovala si každý výraz v jeho obličeji i každé jeho gesto.

Byl to pěkný chaos.

Zalaščenko vzplál v autě jako otep slámy. Podařilo se mu otevřít dveře vozu a svalit se na zem, ale jedna noha zůstala zaklíněná v bezpečnostním pásu uprostřed ohně. K autu přiběhlo několik lidí a snažili se oheň uhasit. Pak dorazili hasiči a uhasili hořící vůz. Nakonec přijela sanitka a Lisbeth se snažila přimět její posádku k tomu, aby nechala Zalaščenka být a postarala se o její matku. Odstrčili ji stranou. Pak přijela policie a na místě bylo několik svědků, kteří ukázali na ni. Lisbeth se pokoušela vysvětlit, co se stalo, ale měla pocit, že ji nikdo neposlouchá, a najednou se ocitla na zadním sedadle policejního vozu a trvalo spoustu, spoustu minut, ze kterých se stala téměř hodina, než policajti konečně zašli do bytu pro její mámu.

Agneta Salanderová byla v bezvědomí. Měla poranění mozku. Fyzické týrání Lisbethině matce způsobilo první z dlouhé řady menších krvácení do mozku. Bylo jasné, že už se nikdy neuzdraví.

Lisbeth najednou pochopila, proč ten vyšetřovací protokol nikdo nečetl, proč se ho Holgeru Palmgrenovi nepodařilo získat a proč k němu neměl přístup ani státní zástupce Ekström, který zahájil její stíhání. Protokol nesepsala civilní policie. Sepsal ho nějaký parchant od tajných služeb. Byl opatřen razítky, která vysvětlovala, že podle zákona o bezpečnosti země toto vyšetřování podléhá utajení.

Alexander Zalaščenko pracoval pro tajné služby.

Nebylo to žádné vyšetřování. Bylo to umlčení. Zalaščenko byl důležitější než Agneta Salanderová. Nikdo nesměl objevit a zveřejnit jeho totožnost. Zalaščenko neexistoval.

Problémem nebyl Zalaščenko, ale Lisbeth Salanderová, ta bláznivá holka, u které hrozilo, že vyžvaní jedno z nejdůležitějších státních tajemství.

Tajemství, o kterém neměl nikdo ani tušení. Lisbeth se zamyslela. Zalaščenko se s její matkou seznámil ihned po svém příjezdu do Švédska. Představil se svým skutečným jménem. Zatím si ještě nestihl obstarat krycí jméno ani švédskou totožnost. Lisbeth věděla, jak se doopravdy jmenuje, ale Zalaščenko dostal od švédského státu nové jméno. To vysvětlovalo,

proč se jeho jméno během oněch let nikdy neobjevilo v žádném oficiálním registru.

Lisbeth pochopila, o co šlo. Pokud by byl Zalaščenko obžalován z těžkého ublížení na zdraví, začal by se advokát Agnety Salanderové hrabat v jeho minulosti. *Kde pracujete, pane Zalaščenko? A jak se skutečně jmenujete?*

Pokud by Lisbeth Salanderová skončila v péči odboru sociální péče, někdo by se v tom mohl začít vrtat. Lisbeth byla příliš mladá na to, aby nesla právní odpovědnost, ale i kdyby byl její atentát benzínovou bombou skutečně podrobně vyšetřen, dopadlo by to stejně. Lisbeth si uměla živě představit novinové titulky. Vyšetřování se tak musela ujmout nějaká důvěryhodná osoba. Spis bylo třeba označit za doklad podléhající utajení a pohřbít ho co možná nejhlouběji, aby ho nikdo nenašel. I Lisbeth Salanderovou bylo třeba pohřbít tak hluboko, aby ji nikdo nenašel.

Gunnar Björck.

Svatý Štěpán.

Peter Teleborian.

Toto zjištění Lisbeth strašně rozzuřilo.

Milovaný státe… ráda bych si s tebou o něčem pohovořila, pokud někdy najdu někoho, s kým se dá mluvit.

Lisbeth zběžně popřemýšlela o tom, co by říkal ministr sociálních věcí, kdyby mu do jeho rezidence přilétl Molotovův koktejl. Ale vzhledem k tomu, že odpovědných osob bylo pomálu, mohl by být dobrou náhražkou Peter Teleborian. Lisbeth si v duchu uložila do paměti, že jakmile se vypořádá se vším ostatním, tak si ho pěkně podá.

Stále jí to však ještě nebylo úplně jasné. Po všech těch letech se Zalaščenko najednou objevil. Hrozilo mu, že ho prozradí Dag Svensson. *Dva výstřely. Dag Svensson a Mia Bergmanová. Jedna zbraň s jejími otisky prstů…*

Zalaščenko nebo osoba, kterou popravami pověřil, nemohli samozřejmě vědět, že našla v krabici v Bjurmanově psacím stole revolver a že ho měla v ruce. Byla to náhoda, ale jí bylo už od začátku jasné, že mezi Bjurmanem a Zalaščenkem musí existovat nějaké pojítko. V tom příběhu však stále něco nesedělo. Lisbeth přemýšlela a vyzkoušela jeden kousek skládanky po druhém.

Existovala pouze jediná logická odpověď.

Bjurman.

Bjurman si o ní pořídil osobní dokumentaci. To on byl pojítkem mezi ní a Zalaščenkem. Bjurman se obrátil na Zalaščenka.

Lisbeth měla film, který dokazoval, že ji Bjurman znásilnil. Tím držela Bjurmana v šachu. Bjurman snil o tom, že Zalaščenko Lisbeth přiměje k tomu, aby prozradila, kde ten film je.

Lisbeth seskočila z okenní římsy, otevřela zásuvku psacího stolu a vyndala cédéčko. Propisovací tužkou na něj napsala jméno Bjurman. Ani ho nedala do obalu. Neviděla ho od premiéry zinscenované před dvěma lety přímo pro Bjurmana. Potěžkala ho v ruce a vložila ho zpět do přihrádky.

Bjurman byl idiot. Kdyby si hleděl svého, nechala by ho po soudním prohlášení o její právní způsobilosti běžet. Zalaščenko by ho nikdy nepustil. Bjurman by se navěky proměnil v Zalaščenkova poskoka. Což by vlastně byl přiměřený trest.

Zalaščenkova síť. Některá její nitka musí vést do Svavelsjö MC.

Blonďatý obr.

To on je klíč.

Musí ho najít a přinutit ho, aby jí prozradil, kde je Zalaščenko.

Lisbeth si zapálila další cigaretu a zahleděla se na pevnost u Skeppsholmenu. Poté zabloudila pohledem k Zelenému hájku. Najednou si povídala nahlas sama pro sebe. Imitovala hlas, který kdysi zaslechla v nějakém filmu.

Dadyyyy, I am coming to get yooooou.

Kdyby ji někdo slyšel, asi by došel k závěru, že skutečně patří rovnou do cvokárny. O půl osmé si Lisbeth pustila zprávy v televizi, aby se informovala o nejnovějších událostech v pátrání po Lisbeth Salanderové. To, co viděla, ji naprosto ohromilo.

Bublanski zastihl Hanse Fasta na mobilu až po osmé hodině večer. Žádné zdvořilosti si po telefonu nevyměnili. Bublanski se neptal, kde Faste celý den byl, ale chladně ho informoval o dnešním vývoji událostí.

Fastem to otřáslo.

Ráno mu ten cirkus kolem přerostl přes hlavu a udělal něco, co si ve službě nikdy předtím nedovolil. V zuřivé náladě šel do města. Vypnul mobil, posadil se do hospody u Hlavního nádraží, vypil dvě piva a vřelo to v něm zlostí.

Pak šel domů, osprchoval se a usnul.

Potřeboval se vyspat.

Vzbudil se právě na zprávy, a když uslyšel titulky, oči mu málem vypadly z důlků. Hřbitov v Nykvarnu. Lisbeth Salanderová postřelila šéfa Svavelsjö MC. Honička skrze jižní předměstí. Síť se začala stahovat.

Faste si zapnul mobil.

Téměř okamžitě mu zavolal ten vůl Bublanski a informoval ho, že nyní hledají alternativního pachatele a že by Faste měl vystřídat Jerkera Holmberga při ohledání místa činu v Nykvarnu. Takže při vyřešení případu Salanderová bude Faste někde v lese sbírat špačky. Ostatní budou honit Salanderovou.

Co s tím má ksakru společného Svavelsjö MC?

Nedej bože, že by měla pravdu ta zatracená lesba Modigová.

To není možné.

Musela to být Salanderová.

Faste chtěl být tím, kdo ji dopadne. Tak moc ji toužil dopadnout, až ho rozbolely ruce od toho, jak silně tiskl mobil.

Holger Palmgren klidně pohlížel na Mikaela Blomkvista, který přecházel po jeho pokojíku sem tam kolem okna. Blížila se půl osmá večer a muži spolu mluvili bez přestávky téměř hodinu. Nakonec Palmgren zaklepal na desku stolu, aby přilákal Mikaelovu pozornost.

„Posaďte se, než si prošoupete boty," řekl mu.

Mikael se posadil.

„Proto všechny tyhle tajnosti," řekl Mikael. „Nikdy jsem tu souvislost nechápal, dokud jste mi neřekl o Zalaščenkově minulosti. Já jsem viděl jen spousty posudků, které tvrdí, že je Lisbeth psychicky narušená."

„Peter Teleborian."

„Musel uzavřít nějakou dohodu s Björckem. Museli spolu nějak spolupracovat."

Mikael zamyšleně přikývl. Ať se stalo cokoli, na Petera Teleboriana si teď pěkně posvítí investigativní žurnalistika.

„Lisbeth mi říkala, ať se od něj raději držím dál. Že je to hajzl."

Holger Palmgren na něj ostře pohlédl.

„Kdy vám to říkala?"

Mikael mlčel. Poté pohlédl na Palmgrena a usmál se.

„Další tajemství. Ale k čertu s tím. Během jejího útěku jsem s ní byl v kontaktu skrze počítač. Dostal jsem od ní jen krátké záhadné zprávy, ale celou dobu mě vedla správným směrem."

Holger Palmgren si povzdechl.

„A předpokládám, že policii jste to neřekl," odtušil.

„Ne. Ne úplně."

„Oficiálně jste o tom neřekl ani mně. A Lisbeth je na počítače opravdu dobrá."

Nemáš tušení, jak moc je dobrá.

„Mám velkou důvěru v její schopnost dopadnout vždycky na všechny čtyři. Možná teď trochu strádá, ale patří k těm, co vždycky přežijí.“

Tak moc zase nestrádá. Ukradla tři miliardy korun. Nemusí hladovět. Přesně jako Pipi Dlouhá punčocha má truhlu plnou zlaťáků.

Holger Palmgren si znovu povzdechl. Cítil se strašně mizerně.

„Nepodařilo se mi to,“ řekl. „Když jsem se stal jejím opatrovníkem, byla jen jednou z těžko zvládnutelných mladých lidí, co měli problémy. Staral jsem se o tucty takových případů. Ten úkol mi svěřil Stefan Brådhensjö, když byl šéfem na sociálce. To už byla Lisbeth ve Svatém Štěpánu a během prvního roku jsem se s ní vůbec nesetkal. Několikrát jsem mluvil s Teleborianem a ten mi vysvětlil, že je psychotická a že se jí dostává nejlepší myslitelné péče. Samozřejmě jsem mu věřil. Taky jsem mluvil s Jonasem Beringerem, který byl v té době šéfem léčebny. Nevěřím, že by s tímhle měl něco společného. Na mou žádost napsal posudek a dohodli jsme se, že jí znovu umožníme návrat do společnosti prostřednictvím pěstounské péče. Tehdy jí bylo patnáct let.“

„A vy jste ji během těch let podporoval.“

„Ne dostatečně. Bojoval jsem za ni po té epizodě v metru. Tehdy jsem ji poznal a moc jsem si ji oblíbil. Měla rovnou páteř. Zabránil jsem tomu, aby ji znovu zavřeli do ústavu. Kompromisem bylo to, že byla zbavena právní způsobilosti a já jsem se stal jejím poručníkem.“

„Ale Björck přece nemohl jen tak pobíhat kolem a diktovat porotě, jak má rozhodnout. To by vzbudilo pozornost. Chtěl ji mít někde zavřenou a vsadil na to, že pokud ji dostatečně očerní psychiatrické posudky, mimo jiné ten Teleborianův, tak soud dojde k jedinému logickému verdiktu. A namísto toho vyšli vstříc vám.“

„Nikdy jsem si nemyslel, že by měla mít poručníka. Ale jestli mám být opravdu upřímný, neudělal jsem zas tolik pro to, abych to rozhodnutí zrušil. Měl jsem jednat dříve a důrazněji. Ale měl jsem Lisbeth moc rád a … neustále jsem to odkládal. Měl jsem příliš želízek v ohni. A pak jsem onemocněl.“

Mikael přikývl.

„Nemyslím, že byste se měl z něčeho obviňovat. Jste jedním z mála lidí, kteří byli po celá ta léta opravdu na její straně.“

„Problém byl v tom, že jsem pořád nevěděl, jak bych se měl zachovat. Lisbeth byla moje klientka, ale o Zalaščenkovi neřekla ani slovo. Když odešla od Svatého Štěpána, trvalo několik let, než mi začala opravdu důvěřovat. Až po tom soudu jsem začal mít pocit, že se mnou začíná komunikovat nad rámec nezbytných formalit.“

„A jak došlo k tomu, že vám začala vyprávět o Zalaščenkovi?“

„Předpokládám, že mi přese všechno začala důvěřovat. Navíc jsem několikrát mluvil o tom, že chci dosáhnout zrušení rozhodnutí o její právní nezpůsobilosti. Lisbeth o věci několik měsíců přemýšlela. Pak mi jednoho dne zavolala a chtěla se se mnou sejít. Tehdy už to měla promyšlené. A pověděla mi celý ten příběh o Zalaščenkovi a o tom, jak pochopila, co se tehdy stalo.“

„Chápu.“

„Jistě také chápete, že to pro mě bylo pořádně velké sousto. Tehdy jsem začal pátrat. Zalaščenko se v žádném švédském registru nevyskytoval. Občas jsem si nebyl jistý, jestli si to nevymyslela.“

„Když jste dostal infarkt, stal se jejím poručníkem Bjurman. To nemohla být náhoda.“

„Ne. Nevím, jestli to někdy budeme moci dokázat, ale mám podezření, že pokud budeme pátrat dostatečně hluboko, tak zjistíme… kdo je teď Björckovým nástupcem a má tak za úkol zametat stopy po Zalaščenkově aféře.“

„Teď už naprosto chápu, proč Lisbeth zcela odmítala mluvit s psychology a úřady,“ řekl Mikael. „Pokaždé, když se o to pokusila, se všechno ještě zhoršilo. Snažila se to vysvětlit tuctu dospělých, ale nikdo ji neposlouchal. Sama se pokusila zachránit své mámě život a bránit ji před psychopatem. Nakonec udělala to jediné, co mohla. A namísto toho, aby ji někdo pochválil a řekl jí, že je šikovná holka, ji zavřeli do blázince.“

„Tak jednoduché to zase není. Je vám doufám jasné, že Lisbeth není úplně v pořádku,“ řekl ostře Palmgren.

„Jak to myslíte?“

„Jistě víte, že měla během dospívání spoustu konfliktů, potíže ve škole a podobně.“

„To píšou ve všech novinách. Kdybych vyrůstal ve stejných podmínkách jako ona, asi bych měl taky problémy.“

„Její problém je velice vzdálený situaci u nich v rodině. Četl jsem všechny její psychiatrické posudky a žádná diagnóza neexistuje. Ale jistě se shodneme na tom, že Lisbeth Salanderová není jako normální lidé. Hrál jste s ní někdy šachy?“

„Ne.“

„Má fotografickou paměť.“

„To vím. Pochopil jsem to, když jsme se vídali.“

„Lisbeth miluje hádanky. Když ke mně jednou přišla na štědrovečerní večeři, narafičil jsem to tak, aby zkusila odpovědět na několik otázek z

testu inteligence Menzy. Byl to ten typ testu, kde máte pět podobných symbolů a musíte určit, jaký bude ten šestý.“

„Aha.“

„Sám jsem ten test zkoušel a měl jsem dobře asi polovinu. A trápil jsem se s tím dva večery. Ona jen mrkla na papír a na všechny otázky odpověděla správně.“

„Hm,“ řekl Mikael. „Lisbeth je velmi zvláštní děvče.“

„Má obrovské problémy navazovat vztahy s jinými lidmi. Hádal bych na nějakou formu Aspergerova syndromu nebo něco podobného. Když čtete klinické zprávy pacientů, kterým byl Asperger diagnostikován, najdete spoustu věcí, které na Lisbeth velmi dobře sedí, ale stejně tolik bodů, které na ni vůbec nesedí.“

Palmgren se na chvíli odmlčel.

„Lidem, kteří ji nechají na pokoji a chovají se k ní s respektem, by nikdy neublížila.“

Mikael přikývl.

„Ale není pochyb o tom, že má násilnickou povahu,“ řekl tichým hlasem Palmgren. „Když ji někdo vyprovokuje nebojí vyhrožuje, tak mu ten úder umí děsivým způsobem vrátit.“

Mikael znovu přikývl.

„Otázkou je, co uděláme teď,“ řekl Holger Palmgren.

„Teď najdeme Zalaščenka,“ odvětil Mikael.

Ve stejném okamžiku zaklepal na dveře Sivarnandan.

„Doufám, že neruším. Ale pokud se zajímáte o Lisbeth Salanderovou, tak byste si zřejmě měli pustit televizi a podívat se na zprávy.“

KAPITOLA 29

Středa 6. dubna až čtvrtek 7. dubna

Lisbeth Salanderová se třásla zuřivostí. Ráno si poklidně vyrazila do Bjurmanovy chaty. Od minulého večera se nedostala k počítači a neměla čas se dívat na zprávy v televizi. Byla připravena na to, že o poprasku na Stallarholmenu vyjde pár článků, ale naprosto nepočítala s mediální smrští, která se v televizi rozpoutala.

Miriam Wu je v nemocnici na Söderu, rozmlácená od blonďatého obra, který ji unesl před jejím bytem na Lundské ulici. Mimmin stav lékaři označili za vážný.

Zachránil ji Paolo Roberto. Pro Lisbeth bylo naprosto nepochopitelné, jak se Paolo mohl objevit v jakémsi skladišti u Nykvarnu. Jakmile prošel nemocničními dveřmi, vrhli se na něj novináři s žádostmi o rozhovor, ale Paolo věc nehodlal nijak komentovat. Jeho obličej vypadal, jako by absolvoval deset kol v ringu s rukama svázanýma na zádech.

V lese vedle místa, kam únosci zavezli Miriam Wu, byly nalezeny zahrabané tělesné pozůstatky dvou lidí. Večer bylo oznámeno, že policie objevila třetí místo, které bude třeba ohledat. V okolí se zřejmě nachází více hrobů.

A pak ta honička na Lisbeth Salanderovou.

Síť kolem ní se začala stahovat. Během dne policisté obklíčili chatovou kolonii u Stallarholmenu. Byla ozbrojená a nebezpečná. Postřelila jednoho z Pekelných andělů, možná dva. U Bjurmanovy chaty došlo k přestřelce. Večer se policie domnívala, že se jí zřejmě podařilo proklouznout a zmizet.

Vedoucí předběžného vyšetřování Richard Ekström svolal tiskovou konferenci. Na otázky odpovídal vyhýbavě. Ne, nemůže odpovědět na dotaz, zda Lisbeth Salanderová spolupracovala s Pekelnými anděly. Ne, nemůže potvrdit informace, že Lisbeth Salanderová byla viděna u budovy skladiště v Nykvarnu. Ne, neexistuje nic, co by naznačovalo, že se jednalo o vyřizování účtů v podsvětí. Ne, není potvrzeno, že jediným pachatelem enskedských vražd byla Lisbeth Salanderová – policie, prohlásil Ekström,

nikdy netvrdila, že je vrahem, pouze říkala, že po ní pátrá, aby ji mohla vyslechnout v souvislosti s vraždami.

Lisbeth Salanderová svraštila obočí. V policejním vyšetřování se zjevně muselo něco přihodit.

Lisbeth otevřela internet, přečetla si novinové zprávy a poté postupně prozkoumala harddisky státního zástupce Ekströma, Dragana Armanského a Mikaela Blomkvista.

V Ekströmově elektronické poště nalezla několik zajímavých informací, mimo jiné jednu krátkou zprávu od kriminálního inspektora Bublanského, odeslanou v 17.22. Zpráva obsahovala stručnou a zničující kritiku Ekströmova způsobu vedení předběžného vyšetřování. E-mail byl zakončen čímsi, co bylo možné nejspíše označit jako ultimátum. Bublanského zpráva byla sestavena z několika bodů. Vyžadoval následující: (a) aby kriminální inspektorka Sonja Modigová byla s okamžitou platností znovu povolána do vyšetřování, (b) aby byl hlavní cíl vyšetřování zaměřen na pátrání po alternativních pachatelích a (c) aby bylo zahájeno důkladné vyšetřování týkající se neznámého muže vystupujícího pod jménem Zala.

Obvinění vznesená proti Lisbeth Salanderové jsou založena na jediném závažném důkazu – na jejích otiscích prstů na vražedné zbrani. Jistě je vám jasné, že otisky dokazují pouze tolik, že Salanderová měla zbraň v ruce, ale naprosto nedokazují, že ze zbraně střílela, a tím méně to, že ji namířila na oběti vraždy. V současné situaci víme tolik, že do celého dramatu jsou zapleteni i další aktéři, že policie ze Södertälje našla v zemi dvě zahrabané mrtvoly a nyní prošetřuje další místo nálezu. Vlastníkem budovy skladu je sestřenice Carla-Magnuse Lundina. Je tedy zřejmé, že s tím Lisbeth Salanderová – bez ohledu na své násilnické sklony či správnost některého z jejích psychologických profilů – má sotva něco společného.

Bublanski skončil konstatováním, že pokud jeho požadavkům nebude vyhověno, bude nucen z vyšetřování odstoupit, a rozhodně to nehodlá udělat ve vší tichosti. Ekström odpověděl, ať Bublanski udělá, co bude považovat za správné.

Nanejvýš překvapivou informaci Lisbeth zjistila z harddisku Dragana Armanského. Z krátké výměny e-mailů mezi Draganem a účtárnou Milton Security vyplývalo, že podnik s okamžitou platností opustil Niklas

Eriksson. Zbývající dovolená mu bude proplacena a stejně tak tříměsíční odstupné. E-mail adresovaný ochrance obsahoval rozkaz, aby byl Eriksson okamžitě eskortován ke svému stolu, sbalil si své věci a poté byl z pracoviště vykázán. Technickému oddělení bylo elektronicky oznámeno, že končí platnost Erikssonovy vstupní karty.

Nejzajímavější však byla korespondence mezi Draganem Armanským a firemním advokátem Frankem Aleniem. Dragan se ho dotazoval, jak by mohl Lisbeth nejlépe pomoci v případě, že bude zatčena. Alenius zprvu odpověděl, že Milton Security nemá žádný důvod se angažovat v případě bývalé zaměstnankyně, která spáchala vraždu – firmě by spíše mohlo uškodit, kdyby se do něčeho takového zapletla. Armanskij mu vztekle odpověděl, že tvrzení o vině Lisbeth Salanderové je zatím nepodložené a že mu jde především o vyjádření podpory bývalé zaměstnankyni, o jejíž nevině je Armanskij osobně přesvědčen.

Lisbeth otevřela harddisk Mikaela Blomkvista a konstatovala, že od předchozího rána nic nenapsal a že svůj počítač ani neotevřel. Nebyly tam žádné novinky.

Sonny Bohman položil složku na konferenční stolek v kanceláři Dragana Armanského. Těžce dopadl na židli. Fräklund vzal složku a začal číst. Dragan Armanskij stál u okna a díval se na Staré Město.

„Zřejmě je to naše poslední zpráva. Ode dneška mám s vyšetřováním utrum," řekl Bohman.

„Ty za to nemůžeš," řekl Fräklund.

„Ne, nemůžeš za to," potvrdil Armanskij a posadil se. Veškerý materiál, kterým ho Bohman téměř dva týdny zásoboval, ležel na hromadě na konferenčním stolku.

„Odvedl jsi dobrou práci, Sonny. Mluvil jsem s Bublanským. Dokonce litoval, že o tebe přijde, ale kvůli Erikssonovi mu nic jiného nezbývalo."

„To je pohodě. Zjistil jsem, že se mi víc líbí v Milton Security než na Kungsholmenu."

„Můžeš to shrnout?"

„No, pokud šlo o nalezení Lisbeth Salanderové, tak jsme všichni totálně pohořeli. Vyšetřování bylo hodně zamotané, ozývala se spousta názorů, a Bublanski zřejmě neměl vyšetřovatele úplně pod kontrolou."

„Hans Faste…"

„Hans Faste je hajzlík. Ale problém nebyl jen Faste a zamotané vyšetřování. Bublanski se postaral, aby vyšetřovatelé prověřili veškeré

možnosti, jak jen to šlo. Ale Lisbeth Salanderová za sebou umí pěkně zamést stopy.“

„Tvým úkolem nebylo jen zadržet Salanderovou,“ skočil mu do řeči Armanskij.

„Ne, a jsem opravdu vděčný za to, že se o mém druhém úkolu nedozvěděl Niklas Eriksson. Měl jsem přece taky fungovat jako tvůj informátor a čmuchal a postarat se, aby Salanderová nebyla odsouzena neprávem.“

„A co si myslíš dnes?“

„Když jsme začínali, byl jsem si naprosto jistý, že to udělala. Dnes už ne. Už se objevilo tolik rozporuplných maličkostí…“

„Ano?“

„…že už ji nepovažuju za hlavní podezřelou. Stále více se přikláním k názoru, že na té Blomkvistově úvaze zřejmě něco bude.“

„Což znamená, že musíme najít nějakého alternativního pachatele. Musíme s vyšetřováním začít úplně od začátku,“ řekl Armanskij a nalil všem kolegům kávu.

Lisbeth Salanderová prožila jeden z nejhorších večerů svého života. Vzpomněla si na okamžik, kdy okénkem vhodila do Zalaščenkova vozu zápalnou bombu. V té chvíli byly noční můry ty tam a Lisbeth pocítila velký vnitřní klid. V životě musela řešit i jiné problémy, ale vždycky se týkaly jí samé a dokázala si s nimi poradit. Nyní šlo o Mimmi.

Mimmi leží rozmlácená v nemocnici na Söderu. Mimmi je naprosto nevinná. S ničím nemá vůbec nic společného. Jejím jediným zločinem bylo to, že zná Lisbeth Salanderovou.

Lisbeth proklínala sama sebe. Byla to její chyba. Přepadl ji pocit viny. Svou adresu tajila a důkladně se postarala o to, aby byla všemožně chráněná. A pak nalákala Mimmi, aby se nastěhovala na adresu, kterou všichni znali.

Jak mohla být tak nerozvážná?

Bylo to stejné, jako kdyby Mimmi takhle příšerně zmlátila ona sama. Lisbeth byla tak nešťastná, až jí do očí vhrkly slzy. Ale Lisbeth Salanderová nikdy nebrečí, takže si slzy otřela.

Kolem půl jedenácté pocítila takový neklid, že nemohla v bytě vydržet. Hodila na sebe bundu a zmizela do noci. Procházela postranními uličkami, dokud nedošla ke Kruhové ulici a nestanula na příjezdové cestě k Söderské nemocnici. Chtěla jít za Mimmi do pokoje, vzbudit ji a povědět, že všechno

bude dobré. Poté spatřila u Zinkenu modrý policejní majáček a zašla do příčné ulice, aby ji policie neobjevila.

Domů na Mosebacke dorazila těsně po půlnoci. Byla promrzlá, takže se svlékla a vlezla si do své postele z Ikea. Nemohla spát. V jednu hodinu vstala a nahá prošla temným bytem. Vešla do pokoje pro hosty, do kterého koupila postel a prádelník, ale nikdy do něj nevstoupila. Posadila se na podlahu, zády se opřela o zeď a zírala do tmy.

Lisbeth Salanderová má pokoj pro hosty. To je vtip!

Zůstala sedět na zemi do dvou hodin ráno, kdy ji roztřásla zima. Pak se dala do pláče. Nevzpomínala si, že by se jí někdy předtím přihodilo něco podobného.

O půl třetí ráno se Lisbeth Salanderová osprchovala a oblékla. Zapnula kávovar, udělala si obložené chleby a zapnula počítač. Otevřela si harddisk Mikaela Blomkvista. Překvapilo ji, že Mikael neaktualizoval svůj materiál, ale v noci neměla sílu o tom přemýšlet.

Vyšetřovací zpráva byla stále nedotčená a Lisbeth klikla na složku *Lisbeth Salanderová*. Ihned tam našla nový dokument s názvem *Lisbeth – DŮLEŽITÉ*. Podívala se na informace o dokumentu. Dokument byl vytvořen v 00.52 hodin. Poté ho otevřela a přečetla si ho.

Lisbeth, okamžitě se se mnou spoj. Tenhle příběh je tak děsný, že by mě to ani ve snu nenapadlo. Vím, kdo je Zalaščenko, a myslím, že vím, co se stalo. Mluvil jsem s Holgerem Palmgrenem. Pochopil jsem, jakou roli v tom sehrál Peter Teleborian a proč bylo tak důležité tě odklidit do dětské psychiatrické léčebny. Myslím, že vím, kdo zavraždil Daga a Miu. Taky se domnívám, že vím, proč to udělal, ale pořád mi chybí několik důležitých kousků skládanky. Nechápu, jakou roli v tom hrál Bjurman*. ZAVOLEJ MI. OKAMŽITĚ SE SE MNOU SPOJ. MŮŽEME TO VYŘEŠIT/Mikael*

Lisbeth si dokument přečetla dvakrát. Kalle Blomkvist nezahálel. Velkej Chytrej Bratříček. *Zasranej Velkej Chytrej Bratříček*. On si pořád myslí, že se na tom dá něco vyřešit.

Myslel to dobře. Chtěl jí pomoct.

Nepochopil však, že ať se stalo cokoli, její život skončil.

Skončil už před jejími třináctými narozeninami.

Existovalo jen jediné řešení.

Lisbeth otevřela nový dokument a snažila se napsat odpověď Mikaelu Blomkvistovi, ale myšlenky se jí mlely v hlavě a chtěla mu toho strašně moc říct.

Lisbeth Salanderová a zamilovaná. To je ale vtip!

Mikael se nikdy nesmí nic dozvědět. Nikdy mu neposkytne to zadostiučinění, aby se bavil jejími city.

Lisbeth dokument zrušila a zírala na prázdnou obrazovku. Ale Mikael si zaslouží trochu víc než její naprosté mlčení. Neochvějně stál na její straně jako věrný cínový vojáček. Lisbeth vytvořila nový dokument a napsala do něj jediný řádek.

Díky, že jsi zůstal mým přítelem.

Lisbeth musela napřed vyřešit několik logistických problémů. Použít vínovou Hondu stojící na Lundské ulici sice bylo lákavé, avšak zcela vyloučené. V laptopu státního zástupce Ekströma nebylo nic, co by naznačovalo, že někdo při policejním vyšetřování zjistil, že si koupila auto – zřejmě proto, že ho koupila nedávno a ještě nestačila vyřídit registraci a pojištění. Nemohla však spoléhat na to, že Mimmi při výslechu něco o autě neprozradila, a věděla, že Lundskou ulici občas hlídá policie.

O její motorce policie ví, takže dostat ji ze sklepní kóje na Lundské ulici by bylo ještě obtížnější. Navíc po několika téměř letně teplých dnech předpovídali meteorologové nestálé počasí a Lisbeth neměla nejmenší chuť projíždět se na motorce po kluzkých mokrých silnicích.

Mohla si přirozeně pronajmout vůz na jméno Irene Nesserová, ale bylo by to spojeno s určitým rizikem. Vždycky existovala možnost, že ji někdo pozná a jméno Irene Nesserové by už nemohla použít. Což by znamenalo katastrofu – byla to její zadní vrátka k cestě ze země.

Pak se Lisbeth na tváři objevil křivý úsměv. Samozřejmě tu byla další možnost. Otevřela počítač, zalogovala se do sítě Milton Security a proklikala se ke garážím s firemními auty, které měla na starost sekretářka v podnikové recepci. Firma Milton Security disponovala více než pětadevadesáti vozy s převahou hlídkových vozů ve firemních barvách. Většina z nich byla zaparkována v různých garážích po celém městě. Měla však i několik běžných civilních vozidel, která podle potřeby využívala pro služební cesty. Stála v podnikové garáži v hlavní budově u Stavidla. Prakticky vzato za rohem.

Lisbeth si prohlédla osobní složky zaměstnanců a zvolila si Marcuse Collandera, který právě odjel na dvoutýdenní dovolenou. Nechal na sebe

telefonní číslo do hotelu na Kanárských ostrovech. Lisbeth změnila jméno hotelu a přehodila číslice tak, aby se do hotelu nedalo dovolat. Poté do formuláře napsala poznámku, že posledním Collanderovým počinem ve službě bylo to, že nechal jeden z civilních vozů v servisu, jelikož zřejmě drhne spojka. Lisbeth si vybrala Toyotu Corollu s automatickou převodovkou, kterou použila již dříve, a do formuláře zaznamenala, že auto bude za týden zpět.

Nakonec pronikla až do systému a přeprogramovala hlídací kamery, kolem kterých bude muset projít. Mezi 04.30 a 05.00 by měly reprízovat to, co se stalo v uplynulé půlhodině, avšak se změněným časovým kódem.

Těsně před čtvrtou hodinou ranní měla zapakovaný batoh. Vzala si s sebou dvoje oblečení na převlečení, dvě nádobky se slzným plynem a nabitý paralyzér. Lisbeth pohlédla na dvě získané zbraně. Sandströmův Colt 1911 Government zavrhla a rozhodla se pro polský p-83 Wanad Sonnyho Nieminena, v jehož zásobníku chyběla jedna patrona. Zbraň byla štíhlejší a lépe seděla v ruce. Lisbeth ji zastrčila do kapsy u bundy.

Lisbeth zavřela svůj PowerBook, ale nechala ho ležet na psacím stole. Obsah harddisku převedla na šifrovaný internetový backup a poté vymazala celý harddisk pomocí programu, který sama vymyslela a který zaručoval, že jeho obsah nebude schopen zrekonstruovat žádný člověk na světě. Nepočítala s tím, že by PowerBook k něčemu potřebovala, a tahat ho s sebou by bylo příliš nepohodlné. Namísto toho si vzala svůj kapesní počítač Palm Tungsten.

Lisbeth se rozhlédla po pracovně. Měla pocit, že se do svého bytu na Mosebacke už nikdy nevrátí, a konstatovala, že tu po ní zůstalo pár tajemství, která by zřejmě měla zničit. Když však pohlédla na náramkové hodinky, uvědomila si, že je v časové tísni. Naposledy se rozhlédla kolem sebe a poté zhasla lampu na psacím stole.

Pěšky se vydala do Milton Security, kde prošla garážemi a vyjela výtahem do administrativního oddělení. V prázdných chodbách nikoho nepotkala a z nezamčené skříňky v recepci si bez sebemenších problémů odnesla klíčky od auta.

Během půl minuty byla zpět v garáži a s pípnutím otevřela bezpečnostní zamykání Corolly. Opřela se o sedadlo na místě pro řidiče, upravila jeho polohu a seřídila zpětné zrcátko. Garážové dveře otevřela svou starou vstupní kartou.

Těsně před půl pátou zatočila od Jižního Mälarstrandu k Západnímu mostu. Začalo svítat.

Mikael Blomkvist se vzbudil o půl sedmé ráno. Nenařídil si budík a spal jenom tři hodiny. Vstal, otevřel svůj iBook a otevřel složku *Lisbeth Salanderová*. Okamžitě našel její stručnou odpověď.

Díky, že jsi zůstal mým přítelem.

Mikael cítil, jak mu po zádech přejel mráz. To nebyla odpověď, ve kterou doufal. Znělo to jako věta na rozloučenou. *Lisbeth Salanderová sama proti celému světu.* Mikael šel do kuchyně, zapnul kávovar a pokračoval do koupelny. Natáhl si odřené džíny a uvědomil si, že v uplynulých týdnech nestihl vyprat a že nemá jedinou čistou košili. Pod šedé sako si oblékl vínové tričko.

Když si v kuchyni mazal chleba, zahlédl najednou na lince za mikrovlnkou záblesk nějakého kovu. Svraštil obočí, vyndal vidličku a vyšťoural svazek klíčů.

Klíče Lisbeth Salanderové. Našel je po tom přepadení na Lundské ulici a položil je na mikrovlnku spolu s její taškou přes rameno. Musely tam zapadnout. Zapomněl je dát Sonje Modigové, když si přišla pro tašku.

Mikael zíral na svazek klíčů. Tři velké a tři malé klíče. Tři velké klíče musely být od vchodu, od bytu a od bezpečnostní vložky. *Její byt.* K bytu na Lundské ulici se nehodily. Kde k čertu bydlí?

Mikael si podrobně prohlédl tři malé klíče. Jeden z nich patřil k zámku její lehké motorky Kawasaki. Další byl typický klíč od bezpečnostní schránky nebo od sejfu. Mikael zvedl třetí klíček. Byl označen číslem 24914. Najednou mu to došlo.

Poštovní schránka. Lisbeth Salanderová má poštovní schránku.

Mikael si otevřel telefonní seznam a prošel pošty na Södermalmu. Lisbeth bydlela na Lundské ulici. Ringen je příliš daleko. Možná Rohová ulice. Nebo Rosenlundská.

Mikael vypnul kávovar, nechal snídani snídaní a vyrazil Eričiným BMW do Rosenlundské ulice. Klíč se tam nehodil. Pokračoval k poště na Rohové ulici. Klíček se naprosto bez problémů hodil ke schránce 24914. Mikael ji otevřel a našel v ní dvaadvacet poštovních zásilek, které zastrčil do vnější přihrádky kabely na laptop.

Pokračoval dále po Rohové ulici, zaparkoval u místního kina a v kavárně Copacabana u Berglundské pláže se nasnídal. Zatímco čekal na své

caffé latte, prošel si obálky jednu po druhé. Všechny byly vystaveny na Wasp Enterprises. Devět dopisů bylo odesláno ze Švýcarska, osm z Kajmanských ostrovů, jeden z Normanských ostrovů a čtyři z Gibraltaru. Bez jakýchkoli skrupulí obálky otevřel. Jednadvacet dopisů obsahovalo pouze bankovní výpisy a zprávy o různých kontech a fondech. Mikael Blomkvist konstatoval, že Lisbeth Salanderová je setsakramentsky zazobaná.

Dvaadvacátý dopis byl silnější. Adresa byla psaná rukou. Na obálce bylo vytištěné logo, z něhož vyplývalo, že byl odeslán z Buchanan House na Queensway na Gibraltaru. Připojený lístek měl oficiální hlavičku, podle níž ho odeslal Jeremy S. MacMillan, *Solicitor*. Měl úpravný rukopis.

Jeremy S. MacMillan
Solicitor

Dear Ms Salander,
This is to confirm that final payment of your property has been concluded as of January 20. As agreed, I'm enclosing copies of all documentation but will keep the original set. I trust this will be to your satisfaction.

Let me add that I hope everything is well with you, my dear. I very much enjoyed the surprise visit you made last summer and, must say, I found your presence refreshing. I'm looking forward to, if needed, be of additional service.
Yours faithfully,
JSM

Dopis byl datován 24. ledna. Lisbeth Salanderová svou schránku zjevně příliš často nevybírala. Mikael si prohlédl přiloženou dokumentaci. Byla to kupní smlouva na byt v domě na Rybářské ulici u Mosebacke.

Poté se zakuckal kávou. Kupní cena byla dvacet pět milionů korun a nákup nemovitosti byl realizován dvěma platbami v intervalu dvanácti měsíců.

Lisbeth Salanderová spatřila podsaditého tmavovlasého muže, jak otvírá postranní vchod firmy Auto-Expert v Eskilstuně. Byla to garáž, opravna a autopůjčovna v jednom. Typický tuctový podnik. Bylo za deset minut sedm a podle ručně psané tabulky na dveřích otevírali v 7.30. Lisbeth přešla ulici, otevřela postranní vchod a vešla dovnitř. Muž ji zaslechl a obrátil se.

„Refik Alba?“ otázala se Lisbeth.

„Ano. Kdo jste? Ještě máme zavřeno.“

Lisbeth pozvedla P-83 Wanad Sonnyho Nieminena a oběma rukama namířila zbraň muži do obličeje.

„Nemám nejmenší chuť se s tebou handrkovat. Chci vidět seznam pronajatých vozů. A chci ho vidět hned. Máš na to deset vteřin.“

Refiku Albovi bylo čtyřicet jedna let. Byl Kurd narozený v Diyarbakiru a namířenou hlaveň už párkrát v životě viděl. Stál jako ochromený. Od chvíle, kdy mu vlezla do kanceláře tahle bláznivá ženská s pistolí v ruce, však nebylo o čem diskutovat.

„V počítači,“ řekl Alba.

„Tak ho zapni.“

Muž poslechl.

„Co je za těmihle dveřmi?“ zeptala se Lisbeth, zatímco muž spouštěl počítač a rozsvítila se obrazovka.

„To je jen šatna.“

„Otevři ty dveře.“

V šatně bylo několik kombinéz.

„Fajn. Bez řečí si tam vlez, abych ti nemusela ublížit.“

Muž poslechl bez protestů.

„Dej svůj mobil na podlahu a kopni ho směrem ke mně.“

Muž učinil, co mu řekla.

„Dobře. Teď ty dveře zase zavři.“

Počítač byl hotová starožitnost s nainstalovanými Windows 95 a harddiskem 280 MB. Trvalo celou věčnost, než se otevřel dokument v Excelu se záznamy o pronájmech vozů. Lisbeth konstatovala, že bílé Volvo, kterým jel blonďatý obr, bylo pronajato dvakrát. Poprvé na dva týdny v lednu a poté od prvního března. Zatím ještě nebylo vráceno. Jednalo se o dlouhodobý pronájem a obr platil průběžné týdenní poplatky.

Jmenoval se Ronald Niedermann.

Lisbeth pohlédla na desky na poličce nad počítačem. Jedny měly na hřbetě ozdobný nápis LEGITIMACE. Lisbeth desky sundala a listovala jimi až k Ronaldu Niedermannovi. Při lednovém pronájmu se legitimoval pasem a Refik Alba si od něj pořídil kopii. Lisbeth okamžitě poznala blonďatého obra. Podle pasu byl Němec, starý třicet pět let a narozený v Hamburku. Skutečnost, že si Refik Alba pořídil fotokopii pasu, znamenala, že Ronald Niedermann byl běžný zákazník a žádný kamarádíček, který si příležitostně vypůjčil auto.

Úplně dole na okraj si Refik Alba poznamenal číslo obrova mobilního telefonu a poštovní schránky v Göteborgu.

Lisbeth dala desky zpět a vypnula počítač. Rozhlédla se kolem a na zemi u vchodových dveří objevila gumový klín. Sebrala ho, zamířila k šatně a hlavní pistole zaklepala na dveře.

„Slyšíš mě tam vevnitř?“

„Ano.“

„Víš, kdo jsem?“

Ticho.

Musel by být slepý, kdyby mě nepoznal.

„Fajn. Takže víš, kdo jsem. Bojíš se mě?“

„Ano.“

„Nemusíte se mě bát, pane Albo. Nechci vám ublížit. Za chvilku budu hotová. A omlouvám se za způsobené potíže.“

„Ach… dobře.“

„Máte tam uvnitř dost vzduchu na dýchání?“

„Ano… co vlastně chcete?“

„Chtěla jsem se podívat, jestli si tu před dvěma lety nepůjčila auto jedna žena,“ zalhala Lisbeth. „Ale nenašla jsem to, co jsem hledala. Vy za to nemůžete. Za pár minut odsud zmizím.“

„Dobře.“

„Dám pod dveře od šatny gumový klín. Dveře jsou dost tenké na to, abyste je dokázal vyrazit, ale chvilku vám to potrvá. Nemusíte volat policii. Už mě nikdy neuvidíte, takže můžete otevřít jako obyčejně a předstírat, že se tohle nikdy nestalo.“

Pravděpodobnost, že by muž nezavolal na policii, byla téměř nulová, ale neuškodí mu dát nějakou možnost, o které bude moct přemýšlet. Lisbeth vyšla ven a zamířila za roh ke své Toyotě, kde se okamžitě proměnila v Irene Nesserovou.

Měla vztek, že nezískala žádnou skutečnou adresu blonďatého obra s názvem ulice, nejlépe ve Stockholmu, ale poštovní schránku na druhém konci země. Jiné vodítko však neměla. *Tak fajn. Vzhůru do Göteborgu.*

Lisbeth zamířila k výjezdu na rychlostní komunikaci E20 a zahnula západně směrem na Arbogu. Zapnula rádio, ale zprávy právě skončily a ozvala se nějaká komerční stanice. Poslouchala, jak David Bowie zpívá *putting out fire with gasoline*. Neměla ani ponětí o tom, kdo to zpívá nebo co je to za písničku, ale ta slova jí připadala prorocká.

KAPITOLA 30

Čtvrtek 7. dubna

Mikael pohlížel na vstupní dveře domu na Rybářské ulici číslo devět na Mosebacke. Jednalo se o vchod na jednu z nejexkluzivnějších a nejdiskrétnějších adres ve Stockholmu. Mikael strčil klíč do dveří. Zapadl tam dokonale. Informační tabule na schodišti mu příliš nepomohla. Mikael předpokládal, že dům většinou tvoří podnikové místnosti, ale zdálo se, že v něm budou i obyčejné soukromé byty. Nijak ho nepřekvapilo, když na informační tabuli nenašel Lisbethino jméno, ale pořád se mu zdálo nepravděpodobné, že by právě toto měl být její úkryt.

Mikael procházel jedno patro za druhým a četl si jmenovky na dveřích. Nikde nezazvonil. Poté došel do posledního patra a přečetl si na dveřích jméno *V. Kulla*.

Mikael se popadl za čelo. Najednou se usmál. Předpokládal, že volba jména nebyla narážkou na něj, spíše se jednalo o jeho soukromou ironickou úvahu – ale kde jinde by měl *Kalle Blomkvist* hledat Lisbeth Salanderovou?

Stiskl domovní zvonek a minutu čekal. Pak vytáhl klíče, otevřel bezpečnostní vložku a poté vstupní dveře.

Ve stejném okamžiku, kdy vešel do bytu, se rozhoukal bezpečnostní alarm.

Lisbeth Salanderové začal pípat mobilní telefon právě ve chvíli, kdy se nacházela na rychlostní silnici E20 u Glanshammaru těsně před Örebro. Okamžitě přibrzdila a zamířila k odpočívadlu u krajního pruhu. Vytáhla z kapsy u bundy svůj Palm a připojila ho k mobilu.

Kdosi před patnácti vteřinami otevřel dveře jejího bytu. Alarm nebyl napojen na žádnou bezpečnostní agenturu. Jeho jediným úkolem bylo varovat ji osobně v případě, že by se dovnitř někdo vloupal nebo otevřel dveře. Po třiceti vteřinách se měl alarm vypnout a nezvanému hostu se mělo dostat nepříjemného překvapení v podobě bomby naplněné barvou namontované u dveří. Bomba vyhlížela jako požární přístroj. Lisbeth se vyčkávavě usmála a odpočítávala vteřiny.

Mikael Blomkvist frustrovaně zíral na displej poplašného zařízení na dveřích. Z jakéhosi důvodu mu ani nepřišlo na mysl, že by byt mohl být opatřen alarmem. Viděl, jak vteřinový měřič odtikává. V *Miléniu* by se alarm spustil v případě, pokud někdo během třiceti vteřin nevymačkal čtyřmístný číselný kód; a brzy poté by se tam objevil párek svalnatých poskoků od bezpečnostní agentury.

Jeho prvním impulsem bylo zavřít dveře a rychle odsud zmizet. Ale zůstal stát jako přimražený.

Čtyři číslice. Náhodně se mu je najít určitě nepodaří.

25-24-23-22…

Zatracená Pipi Dlou…

19-18…

Jaký kód bys použil ty?

15-14-13…

Mikael cítil vzrůstající paniku.

10-9-8…

Poté zvedl ruku a zoufale stiskl jedinou kombinaci, na kterou dokázal přijít. Číslo 9277. Byly to číslice, které na klávesnici mobilního telefonu odpovídaly písmenům WASP.

K Mikaelovu velikému překvapení odečítání skončilo šest vteřin před spuštěním poplachu. Poté alarm naposledy pípl, displej se vynuloval a rozsvítilo se zelené světlo.

Lisbeth vyvalila oči. Myslela, že špatně vidí, a třásla kapesním počítačem, což bylo – jak si uvědomila – zcela iracionální. Odečet se zastavil šest vteřin před odjištěním bomby s barvou. V dalším okamžiku se vynuloval displej.

To není možné.

Ten kód kromě ní nikdo na světě nezná. Alarm nebyl napojen na žádnou bezpečnostní agenturu.

Jak to?

Nedokázala si vysvětlit, jak je to možné. Policie? Ne. Zala? Vyloučeno.

Lisbeth stiskla na mobilu telefonní číslo a čekala, dokud se nepřipojí sledovací kamera a nevyšle na její mobil snímky s nízkým rozlišením. Kamera byla nenápadně umístěna na stropě v hale, kde vypadala jako čidlo požárního poplachu a každou vteřinu pořídila jeden snímek. Lisbeth si celou sekvenci přehrála od nuly – od okamžiku, kdy se otevřely dveře a aktivovalo se poplašné zařízení. Pak se jí na tváři pozvolna rozhostil křivý úsměv, když viděla Mikaela Blomkvista, kterému se po téměř půlminutové

trhavé pantomimě konečně podařilo vymačkat správný kód a poté se opřel o veřeje s takovým výrazem v tváři, jako by právě prodělal srdeční infarkt.

Zasranej Kalle Blomkvist ji vypátral.

Měl klíče, které ztratila na Lundské ulici. Byl dost chytrý na to, aby si zapamatoval, že *Wasp* je její internetová přezdívka. A pokud našel její byt, zřejmě si dokonce spočítal i to, že je majetkem Wasp Enterprises. A zatímco na něj Lisbeth hleděla, začal se Mikael trhavě pohybovat po hale a brzy zmizel z dosahu objektivu.

Do prdele. Jak jsem mohla být takhle neprozíravá! A proč jsem tam nechala… teď budou její tajemství před pátravýma očima Mikaela Blomkvista nechráněná.

Po dvouminutovém přemýšlení se Lisbeth rozhodla, že na tom už nezáleží. Vymazala celý harddisk. To je důležité. Možná je dokonce i trochu výhoda, že její úkryt vyčenichal Mikael Blomkvist. Už znal více jejích tajemství než jakýkoli jiný člověk na světě. Pan Chytrý udělá, co je správné. Nezaprodá ji. Alespoň v to doufala. Lisbeth zařadila rychlost a zamyšleně pokračovala směrem k Göteborgu.

Když Malin Erikssonová o půl deváté dorazila do práce, potkala na schodech *Milénia* Paola Roberta. Okamžitě ho poznala, představila se a pustila ho do redakce. Paolo povážlivě kulhal. Malin ucítila vůni kávy a konstatovala, že Erika Bergerová je už v práci.

„Ahoj, Bergerová! Děkuju ti, že jsi mě tak rychle přijala," řekl Paolo.

Erika si pobaveně prohlížela jeho sbírku boulí a modřin v obličeji, poté se k němu nahnula a políbila ho na tvář.

„Vypadáš vážně příšerně," řekla Erika.

„Nosní kost jsem měl zlomenou už předtím. Kdepak máš Blomkvista?"

„Zase si někde hraje na detektiva a hledá souvislosti. Jako obvykle se s ním absolutně nedá komunikovat. Kromě jednoho podivného e-mailu, co poslal v noci, jsem o něm od včerejšího rána neslyšela. Díky, že jsi… no, prostě díky."

Erika ukázala na jeho obličej.

Paolo Roberto se rozesmál.

„Dáš si kafe? Říkal jsi, že mi chceš něco povědět. Malin, posaď se k nám."

Všichni se usadili do pohodlných židlí pro hosty v Eričině pracovně.

„Serval jsem se s tím blonďatým parchantem. Už jsem Mikaelovi říkal, že to jeho boxování nestálo za zlámanou grešli. Ale bylo legrační, že se

celou dobu stavěl do obranné pozice, zatínal pěsti a poskakoval dokolečka přesně jako boxer. Zřejmě opravdu někde trénoval.“

„Mikael to říkal včera do telefonu,“ prohlásila Malin.

„Ten obrázek mi prostě nešel z hlavy, a když jsem včera odpoledne přišel domů, posadil jsem se k počítači a rozeslal e-maily do všech boxerských klubů v Evropě. Popsal jsem jim, co se stalo, a přidal jsem co možná nejpodrobnější popis toho kluka.“

„Fajn.“

„A myslím, že to mám.“

Paolo položil na stůl před Eriku a Malin nafaxovaný obrázek. Zřejmě byl pořízený při nějakém tréninku v boxerské hale. Stáli tam dva boxeři a naslouchali instrukcím od obtloustlého staršího muže v koženém klobouku s úzkou krempou, oblečeného do tréninkového overalu. Kolem ringu bylo asi půl tuctu osob a naslouchalo. V pozadí stál vysoký chlapík s krabicí v náručí. Vypadal jako skin s oholenou hlavou. Byl zakroužkovaný fixou.

„Snímek je sedmnáct let starý. Ten chlapec v pozadí se jmenuje Ronald Niedermann. Tehdy mu bylo osmnáct let, takže dnes mu bude kolem pětatřiceti. Přesně odpovídá obrovi, který unesl Miriam Wu. Nemůžu stoprocentně potvrdit, že je to on. Ta fotka už je dost stará a kvalita není nic moc. Ale můžu říct tolik, že jsou si hodně podobní.“

„Odkud ten snímek máš?“

„Dostal jsem odpověď z klubu Dynamic v Hamburku. Od jednoho trenéra veterána, jmenuje se Hans Münster.“

„No a?“

„Na konci osmdesátých let Ronald Niedermann rok boxoval za jejich klub. Nebo lépe řečeno se pokoušel za klub boxovat. Ten e-mail mi přišel dnes ráno, takže jsem hned zavolal Münsterovi a pak jsem šel sem. Abych shrnul, co jsem se dozvěděl… Ronald Niedermann je z Hamburku a v osmdesátých letech se paktoval se skiny. Má o pár let staršího bratra, velice schopného boxera, a právě díky němu se do klubu dostal. Niedermann má strašlivou sílu a naprosto výjimečnou tělesnou konstrukci. Münster říkal, že se nikdy nesetkal s nikým, kdo by měl tak tvrdý úder, ani mezi elitou. Několikrát měřili sílu úderu a vždycky skončil zcela mimo běžnou stupnici.“

„Podle toho, co říkáš, mohl jako boxer udělat kariéru,“ řekla Erika.

Paolo Roberto potřásl hlavou.

„Podle Münstera nebyl v ringu k ničemu. Z několika důvodů. Za prvé se nedokázal naučit boxovat. Stál na místě a dával silné, ale špatně mířené údery. Byl neskutečně neohrabaný a to naprosto odpovídá chlapíkovi, se

kterým jsem si to rozdal v Nykvarnu. Ale co bylo ještě horší, neuvědomoval si vlastní sílu. Občas někomu při tréninku vrazil ránu, která dotyčnému způsobila vážné zranění. Na denním pořádku byly zlomené nosy, prasklé čelisti a naprosto zbytečná zranění. Prostě tam už nemohl zůstat.“

„Uměl boxovat, a přece ne,“ řekla Malin.

„Přesně. Ale hlavní důvod, kvůli kterému musel skončit, byl čistě zdravotní.“

„Co tím myslíš?“

„Zdálo se, že ten kluk je prostě nezranitelný. Vůbec nezáleželo na tom, kolik ran schytal, jen se otřásl a pokračoval. Ukázalo se, že trpí hodně vzácnou chorobou, jmenuje se *kongenitální analgezie*.“

„Kongenitální… co?“

„Analgezie.“

„Vyhledal jsem si to. Je to dědičná genetická porucha, která znamená, že transmitery v nervových zakončeních nefungují, jak by měly. Není schopen cítit bolest.“

„Prokristapána. Vždyť to by pro boxera mohl být zlatý důl.“

Paolo Roberto potřásl hlavou.

„Naopak. Je to téměř životu nebezpečná nemoc. Většina pacientů s vrozenou necitlivostí k bolesti umírá v relativně nízkém věku, mezi dvacátým a pětadvacátým rokem. Bolest je poplašný systém našeho těla, který nám říká, že něco není v pořádku. Když položíš ruku na horkou plotnu, tak tě to bude bolet a ruku co nejrychleji stáhneš. Pokud ale trpíš touhle nemocí, tak si ničeho nevšimneš, dokud neucítíš smrad spáleného masa.“

Malin a Erika na sebe pohlédly.

„A tohle myslíš vážně?“ zeptala se Erika.

„Smrtelně. Ronald Niedermann necítí vůbec nic, takže je neustále jakoby ve stavu silného lokálního umrtvení. On přežil, protože v jeho případě tuhle poruchu vyrovnaly jiné genetické předpoklady. Má pozoruhodnou tělesnou stavbu, mimořádně vyvinutou kostru a díky tomu je skoro nezranitelný. Má neuvěřitelnou sílu. A rychle a dobře se mu hojí rány.“

„Začínám chápat, že ten tvůj zápas musel stát za to.“

„Jo. Nechtěl bych si to zopakovat. Jediné, co na něj trochu zapůsobilo, bylo to, když ho Miriam Wu nakopla mezi nohy. Opravdu na pár vteřin klesl na kolena… což bylo určitě způsobeno tím, že rány tohoto typu

souvisejí s nějakým druhem motoriky – protože žádnou bolest necítil. A věřte mi – kdybych podobný kopanec schytal já, bylo by v tu ránu po mně.“

„Ale jak jsi ho vůbec mohl porazit?“

„Lidé s touhle chorobou jsou samozřejmě stejně zranitelní jako ostatní. Předpokládejme, že Niedermann má kostru z betonu. Ale když jsem ho vzal zezadu po hlavě prknem, tak se složil. Zřejmě měl otřes mozku.“

Erika pohlédla na Malin.

„Hned to zavolám Mikaelovi,“ řekla Malin.

Mikael slyšel zvonit svůj mobilní telefon, ale byl tak otřesený, že ho zvedl až po pátém zazvonění.

„Tady je Malin. Paolo Roberto si myslí, že identifikoval toho blonďatého obra.“

„Dobře,“ řekl nepřítomně Mikael.

„Kde jsi?“

„To bych těžko vysvětloval.“

„Jsi nějaký divný.“

„Promiň. Co jsi říkala?“

Malin Mikaelovi shrnula Paolovo vyprávění.

„Fajn,“ řekl Mikael. „Jděte po tom a mrkněte se, jestli ho nenajdete v nějakém registru. Myslím, že to spěchá. Zavolej mi na mobil.“

K Malininu překvapení Mikael bez rozloučení přerušil rozhovor.

V onom okamžiku stál Mikael u okna a pozoroval nádherný široký výhled od Starého Města až k Saltsjönu. Připadal si ochromený a byl téměř v šoku. Prošel si Lisbethin byt. Napravo od haly měla kuchyň. Pak následoval obývací pokoj, pracovna, ložnice a nakonec pokoj pro hosty, který zřejmě nikdy nikdo nepoužil. Matrace byla stále zatavená v umělohmotném obalu a nebylo tam žádné povlečení. Všechen nábytek byl úplně nový a čistý, právě dodaný z Ikea.

V tom však problém nebyl.

Mikaelem otřáslo to, že si Lisbeth koupila bývalou noclehárnu Percyho Barnevika za dvacet pět milionů korun. Celková rozloha bytu byla asi tři sta padesát metrů čtverečních.

Mikael procházel pustými a téměř strašidelně prázdnými chodbami a sály se vzorovanou parketovou podlahou, skládanou ze tří druhů dřeva, a se značkovými tapetami Tricia Guild, o kterých si nadšeně mumlávala Erika Bergerová. V centru bytu se nacházela úžasná světlá společenská místnost s otevřenými krby, v nichž Lisbeth zjevně nikdy netopila. Byt měl obrovský balkon s nádherným výhledem. Byla v něm prádelna, sauna, tělocvična,

sklad a koupelna s vanou velikosti King Size. Byt měl dokonce i vinný sklípek, který byl prázdný až na láhev portského vína Quinta do Noval – *National!* – ročník 1976. Mikael si stěží dokázal představit Lisbeth Salanderovou se sklenkou portského v ruce. Za chvíli pochopil, že se jednalo o luxusní uvítací dárek od realitního makléře.

Kuchyň měla veškeré myslitelné vybavení, soustředěné kolem lesknoucího se francouzského sporáku pro gourmety Corradi Chateau 120, o němž Mikael nikdy předtím neslyšel a na kterém si zřejmě Lisbeth Salanderová vařila vodu na čaj.

Naproti tomu s respektem se zahleděl na stolní automat na espreso, stojící na zvláštní polici. Lisbeth měla přístroj značky Jura Impressa X7 s připojeným chladičem na mléko. I tento přístroj vypadal zcela nepoužitě a zřejmě byl v kuchyni již tehdy, když byt koupila. Mikael věděl, že Jura je Rolls-Roycem ve světě kávovarů – profesionální přístroj pro domácí použití, který stál skoro sedmdesát tisíc korun. Sám měl espresovač mnohem běžnější značky, který koupil v John Wall a který ho stál asi tři a půl tisíce – což byla jedna z mála extravagancí, kterou si ve své domácnosti kdy dopřál.

V lednici byla otevřená krabice mléka, sýr, máslo, kaviár a poloprázdná sklenice kyselých okurek. Ve spíži našel čtyři poloprázdné lahvičky s vitamíny, pytlíky s čajem, kávu do běžného tuctového kávovaru stojícího na lince, dvě šišky chleba a sáček sucharů. Na kuchyňském stole stál košík s jablky. V mrazáku objevil gratinovanou rybu a tři slaninové koláče. To byly veškeré potraviny, které Mikael v bytě našel. V pytli na odpadky pod kuchyňskou linkou vedle luxusního sporáku bylo několik prázdných obalů od laciné pizzy.

Veškeré uspořádání postrádalo jakékoli proporce. Lisbeth si ulila několik miliard a koupila si byt, kde měla místo pro celý královský dvůr. Stačily jí však jen tři pokoje, které si zařídila. Zbývající prostory zůstaly pusté a prázdné.

Mikael zakončil prohlídku uprostřed její pracovny. V celém bytě nebyla jediná květina. Na stěnách chyběly obrazy nebo plakáty. Nikde nenašel ani jedinou ozdobnou věcičku, svícen nebo upomínkovou cetku, která by byt nějak zútulnila nebo kterou by si Lisbeth ze sentimentality schovala.

Zatracený Zalaščenko.

Poté se Mikael posadil k jejímu psacímu stolu a otevřel desky s Björckovým vyšetřovacím protokolem z roku 1991. Ještě ani nepřečetl veškerý materiál, a už vypěnil a pokoušel se dát si vše dohromady.

Otevřel Lisbethin PowerBook se 17palcovým displejem, harddiskem 200 GB a pamětí 1 000 MB RAM. Počítač byl úplně prázdný. Lisbeth po sobě důkladně uklidila. To nevěstilo nic dobrého.

Mikael otevřel její psací stůl a okamžitě objevil Colt 1911 Government Single ráže 9 mm, který Lisbeth odebrala novináři Peru-Åkovi Sandströmovi, o čemž však Mikael neměl ani tušení. K písmenu S se na seznamu zákazníků dosud nedostal.

Poté našel cédéčko se jménem Bjurman.

Zastrčil ho do svého iBooku a s hrůzou si přehrál část filmu. Mlčky seděl a naprosto šokovaně se díval, jak Bjurman Lisbeth zneužil, znásilnil a skoro zabil. Bylo zjevné, že film byl nahrán skrytou kamerou. Mikael si nepřehrál celý film, jen přeskakoval mezi jednotlivými částmi, přičemž jedna byla horší než druhá.

Bjurman.

Poručník Lisbeth Salanderové svou svěřenku znásilnil a ona si celou událost nahrála do nejmenších podrobností. Z digitální datace vyplývalo, že film byl nahrán před dvěma lety. To bylo ještě předtím, než ji poznal. Několik dalších kousků skládanky zapadlo na své místo.

Björck a Bjurman společně se Zalaščenkem v sedmdesátých letech.

Zalaščenko, Lisbeth Salanderová a Molotovův koktejl vyrobený na začátku devadesátých let z krabice od mléka.

Poté opět Bjurman, nyní jako její poručník po Holgeru Palmgrenovi. Kruh se uzavřel. Bjurman napadl svoji svěřenku. Věřil, že je to psychicky narušená a bezbranná dívka, ale Lisbeth Salanderová se uměla bránit. Byla to osobnost, která už ve dvanácti letech vyhlásila boj přeběhlému profesionálnímu vrahovi z GRU a udělala z něj na zbytek života mrzáka.

Lisbeth Salanderová byla žena, jež nenáviděla muže, kteří nenávidí ženy.

Mikael znovu zavzpomínal na časy v Hedeby, kdy se s ní seznámil. Bylo to několik měsíců po tomhle znásilnění. Nevzpomínal si z její strany na jediné slovo, které by naznačovalo, že se jí něco podobného přihodilo. Vlastně mu toho o sobě moc neprozradila. Mikael si vůbec nedokázal představit, co provedla s Bjurmanem – ale nezabila ho. *To je dost divné.* To už by byl Bjurman pod drnem před dvěma lety. Musela ho držet v šachu něčím, co si nedokázal představit. Pak Mikaelovi došlo, že nástroj, kterým Bjurmana ovládala, má před sebou na stole. To cédéčko. Dokud ho měla, byl Bjurman jen jejím bezmocným otrokem. A Bjurman se obrátil na toho, s kým se cítil být spřízněný. Na Zalaščenka. Na jejího největšího nepřítele. Na jejího otce.

Pak se spustil celý řetězec událostí. Bjurman byl zastřelen a následovali Dag Svensson a Mia Bergmanová.

Ale jak…? Proč se pro ně Dag Svensson stal hrozbou?

A najednou Mikael pochopil, co se v Enskede *muselo* odehrát.

V dalším okamžiku Mikael našel na zemi pod oknem nějaký papír. Lisbeth si vytiskla stránku, zmačkala ji do kuličky a odhodila. Mikael ji rozprostřel. Byla to stránka z internetového vydání večerníku *Aftonbladet* o únosu Miriam Wu.

Mikael nevěděl, jakou roli – pokud vůbec nějakou – v tomto dramatu sehrála Miriam kromě toho, že byla jedním z mála Lisbethiných přátel. Možná její jediná přítelkyně. Lisbeth jí přenechala svůj starý byt. A Miriam teď leží rozmlácená v nemocnici.

Niedermann a Zalaščenko.

Napřed její máma. Pak Miriam Wu. Lisbeth musí být bez sebe nenávistí.

Strašněji vyprovokovali.

A Lisbeth teď vyrazila na hon.

Kolem poledního se Draganu Armanskému ozval rehabilitační ústav v Erstě. Už dlouho čekal na telefon od Holgera Palmgrena, ale sám se s ním nespojil. Děsil se okamžiku, kdy mu bude muset oznámit, že je Lisbeth Salanderová bez jakýchkoli pochybností vinna. Nyní měl každopádně příležitost mu povědět, že o její vině existují odůvodněné pochybnosti.

„Tak jak daleko jste došel?“ otázal se Holger Palmgren bez úvodních zdvořilostních frází.

„S čím?“ podivil se Armanskij.

„S vyšetřováním případu Lisbeth Salanderové.“

„A proč si myslíte, že něco takového podnikám?“

„Nemařte můj čas.“

Armanskij si povzdechl.

„Máte pravdu,“ řekl.

„Chci, abyste mě navštívil,“ řekl Palmgren.

„Dobře. Můžu za vámi zajet o víkendu.“

„To se mi nehodí. Chci, abyste přijel dnes večer. Máme si o čem povídat.“

Mikael si v kuchyni Lisbeth Salanderové udělal kávu a obložené chleby. Tak napůl doufal, že najednou uslyší zarachotit v zámku její klíče. Ale byly

to marné naděje. Vymazaný harddisk v jejím PowerBooku naznačoval, že svůj úkryt opustila nadobro. Našel její adresu moc pozdě.

O půl třetí odpoledne ještě seděl za Lisbethiným psacím stolem. Třikrát si přečetl Björckův vyšetřovací protokol-neprotokol. Byl formulován jako zpráva jakémusi bezejmennému nadřízenému. Doporučení bylo jednoduché. Najít nějakého psychiatra, co dostane Salanderovou na několik dalších let do cvokárny. Vždyť ta dívka je nepochybně narušená, čemuž nasvědčuje její chování.

Mikael měl v úmyslu věnovat v nejbližší budoucnosti Björckovi i Teleborianovi hodně času. Těšil se na to. Pak mu zapípal mobil a přerušil jeho sled myšlenek.

„Ještě jednou ahoj. Tady Malin. Myslím, že něco mám."

„Co?"

„Ve švédském seznamu občanů žádný Ronald Niedermann neexistuje. Není v telefonním seznamu, na seznamu plátců daně ani v automobilovém registru, prostě vůbec nikde."

„Aha."

„Ale je tu. V roce 1998 si v obchodním rejstříku zaregistroval akciovou společnost. Jmenuje se KAB Import AB a jako adresa je uvedená nějaká poštovní schránka v Göteborgu. Ten podnik se zabývá dovozem elektroniky. Předseda představenstva se jmenuje Karl Axel Bodin. Tedy KAB, narozený v roce 1941."

„Nějak mi to nezapaluje."

„Ani mně. Představenstvo se skládá z jednoho účetního, co dělá pro pár tuctů dalších podniků účetní uzávěrky. Zřejmě daňový poradce pro menší firmy. Ale ten podnik se od začátku vůbec nehýbe."

„Hm."

„Třetím členem představenstva je osoba jménem R. Niedermann. Je tam rok narození, ale nic jiného. Takže nemá ve Švédsku žádné rodné číslo. Narodil se 18. ledna 1970 a je veden jako zástupce firmy na německém trhu."

„Dobře, Malin. Moc dobře. Je tam kromě té poštovní schránky nějaká adresa?"

„Ne, ale já jsem Karla Axela Bodina vypátrala. Je evidovaný v seznamu občanů v západním Švédsku a bydliště má na adrese poštovní schránka 612, Gosseberga. Našla jsem si to, zřejmě jde o nějakou zemědělskou usedlost kousek od Nossebro severovýchodně od Göteborgu.

„Co o něm víme?"

„Před dvěma lety přiznal roční příjem 260 000 korun. Podle našich kamarádů od policie nemá v trestním rejstříku žádný záznam. Má zbrojní pas na kulovnici na losy a na brokovnici. Vlastní dvě auta, Ford a Saab, v obou případech jde o starší modely. Žádné dluhy. Je svobodný a považuje se za zemědělce."

„Takže anonymní chlapík, který nikdy neměl oplétačky se zákonem."

Mikael se na několik vteřin zamyslel. Poté se musel rozhodnout.

„Ještě jedna věc. Dnes ti několikrát volal Dragan Armanskij z Milton Security."

„Fajn. Díky, Malin. Zavolám ti."

„Mikaeli… je všechno v pořádku?"

„Ne, nic není v pořádku. Ozvu se."

Mikael věděl, že udělal chybu. Jako řádný občan by teď měl zvednout sluchátko a zavolat Bublanskému. Ale pokud by to udělal, musel by mu buď povědět pravdu o Lisbeth Salanderové, nebo by se ocitl v ožehavé situaci plné polopravd a zamlčování. Ale v tom problém nebyl.

Lisbeth Salanderová jde po Niedermannovi a Zalaščenkovi. Mikael nevěděl, jak daleko se už dostala, ale pokud on s Malin dokázali najít poštovní schránku 612 v Gosseberze, pak to jistě dokázala i Lisbeth Salanderová. Takže Lisbeth je s velkou pravděpodobností na cestě do Gossebergy. To byl další přirozený krok.

Pokud by Mikael zavolal na policii a pověděl jim, kde se skrývá Niedermann, musel by jim také říct, že tam zřejmě jede i Lisbeth Salanderová. Policie po ní vyhlásila pátrání kvůli podezření ze spáchání tří vražd a střelbě u Stallarholmenu. Což by znamenalo, že by nasadili zásahovou jednotku nebo jiný podobný útvar, aby ji zadrželi.

A Lisbeth Salanderová by s největší pravděpodobností byla v násilnickém rozpoložení.

Mikael si vzal papír a tužku a sepsal si seznam věcí, které nesmí a nechce sdělit policii.

Napřed napsal slovo *Adresa*.

Lisbeth věnovala velké úsilí tomu, aby si obstarala tajnou adresu. Na ní si žila svůj vlastní život a skrývala tam svá tajemství. Neměl v úmyslu ji prozradit.

Pak si napsal jméno *Bjurman* a za něj vykřičník.

Pohlédl na cédéčko na stole před sebou. Bjurman Lisbeth znásilnil. Skoro ji zavraždil a hrubě zneužil svou pozici poručníka. O tom nebylo nejmenších pochyb. Měl by ukázat, co to bylo za svini. Ale bylo v tom etické dilema. Lisbeth Bjurmana na policii neudala. Stála by o to, aby ji

vláčeli masmédii kvůli policejnímu vyšetřování, při němž by se za několik hodin dostaly na veřejnost ty nejintimnější podrobnosti? To by mu nikdy neodpustila. Cédéčko bylo důkazní materiál a záběry z něj by se ve večerních báječně vyjímaly.

Mikael chvíli přemýšlel a poté se rozhodl, že rozhodnutí v této záležitosti je Lisbethina věc. Ale pokud se její byt podařilo vypátrat jemu, jistě se totéž dříve či později podaří i policii. Zastrčil cédéčko do přihrádky v tašce.

Poté napsal *Björckovo vyšetřování*. Protokol z roku 1991 podléhal utajení. Vrhl světlo na všechny tehdejší události. Jmenovitě uváděl Zalaščenka a vysvětloval Björckovu roli, a když se k tomu přičte seznam zákazníků prostitutek z počítače Daga Svenssona, čeká Björcka před Bublanským spousta perných chvil. Díky existující korespondenci se z toho svinstva nevyzuje ani Peter Teleborian.

Tenhle spis by mohl policii zavést do Gossebergy… ale on alespoň bude mít několikahodinový náskok.

Mikael nakonec spustil MS Word a sepsal ve formě jednotlivých bodů veškerá důležitá fakta, které během uplynulých čtyřiadvaceti hodin zjistil z rozhovoru s Björckem, Palmgrenem a z materiálu, který objevil u Lisbeth. Celá práce mu zabrala asi hodinu. Dokument si vypálil na cédéčko se svým vlastním materiálem.

Mikael přemýšlel, jestli se má ozvat Draganovi Armanskému, ale rozhodl se nechat to plavat. Měl už tak dost želízek v ohni.

Mikael vešel do redakce *Milénia* a zavřel se v kanceláři s Erikou Bergerovou.

„Jmenuje se Zalaščenko," řekl jí bez pozdravu. „Je to starý sovětský nájemný vrah z vojenské rozvědky. Přeběhl od nich v roce 1976, dostal povolení k pobytu ve Švédsku a plat od tajných služeb. Po pádu Sovětského svazu se z něj jako ze spousty jiných stal gangster na plný úvazek a věnoval se obchodování se ženami, zbraněmi a drogami."

Erika Bergerová položila tužku.

„Aha. Nevím, čím to je, ale nepřekvapuje mě, že se ve věci objevila KGB."

„Ne KGB, ale GRU. Vojenská rozvědka."

„Takže je to vážné."

Mikael přikývl.

„Tím chceš říct, že právě on zabil Daga a Miu."

„Osobně ne. Někoho poslal. Toho Ronalda Niedermanna, kterého vyšťourala Malin.“

„Můžeš to dokázat?“

„Tak napůl. Částečně jsou to moje dohady. Ale Bjurman byl zavražděn proto, že požádal Zalaščenka o pomoc s Lisbeth Salanderovou.“

Mikael Erice vysvětlil, jaký film měla Lisbeth v šuplíku psacího stolu.

„Zalaščenko je její táta. Bjurman v polovině sedmdesátých let formálně pracoval pro tajné služby a byl jedním z těch, co s přeběhlým Zalaščenkem mluvili jako první. Pak se z něj stal advokát na plný úvazek a dostával kšefty od úzké skupiny lidí od tajných služeb. Myslím, že to byla velice uzavřená skupina, co se tu a tam sešla v pánské sauně a rokovala o řízení světa a o tom, jak udržet Zalaščenka v tajnosti. Hádal bych, že ani u rozvědky o tomhle chlapíkovi skoro nikdo nikdy neslyšel. Lisbeth hrozila, že všechno prozradí. Takže ji zavřeli na dětskou psychiatrii.“

„To snad není pravda.“

„Jo,“ řekl Mikael. „Byla v tom spousta podivných okolností a Lisbeth nikdy nebyla právě lehce zvladatelná… ale od dvanácti let představovala hrozbu pro státní tajemství.“

Mikael pověděl Erice stručný přehled celého příběhu.

„Tohle je silný kafe,“ řekla Erika. „A Dag s Miou…“

„Zavraždili je, protože Dag objevil souvislost mezi Bjurmanem a Zalaščenkem.“

„A co bude teď? Vždyť to musíme povědět policii, nebo ne?“

„Částečně, ale ne všechno. Všechny podstatné informace mám pro všechny případy zálohované tady na cédéčku. Lisbeth je právě na cestě za Zalaščenkem. Chci se pokusit ji najít. Nic z toho cédéčka se nesmí dostat na veřejnost.“

„Mikaeli… mně se to moc nelíbí. Nemůžeme zadržovat informace týkající se policejního vyšetřování.“

„To taky nebudeme. Chci zavolat Bublanskému. Hádal bych, že Lisbeth je právě na cestě do Gossebergy. Policie po ní vyhlásila pátrání jako po trojnásobném vrahovi, a pokud bych zavolal na policii, tak tam vyrazí zásahová jednotka a posily s loveckou municí, a je tu velké riziko, že Lisbeth bude při zatýkání klást odpor. A kdo ví, co by se mohlo stát.“

Mikael se zarazil a nevesele se usmál.

„Když už nic jiného, musíme policii zdržet alespoň proto, aby tou svou horlivostí nenapáchala příliš velkou škodu. Napřed ji musím najít sám.“

Erika Bergerová se zatvářila pochybovačně.

„Nemám v úmyslu prozradit Lisbethina tajemství. To si musí Bublanski zjistit sám. Chci, abys pro mě něco udělala. V těch deskách je Björckovo vyšetřování z roku 1991 a část korespondence mezi Björckem a Teleborianem. Chtěl bych, abys od toho udělala kopii a doručila ji Bublanskému nebo Modigové. Já asi za dvacet minut vyrazím do Göteborgu.“

„Mikaeli…“

„Já vím. Ale během celého toho boje mám v úmyslu stát na Lisbethině straně.“

Erika Bergerová sevřela rty a nic na to neřekla. Poté přikývla. Mikael zamířil ke dveřím.

„Buď opatrný,“ řekla Erika, když už byl téměř pryč.

Myslela na to, že by měla jet s ním. To by bylo jediné správné řešení. Ale stále ještě mu neřekla, že v *Miléniu* hodlá skončit, a ať se stane cokoli, všechno je pryč a nedá se to změnit. Vzala desky a zamířila ke kopírce.

Schránka se nacházela na poště v jednom obchodním centru. Lisbeth neznala Göteborg a nebyla si jista tím, kde je, ale našla poštu a posadila se do kavárny, odkud měla výhled přímo na poštovní schránku skrze odchlíplý reklamní plakát na Švédské pokladní služby – zkvalitnění služeb švédské pošty.

Irene Nesserová byla mnohem diskrétněji nalíčená než Lisbeth Salanderová. Na krku měla několik směšných řetízků a četla si *Zločin a trest*, který našla v knihkupectví v jedné vzdálenější severněji položené čtvrti Göteborgu. Dávala si na čas a obracela stránky v pravidelných intervalech. Hlídkovat začala kolem poledního a neměla tušení, jak často schránku vybírají, zda to dělají denně či jednou za čtrnáct dní, zda už ji někdo vybral nebo se k tomu teprve chystá. Ale byla to její jediná stopa, takže popíjela caffé latte a vyčkávala.

Téměř začala dřímat s otevřenýma očima, když najednou zahlédla, že schránku kdosi otevírá. Pohlédla na hodiny. Čtvrt na dvě. *Štěstí jako blázen.*

Lisbeth spěšně vstala a zamířila k oknu, odkud zahlédla chlapíka v černé kožené bundě, který právě odcházel od poštovních schránek. Vyrazila za ním na ulici. Byl to štíhlý, asi dvacetiletý mladík. Zamířil za roh k zaparkovanému Renaultu a odemkl vůz. Lisbeth si zapamatovala poznávací značku a běžela zpět ke své Toyotě Corolle, stojící o sto metrů dále na stejné ulici. Dohonila ho na ulici Carla Linného. Jela za ním po Avenyn a nahoru k Nordstanu.

Mikael Blomkvist přesně stihl vlak X 2000 v 17.10. Jízdenku zaplatil kreditkou, posadil se do prázdného restauračního vozu a objednal si opožděný oběd.

V břiše cítil hlodavý neklid a obával se, že jede příliš pozdě. Doufal, že mu Lisbeth zavolá, ale věděl, že to neudělá.

V roce 1991 se poprvé pokusila Zalaščenka zabít. Ten jí nyní po všech těch letech úder vrátil.

Rozbor Holgera Palmgrena byl naprosto správný Lisbeth Salanderová měla ryzí praktickou zkušenost s tím, že mluvit s úřady a institucemi je naprosto k ničemu.

Mikael pohlédl na tašku s počítačem. Vzal si s sebou Colt, který našel v Lisbethině psacím stole. Nebyl si jist, proč to vlastně udělal, zřejmě zbraň zcela instinktivně nechtěl nechat u ní v bytě. Musel přiznat, že to moc logická úvaha nebyla.

Když vlak přejížděl přes most do Årsty, Mikael zapnul mobil a zavolal Bublanskému.

„Co chcete?“ zeptal se nazlobeně Bublanski.

„Skončete to,“ řekl Mikael.

„Co mám jako skončit?“

„Celou tuhle mizérii. Chcete vědět, kdo zavraždil Daga, Miu a Bjurmana?“

„Pokud máte nějaké informace, rád si je vyposlechnu.“

„Vrah se jmenuje Ronald Niedermann. Je to ten blonďatý obr, se kterým se serval Paolo Roberto. Je to německý občan, je mu pětatřicet let a pracuje pro jednu svini, co se jmenuje Alexander Zalaščenko, známou taky jako Zala.“

Bublanski se na dlouhou chvíli odmlčel. Mikael slyšel, jak obrátil papír a jak cosi čmárá kuličkovým perem.

„A jste si tím jistý?“

„Ano.“

„Fajn. A kdepak je Niedermann a ten Zalaščenko?“

„To zatím nevím. Ale jakmile to zjistím, tak vám to řeknu. Za chvilku vám Erika Bergerová pošle po kurýrovi policejní vyšetřování z roku 1991. Ihned poté, co si od něj pořídí kopii. Tam najdete všechny informace o Zalaščenkovi a Lisbeth Salanderové.“

„Co tím myslíte?“

„Zalaščenko je její otec. Je to uprchlý ruský nájemný vrah z období studené války.“

„Ruský nájemný vrah,“ zopakoval Bublanski s pochybnostmi v hlase.

„Několik lidí z tajných služeb mu krylo záda a snažilo se ututlat, že se dopouštěl zločinů.“

Mikael slyšel, jak si Bublanski přitáhl židli a posadil se.

„Myslím, že bude nejlepší, když sem zajdete a sepíšeme formální svědeckou výpověď.“

„Je mi líto. Nemám čas.“

„Prosím?“

„Právě teď nejsem ve Stockholmu. Ale jakmile najdu Zalaščenka, dám vám vědět.“

„Blomkviste… nemusíte nic dokazovat. I já mám pochybnosti o vině Lisbeth Salanderové.“

„Rád bych vám připomněl, že jsem jenom obyčejný soukromý čmuchal, který nemá o práci policie ani páru.“

Mikael věděl, že je to dětinské, ale hned poté rozhovor ukončil. Namísto toho zavolal Annice Gianniniové.

„Ahoj, sestřičko.“

„Ahoj. Něco nového?“

„Jasně. Možná budu zítra potřebovat dobrého advokáta.“

Annika si povzdechla.

„Co jsi provedl?“

„Zatím nic vážného, ale můžou mě zadržet za maření policejního vyšetřování nebo něco podobného. Ale proto ti nevolám. Ty mě zastupovat nemůžeš.“

„Proč ne?“

„Protože chci, abys hájila Lisbeth Salanderovou, a oba dva nás hájit u soudu nemůžeš.“

Mikael Annice ve stručnosti pověděl, oč jde. Annika Gianniniová zlověstně mlčela.

„A můžeš to všechno dokázat…?“ zeptala se nakonec.

„Ano.“

„Musím si to promyslet. Lisbeth by potřebovala advokáta specializovaného na trestní právo…“

„Ty budeš skvělá.“

„Mikaeli…“

„Hele, sestřičko, nebyla jsi na mě náhodou děsně naštvaná za to, že jsem tě nepožádal o pomoc, když jsem ji potřeboval?“

Když domluvili, Mikael seděl a přemýšlel. Pak zvedl sluchátko a zavolal Holgeru Palmgrenovi. Neměl k tomu žádný zvláštní důvod, ale uvědomoval si, že i starý pán v ústavu by měl být informován o tom, že se

Mikael pustil po určitých stopách a doufá, že celá tahle historie během několika hodin skončí.

Problém však byl samozřejmě v tom, že své stopy měla i Lisbeth Salanderová.

Lisbeth Salanderová se natáhla po batohu, vylovila z něj jablko a zrak přitom nespouštěla ze dvorku. Ležela na okraji křoví a jako improvizovanou podložku použila koberec z Corolly. Převlékla se do zelených šusťákových kalhot s kapsami, do silné mikiny a prošívané látkové bundy do pasu.

Zemědělská usedlost Gosseberga ležela asi čtyři sta metrů od venkovské silnice a skládala se ze dvou stavení. Asi sto dvacet metrů před ní ležela hlavní budova. Byl to obyčejný bílý dřevěný dvoupatrový dům s přístavkem. Asi sedmdesát metrů za obytnou částí se nacházel chlév. Skrze vrata do chléva bylo vidět bílé Volvo, ale Lisbeth byla příliš daleko na to, aby si mohla být naprosto jistá.

Napravo mezi ní a budovou bylo pole, které se táhlo asi dvě stě metrů k malému jezírku. Příjezdová cesta vedla polem a ztrácela se v kousku lesa kolem silnice. U příjezdu stála ještě jedna budova, která vypadala jako stará chalupa; okna byla zakrytá světlými závěsy. Severně od budovy se jako opona rozprostíral les, který se táhl až k nejbližším sousedům, k hloučku domů ležících asi šest set metrů odtud. I sousední statek ležel poměrně na samotě.

Lisbeth se nacházela v blízkosti jezera Anten v krajině se zaoblenými vršky, kde se hladká políčka střídala s malými usedlostmi a zalesněnými oblastmi. Na mapě nebyl žádný podrobný popis okolí, ale Lisbeth jela z Göteborgu za černým Renaultem po rychlostní komunikaci E20 a v Alingåsu zahnula směrem na západ k Sollebrunnu. Asi po čtyřiceti minutách vůz najednou zabočil na lesní cestu, u níž byla tabulka s nápisem Gosseberga. Lisbeth zaparkovala v křoví za stodolou asi sto metrů severně od lesní odbočky a vrátila se pěšky.

O Gosseberze nikdy předtím neslyšela, ale jak pochopila, jednalo se o název obytné budovy a chléva, které stály před ní. U silnice byla poštovní schránka. Bylo na ní napsáno PL192 – K. A. Bodin. To jméno jí nic neříkalo.

Lisbeth rychle obešla budovu a pečlivě si zvolila pozorovatelnu. V zádech měla večerní slunce. Od půl čtvrté, kdy sem dorazila, se vlastně naprosto nic neudalo. Ve čtyři hodiny vyšel z domu řidič Renaultu. V pootevřených dveřích si vyměnil několik slov s osobou, kterou neviděla.

Poté odjel a už se nevrátil. Na dvoře nebylo vidět žádný pohyb. Lisbeth trpělivě vyčkávala a pozorovala budovu malým dalekohledem značky Minolta s osminásobným zvětšením.

Mikael Blomkvist v restauračním voze vztekle zabubnoval prsty o stůl. Vlak zůstal stát v Katrineholmu. Už tam trčel skoro hodinu kvůli jakési záhadné poruše vagónu, kterou bylo podle hlášení třeba opravit. Švédské dráhy se omlouvaly za zpoždění.

Mikael si zklamaně povzdechl a nalil si další kávu. Vlak se dal s trhnutím do pohybu až po další čtvrthodině. Mikael pohlédl na hodiny. Osm.

Radši jsem měl letět nebo si půjčit auto.

Pocit, že přichází příliš pozdě, byl stále silnější.

Kolem šesté hodiny se ve spodním patře rozsvítila lampa a krátce poté se rozzářilo i světlo nad vchodem. Lisbeth zahlédla stíny napravo od vchodových dveří, tam, kde podle jejích předpokladů byla kuchyň, ale nepodařilo se jí rozeznat žádný obličej.

Zničehonic se otevřely vchodové dveře a vyšel z nich blonďatý obr jménem Ronald Niedermann. Měl na sobě tmavé kalhoty a přiléhavé tričko, které zdůrazňovalo jeho svaly. Lisbeth si pro sebe pokývla. Konečně nějaká záruka toho, že je na správném místě. Opět konstatovala, že Niedermanna je opravdu pořádný kus. Ale byl z masa a krve jako všichni ostatní lidé, ať už se Paolu Robertovi a Miriam Wu stalo cokoli. Niedermann prošel kolem domu a na několik minut zmizel u auta ve chlévě. Vyšel s malou taškou s uchy a vešel do domu.

Jen o pár minut později vyšel znovu ven. Šel s ním menší muž, který kulhal a opíral se o hůl. Byla příliš velká tma na to, aby Lisbeth dokázala rozeznat rysy tváře, ale cítila, jak jí po zádech přeběhl mráz.

Dadyyy, I am heeeere…

Dívala se, jak Zalaščenko s Niedermannem jdou po příjezdové cestě. Zastavili se u přístavku, kde Niedermann nabral dříví. Poté se vrátili do obytného stavení a zavřeli za sebou dveře.

Když zašli do domu, Lisbeth Salanderová zůstala několik minut mlčky stát. Poté odložila dalekohled a stáhla se o pár desítek metrů dál, aby byla zcela krytá stromy. Vyndala z batohu termosku s černou kávou, dala si do úst kostku cukru a začala přes ni sát kávu. Snědla sýrový sendvič zakoupený u benzínky na cestě do Göteborgu a přemýšlela.

Když dojedla, vyndala z batohu polský p-83 Wanad. Vytáhla zásobník a zkontrolovala, zda nic neblokuje uzávěr a hlaveň. Zkusila naslepo vypálit. V zásobníku bylo šest nábojů ráže 9 mm Makarov. To by mělo stačit. Znovu zasunula zásobník. Poté zbraň zajistila a dala si ji do pravé kapsy u bundy.

Lisbeth Salanderová se blížila lesem k budově. Urazila asi sto padesát metrů a najednou se prudce zastavila.

Pierre de Fermat naškrábal na okraj své *Aritmetiky* slova *Objevil jsem úžasný důkaz, na který není na tomto okraji dosti místa.*

Čtverec se změnil na krychli ($x^3 + y^3 = z^3$) a matematici si nad Fermatovou záhadou lámali hlavu po celá staletí. V devadesátých letech dvacátého století se ji podařilo vyřešit Andrewu Wilesovi, který k tomu po deset let využíval nejlepší počítačové programy na světě.

A Lisbeth najednou pochopila. Řešení bylo tak jednoduché; až to bylo odzbrojující. Hra s řazením čísel, které najednou zapadly do jednoduché rovnice, na niž bylo možné nejspíše pohlížet jako na rébus.

Fermat přece neměl žádný počítač a řešení Andrewa Wilese bylo založeno na matematice, která v době, kdy Fermat svou větu formuloval, vůbec neexistovala. Fermatovo řešení bylo přirozeně úplně jiné.

Lisbeth to tak překvapilo, až si musela sednout na pařez. Hleděla přímo před sebe a přitom si v duchu kontrolovala rovnici.

Tak takhle on to myslel. Není divu, že si matematici rvali vlasy.

Pak se zachichotala.

Filozof by měl mnohem větší šanci vyřešit tuhle záhadu.

S Fermatem by se moc ráda seznámila. Byl to pěkně drzej hajzlík.

Po chvíli Lisbeth vstala a pokračovala v chůzi lesem. Když se přiblížila, stál mezi ní a hlavní budovou chlév.

KAPITOLA 31

Čtvrtek 7. dubna

Lisbeth Salanderová vlezla do chléva postranními dvířky pro odtok močůvky. Rozhlédla se kolem a konstatovala, že tam není nic kromě tří aut – bílého Volva z autopůjčovny, staršího Fordu a o něco novějšího Saabu. O něco dále byly rezavé brány a další zemědělské náčiní z doby, kdy tu opravdu bývala zemědělská usedlost.

Z šera chléva pozorovala obytný dům. Venku byla tma a ve všech přízemních místnostech se svítilo. Nebylo vidět žádný pohyb, ale měla pocit, že zahlédla blikavé světlo televizní obrazovky. Pohlédla na své náramkové hodinky. Půl osmé. *Zprávy.*

Lisbeth překvapilo, že se Zalaščenko rozhodl usadit se na takové samotě. Byl to jiný muž, než jakého před lety znala. Nikdy nečekala, že by ho našla na venkově v malém bílém statku, spíše by ho hledala v anonymní vilové čtvrti nebo v nějaké rekreační oblasti v cizině. Za svůj život si musel získat více nepřátel než Lisbeth Salanderová. Zaráželo ji, že místo vypadalo naprosto nechráněně. Počítala však s tím, že v domě bude mít zbraně.

Po dlouhém váhání vyklouzla ze chléva a zmizela v soumraku. Rychle a tichounce jako myš přeběhla přes dvorek a zastavila se zády k průčelí obytného stavení. Najednou uslyšela slabý zvuk hudby. Bezhlučně obešla dům a pokoušela se nahlédnout dovnitř okny, ale ta byla příliš vysoko.

Lisbeth instinktivně cítila, že něco není v pořádku. Polovinu života prožila v neustálé hrůze z muže v domě. Druhou polovinu života – poté, co se jí ho nepodařilo zabít – čekala na to, až se znovu objeví. Tentokrát se nemínila dopustit žádné chyby. I když je Zalaščenko starý mrzák, je to vyškolený vrah a přežil na více než jednom bitevním poli.

Navíc musela vzít v potaz Ronalda Niedermanna.

Nejraději by Zalaščenka překvapila na volném prostranství, někde na dvoře, kde by byl nechráněný. Vůbec neměla chuť s ním mluvit a stačilo by jí, kdyby vlastnila zbraň s puškohledem. Nic takového však neměla, a on navíc špatně chodil. Zahlédla ho pouze jedinkrát asi na dvě minuty, když šel s obrem k chlévu, a bylo dost nepravděpodobné, že by se zničehonic

vydal na večerní procházku. Což znamenalo, že pokud by chtěla čekat na nějakou lepší příležitost, musela by se vydat zpět a přenocovat v lese. Neměla s sebou spacák, a i když nyní byl vlahý večer, v noci bude zima. Když ho teď konečně měla na dosah, nechtěla riskovat, že by jí zase zmizel. Vzpomněla si na Miriam Wu a na svou matku.

Lisbeth se kousla do spodního rtu. Musí se dostat do domu, což je ta nejhorší alternativa. Samozřejmě by mohla zaklepat na dveře a odjistit zbraň ve stejné chvíli, kdy by někdo otevřel, a pak honit po domě toho druhého kripla. Ten by tak byl včas varován a pravděpodobně i on bude ozbrojený. *Konsekvenční analýza. Jaké mám možnosti?*

Najednou zahlédla Niedermannův profil, když prošel kolem okna pár metrů od ní. Pohlédl přes rameno do pokoje a s někým hovořil.

Oba jsou v místnosti nalevo od vchodu.

Lisbeth se rozhodla. Vytáhla z bundy pistoli, odjistila ji a tiše jako myška vystoupila na schůdky. V levé ruce držela zbraň a přitom nekonečně pomalu tiskla kliku vchodových dveří. Byly otevřené. Lisbeth svraštila obočí a zaváhala. Dveře byly opatřeny dvojitým bezpečnostním zámkem.

Zalaščenko by nenechal dveře nezamčené. V zátylku jí naskočila husí kůže.

Něco není v pořádku.

V předsíni byla tma jako v pytli. Napravo zahlédla schodiště vedoucí do horního patra. Dvoje dveře vedly rovně a jedny nalevo. Viděla, jak škvírou nade dveřmi prosvítá světlo. Tiše stála a naslouchala. Poté se z místnosti nalevo ozval hlas a jakýsi vrzavý zvuk, když někdo odstrčil židli.

Lisbeth udělala dva rychlé kroky, rozrazila dveře a namířila zbraň na… *místnost byla prázdná.*

Zaslechla za sebou zašustění oděvu a otočila se jako ještěrka. Ve stejné vteřině, kdy se pokoušela zamířit pistoli, se jí kolem hrdla jako železný obojek obtočila obrovská pracka a druhá popadla její ruku se zbraní. Zvedl ji za krk do vzduchu jako hadrovou panenku.

Lisbeth se vteřinu třepala s nohama ve vzduchu. Pak se otočila a kopla Niedermanna do rozkroku. Netrefila se a zasáhla ho do vnější strany kyčle. Měla pocit, jako by kopla do kmene stromu. Když jí obr zmáčkl hrdlo, zatmělo se jí před očima a cítila, jak jí zbraň vypadla z ruky.

Hajzlové.

Pak ji Ronald Niedermann hodil do místnosti. Hlučně narazila na pohovku a upadla na zem. Cítila, jak jí po hlavě stéká krev, a mátožně se zvedla na nohy. Na stole uviděla těžký trojhranný popelník z masivního

skla, rychle ho popadla a rozmáchla se, aby ho hodila backhandem. Niedermann ji popadl za ruku uprostřed pohybu. Lisbeth natáhla volnou ruku do levé kapsy u kalhot, vytáhla paralyzér, otočila se a přitiskla ho Niedermannovi mezi nohy.

Sama ucítila, jak jí rukou, kterou pevně držel Niedermann, projela silná elektrická rána. Očekávala, že se obr zhroutí v bolestech. Ten na ni však pohlédl s překvapeným výrazem ve tváři. Lisbeth Salanderová vyděšeně vyvalila oči. Bylo zřejmé, že se obr cítí poněkud nepříjemně, ale bolest zcela ignoroval. *On není normální.*

Niedermann se sklonil, odebral jí paralyzér a stále na ni překvapeně hleděl. Pak jí vrazil facku dlaní. Bylo to stejné, jako by ji vzal palicí. Lisbeth se zhroutila na podlahu před pohovkou. Zvedla oči a setkala se s Niedermannovým pohledem. Zvědavěji pozoroval, asi jako by chtěl vědět, jaký bude její další tah. Jako kočka se připravoval, že si se svou kořistí pohraje.

Poté Lisbeth vytušila jakýsi pohyb ode dveří. Otočila hlavu.

Muž pomalu vešel do světla.

Opíral se o francouzskou hůl a Lisbeth viděla, jak mu z jedné nohavice vyčnívá protéza.

Místo levačky měl zmrzačený pahýl, na němž chyběly dva prsty.

Pohlédla mu do tváře. Levá polovina obličeje byla pokrytá jizvami, které mu zůstaly po spáleninách. Místo ucha měl jen malý špalík a chybělo mu obočí. Byl holohlavý. Lisbeth si na něj pamatovala jako na mužného atletického chlapíka s tmavými vlnitými vlasy. Měřil sto šedesát pět centimetrů a byl velice vyhublý.

„Ahoj tati," pronesla Lisbeth nezvučným hlasem.

Alexander Zalaščenko na svou dceru bezvýrazně pohlédl.

Ronald Niedermann rozsvítil stropní svítidlo. Prošacoval ji, aby zkontroloval, jestli nemá nějaké další zbraně, poté odjistil její zbraň P-83 Wanad a vyndal zásobník. Zalaščenko přešmajdal kolem Lisbeth Salanderové, usadil se do křesla a vzal do ruky dálkové ovládání.

Lisbethin pohled padl na televizní obrazovku na ním. Zalaščenko stiskl knoflík a ona najednou viděla zeleně blikající obrázek, na němž bylo vidět oblast za chlévem a kousek příjezdové cesty. *Kamera s nočním viděním. Oni o mně celou dobu věděli.*

„Už jsme si začínali myslet, že se sem neodvážíš," řekl Zalaščenko. „Sledujeme tě už od čtyř hodin. Spustila jsi skoro všechny alarmy, co tu máme."

„Detektor pohybu," řekla Lisbeth.

„Dva u příjezdové cesty a čtyři na mýtině šikmo přes louku. Začala jsi nás sledovat přesně na místě, kde je alarm. Je odtamtud nejlepší výhled. Nejčastěji se k němu dostane los nebo nějaká šelma, občas sběrač lesních plodů. Ale nestává se nám často, že by se tu plížil někdo se zbraní v ruce."

Na vteřinu se rozhostilo ticho.

„To sis opravdu myslela, že by Zalaščenko vysedával úplně nechráněný v nějaké venkovské chajdě?"

Lisbeth si masírovala zátylek a naznačila, že by se pokusila vstát.

„Koukej zůstat na zemi," řekl ostře Zalaščenko.

Niedermann si přestal pohrávat s její zbraní a klidně na Lisbeth pohlédl. Zvedl obočí a usmál se na ni. Lisbeth si vzpomněla na rozmlácený obličej Paola Roberta, který viděla v televizi, a rozhodla se, že zůstat na podlaze je dobrý nápad. Vydechla si a opřela se zády o pohovku.

Zalaščenko napřáhl zdravou ruku. Niedermann vytáhl zbraň, kterou měl za pasem, natáhl ji a podal ji Zalaščenkovi. Lisbeth zaznamenala, že je to Sig Sauer, standardní policejní zbraň. Zalaščenko přikývl. Poté se Niedermann beze slova obrátil a natáhl si bundu. Vyšel z místnosti a Lisbeth slyšela, jak se otevřely a poté zavřely vchodové dveře.

„To jen aby se ti v hlavě nevylíhla nějaká pitomost. Jakmile se pokusíš vstát, tak to do tebe napálím."

Lisbeth se zklidnila. Stačil by do ní vypálit dvě nebo tři rány, než by se k němu dostala, a zřejmě má takovou munici, že by za pár minut vykrvácela.

„Ty vypadáš," řekl Zalaščenko a ukázal na její kroužek v obočí. „Jako nějaká všivá děvka."

Lisbeth na něj upřeně hleděla.

„Ale oči máš po mně," řekl Zalaščenko.

„Bolí to?" zeptala se Lisbeth a ukázala na jeho protézu.

Zalaščenko ji dlouhou chvíli pozoroval.

„Ne. Už ne."

Lisbeth přikývla.

„Ty bys mě s chutí oddělala, co?" řekl Zalaščenko.

Lisbeth neodpověděla. Zalaščenko se najednou rozesmál.

„Za ta léta jsem si na tebe často vzpomněl. Přinejmenším pokaždé, když jsem se na sebe podíval do zrcadla."

„Měl jsi nechat mámu na pokoji."

Zalaščenko se rozesmál.

„Tvoje máma byla obyčejná děvka.“

Lisbeth potemněly oči.

„Nebyla to žádná děvka. Dělala pokladní v samoobsluze a snažila se vyjít s penězi.“

Zalaščenko se znovu rozchechtal.

„Jen si klidně dělej iluze, jak je ti libo. Ale já vím, že to byla děvka. Rychle si nechala udělat parchanta a pokoušela se mě tak dotlačit k tomu, abych si ji vzal. To bych to chytil, kdybych se s takovou děvkou oženil.“

Lisbeth na to nic neřekla. Hleděla do hlavně pistole a doufala, že Zalaščenkova pozornost na okamžik poleví.

„Ta ohnivá bomba byla pěkně mazaná. Nenáviděl jsem tě. Ale pak to přestalo být důležité. Nestála jsi mi za žádnou energii. Kdybys do toho nešťourala, tak bych tě nechal na pokoji.“

„Kecy. Bjurman ti zaplatil, abys mě zneškodnil.“

„To bylo něco jiného. To byla obchodní dohoda. Bjurman od tebe potřeboval nějaký film, a já se věnuju obchodní činnosti.“

„A ty sis myslel, že ti ten film dám?“

„Jistě, dceruško moje milá. Jsem o tom přesvědčený Ani netušíš, jak jsou lidi ochotní spolupracovat, když je o něco požádá Ronald Niedermann; i ty bys byla. A obzvláště tehdy, kdyby zapnul pilu a uřízl ti nohu. Navíc by to v našem případě znamenalo adekvátní kompenzaci… noha za nohu.“

Lisbeth pomyslela na Miriam Wu v rukou Ronalda Niedermanna ve skladu u Nykvarnu. Zalaščenko si její výraz nesprávně vyložil.

„Nemusíš si dělat starosti. Nehodláme tě porcovat.“

Zalaščenko na ni pohlédl.

„Opravdu tě Bjurman znásilnil?“

Lisbeth neodpověděla.

„Do prdele, kam ten chlap dal oči. V novinách psali, že jsi nějaká zatracená lesba. Vůbec mě to nepřekvapuje. Je mi jasný, že normální mužskej by se tě ani nedotknul.“

Lisbeth stále neodpovídala.

„Možná bych mohl říct Ronaldovi, aby tě přefiknul. Zjevně bys to potřebovala.“

Zalaščenko o věci chvíli přemýšlel.

„Ale Niedermann s holkama stejně nespí. Kdepak, není to žádná buzna. Prostě ho nezajímá sex.“

„Tak co kdybys mě přefiknul ty?“ pronesla provokativně Lisbeth.

Pojď blíž. Udělej nějakou chybu.

„Ne, to ani náhodou. Bylo by to perverzní.“

Oba chvíli mlčeli.

„Na co čekáme?“ zeptala se Lisbeth.

„Můj kolega bude za chvilku zpátky. Jen musí odvézt tvé auto a zařídit pro mě jednu maličkost. Kdepak je tvá sestra?“

Lisbeth pokrčila rameny.

„Odpověz mi.“

„Nevím, a upřímně řečeno je mi to jedno.“

Zalaščenko se znovu rozesmál.

„Ale, sesterská láska? Kamila měla alespoň něco v hlavě, zato ty jsi byla vždycky bezcenná nula.“

Lisbeth neodpověděla.

„Ale musím přiznat, že mě opravdu těší, když tě vidím takhle zblízka.“

„Zalaščenko,“ řekla Lisbeth. „Vážně to strašně natahuješ. To Niedermann zastřelil Bjurmana?“

„Přirozeně. Ronald Niedermann je vynikající voják. Neposlouchá jen rozkazy, ale v případě potřeby umí sám převzít iniciativu.“

„Kde jsi ho vyhrabal?“

Zalaščenko pohlédl na dceru s podivným výrazem ve tváři. Otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale rozmyslel si to a mlčel. Pohlédl na vchodové dveře a najednou se na Lisbeth usmál.

„Chceš říct, že sis to ještě nezjistila?“ zeptal se. „Podle Bjurmana jsi vynikající detektiv.“

Pak se Zalaščenko na celé kolo rozesmál.

„Začali jsme spolupracovat ve Španělsku na začátku devadesátých let, po tom tvém dětském atentátu. Bylo mu dvaadvacet a byl mýma rukama i nohama. Není to můj zaměstnanec… jedná se o partnerství. Máme skvěle prosperující obchodní činnost.“

„Obchod s bílým masem.“

Zalaščenko pokrčil rameny.

„Dá se říct, že naše činnost je různorodá a specializujeme se na určité druhy zboží a služeb. Naše podniková idea je zůstávat v pozadí a nikdy nebýt vidět. Ale tobě vážně nedošlo, kdo je Ronald Niedermann?“

Lisbeth seděla a mlčela. Zprvu nepochopila, nač naráží.

„Je to tvůj bratr,“ prohlásil Zalaščenko.

„Ne,“ řekla bez dechu Lisbeth.

Zalaščenko se znovu rozesmál, ale hlaveň pistole na ni stále nebezpečně mířila.

„Každopádně alespoň nevlastní bratr," upřesnil to Zalaščenko. „Výsledek jedné pletky během mého služebního pobytu v Německu v sedmdesátých letech."

„Udělal jsi ze svého syna vraha."

„Ale kdepak, jen jsem mu pomohl zúročit přirozený potenciál. Schopnost zabíjet měl už dávno předtím, než jsem vzal jeho výchovu do svých rukou. A až tu nebudu, povede rodinný podnik ještě hodně dlouho."

„Ví o tom, že jsem jeho nevlastní sestra?"

„Přirozeně. Ale pokud myslíš, že budeš hrát na nějaké rodinné city, tak na to zapomeň. Jeho rodina jsem já. Ty jsi jen vzdálený šum někde na obzoru. Jistě nemusím zdůrazňovat, že to není tvůj jediný sourozenec. Máš v různých zemích přinejmenším další čtyři bratry a tři sestry. Jeden ze tvých bratrů je idiot, ale ten druhý je hodně schopný. Stará se o obchodní pobočku v Tallinu. Ale Ronald je jediné z mých dětí, které opravdu zdědilo zalaščenkovské geny."

„Přepokládám, že pro moje sestry v rodinném podniku místo není."

Zalaščenko se zatvářil ohromeně.

„Zalaščenko… jsi jen obyčejný parchant, co nenávidí ženy. Proč jste zabili Bjurmana?"

„Bjurman byl idiot. Nevěřil vlastním očím, když zjistil, že jsi moje dcera. Byl přece jedním z mála v téhle zemi, kdo o mně všechno věděl. Musím přiznat, že mě trochu znepokojilo, když se se mnou spojil, ale nakonec se to vyřešilo tím nejlepším možným způsobem. Je po něm a vina padla na tebe."

„Ale proč jste ho zastřelili?" zopakovala Lisbeth.

„Neplánovali jsme to. Těšil jsem se, že s ním budu ještě spoustu let spolupracovat, je vždycky dobré mít nějaká zadní vrátka k tajným službám. I když to byl idiot. Ale ten novinář z Enskede nějakým způsobem vyčmuchal souvislost mezi jím a mnou a zavolal Bjurmanovi právě ve chvíli, kdy u něj byl Ronald. Bjurman zpanikařil a byl naprosto bez sebe. Takže se Ronald musel na místě rozhodnout. Jednal zcela korektně."

Lisbeth pokleslo srdce v hrudi, když Zalaščenko potvrdil to, co už sama pochopila. *Dag Svensson našel souvislost.* Lisbeth mluvila s Dagem a Miou přes hodinu. Miu si okamžitě oblíbila, k Dagu Svenssonovi byla trochu chladnější. Sakra, tolik jí připomínal Mikaela Blomkvista – nesnesitelný idealista, co chce zlepšit svět a věří, že se knihou dá něco změnit. Nemohla mu však upřít čestné úmysly.

Celá návštěva Daga a Mii bylo mrhání časem. K Zalaščenkovi ji zavést nemohli. Dag Svensson objevil jeho jméno a začal se v tom hrabat, ale identifikovat se mu ho nepodařilo.

Během návštěvy se však dopustila jedné obrovské chyby. Věděla, že musí existovat nějaká spojitost mezi Bjurmanem a Zalaščenkem. Proto jim kladla otázky o Bjurmanovi, aby zjistila, jestli Dag Svensson na jeho jméno už nenarazil. Zatím ne, ale měl dobrý čich. Okamžitě se na jméno Bjurman zaměřil a začal na ni dotírat otázkami.

Ačkoli se toho od ní příliš nedozvěděl, Dag Svensson pochopil, že Lisbeth je jedním z aktérů tohoto dramatu. Také si uvědomil, že sám hledá stejnou informaci jako ona. Dohodli se na další schůzce někdy o svátcích, na níž to dále proberou. Pak Lisbeth Salanderová odjela domů a šla si lehnout. Když se vzbudila, dozvěděla se z ranních zpráv, že v bytě v Enskede byli zavražděni dva lidé.

Během své návštěvy Dagovi poskytla pouze jednu použitelnou informaci. Sdělila mu jméno Nilse Bjurmana. Jakmile od nich odešla, Dag Svensson zvedl telefon a zavolal Bjurmanovi.

To ona byla ta souvislost. Kdyby za Dagem Svenssonem nešla, mohl být on i Mia ještě naživu.

Zalaščenko se dal do smíchu.

„Určitě si umíš představit, jak jsme byli překvapení, když tě policie začala honit jako vraha."

Lisbeth si skousla spodní ret. Zalaščenko ji pozoroval.

„Jak jsi mě našla?" zeptal se.

Lisbeth pokrčila rameny.

„Lisbeth… Ronald bude za chvilku zpátky. Stačí říct, a zpřeláme ti všechny kosti v těle, pokud mi neodpovíš. Ušetři nás toho."

„Poštovní schránka. Vystopovala jsem Niedermannovo auto v autopůjčovně a čekala jsem, dokud se neobjevil ten uhrovatej smrad a nevybral schránku."

„Aha. Takhle je to jednoduché. Díky. Budu si to pamatovat."

Lisbeth chvíli přemýšlela. Pistole jí stále mířila na horní část těla.

„To si vážně myslíš, že ti tohle jen tak projde?" zeptala se Lisbeth. „Udělal jsi velkou spoustu chyb, policie na tebe přijde."

„Já vím," odvětil její otec. „Björck mi včera volal a říkal, že tu věc vyčenichal nějaký novinář z *Milénia* a že je to jen otázka času. Zřejmě si budeme muset nějak poradit i s tím novinářem."

„To bude dlouhý seznam," prohlásila Lisbeth. „Mikael Blomkvist, šéfredaktorka Erika Bergerová, redakční sekretářka a několik zaměstnanců,

a to mluvím jen o *Miléniu*. A pak tu ještě je Dragan Armanskij a několik zaměstnanců Milton Security. A policista Bublanski a další vyšetřovatelé. Kolik jich hodláš odkráglovat, abys tohle ututlal? Oni znají tvou totožnost.“

Zalaščenko se znovu rozesmál.

„No a co? Já nikoho nezastřelil a neexistuje proti mně sebemenší důkaz. Můžou si ksakru identifikovat, koho chtějí. Věř mi… v tomhle domě můžou dělat domovní prohlídku od rána do večera, a nenajdou tu ani zrníčko prachu, které by mě mohlo spojovat s nějakou trestnou činností. To tajné služby tě zavřely do blázince, ne já, a zřejmě nebudou dělat moc okolků a vyloží všechny papíry na stůl.“

„Niedermann,“ řekla Lisbeth.

„Už zítra brzy ráno se Ronald vydá na dovolenou do zahraničí a bude vyčkávat, jak se věci vyvinou.“

Zalaščenko na ni triumfálně pohlédl.

„A ty budeš dál hlavní podezřelá. Takže by se nám hodilo do krámu, kdybys v tichosti zmizela.“

Ronald Niedermann se vrátil až po padesáti minutách. Měl na sobě holínky.

Lisbeth Salanderová pohlédla na muže, který podle jejího otce měl být její nevlastní bratr. Nenacházela sebemenší náznak nějaké podoby. Naopak, byli naprosto odlišní. Měla však silný pocit, že s Ronaldem Niedermannem něco není v pořádku. Tělesná stavba, jemný obličej i hlas, který zněl, jako by ještě nezačal mutovat, jí připadaly jako nějaký druh genetické poruchy. Paralyzér vůbec necítil a měl obrovité ruce. Nic na něm nepůsobilo normálně.

V rodině Zalaščenkových se zřejmě vyskytují nějaké genetické poruchy, pomyslela si hořce.

„Hotovo?“ zeptal se Zalaščenko.

Niedermann přikývl. Natáhl se po své zbrani Sig Sauer.

„Půjdu s tebou,“ řekl Zalaščenko.

Niedermann zaváhal.

„Je to kus cesty.“

Niedermann pokrčil rameny a vyhověl mu. Poté se věnoval úpravám své zbraně, zatímco Zalaščenko se oblékl a na chvíli zmizel v sousedním pokoji. Lisbeth pozorovala Niedermanna, jak na zbraň šroubuje adaptér s podomácku vyrobeným tlumičem.

„Tak jdeme,“ řekl ode dveří Zalaščenko.

Niedermann se sklonil a postavil ji na nohy. Lisbeth mu pohlédla do očí.

„Tebe taky zabiju,“ prohlásila.

„Sebedůvěra ti každopádně nechybí," odtušil její otec.

Niedermann se na ni mírně usmál a hnal ji ke dveřím a poté ven na dvůr. Pevným stiskem ji držel za hrdlo. Vedl ji k lesu severně od chléva.

Procházka se neuvěřitelně vlekla a Niedermann dělal pravidelné přestávky a čekal na Zalaščenka. Měli silné baterky. Když vešli do lesa, Niedermann pustil její krk. Hlaveň pistole jí držel pár metrů za zády.

Ušli asi čtyři sta metrů po těžko přístupné lesní pěšině. Lisbeth spatřila díru v zemi. Ve světle Niedermannovy baterky viděla lopatu, zapíchnutou do hromady vykopané hlíny. Najednou pochopila, co byl Niedermann zařídit. Ronald ji postrčil k jámě, Lisbeth klopýtla a upadla na všechny čtyři s rukama zarytýma hluboko do hromady písčité země. Zvedla se a bezvýrazně na něj hleděla. Zalaščenkovi to ještě hodnou chvíli trvalo, ale Niedermann klidně vyčkával. Hlaveň pistole neustále mířila na Lisbeth.

Zalaščenko sotva popadal dech. Trvalo mu celou minutu, než byl schopen mluvit.

„Měl bych ti asi něco říct, ale nic mě nenapadá," řekl.

„To je v pohodě," odvětila Lisbeth. „Ani já ti toho nemám moc co říct."

Lisbeth mu věnovala křivý úsměv.

„Tak si to odpustíme," řekl Zalaščenko.

„Ke spokojenosti mi stačí jen vědomí, že mým posledním počinem bylo tě prásknout," řekla Lisbeth. „Policie se u tebe objeví ještě dnes v noci."

„Kecy. Čekal jsem, že to na mě budeš zkoušet. Přišla jsi mě sem zabít a nic jiného. S nikým jsi nemluvila."

Lisbeth Salanderová se usmála ještě víc. Najednou vypadala záštiplně.

„Ráda bych ti něco ukázala, tatínečku."

Lisbeth pomalu sáhla do levé kapsy u kalhot a vytáhla čtverhranný předmět. Ronald Niedermann sledoval každý její pohyb.

„Každé slovo, které jsi pronesl během poslední hodiny, jde přímo do vysílání internetového rádia."

Lisbeth držela svůj kapesní počítač Palm Tungsten T3.

Zalaščenko svraštil čelo v místech, kde mělo být obočí.

„Ukaž," řekl a natáhl zdravou ruku.

Lisbeth mu hodila počítač. Zachytil ho v letu.

„Kecy," prohlásil Zalaščenko. „Je to jen obyčejný Palm."

Když se Ronald Niedermann sklonil a pohlédl na její počítač, hodila mu Lisbeth přímo do očí hrst písku. Obra to okamžitě oslepilo, ale automaticky vypálil ze své pistole s tlumičem jednu střelu. Lisbeth mezitím stačila

uhnout dva kroky na stranu a kulka udělala jen díru do vzduchu v místě, kde předtím stála.

Popadla lopatu a ostřím ho praštila do ruky s pistolí. Lopata zasáhla plnou silou klouby, Sig Sauer mu vyletěl z ruky a zmizel mezi keři. Viděla, jak mu z hluboké rány v kloubu nad malíčkem tryská krev.

Měl by řvát bolestí.

Niedermann před sebou tápal zraněnou rukou a druhou si zoufale mnul oči. Její jedinou šancí na vítězství bylo okamžitě mu způsobit vážné zranění; pokud by došlo na fyzický souboj, byla by naprosto bez šance. Potřebovala pět vteřin k tomu, aby stačila utéct do lesa. Rozběhla se s lopatou na rameni a máchla jí po něm. Snažila se otočit rukojeť tak, aby ho nejprve zasáhlo ostří, ale byla v nevhodné pozici. Trefila ho hranou do obličeje.

Niedermann jen zachrochtal, když mu podruhé během několika dní povolila nosní kost. Stále byl oslepený pískem, ale levačkou se mu podařilo Salanderovou odstrčit. Ta se zapotácela, zakopla o pařez a upadla. Na vteřinu se ocitla na zemi, ale rychle zase vyskočila na nohy. Niedermann byl stále nezraněný.

Dokážu to.

Udělala dva kroky k houští, když koutkem oka zahlédla – *klik* –, jak Zalaščenko zvedá paži.

I ten dědek zasraná má pistoli.

Proletělo jí to hlavou jako šlehnutí biče.

Lisbeth změnila směr ve stejném okamžiku, kdy Zalaščenko vypálil. Kulka ji zasáhla do vnější strany kyčle a Lisbeth ztratila rovnováhu.

Žádnou bolest necítila.

Druhá kulka ji trefila do zad a zůstala v levé lopatce. Tělem jí proběhla ostrá ochromující bolest.

Lisbeth klesla na kolena. Několik vteřin se nemohla hýbat. Uvědomovala si, že stojí asi šest metrů za ní. S posledním vypětím sil se zarputile postavila na nohy a kymácivým krokem vykročila k ochranné cloně keřů.

Zalaščenko měl čas zamířit.

Třetí kulka ji zasáhla asi dva centimetry nad levé ucho. Střela pronikla lebkou a způsobila pavučinovou síť soustředných prasklin v lebeční kosti. Olověná kulka jí pronikla do hlavy a uvízla v šedé hmotě asi čtyři centimetry od mozkové kůry, tvořící plášť velkého mozku.

Lékařský popis jejího stavu byl pro Lisbeth čistě akademickou záležitostí. V praxi jí kulka způsobila okamžité rozsáhlé trauma. Jejím posledním vjemem byl rudě planoucí náraz, který přešel v bílé světlo.

Pak nastala tma.

Klik.

Zalaščenko se pokusil vypálit ještě jednu střelu, ale ruce se mu třásly tak silně, že nedokázal zamířit. *Ona nám skoro utekla.* Nakonec si uvědomil, že už je mrtvá, sklonil zbraň a třásl se, jak mu tělem koloval adrenalin. Pohlédl na svou zbraň. Původně chtěl pistoli nechat doma, ale zašel pro ni a zastrčil ji do kapsy u bundy jako nějakého maskota. *Zrůda.* Byli dva dospělí chlapi a jedním z nich byl Ronald Niedermann, který byl navíc ozbrojený Sig Sauerem. *A ta zatracená děvka jim skoro utekla.*

Pohlédl na dceřino tělo. Ve světle baterky vypadala jako zakrvácená hadrová panenka. Zajistil pistoli, zastrčil ji zpět do kapsy a došel k Ronaldu Niedermannovi, který měl slzy v očích a z ruky a z nosu mu valila krev. Nos se mu po souboji o titul s Paolem Robertem ještě nezahojil a ostří lopaty mu způsobilo další rozsáhlé zranění.

„Myslím, že mám zase zlomený nos," řekl Niedermann.

„Idiote," odvětil Zalaščenko. „Skoro nám utekla."

Niedermann si dál mnul oči. Bolest necítil, ale slzy se mu řinuly po tvářích a téměř oslepl.

„Koukej se sakra narovnat." Zalaščenko zhnuseně potřásl hlavou. „Co by sis beze mě do prdele počal?"

Niedermann zoufale mrkal. Zalaščenko doklopýtal k dceřinu tělu a popadl ji u krku za bundu. Zvedl ji a táhl tělo k hrobu, který nebyl nic jiného než jáma v zemi, příliš malá na to, aby v ní mohla ležet rovně. Zalaščenko zvedl tělo tak, aby dostal nohy nad okraj, a strčil ji do jámy jako pytel brambor. Lisbeth zůstala ležet obličejem vzhůru a s nohama zkroucenýma pod sebou.

„Tak ji koukej zase zaházet, ať se konečně dostaneme domů," okomentoval situaci Zalaščenko.

Napůl oslepenému Ronaldu Niedermannovi to chvíli trvalo. Zbylou hlínu, která se do jámy už nevešla, uhladil mohutnými pohyby lopaty.

Zalaščenko kouřil cigaretu a díval se, jak Niedermann pracuje. Stále se třásl, ale adrenalin už začal klesat k normálu. Najednou pocítil úlevu nad tím, že ji má z krku. Stále měl v paměti její pohled v okamžiku, kdy mu před mnoha lety hodila do auta benzínovou bombu.

V devět hodin večer se Zalaščenko rozhlédl kolem a pokývl. Pod keři se mu podařilo najít Niedermannovu pistoli. Poté se muži vrátili domů.

Zalaščenko cítil podivné uspokojení. Chvíli se věnoval ošetřování Niedermannovy ruky. Lopata se mu zařízla hluboko do masa a Zalaščenko musel vytáhnout jehlu a nit a ránu mu sešít – tomuto umění se naučil už v patnácti letech ve vojenské škole v Novosibirsku. Teď každopádně nepotřeboval žádné anestetikum. Zranění však může být tak vážné, že Niedermann bude muset zajet do nemocnice. Dal mu prst do dlahy a obvázal mu ho.

Když skončil, otevřel si pivo, zatímco Niedermann si v koupelně stále dokola vyplachoval oči.

KAPITOLA 32

Čtvrtek 7. dubna

Mikael Blomkvist dorazil na hlavní nádraží v Göteborgu v devět hodin. Vlak zpoždění částečně dohnal, ale přesto bylo pozdě. Poslední hodinu ve vlaku Mikael strávil obvoláváním autopůjčoven. Pokoušel se sehnat nějaké auto v Alingsåsu, aby mohl vystoupit už tam, ale ukázalo se, že takto pozdě večer je to nemožné. Nakonec to vzdal a namísto toho se mu podařilo zamluvit si Volkswagen prostřednictvím hotelové rezervační služby v Göteborgu. Vůz si měl vyzvednout na Železném náměstí. Mikael zavrhl zmatenou místní dopravu a nepochopitelný systém jízdenek, na jehož zvládnutí byl člověk musel být alespoň raketový inženýr, a vzal si taxíka.

Když se konečně dostal do svého vozu, zjistil, že v postranní přihrádce není autoatlas. Zajel pro něj do večerky u benzínky a po chvilkovém přemýšlení zakoupil i baterku, láhev minerálky a kávu v zavřeném kelímku, který postavil do skleněného držáku na rozvodné desce. Když cestou na sever z Göteborgu míjel Partille, bylo již půl jedenácté. Zamířil k Alingsåsu.

O půl desáté běžel kolem hrobu Lisbeth Salanderové lišák. Zastavil se a neklidně se rozhlížel. Instinktivně cítil, že pod zemí cosi je, ale uvědomil si, že jde o těžko dostupný úlovek, takže nestojí za to, aby ho vyhrabával. Existovala snadnější kořist.

Kdesi poblíž se ozvalo zapraskání nějakého neopatrného nočního tvora a lišák ihned začal větřit. Opatrně vykročil. Než vyrazil na lov, zvedl zadní nožku a pokropil místo, aby si označil revír.

Bublanski nemíval ve zvyku služebně telefonovat pozdě v noci, tentokrát mu však nic jiného nezbývalo. Zvedl sluchátko a zmáčkl číslo Sonji Modigové.

„Promiň, že volám tak pozdě. Nespíš?“

„V pohodě.“

„Právě jsem dočetl to vyšetřování z roku 1991.“

„Je mi jasné, že ti to nedalo, stejně jako mně.“

„Sonjo… jak si tohle všechno vysvětluješ?“

„Mám pocit, že Gunnar Björck ze seznamu zákazníků prostitutek strčil Lisbeth Salanderovou do blázince, když se snažila chránit sebe a svou matku před šíleným vrahem, který pracoval pro tajné služby. V tom mu pomohl Peter Teleborian, a právě z jeho expertizy většina našich úsudků o jejím psychickém stavu vycházela.“

„Tohle pohled na ni docela mění.“

„Část věcí se tím vysvětlila.“

„Sonjo, můžu se pro tebe ráno v osm zastavit?“

„Jasně.“

„Měli bychom zajet na Smådalarö a dát řeč s Gunnarem Björckem. Už jsem si ho našel. Je na nemocenské kvůli zádům.“

„Moc se na to těším.“

„Myslím, že pohled na Lisbeth Salanderovou musíme přehodnotit.“

Greger Beckman pohlédl na svou ženu. Erika stála u okna v obývacím pokoji a hleděla ven na moře. V ruce měla mobilní telefon a Greger věděl, že čeká, až se ozve Mikael Blomkvist. Vypadala tak nešťastně, že k ní popošel a položil jí ruku kolem ramen.

„Blomkvist je už velkej kluk,“ řekl Greger. „Ale jestli se o něj opravdu bojíš, tak bys měla zavolat na policii.“

Erika Bergerová si povzdechla.

„To jsem měla udělat už před pár hodinami. Ale proto nejsem takhle nešťastná.“

„Nechtěla bys mi něco říct?“

Erika přikývla.

„Tak ven s tím.“

„Tajila jsem to před tebou. I před Mikaelem. A před všemi ostatními v redakci.“

„Tajila?“

Erika se otočila k manželovi a pověděla mu, že dostala místo šéfredaktorky ve *Svenska Morgon-Posten*. Greger Beckman zvedl obočí.

„Ale já nechápu, proč jsi nám o tom neřekla,“ prohlásil. „Vždyť je to pro tebe úžasná příležitost. Gratuluju.“

„Zřejmě jen proto, že si připadám jako podrazák.“

„Mikael to pochopí. Každý člověk se jednoho dne musí zvednout z místa a jít dál, když nastane čas. A tvůj čas nastal právě teď.“

„Já vím.

„Jsi opravdu rozhodnutá?“

„Ano. Jsem rozhodnutá. Ale nemám odvahu to nikomu říct. Mám pocit, že je opouštím v tom největším chaosu.“

Greger manželku objal.

Dragan Armanskij si promnul oči a hleděl do tmy za oknem rehabilitačního ústavu v Erstě.

„Měli bychom zavolat Bublanskému,“ prohlásil.

„Ne,“ odvětil Palmgren. „Bublanski ani žádná jiná instituce pro ni v životě nehnuli ani prstem. Jen ji nechte, ať se o sebe postará.“

Armanskij hleděl na bývalého Lisbethina poručníka. Byl ohromený podstatným zlepšením Palmgrenova zdravotního stavu, k němuž došlo od jeho poslední vánoční návštěvy. Stále ještě mluvil nezřetelně, ale v očích měl úplně novou vitalitu. Také si u Palmgrena všiml určité zuřivosti, kterou nikdy předtím nedal najevo. Během večera mu Palmgren do všech podrobností vypověděl příběh, který sestavil Mikael Blomkvist. Armanského to šokovalo.

„Ona se pokusí zabít svého otce.“

„To je možné,“ řekl klidně Palmgren.

„Nebo možná Zalaščenko zabije ji.“

„I to je možné.“

„A my máme jen čekat se založenýma rukama?“

„Dragane… jste dobrý člověk. Ale nenesete odpovědnost za to, co Lisbeth udělá nebo neudělá a jestli přežije nebo nepřežije.“

Palmgren rozhodil rukama. Najednou se mu vrátila schopnost koordinace, jakou už dlouho neměl. Úplně jako by mu drama uplynulých týdnů zostřilo zatemnělé smysly.

„Nikdy jsem necítil moc sympatií k lidem, co berou zákon do vlastních rukou. Na druhé straně jsem nikdy neslyšel o nikom, kdo by pro to měl tak dobré důvody. Možná budu vypadat jako cynik… to, co se stane dnes v noci, se stane bez ohledu na to, co si my dva myslíme. Měla to ve hvězdách od svého narození. A nám dvěma nezbývá nic jiného než být s Lisbeth, pokud se vrátí.“

Armanskij si nešťastně povzdechl a pohlédl na starého advokáta.

„A pokud dalších deset let stráví v ženské věznici v Hinsebergu, tak si to zvolila sama. Já budu dál její přítel.“

„Neměl jsem ani ponětí o tom, že máte tak liberální přístup k lidem.“

„Ani já ne,“ odvětil Holger Palmgren.

Miriam Wu zírala do stropu. Měla rozsvícenou lampičku a tiše puštěné rádio. Na noční stanici právě hráli *On a Slow Boat to China*. Den předtím, než se v nemocnici probrala, ji sem přivezl Paolo Roberto. Miriam spala, pak se neklidně vzbudila a znovu usnula. Lékaři tvrdili, že má otřes mozku. Každopádně potřebovala klid na lůžku. Také měla zlomený nos, tři přeražená žebra a celé tělo poseté ranami. Levé obočí měla tak napuchlé, že se oko změnilo jen v úzkou škvírku. Když se pokusila změnit polohu, strašně to bolelo. Bolelo ji i každé nadechnutí. Měla pohmožděný krk, takže dostala pro zafixování správné polohy sádrový límec. Lékaři ji ujistili o tom, že zase bude úplně v pořádku.

Když se k večeru vzbudila, seděl u ní Paolo Roberto. Ušklíbl se na ni a zeptal se, jak se jí daří. Miriam by ráda věděla, jestli vypadá stejně děsivě jako on.

Kladla Paolovi otázky a on na ně odpovídal. Z jakéhosi důvodu jí nepřišlo divné, že je to dobrý kamarád Lisbeth Salanderové. Byl to sebevědomý parchant. Lisbeth mívala sebevědomé parchanty ráda a nesnášela nafoukance. Rozdíl byl téměř zanedbatelný, ale Paolo Roberto patřil do první uvedené kategorie.

Vysvětlil jí, jak došlo k tomu, že se zničehonic objevil ve skladu v Nykvarnu. Překvapilo ji, že se tak zatvrzele pustil do pronásledování černé dodávky. A vyděsila ji novinka, že policisté kolem skladu vyhrabávají mrtvoly.

„Díky," řekla Miriam. „Zachránil jsi mi život."

Paolo zakroutil hlavou a dlouho seděl mlčky.

„Pokoušel jsem se to vysvětlit Blomkvistovi. Zřejmě mě správně nepochopil. Ale ty mi možná porozumíš. Sama přece boxuješ."

Miriam věděla, co má Paolo na mysli. Nikdo, kdo ve skladu v Nykvarnu nebyl, nemůže nikdy pochopit, jaké to je bojovat se zrůdou, která necítí bolest. Vzpomněla si, jak byla bezbranná.

Nakonec Paola jen držela za zavázanou ruku. Nemluvili. Už nebylo co říct. Když se Miriam znovu vzbudila, byl pryč. Přála si, aby se ozvala Lisbeth Salanderová.

Niedermann jde po Lisbeth.

A Miriam Wu dostala strach, že ji dostane.

Lisbeth Salanderová nemohla dýchat. Neměla pojem o čase, ale pochopila, že ji někdo zastřelil, a uvědomila si – spíše instinktivně než racionálně –, že je pohřbená. Levá ruka byla nepoužitelná. Jakmile pohnula svalem, vystřelovaly jí do ramene bolestivé vlny a mlhavé vědomí se jí nezávisle na

její vůli vracelo a zase ji opouštělo. *Potřebuju vzduch.* Hlavou se jí šířila pulsující bolest, jakou nikdy předtím nezažila.

Pravou ruku měla pod obličejem a začala si instinktivně odhrabávat hlínu z nosu a úst. Zemina byla písčitá a poměrně suchá. Podařilo se jí před obličejem vyhrabat díru zvící pěsti.

Neměla ponětí o tom, jak dlouho leží v hrobě. Ale pochopila, že jí jde o život. Nakonec se zmohla na jasnou myšlenku.

On mě pohřbil zaživa.

Toto zjištění v ní vyvolalo paniku. Nemohla dýchat. Nemohla se hýbat. Byla zavalená a uvězněná pod tunou hlíny.

Pokusila se pohnout nohou, ale sotva dokázala napnout svaly. Poté se dopustila chyby tím, že se pokusila vstát. Tlačila hlavu směrem vzhůru a najednou měla pocit, jako by jí spánkem projela elektrická rána. *Nesmím zvracet.* Jasné vědomí ji znovu opustilo.

Když opět dokázala myslet, opatrně vyzkoušela, které části těla může použít. Jediná část těla, kterou mohla trochu pohnout, byla pravá ruka před obličejem. *Potřebuju vzduch.* Vzduch byl nad ní, nad hrobem.

Lisbeth Salanderová začala hrabat. Tlačila do hlíny loktem a podařilo se jí vytvořit malý manévrovací prostor. Hřbetem ruky odstrkávala hlínu a rozšířila tak otvor před obličejem. *Musím hrabat.*

Nakonec si uvědomila, že má pod tělem zkrouceným do plodové polohy a mezi skrčenýma nohama určitý volný prostor. V něm je i většina vydýchaného vzduchu, který ji stále drží při životě. Zoufale začala kroutit trupem sem a tam a cítila, jak se kolem ní propadá hlína. Tlak na hruď trošku polevil. Najednou mohla pohnout paží o několik centimetrů.

Minutu po minutě pracovala ve stavu polovičního bezvědomí. Odhrabávala si písčitou půdu od obličeje a hrst za hrstí ji tlačila do prostoru pod sebou. Postupně se jí podařilo uvolnit ruku natolik, že si dokázala očistit hlínu z temene. Centimetr po centimetru si odhrabávala zem kolem hlavy. Ucítila cosi tvrdého a najednou držela v ruce rezavý kousek železa nebo hřebík. Hrabala směrem vzhůru. Hlína byla stále vzdušná a drolivá.

Bylo těsně po desáté, když lišák cestou domů do nory opět míjel hrob Lisbeth Salanderové. Spořádal hraboše a byl se svou existencí spokojený, když se najednou objevila jakási jiná existence. Lišák ztuhl a nastražil uši. Vousy a čumák se mu rozechvěly.

Najednou se ze země jako cosi neživého vynořily Lisbethiny prsty. Pokud by zde byl nějaký lidský divák, zřejmě by reagoval stejně jako lišák. Vzal by nohy na ramena.

Lisbeth cítila, jak k ní dolů podél ruky proudí vzduch. Znovu se nadechla.

Trvalo ještě další půlhodinu, než se jí podařilo osvobodit. Téměř nic si z toho nepamatovala. Bylo jí divné, že nemůže použít levačku, ale mechanicky odhrabávala zem a písek pravačkou.

Potřebovala něco, čím by mohla hrabat. Chvíli jí trvalo, než přišla na nějaký nástroj, který by mohla použít. Vstrčila ruku zpět do otvoru a podařilo se jí najít náprsní kapsu, ze které vytáhla pouzdro na cigarety od Miriam Wu. Otevřela ho a použila ho jako naběračku. Decilitr po decilitru odhrabávala zem a odhazovala ji trhnutím zápěstí. Najednou mohla hýbat levým ramenem a podařilo se jí ho protlačit vrstvou hlíny. Pak odhrabala písek a hlínu a podařilo se jí narovnat hlavu. Paži i hlavu tak měla nad hrobem. Když měla volný trup, dokázala se centimetr po centimetru vysoukat ven, a najednou z jámy vytáhla i nohy.

Se zavřenýma očima se odplazila od hrobu a zastavila se až ve chvíli, kdy narazila ramenem do kmene stromu. Pomalu se otočila tak, aby se o strom mohla opřít zády, hřbetem ruky si vytřela hlínu z očí a poté je otevřela. Kolem byla černočerná tma a vzduch byl ledový. Potila se. V hlavě, v levém rameni a v kyčli cítila tupou bolest, ale neztrácela energii tím, že by o věci přemýšlela. Deset minut nehybně seděla a dýchala. Pak si uvědomila, že tu nesmí zůstat.

Snažila se dostat na nohy, ale svět se s ní kymácel.

Najednou se jí udělalo zle, naklonila se dopředu a zvracela.

Pak se dala do kroku. Neměla tušení, kterým směrem nebo kam jde. Jen s obtížemi hýbala levou nohou a v pravidelných intervalech padala na kolena. Pokaždé jí hlavou projela strašná bolest.

Nevěděla, jak dlouho jde, ale najednou zahlédla koutkem oka světlo. Změnila směr a klopýtala kupředu. Až když stála na kraji dvorku u přístavku, uvědomila si, že jde přímo do Zalaščenkova domu. Zastavila a kymácela se jako opilá.

Fotobuňky jsou na příjezdové cestě a na mýtině. Tentokrát přišla z druhé strany. Neobjevili ji.

Toto zjištění ji zmátlo. Bylo jí jasné, že není zrovna ve formě, aby se pouštěla do dalšího souboje s Niedermannem a Zalaščenkem. Pozorovala bílé stavení.

Klik. Dřevo. *Klik.* Oheň.

Fantazírovala o kanystru s benzínem a zápalce.

Těžce se obrátila k přístavku a klopýtala ke dveřím, které byly zavřené na závoru. Pravým ramenem se jí podařilo závoru zvednout. Slyšela ránu,

když závora při pádu na zem narazila na okraj dveří. Vkročila do tmy a rozhlédla se kolem.

Byla to kůlna na dříví. Nebyl tam žádný benzín.

Alexander Zalaščenko u kuchyňského stolu zvedl zrak, když uslyšel, jak na dveře v přístavku dopadla závora. Odhrnul záclonu v kuchyni a hleděl do tmy. Během několika vteřin si jeho oči přivykly na šero. Pořádně se rozfoukalo. Meteorologové slibovali bouřlivý víkend. Pak si všiml, že dveře do kůlny jsou otevřené dokořán.

Odpoledne tam byl s Niedermannem pro dřevo. Nebylo to nutné a šel tam jen proto, aby Lisbeth Salanderové potvrdil, že je na správné adrese, a aby ji tak přilákal.

Že by Niedermann zapomněl zavřít kůlnu? Někdy dokázal být hrozný lempl. Pohlédl ke dveřím do obývacího pokoje, kde Niedermann dřímal na pohovce. Přemýšlel, že by ho vzbudil, ale pak si řekl, že ho klidně může nechat spát. Zvedl se od kuchyňského stolu.

Lisbeth musela jít pro benzín až do chléva, kde byla zaparkovaná auta. Opřela se o špalek a těžce dýchala. Potřebovala si odpočinout. Seděla jen pár minut, když venku zaslechla šmajdání Zalaščenkovy protézy.

Mikael ve tmě zabloudil u Mellby severně od Sollebrunu. Namísto toho, aby zabočil k Nossebro, pokračoval dál na sever a svou chybu si uvědomil až poté, co dojel do Trökörny. Zastavil a podíval se do autoatlasu.

Zaklel a otočil to zpět na jih do Nossebro.

Vteřinu předtím, než Alexander Zalaščenko vešel do kůlny, popadla Lisbeth Salanderová do pravé ruky sekeru, zaťatou do špalku. Nedokázala ji zvednout nad hlavu, ale obloukem ji rozhoupala, přenesla váhu na nezraněnou nohu a přikrčila se.

Ve stejném okamžiku, kdy Zalaščenko otočil vypínačem, mu ostří sklouzlo přes pravou stranu obličeje, roztříštilo mu lícní kost a zaseklo se mu několik milimetrů do čela. Neuvědomil si, co se stalo, ale v následující vteřině jeho mozek zaznamenal bolest a Zalaščenko se rozeřval jako tur.

Ronald Niedermann se s trhnutím vzbudil a zmateně se posadil. Slyšel nějaký řev, ale v první chvíli si myslel, že to nemůže být lidský zvuk. Ozývalo se to odkudsi zvenčí. Pak si uvědomil, že to byl Zalaščenko. Rychle vyskočil.

Lisbeth Salanderová se rozběhla a rozmáchla se sekerou ještě jednou, ale tělo ji neposlouchalo. Měla v úmyslu sekeru zvednout a zatnout ji otci do palice, ale byla už úplně vysílená a vytčený cíl o velký kus minula, takže ho zasáhla těsně pod čéšku. Sekera však byla tak těžká, že se zasekla hluboko do kolene a vytrhla se jí z ruky, když Zalaščenko upadl po hlavě do kůlny. Nepřetržitě řval.

Lisbeth se sklonila, aby se opět chopila sekery. Země se s ní zakymácela, když se jí v hlavě rozbřesklo. Musí se posadit. Natáhla ruku a ohmatávala jeho náprsní kapsy. V pravé kapse měl ještě zastrčenou pistoli a Lisbeth se snažila zaostřit pohled, i když se jí země houpala pod nohama.

Browning ráže 22.

Zatracená skautská pistole.

Tak proto zůstala naživu. Kdyby schytala jednu kulku z Niedermannova Siga Sauera nebo z pistole se silnější municí, měla by v lebce pořádnou díru.

Ve stejném okamžiku, kdy v hlavě zformulovala tuto myšlenku, zaslechla kroky právě probuzeného Niedermanna, který zaplnil otevřené dveře do přístavku. Zastavil a zíral na scénu před sebou nechápavýma vykulenýma očima. Zalaščenko řval jako tur. Jeho tvář se změnila v krvavou masku. V koleni měl zaťatou sekeru. Před ním na podlaze seděla Lisbeth Salanderová, zakrvavená a pomazaná hlínou. Vypadala jako postava z nějakého hororu, kterých Niedermann viděl už spoustu.

Ronald Niedermann, neschopný cítit bolest a stavěný jako opancéřovaný robot, neměl nikdy rád tmu. Pokud si vzpomínal, tma pro něj vždycky znamenala hrozbu.

Na vlastní oči viděl ve tmě bytosti a neustále tam na něj číhala jakási nepopsatelná hrůza. A ta hrůza se nyní zhmotnila.

Ta dívka na podlaze byla mrtvá. O tom nebylo nejmenších pochybností.

Sám ji pohřbil.

Takže ta bytost na podlaze už není dívka, ale tvor, který sem přišel ze záhrobí a kterého není možné porazit lidskou silou nebo zbraní.

Proměna z lidské bytosti na neživou nestvůru již začala. Pokožka se změnila v tlející krunýř. Zakrvácené zuby měly ostré špičky, aby mohla trhat maso ze své kořisti. Vyplázla rozeklaný hadí jazyk a olizovala si jím ústa. Na zkrvavených rukou měla drápy ostré jako břitvy. Viděl, jak jí žhnou oči. Slyšel, jak tlumeně zavrčela a napjala svaly, aby mu skočila po hrdle.

Najednou zcela zřetelně viděl, jak zkroutila ocas a výhružně jím začala bít o zem.

Poté zvedla pistoli a vystřelila. Kulka mu prolétla tak blízko kolem ucha, že slyšel její zasvištění. Měl pocit, že z jejích úst na něj šlehají plameny.

To už bylo příliš.

Obr přestal myslet.

Prudce se obrátil a utíkal jako o život. Lisbeth vypálila ještě jednu ránu, která ho úplně minula, ale měl pocit, že mu dala křídla. Jako srnec přeskočil plot a ztratil se ve tmě na poli směrem k silnici. Utíkal odsud v nepopsatelné hrůze.

Zmizel z dohledu a Lisbeth Salanderová za ním užasle hleděla. Zalaščenko po chvíli přestal řvát, ale zůstal v šoku ležet na zemi a naříkal. Lisbeth otevřela pistoli a konstatovala, že zbývá jeden náboj. Zvažovala, zda ho má vypálit Zalaščenkovi do lebky. Poté si připomněla, že Niedermann je pořád někde venku ve tmě, takže bude moudré si poslední náboj schovat. Pokud na ni zaútočí, bude zřejmě potřebovat něco silnějšího než kulku ráže *22*. Ale bude to lepší než nic.

Lisbeth se obtížně zvedla, vybelhala se z kůlny a zavřela za sebou. Trvalo jí pět minut, než zastrčila závoru. Potácela se přes dvůr do domu a na příborníku v kuchyni našla telefon. Vytočila číslo, které už dva roky nepoužila. Nebyl doma. Spustil se záznamník.

Dobrý den, tady je Mikael Blomkvist. V této chvíli nejsem doma, ale zanechte prosím své jméno a telefonní číslo, a jakmile to bude možné, ozvu se vám.

Píp.

„Mikr-elr," řekla Lisbeth a uvědomila si, že jí není rozumět. Polkla. „Mikaeli. Tady je Salanderová."

Poté nevěděla, co by mu měla ještě říct.

Pomalu položila sluchátko.

Před ní na kuchyňském stole ležel Niedermannův Sig Sauer, rozebraný a připravený na čištění, a vedle něj P-83 Wanad Sonnyho Nieminena. Zalaščenkův Browing pustila na zem, doklopýtala ke stolu, zvedla Wanad a zkontrolovala zásobník. Našla také svůj kapesní počítač Palm a zastrčila ho do náprsní kapsy. Poté se odpotácela ke kuchyňské lince a do neumytého hrnečku si natočila ledovou vodu. Vypila čtyři hrnky. Když zvedla oči, spatřila na zdi ve starém zrcátku na holení svou vlastní tvář. Tak se zděsila, že málem vystřelila z pistole.

To, co viděla, se spíše podobalo zvířeti než člověku. Viděla šílence se zrůzněným obličejem a s vyceněnými zuby. Byla špinavá. Tvář i hrdlo měla pokryté ztuhlou směsí krve a hlíny. Tušila, co Ronalda Niedermanna v kůlně asi vylekalo.

Došla blíže k zrcátku a najednou si uvědomila, že za sebou tahá levou nohu. Cítila ostrou bolest v kyčli, kam ji zasáhla Zalaščenkova kulka. Podruhé ji trefil do ramene a celá paže jí ochrnula. Bolelo to.

Bolest v hlavě však byla tak ostrá, až se zapotácela. Pomalu zvedla pravou ruku a zezadu si ohmatala hlavu. Najednou ucítila kráter v místě, kde kulka vnikla dovnitř.

Lisbeth prsty zkoumala otvor v lebce a s náhlým zděšením si uvědomila, že se dotýká vlastního mozku; její zranění je tedy tak vážné, že umírá nebo by už měla být mrtvá. Nedokázala pochopit, jak je možné, že ještě vůbec stojí na nohou.

Zničehonic ji přepadla ochromující únava. Nebyla si jistá, jestli jsou to mdloby nebo spánek, ale došla k pohovce, kam se opatrně položila a opřela si pravou – nezraněnou polovinu hlavy o polštář.

Potřebovala si lehnout a nabrat síly, ale věděla, že nemůže riskovat spánek, když je někde venku Niedermann. Dříve či později se sem vrátí. Dříve či později se Zalaščenkovi podaří osvobodit se z kůlny a dostat se do domu, ale Lisbeth už neměla sílu ani na to, aby vstala. Byla jí strašná zima. Odjistila pistoli.

Ronald Niedermann stál nerozhodně na silnici mezi Solebrunnem a Nossebro. Byl sám. Byla tma. Opět začal racionálně uvažovat a styděl se za svůj útěk. Nechápal, jak se to mohlo stát, ale došel k logickému závěru, že musela přežít. *Nějak se jí muselo podařit se odtamtud vyhrabat.*

Zalaščenko ho potřebuje. Měl by se tam vrátit a zakroutit jí krkem.

Zároveň měl Ronald Niedermann dojem, že všechno skončilo. Takový pocit už dlouho neměl. Věci se začaly hatit od chvíle, kdy se s ním spojil Bjurman. Zalaščenko byl jako vyměněný, když uslyšel jméno Salanderová. Veškerá pravidla týkající se bezpečnosti a střídmosti, o kterých mu tolik let kázal, přestala existovat.

Niedermann váhal.

Zalaščenko potřebuje lékařskou pomoc.

Pokud už ho nezabila.

To bude znamenat otázky.

Obr si skousl spodní ret.

Po mnoho let byl otcovým partnerem. Byly to úspěšné roky. Ulil si vlastní peníze a navíc věděl, kam Zalaščenko schovává svůj majetek. Měl k dispozici všechny zdroje a veškerou kompetenci, kterou pro řízení další činnosti potřeboval. Rozumné by bylo odsud zmizet a na nic se neohlížet. Pokud mu Zalaščenko něco vtloukl do hlavy, byla to schopnost bez sentimentu odejít ze situace, kterou by nedokázal zvládnout. To je základní pravidlo přežití.

Pokud je něco naprosto ztracené, tak pro to nehni ani malíčkem.

Není to žádná nadpřirozená bytost. Ale nevěstila nic dobrého. Byla to jeho nevlastní sestra.

Podcenil ji.

Ronald Niedermann se zmítal mezi dvěma přáními. Jedna jeho část se chtěla vrátit a zakroutit jí krkem. Druhá část chtěla pokračovat v nočním útěku.

V zadní kapse má peněženku i pas. Nechtělo se mu zpátky. Na statku nebylo nic, co by potřeboval.

Snad jen auto.

Niedermann stál a váhal, a vtom spatřil, jak se k němu z druhé strany vršku blíží rozsvícená světla vozu. Otočil hlavu. Možná by si odvoz mohl zařídit nějak jinak. Nepotřeboval nic než vůz, kterým by se dostal do Göteborgu.

Poprvé v životě – alespoň od nejútlejšího dětství – Lisbeth Salanderová nedokázala mít situaci pod kontrolou. V průběhu let se zapletla do různých rvaček, byla vystavena týrání a zažila státní nedobrovolnou péči i soukromé znásilnění. Fyzicky i duševně utrpěla více ran než jakýkoli jiný člověk.

Ale pokaždé se tomu dokázala vzepřít. Odmítla odpovídat na Teleborianovy otázky, a když byla vystavena nějaké formě fyzického násilí, dokázala se z toho vylízat.

S rozbitým nosem se dá žít.

S dírou v lebce sotva.

Tentokrát se nemohla dovléci domů do své vlastní postele, přetáhnout si pokrývku přes hlavu, prospat dva dny a poté se vrátit k běžnému životu, jako by se nic nestalo.

Je tak vážně zraněná, že situaci vlastními silami nezvládne. Byla tak unavená, že ji tělo přestalo poslouchat.

Musím se chvilku vyspat, pomyslela si. A zároveň byla přesvědčená o tom, že pokud vypne a zavře oči, tak se už pravděpodobně neprobudí. Podrobila tento závěr analýze a poté konstatovala, že je jí to jedno. Naopak.

Téměř cítila, že se jí to pomyšlení zamlouvá. *Moci odpočívat. Nemuset se probudit.*

Její poslední myšlenky patřily Miriam Wu.

Odpusť mi to, Mimmi.

S odjištěnou pistolí Sonnyho Nieminena v ruce zavřela oči.

Mikael Blomkvist spatřil ve světle reflektorů Ronalda Niedermanna a okamžitě ho poznal. Sotva mohl přehlédnout 205 centimetrů vysokého blonďatého obra, stavěného jako opancéřovaný robot. Niedermann na něj mával pažemi. Mikael ztlumil světla a zabrzdil. Z vnější kapsy tašky na počítač vytáhl Colt 1911 Government, který našel v Lisbethině psacím stole. Zastavil asi pět metrů před Niedermannem, vypnul motor a poté otevřel dveře.

„Děkuju, že jste mi zastavil," řekl Niedermann a sotva popadal dech. Zjevně utíkal. „Stala se mi… mám poruchu na motoru. Mohl byste mě hodit do města?"

Měl nápadně jemný hlas.

„To víš, že tě můžu hodit do města," řekl Mikael Blomkvist. Namířil na Niedermanna zbraň. „Lehni si na zem."

Zkoušky, kterým byl Ronald Niedermann této noci vystaven, zjevně nebraly konce. Váhavě na Mikaela pohlédl.

Niedermann neměl ani ten nejmenší strach z pistole nebo z toho týpka, co ji měl v ruce. Na druhé straně však měl ke zbraním respekt. Se zbraněmi a násilím prožil celý život. Vycházel z toho, že pokud na něj někdo namíří pistoli, pak je ten člověk zoufalý a je připraven ji použít. Přimhouřil oči a snažil se odhadnout, co je to za tou pistolí za chlapíka, ale reflektory ho zcela oslepily. *Policajt? Na policajta nevypadal. Policajti se obvykle legitimují. Alespoň ve filmu to tak dělali.*

Obr zvážil své šance. Věděl, že kdyby po tom chlápkovi skočil, mohlo by se mu podařit se zbraně zmocnit. Ale ten chlap s bouchačkou vypadal dost chladně a navíc ho chrání dvířka od vozu. Schytal by přinejmenším dvě kulky. Pokud by se pohyboval rychle, možná by ho ten chlap netrefil nebo by alespoň nezasáhl žádný životně důležitý orgán, ale i kdyby přežil, ty kulky by mu zřejmě ztížily nebo dokonce znemožnily útěk. Takže bude výhodnější počkat si na lepší příležitost.

„KOUKEJ SI LEHNOUT NA ZEM," zařval Mikael.

Posunul hlaveň o několik centimetrů a vystřelil do příkopu.

„Příště ti to napálím do čéšky," řekl mu Mikael silným a jasným velitelským hlasem.

Ronald Niedermann si klekl na kolena, oslněný světlem reflektorů.

„Kdo jste?“ zeptal se.

Mikael vyndal z přihrádky na dveřích baterku, kterou koupil u benzínky. Světelný kužel namířil Niedermannovi do obličeje.

„Ruce za záda,“ poručil mu Mikael. „Nohy od sebe.“

Vyčkal, dokud Niedermann zdráhavě nesplnil rozkaz.

„Vím, co jsi zač. Jestli uděláš nějakou pitomost, tak tě bez varování odprásknu. Mířím na plíce pod lopatku. Možná mě dostaneš… ale nebude to zadarmo.“

Mikael položil baterku na zem, odepnul si opasek a udělal z něj smyčku, přesně tak, jak se tomu naučil u elitní jednotky v Kiruně, kde si před dvaceti lety odkroutil vojenskou službu. Postavil se za obra, dal mu smyčku kolem paží a nad lokty ji utáhl. Tak se mocný Niedermann stal prakticky bezmocným.

A co teď? Mikael se rozhlédl kolem. Byli úplně sami ve tmě na venkovské silnici. Paolo Roberto při svém popisu Niedermanna nepřeháněl. Je to skutečně obr. Otázkou bylo pouze to, proč sem takový obr uprostřed noci přiběhl, jako by měl v patách samotného ďábla.

„Hledám Lisbeth Salanderovou. Předpokládám, že ses s ní setkal.“

Niedermann neodpověděl.

„Kde je Lisbeth Salanderová?“ zeptal se Mikael.

Niedermann na něj vrhl zvláštní pohled. Nechápal události této bizarní noci, kdy měl pocit, že se všechno hroutí.

Mikael pokrčil rameny. Došel zpátky k autu, otevřel kufr a vytáhl vlečné lano. Nemohl nechat Niedermanna svázaného uprostřed silnice. Rozhlédl se kolem. O třicet metrů dál se ve světle reflektorů leskla dopravní značka. Pozor losi.

„Vstaň.“

Mikael přiložil hlaveň Niedermannovi k zátylku, dovedl ho k výstražné značce a pak ho přiměl, aby si sedl do příkopu. Přikázal mu, aby dal ruce ke sloupu. Niedermann váhal.

„Je to úplně jednoduché,“ řekl Mikael. „Ty jsi zavraždil Daga Svenssona a Miu Bergmanovou. Byli to moji přátelé. Rozhodně nemám v úmyslu tě pustit, takže buď se posadíš a já tě tady přivážu, nebo ti to napálím do čéšky. Vyber si.“

Niedermann se posadil. Mikael mu dal kolem krku vlečné lano a přivázal obrovi hlavu. Poté mu kolem trupu i pasu pevně obtočil osmnáct metrů lana. Kusem provazu mu přivázal ruce ke sloupku a zajistil ho pořádnými námořnickými uzly.

Když skončil, znovu se obra zeptal, kde je Lisbeth Salanderová. Žádné odpovědi se nedočkal, a tak pokrčil rameny a nechal Niedermanna být. Když došel k autu, cítil, jak mu tělem koluje adrenalin, a uvědomil si, co právě udělal. Před očima měl obličej Mii Bergmanové.

Mikael si zapálil cigaretu a napil se minerálky z PET lahve. Pozoroval postavu v šeru u výstražné značky. Posadil se za volant, podíval se do mapy a konstatoval, že je asi kilometr od odbočky ke statku Karla Axela Bodina. Nastartoval a projel kolem Niedermanna.

Pomalu projel kolem tabulky s nápisem Gosseberga a zaparkoval vedle stodoly na lesní cestě, ležící asi sto metrů dále na sever. Vytáhl pistoli a rozsvítil baterku. V hlíně objevil čerstvé stopy kol a konstatoval, že tu předtím parkovalo jiné auto, ale více se tím nezabýval. Pěšky se vrátil ke Gosseberze a posvítil si na poštovní schránku. *PL192 – K. A. Bodin.* Pak se pustil dále po cestě.

Byla skoro půlnoc, když uviděl světlo Bodinova statku. Mikael se zastavil a naslouchal. Několik minut stál bez pohnutí, ale slyšel jen obvyklé noční zvuky. Nepustil se přímo ke statku, ale vydal se oklikou po okraji louky a k budově se tak přiblížil od chléva. Zastavil se na dvorku asi třicet metrů od domu. Byl ve střehu. Niedermannův běh naznačoval, že se na statku něco stalo.

Mikael došel do poloviny dvorku, když zaslechl jakýsi zvuk. Otočil se se zvednutou zbraní kolem dokola a pak si klekl najedno koleno. Za několik vteřin se mu podařilo lokalizovat zvuk do jednoho z přístavků. Znělo to, jako by někdo naříkal. Rychle přeběhl dvorek k přístavku. Když se podíval za roh, viděl, že se v boudě svítí.

Mikael naslouchal. Někdo se tam uvnitř hýbal. Zvedl závoru, pomalu otevřel dveře a spatřil pár vyděšených očí, zírajících ze zkrvaveného obličeje.

„Prokristaboha," zamumlal.

Pak uviděl protézu.

Zalaščenko.

Lisbeth Salanderová tu nepochybně byla na návštěvě.

Nedokázal si představit, co se mohlo stát. Rychle znovu zavřel dveře a zastrčil závoru.

Když měl Mikael Zalaščenka zavřeného na závoru v kůlně a Niedermanna přivázaného u silnice do Sollebrunu, rychle se vydal po dvoře k obytnému stavení. Mohlo se stát, že tam někde je neznámá třetí osoba, která by mu mohla být nebezpečná, ale dům vypadal pustě, téměř neobydlené. Mikael

namířil zbraň k zemi a opatrně otevřel vstupní dveře. Vešel do tmavé předsíně a spatřil obdélník světla z kuchyně. Neslyšel nic jiného než tikání nástěnných hodin. Došel ke kuchyňským dveřím a na pohovce okamžitě uviděl Lisbeth Salanderovou.

Na okamžik zůstal jako zkamenělý a hleděl na její rozmlácené tělo. Všiml si, že má v ruce pistoli, ruka však ochable visela přes okraj pohovky. Pomalu k ní došel a klesl na kolena. Vzpomněl si, jak našel Daga a Miu, a na vteřinu si pomyslel, že je mrtvá. Poté uviděl, že se jí lehce zvedá hrudník, a zaslechl chraptivý dech.

Opatrně se jí snažil vyprostit pistoli z ruky. Její stisk okamžitě ztvrdl. Lisbeth pootevřela oči na dvě úzké škvírky a několik dlouhých vteřin na něj zírala. Měla rozostřený pohled. Poté Mikael zaslechl, jak si něco mumlá tak tiše, že jejím slovům sotva rozuměl.

Zasranej Kalle Blomkvist.

Lisbeth znovu zavřela oči a pustila pistoli. Mikael ji položil na podlahu, vytáhl mobilní telefon a zmáčkl tísňovou linku.

OBSAH

PROLOG 5

NEPRAVIDELNÉ ROVNICE

KAPITOLA 1 9
Čtvrtek 16. prosince až pátek 17. prosince
KAPITOLA 2 30
Pátek 17. prosince
KAPITOLA 3 45
Pátek 17. prosince až sobota 18. prosince

FROM RUSSIA WITH LOVE

KAPITOLA 4 59
Pondělí 10. ledna až úterý 11. ledna
KAPITOLA 5 76
Středa 12. ledna až pátek 14. ledna
KAPITOLA 6 86
Neděle 23. ledna až sobota 29. ledna
KAPITOLA 7 101
Sobota 29. ledna až neděle 13. února
KAPITOLA 8 114
Pondělí 14. února až sobota 19. února
KAPITOLA 9 130
Neděle 6. března až pátek 11. března
KAPITOLA 10 140
Pondělí 14. března až neděle 20. března

ABSURDNÍ ROVNICE

KAPITOLA 11 162
Středa 23. března až čtvrtek 24. března
KAPITOLA 12 180
Zelený čtvrtek 24. března
KAPITOLA 13 188
Zelený čtvrtek 24. března
KAPITOLA 14 208
Zelený čtvrtek 24. března
KAPITOLA 15 222
Zelený čtvrtek 24. března
KAPITOLA 16 237
Velký pátek 25. března až Bílá sobota 26. března
KAPITOLA 17 247
Hod Boží velikonoční 27. března až úterý 29. března
KAPITOLA 18 259
Úterý 29. března až středa 30. března
KAPITOLA 19 274
Středa 30. března až pátek 1. dubna
KAPITOLA 20 289
Pátek 1. dubna až neděle 3. dubna

TERMINATOR MODE

KAPITOLA 21 311
Zelený čtvrtek 24. března až pondělí 4. dubna
KAPITOLA 22 325
Úterý 29. března až neděle 3. dubna
KAPITOLA 23 340
Neděle 3. dubna až pondělí 4. dubna
KAPITOLA 24 360
Úterý 5. dubna
KAPITOLA 25 376
Úterý 5. dubna až středa 6. dubna
KAPITOLA 26 392
Středa 6. dubna

KAPITOLA 27 413
Středa 6. dubna
KAPITOLA 28 430
Středa 6. dubna až čtvrtek 7. dubna
KAPITOLA 29 448
Středa 6. dubna až čtvrtek 7. dubna
KAPITOLA 30 459
Čtvrtek 7. dubna
KAPITOLA 31 478
Čtvrtek 7. dubna
KAPITOLA 32 491
Čtvrtek 7. dubna

Přeložila Azita Haidarová
Obálka a typografická úprava Martin Pecina
Sazbu písmem Baskerville Ten zhotovil Jaroslav Bulíček
Redaktorka Marta Rottová
Tisk a knihařské zpracování
Finidr, s. r. o., Český Těšín

Vydal Host – vydavatelství, s. r. o.
Radlas 5, 602 00 Brno, tel.: 545 212 747
roku 2009 jako svou 428. publikaci
První vydání, 608 stran

www.hostbrno.cz
e-mail: redakce@hostbrno.cz

Druhý díl trilogie *Milénium* odkrývá minulý a současný život Lisbeth Salanderové, tajemné punkerky a hackerky, kterou čtenáři znají již z prvního dílu. Novinář spolupracující s časopisem *Milénium* a jeho partnerka jsou zavražděni krátce před publikováním materiálu o dětské prostituci, korupci a obchodu s bílým masem. Na zbrani nalezené na místě činu se najdou otisky Salanderové a její poručník je brzy nalezen mrtvý. Policie po Lisbeth zahájí celostátní pátrání, podporované mediální kampaní, ve které se vytahují na světlo skandální informace o její potenciální nebezpečnosti a problematické minulosti. Mikael Blomkvist je však přesvědčen o její nevině…

STIEG LARSSON (1954-2004) byl novinářem a šéfredaktorem časopisu *Expo,* odborníkem na pravicový extremismus, byl také básníkem, dramatikem, filmovým režisérem a kritikem. Krátce po odevzdání poslední části trilogie nakladateli zemřel na infarkt.